

ข่าวประเสริฐเรียงโดยยอห์น

เล่ม 1 (บทที่ 1 – 7)

โดย

ดร. โอลิเวอร์ ปี กรีน

คำนำ

ผมตระหนักมานานแล้วถึงความจำเป็นที่ต้องมีรรณการอธิบายแบบที่ละเอียดเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของ ยอห์น และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำงานในใจผมให้พยายามทำการอธิบายดังกล่าว

ข่าวประเสริฐของยอห์นมีขนาดยาวและในหลายแห่งมีรายละเอียดเยอะพอสมควร การนำเสนอของมันจึงจะต้องใช้มากกว่าหนึ่งเล่มและจะต้องใช้เวลาหลายเดือนในการศึกษาค้นคว้าและการทำงานแบบอุทิศตัว

เนื่องจากข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยยอห์นนั้นเป็นที่รู้จักในชื่อ “ข่าวประเสริฐแห่งความรอด” มันจึงควรถูกเข้าใจโดยและเป็นที่คุ้นเคยแก่ทุกคนที่สนใจในการนำวิญญูณ ข่าวดังกล่าวมานำเสนอด้วยความชัดเจนและฤทธิ์เดชในแบบที่ทำให้มันสัมฤทธิ์ผลในการเข้าถึงใจของคนบาปทั้งหลายที่อ่านมัน ผมได้พยายามทำเช่นนั้นแล้วในหนังสือเล่มนี้-และในเล่มเหล่านี้ที่จะตามมา

กุญแจที่ไขสู่ข่าวประเสริฐของยอห์นถูกพบในบทที่ 20 ข้อ 30 และ 31: “พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่น ๆ อีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์”

ยอห์นนำเสนอพระคริสต์ในฐานะเป็นพระวาทะองค์นิรันดรผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์, พระเจ้าในกายเนื้อหนังจริงๆ, โดยเปิดเผยพระเจ้าในแง่มุมแห่งชีวิตมนุษย์ รายละเอียดต่างๆ ที่ถูกบันทึกในข่าวประเสริฐของยอห์นเป็นหลักฐานที่เพียงพอของการเข้าไปเกี่ยวข้องกับตัวเขาเองกับผู้คนและประสบการณ์เหล่านั้นที่เขาเขียนถึง อันที่จริงแล้ว เขาเน้นย้ำคำว่า “เป็นพยาน” โดยใช้คำนี้บ่อยๆ เพื่อนำเสนอข้อเท็จจริงต่างๆ ที่ถูกรับรองความจริงแห่งประสบการณ์ส่วนตัวนั้น

ยอห์นให้ความใส่ใจมากๆ ต่อเวลา, สถานที่, และรายละเอียดต่างๆ ในแบบที่ประจักษ์พยานคนหนึ่งเท่านั้นจะให้ได้ ยกตัวอย่างเช่น เขาบอกเราว่านาธานาเอลกำลังยืนอยู่ใต้ต้นมะเดื่อต้นหนึ่งที่พระเยซูทรงเห็นเขาครั้งแรก เขาหมายเหตุมองเห็นหินที่วางใต้งานแต่งในบ้านคานา เขากล่าวถึงเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่มิชมนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองตัว เขาระลึกว่ามารีย์นั่งอยู่ในบ้านตอนที่มารธาออกไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับมายังหมู่บ้านเบธานีหลังจากการเสียชีวิตของลาซารัส เขากล่าวถึงรายละเอียดต่างๆ ของการที่พระเยซูทรงล้างเท้าของพวกสาวก, เกี่ยวกับดาบของเปโตรที่ฟันหูของผู้รับใช้ของมหาปุโรหิต; เขาถึงกับบอกชื่อของผู้รับใช้คนนั้นด้วย เขายืนยันการมาของนิโคเดมัส (พร้อมกับโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย) เพื่อฝังพระศพพระเยซู และบอกชื่อและน้ำหนักของเครื่องหอมเหล่านั้นที่ถูกนำมาสำหรับการอาบพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ยอห์นไม่ได้นึกจินตนาการขึ้นมาเองตอนที่เขาเขียนข่าวประเสริฐที่มีชื่อของเขา เพราะว่ามีแต่ประจักษ์พยานเท่านั้นที่สามารถบันทึกรายละเอียดแบบนั้นได้ และแม้ว่าจุดสนใจหลักของเขาคือ การทำให้ความคิดของผู้อ่านของเขาจดจ่ออยู่ที่พระเยซูคริสต์-พระราชกิจของพระองค์และถ้อยคำของพระองค์-เราก็คอดตระหนกไม่ได้ถึงการเติบโตฝ่ายวิญญูณที่ถูกเปิดเผยของยอห์นเองจนกระทั่งความเชื่อและความรักครอบครองทั้งชีวิตของเขาในที่สุด

ขอให้ความจริงต่างๆที่ถูกนำเสนอในหนังสือเล่มนี้พบกับใจที่ตอบรับท่ามกลางคนเหล่านั้นที่อ่านมัน
เพื่อที่จิตวิญญาณหลายดวงจะถูกนำเข้าสู่ความรู้แบบใกล้ชิดเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าจนนำไปสู่การถวายพระ
เกียรติแด่พระเจ้า

ผู้แต่ง

บทนำ

ข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม-มัทธิว, มาระโก, ลูกา, และยอห์น-แต่ละเล่มนำเสนอพระผู้ช่วยให้รอดในแง่มุมที่แตกต่างกันไป ทั้งลูกาและยอห์นกล่าวอย่างชัดเจนถึงจุดประสงค์ที่พวกเขาเขียนข่าวประเสริฐที่มีชื่อของพวกเขากำกับอยู่ในลูกา 1:4-ข้อพระคำที่เป็นกุญแจไขสู่หนังสือเล่มนั้น-เราอ่านว่า “เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว” เราอาจกล่าวได้ว่ากุญแจที่ไขสู่ข่าวประเสริฐของลูกาแขวนอยู่ตรงประตูด้านหน้าแล้ว ขณะที่กุญแจที่ไขสู่ข่าวประเสริฐของยอห์นถูกพบที่ประตูด้านหลัง: “แต่การที่ได้จัดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:30, 31)

มัทธิว เป็นข่าวประเสริฐ “ราชอาณาจักร” โดยนำเสนออิมมานูเอล-พระเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกยิว ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพวกยิวและยุคสมัยต่างๆฝ่ายโลก มัทธิวตามรอยพระคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดมาตั้งแต่อับราฮัมและดาวิด และแสดงให้เห็นสามสิ่งนั้นซึ่งเข้าแทนที่ศาสนายูดาด้วย: ราชอาณาจักรนั้น (บทที่ 13), คริสตจักร (ณ เวลานั้นยังไม่ถึง-บทที่ 16), และอาณาจักรนั้นในสง่าราศี (บทที่ 24)

มาระโกนำเสนอพระเยซูคริสต์ในฐานะผู้รับใช้-ศาสตาศาพยากรณ์ และไม่ได้ให้ลำดับพงศ์พันธุ์ใด

ลูกานำเสนอพระองค์ในฐานะบุตรมนุษย์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งที่มีตัวตนอยู่ในขณะนั้นมากกว่า-นั่นคือพระคุณจากสวรรค์, ความโปรดปรานของพระเจ้าที่มนุษย์ไม่สมควรได้รับและไม่ได้ลงแรงเพื่อที่จะได้มา ลูกาให้ลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูย้อนกลับขึ้นไปถึงอาดัมเลยเช่นกัน

มัทธิว, มาระโก, และลูกาทั้งสามคนนี้นำเสนอพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดในทางต่างๆแห่งพระคุณอันอดทน, ถ่อมใจ, และอดกลั้นของพระองค์ในโลกแห่งบาปนี้ ข่าวประเสริฐสามเล่มนั้นกล่าวถึงพระคริสต์ในฐานะมนุษย์เสมอ โดยลูกานำเสนอแก่นมนุษย์ทั้งหลายในแบบที่มนุษย์สามารถรับพระองค์ได้ ทั้งสามเล่มนี้ยังชี้ให้เห็นด้วยว่าพระองค์ทรงถูกปฏิเสธโดยฝูงชนมหาศาล-ประชาชนของพระองค์เองด้วยซ้ำ-และว่าพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน, ถูกฝังไว้, ถูกชุบให้เป็นขึ้นใหม่, เสด็จขึ้นสู่สวรรค์, และบัดนี้ทรงอยู่ในสวรรคสถานกับพระบิดา

อย่างไรก็ตาม ข่าวประเสริฐของยอห์น นำเสนอองค์พระผู้เป็นเจ้าในลักษณะที่แตกต่างพอสมควร ยอห์นนำเสนอพระภาคที่เป็นพระเจ้าผู้ได้เสด็จมาจากพระทรงของพระบิดา โดยทรงรับกายเนื้อหนังและเสด็จลงมาสู่มนุษย์ พระเจ้าผู้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในกายเนื้อหนังในโลกนี้ พระองค์ทรงประกาศการรับสภาพมนุษย์ว่าเป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งที่ถูกพิสูจน์แล้วซึ่งทุกคนในประวัติศาสตร์ของมนุษย์เชื่อถือได้ ในข่าวประเสริฐของยอห์นไม่มีคำถามเรื่องลำดับพงศ์พันธุ์อีกต่อไปแล้ว ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีส่วนผู้ส่งสารที่นำไปข้างหน้าและร้องประกาศว่า “ท่านทั้งหลายจงจัดเตรียมหนทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงทำวิถีต่างๆของพระองค์ให้ตรงไป” ไม่ต้องมีพระเมสสิยาห์ที่จะมาตามคำพยากรณ์แล้ว ไม่ต้องมีอิมมานูเอลแล้ว-พระเยซูผู้จะทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอดจากบาปทั้งหลายของพวกเขา ข่าวประเสริฐของยอห์นขึ้นต้นด้วยคำกล่าวอันยิ่งใหญ่ “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า” ในเริ่มแรกของข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ พระเจ้าเองในฐานะพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่สำแดงพระองค์เองแก่นมนุษย์ทั้งหลายในพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่ง

ให้เราดูที่กฎเกณฑ์ไขว่คว้าประเสริฐของยอห์นอีกครั้ง: “แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:31) มันเป็นเรื่องที่สำคัญเป็นพิเศษ (และไม่ใช้เรื่องบังเอิญอย่างแน่นอน) ที่ข้อความตอนนี้อยู่ตอนท้ายของหนังสือเล่มนี้ ตรงนี้ที่จุดสุดยอดซึ่งรายละเอียดต่างๆเป็นการมองย้อนกลับไป ยอห์นเตือนความจำผู้อ่านถึงความจริงยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่ถูกนำเสนอ และการเผยออกของสง่าราศีต่างๆของพระองค์ผู้ทรงเป็นจุดศูนย์กลาง, จิตใจ, และการเต้นของหัวใจของหัวข้อ, วัตถุประสงค์, และขอบเขตอันยิ่งใหญ่ของข่าวประเสริฐอันเป็นที่รักเล่มนี้

กฎเกณฑ์ไขว่คว้าประเสริฐของยอห์นนำเสนอสามสิ่งเกี่ยวกับพระคริสต์:

1. *ความเป็นพระเจ้าของพระองค์:* พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
2. *ความเป็นมนุษย์ของพระองค์:* พระองค์ทรงเป็นพระเยซู, พระผู้ช่วยให้รอด
3. *ความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์:* พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์, พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าในเริ่มแรกนั้น, พระองค์ได้ทรงกลายเป็นพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดของมนุษย์เมื่อพระองค์ได้เสด็จจากพระทรงของพระบิดามาและบังเกิดโดยมารีย์หญิงพรหมจารีผู้นั้น

ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์, ความเป็นมนุษย์ของพระองค์, และความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์เป็นสิ่งที่สืบย้อนได้ง่ายมากตลอดทั่วข่าวประเสริฐของยอห์น

นอกจากนี้ ในข้อพระคำที่เป็นกฎเกณฑ์ยอห์นชี้ให้เห็นสิ่งที่ถูกชี้ให้เห็นหลายต่อหลายครั้งเกี่ยวกับความรับผิดชอบของมนุษย์ที่มีต่อพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอด- “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ”-และผลลัพธ์ของการเชื่อ: “เมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์”

หัวข้อที่สำคัญสูงสุดของข่าวประเสริฐเล่มนี้ก็คือ ความสัมพันธ์ของพระคริสต์กับพระบิดาในฐานะเป็นผู้ที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระบิดา ยอห์นนำเสนอพระองค์ดังต่อไปนี้:

1. พระคริสต์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นก็กับพระบิดา (บทที่ 1, ข้อ 1)
2. พระองค์ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในเนื้อหนัง (บทที่ 1, ข้อ 14)
3. พระเยซูคริสต์, ผู้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า, ได้ทรงเปิดเผยพระบิดาในวาจา, ในกรกระทำ, และในคำพยานต่อหน้าผู้คน (บทที่ 1, ข้อ 15 จนถึงบทที่ 12, ข้อ 50)
4. พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดทรงถูกเผยให้ประจักษ์แก่เหล่าสาวกของพระองค์เป็นการส่วนตัวในฐานะพระบุตรของพระเจ้า (บทที่ 13, ข้อ 1 ถึงบทที่ 17)
5. พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าในการที่พระองค์ถูกทรยศโดยยูดาอิสคาริโอท, ในการไต่สวนพระองค์แบบหลอกลวง, และในความมรณาอันน่ากลัวของพระองค์ (บทที่ 18, ข้อ 1 ถึงบทที่ 19, ข้อ 42)
6. พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงถูกรับรองแล้วว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าและถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์และในการเปิดเผยพระองค์เองแก่เหล่าสาวกของพระองค์ โดยทำให้พวกเขาทราบว่าเป็นพระคริสต์ (บทที่ 20, ข้อ 1 ถึงบทที่ 21, ข้อ 25)

มันเป็นไปไม่ได้ที่จะซาบซึ้งอย่างถูกต้องกับถ้อยคำและการกระทำต่างๆของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าหากเราไม่ทราบว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด และเราไม่จำเป็นต้องอ่านหลายข้อในข่าวประเสริฐของยอห์น เพื่อที่จะทราบว่าพระคริสต์ของพระเจ้า, พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดของเรา, ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า, ว่าพระองค์ทรงเป็น**หนึ่งเดียวกับพระเจ้า**, เท่าเทียมร่วมกันกับพระองค์ในทุกสิ่ง เมื่อเราตระหนักว่าพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง เมื่อนั้นเราก็อยู่ในตำแหน่งที่จะซาบซึ้งกับถ้อยคำต่างๆของพระองค์ ซึ่งเป็น “จิตวิญญาณและชีวิต” (ยอห์น 6:63) เมื่อเราตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด (พระวาทที่มารับสภาพเนื้อหนังเพื่อที่จะมาตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์) เมื่อนั้นเราก็อยู่ในตำแหน่งที่จะซาบซึ้งกับการกระทำต่างๆของพระองค์และการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นพระวาท, พระวาทได้อยู่กับพระเจ้าในเริ่มแรกนั้น, พระวาท**ทรงเป็นพระเจ้า** แต่เมื่อถึงเวลาครบกำหนดพระวาทได้ทรงรับสภาพเนื้อหนังตามที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าก่อนที่โลกนี้มีมา (กท. 4:4, 5; 1 ปต. 1:20)

ยอห์นสาวกผู้เป็นที่รักได้ถวายตัวแด่พระเจ้าด้วยความทุ่มเทอันแรงกล้าที่หามนุษย์คนใดเทียบได้ และหลังจากทำเช่นนั้นแล้ว ใจของเขาก็มุ่งจดจ่ออยู่ที่วัตถุประสงค์ของมันและพระเยซูได้ทรงกลายเป็นทุกสิ่งสำหรับเขา เขาไม่มีที่ว่างสำหรับความรักที่น้อยกว่านั้น สามัคคีธรรมของยอห์นกับพระคริสต์คือการดำเนินอันมั่นคงยาวนานแห่งความรัก, ความปีติยินดี, ความสุข, และสันติสุข เราอ่านน้อยมากเกี่ยวกับสิ่งที่ยอห์นเองได้กล่าวหรือกระทำในระหว่างการปรนนิบัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เขาฟังพระเยซูและเฝ้าดูพระองค์อย่างใกล้ชิดเหลือเกินจนสง่าราศีที่ไม่ปรากฏแก่ตาซึ่งถูกถือครองโดยพระผู้ช่วยให้รอดแต่ถูกปิดซ่อนจากคนอื่นๆนั้นถูกพบเห็นโดยยอห์น เขาได้ยินถ้อยคำต่างๆพร้อมกับความหมายที่ลึกซึ้งกว่าคนอื่นๆที่ติดตามพระเยซูนั้นได้ยิน ยกตัวอย่างเช่น ซีโมนเปโตรรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาด้วยใจที่ทุ่มเท แต่เขาไม่เคยสูญเสียการรับรู้เกี่ยวกับตัวเขาเองอย่างเต็มที่ เปโตรพูดถึงพระอาจารย์**และตัวเขาเอง**ขณะที่ยอห์น, เช่นเดียวกับมารีย์ชาวบ้านเบธานี, สูญเสียการรับรู้เกี่ยวกับคนอื่นๆไปทั้งหมด, แม้กระทั่งตัวเขาเอง, ในการทุ่มเทของเขาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา ในพระเยซูเขามองเห็นลำแสงแห่งสง่าราศีของผู้เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา, เปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง

หลังจากที่พระเยซูทรงถูกจับกุม ขณะที่เปโตรนั่งอยู่กับเหล่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ยอห์นผู้เป็นที่รักก็อยู่ในห้องชั้นในนั้นกับพระองค์ ขณะที่สาวกอีกหลายคนกำลังซ่อนตัวอยู่ ยอห์นก็ยืนอยู่ที่เบื้องลางทางเขนนับกับนางมารีย์มารดาของพระเยซู และพระเยซูก็ทรงฝากให้สาวกผู้เป็นที่รักคนนี้ดูแลมารดาของพระองค์ก่อนที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ ไม่แปลกเลยที่พระเจ้าพระบิดาทรงแจ้งข่าวประเสริฐแห่งความรอดนี้แก่ยอห์นผู้เป็นที่รัก

ในมัดธิว, มาระโก, และลูกา พระคริสต์ทรงถูกมองในความสัมพันธ์แบบมนุษย์; แต่ยอห์นแสดงให้เห็นว่าพระเยซู ผู้ประสูติในรางหญ้าและสิ้นพระชนม์บนกางเขนอันหนึ่ง ทรงมีสง่าราศีต่างๆที่**สูงส่งกว่า**สง่าราศีเหล่านั้นของกษัตริย์องค์หนึ่ง ข่าวประเสริฐเล่มนี้แสดงให้เห็นว่าพระองค์ผู้ทรงถ่อมพระองค์ลง, ทรงรับตำแหน่งของผู้รับใช้คนหนึ่ง, และทรงสิ้นพระชนม์ความมรณาแห่งกางเขนนั้นทรงอยู่ใน**เริ่มแรกนั้น**กับพระเจ้า, **เท่าเทียมกับพระเจ้า** ยอห์นชี้ให้เห็นว่าพระองค์ผู้ได้ทรงกลายเป็นบุตรมนุษย์นั้นหาใช่ใครอื่นไม่นอกจากพระเจ้าเอง และว่าพระองค์ยังทรงเป็นผู้เดียวที่บังเกิดจากพระบิดาอยู่ตลอดไปเหมือนเดิม

ใจความหลักของข่าวประเสริฐของยอห์นคือ *ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์* ในข่าวประเสริฐเล่มนี้ซึ่งไม่เหมือนกับที่โชนเลยในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม *ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์* ถูกนำเสนอและถูกสะกดออกมา *นี่แหละคือ* “พระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทต. 2:13) ในข่าวประเสริฐเล่มนี้เราเห็นการเปิดเผยอันเต็มเปี่ยมของสง่าราศีแบบพระเจ้าของพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา เราเห็นพระคริสต์ของพระเจ้าผู้ประทับอยู่กับพระเจ้าก่อนกาลเวลาได้เริ่มต้นขึ้น (ยอห์น 1:1, 2) ในข่าวประเสริฐของยอห์นเราเรียนรู้ว่า “ผู้เดิยวที่บังเกิดจากพระบิดา” ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง *พระคุณ* ช่วยเราให้รอดและ*ความจริง* ปลดปล่อยเราให้เป็นไท!

ในข่าวประเสริฐของยอห์นนี่เองที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศถึงพระเยซูว่าทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” (ยอห์น 1:34) ยอห์นเป็นผู้ที่ได้บันทึกการอัศจรรย์แรกของพระเยซู (ยอห์น 2:11) ยอห์นจดคำตรัสอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชของพระเยซูไว้เพื่อเรา “ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน” (ยอห์น 2:19) และในข่าวประเสริฐของยอห์นนี่เองที่เราเรียนรู้ว่า “พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ยอห์น 3:35)

ในข่าวประเสริฐของยอห์นนี่เองที่พระเยซูทรงประกาศว่า “เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตอันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น เพราะว่าพระบิดาไม่ได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขากวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา” (ยอห์น 5:21-23)

ในข่าวประเสริฐของยอห์นนี่เองที่เราอ่านถ้อยคำของพระเยซูที่ว่า: “ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น”-ถ้อยคำที่ทำให้พวกธรรมาจารย์, พวกฟาริสี, และพวกผู้ใหญ่หัวเสียเหลือเกินจนพวกเขาอยากทำลายพระองค์เสีย (ยอห์น 8:58)

ยอห์นคนเดียวเท่านั้นบันทึกบทสนทนาระหว่างพระเยซูกับฟิลิปตอนที่ฟิลิปกล่าวว่า “ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ” พระเยซูทรงตอบกลับไปว่า “**ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา**” (ยอห์น 14:8, 9)

ในยอห์น 1:11-13 เราอ่านว่า “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้าคือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” ไม่มีสิ่งใดในข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆที่อ่านแบบนี้เลย มีแต่ในข่าวประเสริฐของยอห์นเท่านั้นที่การบังเกิดใหม่ถูกนำมาอยู่ตรงหน้าเรา โดยแสดงให้เห็นว่า*โดยการบังเกิดใหม่* เราจึงกลายเป็นสมาชิกแห่งครอบครัวของพระเจ้า, *บังเกิดจากพระเจ้า* ยอห์นกล่าวอย่างชัดเจนเช่นกันว่าครอบครัวของพระเจ้าครอบคลุมมากกว่าชนชาติอิสราเอลและรับ**ทุกคน**ที่เชื่อเข้าไว้ข้างใน ในข่าวประเสริฐของมัทธิว พระเยซูทรงสั่งสิบสองคนนั้นให้ไปยังแคว้นแห่งวงศ์วานอิสราเอล แต่มันไม่เป็นเช่นนั้นในข่าวประเสริฐของยอห์น ในบทที่ 1, ข้อ 16 เขาประกาศว่า “และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์

เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ” ดังนั้นยอห์นจึงประกาศว่าข่าวประเสริฐมีไว้สำหรับผู้คนทุกชนชาติ ไม่ใช่สำหรับพวกยิวเท่านั้น ชนชาติยิวไม่เคยได้รับความบริบูรณ์ของพระองค์ เรากล่าวเช่นนี้ได้กับผู้เชื่อทั้งหลายเท่านั้น ยอห์นเปิดเผยว่า “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ก็สามารถรับประทานอาหารแห่งชีวิต, ดื่มน้ำแห่งชีวิต, เดินในความสว่างนั้น, และโดยทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า, รับการชำระให้สะอาดจากบาปทั้งปวงได้

เราไม่อ่านเจอในมัทธิว, มาระโก, หรือลูกาว่า “เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เรารู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มียูอยู่ แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว” (ยอห์น 10:14-16)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าแกะที่ถูกพูดถึงในข้อ 14 และ 15 คือชนชาติอิสราเอล แต่ “แกะอื่น” นั่นคือใคร? เปาโลตอบในโรม 4:16 ว่า: “ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญาอันนั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกยิว แต่แก่คนที่มีเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน” แกะอื่นนั่นคือผู้เชื่อทั้งหลายที่อยู่ท่ามกลางพวกคนต่างชาติ ในคริสตจักรไม่มียิวหรือคนต่างชาติ ไม่มีทาสหรือไท-ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์ คริสตจักรเป็นกายเดียวอันประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่และถูกชำระล้างโดยพระโลหิตแล้ว (1 คร. 12:12, 13; อพ. 5:25-30) มียูเพียงฝูงเดียวเท่านั้น, ฝูงเดียวซึ่งประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคน ไม่ว่าจะเป็ยิวหรือต่างชาติก็ตาม

พระเจ้าได้ประทานส่วนที่ยิ่งใหญ่แห่งพระวาระบริสุทธิ์ของพระองค์แก่ยอห์นผู้เป็นที่รัก: “แต่คนหนึ่งของพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ” เขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น และมีใช้แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน” (ยอห์น 11:49-52) คายาฟาสไม่ได้กำลังกล่าวความจริงอันยิ่งใหญ่ด้วยตัวเอง แต่พระเจ้ากำลังตรัสผ่านทางเขา ช่างเป็นคำพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่จริงๆ! คายาฟาสได้เอ่ยถ้อยคำในวันนั้นที่ตัวเขาเองก็ไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ แต่ข่าวสารที่เขาให้นั้นก็ประกาศจุดประสงค์ของพระเจ้าในการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและเปิดเผยข้อเท็จจริงอันเปี่ยมสง่าราศีที่ว่าคนอื่นๆที่อยู่นอกชนชาติอิสราเอลจะถูกนำเข้ามาในฝูงนี้ด้วย “บุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น” ซึ่งอย่างไม่มีทางผิดพลาดไปยังผู้คนแห่งชนชาติทั้งหลายที่จะเชื่อและรับความรอด

มัทธิว, มาระโก, และลูกาไม่ได้ให้ถ้อยคำอย่างที่มีในยอห์น 14:1-3: “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอก

ท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมา
อีกกับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย”

ข่าวประเสริฐของยอห์นยังเปิดเผยความสัมพันธ์ระหว่างพระวิญญาณบริสุทธิ์กับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว
ด้วย มัทธีว, มาระโก, และลูกาพูดถึงพระวิญญาณ แต่ยอห์นผู้เป็นที่รักเปิดเผยว่าพระเจ้าทรงมีเหตุจำเป็นที่เรา
ต้อง**บังเกิด**จากพระวิญญาณ (ยอห์น 3:5) อย่างไรก็ตาม การบังเกิดใหม่นั้นไม่ใช่จุดจบของงานรับใช้ของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ในยุคพระคุณนี้ พระองค์ทรงเป็นผู้ลอบประโลมของเราและพระองค์จะสถิตอยู่ด้วยตลอดไป
(ยอห์น 14:16)

ไม่มีบทอื่นเลยในพระคัมภีร์ที่เหมือนกับยอห์น 17! ในบทนี้ซึ่งเป็นคำอธิษฐานอ่อนหวานเพื่อของ
พระองค์ เราได้ยินพระเยซูตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับ
เกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนัง
ทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น” (ข้อ 1 และ 2)
“คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น” กล่าวถึงครอบครัวทั้งหมดของพระเจ้า, คริสตจักรพันธสัญญา
ใหม่ที่ครบบริบูรณ์แล้ว

ในข้อ 20 ของบทเดียวกันนั้นเราอ่านว่า “ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคน
ทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา” ไม่ต้องสงสัยเลยว่า “คนเหล่านี้พวกเดียว” หมายถึงคน
เหล่านั้นที่เป็นผู้เชื่อแล้วในขณะนั้น นั่นคือเหล่าสาวกและคริสเตียนคนอื่นๆ แต่ “คนทั้งปวงที่จะเชื่อ” ซึ่งไป
ยังคริสเตียนทั้งหลายในยุคสมัยปัจจุบันและทุกคนที่เชื่อแล้วตั้งแต่วันที่ถ้อยคำเหล่านั้นถูกกล่าว

ยอห์นผู้เป็นที่รักเป็นผู้ที่ให้คำกล่าวอันยิ่งใหญ่ทั้งเจ็ดนี้จากฝีพระโอษฐ์ของพระเยซู:

“เราเป็นอาหารแห่งชีวิต” (ยอห์น 6:48)

“เราเป็นความสว่างของโลก” (ยอห์น 8:12)

“เราเป็นประตูนั้น” (ยอห์น 10:9)

“เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี” (ยอห์น 10:11)

“เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต” (ยอห์น 11:25)

“เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต” (ยอห์น 14:6)

“เราเป็นเถาองุ่นแท้” (ยอห์น 15:1)

“เราเป็น” ทั้งเจ็ดนี้มองย้อนกลับไปตอนที่พระเจ้าทรงปรากฏแก่โมเสสโดยทางพุ่มไม้ที่ลุกไหม้และสั่ง
เขาให้ลงไปยังอียิปต์ไปหาฟาโรห์และนำส่งสารของพระองค์เกี่ยวกับประชากรของพระองค์ โมเสสถามว่า
“คูเถิด เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย
ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน’ และเขาจะพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘พระองค์ทรงพระนามว่าอะไร’ ข้าพระองค์จะกล่าว
แก่เขาอย่างไร” พระเจ้าตรัสตอบว่า “เจ้าจงไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า **‘เราเป็น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน
ทั้งหลาย’**” (อพย. 3:13, 14) พระองค์ผู้ทรงเป็นจุดศูนย์กลางและจิตใจแห่งข่าวประเสริฐของยอห์นคือ **“เรา
เป็น”** ผู้ยิ่งใหญ่ผู้ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้น

ความปรารถนาของผมขณะที่ผมจัดเตรียมบรรณธำบายชุดนี้ก็คือ ที่ข้อพระคัมภีร์ต่างๆจะถูกเปิดออกอย่างสัมฤทธิ์ผลจนทุกคนที่อ่านข้อความเหล่านี้จะได้รับความกระจ่างแจ้ง, การหนุนใจ, การเสริมกำลัง, การเสริมสร้าง, และถูกก่อกำขึ้นในความเชื่อนั้น หากพระเจ้าทรงโปรดประทานตามความปรารถนานี้ ผมก็จะถือว่าเวลาของผมที่ได้ใช้ไปนั้นคุ้มค่าแล้วและชื่นชมยินดีในพระพรที่คุณได้รับขณะที่คุณศึกษาบรรณธำบายเหล่านี้

บทที่ 1

- 1:1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า
- 1:2 ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า
- 1:3 พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์
- 1:4 ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง
- 1:5 ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่
- 1:6 มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น
- 1:7 ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน
- 1:8 ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น
- 1:9 เป็นความสว่างเท่านั้น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก
- 1:10 พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่
- 1:11 พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่
- 1:12 แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์
- 1:13 ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า
- 1:14 พระวาหะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง
- 1:15 ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า “นี่แหละคือพระองค์ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า”
- 1:16 และเราทั้งหลายได้รับมาจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ
- 1:17 เพราะเราได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์
- 1:18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว
- 1:19 นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด”
- 1:20 ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์”
- 1:21 เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์” “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ” และท่านตอบว่า “มิได้”
- 1:22 คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้ออกไปหาผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร”
- 1:23 ท่านตอบว่า “เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้”

1:24 ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของพวกฟาริสี

1:25 เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า “ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา”

1:26 ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก

1:27 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้”

1:28 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธาบาราปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

1:29 วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย

1:30 พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’

1:31 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ”

1:32 และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์

1:33 ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’

1:34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

1:35 รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน

1:36 และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า”

1:37 สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนั้น เขาก็ติดตามพระเยซูไป

1:38 พระเยซูทรงเหลือवलหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า “ท่านหาอะไร” และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) “ท่านอยู่ที่ไหน”

1:39 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “มาดูเถิด” เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว

1:40 คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร

1:41 แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า “เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปลว่าพระคริสต์

1:42 อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า “ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เขาจะเรียกท่านว่าเศฟาส” ซึ่งแปลว่าศิลา

1:43 วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟิลิปจึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามา”

1:44 ฟิลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร

1:45 ฟิลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า “เราได้พบพระองค์ผู้ที่ไม่เสสได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชวามาซาเรีธบุตรชายโยเซฟ”

1:46 นาธานาเอลถามเขาว่า “สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเรีธได้หรือ” ฟิลิปตอบเขาว่า “มาดูเถิด”

1:47 พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า “ดูเถิด คนอิสราเอลแท้ในตัวเขาไม่มีอุบาย”

1:48 นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ก่อนที่ฟิลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน”

1:49 นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า “รับปี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล”

1:50 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก”

1:51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์”

ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

ข้อ 1 และ 2: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า”

พระวาทะไม่ได้ทรงถูกสร้างขึ้นมา พระวาทะทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ พระวาทะไม่ทรงมีจุดเริ่มต้น ด้วยว่าพระวาทะทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้น:

“พระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า” พระวาทะทรงเป็นบุคคล พระวาทะทรงเป็นพระเจ้า ตรงนี้ในตอนต้นเลยของข่าวประเสริฐของยอห์นตัวตนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกนำเสนอ-สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในพระองค์เอง พระองค์ไม่ทรงถูกนำเสนอตรงนี้ในอุปนิสัยต่างๆในเชิงสัมพัทธ์ของพระองค์-พระองค์ไม่ทรงถูกนำเสนอในฐานะพระคริสต์ศิระษะของคริสตจักรหรือในฐานะพระคริสต์มหาบุโรหิต ซึ่งทั้งคู่นี้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของพระองค์กับมนุษย์ทั้งหลายบนแผ่นดินโลก ข่าวประเสริฐของยอห์นเริ่มต้นด้วยการมีตัวตนอยู่จริงในสวรรค์และชั่วนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์ผู้เป็นบุคคล, พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า, ผู้ทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์

ในปฐมกาล 1:1 เราอ่านว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก” ภาคพันธสัญญาเดิมเปิดเผยการเนรมิตสร้าง (ซึ่งรวมถึงการสร้างมนุษย์ด้วย) และบันทึกหน้าที่รับผิดชอบของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า แต่ยอห์นประกาศสิ่ง**ที่มาก่อนการเนรมิตสร้าง**: พระวาทะไม่ทรงมีการเริ่มต้น, พระวาทะไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมา, พระวาทะทรงเป็นอยู่**ก่อนสิ่งใดได้เป็นขึ้นมา** ยอห์นไม่ได้กล่าวว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรง

นมรมิตสร้างพระวาทะ” เขากล่าวว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว” ท่านที่รัก สิ่งทั้งปวงนั้นถูกก่อตั้ง, มีตัวตน, และคงอยู่เพราะพระองค์และขึ้นอยู่กับพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่ก่อนสิ่งใดๆที่ถูกสร้างขึ้นมา สิ่งทั้งปวงถูกก่อตั้งบนการมีตัวตนแบบไม่ได้ถูกสร้างขึ้นของพระเจ้าผู้ได้ทรงนมรมิตสร้างสิ่งทั้งปวง ในเริ่มแรกของ “สิ่งต่างๆ” นั้น-ใช่แล้วครับ ก่อนสิ่งใดๆได้เป็นขึ้นมา-พระองค์ทรงเป็นอยู่แล้ว พระองค์ไม่ทรงมีการเริ่มต้นเลย

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว”-แต่พระคำที่โดดเด่นตอนนี้มีอะไรมากกว่านี้ พระวาทะทรงแตกต่างกันในแง่บุคคล:

“พระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า” พระวาทะทรงมีตัวตนอยู่ชั่วนิรันดร์ และทรงมีความเป็นบุคคลที่ชัดเจน-และความเป็นบุคคลของพระเจ้ก็เป็นนิรันดร์พอๆกับพระลักษณะของพระองค์: “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อาศัยของข้าพระองค์ทั้งหลายตลอดทุกชั่วอายุ ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ **พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล**” (เพลงสดุดี 90:1, 2)

“ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า” พระผู้ช่วยให้รอดในการมีตัวตนอยู่ชั่วนิรันดร์ของพระองค์ทรงถูกเปิดเผยตรงนี้-พระลักษณะของพระองค์และตัวตนของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าและทรงอยู่กับพระเจ้าในเริ่มแรกนั้น ก่อนสิ่งใดได้ถูกนมรมิตสร้างขึ้น ในพระคำสองข้อแรกนี้ของข่าวประเสริฐของยอห์นเราพบรากฐานแห่งหลักคำสอนของข่าวประเสริฐซึ่งเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าอันนำไปสู่ความรอด, ข่าวประเสริฐซึ่งนำชีวิตนิรันดร์และความชื่นชมยินดีชั่วนิรันดร์มาสู่คนเหล่านั้นที่เชื่อ

พระราชกิจก่อนเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์

ข้อ 3-5: “พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์ ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่”

ข้อ 1 และ 2 มาก่อนปฐมกาล 1:1 และบัดนี้เรามาสู่การเริ่มต้นของปฐมกาล-นั่นคือ พระคริสต์ทรงนมรมิตสร้างสิ่งทั้งปวง, โลกและทั้งหมดที่อยู่ในนั้น ตรงนี้เรามีสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในพระลักษณะต่างๆของพระองค์ ผู้เชื่อทั้งหลายต้องเกี่ยวข้องกับพระองค์ในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและเราต้องไม่ลืมหัดคิดว่าพระองค์ทรงเป็นอะไร ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำแล้วนั้นหรือทรงสามารถที่จะกระทำจะยิ่งใหญ่สักเพียงใด **พระองค์ทรงเป็นผู้นมรมิตสร้าง** สิ่งทั้งปวงที่เป็นอยู่ก็เป็นอยู่โดยพระองค์และเพราะพระองค์:

“ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกราชอาณาจักร แต่ในที่สุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างจักรวาลโดยพระบุตร...และ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถกิจของพระองค์’” (ฮบ. 1:1, 2, 10)

โดยพระวาทะของพระองค์พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองแล้ว-จุดประสงค์ของพระองค์, ความรักของพระองค์, และแผนการของพระองค์ พระวาทะของพระเจ้าเป็นพื้นฐานของความรู้ทั้งหมดที่ทำได้และ

ความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าเท่าที่เกี่ยวกับมนุษย์ พระเยซูได้เสด็จจากพระทรงของพระบิดามาเพื่อจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงในการประกาศพระเจ้าแก่มนุษย์ (ยอห์น 1:18) ในยุคสมัยพันธสัญญาเดิมพระเจ้าได้ตรัสในหลากหลายวิธีผ่านทางเครื่องมืออันหลากหลาย พระองค์ตรัสโดยเหล่าศาสตาดพยากรณ์ของพระองค์ และในบางโอกาสก็โดยวิธีอื่นๆเช่นพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟและลาของบาลาอัม (อพย. 3:2; กตว. 22:22-31) แต่ในทุกครั้งนั้นการเปิดเผยของพระองค์ก็มาโดยทางพระวาทะของพระองค์โดยตลอด **บัดนี้** ในสมัยสุดท้ายนี้ การแสดงออกแบบส่วนตัวอันเต็มเปี่ยมครั้งสุดท้ายของพระเจ้ามีอยู่ในพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ (จงศึกษาฮีบรู 1:1-3 และโคโลสี 1:15-19)

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นการเปิดเผยแบบเต็มเปี่ยมหนึ่งเดียวของพระเจ้าแก่มนุษย์ ไม่ต้องมีอะไรเพิ่มอีกแล้ว ไม่มีสิ่งใดจะถูกให้เพิ่มอีกแล้ว พระวาทะอันครบบริบูรณ์, แผนการอันครบถ้วนสำหรับความรอดและการชี้ทางแก่มนุษย์, ได้ถูกให้แล้วในพระเยซู **สิ่งทั้งปวง**-ทั้งแบบเดี่ยวและแบบรวม-ล้วนถูกเนรมิตสร้างขึ้นโดยพระองค์:

“แต่สำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเราก็เป็นมาโดยพระองค์” (1 คร. 8:6) “เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเทพผู้มีอำนาจ **สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์**” (คส. 1:16)

คุณจะได้สังเกตเห็นว่าข้อ 3 ของบทแรกของข่าวประเสริฐของยอห์นบอกเราว่า “พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา” แต่พระวาทะไม่ได้ทรง “ถูกสร้างขึ้นมา” ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว นอกจากนี้ในพระคำข้อนี้เรายังผ่านจากเขตแดนแห่งสิ่งที่บริสุทธิ์และเป็นนิรันดร์เข้าสู่เขตแดนแห่งสิ่งต่างๆที่ถูกเนรมิตสร้าง, สิ่งต่างๆซึ่งบัดนี้มีตัวตนอยู่เพราะพวกมันได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้น, ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ผู้ไม่ทรงมีการเริ่มต้นแต่ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นก่อนสิ่งใดจะเป็นขึ้นมา

พระวาทะทรงเป็นคนกลางแห่งการเนรมิตสร้าง: พระเจ้าเพียงแค่ว่าตรัสและถ้อยคำเหล่านั้นได้ทำให้เกิด “สิ่งต่างๆ” สสารไม่ได้เป็นนิรันดร์ และมันไม่ได้เกิดขึ้นจากตัวมันเองด้วย **สิ่งทั้งปวงเป็นอยู่** เพราะพระเจ้าได้ตรัส; สิ่งทั้งปวงที่ถูกเนรมิตสร้างขึ้นนั้นได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้นโดยและผ่านทางพระบุตร (ศึกษา เอเฟซัส 1:10 และโคโลสี 1:17) ปราศจากพระองค์, หากไม่มีพระองค์, ก็ไม่มีสิ่งใดได้ถูกสร้างขึ้นซึ่งถูกสร้างขึ้นแล้วหรือที่บัดนี้มีตัวตนอยู่ พระคริสต์ทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างและผู้พิทักษ์รักษาสิ่งทั้งปวง

“ในพระองค์มีชีวิต” “ชีวิต” เป็นหนึ่งในคำเหล่านั้นที่โดดเด่นของข่าวประเสริฐของยอห์น คำนี้ถูกใช้สามสิบครั้ง อันที่จริงข่าวประเสริฐของยอห์นได้ถูกเขียนเพื่อที่เราที่เชื่อจะได้มีชีวิตโดยทางพระนามของพระเยซู

ชีวิตที่ถูกพูดถึงในที่นี้คือชีวิตฝ่ายวิญญาณที่แท้จริง, ชีวิตนิรันดร์, ซึ่งมีอยู่ในการร่วมสนิทกับพระเจ้า; และหนทางเดียวที่จะร่วมสนิทกับพระเจ้าได้ก็คือการอยู่ในพระเยซูคริสต์- “พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่

หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) “ในพระองค์มีชีวิต” หมายความว่าในยุคสมัยนิรันดร์เหล่านั้นที่ผ่านพ้นเราไปแล้ว พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้พระคริสต์เป็นแหล่งที่มา, แหล่งกำเนิด, บ่อเกิด, และเหตุแห่งชีวิต: “เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น” (ยอห์น 5:26) ชีวิตทั้งปวงหลังไหลมาจากพระคริสต์ และหากไม่มีพระองค์ทั้งหมดก็เป็นความมืดและความตาย พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย” (ยอห์น 11:25, 26 บางส่วน) “เพราะธารน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์ เราจะเห็นความสว่างโดยสว่างของพระองค์” (เพลงสดุดี 36:9) “และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 5:11)

“ในพระองค์มีชีวิต” ใช้กับสิ่งมีชีวิตทั้งหลายไม่ได้ สิ่งมีชีวิตทั้งหลายนั้นมีชีวิต แต่ไม่ได้มีชีวิตอยู่ในตัวพวกมันเอง พระคริสต์ทรงกลายเป็นชีวิตของเรา, ชีวิตนิรันดร์, เมื่อเราเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ และวางใจพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์

ในพระองค์มีชีวิต- “และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง” ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว, พระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า, และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า “พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีชีวิตอยู่ในพระองค์เลย” (1 ยอห์น 1:5) ผู้แต่งเพลงสดุดีบอกเราว่าการเข้ามาของพระวจนะนำความสว่างมาให้ และว่าพระวจนะเป็นประทีปให้แก่เท้าของเรา, เป็นความสว่างแก่วิถีทางของเรา (เพลงสดุดี 119:105, 130) ยอห์น 3:19 บอกเราว่า “หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว” กระนั้นพระเจ้ก็ทรงปิตินดีในบุตรทั้งหลายของมนุษย์ (อ่านสุภาจิต 8) และในมนุษย์นั่นเองที่พระองค์จะทรงเผยพระองค์เองให้เห็นและรู้จัก:

“ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกซึ้งซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี” (1 ทธ. 3:16) พระเจ้าทรงถูกเผยให้ประจักษ์แล้วในเนื้อหนังและถูกเห็นโดยเหล่าทูตสวรรค์แล้ว เหล่าทูตสวรรค์เป็นการแสดงออกแบบสูงสุดแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้าในการเนรมิตสร้าง แต่พระองค์ทรงพอพระทัยที่จะสำแดงพระองค์เองในมนุษย์-ในด้านศีลธรรมและในความรักอันบริสุทธิ์ ผู้เชื่อทั้งหลายควรเป็นผู้ที่เลียนแบบพระเจ้าตลอดเวลา-พระคริสต์ทรงเป็นชีวิตของเรา, ในพระองค์คือความสว่าง, และเราเป็น “ความสว่างในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (อฟ. 5:8) เมื่อเราครอบครองพระคริสต์อยู่ในใจของเราเราก็ควรเป็นดวงสว่างที่ส่องแสง “แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่าง**พระองค์**ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7) ผู้เชื่อทั้งหลายควรเดินเหมือนกับที่**พระองค์**ได้ทรงดำเนิน ด้วยว่าตามที่พระคัมภีร์ข้อนั้นกล่าวไว้ “ทั้งพระองค์ผู้ชำระคนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มาจากแหล่งเดียวกัน” (ฮบ. 2:11)

ใน 1 โครินธ์ 1:30, 31 เราอ่านว่า “โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้ออวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า’” พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็น*กาวไถ่*แก่เราทั้งหลาย-และการไถ่ก็วัฒนาและสำแดงคุณสมบัติด้านศีลธรรมทั้งหมดของพระเยซูว่าพระเจ้าเอง ตลอดจนพระลักษณะของพระองค์และความรักและความสว่างของพระองค์ เราในพระคริสต์และพระคริสต์ในเราคือผลและการแสดงออกของ*ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงเป็น*ในความครบบริบูรณ์และการเปิดเผยของพระองค์เอง เราเป็นผู้เข้าสู่ส่วนในสภาพของพระเจ้า (2 ปต. 1:4)

ทำไมพระเจ้าทรงทำให้การไถ่แสนมหัศจรรย์นี้เป็นไปได้และประทานสิทธิพิเศษในการเป็นบุตรของพระองค์ให้แก่เรา? เอเฟซัส 2:7 ตอบว่า: “*เพื่อว่าในยุคต่อๆไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์*”

“*ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด...ความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่*” หากไม่มีพระเจ้าแล้วมนุษย์ธรรมดาที่ไม่ใช่ความสว่าง หากปราศจากส่วนหนึ่งส่วนใดแห่งพระลักษณะของพระเจ้า มนุษย์ธรรมดาก็เป็นความมืด เขาไม่มีฤทธิ์อำนาจใดในตัวเขาเลยที่จะรับความสว่าง พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง, พระลักษณะของพระเจ้าในกายเนื้อหนัง แต่มนุษย์ธรรมดา “มองไม่เห็นความงามใดในพระองค์” ที่จะปรารถนาพระองค์ ในทางกลับกัน โลกได้กล่าวว่า “เอาเขาไปเสีย! ตรึงเขาที่กางเขนเลย!” หากไม่มีการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ มนุษย์ก็ไม่มีอำนาจหรือความสามารถใดในตัวเองเลยที่จะรับความสว่างนั้นหรือที่จะมองเห็นความงามของมัน มันคือ*การเข้ามาของพระวาทะ*ที่นำความสว่างและชีวิตมาให้ ดังนั้นความสว่างที่ได้ถูกนำลงมาในพระเยซูจึง “*ส่องเข้ามาในความมืด*” แต่ผู้คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่และบรรดาขุมพลังแห่งนรกก็ไม่อาจเข้าใจความสว่างนั้นได้

ไม่มีที่ใดเลยในพระวจนะของพระเจ้าที่เราอ่านว่าผู้เชื่อทั้งหลายเป็น*ความรัก* **พระเจ้าทรงเป็นความรัก** ความรักเป็นพระลักษณะของพระองค์ เราไม่ใช่ความรัก แต่ในพระคริสต์เรากลายเป็น*ความสว่าง*:

“*เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า* จึงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง” (อฟ. 5:8)

เมื่อได้ถูกทำให้เป็นผู้เข้าสู่สภาพของพระเจ้าแล้วโดยทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ เราจึงดำเนินในความรักเพราะว่าพระองค์*ผู้ทรงเป็นความรัก*ทรงเป็นชีวิตของเรา เราดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์เพราะว่าเราถูกนำโดยพระวิญญาณ ด้วยเหตุนี้เราจึงดำเนินในความสว่าง มันเป็นหน้าที่ของผู้เชื่อ-หน้าที่อัน*น่าปิติยินดี*-ที่จะดำเนินในความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า โดยถือว่ามันเป็นสิทธิพิเศษที่ได้เป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์

ในภาษาเดิม คำที่ตรงนี้แปลเป็น “เข้าใจ” จริงๆแล้วคือ *กุมไว้* มีผู้เสนอว่าความหมายตรงนี้คือ “ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด” แต่ความมืดนั้นไม่ได้*กุมมันไว้* (หรือยึดมันไว้แน่น) เป็นความจริงที่ว่าคนเหล่านั้นที่พระเยซูเสด็จมาหา (อิสราเอลชนชาติของพระองค์เอง) ไม่ได้เข้าใจ และพวกเขาไม่ได้ต้อนรับพระองค์

ด้วยเหตุนี้ “ความมืดนั้น” ในที่นี้จึงน่าจะเป็นสภาวะฝ่ายวิญญาณของชาวโลกในตอนที่เราได้เสด็จเข้ามาในโลก และอำนาจทั้งหลายฝ่ายวิญญาณแห่งความมืดไม่ได้กุมความสว่างนั้นที่พระองค์ได้ทรงนำมา

ทุกคนที่เกิดเข้ามาในโลกนี้ฝ่ายร่างกายก็ได้รับความสว่างโดยพระเจ้าผู้สร้างของเขาแล้ว (ยอห์น 1:9) แต่คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็ไม่สนใจความสว่างนั้น, บัดมันทิ้ง, และด้วยเหตุนี้จึงดำดิ่งลงไปในความมืด มนุษย์ธรรมดาปฏิบัติที่จะดำเนินชีวิตตามความสว่างนั้นที่เขาไม่เชื่อ เขารักความมืดแทนที่จะรักความสว่างเพราะว่ามันเป็นธรรมชาติของเขาที่จะทำความชั่ว (ยอห์น 3:19) ความมืดตามธรรมชาติยอมจำนนต่อความสว่าง แต่ความมืดฝ่ายวิญญาณที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ก็มืดอย่างสิ้นหวังเสียจนมันทั้งไม่ยอมหรือเข้าใจความสว่างนั้น นี่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงสภาวะอันน่ากลัวของมนุษย์ที่ตกต่ำลง แต่ไม่มีสิ่งใดนอกจากการอัศจรรย์ของพระเจ้าแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดจะสามารถนำคนไม่เชื่อออกมาจากความมืดเข้าสู่ความสว่างแสนมหัศจรรย์ของพระเจ้าได้

ในสามบทแรกของข่าวประเสริฐของยอห์น เราพบว่า:

1. การที่พระเจ้าทรงจัดหาชีวิตให้โดยทางการมาของความสว่างนั้น (บทที่ 1, ข้อ 9)
2. การมีชีวิตโดยทางการยอมรับความสว่างนั้นโดยคนเหล่านั้นที่ยอมฟังข่าวประเสริฐและมาหาความสว่างนั้น (บทที่ 1, ข้อ 12)
3. ความจำเป็นที่ต้องมีชีวิตอยู่ตรงที่ว่าหากไม่มีความสว่างนั้นมนุษย์ทุกคนก็อยู่ในความมืด (บทที่ 3, ข้อ 15 ถึง 19)
4. หลักฐานแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณ-คนเหล่านั้นที่เชื่อจากหัวใจก็มาถึงความสว่างนั้น (บทที่ 3, ข้อ 20, 21)

ข้อความนั้น

“แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังคงดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมูสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง แต่ถ้าเรดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:5-7)

การใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ข้อ 6: “มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น”

เริ่มต้นด้วยพระคำข้อนี้ การเปลี่ยนแปลงหัวข้ออย่างสิ้นเชิงถูกเกริ่นนำแล้ว เราเปลี่ยนจาก “พระวาตะ” (ซึ่งอยู่ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าและซึ่งทรงเป็นพระเจ้า) มายังผู้เบิกทางของพระคริสต์ ซึ่งถูกเรียกในที่นี้ว่า “ชายคนหนึ่ง” จากนั้นโดยวิธีการเปรียบเทียบความต่าง เราถูกแสดงให้เห็นว่าพระองค์ผู้ที่ยอห์นเป็นพยานถึงนั้นทรงเป็นมากกว่า “ชายคนหนึ่ง” -พระองค์ทรงเป็นมนุษย์-พระเจ้า

ยอห์นถูกใช้มาโดยพระเจ้า ทุกคนที่เป็นพยานที่สัตย์ซื่อของพระเยซูคริสต์เจ้าก็เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มา ชื่อ “ยอห์น” มีความหมายโดยนัยว่า “ของขวัญของพระเจ้า” และยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ถูกใช้มาโดยพระเจ้า-ถูกมอบหมายภารกิจและถูกทำให้เพียบพร้อม-เพื่อประกาศการเสด็จมาของกษัตริย์องค์นั้น

ข้อ 7: “ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อ เพราะท่าน”

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้มาเพื่อเป็นพยานถึง**ความสว่างนั้น**-และความสว่างนั้นหาใช่ใครอื่นไม่ นอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็น “ความสว่างของโลก”

ผมชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้วว่าคนไม่เชื่อทุกคนเป็นคนตาบอดและอยู่ในความมืดสนิท หากกล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ บัดนี้ผมขอถามว่า *ใครเล่าต้องถูกเตือนความจำว่ามันสว่างแล้ว* เมื่อคำคืนผ่านพ้นไปและเริ่มรุ่งอรุณแล้ว? ใครเล่าต้องถูกเตือนความจำว่าดวงอาทิตย์กำลังฉายแสงแบบเต็มกำลังของมันแล้ว? คำตอบก็คือ: *คนที่ตาบอด*, คนที่มองไม่เห็น, ต้องถูกเตือนความจำ ช่างเป็นเรื่องน่าเศร้าที่พระเยซูทรงต้องให้มีผู้เบิกทาง! พระองค์ทรงเป็นความสว่าง**นั้น**ของโลก กระนั้นพระองค์ก็ประสูติเข้ามาในโลกอันมืดมิดเข้ามาสู่ท่ามกลางมนุษยชาติที่ตาบอดซึ่งคล้ำปะปะในความมืดวันแล้ววันเล่า พระเจ้าได้ทรงใช้ยอห์นมาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้นเพราะพระองค์จะไม่ทรงยอมให้พระบุตรของพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกโดยไม่มีใครรู้จักและไม่มีใครประกาศเด็ดขาด พระเจ้าทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์และเหล่าพลโยธาแห่งสวรรค์มาเพื่อประกาศการประสูติของพระบุตรของพระองค์ และจากนั้นก่อนการปรนนิบัติปวงชนของพระองค์เริ่มต้น ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งถูกใช้มาโดยพระเจ้า ก็ปรากฏตัวโดยประกาศว่า “จงกลับใจเสียใหม่! ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์นั้นมาใกล้แล้ว!” ยอห์นไม่ได้ชี้ผู้คนทั้งหลายให้มาหาตัวเขาเอง แต่ให้มาหาพระองค์ผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าเขา: พระเยซูคริสต์เจ้า, พระเมสสิยาห์, พระผู้ช่วยให้รอด, กษัตริย์

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้มา “เพื่อเป็นพยาน” ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงนิยามลักษณะเฉพาะตัวของหน้าที่ผู้รับใช้คนหนึ่ง ผู้รับใช้ที่แท้จริงทุกคนย่อมเป็นพยาน และพยานก็รู้ว่าตนกำลังพูดถึงอะไรอยู่ เขาไม่ได้คาดเดา เขาไม่ได้แค้ให้ “ความเห็น” ของเขาเอง เขาพูดความจริง; *พระเยซูทรงเป็นความจริง* (ยอห์น 14:6) และผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าทุกคนก็เป็น**ผู้รับใช้แห่งความจริง**

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้มา “เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น”-และนี่ควรเป็นจุดประสงค์หนึ่งเดียวของผู้รับใช้ทุกคนที่จะกระทำแบบเดียวกัน! ตามที่ 1 ยอห์น 1:5 ได้กล่าวไว้ ข้อความนั้นคือ “*พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง* และไม่มีมืดอยู่ในพระองค์เลย” คนของพระเจ้าจะต้องไม่ตั้งตูดผู้คนให้มาหาตัวเขาเอง เขาจะต้องไม่พูดเกี่ยวกับตัวเอง มันเป็นเรื่องของเขาที่จะประกาศพระคริสต์ เปาโลกล่าวว่า “แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั่น อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุด และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่ แต่สำหรับผู้ที่เราเรียกกันว่า ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างถือว่า พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า” (1 คร. 1:23, 24)

“*พระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั่น*” คือข้อความเดียวที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเป็นเจ้าของหรือให้เกียรติ พระเยซูตรัสถึงพระวิญญาณว่า “พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่ เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 16:14) เปาโลกล่าวแก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า “เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลย *เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ ทรงถูกตรึงที่กางเขน*” (1 คร. 2:2)

ยอห์นเป็นพยานถึงความสว่างนั้น (เพื่อที่ว่า) “คนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน” คำกล่าวนี้ขึ้นไป
ยังแผนงานของงานรับใช้นี้ หนทางเดียวที่คนทั้งหลายจะกลายเป็นผู้เชื่อคือโดยการได้ยินและรับคำพยานของ
เหล่าผู้ประกาศที่พระเจ้าทรงเรียกและที่พระเจ้าทรงใช้มา พวกเขาเป็นเหล่าพยานของพระเจ้า

โรม 10:13-17 ให้ความกระจ่างเกี่ยวกับพระคำข้อนี้:

“เพราะว่า ‘ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’ แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะ
ทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใด
ประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อินอย่างไรได้ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียน
ไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอื่น
ประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด’ แต่มีใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า
ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย’ ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้น
ได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า”

ความจริงที่ชัดเจนและเข้าใจได้ถูกนำเสนอในที่นี้แล้ว! *ผู้ใดก็ตาม* ที่จะร้องทูลก็จะได้รับความรอด-แต่
พวกเขาจะร้องทูลก่อนที่พวกเขาเชื่อได้อย่างไรและพวกเขาจะเชื่อก่อนพวกเขาได้ยินได้อย่างไร? พวกเขาจะ
ได้ยินโดยที่ไม่มีผู้ประกาศได้อย่างไร และพวกเขาจะประกาศได้อย่างไรหากพวกเขาไม่ได้ถูกใช้ไป? พระเจ้าทรง
เรียกพยานคนนั้น, พยานคนนั้นประกาศพระวจนะ, โดยประกาศว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก, พระเจ้าทรงเป็น
ความสว่าง, พระเจ้าทรงเป็นชีวิต ผู้รับใช้ประกาศข่าวประเสริฐ, คนไม่เชื่อได้ยินข่าวประเสริฐ, พระวจนะของ
พระเจ้า; พระวจนะนำมาซึ่งความเชื่อ และความเชื่อที่ถูกใช้งานในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูก็นำ
มาซึ่งความรอด! “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะพระวจนะของ
พระเจ้า”

มันเป็นความชื่นบานของพระเจ้าที่จะช่วย “ผู้ใดก็ตาม” ที่ยอมมาหาพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ให้ได้
รับความรอด ไม่ใช่ทุกคนจะยอมมา แต่ทุกคนได้รับเชิญแล้ว มันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าที่ผู้หนึ่งผู้ใดควร
พิณาศ แต่ที่ทุกคนควรมาสู่การกลับใจใหม่ พระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อที่จะ
พิพากษาโลก แต่เพื่อที่โลกจะได้รับความรอดโดยทางพระองค์ พระเยซูทรงเป็นผู้ปล้ำพระอาชญาเพราะบาป
ของเราทั้งหลาย และเพราะบาปของคนทั้งโลก พระองค์ได้เสด็จมายังพรรคพวกของพระองค์เอง แต่พวกเขา
หาได้ต้อนรับพระองค์ไม่

ข้อ 8: “ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น”

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ใช่ “ความสว่างนั้น” “ความสว่าง” นั้นที่ถูกพูดถึงในที่นี้, เช่นเดียวกับ
“ชีวิต” นั้น, ถูกพบในพระเจ้าเท่านั้น พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของความสว่างและชีวิต และหากไม่มี
พระองค์ก็ไม่มี ความสว่าง ไม่มีชีวิตเลย แม้แต่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วก็ไม่มีชีวิตในตัวเอง-ชีวิตที่เรามีอยู่เป็น
ชีวิตของพระเจ้า นั่นคือสภาพของพระเจ้า

พระเยซูตรัสถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่า “ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว” (ยอห์น 5:35) ในภาษากรีก
นี่ก็จะอ่านว่า “เขาเป็นตะเกียงที่ลุกโชนและส่องสว่าง” ยอห์นเป็นตะเกียงนั้น แต่พระเยซูทรงเป็นความสว่าง

นั่น ตะเกียงไม่มีความสว่างในตัวมันเอง ความสว่างต้องถูกจัดทำให้ ต้องมีน้ำมันในตะเกียงนั้น, ต้องมีไส้ตะเกียงที่จะลุกไหม้, และใครสักคนต้องจุดตะเกียงนั้นก่อนที่มันกลายเป็น “ความสว่างที่ลุกโชนและส่องแสง” ตะเกียงจะดับเมื่อเวลาผ่านไป แต่**ความสว่างนั้น**ซึ่งยอห์นประกาศก็ดำรงอยู่ชั่ววันรันดร์!

พระคริสต์ผู้ทรงเป็นความสว่างแท้นั้น

ข้อ 9: “เป็นความสว่างแท้นั้น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก”

คนทั้งหลายที่ได้ทรมานชีวิตของตนในการศึกษาภาษากรีกบอกเราว่าพระคำข้อนี้ในภาษาเดิมอ่านดังนี้: “เขาไม่ได้เป็นความสว่าง**นั้น** แต่ได้มาเพื่อที่เขาจะเป็นพยานถึงความสว่าง**นั้น** มีความสว่างแท้นั้นอยู่แล้ว นั่นคือความสว่าง**นั้น**ซึ่งส่องสว่างมนุษย์ทุกคน ซึ่งเข้ามาในโลก” เนื่องจากพระคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระคริสต์ “ซึ่งเข้ามาในโลก” จึงทรงให้ความสว่างแก่ทุกคนแล้ว คือความสว่างสำหรับ “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา”

มี “ดวงสว่างต่างๆ” อยู่มากมาย แต่**มีความสว่างแท้นั้นเดียวเท่านั้น** ใน 2 โครินธ์ 11:14 เราอ่านว่าซาตานเองก็ “ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้” พระคริสต์ได้เสด็จมา (ความสว่างแท้นั้น) ซึ่งตรงข้ามกับดวงสว่างจอมปลอมเหล่านั้นทั้งหมดที่เคยอยู่ (และตอนนี้ยังอยู่) ในโลก ทุกวันนี้ เช่นเดียวกับในตอนนั้น มี “ดวงสว่างต่างๆ” อยู่มากมาย-แต่**มีความสว่างแท้นั้นเดียวเท่านั้น** พระคริสต์ผู้ทรงเป็นความสว่างแท้นั้นทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถนำความสว่างและชีวิตเข้ามาสู่หัวใจของคนไม่เชื่อได้

ความสว่างแท้นั้นทรงตรงข้ามกับเงามืดและภาพเลื่องทั้งหลายของพิธีกรรมสมัยพันธสัญญาเดิม ความสว่างแท้นั้นทรงเป็นความสว่าง**ที่ไม่ได้มาจากแหล่งอื่น**-นั่นคือ พระเยซูมิได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อสะท้อนความสว่างจากอีกผู้หนึ่ง พระองค์**ทรงเป็นความสว่างแท้นั้น** ดวงจันทร์ยืมความสว่างของมันจากดวงอาทิตย์ แต่พระคริสต์เองทรงเป็นความสว่าง ความสว่างคือสง่าราศีที่เป็นเนื้อแท้ของพระคริสต์เองและไม่ได้มาจากแหล่งอื่น และเนื่องจากความสว่างแท้นั้นได้เข้ามาในโลกแล้วจึงมีความสว่างสำหรับทุกคน ด้วยเหตุนี้หากเราดำเนินในความมืด เราก็โทษใครไม่ได้นอกจากตัวเราเอง

มีอยู่คำสอนหนึ่งที่ว่า**มนุษย์ทุกคนล้วนเกิดมาพร้อมกับประกายไฟแห่งความเป็นพระเจ้าในตัวพวกเขา**-เกิดมาพร้อมกับ “ความสว่างที่อยู่ภายใน” และที่สอนว่าทั้งหมดที่เราต้องกระทำก็คือ**พัฒนาความสว่างนั้น**และทำให้มันส่องแสงเจิดจ้า หลักคำสอนเช่นนั้นไม่ได้มาจากพระคัมภีร์อย่างแน่นอน พระวจนะของพระเจ้าสอนว่าเราเกิดมาในบาปและถูกก่อร่างขึ้นในความชั่วช้า เพราะความไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนหนึ่ง บาปจึงขยับมาสู่**มนุษย์ทุกคน**และด้วยเหตุนี้มนุษย์ทุกคนจึงเป็นคนบาปโดยกำเนิด **มนุษย์ไม่ได้เกิดมาพร้อมกับประกายไฟ**แห่งความเป็นพระเจ้า เขาเป็น**คนเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง!** พระคุณของพระเจ้าดูแลบรรดาเด็กทารกและเด็กเล็กๆที่ยังไร้เดียงสาที่ตายไปก่อนที่พวกเขาจะมีอายุถึงวัยที่รู้ดีรู้ชั่ว แต่เมื่อคนๆหนึ่งมีอายุถึงวัยที่ให้การต่อพระเจ้าได้แล้ว คนๆนั้นก็**ต้องบังเกิดใหม่**หากเขาปรารถนาที่จะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า เราไม่ “บ่มเพาะ” ความสว่างภายใน เรา**รับความสว่างนั้น**โดยการรับพระวาตะ และการเข้ามาของพระวาตะก็**นำมาซึ่งความสว่าง** พระคำข้อนี้กำลังกล่าวว่า “ความสว่างแท้นั้นได้เข้ามาแล้ว และความสว่างนี้ก็จะส่องสว่างมนุษย์ทุกคนที่เข้ามาในโลก**หากคนๆนั้นยอมมาหาความสว่างนั้น**” พระคริสต์ทรงเป็นความสว่างแท้นั้น-และพระองค์ได้ทรง

สิ้นพระชนม์เพื่อมนุษยชาติทั้งหมด-ทั้งก่อนและหลังกางเขนนั้น พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทุกคน “ซึ่งเข้ามาในโลก” (ยอห์น 3:16; 2 ปต. 3:9) หากชายและหญิงหลายล้านคนรักความมีดีฝ่ายวิญญาณแทนที่จะรักความสว่าง พวกเขาจะต้องโศกโศกใจที่มีขอบเขตของตัวเองและไม่ใช้โทษพระคริสต์ พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก “เพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้ได้รับความรอด!”

มนุษย์นั้นชั่วร้ายโดยสันดาน เพื่อที่จะเหมาะสมสำหรับสวรรค์เขาต้องมีใจดวงใหม่, และใจนั้นมาได้โดยทางการบังเกิดใหม่นั้น “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป คูเกิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17) ใจที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็หลอกลวงและชั่วช้าอย่างร้ายกาจ แต่เมื่อพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดแล้วพระองค์ก็ทรงใส่ใจดวงใหม่ไว้ภายในตัวเราและประทานจิตวิญญาณใหม่แก่เรา

ข้อ 10: “พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่”

พระคำข้อนี้กล่าวแทนตัวมันเอง สิ่งสารพัดได้ถูกเนรมิตสร้างโดยพระบุตร และกระนั้นเมื่อพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง โลกนั้นก็ไม่ได้รู้จักพระองค์หรือต้อนรับพระองค์

ผู้เชื่อทั้งหลายและคนไม่เชื่อทั้งหลาย

ข้อ 11-13: “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า”

พระองค์ผู้ได้ตรัสให้โลกมีตัวตนขึ้นมาได้เสด็จลงมาจากสวรรค์ยังที่ๆมนุษย์อยู่ พระองค์ได้เสด็จมามีอยู่ในฐานะผู้พิพากษา, ไม่ใช่ในฐานะเผด็จการ, แต่ “ทรงถูกทำให้เป็นเหมือนอย่างพี่น้องของพระองค์” -ไม่มีพิษภัย, บริสุทธิ, ไร้มลทิน, อ่อนสุภาพเหมือนลูกแกะตัวหนึ่ง พระองค์ไม่ได้เสาะหาที่จะรับการปรนนิบัติ แต่ที่จะปรนนิบัติ พระองค์ทรงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย, ทรงเลี้ยงอาหารผู้ที่หิว, ทรงรักษาคนโรคเรื้อนให้หายสะอาด, ทรงทำให้คนตาบอดเป็นขึ้นมา พระองค์ได้เสด็จมาหาพรรคพวกของพระองค์ (ชนชาติอิสราเอล) แต่พวกเขาก็ไม่ได้ต้อนรับพระองค์!

อาจมีข้ออ้างอยู่บ้างสำหรับการที่ชาวโลกปฏิเสธพระบุตรของพระเจ้าเพราะว่าชาวโลกในขณะนั้นอยู่ในความโหดเหี้ยมและความมีดีฝ่ายวิญญาณ แต่ชนชาติอิสราเอลน่าจะจำพระองค์ได้ พวกเขาคุ้นเคยพระคัมภีร์, พวกเขารู้จักพระราชบัญญัติ, พวกเขามีหนังสืออิสยาห์, เยเรมีย์, เศคาริยาห์, เพลงสดุดี; แต่พวกเขาก็ถูกปิดตาเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา-ความไม่เชื่อซึ่งไม่มีข้อแก้ตัวใดๆทั้งนั้นที่จะสนับสนุน ด้วยเหตุนี้เมื่อพระเมสสิยาห์ของพวกเขาเสด็จมาแล้ว แทนที่จะอ้าแขนต้อนรับพระองค์ พวกเขากลับหยาบคายก่อกวนขึ้นมาเพื่อที่จะขวางพระองค์ พวกเขาขับไล่พระองค์ออกไปจากเมืองต่างๆของพวกเขาและพยายามที่จะกำจัดพระองค์ให้พ้นจากพื้นพิภพซึ่งได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ พวกเขาดูหมิ่นพระองค์, กล่าวหาพระองค์, เรียกพระองค์ว่าเป็นคนลวงโลกและลูกไม่มีพ่อ

พระเยซูทรงทำอะไรเมื่อผู้คนของพระองค์ปฏิเสธพระองค์? พระองค์ทรงหันพระพิโรธของพระองค์เข้าไปใส่พวกเขาใหม่? พระองค์ทรงมอบพวกเขาไว้แก่ซาตานเพื่อที่จะรับการลงโทษตลอดไปในบึงไฟไหม้? พระองค์ตรัสแก่พระบิดาในสวรรค์ใหม่ว่า “ทำลายพวกเขาเสีย! ส่งไปมาบนอิสราเอลเลย!” ไม่ใช่เลยครับ! ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับถ้อยคำเหล่านี้จากข้อ 12:

“แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์” (ยิว, ต่างชาติ, รวย, จน, ทาสหรือไท) “พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า” หากคุณเป็นคนไม่เชื่อ นั่น “บรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์” ก็รวมคุณเข้าไว้ด้วย ด้วยว่ามันรวมทุกคนเข้าไว้และไม่ตัดผู้ใดออกเลย ความสว่างนั้นได้มาแล้วเพื่อที่คนทั้งปวง, ทุกคน, จะได้เห็นความสว่างนั้น; และแก่คนเหล่านั้นที่รับความสว่างนั้นพระองค์ก็ประทานอำนาจให้กลายเป็นบุตรของพระเจ้าได้ จงสังเกตว่าพระองค์ประทานอำนาจนั้น มนุษย์ไม่สามารถสร้างอำนาจนั้นเพื่อกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าได้ มนุษย์ไม่สามารถลงแรงแลก, อธิษฐานขอให้ลงมา, ซื้อหรือดำเนินชีวิตเพื่อให้ได้อำนาจนั้น **พระเจ้าทรงโปรดประทานอำนาจนั้นที่เปลี่ยนแปลงเราจากคนบาปที่ตายไปแล้วให้เป็นบุตรทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ของพระเจ้า** ซึ่งดำเนินในความสว่างของพระองค์

“...คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์” “ใน” (ตรงตัวคือ “บน”) สื่อถึงการฝากชีวิตไว้ เหมือนกับที่เราขับรถไปบนเรือข้ามปากหรือสะพาน เหมือนกับที่เราขึ้นไปบนเครื่องบิน เราก็เชื่อใน (บน) พระเยซูเพื่อรับความรอด เมื่อเราเชื่อบนพระองค์ การกำเนิดก็เกิดขึ้น-แต่มนุษย์ไม่ได้ “ให้กำเนิด” ตัวเขาเอง การบังเกิดใหม่ไม่ได้มาโดยทางความประสงค์ของเนื้อหนังหรือความประสงค์ของมนุษย์: มันเป็นผลลัพธ์โดยตรงของฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ **ไม่มีมนุษย์คนใด**-ไม่แม้แต่อาดัมพร้อมกับทั้งหมดที่เขาเคยมีในสวนเอเดน-เคยเต็มใจที่จะยอมให้พระเจ้าบอกเขาให้ทำอะไรและไม่ให้ทำอะไรจนกว่าคนๆนั้นมีการอัศจรรย์อย่างหนึ่งเกิดขึ้นในใจและจิตวิญญาณของเขาแล้ว ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึง**ประทานอำนาจนั้น** ให้แก่คนเหล่านั้นที่เต็มใจต้อนรับพระเยซู-อำนาจที่จะกลายเป็นบุตรของพระเจ้า ซึ่งได้รับการบังเกิดเข้าในครอบครัวแห่งสวรรค์ พระเจ้าทรงกระทำ “การบังเกิด” นั้น หน้าที่ของมนุษย์มีเพียงต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้าและเชื่อบนพระนามของพระองค์

“ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า” (กิจการ 4:12) ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งโยเซฟว่าเมื่อมารีย์ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง (คือที่ถูกปฏิสนธิในตัวเธอนั้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์) เขาทั้งสองควรตั้งชื่อพระองค์ว่า**เยซู** “เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย” (มธ. 1:21) **เยซูมีความหมายว่า “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด”** และพระองค์ทรงช่วยเราให้รอดเมื่อเราเชื่อบนพระนามของพระองค์และต้อนรับพระองค์ โดยความเชื่อ พระเจ้าโดยทางฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐ (พระวจนะที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย) “ทรงให้กำเนิด” เราเข้าในครอบครัวแห่งสวรรค์ (โรม 1:16, 17; 10:17; 1 ปต. 1:23; อฟ. 2:8-10)

ยอห์นซีให้เราเห็นอย่างชัดเจนและเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่า การให้กำเนิดของมนุษย์ไม่เกี่ยวข้องกับ การให้กำเนิดของพระเจ้าและเป็นฝ่ายวิญญาณ จงสังเกตว่า: “ซึ่งมิได้เกิดจากเลือด” (องค์ประกอบของชีวิตฝ่ายร่างกาย-ลนต. 17:11), “หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง” (จากแรงกระตุ้นหรือการออกแบบตาม

ธรรมชาติหรือของมนุษย์), “หรือความประสงค์ของมนุษย์” (คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้ที่แปลว่ามนุษย์บอกเป็นนัยถึงเพศชาย, ซึ่งบอกเป็นนัยถึงความมุ่งหมายของมนุษย์) “แต่เกิดจากพระเจ้า!” การให้กำเนิดแบบมนุษย์ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการสร้างใหม่ “การที่ช่วยให้รอดนั้นเป็นของพระเยซูฮาวาห์” (โยนาห์ 2:9)

การรับสภาพมนุษย์

ข้อ 14: “พระวาทะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง”

ในที่นี้เราเรียนรู้ว่าพระคริสต์ได้ทรงกลายเป็นอะไรบางอย่างที่พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นก่อนหน้านั้น พระองค์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา แต่บัดนี้พระองค์ได้ทรงกลายเป็นอะไรบางอย่างที่แตกต่างไปจากสิ่งทีพระองค์เคยเป็นก่อนหน้านั้นในตลอดช่วงนิรันดร์กาล กระนั้นแม้แต่ในเนื้อหนังพระคริสต์ก็ทรงเปิดเผยชีวิตของพระเจ้า, พระองค์ยังทรงเป็นทั้งหมดที่พระองค์เคยทรงเป็นก่อนหน้านั้นต่อไป การกลายเป็นเนื้อหนังเป็นการกระทำด้วยความสมัครใจ มันไม่ได้ถูกยัดเยียดให้พระองค์ พระองค์ทรงกลายเป็นเนื้อหนังอย่างเต็มพระทัย-และกรุณาสังเกตว่าพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในเนื้อหนัง ไม่ใช่ออกมาจากเนื้อหนัง พระเยซูไม่ได้ทรงเป็นธรรมชาติมนุษย์ที่ได้แบ่งบานจนกลายเป็นบุคลิกภาพอันงดงาม พระคริสต์ได้ทรงรับที่ประทับของพระองค์ในเนื้อหนัง; เนื้อหนังไม่ได้กลายเป็นพระวาทะ แต่พระวาทะได้ทรงกลายเป็นเนื้อหนัง

พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์ที่ถูกเชื่อมเข้าด้วยกันในบุคคลๆเดียว พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์นิรันดร์ซึ่งมนุษย์ได้ทำบาปต่อพระองค์ และกระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์ที่ได้กระทำผิดต่อพระเจ้าองค์นิรันดร์ พระคริสต์ทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า และสิ่งที่พระราชบัญญัติ (ซึ่งแม้จะบริสุทธิ์และดี) ไม่สามารถกระทำได้เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง พระเยซูได้ทรงกระทำแล้วเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง พระองค์ได้เสด็จมา-มิใช่เพื่อทำลายพระราชบัญญัติ แต่เพื่อทำให้มันสำเร็จจริง-และพระองค์ทรงทำให้ทุกจุดและทุกตัวอักษรสำเร็จแล้ว (มธ. 5:17, 18)

พระลักษณะแบบมนุษย์ของพระเยซูคริสต์เป็นที่พันธสัญญาแห่งภาคพันธสัญญาใหม่ ซึ่งรวมพระเจ้าองค์นิรันดร์กับมนุษย์ไว้เป็นหนึ่งเดียวกันตลอดไป ความจริงที่สำคัญที่สุดซึ่งถูกนำเสนอในพระคำข้อนี้ก็คือความเป็นจริงเรื่องการรับสภาพมนุษย์ของพระองค์ “พระวาทะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา” พระคริสต์ทรงกลายเป็นมนุษย์คนหนึ่งอย่างแท้จริง, มนุษย์คนหนึ่งเหมือนอย่างตัวเราในทุกสิ่ง, โดยไม่รวมบาป เช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงถูกให้กำเนิดโดยหญิงคนหนึ่ง-แต่การเกิดของพระองค์นั้นเป็นเรื่องอัศจรรย์ ไม่เคยมีมาก่อน และจะไม่มีการกำเนิดแบบของพระเยซูเจ้าอีกเลย ทรงบังเกิดจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง พระองค์ทรงรับเนื้อหนังของพระองค์จากมารีย์ แต่พระโลหิตของพระองค์เป็นพระโลหิตของพระเจ้า (กิจการ 20:28)

ลูกา 2:52 บอกเราว่า “พระเยซูก็ได้จำเจริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย” ดังนั้นเราจึงทราบว่าการที่พระองค์ได้ทรงเติบโตขึ้นจากการเป็นเด็กทารก, จากการเป็นเด็กผู้ชาย, และจากเด็กชายจนกลายเป็นหนุ่ม จากข้อพระคัมภีร์ทั้งหลายเราทราบว่าใน

ความเป็นมนุษย์ของพระองค์ พระองค์ทรงกระหายน้ำ, หิว, และเหนื่อยเป็นเหมือนอย่างมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงร้องไห้, พระองค์ทรงรู้สึกถึงความเจ็บปวด, พระองค์ทรงชื่นชมยินดี, พระองค์ทรงอัศจรรย์ใจ พระองค์ทรงมีพระทัยกรุณา-และในบางคราวพระองค์ก็ทรงกริ้ว: “พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง” (มาระโก 3:5) ดู มัทธิว 21:12, 13 และ ยอห์น 2:13-16 เช่นกัน พระองค์ทรงเรียนพระคัมภีร์เหมือนอย่างผู้ชายคนอื่นๆ, พระองค์ทรงทนทุกข์, พระองค์ทรงถูกทดลอง แต่ในสิ่งทั้งปวง ในทุกครั้งที่ ภายใต้ทุกสถานการณ์ พระองค์ทรงให้ความประสงค์แบบมนุษย์ของพระองค์อยู่ภายใต้พระประสงค์ของพระเจ้าองค์นิรันดร์และพระบิดา ในเวลาที่กำหนดไว้, ในช่วงเวลาที่กำหนดไว้, ในพระกายเนื้อหนังนั้นพระองค์ได้ทรงหลังพระโลหิตของพระองค์และทรงสิ้นพระชนม์ความมรณาแห่งกางเขนนั้น-ความมรณาอันน่ากลัวที่สุดที่มนุษย์จะตายได้ในสมัยนั้น กระนั้นตลอดเวลาที่พระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกนี้, ในการปรนนิบัติของพระองค์, ในความมรณาของพระองค์, และแม้แต่ในการถูกฝังของพระองค์, พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพอๆกับที่ทรงเป็นมนุษย์-พระเจ้าผู้ที่ไม่มีใครตราหน้าได้และมนุษย์ที่ไม่มีใครตราหน้าได้

การรวมเป็นหนึ่งของเนื้อหนังและพระเจ้านี้, การรวมเป็นหนึ่งของธรรมชาติทั้งสองนี้ในตัวของพระคริสต์, เป็นหนึ่งในข้อลึกลับที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของศาสนาแบบคริสเตียนอย่างไม่ต้องสงสัย รวมถึงเป็นหนึ่งในความจริงอันยิ่งใหญ่ของความเชื่อแบบคริสเตียนด้วย ใน 1 ทิโมธี 3:16 เราอ่านว่า “ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกลับซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี”

ผมไม่ได้กำลังเสนอแนะว่าผมเข้าใจสภาวะทั้งสองแบบของตัวตนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นมนุษย์และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า กระนั้นสภาวะทั้งสองของพระองค์ก็ยังคงสมบูรณ์แบบและแตกต่างเหมือนเดิม พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์ในขณะเดียวกัน กระนั้นสภาวะแบบพระเจ้าและแบบมนุษย์ของพระองค์ก็ไม่เคยถูกทำให้ยุ่งเหยิง ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ไม่เคยถูกวางไว้ต่างหาก มันเพียงแค่ออกห่างโดยเนื้อหนัง; และชีวิตฝ่ายโลกของพระองค์ก็ไม่เคยแม้สักชั่วขณะเดียวที่จะแตกต่างจากของเราเองยกเว้นว่าพระองค์ไม่เคยทำบาปเลย พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าในความสมบูรณ์แบบทั้งสิ้นของพระองค์ กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบตั้งแต่วินาทีที่พระองค์ประสูติจากมารีย์พรหมจารีผู้นั้น มนุษย์-พระเจ้าองค์เดียวกันนั้นบัดนี้ทรงอยู่ในสวรรค์โดยนั่งอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาเพื่ออ้อนวอนเพื่อเรา พระองค์ยังทรงเป็นมนุษย์รวมถึงเป็นพระเจ้าอยู่เหมือนเดิม:

“ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5)

“ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์ แต่ในที่สุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวง

เป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างจักรวรรดิโดยพระบุตร พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสถานะเป็นพินัยกรรมเดียวกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระคำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรง**ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน**” (ฮบ. 1:1-3)

ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงกลายเป็นเนื้อหนังในความหมายที่ครบถ้วนที่สุดในตัวตนของพระเยซู, โดยไม่มีบาป, พระองค์ก็ไม่เคยหยุดที่จะเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ยิ่งใหญ่, พระวาทของคัมภีร์, พระเจ้าองค์บริสุทธิ์ที่แท้จริง ทุกช่วงแห่งการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริงและอย่างครบถ้วน กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงและอย่างครบถ้วนพอกัน การปฏิเสธว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและเป็นมนุษย์ด้วยคือแนวคิดเสรีนิยม, สมัยใหม่นิยม, และคำสอนนอกกรีตล้วนๆ

พระเยซูในฐานะมนุษย์ทรงทราบความอ่อนแอต่างๆของเรา-พระองค์ทรงลิ้มรสชีวิตเหมือนที่เราชิม, พระองค์ทรงถูกทดลองในทุกประการเหมือนอย่างที่เราถูกทดลอง (ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงไม่มีบาปเลยก็ตาม); พระองค์สามารถรู้สึกความเปราะบางต่างๆของเราและความอ่อนแอต่างๆของเรา กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงรักเราจนถึงขนาดที่พระองค์ทรงยกโทษเราทุกอย่างที่เรามีบาปเมื่อเราเชื่อในพระนามของพระองค์ และรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นของพระองค์แล้ว คนกลางของเรา, พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์, บัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบนแล้ว; แต่พระองค์สามารถเห็นอกเห็นใจเราได้เพราะว่าพระองค์เคยเป็นหนึ่งในพวกเรานบนแผ่นดินโลกนี้; และกระนั้นพระองค์ทรงสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับพระเจ้าได้บนเงื่อนไขที่เท่าเทียมกันเพื่อเราเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ความเป็นหนึ่งเดียวกันนี้ให้คุณค่าอันไร้ที่สิ้นสุดแก่ความชอบธรรมของพระองค์ พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นความชอบธรรมแก่**เราทั้งหลายแล้ว** (1 คร. 1:30) เรากลายเป็นผู้ชอบธรรมโดยการเชื่อในพระองค์; ความชอบธรรมของพระองค์ถูกยกให้เป็นของเรา พระวาทะบอกเราว่า**อัครทูตได้เชื่อพระเจ้าและนั่นถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขา** พระเจ้าทรงนับว่าความชอบธรรมเป็นของเราเมื่อเราเชื่อในพระเยซู และหากไม่มี**พระองค์**เราก็ไม่มีความชอบธรรมเลย กระนั้นเมื่อความชอบธรรมของพระองค์ถูกนับว่าเป็นของเราแล้ว เราก็มีความชอบธรรมของพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์

นี่เป็นความจริงเช่นกันเกี่ยวกับ**พระโลหิต**ของพระเยซู พระโลหิตที่พระองค์ได้ทรงหลั่งออกเพื่อคนบาปทั้งหลายคือพระโลหิตของพระเจ้าถึงแม้ว่าพระองค์ทรงตายในฐานะมนุษย์คนหนึ่งที่ตาม พระเจ้าทรงตายไม่ได้ แต่**พระเจ้าได้ทรงกลายเป็นเนื้อหนัง**เพื่อที่ว่าพระองค์จะทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน (ฮบ. 2:9, 14, 15) พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนแล้วในฐานะมนุษย์, พระองค์ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตายแล้วเพราะว่าความตายไม่อาจจับพระองค์ไว้ได้ และเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พระองค์ก็ทรงกลายเป็นศิระษะของกายนั้นแก่ผู้เชื่อทั้งหลาย, คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว-มิใช่ในฐานะมนุษย์ แต่ในฐานะ**พระเจ้า**

“**พระวาทได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา**” ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า “ได้ทรงตั้งพลับพลา หรืออาศัยอยู่ในเต็นท์หลังหนึ่ง” แต่ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูทรงอาศัยอยู่ในร่างกายแบบมนุษย์

ของพระองค์เหมือนกับที่เราจะอาศัยอยู่ในพลับพลาหรือบ้านหลังหนึ่ง และจากนั้นเมื่อพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พระองค์ก็ทรงสละทิ้งร่างกายนั้นเสีย พระคริสต์ได้ทรงรับสภาพมนุษย์ และตลอดชั่ววันรัตนครัลกาล พระองค์ก็จะทรงเป็นมนุษย์คนหนึ่งต่อไป มีมนุษย์คนหนึ่งอยู่ในสวรรค์ (1 ทธ. 2:5) และพระองค์จะทรงอยู่ที่นั่นตลอดไป พระองค์ทรงอยู่ต่อไปในตอนนี และจะทรงอยู่ต่อไปเสมอไปในฐานะมนุษย์ที่แท้จริง

“เราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์” ถึงแม้ว่าพระวาเททรงถูกทำให้เป็นเนื้อหนังแล้ว ยอห์นและคนอื่นๆก็ได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้าและได้เห็นข้อพิสูจน์มากมายที่ถูกแสดงในพระเยซูว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่พระองค์ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าอย่างแท้จริง ในพระคำข้อแรกของจดหมายฝากฉบับแรกของยอห์น เขาประกาศว่าเขาได้เห็นพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์, เขาได้ยืนพระองค์, เขาได้สัมผัสพระองค์, และเขาก็แน่ใจมากๆในคำพยานของเขา

“สง่าราศี” ในที่นี้หมายถึงการจำแลงพระกายในตอนนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย เปโตร, ยากอบ, และยอห์นได้รับเชิญให้ไปยังภูเขานั้นกับพระเยซู อันเป็นที่ซึ่งโมเสสและเอลียาห์ได้ลงมาและพูดคุยเรื่องการตรึงกางเขนที่จะสำเร็จจริงที่กรุงเยรูซาเล็ม ที่นั่นพวกเขาได้เห็นพระเยซูซึ่ง “พระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง” (มธ. 17:2) ยอห์นพูดถึงเรื่องนี้ว่าเป็น “สง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา” ซึ่งหมายถึงสง่าราศีที่เหมาะสมกับพระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์, สง่าราศีในแบบที่ไม่มีใครอื่นสามารถสำแดงได้ “สง่าราศี” นี้ไม่ได้หมายถึงการอัศจรรย์ต่างๆที่พระเยซูทรงสำแดงในระหว่างการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์ ยอห์นกำลังให้คำพยานตรงนี้ว่าพวกเขาได้เห็นสง่าราศีของพระคริสต์-สง่าราศีแบบที่มนุษย์ไม่เคยได้เห็นมาก่อน, สง่าราศีที่ยกให้เป็นของพระบุตรของพระเจ้าได้แต่เพียงผู้เดียว พระคริสต์ไม่ได้ทรงเปล่งแสงในความสว่างแบบโลกหรือสง่าราศีฝ่ายโลกแบบที่พวกเขาคาดหวังในพระเมสสิยาห์ของพวกเขา เท่าที่เกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่ง “ไม่มีความงามที่พวกเขาควรจะปรารถนาพระองค์เลย” แต่พระองค์ทรงห่อหุ้มพระกายและครอบครองสง่าราศีแห่งพระคุณ, ความจริง, และความบริสุทธิ์อย่างเปี่ยมล้น

“สง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกของภาคพันธสัญญาใหม่บอกเราว่าคำว่า “สมกับ” (as ในภาษาอังกฤษ) ในที่นี้ไม่ได้บ่งบอกถึงความคล้ายคลึงกันหรือการเปรียบเทียบ แต่บ่งบอกถึงการยืนยันและนิยามที่ไม่อาจตั้งคำถามได้ต่างหาก ยอห์นกำลังกล่าวว่าสาวกเหล่านั้นได้เห็นสง่าราศีแบบที่เหมาะสมและถูกครอบครองได้โดยพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวและแท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่นั้น

“พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา” พรรณนาถึงการมีตัวตนชั่ววันรัตนครัลกาลของพระคริสต์, การถือกำเนิดชั่ววันรัตนครัลกาลของพระองค์, ความเป็นพระบุตรชั่ววันรัตนครัลกาลของพระองค์ พระคริสต์ทรงเป็นบุคคลที่บังเกิดจากพระบิดาแต่เพียงผู้เดียวมาตั้งแต่ตลอดชั่ววันรัตนครัลกาล ถึงแม้ว่า “เมื่อถึงเวลาครบกำหนด” พระองค์ทรงถูกให้กำเนิดโดยหญิงพรหมจารีผู้นั้น พระองค์ก็ทรงเป็นพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้ามาตลอดชั่ววันรัตนครัลกาล พระองค์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา

พระเจ้าทรงมีพระบุตรอยู่องค์หนึ่งเสมอ-นี่ถูกประกาศในสุภาษิต 30:4: “ใครเล่าได้ขึ้นไปยังสวรรค์ หรือลงมา ใครเล่าได้รวบรวมลมไว้ในกำมือของท่าน ใครเล่าได้เอาเครื่องแต่งกายห่อหุ้มน้ำไว้ ใครเล่าได้ สถาปนาที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลกไว้ นามของผู้นั้นว่าอะไร และนามบุตรชายของผู้นั้นว่าอะไร ถ้าท่านบอก ได้”

ความจริงแบบเดียวกันนี้ถูกพบในเพลงสดุดี 2:7: “ข้าพเจ้าจะประกาศพระดำรัสของพระองค์ พระเยโฮวาห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว”

อย่างไรก็ตาม ความเป็นพระบุตรที่ถูกประกาศในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้จะต้องไม่ถูกกำหนดว่าเริ่มต้นตั้งแต่วันใด ความเป็นพระบุตรในที่นี้คือความเป็นพระบุตรเป็นนิรันดรของพระเยซู พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ และทรงประกอบกิจในปัจจุบันกาลนิรันดร ไม่เคยมีสักคราที่พระเจ้าไม่ทรงเป็นอยู่ และนี่ก็เป็นจริงด้วยกับพระบุตร มันเป็นความจริงด้วยที่ว่าพระองค์ทรงถูกสัญญาไว้ในสวนเอเดน (ปฐมก. 3:15) แต่ไม่ได้เสด็จมาจนกระทั่งเวลาครบกำหนดได้มาถึงแล้ว (กท. 4:4, 5) นี่เป็นหนึ่งในข้อเท็จจริงของพระเจ้าซึ่งเรายอมรับ, เชื่อ, และเคารพยำเกรงโดยความเชื่อ เราต้องไม่พยายามที่จะให้นิยามหรือเข้าใจมัน แต่เรารู้ว่ามันเป็นความจริง พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระเจ้าตรีเอกานุภาพ-สามพระภาค, เนื้อแท้หนึ่งเดียว: ตั้งแต่ต้นรัตนกาลถึงนิรันดรกาล, พระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจน (พร้อมกับความเด่นชัดที่เท่าเทียมกัน) ว่าความเป็นพระบุตรพรรณนาถึงความ เป็นหนึ่งเดียวกันและความสัมพันธ์เป็นนิรันดรซึ่งมีอยู่ระหว่างพระภาคที่หนึ่งกับที่สองของตรีเอกานุภาพ และว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวและเป็นนิรันดรของพระเจ้า พระบุตรที่บังเกิดมา องค์เดียวทรงเป็นอยู่ก่อนการวางรากฐานของโลก และพระบิดาทรงรักพระองค์ก่อนโลกนี้ได้เป็นขึ้นมา (ยอห์น 17:24)

ความคิดที่จำกัดของเราไม่อาจเข้าใจความลึกซึ้งแห่งความจริงที่ยิ่งใหญ่นี้ได้ แต่เราสามารถรับและยอมรับมันได้เพราะว่ามันเป็นพระวาทะของพระเจ้าและ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” ไม่ใช่ โดยความเข้าใจ คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนก็เชื่อว่าตรีเอกานุภาพ อันประกอบด้วยพระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์, ทรงเป็น**หนึ่งเดียวกัน** เราเชื่อว่าสง่าราศีนั้นเท่าเทียมกันและพระบรมเดชานุภาพนั้นดำรงอยู่ชั่วนิรันดรร่วมกัน เราเชื่อว่าพระบิดาทรงเป็นอย่างไร พระบุตรก็ทรงเป็นอย่างนั้น; พระบุตรไม่ได้ทรงด้อยกว่าพระบิดา แต่พระบิดาก็ไม่ใช่พระบุตร และพระบุตรก็ไม่ใช่พระบิดา ผมขอกล่าวซ้ำว่า: เราไม่พยายามที่จะอธิบายมัน เราเพียงแค่อธิษฐาน**เพราะว่าพระเจ้าตรัสมันแล้ว**

พระคริสต์ทรงเท่าเทียมกับพระเจ้าพระบิดาในส่วนของความเป็นตรีเอกานุภาพของพระองค์ แต่พระบุตรทรงด้อยกว่าพระบิดาในส่วนของความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง พระองค์ทรงรับโทษแทนคนบาป และเพื่อที่จะรับโทษแทนคนบาป มันก็จำเป็นที่พระองค์ต้องถูกทำให้เป็นเหมือนพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ เว้นแต่ไม่มีบาป ยากอบ 1:13 บอกเราว่าพระเจ้าไม่ทรงสามารถถูกทดลองด้วยความชั่วร้ายได้ และหากพระองค์จะทรงจัดหาความรอดให้ มันก็จำเป็นที่ตัวแทนผู้นี้ต้องทรงถูกทดลองในทุกประการเหมือนอย่างเราถูกทดลอง, ทรงพิชิตการทดลองและปราศจากบาป

พระเยซูทรงทำเช่นนั้นจริงๆ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง, พระองค์ทรงถูกทดลองในทุกประการเหมือนอย่างเราทั้งหลาย กระนั้นพระองค์ก็ไม่ได้ทรงทำบาป พระองค์เพียงผู้เดียวทรงรับโทษแทนคนบาปได้

“**บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง**” ไม่ได้ชี้ไปยังพระบิดา แต่ชี้ไปยังพระเยซูพระบุตร พระองค์ได้ประสูติเป็น**พระเยซู**, **พระผู้ช่วยให้รอด** (มธ. 1:21) เราได้รับความรอดโดย**พระคุณ**ผ่านทาง**ความเชื่อ** (อฟ. 2:8; รม. 10:17) พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จัก**ความจริง** และ**ความจริง**นั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท...เหตุฉะนั้นถ้า**พระบุตร**จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ” (ยอห์น 8:32, 36) ผมไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็น**พระคุณ**และ**ความจริง**-**พระองค์ทรงเป็น** แต่พระวาทะในเนื้อหนังคือผู้ที่ทรง “**บริบูรณ์ด้วยพระคุณ**” และ**บริบูรณ์ด้วยความจริง** พระวาทะ**ทรงเป็นความจริง** และพระวาทะในเนื้อหนังทรงเป็น**พระคุณ**-**พระคุณ**ของพระเจ้าที่ถูกนำลงมาสู่มนุษย์ พระองค์ทรงเป็น**ความจริง**อัน**บริบูรณ์**ที่เกี่ยวข้องกับวิธีการรับ**พระคุณ**ของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็น**พระคุณ**ของพระเจ้าที่ถูกสำแดง และพระองค์ทรงประกาศ**ความจริง**ของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับ**พระคุณ**ของพระเจ้าสำหรับ**ความรอด** พระเจ้าทรงเป็น**ผู้**ที่**ช่วยให้รอด** แต่พระองค์ทรง**ช่วยให้รอด**เพราะ**เห็นแก่พระคริสต์** (อฟ. 4:32) **ความบริบูรณ์**ของตรีเอกานุภาพอาศัยอยู่ในพระเยซูคริสต์ในฝ่ายร่างกาย พระองค์ทรงเปิดคลังทรัพย์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และทรงเผย**พระคุณ**และ**ความจริง**ให้ประจักษ์ในตัวพระองค์เอง ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์

พระวาทะทรงอยู่ “**ในเริ่มแรกนั้น**”-ไม่เคยมีสักคราที่**พระวาทะ**ไม่ทรงเป็นอยู่; แต่พระเยซูทรงเป็นอะไรที่แปลกใหม่บนแผ่นดินโลก: พระองค์ทรงเป็น**พระวาทะ**ใน**เนื้อหนัง**และพระองค์ทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์เพื่อประกาศ**ความรัก**ของพระเจ้า, **พระคุณ**ของพระเจ้า, และ**ความจริง**ของพระเจ้า **พระวาทะ**จะ**ทรงเป็นอยู่**ไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล ในยอห์น 12:46-48 พระเยซูทรงประกาศว่า “เราเข้ามาในโลกเป็น**ความสว่าง** เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมิได้อยู่ในความมืด ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยให้รอด ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือ**คำที่เราได้กล่าวแล้ว** นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” จงสังเกตว่าพระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “**คำที่เราจะกล่าว**” แต่ “**คำที่เราได้กล่าวแล้ว**”

คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ข้อ 15-18: “ยอห์นได้เป็นพยานถึง**พระองค์**และ**ร้องประกาศ**ว่า “นี่แหละคือ**พระองค์**ผู้**ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึง**ว่า **พระองค์ผู้เสด็จมา**ภายหลัง**ข้าพเจ้า**ทรงเป็น**ใหญ่กว่า**ข้าพเจ้า เพราะ**ว่าพระองค์**ทรงดำรงอยู่ก่อน**ข้าพเจ้า**” และเราทั้งหลายได้รับจาก**ความบริบูรณ์**ของ**พระองค์** เป็น**พระคุณ**ซ้อน**พระคุณ** เพราะ**ว่า**ได้ทรง**ประทานพระราชบัญญัติ**นั้นทาง**โมเสส** ส่วน**พระคุณ**และ**ความจริง**มาทาง**พระเยซูคริสต์** ไม่มีใครเคยเห็น**พระเจ้า**ในเวลาใดเลย **พระบุตร**องค์เดียวที่บังเกิดมา **ผู้ทรงสถิต**ใน**พระทรง**ของ**พระบิดา** **พระองค์**ได้**ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว**”

ข้อพระคำเหล่านี้มีคำประกาศที่ยิ่งใหญ่สามเรื่องที่เกี่ยวข้องกับองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา-หินก้อนใหญ่สามก้อนในรากฐานแห่ง**ความเชื่อ**แบบ**คริสเตียน**:

1. **พระคริสต์**ทรงเป็น**ผู้เดียว**ที่สามารถตอบสนอง**ความต้องการ**ฝ่าย**วิญญาณ**ทุกอย่างของ**ผู้เชื่อ**ทุกคนได้:

“และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ” (ข้อ 16) “ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์...ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์” (คส. 1:19; 2:3) ในพระคริสต์ คริสเตียนก็พบว่าความต้องการทุกอย่างได้รับการตอบสนอง ความพอเพียงของเราอยู่ในพระองค์, เราครบบริบูรณ์ในพระองค์ คลังทรัพย์แห่งสวรรค์ถูกสะสมอยู่ในพระเยซู และสิ่งใดก็ตามและทุกสิ่งที่มีผู้ต้องการก็ถูกเก็บอยู่ในคลังทรัพย์นั้น คนบาปพบความรอดในพระองค์, ผู้เชื่อพบพระคุณที่จะเอาชนะ, พลະกำลังที่จะแบกรับภาระต่างๆ, ในพระองค์ การตอบสนองทุกความต้องการถูกพบในพระองค์ ไม่ว่าจะความต้องการนั้นจะเป็นฝ่ายร่างกาย, ฝ่ายวิญญาณ, ฝ่ายความคิด, ชั่วคราว, หรือชั่ววันรันดร์

ตั้งแต่เอเดนจนถึงกลโกธา พระโลหิตเป็นความจำเป็นของพระเจ้าหากพระเจ้าจะทรงผ่านเว้นบาป *ทุกดวงวิญญาณ* ที่ได้รับความรอดตั้งแต่อาเบลเรื่อยมาจนถึงสมัยปัจจุบันนี้ได้รับความรอดจากพระเยซูคริสต์แต่เพียงผู้เดียว ตั้งแต่ชั่ววันรันดร์กาล แม้กระทั่งก่อนการวางรากฐานของโลก *พระเยซูผู้เดียว* ทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการลบมลทินบาป, การไถ่สำหรับคนบาปทั้งหลาย, และพระคุณที่จะรักษาผู้เชื่อและถวายผู้สิ้นแบบไร้ตำหนิในวันยิ่งใหญ่

2. พระคริสต์ทรงเหนือกว่าโมเสส, ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณเหนือกว่าพระราชบัญญัติของโมเสส:

“เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาจากพระเยซูคริสต์” (ข้อ 17) โมเสสเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า, โดยปรนนิบัติพระราชบัญญัติฝ่ายศีลธรรมและฝ่ายพิธีการแก่ชนชาติอิสราเอล เขาเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ (ฮบ. 3:5) แต่เขาก็เป็นเพียงผู้รับใช้คนหนึ่ง ในทำนองเดียวกัน พระราชบัญญัติก็ไม่ได้บริสุทธิ์และดีและยุติธรรม-แต่พระราชบัญญัติไม่สามารถทำให้คนบาปเป็นผู้ชอบธรรมได้: “เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้” (โรม 3:20) พระราชบัญญัติไม่มีฤทธิ์เดชที่รักษาให้หาย, ไม่มีฤทธิ์เดชที่ยกโทษบาป บาดแผลที่บาปได้กระทำต่อมนุษยชาติไม่อาจถูกพันแผลโดยพระราชบัญญัติได้ ในทางตรงกันข้าม “...พระราชบัญญัตินั้นกระทำให้ทรงพระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั้นก็ไม่มี การละเมิดพระราชบัญญัติ” (โรม 4:15)

พระราชบัญญัติได้ประกาศคำแข่งสาป, ไม่ใช่คำอวยพร; มันเป็น “ครู” ที่ขี้มนุษย์ทั้งหลายให้มาถึงพระคริสต์: “เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมีได้อยู่ได้บังคับครูนั้นอีกต่อไปแล้ว” (กท. 3:24, 25) พระราชบัญญัติเป็นเพียงครูคนหนึ่งเท่านั้น; มันทำให้คนๆ นั้นสมบูรณ์แบบไม่ได้ในส่วนของใจสำนึกผิดชอบ; มันเป็น “เครื่องเปรี๊ยะสำหรับในเวลานั้น คือมีการถวายของให้และเครื่องบูชา ซึ่งจะกระทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของผู้ถวายนั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้” (ฮบ. 9:9)

พระราชบัญญัติเป็นการปรนนิบัติแห่งความตายและการปรับโทษ: “แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความตายตามตัวอักษรซึ่งได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลานั้น ยังมีรัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถจ้องมองหน้าของโมเสสได้เพราะรัศมีจากใบหน้าของท่านซึ่งเป็นรัศมีที่กำลังเสื่อมสูญไป ดังนั้นการปฏิบัติตามพระวิญญาณ

จะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ เพราะว่าถ้าการรับใช้สำหรับปรับโทษยังมีรัศมี การรับใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยังมีรัศมีมากกว่านั้นอีก” (2 คร. 3:7-9) ความสว่างซึ่งถูกนำเสนอแก่คนบาปทั้งหลายโดยโมเสสผ่านทางพระราชบัญญัติเป็นเหมือนแสงระยิบระยับของดาวดวงหนึ่งเมื่อเทียบกับดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม (มลค. 4:2)

โมเสสเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า-แต่พระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า และพระองค์ได้เสด็จมาพร้อมกับสิทธิอำนาจ, ความสามารถ, และกุญแจที่ไขเปิดคลังแห่งพระคุณและความจริงของพระเจ้า: “ฝ่ายโมเสสนั้นสัตย์ซื่อในพรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้นก็อย่างคนรับใช้ เพื่อจะได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งจะกล่าวต่อภายหลัง **แต่พระคริสต์นั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอำนาจเหนือครอบครัวของพระองค์ และเราทั้งหลายเป็นครอบครัวนั้นแหละ** หากเราจะยึดความมั่นใจและความชื่นชมยินดีในความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด” (ฮบ. 3:5, 6)

“พระคุณและความจริงมาโดยพระเยซูคริสต์” พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าได้ทรงประกาศพระคุณของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงเปิดเผยแก่มนุษย์ทั้งปวงถึงแผนการอันเปี่ยมด้วยพระคุณ, เรียบง่าย, และเข้าใจได้แห่งความรอดของพระเจ้าโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเมษโปดก ด้วยข้อความนี้พระเยซูได้ทรงเปิดบ่อน้ำพุที่มีชีวิตแก่มนุษย์ทั้งปวงและบ่อน้ำพุแห่งความเมตตาของพระเจ้าแก่คนเหล่านั้นที่จะยอมฟังและเชื่อ *ความจริงมาโดยพระคริสต์เมื่อพระองค์*, ในเนื้อหนัง, ได้ทรงทำให้ทุกภาพเล็งและทุกเงาของภาคพันธสัญญาเดิมสำเร็จ โดยทรงเปิดเผยแก่คนทั้งโลกว่าพระองค์ทรงเป็นเครื่องสัตวบูชาที่แท้จริง, พระที่นั่งกรุณาที่แท้จริง, มหาบุโรหิตที่แท้จริงและเป็นนิรันดร์ของพระเจ้า

โอ้ ใจแล้วครับ มีพระคุณและความจริงอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส แต่ “พระคุณของพระเจ้าที่นำมาซึ่งความรอด” ได้ปรากฏในพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ ความจริงเกี่ยวกับการไถ่โดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกนั้นได้มาเมื่อพระเยซูทรงปรากฏในเนื้อหนังและทรงประกาศความจำเป็นของพระเจ้าที่ว่าพระองค์ต้องถูกยกขึ้นเพื่อที่คนบาปทั้งหลายจะได้ถูกชักนำมาสู่พระองค์ *พระคุณ*ของพระเจ้าในความครบบริบูรณ์ของมัน, และ*ความจริง*ในความครบบริบูรณ์ของมันได้ถูกเปิดเผยเมื่อพระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกและประกาศว่าพระองค์ได้เสด็จมาแล้ว, มิใช่เพื่อที่จะรับการปรนนิบัติ, แต่เพื่อที่จะปรนนิบัติ, และเพื่อประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนบาปทั้งหลาย

3. พระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียวทรงเปิดเผยพระเจ้าแก่มนุษย์แล้ว:

“ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ข้อ 18)

ดวงตาของมนุษย์ไม่เคยได้จ้องมองพระเจ้าองค์นิรันดร์ผู้ทรงเป็นอยู่แล้วในเริ่มแรกนั้น ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมองดูพระเจ้าและมีชีวิตอยู่ได้ พระองค์ตรัสแก่โมเสสว่า “เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะมนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้...ดูเถิด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนศิลา นั้น แล้วขณะเมื่อสง่าราศีของเรากำลังผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลาและจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเราจนกว่าเราจะผ่านไป เมื่อเราเอามือของเราออกแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราเจ้าจะมีได้เห็น” (อพย. 33:20-23) แต่ในพระ

เยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ มนุษย์พบว่าถูกเปิดเผยทั้งหมดที่เขาต้องรู้หรือสามารถรู้ได้เกี่ยวกับพระเจ้าองค์นิรันดร์, พระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ความบริบูรณ์ของพระเจ้าได้อาศัยอยู่ในพระเยซู และพระเจ้าทรงถูกเปิดเผยแก่เราโดยพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ ผู้ได้ทรงเลือกที่จะรับสภาพของเราไว้บนพระองค์เอง และในลักษณะของมนุษย์ที่จะสำแดงแก่นมนุษย์ทุกสิ่ง ความคิดที่จำกัดของเราสามารถเข้าใจได้เกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดา ในข้อจำกัดต่างๆของเราเราไม่มีวันเข้าใจความยิ่งใหญ่แห่งการมีตัวตนของพระเจ้ามาตลอดชั่ววันรันดร์กาลได้-ความสมบูรณ์แบบต่างๆของพระองค์และฤทธิ์เดชของพระองค์ トラバใดที่เรายังอยู่ในกายเนื้อหนัง เราก็สามารถมองเห็นและเข้าใจพระเจ้าได้โดยทางพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์เท่านั้น

พระปัญญาอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า, ฤทธานุภาพอันมหัศจรรย์ของพระองค์, ความรักที่ไม่อาจทราบได้ของพระองค์ที่มีต่อเหล่าคนบาป, ความบริสุทธิ์ซึ่งเกินความเข้าใจของมนุษย์, และความเกลียดชังของพระองค์ที่มีต่อบาป-ความเกลียดชังแบบที่มนุษย์เดินดินพบว่าไม่อาจเข้าใจได้-ถูกเปิดเผยในการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ความจริงเหล่านี้ของพระเจ้าไม่อาจถูกนำเสนอแก่นมนุษย์ชาติในแบบที่ชัดเจนมากกว่านี้, เข้าใจได้มากกว่านี้แล้วในพระชนม์ชีพอันไร้ตำหนิและความมรณาอันน่ากลัวของพระเยซูคริสต์, พระเมฆโปดกของพระเจ้า ใน**พระองค์** พระเจ้าได้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ขึ้นในเนื้อหนัง ด้วยว่าพระคริสต์ทรงเป็นความเจิดจ้าแห่งสง่าราศีของพระบิดา, พระฉายที่แสดงออกแห่งตัวตนของพระองค์ (ฮบ. 1:3) พระเยซูตรัสว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน...ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 10:30; 14:9)

มีคำสอนผิดมากมายเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพอันบริสุทธิ์ และเราต้องศึกษาอย่างระมัดระวังและแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้องในเรื่องที่เกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ แต่เราไม่ต้องกลัวที่จะถวายเป็นเกียรติ, สง่าราศี, และคำสรรเสริญทั้งสิ้นแด่พระเจ้าพระบุตร ไม่มีทางที่เราจะยกชูพระองค์อย่างสูงส่งเกินไปได้ ด้วยว่าหนทางเดียวที่เราจะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าพระบิดาได้คือ *โดยทางพระบุตร*: “เพราะว่าพระบิดามีได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตร เหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา” (ยอห์น 5:22, 23)

“*ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์*” ตลอดการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เขาระมัดระวังที่จะกล่าวอย่างชัดเจนว่า**เขาจะต้องด้อยลงขณะที่พระคริสต์จะต้องทรงเป็นใหญ่ขึ้น** เขาประกาศถึงความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์อยู่เสมอและความด้อยกว่าของตัวเอง

ยอห์นร้องประกาศว่า “*พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า*” ในภาษากรีก “*ร้องประกาศ*” สื่อถึงเสียงร้องของหลายๆคนที่กำลังป่วยประกาศ, เสียงร้องที่ดังมากๆ ดังนั้นยอห์นจึงร้องประกาศพระคริสต์ ถึงแม้ว่ายอห์นเกิดก่อนที่พระเยซูประสูติเข้ามาในโลกนี้ถึงหกเดือน เขาก็ประกาศว่า “*พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า*” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “*พระองค์ได้ทรงเป็นอยู่แล้วก่อนที่ข้าพเจ้าถือกำเนิด*” ยอห์นผู้ที่ได้รับการเจิมจากพระเจ้า มีความรู้และความเข้าใจฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ ดังที่ลูกพิสุจน์แล้วในความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับการทรงเป็นอยู่ก่อนแล้วของพระคริสต์ พระเยซูทรงเป็นอยู่แล้วก่อนยอห์น-ในการมีตัวตนอยู่จริง, ในตำแหน่ง, ในศักดิ์ศรี, และในฤทธิ์เดช

“และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์” ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูก็ได้รับพระคุณ, พละกำลัง, ฤทธิ์เดช, และสิ่งอื่นใดก็ตามที่ต้องการ, ในปริมาณที่บริบูรณ์แล้ว *ไม่ว่าความต้องการของเราจะเป็นอะไรก็ตาม* มันก็ได้รับการตอบสนองในพระเยซู และพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถตอบสนองความต้องการต่างๆฝ่ายวิญญาณของเราได้ กรุณาสังเกตว่าเราไม่ได้รับอย่างจำกัดจำเขี่ยหรือเพียงแค่ว่าบางส่วน แต่อย่าง *บริบูรณ์* พระเจ้าไม่ประทานความรอดในขนาดหรือสัดส่วนที่แตกต่างกัน เมื่อเราได้รับพระคุณของพระเจ้า เรา ก็ได้รับกระทั่งพระคุณซ้อนพระคุณ เมื่อผู้ใดถูกไถ่แล้ว เขาก็ถูกไถ่อย่าง *บริบูรณ์*

สำนวน “พระคุณซ้อนพระคุณ” เป็นเอกพจน์ ซึ่งไม่ถูกพบที่อื่นอีกในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด เหล่าผู้ยิ่งใหญ่ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับความหมายของวลีนี้ แต่ไม่มีข้อสงสัยในความคิดของผมเลยว่ามัน หมายความว่า “พระคุณที่เข้ามาแทนที่พระคุณ”-พระคุณแบบต่อเนื่อง, พระคุณที่สดใหม่ทุกวัน, การป้อน พระคุณใหม่อย่างบริบูรณ์สำหรับทุกความต้องการ, ทุกช่วงขณะของทุกวัน, ตราบไต่ที่เรายังอยู่ในพลับพลาแห่ง เนื้อหนังนี้ มันหมายถึงพระคุณใหม่ที่จะแทนที่พระคุณเก่า-พระคุณบริบูรณ์แบบไม่ขาด, การเติมเต็มอย่างต่อเนื่องของพระคุณสำหรับความต้องการต่างๆของเรา *เปาโล* อธิษฐานขอพระเจ้าให้เอา “หนาม” นั้นออกไปจาก เนื้อหนังของเขา พระเจ้าไม่ได้ทรงเอาหนามนั้นออกไป แต่พระองค์ทรงรับประกันเปาโลว่า “พระคุณของเรา ก็เพียงพอสำหรับเจ้าแล้ว” ไม่ว่าเราจะถูกเรียกให้เผชิญหน้ากับสิ่งใดก็ตาม, ไม่ว่าความต้องการต่างๆของเราจะเป็น สิ่งใดก็ตาม, มีพระคุณใหม่อยู่ทุกช่วงขณะตามที่เราต้องการมัน-กระทั่งจนถึงที่สุดปลาย

ผมเคยได้ยินคริสเตียนหลายคนเป็นพยานว่าพวกเขาเป็นห่วงเรื่องการเสียชีวิต, บางครั้งความกลัวก็ เกาะกุมใจของพวกเขาเมื่อพวกเขาคิดถึง การตาย แต่ผมขอรับประกันคุณว่าฉันไม่ใช่พระคุณตอนใกล้ตายที่เรา ต้องการตราบไต่ที่เรายังมีชีวิตอยู่: *เราต้องการพระคุณที่จะดำเนินชีวิตอันเปี่ยมด้วยชัยชนะ!* เมื่อถึงเวลาที่เรา ต้องจากชีวิตนี้ไป พระเจ้าจะประทานพระคุณตอนใกล้ตายให้-พระองค์ทรงมีพระคุณเตรียมไว้แบบสดใหม่ แต่ทุกครั้งทีวิสุทธิชนคนหนึ่งจากชีวิตนี้ไปอยู่กับพระองค์ จงพิจารณา *สเทเฟน*: เขาถูกหินขว้างจนตาย แต่ขณะที่ ก้อนหินเหล่านั้นค่อยๆร่อนจากชีวิตไปจากร่างกายของเขา พระเจ้าก็ทรงแหวกท้องฟ้าและสเทเฟนได้เห็นพระ เยซูยืนอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า! เมื่อเรา, สหายผู้เชื่อที่รักของผมเอ๋ย, ต้องการพระคุณตอนใกล้ตาย เราอาจไม่ถูกหินขว้างจนตาย, เราอาจไม่ถูกเผาโดยถูกจับมัดที่เสาเพราะคำพยานของเรา; แต่ไม่ว่าเราจะจาก ชีวิตนี้ไปอย่างไรหรือเมื่อไร จะมีพระคุณที่สดใหม่, พระคุณอันบริบูรณ์, ในโมงยามนั้นเสมอ

“ได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส” ในพระคำข้อนี้ แสดงให้เห็นความด้อยกว่าของพระ ราชบัญญัติเมื่อเทียบกับข่าวประเสริฐและสนมที่ศรัทธาแห่งพระคุณของพระเจ้า ในการเปรียบเทียบความตรงกัน ข้ามอันทรงพลังและชัดเจน มันแสดงให้เห็นลักษณะเฉพาะตัวต่างๆของยุคเก่าและสิ่งเหล่านั้นของยุคใหม่-ยุค แห่งพระราชบัญญัติซึ่งตรงข้ามกับยุคแห่งพระคุณ

โดยโมเสสพระราชบัญญัติด้านศีลธรรมได้มา เปี่ยมล้นด้วยข้อเรียกร้องต่างๆอันสูงส่งและบริสุทธิ์และ คำขู่อันเข้มงวดมากมายที่มีต่อความไม่เชื่อฟังทุกอย่าง โดยโมเสสพระราชบัญญัติด้านพิธีกรรมได้มาเช่นกัน ซึ่ง เปี่ยมล้นด้วยเครื่องสัตวบูชาต่างๆอันเป็นภาระหนักที่ถูกถวายซ้ำแล้วซ้ำอีก หลายครั้งเครื่องสัตวบูชาเดียวกัน นั้นถูกถวายซ้ำแล้วซ้ำอีก; แต่กฎต่างๆ, พิธีการต่างๆ, วันสำคัญทั้งหลาย, วันหยุดพักต่างๆ, และเทศกาลเลี้ยง

ต่างๆไม่สามารถเอาบาปของคนบาปนั้นออกไปได้หรือรักษาใจสำนึกผิดชอบของผู้มีสำนึกนั้นให้หายและให้เขามีใจสำนึกผิดชอบที่สมบูรณ์แบบต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ อย่างดีที่สุด สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของสิ่งดีทั้งหลายที่จะมา และ “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4)

“พระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์” พระคริสต์ได้เสด็จมาจากพระทรงของพระบิดา เปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง และทรงประกาศแผนการของพระเจ้าในเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ, ความรอดที่เสนอการยกโทษอันครบถ้วนและสมบูรณ์แบบสำหรับคนบาปทุกคนที่นำสิ่งแหว่งและสมควรตกนรกผู้ยอมเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและวางใจในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

พระคริสต์ทรงเป็นความจริงที่ถูกต้องแสดงออก พระองค์ทรงเป็นความจริงเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเครื่องสัตวบูชาที่แท้จริง, บุโรหิตที่แท้จริง, การลบมลทินบาปที่แท้จริง พระองค์ทรงเป็นความจริงที่ทำให้มนุษย์เป็นไท (ยอห์น 8:32, 36)

พระราชบัญญัติของโมเสสไม่อาจช่วยจิตวิญญาณสักดวงให้รอดได้ พระราชบัญญัติช่วยช่วยมนุษย์ให้กลายเป็นคนชอบธรรม พร้อมกับใจสำนึกผิดชอบที่สมบูรณ์แบบต่อพระพักตร์พระเจ้า พระราชบัญญัติสั่ง แต่มันไม่อาจรักษาใจที่ป่วยเพราะบาปให้หายได้ พระราชบัญญัติแสดงให้มนุษย์เห็นความบาปหนา ยิ่งนักของบาป แต่มันไม่อาจขจัดบาปนั้นออกไปได้ พระราชบัญญัติเป็นเงาของสิ่งต่างๆที่จะมา และแผ้วถางทางสำหรับการปรากฏของพระองค์ผู้ได้ทรงรักษาทุกข้อของพระราชบัญญัติ-แพทยองค์ยิ่งใหญ่ผู้ได้ทรงนำพระคุณ, ความจริง, และการรักษาให้หายมาสู่เหล่าดวงวิญญาณที่ป่วยเพราะบาปและน่าสงสาร พระเยซูคริสต์อย่างชัดเจนว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ ไม่ใช่เพื่อทำลายมัน; และพระองค์ทรงทำให้มันสำเร็จแล้ว *บัดนี้ผู้เชื่อที่แท้จริงทุกคนล้วนเป็นผู้ที่ถือบัญญัติอันสมบูรณ์แล้ว-แต่ในพระคริสต์เท่านั้น*

“พระราชบัญญัติ” เป็นตัวแทนของยุคพันธสัญญาเดิมโดยรวม, ยุคแห่งคำบัญชาและข้อเรียกร้อง พระราชบัญญัติเรียกร้อง-พระคุณของพระเจ้าให้ พระราชบัญญัติเปิดโปงและปรับโทษบาป-พระคุณของพระเจ้าเอาบาปไปให้พ้นและอภัยโทษคนบาป พระราชบัญญัติบรรจุความจริง มันแสดงให้เห็นความจริงเพียงบางส่วน-แต่พระเยซูทรงเป็นความจริง และพระคุณและความจริงก็ลึกลับมากยิ่งขึ้น, ไปไกลยิ่งขึ้น, พระราชบัญญัติ พระคุณและความจริงอยู่ในระบบเก่าเพียงบางส่วน แต่ความบริบูรณ์แห่งพระคุณและความจริงอยู่ในพระคริสต์ได้เพียงผู้เดียว “พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้สัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจของดาวิต” (วิว. 3:7) ดู อีสยาห์ 22:22 เช่นกัน

ในข่าวประเสริฐของยอห์นพระนาม “พระเยซูคริสต์” ปรากฏแค่ตรงนี้เท่านั้น “พระเยซู” เป็นตัวแทนของพระคุณ และพระองค์ทรงเป็นพระคุณของพระเจ้าซึ่งถูกห่อหุ้มในเนื้อหนัง “คริสต์” เป็นตัวแทนของความจริง: พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า และพระเจ้าทรงโกหกไม่ได้ (ฮบ. 6:18; ทต. 1:2)

“ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย” ในที่นี้พระคริสต์ทรงถูกมองเห็นในความเหนือกว่าโมเสส, เหนือกว่าพวกศาสดาพยากรณ์, และเหนือกว่ามนุษย์ทั้งปวง, แบบไร้ขีดจำกัดของพระองค์ ไม่มีมนุษย์คนใดเคยเห็นพระเจ้าพระบิดา, พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์นั้นเลย (ยอห์น 4:24) อับราฮัม, โมเสส, โยชูวา, ดาวิด, อีสยาห์,

ดาเนียล, เยเรมีย์-คนเหล่านี้เป็นผู้ยิ่งใหญ่และมีกำลังมากของพระเจ้า, คนดีและบริสุทธิ์, แต่พวกเขาไม่สามารถที่จะมองดูพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แบบหน้าต่อหน้าได้ สิ่งที่พวกเขาารู้เกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดาและสิ่งที่พวกเขาเขียนเกี่ยวกับพระองค์นั้น พวกเขารู้โดยการเปิดเผยตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบอกให้พวกเขาเขียน พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด, พวกเขาเป็นเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ที่ถูกเจิมและถูกแต่งตั้งโดยพระองค์, และพระองค์ได้ประทานการเปิดเผยแก่พวกเขาในหลากหลายวิธี แต่พวกเขาก็ไม่ได้เห็นพระองค์แบบหน้าต่อหน้า

พระคริสต์ทรงเป็นมากกว่าผู้รับใช้คนหนึ่ง: พระองค์ทรงเป็น**พระบุตร**ที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า, พระองค์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้น**กับพระเจ้า** พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ในตอนนี (และตลอดมา) เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าพระบิดาอย่างใกล้ชิดสนิทสนมมากที่สุด, ทรงเท่าเทียมกับพระองค์ในทุกสิ่ง ขณะที่พระเยซูทรงตั้งพลับพลาอยู่บนแผ่นดินโลกนี้, พระเจ้าในเนื้อหนัง, พระองค์ได้ทรงเปิดเผยแก่นมนุษย์คือ สิ่งสารพัดที่มนุษย์เดินดินสามารถเข้าใจได้และทราบได้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงเป็นพระวิญญาณนิรันดร์ พระองค์ได้ทรงเปิดเผยความบริสุทธิ์, ความเมตตากรุณา, และฤทธิ์เดชของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงเปิดเผยความเกลียดชังของพระเจ้าที่มีต่อบาปและความรักของพระองค์ที่มีให้แก่คนบาปทั้งหลาย พระองค์ได้ทรงนำมาสู่ความสว่างคือ ข้อลึกลับอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ว่าพระเจ้าทรงสามารถเป็นพระเจ้าได้อยู่เหมือนเดิมและยังทรงเป็นผู้ที่ยุติธรรม, บริสุทธิ์, และชอบธรรมขณะที่พระองค์ทรงนับว่าคนอธรรมเป็นคนชอบธรรม:

“แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสตาศาพยากรณ์เป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น **และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย** เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพัตติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพัตติตามพระราชบัญญัติ” (โรม 3:21-28)

การปรากฏหลายครั้งของพระเจ้าแก่นมนุษย์เดินดินตามที่ถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาเดิม**ไม่ใช่**การปรากฏของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์, พระวิญญาณนิรันดร์และพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ผู้ซึ่งอับราฮัม, ดาเนียล, โมเสส, ยาโคบ, โยชูวา, และอิสยาห์ได้เห็น (ซึ่งปกติแล้วทรงปรากฏในฐานะ “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์”) ไม่ใช่พระเจ้าพระวิญญาณนิรันดร์, พระภาคแรกของตรีเอกานุภาพ, แต่เป็น**พระบุตร**, พระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ พระเจ้าพระวิญญาณนิรันดร์ทรงเป็นผู้ที่มนุษย์ไม่อาจเข้าถึงได้โดยการรับรู้ทางประสาทสัมผัส มนุษย์เดินดินไม่สามารถมีสัมพันธภาพแบบปรากฏแก่ตากับพระเจ้านิรันดร์ได้ (จงศึกษา 1 ยอห์น 4:12, 20) พระเจ้านิรันดร์ทรงเป็น “พระวิญญาณที่ไร้ขีดจำกัด” และพระ

วิญญาณที่ไร้ชีวิตจำกัดก็ไม่อาจเป็นสิ่งที่มนุษย์มองเห็นได้ สง่าราศีของพระเจ้าได้ถูกห่อหุ้มในเนื้อหนัง พระเจ้าทรงบริสุทธิ, ขอบธรรม, ศักดิ์สิทธิ์, เด็ดขาดในทุกรายละเอียด, ไม่อาจเข้าใจได้โดยเหตุผลของมนุษย์ (จงศึกษาอิสยาห์ 40:18-28)

ในโยบ 11:7 เราอ่านว่า “ท่านจะหยั่งรู้สภาพของพระเจ้าได้หรือ ท่านหยั่งรู้อะไรผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ” พระเจ้าไม่ทรงถูกพบโดยการค้นหา, พระองค์ไม่ทรงถูกเข้าใจโดยสติปัญญาของมนุษย์ อำนาจที่ไม่ได้รับความช่วยเหลือของมนุษย์เดินดินค้นพบพระเจ้าไม่ได้, รักพระเจ้าและนมัสการพระองค์อย่างที่มีมนุษย์ควรกระทำไม่ได้ ความรู้และความเข้าใจเช่นนี้จะทำให้มนุษย์ไว้วางใจ, รัก, และหวังในพระเจ้า, และเชื่อฟังต่อพระเจ้า, ไม่เคยเป็นสิ่งที่ถูกค้นพบโดยมนุษย์เลย; มันมาโดยการเปิดเผยของพระเจ้าเองเท่านั้น

ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้ตรัสโดยเหล่าศาสดาพยากรณ์-ชายทั้งหลายที่ถูกเลือกโดยพระองค์และมีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับงานรับใช้ ชายเหล่านี้ได้เปิดเผยทั้งหมดที่เป็นไปได้สำหรับพวกเขาที่จะเปิดเผย, แต่ใน “วันสุดท้าย” เหล่านี้ พระเจ้าได้ตรัสผ่านพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์; ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงได้ตรัสในความบริบูรณ์แล้ว ด้วยว่าพระคริสต์ทรงเป็นความบริบูรณ์ของตรีเอกานุภาพในฝ่ายร่างกาย

“ในพระทรงของพระบิดา” บ่งบอกถึงสามัคคีธรรมอันสนิทสนม, ความรัก, ความไว้วางใจ, ความเข้าใจและความเป็นอย่างหนึ่งเดียวกันที่มีอยู่แล้วตั้งแต่ตลอดช่วงวันริ้นดร์กาลระหว่างพระบิดากับพระบุตร ความสนิทสนมช่วงวันริ้นดร์เช่นนั้นแบบที่มีอยู่ระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเจ้าพระบุตรนั้นใกล้ชิดมากกว่าและลึกซึ้งมากกว่าที่ความคิดของมนุษย์จะเริ่มเข้าใจได้ ในที่นี้ยอห์นไม่เพียงแสดงออกถึงความสัมพันธ์อันยั่งยืนนานแบบไร้กาลเวลาระหว่างพระบิดากับพระบุตรเท่านั้น; เขายังชี้ให้เห็นด้วยว่าพระคริสต์ทรงอยู่ที่ไหนตอนนั้น, พระองค์ทรงอยู่ที่ไหนมาโดยตลอดและจะทรงอยู่ที่ไหนไปตลอดช่วงวันริ้นดร์กาล-สถานที่ของพระองค์เองซึ่งเป็นธรรมชาติและช่วงวันริ้นดร์ “ในพระทรงของพระบิดา” ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงรับกายหนึ่งที่เป็นเนื้อหนังก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรเลย ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ (ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง) บัดนี้ประทับอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรเหมือนเดิม

“พระบิดา” และ “พระบุตร” เป็นคำสำคัญของข่าวประเสริฐของยอห์น ส่วน “พระบิดา” และ “พระบิดาของเรา” ปรากฏเกือบหนึ่งร้อยครั้งในข่าวประเสริฐเล่มนี้ และการเปิดเผยของพระเจ้าพระบิดาผ่านทางพระเยซูพระบุตรก็เป็นความจริงขั้นพื้นฐานที่ถูกสำแดง พระเจ้าพระบิดาทรงอยู่ในพระบุตร, พระบุตรทรงอยู่ในพระบิดา พระบิดาและพระบุตรทรงเป็นหนึ่งเดียว, กระนั้นพระเจ้าพระบิดาก็ทรงเป็นพระภาคแรกของตรีเอกานุภาพ, พระเยซูพระบุตรทรงเป็นพระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ สิ่งสารพัดที่เป็นของพระเจ้าพระบิดาก็เป็นของพระเยซูพระบุตรเช่นกัน- “ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์” (ยอห์น 17:10)

แต่พระเยซูได้เสด็จจากพระทรงของพระบิดาและเสด็จเข้ามาในโลกเพื่อประกาศพระเจ้าแก่มนุษย์ และ “พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” ทุกคำที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัส, ทุกการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ, ทุกอย่างก้าวที่พระองค์ดำเนินไปล้วนเพื่อจุดประสงค์หนึ่งเดียว-เพื่อสำแดงความรักของพระเจ้า, ความ

เมตตาของพระเจ้า, ความอ่อนโยนของพระเจ้า, และเพื่อประกาศความรอดที่ได้ถูกนำลงมาสู่มนุษย์แล้ว พระเยซูพระบุตรทรงเป็นผู้ขยายความหรือผู้แปลความของพระเจ้า; พระองค์ได้ทรง “อธิบาย” พระเจ้าพระบิดาแล้ว เราไม่พบความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าในหลักปรัชญาหรือวิทยาศาสตร์, ในคณิตศาสตร์หรือในหลอดทดลอง เมื่อเรามองหาความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าพระวิญญาณนิรันดร์ เราก็ต้องมองไปยังชีวิตๆหนึ่งที่ครั้งหนึ่งเคยถูกดำเนินอยู่ในโลกนี้-ชีวิตของพระเยซูคริสต์เจ้า; ด้วยว่าพระองค์และพระองค์เพียงผู้เดียวได้ทรงประกาศพระเจ้าแล้ว

ในคำพูดปิดท้ายของพระคำข้อนี้เราเห็นลักษณะที่พระเจ้าผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตาทรงถูกทำให้ปรากฏแก่ตาแล้ว: **ในพระเยซูคริสต์** วิธีที่พระคุณและความจริงได้มาสู่มนุษย์ถูกประกาศในที่นี้แล้ว พระคริสต์ทรงเป็นข่าวประเสริฐ, ข่าวประเสริฐคือพระคริสต์ พระคริสต์ทรงเป็นความเชื่อแบบคริสเตียน, ความเชื่อแบบคริสเตียนคือพระคริสต์ การต้อนรับพระคริสต์คือการรับชีวิตนิรันดร์ การรับความรอดคือการอยู่ในพระคริสต์, การอยู่ในพระคริสต์คือการอยู่ในสามัคคีธรรมของพระบิดา, **หนึ่งเดียวกับพระบิดาและพระบุตรตลอดไป**, ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3) พระคริสต์ทรงเป็นความรักที่สมบูรณ์แบบ, สติปัญญาที่สมบูรณ์แบบ, ความจริงอันเด็ดขาด, และความชอบธรรมที่บริสุทธิ์ การมีพระคริสต์คือการมีพระบิดาและพระบุตร ผู้ที่ไม่มีพระบุตรก็ไม่มีพระบิดา และนักเทศน์หรืออาจารย์คนใดที่ประกาศหลักคำสอนอื่นใดก็เป็นผู้ที่เราต้องเมินเสียและปฏิเสธการร่วมสามัคคีธรรมด้วย ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วจะต้องปฏิเสธใครก็ตามที่ไม่เทศนาหลักคำสอนเรื่องพระเยซูคริสต์ (กรุณาตั้งใจศึกษาจดหมายฝากฉบับที่สองของยอห์น)

บันทึกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเกี่ยวกับตัวเอง

ข้อ 19-28: “นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด” ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์” เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์” “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ” และท่านตอบว่า “มิได้”

“คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้ตอบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร” ท่านตอบว่า “เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำการรอดขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้”

“ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของพวกฟาริสี เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า “ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา” ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้”

“เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธาบาราปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่”

ในข้อพระคำต่างๆก่อนหน้านี้นี้เราได้ศึกษาคำกล่าวเหล่านั้นที่ล้าลึกและหนักแต่ชัดเจนเกี่ยวกับการรับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์และสภาพแบบพระเจ้าของพระองค์ บัดนี้เรามาถึงบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับวันเหล่า

นั้นแห่งการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์, พระราชกิจต่างๆของพระองค์และถ้อยคำของพระองค์ท่ามกลาง มนุษย์ทั้งหลาย

ในข้อพระคำเหล่านี้เราเห็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นแบบอย่างของความถ่อมใจที่แท้จริง เขาเป็นวิสุทธิชนที่โดดเด่นคนหนึ่งของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ มีไม่กี่ชื่อที่ตั้งตระหง่านสูงกว่าชื่อของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม พระเยซูทรงประกาศว่า “ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา...” (มธ. 11:11) แต่ทั้งๆที่เขามีความยิ่งใหญ่และมีความรู้ที่ไม่ธรรมดาเกี่ยวกับพระคริสต์ เขาก็เป็นคนที่ถ่อมใจและถ่อมตัว ไม่มีความเยอหยิ่งอันบาปหนาในตัวเขาเลย เขาจะรับการยกย่องเชิดชูอย่างสูงโดยพวกยิวก็ได้แต่เขาก็ปฏิเสธเกียรติยศเหล่านั้นและไม่ฟังคำป้อยอของพวกเขา โดยประกาศว่าเขาเป็นเพียง “เสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดาร” การยกชูพระคริสต์และถวายเกียรติและสง่าราศีแด่**พระองค์**เป็นความปรารถนาหนึ่งเดียวของหัวใจยอห์นและเป็นภารกิจหลักแห่งการรับใช้ของเขา เขาเป็นผู้ที่ “คาดเอาไว้ ด้วยความถ่อมใจ” อย่างแท้จริง (จงศึกษา 1 เปโตร 5:5)

เราพบอีกตัวอย่างหนึ่งในข้อพระคำเหล่านี้-ตัวอย่างอันน่าเศร้าของความมืดบอดของเหล่าคนที่ไม่เชื่อ พวกยิวที่มาตั้งคำถามยอห์นอ้างตัวว่าเป็นผู้มีความรู้, เป็นนักเรียนพระคัมภีร์ พวกเขาโอ้อวดว่าตนเป็นลูกหลานของอับราฮัม, เป็นผู้ถือครองพันธสัญญาเหล่านั้น พวกเขาคิดมั่นตามพระราชบัญญัติ, พวกเขาอ้างตัวว่ารู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า, พวกเขาภาคภูมิใจในการเชื่อพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าและพวกเขากำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ผู้ทรงสัญญาไว้ของพวกเขา; แต่พวกเขาเป็นผู้ที่ตั้งตัวเป็นผู้นำของคนตาบอด เพราะว่าพวกเขาเองก็นั่งอยู่ในความมืดทึบ (จงศึกษาโรม 2:17-20) ในขณะนั้นเอง ยอห์นกล่าวว่า มีผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาผู้ซึ่งพวกเขาไม่รู้จัก นั่นคือพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

“นี่แหละเป็นคำพยากรณ์ของยอห์น” (คำกรีกที่ถูกแปลตรงนี้ว่า คำพยากรณ์ ถูกแปลเป็น พยาน ในข้อ 7 และหมายความว่านี่เป็นคำพยากรณ์ที่ยอห์นได้ให้ไว้) “เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไป” ไต่ถามเขา ยอห์นให้คำพยากรณ์นี้เมื่อไร? เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อไร? ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่านี่เป็นหลังจากการรับบัพติศมาของพระเยซู เมื่อสิ้นสี่สิบวันนั้นแห่งการอดอาหารและการทดลองในถิ่นทุรกันดารนั้น (จงอ่านบันทึกในมัทธิว 4:1-11) จงสังเกตในข้อ 29 ของบทที่เราศึกษาอยู่ซึ่งเราอ่านว่า “วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาจากท่าน” มันเป็นเรื่องที่สำคัญสุดๆที่เราต้องใส่ใจเป็นพิเศษต่อ “วัน” เหล่านั้นที่ถูกชี้ให้เห็นอย่างระมัดระวังเหลือเกินในบทแรกนี้ของชาวประเสริฐของยอห์น

เมื่อยอห์นพูดถึง “พวกยิว” เขาก็กำลังพูดถึงเหล่าศัตรูของพระเยซู นี่เป็นส่วนหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของชาวประเสริฐของยอห์น และนักเรียนพระคัมภีร์ที่โดดเด่นหลายท่านก็เชื่อว่านี่บ่งบอกว่าชาวประเสริฐนี้ไม่ได้ถูกเขียนในปาเลสไตน์หรือในกรุงเยรูซาเล็ม มันก็คงจะบ่งบอกด้วยว่าชาวประเสริฐของยอห์นถูกเขียนเป็นพิเศษเพื่อคริสเตียนต่างชาติทั้งหลายที่ถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลก และว่ามันถูกเขียนภายหลังชาวประเสริฐเล่มอื่นๆมาก

พวกปุโรหิตและคนเลวีที่ถูกใช้มาตั้งคำถามยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นคณะกรรมการที่ได้รับมอบอำนาจซึ่งถูกแต่งตั้งและถูกส่งมาจากสภาซานเฮดริน-สภาศาสนาของพวกยิว พวกเขาถูกส่งมาเพื่อตั้งคำถาม

เขาเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของเขาสำหรับการให้รับบัพติศมาและการปฏิบัติงานรับใช้ของเขา พวกเขาอยากรู้ว่าเขาเป็นผู้ใดและเขาได้กระทำการที่กำลังทำอยู่โดยสิทธิอำนาจใด

เราควรหมายเหตุว่าพวกปุโรหิตใหญ่, พวกธรรมจารย์, และพวกผู้ใหญ่ได้ให้เกียรติแก่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมามากกว่าพระเยซูคริสต์เสียอีก พวกเขา นับถือยอห์นเพราะลำดับวงศ์วานของเขา-พวกเขาเห็นว่าบิดาของเขา คือผู้ใด แต่เมื่อพระเยซูทรงปรากฏตัว พวกเขา ก็เรียกพระองค์ว่าเป็น “ลูกช่างไม้” พวกเขาเห็นว่ายอห์นเป็นบุตรชายของเศคาริยาห์, ปุโรหิตคนหนึ่ง, และด้วยเหตุนี้ยอห์นเองจึงเป็นคนเลวคนหนึ่ง ดังนั้นคำถามของพวกเขาจึงเกี่ยวข้องกับตำแหน่งของเขาและงานรับใช้ของเขา ไม่ใช่เกี่ยวข้องกับบรรพบุรุษของเขา พวกเขาสนใจในสิ่งที่ยอห์นกล่าวอ้างว่าเป็น เขาคิดว่าตนเป็นพระเมสสิยาห์ใหม่? เขาอ้างตัวว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่คนใหม่? เขาได้เข้าสู่การรับใช้ด้วยสิทธิอำนาจใดและเขาได้ให้บัพติศมาโดยสิทธิอำนาจของผู้ใด?

ยอห์นเป็นบุคคลที่โดดเด่นคนหนึ่ง เขาดึงดูดฝูงชนจำนวนมหาศาล และมาระโก 1:5 ก็บอกเราว่า “คนทั่วแคว้นยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออกไปหายอห์น สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน” ด้วยเหตุนี้สภาซานเฮดรินในกรุงเยรูซาเล็มจึงตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่จะสืบหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับนักเทศน์คนใหม่นี้ และถึงเวลาแล้วที่จะทำอะไรบางอย่างเกี่ยวกับฝูงชนมหาศาลเหล่านั้นที่กำลังติดตามเขา บุคลิกภาพที่พิเศษเหนือธรรมดาของเขาและงานรับใช้ที่ประสบความสำเร็จยิ่งนักของเขายกเป็นนัยแก่พวกยิวว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาอาจเป็นพระผู้ไถ่ที่ถูกคาดหวังไว้ และดังนั้นพวกเขาจึงส่งคณะกรรมการหนึ่งไปไต่ถามเขาว่า “ท่านคือผู้ใด?”

ยอห์นสารภาพว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์” ภาษาที่มีพลังและรูปแบบของคำพูดที่ถูกใช้ตรงนี้น่าเสนอความคิดว่ายอห์นผละถอยหลังพร้อมกับความเดือดดาลอันบริสุทธิ์ว่าชายเหล่านั้นโหดเหี้ยมขนาดนี้ได้ทำอะไรที่คิดว่าเขาอาจเป็นพระคริสต์! พวกเขา น่าจะรู้ว่าคนอย่างเขาไม่อาจเป็นพระผู้ไถ่, พระคริสต์, กษัตริย์ของพวกยิวได้เลย, และเขาประกาศว่าพระคริสต์ทรงเหนือกว่าตัวเขาเองมากนัก

เราต้องจำให้ขึ้นใจถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์อย่างเปิดเผยในขณะนั้น **ยอห์นคือผู้ที่ปรากฏต่อสายตาผู้คน และฝูงชนเหล่านั้นก็กำลังแห่กันมาหาเขา โดยรับบัพติศมาจากเขาและกลายเป็นสาวกของเขา** ซาตานคงกระชับเข้าหุยอห์นเป็นแน่ว่า “ทำไมเจ้าไม่ประกาศไปเลยว่าเจ้าเป็นพระเมสสิยาห์ล่ะ? คนพวกนี้จะเชื่อเจ้าและยอมรับเจ้าเป็นแน่” แต่หากการทดลองเช่นนั้นมาสู่ผู้เบิกทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เขาก็กล่าวในใจของเขาทันทีว่า “เจ้าจงถอยไปข้างหลังข้า, ซาตานเอ๋ย” ด้วยว่าเขารับสารภาพอย่างไม่ลังเลเลยว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์!”

จากนั้นพวกเขาก็ถามเขาว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” เมื่อมาจากพวกยิว นี้จึงไม่ใช่คำถามที่ผิดธรรมดา มันอิงตามคำพยากรณ์ของมาลาคีย์ 4:5: “ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายังเจ้าก่อนวันแห่งพระเยโฮวาห์ คือวันที่ใหญ่ยิ่งและน่าสะพรึงกลัวมาถึง” เสื้อผ้าของยอห์น-หนังสัตว์คูดาวและเสื้อขนอูฐ-พร้อมกับตักแตนและน้ำผึ้งป่าเป็นอาหารของเขา, คำเทศนาของเขา, และรูปลักษณ์ของเขาในถิ่นทุรกันดารทำให้ตัวเขากับศาสดาพยากรณ์เอลียาห์มีความคล้ายคลึงกันอย่างมาก พวกยิวจึงคิดว่าหากเขาไม่ใช่

พระคริสต์ เขาก็อาจเป็นเอลียาห์ก็ได้ แต่เหมือนเคยที่ยอห์นให้คำปฏิเสธรอย่างแน่นยำ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์”

อาจเกิดคำถามตรงนี้เกี่ยวกับสิ่งที่ดูเหมือนขัดแย้งกันระหว่างพระคำข้อนี้กับมัทธิว 17:11 ที่พระเยซูตรัสว่า “เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม” และบัดนี้ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์” เราจะทำให้คำกล่าวสองตอนนี้สอดคล้องกันได้อย่างไร? เราต้องไม่ลืมที่จะเปรียบเทียบข้อพระคำกับข้อพระคำ, เรื่องฝ่ายวิญญาณกับพระคำฝ่ายวิญญาณ, และแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง:

หลังจากที่เอลียาห์ถูกรับขึ้นไปในรถรบเพลิงแล้ว พระวจนะของพระเจ้าก็บันทึกการมาในอนาคตสองหน การมาหนแรกคือในจิตวิญญาณเท่านั้น และยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็คือ **จิตวิญญาณของเอลียาห์** การมาหนที่สองของศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นจะเป็นการปรากฏตัวจริงๆบนแผ่นดินโลกนี้, การปรากฏตัวของชายคนเดียวกับที่เอลียาห์ได้เห็นถูกรับขึ้นสวรรค์ไป การมาหนที่สองของเอลียาห์จะถูกต้องทำให้สำเร็จจริงโดยพยานหนึ่งในสองคนนั้นในวิวรณ์ 11 เขาจะมาในฐานะศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งมายังชนชาติอิสราเอลในระหว่างยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากำลังพูดถึงการมาครั้งที่สองจริงๆของเอลียาห์และสิ่งที่เขากล่าวแก่พวกยิว, ในสาระสำคัญ, ก็คือว่า: “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์อย่างที่ท่านทั้งหลายพูดถึงเขา ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้นั้นที่ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ในรถรบเพลิง ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้เบิกทางของพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมาเพื่อครอบครองในสง่าราศี; ข้าพเจ้าเป็นผู้เบิกทางของพระองค์ตอนที่พระองค์เสด็จมาในฐานะลูกแกะสำหรับการฆ่า เมื่อพระองค์เสด็จมาในการถูกดูหมิ่นเพื่อถวายพระโลหิตของพระองค์สำหรับการยกบาปทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์ผู้ซึ่งจะมาเพื่อจัดเตรียมหนทางสำหรับจอมกษัตริย์ผู้พิชิตและจอมเจ้านาย; ข้าพเจ้าเป็นจิตวิญญาณของเอลียาห์ และข้าพเจ้าได้มาเพื่อจัดเตรียมหนทางสำหรับพระเมษโปดกที่อ่อนสุภาพและถ่อมใจของพระเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์ที่พวกท่านกำลังพูดถึง”

ไม่มีความขัดแย้งตรงนี้ สิ่งที่ยอห์นกล่าวนั้นเป็นความจริง สิ่งที่พระเยซูตรัสนั้นเป็นความจริง และในมัทธิว 17:12 ซึ่งต่อเนื่องจากข้อ 11 พระเยซูก็ตรัสว่า “แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า **เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว**” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “เอลียาห์จะมา, เอลียาห์มาแล้ว” ในจิตวิญญาณเอลียาห์ได้มาแล้วตอนที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้มา แต่เอลียาห์ที่เป็นมนุษย์จะมาในกาลอวสานนั้น มีการเสด็จมาสองครั้งของพระเยซู: ครั้งแรกในฐานะพระเมษโปดก, ครั้งที่สองในฐานะสิงโตแห่งตระกูลยูดาห์; ครั้งแรกในความถ่อมใจ, ครั้งที่สองในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นอย่างไรในการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ เอลียาห์ก็จะเป็นอย่างนั้นในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

จากนั้นพวกยิวก็ถามว่า “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นหรือ” และยอห์นตอบว่า “มิได้” ในพระราชบัญญัติ 18:15 โมเสสได้พยากรณ์เกี่ยวกับ “ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น”: “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้พยากรณ์อย่างข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงตั้งใจฟังเขา” ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น; เขาคงไม่ปฏิเสธข้อเท็จจริงนั้น-แต่เขาไม่ใช่ “ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น” ที่โมเสสพูดถึง ดูเหมือนว่าพวกยิวที่ถามยอห์นไม่เข้าใจว่าศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นและ **พระเมสสิยาห์**

เป็นคนๆเดียวกัน การถามคำถามของพวกเขาในที่นี่คงจะบ่งบอกว่าพวกเขาอวยพระคริสต์ในฐานะคนๆหนึ่ง และ “ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น” ในฐานะอีกคนหนึ่ง พวกเขากำลังรอคอยคนสองคนที่แตกต่างกัน

เมื่อยอห์นตอบว่า “มิได้ ข้าพเจ้าไม่ใช่ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น” พวกเขา ก็ถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้ออกไปหาผู้ที่ใช้เรา มา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร” ในที่นี้เราพบข้อพิสูจน์ว่าชายเหล่านี้ไม่ใช่แค่คนซักถามไปงั้นๆ พวกเขาถูกใช้มาโดยสภาซานเฮดรินที่กรุงเยรูซาเล็มและพวกเขาต้องรายงานกลับไปยังคณะนั้นเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้ค้นพบเกี่ยวกับชายผู้โดดเด่นคนนั้นซึ่งมีงานรับใช้อันโดดเด่นขนาดนั้น

เพื่อตอบคำถามนั้นยอห์นตอบกลับไปว่า “เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’” คำกล่าวของยอห์นตรงนี้เกี่ยวกับตัวเขาเองอ้างอิงไปยังข้อพระคำที่ถูกรับในอิสยาห์ 40:3: “เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงเตรียมมรรคาแห่งพระเยโฮวาห์ จงทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของเราให้ตรงไปในทะเลทราย’” พวกปุโรหิตและพวกเลวีเหล่านั้นน่าจะทราบอยู่แล้วว่าเขาเป็นผู้ใด และเขาเตือนความจำคนเหล่านั้นว่าไม่มีข้ออ้างเลยที่พวกเขาจะไม่รู้ พวกเขามีหนังสือของอิสยาห์, เยเรมีย์, เอสเคียล, เศคาริยาห์; พวกเขามีเพลงสดุดี หากพวกเขาได้รู้จักข้อพระคัมภีร์ทั้งหลายอย่างที่พวกเขาประกาศตัวว่ารู้จักพวกมัน พวกเขาก็คงจำ “เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดาร” ได้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ยอห์นบอกพวกเขาว่า “คำพยากรณ์นั้นที่อิสยาห์ได้ให้ไว้ก็ถูกทำให้สำเร็จจริงต่อสายตาพวกท่านในวันนี้แล้ว ข้าพเจ้าคือเสียงนั้น, ข้าพเจ้าคือผู้นั้นที่อิสยาห์ได้เห็นและได้ยินในนิมิตนั้นและเป็นผู้ที่เขาคิดเขียนถึงในคำพยากรณ์ของเขา ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์, พระเมสสิยาห์; ข้าพเจ้าเป็นเพียงเสียงหนึ่งที่น่าหน้าพระองค์เท่านั้น ข้าพเจ้าไม่ได้มาเพื่อกระทำการอัศจรรย์ต่างๆหรือเพื่อชักนำผู้คนให้มาถึงข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าได้มาเพื่อจัดเตรียมหนทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า, เพื่อประกาศการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์, และโดยทางข้อความแห่งข่าวประเสริฐ, เพื่อเตรียมหัวใจที่แห้งแล้งเหล่านั้นของชนชาติยิวให้พร้อม-ผู้คนที่ยังอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งความมืด, บาป, และความไม่เชื่อ การกิจของข้าพเจ้าคือ ป่าวร้องเสียงดัง, เตือน, และชักชวนผู้คนให้เตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์”

ทำไมยอห์นถึงกำลังป่าว “ร้องในถิ่นทุรกันดาร” แทนที่จะในพระวิหาร? ทำไมเขาถึงร้องประกาศในถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นยูเดียแทนที่จะในพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม? คำตอบก็คือว่าศาสนายูดาอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งความไม่เชื่อ ชนชาติอิสราเอลได้กลายเป็นประชาชาติแห่งพวกคนถือบัญญัติแล้ว “ถิ่นทุรกันดาร” เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงความแห้งแล้งฝ่ายวิญญาณของชนชาติอิสราเอล และพระเจ้าได้ทรงใช้ยอห์นมายังถิ่นทุรกันดารเพื่อร้องประกาศถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ พระเจ้าทรงปฏิเสธที่จะยอมรับความเป็นทางการที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมของศาสนานั้นของพวกยิว และดังนั้นผู้นั้นที่พระองค์ทรงส่งมาเพื่อประกาศพระคริสต์จึงทำการร้องประกาศนั้นนอกระบบศาสนาของสมัยนั้น

“ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของพวกฟาริสี” และพวกฟาริสีเหล่านั้นขึ้นชื่อในเรื่องการยึดถือแบบเข้มงวดต่อพิธีการ, กฎ, รูปแบบ, และพิธีกรรมทั้งหลาย เป็นธรรมดาที่พวกเขาไม่พอใจกับการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา พวกเขาไม่ถือว่ายอห์นมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะให้บัพติศมาและทำงานรับใช้หนึ่ง ในถ้อยคำของพระเยซู พวกเขา “ปฏิเสธพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากยอห์น” (ลูกา 7:30)

คำพยานในลูกาคงจะบ่งชี้ว่าพวกเขาที่ถามคำถามเหล่านี้กับยอห์นก็ถามคำถามเหล่านั้นด้วยใจที่เกลียดชังและไม่เป็นมิตร พวกเขาไม่ได้มีความปรารถนาจริงๆที่จะเรียนรู้ความจริงของพระเจ้า, พวกเขาไม่ได้กำลังพยายามที่จะเรียนรู้ว่ายอห์นเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงหรือไม่; พวกเขาแค่ถามเขาเพราะเขาไม่ได้มาหาพวกเขาเพื่อขอหนังสือรับรองต่างๆเพื่อทำการรับใช้ในพื้นที่ยี่ของพวกเขา (มีพวกนักศาสนาวุ่นๆที่ทำตัวราวกับว่าพวกเขาเป็น “นายผู้กดขี่มรดกของพระเจ้า” พวกเขาไม่ยากได้ใครก็ตามที่เทศนาในเขตพื้นที่ของพวกเขา หากว่าคนๆนั้นไม่ได้รับเชิญและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการของพวกเขา)

พวกฟาริสีจึงถามยอห์นว่า “*ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา*” นี่บอกเราว่าคณะกรรมการนี้ที่ถามยอห์นคาดหวังว่าพระเมสสิยาห์และผู้เบิกทางของพระองค์จะให้บัพติศมาเมื่อใดก็ตามและที่ไหนก็ตามที่คนทั้งสองนี้ปรากฏ; ด้วยเหตุนี้มันจึงไม่ใช่ตัวพิธีบัพติศมาที่พวกเขาตั้งคำถาม แต่เป็นสิทธิอำนาจของยอห์นในการให้รับบัพติศมา นี่ก็เป็นจริงในวันนี้ ผู้รับใช้คนใดที่ไม่กล้าหัวให้แก่เหล่าผู้ปกครองทางศาสนาแห่งสมัยนี้ก็ไม่ได้รับอนุญาตที่จะให้บัพติศมาเหล่าสมาชิกเข้าในนิยายชั้นนำเหล่านั้น

ข้อ 26 และ 27 ให้คำตอบของยอห์นแก่คำถามข่มขู่นี้จากพวกฟาริสี สิ่งที่เขากล่าวในสาระสำคัญก็คือ “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าจะทรงให้บัพติศมาหัวใจทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้กำลังให้บัพติศมาโดยสิทธิอำนาจของข้าพเจ้าเอง แต่เพราะข้าพเจ้าได้รับมอบภารกิจโดยพระองค์ผู้ทรงเหนือกว่าข้าพเจ้ามากนัก, พระองค์ผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้าเพราะพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้กำลังสร้างเหล่าสาวกเพื่อตัวข้าพเจ้าเอง แต่เพื่อพระองค์ผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้ามากนัก ข้าพเจ้าไม่ได้กำลังพยายามที่จะเริ่มศาสนาใหม่ ข้าพเจ้าไม่ได้ขอรับรองผู้ใดให้ติดตามข้าพเจ้า คนเหล่านั้นผู้ที่ข้าพเจ้าให้รับบัพติศมาก็ถูกสั่งสอนให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังข้าพเจ้า ผู้ซึ่งรองพระบาทของพระองค์นั้นข้าพเจ้าไม่บังควรที่จะแก้ แม้กระทั่งบัดนี้พระองค์ก็ทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกท่าน แต่พวกท่านก็ถูกปิดตาโดยศาสนาและประเพณีแห่งบรรพบุรุษของพวกท่านจนพวกท่านมองไม่เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าให้บัพติศมาในพระนามของพระองค์ ข้าพเจ้าร้องประกาศการเสด็จมาของพระองค์”

“*ผู้ซึ่งพวกท่านไม่รู้จัก*” บอกเป็นนัยมากกว่าแค่การรู้จักพระเยซูโดยสายตา พวกเขาไม่เพียงจำพระองค์ไม่ได้ด้วยสายตาของมนุษย์เท่านั้น พวกเขาโอดเขลาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์ด้วยซ้ำ พวกเขากำลังรอคอยผู้หนึ่งซึ่งจะพิชิตเหล่าผู้บีบบังคับพวกเขา, ปลดแอกของโรม, และสถาปนาอาณาจักรอันเกรียงไกร พวกเขาไม่ได้กำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ที่ทนทุกข์ทรมาน, พระเมษโปดกของพระเจ้า-ผู้ทรงรับบาดแผลเพราะการละเมิดต่างๆของพวกเขา, ฟกซ้ำเพราะบรรดาความชั่วช้าของพวกเขา, ถูกตรึงที่กางเขนอันหนึ่งโดยแบกรับบาปของเราทุกคน

ความหมายของข้อ 27 เหมือนกันกับของข้อ 15 ถึงแม้ว่าจากมุมมองของเวลาพระเยซูได้ทรงเริ่มงานปรนนิบัติปวงชนของพระองค์ภายหลังยอห์น, จากมุมมองแห่งศักดิ์ศรีพระองค์ก็ทรงอยู่เหนือยอห์นและพระองค์ทรงเป็นอยู่มาก่อนยอห์นในตลอดชั่ววันรันดร์กาล, “ในเริ่มแรกนั้น” กับพระบิดา ความปรารถนาอันดับหนึ่งของยอห์นคือ การยกชูพระคริสต์และกตดัวเขาเองลง, ชี้นำผู้คนให้มาหาพระเยซูและออกไปให้ห่างจากตัว

เขาเอง ในสมัยนั้นมันเป็นหน้าที่ของผู้รับใช้ที่จะถอดรองเท้าและล้างเท้าของผู้มาเยือน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้มาเยือนที่มีฐานะสูงอย่างเจ้าเมืองหรือกษัตริย์ ดังนั้นสิ่งที่ยอห์นกำลังกล่าวในข้อ 27 ก็คือว่าเขาไม่คู่ควรแม้แต่ที่จะทำหน้าที่ที่ต่ำต้อยที่สุดของผู้รับใช้ประจำบ้านเท่าที่เกี่ยวข้อกับความเหนือกว่าของพระคริสต์

“เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธาบาราปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่”
ชื่อนี้ควรอยู่ในใจของผู้เชื่อทุกคน สาวกพวกแรกของพระเยซูถูกเรียกและรับบัพติศมาที่นี่ รากฐานของคริสตจักรได้ถูกวางที่นี่ “วันรุ่งขึ้น” ที่พระเยซูทรงถูกประกาศว่าเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไปเสีย” ก็เกิดขึ้นที่นี่ จากที่นี้เอง ใน “รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง” ที่อันดรูว์ วิสุทธิชนผู้เป็นแบบอย่างของเหล่าผู้นำวิญญานทุกคน และ “สาวกอีกคนหนึ่ง” ได้ติดตามพระเยซูไปดูที่ๆพระองค์ทรงอาศัยอยู่ เหตุการณ์สำคัญๆและน่าสนใจได้เกิดขึ้นที่ “เบธาบาราปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น”

ยอห์นกำลังเทศนาที่นั่นเพราะฝูงชนออกไปฟังเขาและรับบัพติศมา และจำเป็นที่เขาจะต้องอยู่ใกล้ที่มีน้ำ ปาเลสไตน์เป็นดินแดนที่แห้งมากๆ และฝูงชนเหล่านั้นที่มาฟังยอห์นเทศนาก็ต้องการน้ำ เราทราบจากผู้วินิจฉัย 7:24 ว่าเบธาบาราอยู่ใกล้ที่มีน้ำมาก มันจึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับยอห์นที่จะทำงานรับใช้ของเขา

งานรับใช้ของยอห์นกินเวลาไม่นาน แต่มันมีความสำคัญสุดๆ ตั้งแต่สภากาชาดอันยิ่งใหญ่แห่งสภากาชาดเฮตรินมาจนถึงพวกคนเลี้ยงแกะที่ต่ำต้อยและบรรดาประชาชนที่ต่ำต้อยที่สุด ข้อความของเขาปลุกเร้าความสนใจ ชักนำฝูงชนมหาศาลให้มาฟังพระองค์-และทำให้พวกยิวหมดข้ออ้างที่จะไม่ยอมรับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา เมื่อในเวลาต่อมาพวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์ พวกเขาก็กล่าวหาพระองค์ไม่ได้ว่าเสด็จมาหาพวกเขาโดยไม่บอกกล่าวหรือมาตอนที่พวกเขาเผลอ หากข้อพระคัมภีร์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมไม่เป็นการระบุตัวตนและคำเตือนที่เพียงพอ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ร้องประกาศการเสด็จมาของกษัตริย์ของพวกเขาอย่างชัดเจนและอย่างมั่นใจแล้ว ไม่มีข้อสงสัยในความคิดของยอห์นเลยว่าเขาเป็นใครและภารกิจของเขาคือบนแผ่นดินโลกจะต้องเป็นอะไร (ศึกษาลูกา 1:17-80); แต่สิ่งที่สำคัญสำหรับเขาก็คือพระองค์ผู้ที่เขาได้มาเพื่อที่จะประกาศและเป็นผู้ที่เขาถูกแต่งตั้งเพื่อที่จะเตรียมหนทางไว้ให้

พระเมษโปดกทรงถูกประกาศแล้ว

ข้อ 29-34: “วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาจากทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ” และยอห์นกล่าวว่า เป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญานเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์ ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญานเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์’ และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

นี่เป็นหนึ่งในข้อความที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระวจนะของพระเจ้าตลอดทั้งเล่ม พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดูแลและเป็นประโยชน์ต่อเรา แต่ข้อความบางตอนก็มั่งคั่งมากกว่าตอนอื่นๆและนี่เป็นหนึ่งในตอนที่มั่งคั่งมากที่สุด

ตอนที่พระเยซูเสด็จมาครั้งแรกนั้น-พระเมษโปดกของพระเจ้า, พระเยซู, พระผู้ช่วยให้รอด-พระองค์ก็เสด็จมาอย่างเงียบเชียบ, ปราศจากการโอ้อวด, ปราศจากสง่าราศี พวกยิวไม่ทราบเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์, พวกผู้ปกครองไม่ได้ทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย เหมือนกับที่ยอห์นได้ประกาศในข้อ 26 *พระองค์ทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา* แต่พวกเขาก็ไม่รู้ตัวเลยว่าพระองค์ทรงอยู่ด้วยแล้ว และในที่นี้ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศการเปิดเผยที่ปรากฏแก่ตาของ “*พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย*”

พระนามที่ถูกให้แก่พระเยซูตรึงนี้มีความหมายลึกซึ้งมากกว่าแค่การบอกเป็นนัยว่าพระองค์ทรงอ่อนสุภาพ, อ่อนโยน, และถ่อมใจเหมือนลูกแกะตัวหนึ่ง: มันหมายความว่าพระองค์ทรงเป็น*เครื่องสัตวบูชาอันยิ่งใหญ่เพื่อไถ่บาป*ซึ่งถูกสัญญาไว้ในสวนเอเดนและตลอดยุคพันธสัญญาเดิม โลหิตของลูกแกะเหล่านั้นที่ถูกฆ่าตั้งแต่เอเดนจนถึงกลโกธาได้ชี้ไปยังลูกแกะนี้ผู้ซึ่งยอห์นได้ประกาศในวันนั้น-ลูกแกะที่แท้จริงซึ่งอับราฮัมได้บอกอิสอัคบนภูเขาโมริยาห์นั้นว่าพระเจ้าจะทรงจัดเตรียมให้ (ปฐมก. 22:8)

พระคริสต์ทรงเป็นลูกแกะที่แท้จริงซึ่งทุกเครื่องสัตวบูชาประจำวันในตอนเช้าและตอนเย็นในพระวิหารได้ชี้ถึง และหากพระเยซูไม่ได้เสด็จมา เครื่องบูชาเหล่านั้นก็คงสูญเปล่า พระองค์ทรงเป็นลูกแกะที่อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึง (ศิคาษาบทที่ 53 ทั้งบทของอิสยาห์) พระองค์ทรงเป็นลูกแกะที่ถูกแสดงเป็นภาพเล็งถึงโดยลูกแกะปัสกานันในอียิปต์ ในที่นี้คือองค์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้, การลบล้างพระอาชญาเพราะบาปที่ยิ่งใหญ่, พระองค์ผู้ซึ่งพระเจ้าพระบิดาได้ทรงกระทำพันธสัญญาไว้มาตั้งแต่ตลอดชั่วนิรันดร์กาลว่าจะส่งเข้ามาในโลกเพื่อทำการลบมลทินเพราะบาป ยอห์นได้ประกาศวันนั้นถึงพระเมษโปดก (ลูกแกะ) ที่แท้จริงและสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

ยอห์นไม่เพียงประกาศว่าพระเมษโปดกของพระเจ้าคือ*ผู้ใด*เท่านั้น เขาประกาศว่าพระองค์ได้เสด็จมา*ทำไม*ด้วย: *เพื่อรับความผิดบาปของโลกไปเสีย* นี่เป็นเรื่องพวกยิวไม่อาจเข้าใจได้เลย! พวกเขากำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ของพวกเขา-ผู้ปกครองที่เกรียงไกรซึ่งจะโค่นล้มพวกโรม; แต่ยอห์นประกาศว่าพระเมษโปดกของพระเจ้าได้เสด็จมาแล้วเพื่อรับบาปของโลกไปเสีย! ยอห์นประกาศ*พระผู้ช่วยให้รอด*องค์หนึ่ง พวกเขากำลังรอคอยกษัตริย์องค์หนึ่ง! พวกเขากำลังรอคอยผู้หนึ่งซึ่งจะ*ทำลาย*เหล่าศัตรูของพวกเขา แต่ยอห์นกล่าวอย่างชัดเจนว่าพระเมษโปดกของพระเจ้าได้เสด็จมาแล้วเพื่อที่จะ*ช่วย*เหล่าศัตรูของพระองค์ให้รอด พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะทำสิ่งที่เหล่าคนบาปทำเพื่อตัวเองไม่ได้ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสิ่งที่เงินไม่มีทางซื้อได้ด้วยพระโลหิตแห่งชีวิตของพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อเปิดเผยสิ่งที่การเรียนรู้และสติปัญญาของมนุษย์ไม่มีทางค้นพบหรือได้รับ-ความรักของพระเจ้า, ความเมตตาของพระเจ้า, และความรอดของพระเจ้า พระเยซูทรงเป็นองค์สันติราช พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้นเพื่อที่จะมีสันติสุขในใจมนุษย์; เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สองจะมี*สันติสุขบนแผ่นดินโลก*และความปรารถนาดีท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย

ผมขอเน้นย้ำว่าพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อรับบาปของโลกไปเสีย-ไม่ใช่บาปของคนไม่กี่คนหรือของกลุ่มคนที่ถูกเลือกสรร, ที่ถูกคัดเลือก พวกยิว, คนต่างชาติ, คนรวย, คนจน, ทาสหรือไท, คนมีความรู้หรือคนไม่มีความ

รู้, มันก็ไม่ต่างกัน พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อรับบาปของผู้ใดก็ตามที่ยอมเชื่อในพระนามของพระองค์และวางใจในพระโลหิตอันประเสริฐของพระองค์ซึ่งหลั่งออกบนกลโกธา-และจงสังเกตคำว่า “รับ” มันไม่ได้กล่าวว่าพระองค์ **ทรงได้รับบาปไปแล้ว** หรือว่าพระองค์**จะทรงรับบาปไป** แต่ว่าพระองค์ **“ทรงรับบาปของโลกไปเสีย”**

บนกางเขนนั้นพระองค์ได้ทรงรับบาปที่ทำให้คนรกรกไปเสีย, พระองค์ทรงซื้อการไถ่แล้ว; และทันทีที่เราเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์และวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เราก็ถูกไถ่อย่างครบถ้วนพอๆกับที่เราจะถูกไถ่ได้ แต่พระเยซูทรงมีชีวิตอยู่เสมอไปเพื่อทำการอ้อนวอนเพื่อเรา และเมื่อเรากลายเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว พระองค์ก็ทรงรับบาปที่ถูกกระทำโดยผู้เชื่อทั้งหลายทุกวันไปเสีย โดยทรงชำระ, ล้างจิตวิญญาณ, จิตใจของลูกของพระองค์ให้สะอาด พระองค์โปรดประทานความเมตตาและพระคุณให้แบบสดใหม่ทุกวัน บนกางเขนนั้นพระองค์**ทรงตายเพื่อคนบาปทั้งหลาย** พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่เสมอไปเพื่อวิงวอนให้ผู้เชื่อทั้งหลาย ในสวรรค์ตอนนี้ในฐานะมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา พระองค์ทรงถวายเครื่องสัตวบูชาของพระองค์อยู่เสมอต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าพระบิดา

ความจริงเดียวกันนี้ถูกกล่าวใน 1 ยอห์น 1:7: “แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น”

พระเยซูไม่เพียงทรงเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า” เท่านั้น, พระองค์ไม่เพียงเสด็จมาเพื่อรับ “บาปของโลก” ไปเสียเท่านั้น พระองค์ยังจะทรง**ให้** *บัพติศมา* “ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ด้วย (ข้อ 33) ยอห์นให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่บัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะถูกให้ได้โดยพระเยซูคริสต์, พระเมษโปดกของพระเจ้าเท่านั้น

บัพติศมาที่ถูกให้โดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ได้ช่วยให้รอดและไม่สามารถช่วยผู้ใดให้รอดได้ เหมือนกับที่บัพติศมาไม่สามารถช่วยผู้คนให้รอดได้วันนี้ บัพติศมาในน้ำไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการไถ่ เราควร**รับ** *บัพติศมาในน้ำ* ในพระนามของพระบิดา, และของพระบุตร, และของพระวิญญาณบริสุทธิ์-มิใช่เพื่อที่จะ**ถูก**ไถ่ แต่**เพราะเราถูกไถ่แล้ว** บัพติศมาในน้ำบอกเป็นนัยแก่โลกที่คัดค้านว่าเราได้ตายต่อโลกแล้ว, เราถูกฝังไว้กับพระคริสต์และถูกชุบให้เป็นขึ้นเพื่อดำเนินในชีวิตใหม่แล้ว

แต่บัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เกิดขึ้นในช่วงเสี้ยววินาทีที่เราเชื่ออันนำไปสู่ความรอด, ช่วงขณะนั้นแห่งการบังเกิดใหม่ เรา**บังเกิด**โดยพระวิญญาณ (ยอห์น 3:5); และหากคนใด**ไม่บังเกิด**โดยพระวิญญาณ, หากคนใด**ไม่มี**พระวิญญาณ (โรม 8:9) } หากคนใด**ไม่ถูกนำ**โดยพระวิญญาณ (โรม 8:14), หากคนใด**ไม่รับ** *บัพติศมาในพระวิญญาณ* (1 คร. 12:12, 13), หากคนใด**ไม่ถูกประทับตรา**โดยพระวิญญาณ (อฟ. 4:30) **คนๆนั้นก็ไม่ใช่ลูกคนหนึ่งของพระเจ้า!**

โจรบนกางเขนคนนั้นไม่เคยได้รับบัพติศมาในน้ำ เขาร้องทูลต่อพระเยซู, เขาขอให้พระองค์ระลึกถึงเขา, และพระเยซูตรัสว่า “วันนี้เจ้าจะได้อยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม!” ในทางกลับกัน อานาเนียและสัปปิราได้รับบัพติศมาในน้ำแล้ว พวกเขาถูกรับเข้าในคริสตจักรยุคต้นแล้วโดยพวกอัครทูตที่มีอำนาจดูแล-แต่พวกเขา**ก็ไม่ได้รับบัพติศมา**โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะว่าพวกเขา**มา**ต่อพระวิญญาณ (อ่าน กิจการ 5:1-10)

“วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน” นี่พิสูจน์ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงอยู่กับยอห์นตอนที่พวกปุโรหิตและพวกคนเลวีมาถามคำถามเขาเกี่ยวกับว่าเขาเป็นใครและเขาให้บังเกิดด้วยสิทธิอำนาจใดทันทีหลังจากพระเยซูทรงรับบังเกิดมาแล้ว พระองค์ก็ทรงถูกนำไปโดยพระวิญญาณเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อที่จะถูกพญามารทดลอง (มาระโก 1:12, 13; มธ. 4:1-11) ทันทีหลังจากสี่สิบวันแห่งการอดอาหารและการถูกทดลองนั้น พระองค์ก็เสด็จกลับมาหายอห์นผู้ให้รับบังเกิดในถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นยูเดีย ตอนนั้นเองที่ยอห์นได้เห็นพระองค์เสด็จมาและประกาศเรื่องการเข้ามาใกล้ของพระเมสสิโปดกของพระเจ้า

จงสังเกตว่าพระเมสสิโปดกของพระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อรับสิ่งใดไป: “**ความผิดบาป**” (เอกพจน์) ไม่ใช่ “**บรรดาความผิดบาป**” (พหูพจน์) ถ้าพระเยซูเสด็จมาเมื่อหนึ่งพันเก้าร้อยปีก่อนเพื่อรับ**บรรดาความผิดบาป**ของโลกไปเสีย *พระองค์ก็ทรงล้มเหลวแล้ว* เรามีบาปสายพันธุ์ใหม่ๆบนแผ่นดินโลกวันนี้มากกว่าตอนที่พระเยซูทรงเคยอยู่ที่นั่น ซาตานและเหล่าสมุนของมันทำงานทั้งวันทั้งคืนเพื่อผลิตบาปชนิดใหม่ๆออกมา เรารู้ว่ามืออยู่แค่สามช่องทางเท่านั้นที่ซาตานทดลองมนุษย์: ตัณหาของเนื้อหนัง, ตัณหาของตา, และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต (1 ยอห์น 2:15-17; มธ. 4:1 เป็นต้นไป) แต่**ต้นไม้ออกผลมากมายหลายชนิด** การเมาสุรา, การฆาตกรรม, การโกหก, การลักขโมย, การพูดหมิ่นประมาท, การผิดศีลธรรม-บาปเหล่านี้เป็น**ผลทั้งหลายของบาปนั้น**ที่ทำให้จิตวิญญาณตกนรก พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อรับ**บาป**ของโลกไปเสีย และนั่นคือ**บาปแห่งความไม่เชื่อ**:

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่ได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 3:18)

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน *เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้ถึง**ความผิดบาป*** และถึง**ความชอบธรรม** และถึงการพิพากษา *ถึง**ความผิดบาปนั้น** คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา* ถึง**ความชอบธรรมนั้น** คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว” (ยอห์น 16:7-11)

จงสังเกตในพระคำตอนนี้ว่าพระเยซูทรงประกาศว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงฟ้องใจมนุษย์เรื่อง**ความผิดบาป** (เอกพจน์), ไม่ใช่**บรรดาความผิดบาป** (พหูพจน์) ความไม่เชื่อคือบาปนั้นที่ได้ทำให้ทุกดวงวิญญาณที่ไม่เชื่อทนทุกข์ทรมานอยู่ในไฟนรกวันนี้ และความไม่เชื่อคือบาปนั้นจะทำให้ทุกดวงวิญญาณที่ไม่เชื่อต้องตกนรกตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป!

ในข้อพระคำตอนที่เพิ่งถูกยกมาจากโรม 10:13-17 เราได้เรียนรู้ว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับความรอด” แต่เป็นไปได้เลยที่คนใดจะร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอความรอดในพระนามของพระเยซูจนกว่าคนๆนั้นได้ยินพระวจนะของพระเจ้าก่อนและเชื่อในพระเยซูว่าทรงเป็น**พระบุตร**ของพระเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย **ความไม่เชื่อ**คือบาปที่ทำให้มนุษย์ตกนรก แต่พระเยซู, พระเจ้าในกายเนื้อหนัง, ทรงรับ**ความผิดบาปที่ทำให้ตกนรกนั้น**ไปแล้วเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่วันนี้เพื่อรับบาปทั้งหลายของเราไปวันแล้ววันเล่า พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อ

ประกาศความรักของพระเจ้า, ความเมตตาของพระเจ้า, และความรอดของพระเจ้าที่มีแก่คนทั้งปวง-“ผู้ใดก็ตามที่เชื่อ” ในพระนามของพระบุตรผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงใช้มาเพื่อรับความผิดบาปของโลกไปเสีย

ในฐานะคริสเตียน เราถูกเชิญชวนให้สารภาพบาปทั้งหลายของเรา และพระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะยกโทษบาปทั้งหลาย (พหุพจน์) ของเราให้แก่เรา ลูกเล็กๆของพระเจ้าไม่ควรทำบาป แต่ตราบไต่ที่เราายังอยู่ในโลกนี้ เราก็จะยังอาศัยอยู่ในร่างกายแห่งเนื้อหนัง และเนื้อหนังก็อ่อนแอ ด้วยเหตุนี้ หากลูกเล็กๆคนใดทำบาป เราก็มียุทธศาสตร์เสนอความแทน, พระองค์ผู้ทรงเป็นคนกลางของเราและผู้ปล้ำล้างพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของเรา:

“ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น... ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มียุทธศาสตร์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ปล้ำล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาป (พหุพจน์) ของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาป (พหุพจน์) ของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย” (1 ยอห์น 1:9; 2:1, 2)

“ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5)

พระเยซูทรงรับ**ความผิดบาป**นั้นของโลกไปแล้ว และนั่นหมายความว่าพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทุกคนที่ได้เกิดมาแล้วหรือที่จะเกิดมา พระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์เพียงพอแล้วที่จะปกคลุมบาปทุกอย่างที่เคยถูกระทำหรือที่จะถูกระทำ เราไม่กล้าจำกัดการลบลมทินที่ถูกซื้อแล้วโดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ ผมเชื่อในอำนาจสิทธิขาดสูงสุดและการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้า, ผมเชื่อในการทรงเลือกตามพระคัมภีร์และการลิขิตล่วงหน้าตามพระคัมภีร์; แต่ผม**ไม่เชื่อ**ว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อ “ผู้ที่ถูกเลือกสรร” แค่มก่คน แน่แน่นอนว่าจะมีคนเหล่านั้นที่จะอยู่ตลอดชั่วนิรันดร์ในนรก แต่พวกเขาจะทำเช่นนั้นเพราะว่าพวกเขา “ปฏิเสธ” องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงซื้อพวกเขาแล้วและ**นำ**ความพินาศฉิบพลัน**มาสู่ตัวเอง**” (2 ปต. 2:1) พระเยซูตรัสแก่ประชาชนของพระองค์เองว่า “แต่ท่านทั้งหลาย**ไม่ยอม**มาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต” (ยอห์น 5:40) พระองค์ทรงรำไห้เพราะกรุงเยรูซาเล็ม: “โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาสาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย *เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ*” (มธ. 23:37) เปโตรกล่าวชัดเจนว่าพระเจ้า “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9) เปาโลบอกเราว่า “พระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้**โลกนี้**คืนดีกันกับพระองค์เอง” (2 คร. 5:19)

ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาผู้รับใช้คนใดที่เทศนาการลบลมทินแบบมีขีดจำกัด! พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ได้ถูกหลั่งออกแล้วเพื่อ “ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนา” พระคัมภีร์ไม่เคยสอน “ความรอดแบบเหมารวม” เลย และ “การลบลมทินแบบมีขีดจำกัด” ก็ไม่เคยถูกสอนด้วย หลักคำสอนทั้งสองเรื่องนี้เป็นคำสอนนอกกรีตที่อันตรายและขัดแย้งกับพระวจนะของพระเจ้าอย่างสุดขีด เรื่องน่าเศร้าของคนใดก็ตามที่ลงเอยในนรกก็คือว่า

พระเยซูได้ทรงชำระหนี้บาปนั้นแล้ว, พระองค์ทรงแบกรับบาปของทุกคนไปแล้ว, และทั้งหมดที่พระองค์ทรงขอให้ใครก็ตามกระทำก็คือ รับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์, เชื่อในพระนามของพระองค์, และรับสารภาพพระองค์ต่อหน้ามนุษย์ ความรอดเป็นเรื่องที่ชัดเจนและเรียบง่าย **ทุกคน**รับความรอดได้ คือผู้ที่อยากรับความรอด แต่มีเพียงวิธีเดียวเท่านั้น-วิธีของพระเจ้า: เราต้องเข้าทางประตูนั้น “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร” (ยอห์น 10:1) พระเมษโปดกของพระเจ้า, โดยพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์, ได้ทรงทำการลบมลทินแล้วซึ่งเพียงพอสำหรับทุกคนที่เคยเกิดมาหรือที่จะเกิดมา-แต่พระโลหิตของพระองค์มีประสิทธิภาพแก่ผู้เชื่อทั้งหลายเท่านั้น

การที่ยอห์นเรียกพระเยซูว่า “พระเมษโปดก” ที่ได้เสด็จมาเพื่อทำการถวายเครื่องสัตวบูชาสุดยอดหนึ่งเดียวนั้นเพราะความผิดบาปก็ชี้ให้เห็นถึงความจริงฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งเหล่านั้นซึ่งถูกเปิดเผยแก่เขา เราไม่พบคำกล่าวเช่นนั้นซึ่งถูกกล่าวโดยสาวกคนอื่นใดเลยก่อนวันเพ็นเทคอสต์นั้น คนอื่นๆเรียกพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า...พระคริสต์...พระบุตรของพระเจ้า...พระเมสสิยาห์...กษัตริย์แห่งอิสราเอล...บุตรดาวิด”; แต่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเพียงผู้เดียวประกาศพระองค์ว่าทรงเป็นพระเมษโปดกผู้ได้เสด็จมาเพื่อทำการถวายเครื่องสัตวบูชาสุดยอดหนึ่งเดียวนั้นเพราะความผิดบาปซึ่งจะทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างครบถ้วนและอย่างสมบูรณ์แบบจนกล่าวถึงพระองค์ได้ว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อรับ**ความผิดบาป**ของคนทั้งโลกไปเสีย *ก่อน*กลโกธา ยอห์นได้เห็นความมรณาอันน่ากลัวที่พระผู้ช่วยให้รอดจะทรงสิ้นพระชนม์ในการถวายเครื่องสัตวบูชาในฐานะตัวแทนนั้น; และวันนั้นที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้รับใช้จำนวนมากกลับมองไม่เห็นเครื่องสัตวบูชา นั้น แม้หลังจากเหตุการณ์ที่กลโกธานั้นก็ตาม คำเทศนาที่ปราศจากพระโลหิตคือคำเทศนาที่ว่างเปล่า และชาตานไม่สนว่าผู้รับใช้คนหนึ่งเทศนานานขนาดไหนหรือเสียงดังขนาดไหนตราบใดที่เขาปฏิเสธการเสียสละเพื่อรับโทษแทนที่พระเยซูได้ทรงกระทำตอนที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพราะความผิดบาปของคนทั้งโลก

จงสังเกตในข้อ 30 ว่ายอห์นเรียกพระเยซูว่า “**ผู้หนึ่ง**” เขาเพิ่งประกาศถึงพระองค์ว่าทรงเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า” แต่พระเมษโปดกของพระเจ้านั้นทรงเป็นชายคนหนึ่ง จากนั้นในประโยคเดียวกันยอห์นก็พยายามที่จะทำให้เหล่าผู้ฟังของเขาเข้าใจชัดเจนถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์, ว่าพระองค์ทรงเป็นอยู่มาตั้งแต่ตลอดชั่วนิรันดร์กาล: **“ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า”**

“ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์” (ยอห์นไม่ได้รู้จักตัวตนที่แท้จริงของพระคริสต์จนกระทั่งพระเจ้าทรงเปิดเผยเรื่องนี้แก่เขาเมื่อพระเยซูเสด็จมาหาเขาเพื่อที่จะรับบัพติศมาในแม่น้ำจอร์แดน) ในข้อ 33 คำกล่าวที่ว่า “**ข้าพเจ้าเองไม่ได้รู้จักพระองค์**” เป็นคำกรีกเดียวกับที่ลูกใช้ในข้อ 31 ยอห์นกำลังกล่าวเพียงว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้รู้จักพระองค์อย่างถ่องแท้, ข้าพเจ้าไม่ได้รู้จักพระองค์อย่างเด่นชัดและอย่างแนใจ, ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ารู้สึกอยู่อย่างหนึ่งตอนที่ข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์เสด็จมาเพื่อที่จะรับบัพติศมา, ความรู้สึกที่ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าตัวข้าพเจ้าเอง”

ในบันทึกของมัทธิวเกี่ยวกับบัพติศมาของพระเยซูที่เราอ่าน “แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหา ยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า “ข้าพพระองค์ต้องการจะรับ

บัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์” (มธ. 3:13, 14) และหลังจากที่ยอห์นได้ให้บัพติศมาพระเยซูแล้ว เขาก็เข้าใจอย่างชัดเจนว่าตนได้ให้บัพติศมาพระเมสสิยาห์ ดังนั้นเราจึงเห็นว่ามัทธิวและยอห์นไม่ได้กล่าวขัดแย้งกัน ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเส้นทางของยอห์นและพระเยซูได้มาบรรจบกันก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเข้าสู่การปรนนิบัติปวงชนของพระองค์ แต่ในขณะที่ยอห์นก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ บางทีเขาอาจคิดว่า “ผู้นี้อาจเป็นพระเมสสิยาห์ก็ได้” เขารู้โดยไม่ต้องสงสัยว่าพระเยซูทรงเป็นบุคคลที่ผิดธรรมดาและพิเศษเหนือธรรมดาคนหนึ่ง แต่ในขณะที่เขาไม่ได้รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราโดยใช้สายตา เขารู้จักพระองค์อย่างสมบูรณ์แบบหลังจากที่เขาได้เห็นพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาและสถิตอยู่บนพระองค์

“แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ” ในที่นี้ ยอห์นเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้มาเพื่อเปิดเผยแก่อิสราเอลเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์, พระเมษโปดกของพระเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดผู้จะทรงรับบาปของพวกเขาไปเสีย, พระองค์ผู้ที่บัดนี้กำลังเสด็จเข้ามาใกล้และผู้ที่เขากำลังชี้ให้พวกเขาเองด้วยตัวเอง ยอห์นไม่ได้เข้าสู่งานรับใช้ตามใจชอบ-เขานำข่าวสารของพระเจ้ามาให้ เขาไม่ได้แม้แต่แสวงหาผู้คนให้มาติดตามตัวเขาเองด้วยซ้ำ-เขาแสวงหาที่จะชี้ผู้คนให้ไปหาพระเมษโปดกของพระเจ้า

“และยอห์นกล่าวว่า...” ยอห์นให้การเป็นพยานต่อหน้าประชาชนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกรับรู้และได้รับอนุญาตโดยพระเจ้าพระบิดาแล้ว และว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง “ข้าพเจ้าได้เห็น...” ยอห์นได้เห็นสิ่งที่เขากำลังให้เป็นคำพยานตรงนี้ และสิ่งที่เขาได้เห็นก็เป็นข้อพิสูจน์จากพระเจ้าที่มาถึงเขาว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์, พระเมษโปดกของพระเจ้า, อย่างแท้จริง

ยอห์นได้เห็น “พระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์” พระวิญญาณเสด็จมาประทับบนพระองค์และสถิตอยู่บนพระองค์ “เหมือนดั่งนกเขา” ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าพระวิญญาณทรงมีรูปร่างแบบนกเขา มัทธิวกล่าวว่าพระวิญญาณได้เสด็จลงมา “เหมือนดั่งนกเขา”, ลูกากล่าวว่า “ทรงรูปร่างเหมือนนกเขา”-แต่รูปร่างของร่างกายนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ เหตุการณ์ที่สำคัญในที่นี้ก็คือการเสด็จมาของพระวิญญาณบนพระเยซูและสถิตอยู่บนพระองค์

เราจะต้องไม่คิดเอาเองว่าพระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงมีพระวิญญาณก่อนการรับบัพติศมาของพระองค์-พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในพระองค์ “อย่างไม่จำกัด” ตั้งแต่เวลาแห่งการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระองค์; แต่พระวิญญาณที่เสด็จลงมาในลักษณะคล้ายรูปร่างตอนที่พระเยซูรับบัพติศมาก็แสดงให้เห็นตรีเอกานุภาพอย่างไม่มีข้อสงสัย: พระเยซูพระบุตรซึ่งทรงยืนอยู่ในน้ำ, พระเจ้าพระบิดาซึ่งตรัสจากสวรรค์, พระวิญญาณบริสุทธิ์ในลักษณะคล้ายรูปร่างที่มาอยู่บนพระเยซูและสถิตอยู่บนพระองค์

นอกจากนี้ เราต้องจำไว้ว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นคนเลวีและคุ้นเคยดีกับพิธีการต่างๆที่พวกมหาปุโรหิตและกษัตริย์ยิวต้องเข้าก่อนรับตำแหน่งสูงของพวกเขา ดังนั้น เพื่อเป็นคำพยานต่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา พระเจ้าจึงทรงใช้การยอมรับที่ปรากฏแก่ตมาจากสวรรค์ อันเป็นการประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์, ปุโรหิต, กษัตริย์, และศาสดาพยากรณ์ที่ได้รับการเจิม ยอห์นไม่มีข้อสงสัยเลยว่าตนกำลังอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเมสสิยาห์

“พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บังเกิดมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็น พระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’” นีย่อมจะ บ่งบอกเป็นนัยว่ายอห์นผู้ให้รับบังเกิดมาได้ถูกสั่งสอนและถูกฝึกฝนโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เหมือนกับที่ พระองค์ได้ทรงสั่งสอนเหล่าศาสตาศาพยากรในสมัยพันธสัญญาเดิม ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผย หลายสิ่งแก่ยอห์นซึ่งไม่ได้ถูกบันทึกไว้ แต่มันปรากฏชัดเจนที่ว่าพระองค์ได้ทรงเปิดเผยข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ ผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาและประทับอยู่บนนั้นคือพระองค์ผู้จะทรงให้บังเกิดมาด้วยพระวิญญาณ บริสุทธิ์ พระคริสต์เพียงผู้เดียวทรงเป็นผู้ที่จะให้บังเกิดมาใจทั้งหลายของผู้เชื่อ และโดยบังเกิดมานั้นเชื่อมใจ เหล่านั้นเข้ากับพระกายนั้น, คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ซึ่งพระองค์ทรงเป็นศีรษะและรากฐานของมัน การรับ บังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์คือการถูกสร้างใหม่ในหัวใจ, ถูกเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวกับพระกายของพระ คริสต์ โดยถือครองพระองค์ในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์, และกลายเป็นกระดูกแห่งกระดูกของ พระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ (อฟ. 5:30)

ไม่มีผู้ใดนอกจากพระคริสต์สามารถให้บังเกิดมาด้วยพระวิญญาณได้ พระองค์ทรงสงวนสิทธิพิเศษและ อำนาจนี้ไว้สำหรับพระองค์เอง พระองค์ไม่ทรงถ่ายทอดฤทธิ์เดชของพระเจ้านี้ให้แก่เหล่าผู้รับใช้บนโลก เอเฟซัส 4:5 พูดถึง “องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บังเกิดมาเดียว” และนี่ไม่ได้หมายถึงบังเกิดมา ในน้ำ มันหมายถึงบังเกิดมาที่ผู้เชื่อทุกคนได้รับเพื่อเข้าไปในพระกายของพระคริสต์: “ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้ง หลายได้รับบังเกิดมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าไปเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้น ชาบชานอยู่” (1 คร. 12:12, 13)

บังเกิดมาในน้ำไม่มีประโยชน์อันใดหากบังเกิดมาของพระวิญญาณไม่ได้มาก่อนมัน เราถูกรวมเป็นหนึ่ง เดียวเข้ากับคริสตจักรที่ปรากฏแก่ตาโดยบังเกิดมาในน้ำ แต่หากเราไม่ได้ถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวเข้ากับคริสตจักร ที่ไม่ปรากฏแก่ตา (พระกายของพระคริสต์) โดยบังเกิดมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ บังเกิดมาในน้ำก็เป็นเพียง พิธีกรรมอันว่างเปล่าและจะไม่ทำประโยชน์อันใดแก่เราเลย

มันเป็นคำสอนผิดที่จะคิดเอาเองว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเป็นที่รู้จักจนกระทั่งวันเพ็นเทคอสต์นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดาอย่างแท้จริงพอๆกับที่พระบุตรทรงอยู่ที่นั่น พระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้น; พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเผยพระองค์เองให้ ประจักษ์แล้วในใจของผู้เชื่อทั้งหลายในทุกยุคสมัย และไม่เคยมีชีวิตนิรันดร์เลยหากไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม ในยุคสมัยนี้พระองค์ทรงกระทำกิจในใจของผู้เชื่อทั้งหลายอย่างไม่เคยมาก่อน ในยุคสมัยพันธ สัญญาเดิมพระองค์ได้เสด็จมาบนมนุษย์เพื่อจุดประสงค์ต่างๆที่เฉพาะเจาะจง, ในงานรับใช้ต่างๆที่เฉพาะ เจาะจง, และเสด็จจากไป; แต่ตั้งแต่วันเพ็นเทคอสต์นั้นเป็นต้นมา พระองค์ก็ทรงอยู่ที่นั่นมาโดยตลอด, พระองค์ ทรงสถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน และหากไม่มีพระองค์ ก็ไม่มีใครรับความรอดและถูกทำให้ เหมาะสมสำหรับอาณาจักรแห่งสวรรค์ได้เลย

“ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า” หลังจากที่ เขาให้บัพติศมาพระเยซูแล้ว ยอห์นก็ไม่มี ความสงสัยในใจของตนแล้วว่าพระเมสสิยาห์ทรงเป็นผู้ใด เขาเข้าใจ อย่างสมบูรณ์แบบว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ “ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่จะมา”, ผู้ที่บังเกิดมาองค์เดียว ของพระบิดา; และเขาให้การเป็นพยานอย่างไม่ลังเลใจเลยว่านี่แหละคือพระคริสต์, พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรง พระชนม์อยู่, ผู้ซึ่งเขาได้มาเพื่อประกาศ นี่คือจุดประสงค์และเป้าหมายแห่งงานรับใช้ของยอห์น

รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง

ข้อ 35-42: “รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน และท่านมองดูพระเยซูขณะที่ พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า “จงดูพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า” สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนั้น เขา จึงติดตามพระเยซูไป

“พระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า “ท่านหา อะไร” และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) “ท่านอยู่ที่ไหน” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “มาดูแลเถิด” เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้น ประมาณสี่โมงเย็นแล้ว

“คนหนึ่งทั้งสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า “เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปลว่าพระ คริสต์ อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า “ท่านคือซีโม นบุตรชายโยนาห์ เขาจะเรียกท่านว่าเศฟาสะ” ซึ่งแปลว่าศิลา”

ครั้งแรกที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาร้องประกาศว่า “จงดูพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า” ไม่มีผลลัพธ์ที่ ปรากฏแก่ตาใดๆ-ไม่มีผู้ใดได้รับความรอดเท่าที่เราทราบ; แต่ “รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง” ยอห์นเทศนาคำเทศนาเดิม อีกครั้ง: “จงดูพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า!” และสาวกสองคนของเขาที่ได้ยินเขาก็ตามพระเยซูไป มีผู้เสนอแนะ ว่าเป็นการเริ่มต้นของคริสตจักร; แม้อาจเป็นเช่นนั้น สาวกสองคนนี้ของยอห์นก็ได้ยินคำพยานแห่งการเทศนา ของเขาและติดตามพระคริสต์ผู้ซึ่งเขาบอกพวกเขาให้ไปหา มันไม่ใช่ความยาวของคำเทศนาที่เป็นเรื่องสำคัญ แต่เป็นสิ่งที่อยู่ในคำเทศนานั้นต่างหาก คำเทศนาต่างๆของยอห์นสั้นและตรงประเด็น- “จงดูพระเมสสิยาห์ของ พระเจ้า”-แต่คำพยานของเขาเกิดผลมากมาย

เราทราบว่าชายหนึ่งในสองคนนี้ที่ติดตามพระเยซูคือ อันดรูว์ น้องชายของเปโตร ชื่อของอีกคนนั้นไม่ ได้ถูกให้ไว้ อันดรูว์กลายเป็นผู้ชนะวิญญาณคนหนึ่งทันที: “แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และ บอกเขาว่า “เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปลว่าพระคริสต์!” เช่นเดียวกับอันดรูว์ เมื่อเราพบพระเยซู พระองค์ก็ทรงกลายเป็นผู้ที่มีความประเสริฐแก่เรา เราจะแสวงหาคนอื่นๆ, เราจะออกไปตามบรรดาคนที่เรารักซึ่ง ยังไม่ได้รับความรอดและคนเหล่านั้นที่ไม่มีคนที่รักที่จะชนะวิญญาณพวกเขา เราควรเริ่มต้นที่บ้าน แต่เราควร ให้ข่าวประเสริฐแก่ทุกคนที่เราติดต่อสัมพันธ์ด้วย

เราควรหมายเหตุนะซีโมนเปโตร หนึ่งในคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีชีวิตอยู่ ไม่ได้กลับใจเชื่อใน การรณรงค์ประกาศข่าวประเสริฐภายใต้เสียงร้องเพลงและการเทศนา เปโตรบงอค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทางคำ

พยานแบบเรียบง่ายของอันดรูว์น้องชายของเขา เมื่ออันดรูว์พบกับพระเยซูและเชื่อแนใจว่าเขาได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว มันก็ทำให้ใจของเขาตื่นเต้นเหลือเกินจนเขาอยากให้ซีโมนได้รู้จักพระองค์ด้วย พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวมากนักเกี่ยวกับอันดรูว์ แต่ซีโมนเปโตร, ซึ่งถูกพามาหาพระเยซูในฐานะเป็นผลลัพธ์ของคำพยานแบบส่วนตัว และเรียบง่ายโดยญาติพี่น้องคนหนึ่ง, ได้กลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณ เขาไม่ได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆอันโดดเด่น เขาไม่ได้อยู่ใต้อิทธิพลของ “การณรงค์” ครั้งใหญ่; เขาถูกนำมาหาพระเยซูผ่านทางคำพยานของคนๆหนึ่งที่ได้พบพระเมสสิยาห์แล้วและอยากให้คนอื่นๆทุกคนได้ทราบเรื่องนี้ มันคงจะเป็นเรื่องที่แสนวิเศษหากทุกคนที่พบพระเยซูแล้วจะกลับไปบ้านและเล่าให้เพื่อนๆและครอบครัวของตนฟังว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำการยิ่งใหญ่ใต้อิทธิพลบ้างเพื่อพวกเขา! (อ่านมาระโก 5:19)

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่ายอห์นผู้เป็นที่รัก, พร้อมกับอันดรูว์, เป็นผู้กลับไปบ้านพร้อมกับพระเยซูในวันนั้น หากนี่เป็นความจริง มันก็ไม่น่าแปลกเลยที่ยอห์นเน้นย้ำ “วันต่างๆ” ของงานรับใช้ของพระเยซู ในยอห์น 1:29 เขากล่าวว่า “วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซู”; ในยอห์น 1:35 “รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง”; และในยอห์น 1:43 “วันรุ่งขึ้น” หากยอห์นไปกับอันดรูว์ในการติดตามพระเยซูวันนั้น มันก็เป็นวันที่ยิ่งใหญ่สำหรับเขาอย่างแท้จริง

“ยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน” เห็นได้ชัดว่ามีที่อยู่จุดหนึ่งใกล้เบธาเบธาอันเป็นที่ซึ่งยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาขึ้นอยู่กับเพื่อเทศนา อาจเป็นไปได้ว่าเขามีแท่นหรือธรรมาสน์แบบหยาบๆไว้ใช้ตอนที่เขาพูดและเป็นที่ยอมรับเพื่อรับคนเหล่านั้นที่มารับบัพติศมา

“และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนิน...” ผมนึกภาพพระเยซูออกขณะที่พระองค์ทรงเดินอยู่ท่ามกลางฝูงชนเหล่านั้น, คนเหล่านั้นที่รวมตัวกันมาเพื่อฟังยอห์นกล่าวคำเทศนาอีกเรื่องหนึ่ง ในขณะที่พระเยซูไม่ได้ถูกจำได้ว่าเป็นพระเมสสิยาห์; ฝูงชนเหล่านั้นไม่ได้ทราบว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด ดูเหมือนจะสมเหตุสมผลว่าพระองค์ทรงเคลื่อนที่ไปมาท่ามกลางประชาชน, ในการตรึงตรองแบบเรียบง่าย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นเหมือนที่เราเป็นด้วยจากมุมมองของมนุษย์ และไม่มีข้อสงสัยเลยว่าขณะที่พระองค์ทรงเคลื่อนที่ไปมาท่ามกลางฝูงชนเหล่านั้น พระองค์ทรงฟังความเห็นของพวกเขาเกี่ยวกับยอห์นและเกี่ยวกับ “ศาสตาศพากรณผู้หนึ่ง” ผู้ควรจะมา ยอห์นได้เห็นพระองค์ดำเนินอยู่ที่นั่นและร้องออกมาว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า!”

นี่เป็นคำกล่าวเดียวกับที่เขาได้กล่าวในวันก่อนหน้า-และไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นเท่าที่เราทราบ แต่ในวันที่สองนี้เขาร้องอีกว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า!” และบางสิ่งได้เกิดขึ้นจริงๆ: สาวกสองคนของเขาได้ยินเขาและพวกเขา “ติดตามพระเยซูไป”

มันเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่จะเทศนาคำเทศนาเรื่องเดิมเกินหนึ่งหน เพราะว่าบางครั้งข่าวประเสริฐก็ไม่เข้าหูคนในครั้งแรกนั้น แต่จะถูกฟังในครั้งที่สองที่มันถูกร้องประกาศ มันเป็นการดีที่จะเทศนาความจริงอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นแห่งความรอดซ้ำแล้วซ้ำอีก

ในตอนแรกนี้ของข่าวประเสริฐของยอห์นเราเห็นว่า “ความเชื่อเกิดขึ้นเพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นเพราะพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17) ไม่มีการอัศจรรย์เกิดขึ้น, ไม่มีภาพเหตุการณ์อันน่าตื่นตา

ใดๆ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเพียงแค่ว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า” สาวกสองคนนั้นได้ยืมเขา, พวกเขาเชื่อว่าบุคคลผู้หนึ่งที่เขาชี้พวกเขาให้ไปหา**ทรงเป็น**พระเมษโปดกของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อเช่นนั้น พวกเขาจึงติดตามพระองค์ไป สหายคนบาปที่รักเอ๋ย เมื่อ**คุณ**เชื่อสิ่งที่คุณได้ยืมจากพระวาทะของพระเจ้าเกี่ยวกับพระเยซู คุณเองก็จะกลายเป็นผู้ที่ติดตามพระองค์ไปเช่นกัน เมื่อคุณเชื่อสิ่งที่พระคัมภีร์ประกาศเกี่ยวกับพระองค์ คุณก็จะได้รับความรอด หนทางเดียวที่จะรับความรอดคือ การได้ยืมพระวาทะของพระเจ้าและเชื่อคำพยานที่พระองค์ได้ประทานให้เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์, คำพยานที่ถูกให้ไว้อย่างชัดเจนแล้วในพระวาทะนั้น:

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสมุสา เพราะเขาไม่ได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้านั้นก็ไม่มีชีวิต ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า” (1 ยอห์น 5:10-13)

ใช่แล้วครับ คำเทศนาของยอห์นในวันนั้นไม่ยาว แต่มันเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช ข้าวประเสริฐ (ไม่ว่าจะไม่ใช่คำหรือหลายคำ) คือฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่ความรอด; แต่ถ้อยคำมากมายแห่ง**สติปัญญาของมนุษย์**อาจไม่สัมฤทธิ์ผลเลยในการถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ว่าผู้รับใช้คนหนึ่งจะเทศนานานขนาดไหน หากเขาไม่เทศนาพระวาทะของพระเจ้า เวลาและความพยายามของเขาก็สูญเปล่า ข้าวประเสริฐของพระเจ้าคือสิ่งที่เป็ น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” (โรม 1:16)

เปาโลนิยามข้าวประเสริฐใน 1 โครินธ์ 15:1-4:

“ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข้าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์ เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่า**พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย** ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” หัวใจของการเทศนาของเปาโลคือกางเขนนั่นเสมอ และหากไม่มีข้อความแห่งกางเขนนั่นก็ไม่มี**ความรอด**เลย เขากล่าวแก่ชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นว่า “พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอวดตัวนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก” (กท. 6:14)

พระเยซูทรงหันไปและตรัสแก่สาวกสองคนนั้นว่า “**ท่านหาอะไร**” พระเยซูทรงเป็นชายคนหนึ่ง แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเช่นกัน พระองค์ทรงเป็นพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่งบนแผ่นดินโลกนี้ แต่ในขณะที่เดียวกันพระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าในสวรรค์; ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงรู้จักหัวใจและเจตนาของชายสองคนนี้ เพราะเป็นลักษณะเฉพาะตัวของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงรอให้พวกเขาเป็นฝ่ายเริ่มการสนทนา พระองค์ทรงอยากให้พวกเขา**รู้ว่า**พระองค์ทรงพร้อมและเต็มใจที่จะทำเพื่อพวกเขาสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาต้องการ “พวกท่าน

แสวงหาอะไร-เราจะทำอะไรให้พวกท่านได้? วัตถุประสงค์ของพวกท่านในการติดตามเรามา คืออะไร? พวกท่านเชื่อจริงๆไหมว่าเราเป็นพระเมสโปดกของพระเจ้า, พระเมสสิยาห์? พวกท่านแสวงหาสิ่งใดกันแน่?”

พวกเขาตอบกลับว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) “ท่านอยู่ที่ไหน” คำกล่าวในวงเล็บนี้ชี้ให้เห็นว่ายอห์นกำลังเขียนถึงพวกคนต่างชาติเป็นหลัก เหล่าผู้อ่านที่เป็นยิวคงจะไม่ต้องถามการตีความคำว่า “รับบี” เพราะพวกเขาทราบดีอยู่แล้วว่ามันหมายความว่าอะไร ชาวประเสริฐที่ถูกนำเสนอในข้อความของยอห์นมีไว้สำหรับมนุษยทั้งปวง-ยิว, ต่างชาติ, รวย, จน, ทาสหรือไท, “ผู้ใดก็ตาม”

ข้อเท็จจริงที่ว่าชายเหล่านี้อยากกลับบ้านไปกับพระเยซูก็บ่งชี้ว่าพวกเขาอยากมีสัมพันธภาพกับพระองค์ พวกเขาอยากพูดคุยกับพระองค์และถามคำถามต่างๆกับพระองค์ พวกเขาแสวงหาการร่วมสนิทกับบุคคลผู้หนึ่งที่ยอห์นได้ประกาศว่าทรงเป็น “พระเมสโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย” มีบทเรียนหนึ่งสำหรับเราในข้อความตอนนี้ มันถูกต้องตามพระคัมภีร์และเป็นประโยชน์ที่จะเชิญชวนเหล่าผู้ซังกถามเข้ามาในบ้าน ซึ่งเป็นสถานที่หนึ่งที่ดีที่สุดที่จะชนะดวงวิญญาณ ในวันสุดท้ายเหล่านี้แห่งยุคพระคุณ คนส่วนใหญ่เหล่านั้นที่รับความรอดคือผู้ที่ถูกขนะมาเพื่อพระคริสต์ในบ้าน เหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเยซูเต็มใจยอมรับว่าเหล่าคนที่ยังไม่รับความรอดไม่ได้กำลังร่วมประชุมกับคริสตจักรต่างๆวันนี้ ตลอดหลายปีในฐานะผู้ประกาศข่าวประเสริฐผมได้เห็นจำนวนที่ลดน้อยลงอย่างมากของคนบาปทั้งหลายที่เข้าร่วมประชุมการฟื้นฟู-แม้แต่การรณรงค์ทั่วเมืองหลวงที่ถูกจัดในหอประชุมต่างๆและในเต็นท์ต่างๆ เช่นเดียวกับในคริสตจักรทั้งหลาย หากเราอยากชนะดวงวิญญาณเหล่าคนไม่เชื่อเพื่อพระคริสต์วันนี้ เราก็ต้องไปยังที่ๆพวกเขาอยู่ และนำพวกเขามาถึงพระองค์ในความเยียบสงบแห่งบ้านของพวกเขา

สาวกสองคนนี่ที่ติดตามพระเยซูอยากรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระองค์ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาอยากพูดคุยกับพระองค์ตามลำพังในส่วนตัว และอาจเป็นไปได้ว่าพวกเขา รู้สึกว่าตนไม่สมควรที่จะเชิญพระองค์เข้ามาในบ้านของพวกเขา เมื่อพวกเขาถามพระองค์ว่าพระองค์ทรงอาศัยอยู่ที่ไหน พระองค์ก็ไม่ได้ให้ที่อยู่ของถนนแก่พวกเขา พระองค์แค่ทรงเชิญชวนว่า “**มาดูเถิด**”

นี่เป็นอะไรที่น่าสนใจมากๆสำหรับผม, อาหารแสนอร่อยสำหรับจิตวิญญาณของผม: เท่าที่เราทราบ ถ้อยคำแรกที่ถูกล่ามโดยพระเยซูคริสต์เจ้าในการปรนนิบัติปวงชนของพระองค์ถูกบันทึกตรงนี้ในยอห์น 1:38 ถ้อยคำแรกๆที่ถูกกล่าวต่อหน้าผู้คนหลังจากการรับบัพติศมาและการถูกทดลองของพระองค์คือ “ท่านหาอะไร?”-คำถามหนึ่ง; และถ้อยคำที่สองคือ “**มาดูเถิด!**”-คำเชิญชวนหนึ่ง

วันนี้พระองค์ทรงถามคุณและผมว่า “**เจ้ากำลังเสาะหาสิ่งใดอยู่?**” เพื่อนเอ๋ย ความมุ่งหมายในชีวิตของคุณคืออะไร? ความรักแรกของคุณคืออะไร? วันแล้ววันเล่าขณะที่คุณใช้ชีวิตและทำงาน คุณกำลังแสวงหาสิ่งใดอยู่? หากคุณไม่มีสันติสุข, ความชื่นชมยินดี, ความมั่นใจ, และความหวัง พระเยซูก็ทรงเชิญชวนคุณให้มาหาพระองค์ “**มาดูเถิด**” ด้วยตัวคุณเองว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด, พระองค์ทรงเป็นอะไร, พระองค์ทรงมีสิ่งใดมาเสนอคุณ, และพระองค์จะทรงทำอะไรเพื่อคุณ สิ่งที่เหมาะสมผลมากที่สุดที่มนุษย์คนใดได้เคยกระทำก็คือ มาหาพระเยซู; **มาดูเถิด**ว่าพระองค์ทรงสามารถทำสิ่งใดได้เพื่อมนุษย์คนหนึ่งที่ขัดสน, ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้, ไม่มีหวัง, ผู้ยอมฟังคำตรัสของพระองค์และมีความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วและพระโลหิตที่ไหลออกของ

พระองค์ คำเชิญของพระเยซูที่มายังดวงวิญญาณที่ใสสะอาดหาวันนั้น, เช่นเดียวกับในสมัยของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, นั้นเรียบง่าย: “มาตุเถิด!”

ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับว่าพระเยซูกำลังประทับอยู่ที่ไหนในขณะนั้น หากพระองค์อาศัยอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง มันก็เป็นเพียงที่อยู่อาศัยชั่วคราวอย่างแน่นนอนใกล้กับเบธาบารา คำพยานของพระองค์ในมัทธิว 8:20 คือ “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” ที่อาศัยของพระองค์ต้องเป็นสถานที่ที่ต่ำต้อยมาก ๆ อย่างไม่มีข้อสงสัย, อาจเป็นถ้ำแห่งหนึ่ง, ด้วยว่าพระองค์ไม่ทรงมีทรัพย์สินสมบัติใดๆ ของโลกนี้เลย พระองค์ทรงยืมเรือลำหนึ่งมาใช้เป็นธรรมาสานในคราวหนึ่ง และในอีกคราวหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงมีแขกห้าพันคนให้เลี้ยงอาหาร พระองค์ก็ทรงยืมมือเทียงของเด็กชายคนหนึ่งมาเพื่อเลี้ยงอาหารคนเหล่านั้น เมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพที่ขอยืมมา พระองค์ผู้ทรงมีในสง่าราศี ได้ทรงวางทรัพย์สินสมบัติของพระองค์ไว้ต่างหากและทรงกลายเป็นคนยากจน เพื่อที่**เราทั้งหลาย**, โดยทาง **พระองค์**, จะได้เป็นคนมี

พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าพระเยซูและสาวกสองคนนั้นไปที่ไหนหรือพวกเขาใช้เวลาช่วงที่เหลือของวันนั้นที่ไหน แต่ไม่ว่าที่นั่นจะเป็นที่ไหน ชายสองคนนั้นก็ไม่เคยลืมมันเลย บางสิ่งได้เกิดขึ้นกับพวกเขาในวันนั้นซึ่งเปลี่ยนชีวิตของพวกเขา

“เขาเข้าไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว” วันของคนยิวเริ่มต้นตอนหกโมงเย็น “ชั่วโมงที่สิบ” (ในภาษาอังกฤษ) ก็จะเท่ากับประมาณสี่โมงตรงในตอนบ่าย ในโมงที่สายขนาดนั้น (สองชั่วโมงก่อนค่ำ) เราไม่สงสัยเลยว่าสาวกสองคนนั้นค้างคืนกับพระเยซู ถึงแม้ว่ามันไม่ได้ถูกระบุไว้อย่างชัดเจนก็ตาม

เราไม่ได้ถูกบอกว่าชายเหล่านี้ถามอะไรพระเยซู เราไม่ทราบคำตอบที่พระองค์ประทานแก่พวกเขา แต่ไม่มีสิ่งไหนที่ขาดในพระวจนะของพระเจ้าเลยและหากมันดีต่อเราและช่วยเสริมสร้างเรา คุณก็เชื่อใจได้เลยว่าพระเจ้าก็คงบอกเราไปแล้ว พระคัมภีร์ทุกตอนเป็นประโยชน์, พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการตั้งใจ, และคนของพระเจ้าก็ถูกเตรียมอย่างสมบูรณ์แบบด้วยทุกสิ่งที่เขาต้องการ หากเขาต้องการมากกว่านี้ พระเจ้าก็คงประทานให้มากกว่านี้ไปแล้ว เรามีพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ, พระวจนะที่ครบถ้วนของพระเจ้า-ทั้งหมดที่เราต้องการเพื่อเตรียมเราให้พร้อมสำหรับตอนนี้และสำหรับวันรุ่งขึ้น ชั่วโมงเหล่านั้นที่สาวกสองคนนี้ใช้กับพระเยซูเป็นชั่วโมงอันเปี่ยมสุขอย่างแน่นนอน

อันดรูว์ไม่ใช่ชายธรรมดา ชายคนอื่นๆกลายเป็นแม่ทัพใหญ่ผู้โดดเด่นในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่อันดรูว์วางแผนการเคลื่อนพล, จัดตั้งยุ่งยาคต่างๆ, จัดเตรียมวิธีสำหรับการสู้รบ เขาได้ยินข้อความของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, เขาเชื่อข้อความนั้น, และเขาติดตามพระเยซู เขาใช้เวลาในวันนั้นกับองค์พระผู้เป็นเจ้า และจากนั้น “ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า “เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ... อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู” อันดรูว์ไม่มีข้อสงสัยแม้เพียงนิดเดียวว่าบุคคลที่เขาได้ใช้เวลาวันนั้นด้วยคือพระเมสสิยาห์ เขาไม่ได้กล่าวแก่เปโตรว่า “เราคิดว่าเราพบพระเมสสิยาห์แล้ว” หรือ “เราเชื่อว่าเราพบพระเมสสิยาห์แล้ว” เขาแค่ประกาศด้วยความมั่นใจอันสมบูรณ์แบบว่า “เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว!” เพื่อที่จะเป็นผู้ชนะ

วิญญาณที่สัมผัสผล เราต้องมีความมั่นใจแบบที่อันดรูว์มี คำพยานของเขารับประกันเปโตรว่าอันดรูว์รู้จักพระเมสสิยาห์ และชักจูงเขาให้มาหาพระเยซู

ยอห์น 6:1-14 บันทึกอีกเหตุการณ์หนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่าอันดรูว์เป็นชายที่พิเศษเหนือธรรมดา คนหมู่ใหญ่มาร่วมในชั้นเรียนพระคัมภีร์ของพระเยซู และในวันนั้นเองมีผู้ขายห้าพันคน ไม่นับผู้หญิงและเด็ก พระเยซูทรงมองไปยังฝูงชนหมู่ใหญ่นั้น และถามฟิลิปว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้” ฟิลิปตอบกลับไปว่า “สองร้อยเหรียญเดนาริอันก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กละน้อย” ความคิดของฟิลิปมุ่งไปที่เรื่องเงินทันทีและจำนวนเงินที่ต้องใช้เพื่อซื้อขนมปังสำหรับคนจำนวนมากขนาดนั้น แต่ขณะที่ฟิลิปและสาวกคนอื่นๆที่เหลือกำลังนับเงินอยู่ อันดรูว์ก็กำลังค้นหาขนมปัง-และเขาได้พบมัน เขาพบเด็กชายคนหนึ่งซึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว-และข้อเท็จจริงที่ว่าเขาชักจูงเด็กชายคนนั้นว่าพระเยซูทรงต้องการมื่อเที่ยงของเขาก็แสดงให้เห็นอุปนิสัยที่ไม่ธรรมดาของอันดรูว์ คุณเคยโน้มน้าวเด็กชายเล็กๆสักคนให้เขามอบมื่อเที่ยงของเขาให้แก่คุณไหม? ลองดูสักครั้งสิ อันดรูว์มีพลังในการโน้มน้าวมหาศาลมาก และเขาใช้พลังนั้นเพื่อพระเยซู เขาและเด็กชายตัวน้อยคนนั้นนั่งลงด้วยกัน, รวบรวมทรัพยากรที่พวกเขา มี และมอบถวายสิ่งเหล่านั้นแก่พระเยซู โดยฝากที่เหลือไว้กับพระองค์ อันดรูว์เชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่าพระเยซูทรงจัดการปัญหานี้ได้ เช่นเดียวกับมารีย์ตอนที่นางขอโลมพระเยซูด้วยน้ำมันหอมราคาแพงนั้น *เขาก็ทำสิ่งที่เขาทำได้* และฝากผลลัพธ์ไว้กับพระอาจารย์ผู้เป็นนาย เมื่อเราในฐานะผู้เชื่อกระทำสิ่งที่เราทำได้, เมื่อเราทำเต็มที่เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราก็สามารถฝากความพยายามเหล่านั้นของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระเยซูและไม่ต้องกลัวว่าผลลัพธ์จะออกมาในรูปแบบใด

ยอห์น 12:20-22 บันทึกเหตุการณ์อีกตอนหนึ่งในชีวิตของอันดรูว์ โดยเปิดเผยให้เห็นการแก้ปัญหาที่ดีของเขาและความไว้วางใจอันเต็มเปี่ยมของเขาว่าพระเยซูทรงสามารถรับมือกับสถานการณ์ใดๆได้:

“ในหมู่คนที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ้าง พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟิลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า “ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใครจะเห็นพระเยซู” ฟิลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟิลิปจึงไปทูลพระเยซู” ฟิลิปไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร ถึงแม้ว่าพวกกรีกเหล่านี้เป็นคนเข้าจารีต พวกเขาก็เป็นคนต่างชาติ-และจนถึงขณะนั้น พระเยซูได้ทรงสั่งพวกสาวกให้ไปหาเฉพาะเหล่าแกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอลเท่านั้น **ไม่ใช่**เข้าไปในทางของพวกคนต่างชาติ นี่เป็นเรื่องที่ใหม่พอสมควร และฟิลิปไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไรต่อไปหรือจะต้องให้คำแนะนำใดแก่พวกกรีกเหล่านั้น-แต่เขารู้จักใครสักคนที่น่าจะรู้! เขาไปหาอันดรูว์ทันที

อันดรูว์ไม่รู้คำตอบสำหรับปัญหาของฟิลิป แต่เขารู้จักพระเยซู พระองค์ผู้ทรงมีคำตอบสำหรับปัญหาทุกอย่าง อันดรูว์และฟิลิปไปหาพระเยซูโดยไม่ลังเลและทูลพระองค์ว่าพวกกรีกเหล่านั้นอยากเห็นพระองค์ ทางออกที่พระเยซูทรงเสนอถูกพบในข้อ 23 และ 32 ของบทเดียวกันนั้น พระองค์ตรัสว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี... และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา”-ใช่แล้วครับ, พวกกรีก, พวกคนต่างชาติ, *ผู้ใดก็ตาม* ดังนั้นอันดรูว์ ผู้ชนะวิญญาณที่โดดเด่นเหนือธรรมดาคนนั้น จึงเป็นผู้ที่มีสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ในการนำพวกคนต่างชาติเหล่านั้นมาหาพระเยซู

คำประกาศของอันดรูว์ที่ว่า “เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว, พระคริสต์” บ่งบอกถึงการค้นพบอันแสนปีติยินดี โดยบอกเป็นนัยว่าเขาได้คาดหวังที่จะได้เห็นพระเมสสิยาห์ ถึงแม้ว่าอันดรูว์น่าจะมาจากครอบครัวที่ยากจนและต่ำต้อย เขาก็มีความรู้เกี่ยวกับคำพยากรณ์ต่างๆ ในพันธสัญญาเดิมที่เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ เมื่อพระเยซูเสด็จมา ผู้คนที่ยากจนและต่ำต้อยก็รู้เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์มากกว่าพวกผู้นำทางศาสนาแห่งชนชาติอิสราเอลเสียอีก นี่เป็นจริงเช่นกันในหลายกรณีทุกวันนี้ เหล่าวิสุทธิชนที่ต่ำต้อยของพระเจ้าเป็นผู้ที่เข้าใจหมายสำคัญต่างๆ แห่งกาลสมัยและกำลังรอคอยการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้า ยิ่งใหญ่และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา คือ พระเยซูคริสต์, เมื่อพระองค์เสด็จมาเป็นครั้งที่สองเพื่อกำราบความชั่วร้ายและสถาปนาอาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีที่ทรงสัญญาไว้ นั่นมาตลอดภาคพันธสัญญาเดิม

อันดรูว์พาซีโมนเปโตรมาหาพระเยซู “และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า “ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เราจะเรียกท่านว่าเศฟาส” ซึ่งแปลว่าศิลา” ตรงนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงประกาศความทรงสัมฤทธิ์ของพระองค์และทรงแสดงให้เห็นความรู้อันสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับทุกคน, ทุกชื่อ, และทุกสิ่งพระเยซู “ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคนและไม่มีสิ่งใดที่พระองค์จะไม่รู้เกี่ยวกับมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์” (ยอห์น 2:24, 25) ชนชาติอิสราเอลน่าจะดูออกกว่าความรู้เช่นนั้นเป็นคุณลักษณะอย่างหนึ่งของพระเมสสิยาห์ เพราะว่าอิสยาห์ 11:3 ได้พยากรณ์ไว้ว่าพระองค์จะทรง “มีความเข้าพระทัยที่่องไว” พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงทราบความคิดต่างๆ ของมนุษย์และความมุ่งหมายแห่งหัวใจของพวกเขา และความรู้อันสมบูรณ์แบบที่พระเยซูทรงมีเกี่ยวกับซีโมนเปโตรก็ประกาศอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ มันเป็นข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงแสดงออกถึงความรู้แบบเดียวกันนั้นในการตรัสถึงนาธานาเอล (ข้อ 47 ของบทที่เราศึกษากันอยู่) และในการตรัสถึงหญิงชาวสะมาเรียคนนั้นในยอห์น 4:18

เมื่ออันดรูว์พาซีโมนเปโตรมาหาพระเยซู ความรู้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับเปโตรก็เป็นหลักฐานที่ไม่มีทางผิดพลาดได้ว่าพระองค์ทรงคุ้นเคยเป็นอย่างดีกับอุปนิสัยของเขาและทรงตระหนักดีถึงลักษณะนิสัยที่หุนหันพลันแล่น, ไม่มั่นคง, และดุดันของเปโตร กระนั้นพระองค์ก็ตรัสแก่เขาว่า “ท่านจะได้ชื่อว่าเป็นหินก้อนหนึ่ง” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “ท่านคือซีโมน (ซึ่งมีความหมายว่าไม่มั่นคงและหุนหันพลันแล่น) แต่ท่านจะได้ชื่อว่าเศฟาส (ซึ่งมีความหมายว่าศิลาก้อนหนึ่ง) ทั้งๆที่ท่านมีนิสัยปกติเป็นคนหุนหันพลันแล่นและไม่มั่นคง ท่านจะกลายเป็นคนที่มั่นคงและแน่นอน” พระองค์ประทานชื่อใหม่นี้แก่เปโตรเพื่อบอกเป็นนัยว่าผ่านทางพระราชกิจแห่งพระคุณในใจของเขา เขาจะกลายเป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ในพระคริสต์-และเราทราบจากบันทึกในพระคัมภีร์ว่านี่เป็นความจริง ชายผู้หนึ่งที่ปกติแล้วเป็นคนมุทะลุและไม่มั่นคงได้กลายเป็นหินก้อนหนึ่งที่มั่นคงและหนักแน่นในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่แล้ว (ตามที่กล่าวไว้ใน 1 เปโตร 2:5 ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนกลายเป็น “ศิลาที่มีชีวิต” ที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นปุโรหิตบริสุทธิ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์”)

มีบางคนที่จะเชื่อว่าพระเยซูได้ประทานชื่อใหม่แก่ซีโมน ณ เวลาที่เฉพาะเจาะจงนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์เองทรงเป็น “เราเป็น” ผู้ยิ่งใหญ่แห่งพันธสัญญาเดิม, พระองค์ผู้ทรงเปลี่ยนอับรามเป็นอับราฮัม, ซารายเป็นซาราห์, พระองค์ผู้ทรงเปลี่ยนชื่อของยาโคบเป็นอิสราเอล

ขณะที่เราศึกษาข้อพระคำเหล่านี้ คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเยซูทรงเลือกผู้คนที่ต่ำต้อยและไม่มีความรู้เพื่อเป็นเหล่าผู้ชนะวิญญาณพวกแรก, นักเทศน์, และอัครทูต; คนกลุ่มแรกที่ประกาศข้อความข่าวประเสริฐซึ่งเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่นำไปสู่ความรอด นี่เป็นข้อพิสูจน์อันหนักแน่นเกี่ยวกับความจริงของศาสนาแบบคริสเตียน ในศตวรรษแรก ความเชื่อแบบคริสเตียนเผชิญกับการต่อต้านจากพวกบูโรทิตใหญ่และเหล่าผู้ปกครองทางศาสนาแห่งสมัยนั้น; เหล่าคริสเตียนพวกแรกๆ ถูกข่มเหงเกินจินตนาการ-และกระนั้น แม้เผชิญหน้ากับอุปสรรคใหญ่โตเช่นนั้น ความเชื่อแบบคริสเตียนก็เติบโตและแพร่กระจายไปทั่วโลกในสมัยนั้น-ข้อพิสูจน์อันเด่นชัดว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอยู่ในความเชื่อแบบคริสเตียนและอยู่เบื้องหลังมัน

คำรับสารภาพของนาธานาเอล

ข้อ 43-51: “วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟีลิปจึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามา” ฟีลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร ฟีลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า “เราได้พบพระองค์ผู้ที่ไม่แสสได้กล่าวถึงในพระราชาบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธบุตรชายโยเซฟ” นาธานาเอลถามเขาว่า “สิ่งใดอันใดจะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ” ฟีลิปตอบเขาว่า “มาตุเกิด”

“พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า “ดูเถิด ชนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอุบาย” นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน” นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า “รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล”

“พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก” และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์”

“วันรุ่งขึ้น...” ในวันแรกนั้น พระคริสต์ทรงถูกป่าวประกาศ (ข้อ 15-18) ในวันที่สอง พระองค์ทรงถูกชี้ให้เห็นอย่างเจาะจง: “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย” (ข้อ 29) ในวันที่สาม พระองค์ทรงมีเหล่าสาวกติดตามไป (ข้อ 35-37) คราวนี้เราอ่านเกี่ยวกับ “วันรุ่งขึ้น” ซึ่งเป็นวันที่สี่แล้ว ในวันนั้นเองพระเยซู “ทรงพบฟีลิปจึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามา”

เราไม่ทราบว่ฟีลิปได้ยินยอมให้รับบัพติศมาประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้าหรือไม่ แต่หากเขาได้ยิน เขาก็ไม่ได้ติดตามพระองค์วันนั้น อันดรูว์นำเปโตรมาหาพระเยซู และฟีลิปได้รับเชิญจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง แต่พวกเขาที่เป็นสาวกกลุ่มเดียวกัน, พวกเขาเชื่อความจริงเหล่านั้นเหมือนกันเกี่ยวกับพระเยซู, พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณองค์เดียวกันเหมือนกับที่ผู้เชื่อทุกคนวันนี้ถูกนำพาโดยพระวิญญาณองค์เดียว มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว, ความเชื่อเดียว, บัพติศมาเดียว มีพระผู้ช่วยให้รอดเพียงองค์

เดียว, ประดุจเดียว, ผู้เลี้ยงเดียวเท่านั้น ไม่ใช่ทุกคนกลับใจเชื่อในลักษณะเดียวกัน ไม่ใช่ทุกคนมีประสบการณ์ฝ่ายอารมณ์แบบเดียวกัน; แต่ทุกคนกลับใจเชื่อโดยการได้ยินและเชื่อพระวจนะและรับพระเยซูคริสต์เจ้าโดยความเชื่อ

“พระเยซูผู้ตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี” นี้มีความหมายเหมือนกับยอห์น 4:4 ที่พระเยซู “จำเป็นต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย” นั่นคือ พระองค์ทรงประสงค์ที่จะเสด็จผ่านเข้าแคว้นสะมาเรีย โดยทราบว่าพระองค์จะทรงนำหญิงชาวสะมาเรียคนนั้นให้มาสู่น้ำที่มีชีวิต, นางจะดื่ม, และจะกลายเป็นผู้ชนะวิญญาณที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง นี่เป็นความจริงเช่นกันในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์จะทรงพบกับฟิลิปและทราบว่าฟิลิปจะติดตามพระองค์

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าฟิลิปอยู่ที่ไหนตอนที่พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงตามเรามา” เขาอาจอยู่ที่เบธาบาราท่ามกลางสาวกเหล่านั้นของยอห์นก็ได้, เขาอาจกำลังเดินทางจากเบธาบาราไปยังแคว้นกาลิลีก็ได้ หรือเขาอาจอยู่ในบ้านเกิดของเขาคือเมืองเบธไซดาก็ได้ คือ “เมืองของอันดรูว์และเปโตร” เนื่องจากอันดรูว์และเปโตรได้พบพระเยซูแล้วและกำลังเดินทางอยู่กับพระองค์ในขณะนั้น มันจึงไม่ใช่เรื่องที่ไม่สมเหตุผลที่จะคิดว่าพวกเขาเชิญพระองค์ให้เสด็จผ่านเข้าไปในเมืองบ้านเกิดของพวกเขา โดยหวังว่าเพื่อนๆบางคนของพวกเขาจะติดตามพระองค์เมื่อพวกเขาได้ยินพระองค์ตรัส แต่ไม่ว่าฟิลิปจะอยู่ที่ไหนตอนที่พระเยซูทรงเรียกเขาคำเชิญนั้นก็เรียบง่าย: พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงตามเรามา” ในยอห์น 6:63 พระเยซูตรัสว่า “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินมาโดยพระวจนะของพระเจ้า เมื่อพระเยซูทรงเชิญฟิลิปว่า “จงตามเรามา” ถ้อยคำเหล่านั้นซึ่งถูกสมทบโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็นำพาฟิลิปให้ละทุกสิ่งเพื่อติดตามพระเยซูและกลายเป็นสาวกของพระองค์

ฟิลิป เช่นเดียวกับอันดรูว์ ดูเหมือนจะคาดหวังการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์เช่นกัน เขาไปพบนาธานาเอลและกล่าวแก่เขาว่า “เราได้พบพระองค์ผู้ที่ไม่เสสได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสนายาการณได้กล่าวถึง” ฟิลิปรู้ว่าตามที่พวกศาสนายาการณและหนังสือเหล่านั้นของโมเสสได้เขียนไว้ พระผู้ไถ่องค์หนึ่งจะเสด็จมา, พระเมสสิยาห์ผู้จะทรงเป็นบุโรหิต, ศาสนายาการณ, และกษัตริย์ซึ่งเหนือกว่าผู้ใดที่ชนชาติอิสราเอลเคยรู้จัก หากยิวทุกคน-โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกผู้ปกครองทางศาสนา-เข้าใจข้อพระคัมภีร์ในภาคพันธสัญญาเดิมเหมือนอย่างที่ยอห์นและฟิลิปเข้าใจ พวกเขาก็คงไม่มีทางตรึงพระเมสสิยาห์ของตนที่กางเขนนั้นเป็นแน่ แม้แต่หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นก็เป็นพยานว่า “ดิฉันทราบว่าพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา” (ยอห์น 4:25) ทั้งๆที่พวกผู้นำทางศาสนาแห่งอิสราเอลมีความโหดเหี้ยมในเรื่องฝ่ายวิญญาณ ก็ยังมีคนจำนวนมากที่กำลังคาดหวังว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา และฟิลิปและอันดรูว์ก็อยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้น

จงสังเกตว่าฟิลิปเรียกพระเยซูว่า “บุตรชายโยเซฟ” คนพูดกันโดยทั่วไปในขณะนั้นว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรชายของโยเซฟ และเราทราบว่าพวกยิวหลายคนกล่าวหาพระองค์ว่าเป็นลูกที่เกิดจากการล่วงประเวณี, ลูกนอกสมรส ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าฟิลิปกำลังกล่าวสิ่งที่เขาได้ยินคนอื่นๆพูด บางทีอาจเป็นเพราะนิสัยพาไป, บางทีเพราะความไม่รู้, ด้วยว่าในขณะนั้นการประสูติแบบอัศจรรย์ของพระคริสต์ได้ถูกปิดซ่อนไว้จากเขา; แต่อาจเป็น

ได้ว่าความโหดเหี้ยมฝ่ายวิญญาณนี้เป็นสิ่งที่กระตุ้นนาธานาเอลให้ถามว่า “*สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ธหรือ*”

บางครั้งพวกคนที่เพิ่งกลับใจเชื่อก็มีความร้อนรนมากกว่าความรู้ และพวกเขาถ่อมเรื่องผิดพลาดต่างๆที่ขวางทางเหล่าคนบาปและขัดขวางไม่ให้ดวงวิญญาณทั้งหลายได้รับความรอด อย่างไรก็ตาม การที่ผู้เชื่อใหม่ร้อนรนเพื่อพระเจ้านั้นก็เป็นเรื่องที่ดี และมันเป็นหน้าที่ของเหล่าคริสเตียนรุ่นพี่ที่จะสั่งสอนพวกเขาและช่วยเหลือพวกเขาให้แยกแยะพระวาทะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง ฟิลิปมีความจริงใจและกำลังปฏิบัติตามสติปัญญา, ความรู้, และความเข้าใจทั้งหมดที่เขามี ด้วยเหตุนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงมีอำนาจเหนือกว่าข้อผิดพลาดใดๆก็ตามที่เขาอาจกระทำลงไป และทรงรับประกันว่าการเป็นพยานแบบจริงใจของเขาจะก่อให้เกิดผลดี

เห็นได้ชัดว่าเมื่อฟิลิปกล่าวถึง “พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ” นาธานาเอลก็จำไม่ได้เลยเกี่ยวกับคำพยากรณ์ใดที่กล่าวว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จออกมาจากเมืองนาซาเร็ธ เมืองนั้นมีขนาดเล็ก, ไม่ค่อยมีใครรู้จัก, พร้อมกับกิตติศัพท์ที่ห่างไกลจากสิ่งที่ดี, และมันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่นาธานาเอลจะสงสัยว่าศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้าจะออกมาจากสถานที่ๆจืดจางและกระจัดกระจายอย่างเมืองนาซาเร็ธได้อย่างไร

ในมัทธิว 10:16 พระเยซูทรงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ให้เป็นผู้ที่ “ฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา” ฟิลิปจะเริ่มการโต้เถียงในเรื่องทางศาสนากับนาธานาเอลในตอนนั้นก็ทำได้ แต่เขาก็ไม่ทำ ในการตอบคำถามนั้นที่ว่า “สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ธหรือ” เขาเพียงแค่เชียวชวนว่า “*มาดูเถิด!*” เราไม่ทราบว่ามีฟิลิปเคยได้ยินพระเยซูตอบสาวกสองคนนั้นที่ถามพระองค์ว่าพระองค์อาศัยอยู่ที่ไหนหรือไม่ แต่ถึงอย่างไรแล้วเขาก็ใช้ถ้อยคำของพระเยซูในการนำนาธานาเอลให้มาถึงประตูแห่งความรอด พระเยซูตรัสว่า “*มาดูเถิด*” และฟิลิปก็ใช้ถ้อยคำเหล่านั้นซ้ำ-ถ้อยคำของพระเยซู, พระวาทะของพระเจ้าซึ่งเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่นำไปสู่ความรอด ความเชื่อมาโดยการได้ยินและการได้ยินโดยพระวาทะ

เราควรทำตามแบบอย่างของฟิลิป แม้แต่เหล่าคริสเตียนที่หวังดีบางครั้งก็ขึ้นชอบการโต้แย้งและการโต้เถียงเกี่ยวกับพระวาทะของพระเจ้า; แต่การทำเช่นนั้นแทบไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรเลย เราจะต้องประกาศพระวาทะออกไปและปล่อยให้พระวาทะกล่าวแทนตัวมันเอง หลายครั้งมันไม่ใช่ความรักที่มีให้แก่ความจริงที่ทำให้ผู้คนโต้เถียงเกี่ยวกับพระคัมภีร์ ส่วนใหญ่แล้วมันคือ*ความเย่อหยิ่ง* คริสเตียนบางคนสนุกกับการโฆษณาความรู้ของตนเกี่ยวกับพระวาทะ และโอกาสต่างๆที่จะชนะดวงวิญญาณก็สูญหายไป ถึงแม้จะชนะการโต้เถียงต่างๆก็ตาม การชนะดวงวิญญาณก็ดีกว่าการชนะการโต้แย้งตั้งเยาะ

ผมไม่ได้กำลังเสนอแนะว่าเราควร*อ้อมอ้อม*ในเรื่องพระวาทะ ไม่เลยสักนิดเดียวครับ เราจะต้องไม่จับมือกับพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยม เราจะต้องยืนหยัดบน “องค์พระผู้เป็นเจ้าคริสต์ดังนี้” และในถ้อยคำของเปาโลที่ว่า “ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคนเป็นคนมูสาเถิด” ในการชนะดวงวิญญาณ เมื่อเราทำสิ่งที่เราทำได้ในการให้คำเชียวชวนและการหว่านเมล็ดพืช เราก็ควรฝากส่วนที่เหลือไว้กับพระเยซู ฟิลิปทำเช่นนั้นจริงๆ ไม่ว่าเขาจะรู้ตัวหรือไม่ว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ก็ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ นาธานาเอลตั้งคำถามเกี่ยวกับพระคริสต์ และฟิลิปไม่ได้โต้เถียงกับเขา ถึงอย่างไรแล้ว เขาก็กำลังพยายามนำนาธานาเอลมาถึงพระเยซู ดังนั้นเขาจึงแค่เชียวชวนว่า “*มาดูเถิด!*” พระเยซูทรงจัดการส่วนที่เหลือนับแต่นั้น

เมื่อพระเยซูทรงเห็นนาธานาเอลกำลังมาหาพระองค์ พระองค์ก็ตรัสว่า “ดูเถิด *ชนอิสราเอลแท้* ในตัวเขาไม่มีอุปบาย!” องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังขอลงมาจากเพลงสดุดี 32:2: “บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์มิได้ทรงถือโทษความชั่วช้าก็เป็นสุข คือผู้ที่ไม่มีการลอบกลวงในใจของเขา” เราเชื่อว่านาธานาเอลจำถ้อยคำเหล่านี้ของข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมนี้ได้ เหล่าผู้รู้เกี่ยวกับคนฮีบรูบอกเราว่าเครื่องหมายของชนอิสราเอลที่แท้จริง, ในจิตวิญญาณ, ไม่ใช่ความไม่มีบาปหรือ “ความสมบูรณ์แบบที่ไร้บาป” แต่เป็นความจริงใจอันบริสุทธิ์ ในความทรงสัพัญญูของพระองค์ พระเยซูทรงทราบว่านาธานาเอลมีหัวใจที่จริงใจ, ไม่มีความหน้าซื่อใจคดอยู่ในใจของเขาเลย, และด้วยเหตุนี้กระทั่งก่อนที่นาธานาเอลได้พูดสักคำ พระเยซูก็ทรงประกาศว่าเขาเป็นคนอิสราเอลคนหนึ่ง “ที่ไม่มีอุปบาย”

นาธานาเอลอัศจรรย์ใจที่พระเยซูทรงทราบมากขนาดนั้นเกี่ยวกับตัวเขาเนื่องจากเขาไม่เคยพบกับพระองค์หรือพูดคุยกับพระองค์มาก่อนเลย “พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร” เขากล่าวและพระเยซูตรัสตอบว่า “ก่อนที่ฟิลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน”

นาธานาเอลกำลังทำอะไรอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น? พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเรา เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าเขากำลังอธิษฐานหรือกำลังนมัสการพระเจ้าอยู่ หากเขาเป็นนักเรียนคนหนึ่งที่ศึกษาพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม, หากเขาคาดหวังการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์, มันก็เป็นไปได้ว่าเขามีสถานที่โปรดสำหรับการอธิษฐานใต้ต้นมะเดื่อนั้น คนของพระเจ้าหลายท่านมีสถานที่พิเศษต่างๆที่พวกเขาชอบไปและอธิษฐาน พระเยซูเองเสด็จไปยังสวนเกทเสมนีในฐานะเป็นสถานที่แห่งการอธิษฐานและการสามัคคีธรรมกับเหล่าสาวกของพระองค์ (ยอห์น 18:2)

อาจเป็นไปได้ว่านาธานาเอลคิดว่าตัวเองอยู่ตามลำพัง โดยไม่มีใครจ้องมองเขาอยู่ แต่พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนังและ “พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่ในทุกแห่งหน ทรงเฝ้าดูคนชั่วและคนดี” (สภษ. 15:3) พระองค์ทรงเห็นทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเราและทรงรู้จักเราทุกคน พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่าเส้นผมบนศีรษะของเราก็ถูกนับไว้แล้ว (และพระเยซูทรงทราบจำนวนเส้นผมเหล่านั้น) และไม่มีนกกระจอกสักตัวร่วงลงสู่พื้นดินโดยที่พระองค์ไม่ทรงทราบ ในมัทธิว 10:29-31 พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว” (ดู ลูกา 12:6, 7 เช่นกัน)

นาธานาเอลเลิกระแวงแล้วเพราะความมีมารยาทของพระเยซูคริสต์เจ้า และความรู้ที่เหนือธรรมชาติซึ่งปรากฏชัดในคำทักทายขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทำให้เขาเชื่อมั่นว่าผู้นี้แหละคือพระเมสสิยาห์ เขาได้รับสารภาพว่า “*รับปี* พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล!” ดังนั้นนาธานาเอลจึงรับสารภาพว่าพระคริสต์, จากมุมมอง*ก่อนประวัติศาสตร์*, ทรงเป็นผู้เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา; และจากมุมมอง*ทางประวัติศาสตร์* พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ เขาได้รับสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงถูกสัญญาไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม, “ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” ผู้ซึ่งจะเสด็จเข้ามาในโลกเพื่อไถ่คนบาปทั้งหลาย, “กษัตริย์องค์นั้น” ผู้ซึ่งจะเสด็จมาและรวบรวมตระกูลต่างๆของอิสราเอลเข้าด้วยกันและปกครองเหนือ

พวกเขา เราไม่ทราบว่าคุณนาธานาเอลเข้าใจอย่างแจ่มชัดหรือไม่ถึงลักษณะเฉพาะตัวของอาณาจักรนั้น แต่เขา
สามารถพาดูพระเยซูทรงเป็นทั้งพระบุตรของพระเจ้าและกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล-และนี่เป็นความจริง วัน
หนึ่งพระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองเหนือชนชาติอิสราเอล และคริสตจักรจะครอบ
ครองกับพระองค์

การได้อาณาจักรนั้นกลับคืนสู่อิสราเอลเป็นหนึ่งในสิ่งสุดท้ายที่พวกเขาเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับ
พระเยซู พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ว่าทำไมพระองค์ถึงตรัสว่าพระองค์จะเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม, ถูกจับกุม, ถูก
ไต่สวน, และถูกตัดสินประหารชีวิต พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า-ใช่แล้วครับ; แต่พวกเข
าก็เชื่อด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล และพวกเขาคาดหวังให้พระองค์สถาปนา
อาณาจักรนั้นขึ้นมาในตอนนั้นเลย: “เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่าพระองค์
เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนีหรือ” (กิจการ 1:6)

ในการเปรียบเทียบการทรงเรียกของนาธานาเอลกับการกลับใจเชื่อของหญิงชาวสะมาเรียคนนั้นใน
ยอห์น 4 เราควรสังเกตเห็นว่าสิ่งที่พวกเขาได้ค้นพบว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบสิ่งลึกซึ้งที่สุดในชีวิตของ
พวกเขาก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ทั้งคู่เชื่อในพระเยซูและต้อนรับพระองค์เข้าไปไว้ในใจของพวกเขา พระเยซูทรงทราบ
เกี่ยวกับตัวคุณและผมมากพอๆกับที่พระองค์ทรงทราบเกี่ยวกับนาธานาเอลและหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น มิตรผู้
เป็นคนบาปเอ๋ย พระเยซูทรงทราบทุกอย่างเกี่ยวกับตัวคุณ-ทุกสิ่งที่คุณกระทำ, แม้แต่ความคิดที่อยู่ลึกที่สุดแห่ง
ใจของคุณ คริสเตียนที่ไม่ระวังตัวเอ๋ย นี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับตัวคุณเช่นกัน เราอาจหลอกมนุษย์ได้ แต่ไม่มีทางที่
เราจะหลอกพระเจ้าได้!

คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเยซูไม่ได้ทรงตำหนินาธานาเอลที่เรียกพระองค์ว่า “กษัตริย์ของชนชาติ
อิสราเอล” พระองค์ไม่เคยตำหนิผู้ใดที่เรียกพระองค์แบบนั้น หรือเรียกพระองค์ว่า “กษัตริย์ของพวกยิว” ใน
การแจ้งการประสูติกาเบรียลได้บอกล่วงหน้าว่าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดให้แก่พระเยซู: “บุตรนั้น
จะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทาน
พระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์
และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:32, 33)

เมื่อพวกนักปราชญ์มาจากทิศตะวันออกเพื่อค้นหาพระกุมารเยซู พวกเขา ก็ถามว่า “กุมารที่บังเกิดมา
เป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน” (มธ. 2:2) เมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น ข้อความที่เขียนไว้
เหนือพระเศียรของพระองค์ก็ประกาศด้วยใจกล้าว่า “นี่คือพระเยซู กษัตริย์ของพวกยิว!” พระคริสต์จะทรง
เป็นกษัตริย์ในศิโยน, พระองค์จะทรงครอบครองเหนือสิบสองตระกูลแห่งอิสราเอลที่กลับสู่สภาพเดิมแล้ว จาก
นั้นคำสารภาพอันครบถ้วนของนาธานาเอลก็จะถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์ มนุษย์ทุกคนในตอนนั้นจะรับ
รู้ว่าพระเยซูทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า, และกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล”

พระเยซูตรัสแก่นาธานาเอลว่า “เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อ
หรือ” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าพระคำข้อนี้ในภาษาเดิมอ่านว่า “เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใ
ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อ”-ประโยคบอกเล่า, ไม่ใช่คำถาม พระเยซูไม่จำเป็นต้องถามนาธานาเอลว่าเขาเชื่อ

หรือไม่; พระองค์ทรงทราบใจของชายผู้นี้และพระองค์ไม่จำเป็นต้องถาม ดังนั้นสิ่งที่พระองค์ตรัสจริงๆ แล้วก็คือ “เพราะเราได้บอกท่านว่าเราได้เห็นท่านได้ตั้งมะเดื่อขึ้น ท่านจึงเชื่อแล้ว และนั่นก็ดีแล้ว แต่วันหนึ่งท่านจะเห็นสิ่งต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่กว่าสิ่งเหล่านี้อีก, ข้อพิสูจนที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่งประกาศว่าเราเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระเมสสิยาห์, กษัตริย์แห่งอิสราเอล”

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า...” (ภาษาอังกฤษ: “Verily, verily, I say unto you...”) ผู้เขียนข่าวประเสริฐท่านอื่นไม่ใช่คำว่า “แท้จริงแล้ว” (verily) ซ้ำสองหน มันเป็นคำที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของข่าวประเสริฐของยอห์น ซึ่งคำนี้ถูกใช้สี่สิบห้าครั้ง “verily” มีความหมายว่า “เอเมน” และที่เราเห็น “verily” สองหน พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กำลังตรัสว่า “เอเมน, เอเมน!” “verily” ที่ซ้ำสองหนถูกพบอยู่เสมอในตอนต้น คำกล่าวที่พระคริสต์ตรัส และในแต่ละกรณีความจริงอันยิ่งใหญ่หรือข้อเท็จจริงที่ตรวจสอบค้นหัวใจก็ถูกประกาศ มันเป็นอย่างนั้นในข้อพระคำนี้:

“ภายหลังท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์” ความจริงของข้อพระคำนี้ไม่ได้ถูกกล่าวแก่นาธานาเอลเพียงผู้เดียว ในข้อพระคำก่อนหน้าเราอ่านว่า “ท่านจะได้เห็น” แต่ตรงนี้พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะได้เห็น” ซึ่งหมายถึงนาธานาเอลและสาวกคนอื่นๆ เหล่านี้

นี่เป็นคำอธิบายขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับความฝันของยาโคบที่เบธเอล ในปฐมกาล 28:12 เราอ่านว่า “เขา (ยาโคบ) ฝัน และดูเถิด มีบันไดอันหนึ่งตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก ยอดถึงฟ้าสวรรค์ ดูเถิด ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น” บันไดในความฝันของยาโคบเป็นภาพเล็งถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราในฐานะ “บุตรมนุษย์” นาธานาเอลเพิ่งสารภาพไปว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่จงสังเกตว่าเมื่อพระเยซูทรงตอบเขา พระองค์ทรงเรียกพระองค์เองว่า “บุตรมนุษย์” เมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สอง พระองค์จะเสด็จมาเพื่อปกครองและเพื่อพิพากษาโลก ในยอห์น 5:27 พระเยซูทรงประกาศว่าพระบิดา “ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์” เพื่อที่พระเยซูจะทรงสำแดงการพิพากษาในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านายได้ การรับสภาพมนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้าในกายเนื้อหนังในฐานะบุตรมนุษย์จึงเป็นสิ่งที่จำเป็น มันเป็นความจำเป็นของพระเจ้าเช่นกันที่พระเจ้าต้องทรงรับสภาพเนื้อหนังและพระบุตรของพระเจ้าทรงกลายเป็นบุตรมนุษย์ เพื่อที่บันไดที่เชื่อมต่อแผ่นดินโลกกับสวรรค์จะได้เปิดทางให้มนุษย์สามารถเข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้ พระเยซูทรงเป็นบันไดนั้น:

“เหตุฉะนั้นครั้งบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุโรหิต ผู้ก่อปรด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่ง

เกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้” (ฮบ. 2:14-18)

ฟิลิปปี 2:5-11 แสดงให้เห็นการทำให้ตัวเองต่ำต้อยและถูกดูหมิ่นของพระบุตรของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงกลายเป็นบุตรมนุษย์ โดยทรงรับกายหนึ่งซึ่งเป็นเหมือนมนุษย์ที่บาปหนา; และยังเป็นวิธีในการยกชูพระองค์ด้วย**ในฐานะ**บุตรมนุษย์, ขึ้นสู่สถานที่ๆบัดนี้พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพสูงสุด มีมนุษย์อยู่คนหนึ่งในสวรรค์ตอนนี้ ผู้ซึ่งถูกยกชูขึ้นสู่สถานที่ๆสูงที่สุดของสวรรค์-นั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

อาจมีคนถามว่าพระบุตรของพระเจ้าทรงถูกเรียกว่าเป็นบุตรมนุษย์ได้อย่างไรในเมื่อพระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของหญิงนั้น, ถูกสร้างขึ้นโดยหญิงคนหนึ่งโดยปราศจากบิดาที่เป็นมนุษย์ (กท. 4:4, 5) คำตอบนั้นเรียบง่ายเมื่อเราศึกษาและแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง: เพราะได้สืบเชื้อสายมาจากอาดัมมนุษย์คนแรกผ่านทางมารดาคนหนึ่งที่เป็นมนุษย์ พระเยซูจึงทรงกลายเป็นบุตรมนุษย์ใน**ความหมายโดยรวม**-พระองค์ได้ทรงกลายเป็นบุตรของเผ่าพันธุ์มนุษย์, บุตรของมนุษยชาติ, บุตรของมนุษย์ทั้งปวง

หากย้อนกลับไปดูข้อพระคำในฟิลิปปี 2 เราก็อ่านว่า “พระเยซูคริสต์...ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้ามิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน”

“การอยู่ในสภาพพระเจ้า” เป็นบรรดาศักดิ์ของพระองค์, สถานที่ของพระองค์ จำไว้ว่า “พระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะ**ทรงเป็นพระเจ้า**” (ยอห์น 1:1) พระเยซูทรงเป็นพระวาหะที่รับสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงเท่าเทียมกับพระเจ้า แต่พระองค์ทรงเต็มพระทัยสละวางความเท่าเทียมนั้น, สถานที่แห่งนั้นและสภาพนั้น, เพื่อที่พระองค์จะทรง**แทนที่**เรา เพื่อที่เราจะได้รับความรอดโดยทางพระโลหิตของพระองค์ เหตุฉะนั้น พระองค์จึง “ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ **พระองค์ทรงทำให้ตัวเองว่างเปล่า**-และมันเป็นไปได้เลยที่ความคิดของมนุษย์จะเข้าใจความหมายของข้อความนี้ได้! ลองคิดถึงสง่าราศีที่พระคริสต์ทรงมี “ก่อนที่โลกนี้มีมา” (ยอห์น 17:5) อยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น พระองค์ทรงเท่าเทียมกับพระเจ้าในฤทธานุภาพ, ในเกียรติยศ, ในเดชานุภาพ จากนั้นลองคิดดูว่าการที่พระองค์ทรงทำให้ตัวเองว่างเปล่านั้นมีความหมายอย่างไร, โดยแลกเปลี่ยนสภาพของพระเจ้า, สถานที่และบรรดาศักดิ์ของพระเจ้า, กับสถานะของผู้รับใช้ในเรือนหรือทาสคนหนึ่ง! ความคิดของมนุษย์ไม่สามารถเข้าใจการทำให้ตัวเองต่ำต้อยขนาดนั้นได้ กระนั้นนั่นก็เป็นสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ, ด้วยความเต็มพระทัย, เพื่อที่เรทั้งหลายจะได้รับความรอด พระองค์ผู้ทรงเป็น**พระเจ้า**ได้ทรงถ่อมพระองค์ลงและทรงถูกทำให้เป็นเหมือนลักษณะของมนุษย์-ไม่มีหนทางอื่นแล้วที่พระองค์จะทรงกลายเป็นบันไดจากแผ่นดินโลกไปถึงพระเจ้าได้ เพื่อที่จะกลายเป็นคนกลางเพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ (1 ทธ. 2:5) มันเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าต้องกลายเป็นมนุษย์ผู้นั้น, พระเยซูคริสต์

ชาวสะมาเรียที่ดีผู้หนึ่ง เมื่อเห็นชายที่ถูกปล้น ได้รับบาดเจ็บ และถูกทิ้งไว้ให้ตาย “มาถึงคนนั้น” (ลูกา 10:33) ในทำนองเดียวกัน พระเยซูได้เสด็จมายังที่ๆคนบาปอยู่ในขณะนั้น พระองค์ได้เสด็จจากพระทรวงของพระบิดาและเสด็จมายังความทุกข์โศกของแผ่นดินโลก เพื่อสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่เราจะได้มีชีวิต พระองค์ได้ทรงเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั้น-รูปแบบหนึ่งของการประหารชีวิต ซึ่งเป็นที่ดูหมิ่นเหยียดหยามและน่าอัปยศมากเหลือเกินจนไม่มีพลเมืองโรมคนใดเคยถูกตรึงกางเขนเลย พระบุตรของพระเจ้า, พระเจ้าในกายเนื้อหนัง, ได้เสด็จลงมาจากสวรรค์เพื่อกลายเป็นบุตรมนุษย์, เพื่อรับโทษแทนเราเพื่อที่เราจะได้มีชีวิตและมีชีวิตนั้นอย่างครบบริบูรณ์ พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นในฐานะบุตรมนุษย์ “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย”

พระเจ้าได้ทรงยกผู้ใดขึ้นอย่างสูงเช่นนั้น? ไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้าอย่างที่เป็นแน่ๆ ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่เคยหยุดที่จะเป็นพระบุตรของพระเจ้าเลยก็ตาม พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าในเริ่มแรกนั้น พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกนี้; แต่ผู้ที่ถูกยกขึ้นนั้นคือ “บุตรมนุษย์” อย่างที่ทรงเป็น และพระองค์ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพอันเป็นที่ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดเคยนั่งมาก่อนเลย ใช่แล้วครับ มีมนุษย์ผู้หนึ่งอยู่ในสวรรค์ขณะนี้, บันไดจากแผ่นดินโลกที่ทอดยาวไปสู่สวรรค์ได้ถูกตั้งขึ้นแล้ว, และหนทางเพื่อเข้าเฝ้าพระเจ้าได้ถูกเผยให้ประจักษ์แล้วโดยพระเยซู, พระองค์ผู้ตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

“เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ เพื่อ ‘หัวเข่าทุกหัวเข่า’ ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ไต่พื้นแผ่นดินโลกก็ดี ‘จะต้องคุกกราบลง’ นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น และเพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟป. 2:9-11)

ดาเนียลได้เห็นและพยากรณ์ถึงเรื่องนี้ เราพบบันทึกในดาเนียล 7:13, 14: “ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ราชอำนาจ สง่าราศี กษัตริย์อาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย”

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นี้แก่ยอห์นสาวกผู้เป็นที่รัก และยอห์นได้จดมันไว้ในวิวรณ์ 5:11-14:

“แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงทูตสวรรค์เป็นอันมากนับเป็นโกฏิเป็นแสนๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งรอบสัตว์และผู้อาวุโสทั้งหลายนั้น ร้องเสียงดังว่า “พระเมฆโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น เป็นผู้ที่สมควรได้รับฤทธิ์เดช ทรัพย์สมบัติ ปัญญา อานูภาพ เกียรติ สง่าราศี และคำสดุดี” และข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก ไต่แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และบรรดาที่อยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า “ขอให้คำสดุดีและเกียรติ และสง่าราศีและฤทธิ์เดช จงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และแด่พระ

เมฆโปดกตลอดไปเป็นนิรันดร์” และสัตว์ทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า “เอเมน” และผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่ก็ทรุดตัวลงนมัสการพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์”

เมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สองในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่เพื่อที่จะครอบครอง ถ้อยคำของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ก็จะถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างครบถ้วนตามตัวอักษร สวรรค์จะถูกเปิดและจะมีการติดต่อสื่อสารอยู่เสมอระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก พลัฏพลาของพระเจ้าจะอยู่กับมนุษย์และเหล่าทูตสวรรค์จะปรนนิบัติกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอลอย่างปรากฏแก่ตา, พระมหากษัตริย์แห่งทั้งพิภพ-พระเยซูคริสต์เจ้า, พระบุตรของพระเจ้าและจอมกษัตริย์

ถ้อยคำที่พระเยซูตรัสแก่นาธานาเอลในข้อ 51 ของบทที่เราศึกษากันอยู่มีความคล้ายกันอย่างมากกับสิ่งที่พระองค์ตรัสแก่พวกฟาริสีในมัทธิว 26:64: “ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์”

ใช่แล้วครับ พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า-พระเจ้าโดยแท้ แต่พระองค์ได้ทรงกลายเป็นบุตรมนุษย์, มนุษย์โดยแท้ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ในอุดมคติ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์แบบที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้มนุษย์เป็นและแบบที่มนุษย์ทั้งหลายที่ถูกไถ่แล้ว, โดยทาง**พระองค์**, จะเป็นในสักวันหนึ่ง

เราควรหมายเหตุไว้ว่าในบทแรกนี้ของข่าวประเสริฐของยอห์น พระเยซูทรงถูกเรียกว่าเป็น “พระวาตะ...พระเจ้า...ความสว่างเท่านั้น...ผู้เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา...พระเยซูคริสต์... พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียว...องค์พระผู้เป็นเจ้า...พระเมษโปดกของพระเจ้า...พระเยซู...มนุษย์คนหนึ่ง...พระบุตรของพระเจ้า...รับปี...อาจารย์...พระเมสสิยาห์...พระคริสต์...บุตรชายของโยเซฟ...กษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล...**บุตรมนุษย์**”
แน่นอนว่าบทนี้เต็มไปด้วย**พระเยซู, พระบุตรของพระเจ้า, พระเจ้าแท้จริงในกายเนื้อหนัง**

บทที่ 2

- 2:1 วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น
- 2:2 พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น
- 2:3 เมื่อน้ำอุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า “เขาไม่มีน้ำอุ่น”
- 2:4 พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับท่านแล้ว เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง”
- 2:5 มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า “ท่านจะสั่งพวกเขาให้ทำอะไรก็ตาม ก็จงกระทำตามเถิด”
- 2:6 มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่ห้าถัง
- 2:7 พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด” และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก
- 2:8 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด” เขาก็เอาไปให้
- 2:9 เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำอุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามีมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา
- 2:10 และพูดกับเขาว่า “ใครๆ เขาก็เอาน้ำอุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำอุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้”
- 2:11 การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์
- 2:12 ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน
- 2:13 เทศกาลปีสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
- 2:14 ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่
- 2:15 เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นเส้ พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ
- 2:16 และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า “จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย”
- 2:17 พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า ‘ความร้อใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์’
- 2:18 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้”
- 2:19 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นใหม่ในสามวัน”
- 2:20 พวกยิวจึงทูลว่า “พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ”
- 2:21 แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์
- 2:22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสตั้งนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น

2:23 เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

2:24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน

2:25 และไม่มี ความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์

ก่อนเข้าสู่การอภิปรายที่ละข้อของบทนี้ เราควรหมายเหตุว่าเราพบการสำแดงให้ประจักษ์สองคราวของฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์เจ้าทรงนี้: คราวแรก, ในที่ลับ; คราวที่สอง, ในที่แจ้ง

การสำแดงคราวแรกของฤทธิ์เดชของพระองค์คือที่งานสมรสเล็กๆในบ้านคานาแห่งแคว้นกาลิลี และเป็นการสำแดงฤทธิ์เดชต่อหน้าผู้รับใช้เพียงไม่กี่คน มันออกมาจากพระทัยแห่งความรัก, ความเห็นอกเห็นใจ, และมารยาท, เพื่อช่วยมิตรสหายไม่ให้อับอายขายหน้า-ถึงแม้ว่าการอัศจรรย์ครั้งนี้เป็นอะไรที่ลึกซึ้งกว่าแค่การจัดหาเครื่องดื่มสำหรับงานสมรสก็ตาม

การสำแดงครั้งที่สองของฤทธิ์เดชของพระองค์คือในลานของพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มและได้ถูกกระทำต่อหน้าพวกผู้นำแห่งศาสนายิว ในที่นี้ฤทธิ์เดชของพระองค์ได้ถูกสำแดงในความเดือดดาลอันชอบธรรมเมื่อพระองค์ทรงปกป้องความศักดิ์สิทธิ์ของพระนิเวศของพระบิดาของพระองค์จากการไม่แยแสแบบลบลู่ของพวกปุโรหิตและพวกผู้นำ การสำแดงทั้งสองคราวนี้แห่งฤทธิ์เดชของพระเยซูเป็นลักษณะเฉพาะตัวของงานรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์-ความเมตตาและความกรุณาผสมกับการพิพากษาและความยุติธรรม

ข้อ 1: “วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูอยู่ที่นั่น”

“วันที่สาม” ที่ว่านี่คืออะไร? มันน่าจะเป็นวันที่สามหลังจากเหตุการณ์ล่าสุดนั้นที่ถูกบรรยายในบทที่ 1; วันที่สามหลังจากที่นาธานาเอลถูกพามาหาพระเยซูและกลายเป็นสาวกคนหนึ่งของพระองค์

“มีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี” ยอห์น 21:2 บอกเราว่านาธานาเอลอาศัยอยู่ในหมู่บ้านคานา และเป็นไปได้อย่างยิ่งที่เขาเชิญพระเยซูไปเยือนสถานที่แห่งนั้นซึ่งเป็นที่ๆเขาอาศัยอยู่ ซึ่งน่าจะเป็นสาเหตุที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ในหมู่บ้านคานาตอนนั้น ภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้เอ่ยถึงหมู่บ้านนั้นเลย แต่เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บอกเราว่ามันอยู่ไม่ไกลจากเมืองนาซาเร็ธ

“มารดาของพระเยซูอยู่ที่นั่น” ดูเหมือนว่านางมารีย์เกี่ยวข้องกับเจ้าบ่าวหรือเจ้าสาวในบางด้าน และเพราะความสัมพันธ์นี้เองนางจึงอยู่ที่นั่นด้วย เราอาจยกเหตุผลได้ว่านางคอยช่วยเหลือในการจัดแจงต่างๆ สำหรับงานเลี้ยงสมรสนั้นด้วยซ้ำเนื่องจากนางออกคำสั่งคนรับใช้เหล่านั้นเกี่ยวกับพระเยซูและสิ่งที่พวกเขาควรกระทำ

เราหมายเหตุว่าไม่มีการกล่าวถึงโยเซฟในที่นี้ และนักอรรถาธิบายพระคัมภีร์บางท่านก็บอกเราว่าโยเซฟได้เสียชีวิตแล้ว แต่นี่ไม่น่าจะใช่เนื่องจากยอห์น 6:42 บอกเราว่าพวกยิวที่เมืองคาเปอร์นาอุมเรียกพระเยซูว่า “ลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก” และนี่น่าจะบอกเป็นนัยว่าโยเซฟยังมีชีวิตอยู่ในขณะนั้น อย่างไรก็ตาม มันก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญที่โยเซฟไม่ได้ถูกกล่าวถึงตรงนี้ หากพระเจ้าทรงประสงค์ให้เราทราบมากกว่านี้เกี่ยวกับเขา มันก็คงถูกบันทึกไว้ในพระวจนะของพระองค์แล้ว และมันแทบจะไม่มีประโยชน์เลยที่จะคาดเดาเกี่ยวกับเรื่องพรรค์นี้

ข้อ 2: “พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น”

พระเยซูทรงได้รับเชิญให้ไปร่วมงานสมรสนี้อย่างไม่มีข้อสงสัยในฐานะเป็นบุตรชายของนางมารีย์ และพวกสาวกก็ได้รับเชิญในฐานะเป็นมิตรสหายและเพื่อนร่วมเดินทางของพระองค์ เรายกเหตุผลได้ว่าในช่วงแรกนี้ของงานรับใช้ของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงเป็นที่รู้จักในฐานะพระเมสสิยาห์ และไม่ใช่นักเทศน์หรือผู้ยิ่งใหญ่ด้วยซ้ำ-และไม่ใช่นักเทศน์หรือผู้ช่วยให้อดอย่างแน่นอน สาวกเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ น่าจะเป็นแค่คนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงเรียกมาจนถึงขณะนั้น ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้เป็นที่รู้จักในตอนนั้นในฐานะผู้นำในความเชื่อแบบคริสเตียนก็ตาม

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงร่วมงานสมรสในตอนต้นของงานรับใช้ของพระองค์ก็เป็นการอนุมัติความสัมพันธ์ในแง่สมรส เราทราบว่าสมรสได้ถูกกำหนดให้มีขึ้นโดยพระเจ้าในสวนเอเดน และพระเยซูทรงประทับตราอนุมัติของพระองค์บนสถาบันนั้นในที่นี้ การที่พระองค์ทรงอยู่ในงานสมรสนั้นในหมู่บ้านคานาคือ การกล่าว “เอเมน!” ต่องานสมรสแรกนั้นในสวนเอเดนเมื่อพระเจ้าทรงประกอบพิธีสมรสแรกนั้นให้แก่อาดัมและเอวา การสมรสเป็นสถาบันศักดิ์สิทธิ์ในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และหากไม่มีการสถิตอยู่ด้วยของพระคริสต์ งานสมรสใดๆก็ไม่สมบูรณ์ ไม่อาจมีการสมรสที่มีความสุขในความหมายที่แท้จริงของความสุขได้หากพระเยซูไม่ได้รับเชิญให้ร่วมพิธีนั้นและจากนั้นก็ได้รับเชิญให้กลับบ้านไปกับเจ้าบ่าวและเจ้าสาว พระเจ้าไม่อาจอวยพรการสมรสใดที่พระคริสต์ไม่ทรงสถิตอยู่ด้วยได้ จำไว้ว่า “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” (1 คร. 10:31) พระคำข้อนี้หมายความว่ามีความตามที่มีนัยกล่าวจริงๆ

ข้อ 3: “เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า “เขาไม่มีน้ำองุ่น”

พระคำข้อนี้บอกเป็นนัยว่านางมารีย์สะเพร่าตรงนี้ หากนางตระหนักถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู นางก็รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์; นางรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง; และเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง พระองค์จึงทรงสำพัญญูและพระองค์ทรงรู้ว่าพวกเขาไม่มีน้ำองุ่น ดูเหมือนว่านางมารีย์ ซึ่งกระทำการในเนื้อหนัง ตั้งใจที่จะแสดงออกถึงสิทธิอำนาจในความเป็นผู้ปกครองของตน และด้วยเหตุนี้ นางจึงบอกเป็นนัยแก่พระเยซูถึงสิ่งที่นางคิดว่าควรถูกกระทำ นางอยากให้พระองค์แสดงการอัศจรรย์และโดยการกระทำเช่นนั้นกลายเป็นจุดสนใจที่งานเลี้ยงนั้นหรือเปล่า? เช่นเดียวกับคุณแม่ทุกคน นางย่อมภาคภูมิใจในบุตรของนางเป็นธรรมดา และเมื่อพิจารณาคำตอบที่พระเยซูประทานแก่นาง มันก็ไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผลที่จะคิดว่านางอยากให้ผู้คนยอมรับและยกย่องพระองค์ ลูกา 1:28 บอกเราว่านางมารีย์ได้รับพร “ท่ามกลางสตรีทั้งหลาย” แต่ไม่มีตรงไหนเลยที่เราถูกบอกว่าการได้รับพร “เหนือสตรีทั้งหลาย” นางจึงไม่มีสิทธิ์มาบอกเป็นนัยต่อพระเจ้าถึงสิ่งที่พระองค์ควรกระทำ และเนื่องจากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง นั่นจึงเป็นสิ่งที่นางกำลังทำอยู่จริงๆ แน่แน่นอนว่าพระเจ้าไม่ทรงต้องการคำแนะนำของเรา นางมารีย์ได้ทำผิดตรงนี้ ผมไม่สงสัยเลยว่านางจริงใจในสิ่งที่นางกระทำ และนั่นก็เป็นเพราะความรักอันลึกซึ้งที่นางปรารถนาที่จะนำเกียรติยศและสง่าราศีมาสู่บุตรของนาง เหมือนอย่างแม่คนอื่นๆก็คงจะกระทำ

ข้อ 4: “พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับท่านแล้ว เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง”

พระเยซูไม่ได้แสดงการขาดความเคารพต่อมารดาของพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงเรียกนางว่า “หญิงเอ๋ย” ในสมัยนั้นคำๆนี้ไม่ได้หยาบกระด้างหรือใจดำ; มันถูกใช้เมื่อพูดกับพวกผู้หญิงในทุกชนชั้นและความสัมพันธ์ เราพบรูปแบบการเรียกแบบเดียวกันในยอห์น 19:26 เมื่อพระเยซูตรัสแก่นางมารีย์จากกางเขนนั้น: “ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย จงดูแลบุตรของท่านเถิด”

นอกจากนี้ ในการเรียกนางมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย” พระองค์ก็ทรงเรียกร้องความสนใจอย่างซื่อสัตย์จริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์; พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ หากพระองค์ทรงเรียกนางมารีย์ว่า “แม่” พระองค์ก็คงดึงความสนใจไปยังความสัมพันธ์แบบมนุษย์ แต่โดยการเรียกนางว่า “หญิงเอ๋ย” พระองค์ก็ทรงแสดงให้เห็นว่านี่คือพระเจ้าที่กำลังตรัสกับนางในขณะนั้น

“หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับท่านแล้ว” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “มีอะไรที่เหมือนกันระหว่างเราทั้งสองเล่า-พระเจ้าในกายเนื้อหนัง กับเจ้าผู้เป็นหญิงธรรมดาๆคนหนึ่ง?” โครงสร้างไวยากรณ์แบบเดียวกันถูกใช้ตรงนี้ในภาษากรีกเหมือนกับที่ปรากฏในมัทธิว 8:29 ที่ผีเหล่านั้นร้องออกมาว่า “พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องกับท่านแล้ว ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรงฆาตพวกเราก่อนเวลาหรือ”

พระเยซูไม่ได้ทรงโกรธนางมารีย์, พระองค์ไม่ได้เสียพระทัยเพราะคำแนะนำของนาง แต่โดยคำตอบที่พระองค์ประทานให้แก่นางในการดำเนินแบบอ่อนโยน พระองค์ทรงทำให้นางทราบว่านางต้องยอมให้พระองค์กระทำกิจในแบบของพระองค์เองและตามวิธีของพระเจ้า ลูกา 2:51 บอกเราว่าพระเยซูทรงยอมอยู่ใต้บังคับผู้ปกครองของพระองค์; แต่บัดนี้งานรับใช้ปวงชนของพระองค์ได้เริ่มต้นขึ้นแล้วและเวลาของพระองค์ในการยอมอยู่ใต้บังคับนางมารีย์และโยเซฟได้สิ้นสุดลงแล้ว พระองค์ทรงอยู่ในโลกตอนนั้นเพื่อทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ไม่ใช่ความประสงค์ของมนุษย์ และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงไม่ยอมรับคำสั่งต่างๆจากผู้ใดนอกจากพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของพระองค์เท่านั้น

พระเยซูทรงสัตย์พยาน พระองค์ทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น และพระองค์ทรงทราบว่าในอนาคตระบบการนับถือรูปเคารพจะเกิดเหตุเกิยรติให้แก่นางมารีย์ในแบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดควรได้รับ พระองค์ทรงทราบว่านางจะถูกเรียกว่า “ราชินีแห่งเหล่าทูตสวรรค์...พระมารดาของพระเจ้า...หญิงพรหมจารีศักดิ์สิทธิ์” และชื่ออื่นๆอีกหลายชื่อที่ไม่ควรถูกใช้กับมนุษย์เด็ดขาด พระองค์จึงทรงปฏิเสธที่จะมีส่วนสนับสนุนใดๆต่อระบบการนับถือรูปเคารพซึ่งจะปรากฏขึ้นในที่สุด เป็นความจริงที่นางมารีย์เป็นมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าทรงให้เกียรติและอวยพรนาง; แต่นางเป็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น นางเป็นหญิงพรหมจารี ถูกต้องแล้วครับ-แต่นางก็ไม่ใช่พระเจ้า และพระเจ้าไม่เคยตั้งพระทัยที่จะให้ผู้คนกราบไหว้นางเหมือนอย่างที่หลายล้านคนในวันนี้กำลังกราบไหว้นาง!

“เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง” “เวลา” ที่พระเยซูทรงหมายถึงตรงนี้คือ เวลาแห่งการถูกดูหมิ่นเหยียดหยามของพระองค์, เวลาแห่งการทนทุกข์ทรมานของพระองค์, เวลาที่พระองค์จะทรงรับความผิดบาปไปและ

ตรึงมันไว้ที่กางเขนของพระองค์, เวลาที่พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างน่าอัศจรรย์ที่สุดเท่าที่มนุษย์จะตายได้ เพื่อที่คนอื่นๆ จะมีชีวิตและมีชีวิตอย่างครบบริบูรณ์ แต่ทำไมพระองค์ถึงตรัสเช่นนั้นที่งานเลี้ยงสมรสนั้นตอนที่นางมารีย์พยายามที่จะบอกพระองค์ว่าต้องทำอะไรและจะต้องทำมันเมื่อไร? คำตอบก็คือ: พระองค์กำลังตรัสถึงเวลานั้นเมื่อพระองค์จะทรงยอมอยู่ใต้บังคับความประสงค์ของมนุษย์-เมื่อมนุษย์จะลงไม้ลงมือกับพระองค์, จับกุมพระองค์, เขียนตีพระองค์, ตรึงพระองค์ที่กางเขนอันหนึ่งและยกพระองค์ขึ้นให้ตายระหว่างโจรสองคน ในเวลานั้นพระองค์จะทรงยอมอยู่ใต้บังคับมือของมนุษย์ ในเวลานั้นพระองค์จะทรงร้องว่า “พระเจ้าของข้า พระองค์, พระเจ้าของข้าพระองค์! ไฉนพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” แต่จนกว่าจะถึงเวลานั้นพระองค์จะไม่รับคำสั่งจากชายหรือหญิงคนใดทั้งนั้น! พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อกระทำการกิจของพระบิดาของพระองค์, เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดาของพระองค์, และเพื่อกระทำพระราชกิจที่พระบิดาของพระองค์ได้ทรงใช้พระองค์มากระทำให้สำเร็จ

ข่าวประเสริฐของยอห์นประกอบด้วยการอ้างอิงแปดครั้งถึง “เวลา” นั้น:

1. ข้อที่เราศึกษาอยู่- **“เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง”**
2. ยอห์น 7:30: “เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนด**เวลา**ของพระองค์”
3. ยอห์น 8:20: “พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนด**เวลา**ของพระองค์”
4. ยอห์น 12:23: “และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า **“ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี”**
5. ยอห์น 12:27: “บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า ‘ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้น**เวลานี้**’ อย่างนั้นหรือ หากมิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึง**เวลานี้**”
6. ยอห์น 13:1: “ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าจะถึง**เวลาแล้ว**ที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด”
7. ยอห์น 16:32: “ดูเถิด **เวลาจะมาถึงแล้ว** ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา”
8. ยอห์น 17:1: “พระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า **“พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว** ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์”

ข้อ 5: **“มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า “ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำสิ่งใด ก็จงกระทำตามเถิด”**

มีบทเรียนตรงนี้สำหรับเราทุกคน: ผมแน่ใจว่าพวกเราส่วนใหญ่, หากเราจะยอมเชื่อตรงกับตัวเอง, บางครั้งก็เคยบอกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าต้องทำอะไร, แทนที่จะแสวงหา**น้ำพระทัยของพระองค์**ในชีวิตของเรา หน้าที่ของเราคือมอบทุกอย่างที่เราไว้กับพระองค์, วางใจพระองค์ว่าจะทรงนำพาเรา, และพักสงบอย่างปลอดภัยในความมั่นใจว่าพระองค์จะทรงนำเราไปในวิถีที่ถูกต้องในเวลาที่ถูกต้องและในทางที่ถูกต้องเสมอ เพลงสดุดี 37:5 บอกเราว่า **“จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ วางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ”** สุภาษิต 3:6 กล่าวว่า **“จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให้อำนาจของเจ้าราบรื่น”**

นางมารีย์ยอมรับคำตำหนิขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยไม่เถียงสักคำ เห็นได้ชัดว่านางระลึกถึงความทรงสัพพัญญูของพระองค์, สิทธิของพระองค์ที่จะกระทำกิจตามน้ำพระทัยและสติปัญญาของพระองค์เอง, และนางมอบความต้องการนั้นไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ทั้งหมด

นางมารีย์กล่าวแก่คนรับใช้เหล่านั้นว่า “ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำสิ่งใด ก็จงกระทำตามเถิด!”

คริสเตียนส่วนใหญ่เต็มใจที่จะกระทำบางสิ่งที่พระคริสต์ตรัสให้กระทำ แต่มีไม่กี่คนที่เต็มใจกระทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัส มันเป็นหน้าที่ของผู้เชื่อที่จะถวายความเชื่อฟังแบบเรียบง่ายและสิ้นสุดใจแต่พระเยซูคริสต์ในทุกสิ่ง เราไม่ได้เป็นเจ้าของตัวเราเอง, เราถูกซื้อแล้วด้วยราคาหนึ่ง, และเราควรมอบถวายจิตใจ, วิญญาณ, และร่างกายแด่พระองค์ เราต้องกระทำสิ่งที่พระองค์ตรัสหากเราหวังว่าจะได้รับพระพรต่างๆของพระเจ้าในชีวิต และการทำหน้าที่คนต้นเรือนของเรา เราควรฟังพระวณะของพระองค์ และ “สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัส” เราก็ควรกระทำสิ่งนั้นด้วยสิ้นสุดใจของเรา

ข้อ 6: “มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่หัวถัง”

การมีอยู่ของโอ่งหินหลายใบไม่ใช่เรื่องผิดปกติ เนื่องจากนี่คงเป็นพิธีการแบบยิว และการล้างชำระในทางพิธีการของพวกยิวก็ต้องใช้น้ำเยอะ เนื่องจากข่าวประเสริฐของยอห์นเป็น “ข่าวประเสริฐแห่งความรอด” ซึ่งถูกเขียนถึงพวกคนต่างชาติเช่นเดียวกับพวกยิว ยอห์นจึงให้รายละเอียดสำหรับเหล่าผู้อ่านชาวต่างชาติเป็นพิเศษ มาระโกบอกเราว่า “เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งสิ้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย” (มาระโก 7:3) ด้วยเหตุนี้เราจึงทราบว่ามี ความหมายโดยนัยที่เฉพาะเจาะจงในโอ่งหินหลายใบเหล่านั้นที่งานเลี้ยงนั้น-พวกมันไม่ได้ถูกนำเข้ามาไว้ข้างในสำหรับวาระเดิวนั้น พวกมันถูกใช้บ่อยๆโดยพวกฟาริสีและพวกยิว

แต่จงสังเกตว่าไม่ได้มีโอ่งหินห้าใบ, ไม่ใช่เจ็ดใบ, ไม่ใช่สิบใบ-มีอยู่หกใบ และหกก็เป็นเลขของมนุษย์ พระเจ้าทรงสร้างอาดัมในวันที่หก วิวรณ์ 13:18 บอกเราว่าเลขของสัตว์ร้ายนั้นที่ประกาศว่ามันเป็นคือพระเจ้าถึงแม้ว่ามันเป็นเพียงแค่มนุษย์คนหนึ่ง จะเป็นเลขหกหรือหกสิบหก-หรือ 666 โอ่งหินหกใบนั้นจึงเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่แสดงถึงมนุษย์ มนุษย์ที่ปราศจากพระเจาก็เป็นผู้ที่หลงหาย และโอ่งหินเหล่านี้ หากไม่มีการอัศจรรย์ของพระเยซู ก็คงไม่มีค่าอันใดต่องานเลี้ยงนั้น พวกมันถูกตั้งไว้ต่างหากสำหรับจุดประสงค์ต่างๆในทางพิธีการ แต่พวกมันไม่มีค่าเลยเพราะว่าพวกมันว่างเปล่า เหมือนกับที่มนุษย์ทุกคนว่างเปล่าหากปราศจากน้ำแห่งชีวิต

โอ่งหินแต่ละใบนั้นจุน้ำได้ “สี่หัวถัง” (ภาษาอังกฤษ: “two or three firkins”) มันคงเป็นการยากที่จะประมาณการได้ว่าโอ่งหินเหล่านี้จะจุน้ำได้มากขนาดไหน เพราะว่ามีความไม่แน่นอนและความขัดแย้งกันเยอะมากเกี่ยวกับปริมาณที่แน่ชัดของของเหลวที่ถูกจุในมาตราสมัยโบราณของ “firkin” แต่สมมติว่าสิ่งเหล่านี้เป็นภาชนะขนาดใหญ่เป็นพิเศษที่จุของเหลวได้ใบละหลายแกลลอน เราก็ต้องจำไว้ว่างานเลี้ยงสมรสแบบยิวกินเวลาหลายวันและผู้คนจำนวนมากเข้าร่วมงาน ดังนั้นน้ำอ่องุ่นหลายแกลลอนจึงเป็นที่ต้องการ

ข้อ 7: “พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด” และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก”

ถ้อยคำเหล่านี้บรรยายหน้าที่ของผู้เชื่อทุกคน-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าผู้รับใช้, ครูอาจารย์, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ, มิชชันนารี: เราจะต้องฟังและเชื่อฟังเสียงของพระเยซูเจ้า หากเราฟังสิ่งที่พระองค์ตรัสและกระทำสิ่งที่พระองค์สั่ง เราก็ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับผลลัพธ์เลย มันเป็นหน้าที่ของเราที่จะเติมโองานเหล่านั้นให้เต็ม แต่เราไม่สามารถทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่นได้ พระคริสต์เพียงผู้เดียวทรงกระทำได้ มันเป็นหน้าที่ของเราที่จะหวานเมล็ดพืชแก่ข่าวประเสริฐ แต่เราไม่สามารถช่วยคนบาปให้รอดได้ พระคริสต์เพียงผู้เดียวทรงสามารถเปลี่ยนใจที่ไม่เชื่อได้

กรุณาสังเกตว่าคนใช้เหล่านั้นเติมน้ำในโองานเหล่านั้น “*เต็มเสมอปาก*” นี้ไม่เหลือพื้นที่สำหรับสสารอื่นใดที่จะถูกใส่ในโองานเหล่านั้นเพื่อเปลี่ยนน้ำให้เป็นน้ำองุ่น พระเยซูทรงเป็นผู้กระทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนั้น และมันเป็นเช่นนั้นด้วยการเปลี่ยนแปลงจิตวิญญาณ ไม่ต้องเพิ่มสิ่งใดเข้ากับคำสั่งของพระเจ้าแล้ว

ข้อ 8: “แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเกิด” เขาก็เอาไปให้”

ผมเชื่อว่าในช่วงขณะที่การอัศจรรย์ได้เกิดขึ้น: *เพียงแค่ว่าโดยพระประสงค์ของพระองค์ พระเยซูก็ทรงเปลี่ยนน้ำนั้นให้เป็นน้ำองุ่นแล้ว-และทำไมเราจึงควรคิดว่านี่เป็นเรื่องยากสำหรับพระองค์เล่า? ถึงอย่างไรแล้ว เนื่องจากทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์, เนื่องจากพระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างถาดองุ่นและทรงทำให้พวกมันออกลูกเป็นผลองุ่น, เนื่องจากพระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างสสารออกมาจากความว่างเปล่า, แน่แน่นอนว่ามันคงไม่ใช่เรื่องยากสำหรับพระองค์เลยที่จะเปลี่ยนสสารชนิดหนึ่งให้เป็นอีกชนิดหนึ่ง เมื่อเราเชื่อในพระเจ้า มันก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะเชื่อในการอัศจรรย์ต่างๆของทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ การสงสัยการอัศจรรย์ต่างๆของพระเจ้านั้นเท่ากับสงสัยพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าแห่งการอัศจรรย์และไม่มีสิ่งใดยากเกินไปได้สำหรับพระองค์*

คนรับใช้เหล่านั้นเทน้ำลงไปโองานตามคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า จากนั้นพระองค์ทรงบัญชาว่า “จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเกิด” และสิ่งที่ถูกตักออกจากโองานเหล่านั้นก็คือน้ำองุ่น-น้ำองุ่นที่ดีที่สุดที่แขกเหล่านั้นได้รับที่งานเลี้ยงสมรสนั้น พระเยซูจะทรงทำให้โองานเหล่านั้นเต็มไปด้วยน้ำองุ่นโดยไม่ต้องใส่น้ำลงไปก่อนก็ได้ แต่ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำบนแผ่นดินโลกก็ถูกกระทำโดยมีเหตุผลและจุดประสงค์ น้ำเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระวามะของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษร ในยอห์น 15:3 พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน” ในเอเฟซัส 5:26 เราถูกบอกกว่าคริสตจักรได้รับการชำระให้สะอาด “โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวามะ” พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:5)-และอีกครั้ง น้ำนี้คือพระวามะ พระวามะของพระเจ้าคือน้ำที่มีชีวิต, ฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่ความรอด เมื่อเราได้ยินพระวามะ, รับพระวามะไว้, น้ำแห่งพระวามะก็เข้ามาซึ่งความรอดแก่จิตวิญญาณที่หิวกระหายและปลั่งขึ้นสู่ชีวิตนิรันดร์ในใจนั้น ดังนั้นพระเยซูจึงทรงสั่งเหล่าสาวกให้ใส่น้ำลงไปโองานเหล่านั้น-และจากนั้นพระองค์ก็ทรงเปลี่ยนน้ำนั้นให้เป็นน้ำองุ่น

นี่เป็นภาพอันทรงงามของการถูกสร้างใหม่ของคนไม่เชื่อ ตอนแรกเราเห็นสภาพของเขา-เขาว่างเปล่า เหมือนโองานเหล่านั้น เขามีใจหิน-เย็นชืด, ไร้ชีวิต, ไร้ประโยชน์ มนุษย์ที่ปราศจากพระคริสต์ก็ตายเสียแล้วใน การละเมิดและการบาปต่างๆ โองานเหล่านั้นว่างเปล่าฉันใด คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็ว่างเปล่าฉันนั้น ไม่มี มนุษย์คนใดสามารถรู้จักความชื่นชมยินดีที่แท้จริงได้จนกว่าเขากลายเป็นผู้เชื่อแล้ว โองานเหล่านั้นถูกเติมเต็ม ด้วยน้ำตามคำสั่งของพระเยซูฉันใด คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็ได้รับน้ำแห่งพระวจนะ, เขาเชื่อพระวจนะ, และ การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ก็เกิดขึ้นในใจของเขาฉันนั้น

พระเยซูทรงบอกคนใช้เหล่านั้นให้ตักน้ำองุ่นนั้นไปให้ “เจ้าภาพ” และพวกเขา ก็กระทำตามที่ได้รับสั่ง มา เราอาจเรียกเจ้าภาพว่าเป็นหัวหน้าบริกรก็ได้, สุภาพบุรุษผู้มีหน้าที่ดูแล มันเป็นหน้าที่ของเขาที่จะดูว่ามี การจัดหาอาหารและเครื่องดื่มอย่างเพียงพอ ในข้อ 9 คำกรีกเดียวกันถูกแปลเป็น “ผู้ปกครองแห่งงานเลี้ยง” (ruler of the feast) บุคคลดังกล่าวอยู่ที่งานเลี้ยงของพวกกรีกและพวกโรมเสมอ

ข้อ 9 และ 10: “เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามีมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำ นั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา และพูดกับเขาว่า “ใครๆ เขาก็เอาน้ำองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกัน มากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้”

เราทราบที่เจ้าภาพไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับน้ำนั้นที่ถูกใส่ลงในโองานเหล่านั้น พวกคนใช้ไม่ได้บอก เขาเกี่ยวกับน้ำองุ่นชุดใหม่นี้ พวกเขาได้เชื่อฟังพระเยซู นางมารีย์ได้สั่งพวกเขาให้กระทำการใดก็ตามที่พระองค์ ทรงบัญชา และพวกเขาก็ทำเช่นนั้นโดยไม่ขออนุญาตจากเจ้าภาพก่อน ไม่มีสิ่งใดตรงนี้ที่บ่งบอกว่าพวกสาวก ทราบสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างพระเยซูกับคนใช้เหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับน้ำนั้นและโองานเหล่านั้น มีแต่พระเยซูและ พวกคนใช้เท่านั้นที่รู้ ดังนั้นคำพยานของเจ้าภาพคนนี้ก็จึงมีความสำคัญสุดๆ: เขาได้ประกาศว่านี่เป็นน้ำองุ่นที่ดี กว่าที่ถูกเสิร์ฟก่อนหน้านี้ในตอนต้นของงานเลี้ยงเสียอีก *ความเป็นจริงของการเปลี่ยนน้ำให้เป็นน้ำองุ่นได้รับการ พิสูจน์แล้วโดยคำกล่าวของเจ้าภาพคนนี้* จึงสังเกตว่าเขาเอาถ้วยมาที่ริมฝีปากและ “ชิม” น้ำองุ่นนั้น และ สังเกตบางสิ่งที่ผิดธรรมดาเกี่ยวกับมัน: มันเป็นน้ำองุ่นของจริง แต่มันมีรสชาติดีกว่าและบริสุทธิ์กว่าน้ำองุ่นใดๆ ที่มนุษย์เคยได้ลิ้มรส

ผมแน่ใจว่าหลายคนกำลังสงสัยว่าผมเชื่ออะไรเกี่ยวกับน้ำองุ่นนี้ มันเป็นเหล้าองุ่นแบบที่สามารถซื้อได้ ในร้านเหล้าและร้านขายไวน์ในปัจจุบันหรือ? มันเป็นเหล้าองุ่นแบบที่จะทำให้คนเมาและทำให้เขาทำสิ่งต่างๆที่ ผู้คนกระทำในสมัยของเราเมื่ออยู่ใต้ฤทธิ์ของสิ่งมีเมาหรือ? คำตอบของผมเป็นไปตามพระวจนะของพระเจ้า- แห่งเดียวที่จะพบคำตอบของพระคัมภีร์สำหรับคำถามต่างๆเกี่ยวกับพระคัมภีร์:

ในพระคัมภีร์น้ำองุ่นเป็นสัญลักษณ์ของความชื่นชมยินดี ในเพลงสดุดี 104:14, 15 เราอ่านว่า “พระองค์ทรงให้หญ้าออกมาเพื่อสัตว์เลี้ยง และผักให้มนุษย์ได้ดูแล เพื่อเขาจะทำให้เกิดอาหารจากแผ่นดิน และน้ำองุ่นซึ่งให้ใจมนุษย์ยินดี น้ำมันเพื่อทำให้หน้าของเขาทอแสง และขนมปังซึ่งเสริมกำลังใจมนุษย์” ผู้ วินิจฉัย 9:13 กล่าวถึง “น้ำองุ่น... อันเป็นที่ชื่นใจพระเจ้าและมนุษย์”

เมื่อกกล่าวถึงเหล้าองุ่นซึ่งทำให้มีเมา สุภาษิต 20:1 บอกเราว่า “เหล้าองุ่นให้เกิดการเยาะเย้ย และ สุราก็ให้เกิดเป็นพาลเกร ผู้ใดถูกมันหลอกลวงก็ไม่ใช่คนฉลาด” จากนั้นในสุภาษิต 23:29-32 เราอ่านว่า

“ใครที่ร้องโอย ใครที่ร้องอูย ใครที่มีการวิวาท ใครที่มีการร้องคราง ใครที่มีบาดแผลปราศจากเหตุ ใครที่มีตาแดง คือบรรดาผู้ที่นั่งแช่อยู่กับเหล้าองุ่น บรรดาผู้ที่ไปแสวงหาเหล่า**ประสม** อย่างมองดูเหล้าองุ่นเมื่อมันมีสีแดง เมื่อเป็นประกายในถ้วย และลงไปคล่องๆ **ณ ที่สุดมันกัดเหมือนงู และมันฉกเอาเหมือนงูพิษ**”

ฮาบากุก 2:15 เตือนว่า “**วิบัติแก่ผู้คนที่ให้เพื่อนบ้านดื่ม ที่ยื่นขวดไปให้เขาและทำให้เขาเมาไป เพื่อจะเพ่งดูความเปลือยเปล่าของเพื่อนบ้าน**” คราวนี้คุณจะกล่าวหาพระเยซูใหม่ว่าทรงกระทำสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าสั่งเรา**ไม่ให้**กระทำอย่างเฉพาะเจาะจง? คุณจะกล่าวหาพระบุตรของพระเจ้าใหม่ว่าเขาเหล่าองุ่นใส่ปากคนเหล่านั้นที่งานเลี้ยงสมรสหากไวน์นั้นจะทำให้พวกเขาเมา? ไม่เลยครับ เพื่อนของผมเอ๋ย-สิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำขึ้นในวันนั้นเป็นน้ำองุ่นใหม่ซึ่งไม่ได้ถูกหมักและไม่ใช่เหล้า ใครก็ตามที่เคยไปเยือนดินแดนศักดิ์สิทธิ์ย่อมทราบว่าน้ำองุ่นใหม่ก็คือน้ำองุ่นธรรมดานั่นเอง ในประเทศนั้นแม้แต่ผลองุ่นบนเถาองุ่นบางครั้งก็ถูกเรียกว่า “ไวน์” และก่อนที่เราตัดสินองค์พระผู้เป็นเจ้าและกล่าวหาพระองค์ว่าทำไวน์เราต้องศึกษากาลสมัยและธรรมเนียมต่างๆของผู้คนเหล่านั้น พระเยซูมิได้ผลิตไวน์เพื่อให้แครงงานสมรสเหล่านั้นมา พระองค์เพียงจัดหา**น้ำองุ่นใหม่**เพื่อเติมเสปียงเครื่องดื่มที่งานเลี้ยงสมรสนั้น

เมื่อได้ชิมน้ำองุ่นใหม่นั้นเจ้าภาพของงานเลี้ยงก็พอใจมากจนเขาเรียกเจ้าบ่าวมาและกล่าวแก่เขาว่า “มันเป็นธรรมเนียมที่จะเสิร์ฟน้ำองุ่น**ที่ดี**ในตอนต้นของงานเลี้ยง และน้ำองุ่นที่**ดี**น้อยกว่าในตอนท้าย แต่ท่านได้กระทำสิ่งที่ผิดธรรมดา มาก โดยเก็บของดีที่**สุด**ไว้ตอนท้าย”

“เมื่อได้ดื่มกันมากแล้ว” ในภาษากรีกมีความหมายว่า “เมื่อผู้คนที่ดื่มจน**เพียงพอ** (หรือตามสบาย) แล้ว” มันไม่ได้หมายความว่าพวกเขาได้ดื่มจนเมาแล้ว นี่เป็นอีกข้อพิสูจน์หนึ่งว่าไวน์ที่พระเยซูทรงทำขึ้นนั้นไม่ใช่ไวน์แบบที่ถูกหมัก: ผู้คนเหล่านั้นดื่มกัน**มากแล้ว** แต่ก็ไม่ได้เมา พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อช่วยพวกเขา, หลุยส์เลอณิ, โขมย, ฆาตกรให้รอดพ้น-พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อมีส่วนช่วยในการ**ทำให้พวกเขาเป็นคนแบบนั้น!**

มีบทเรียนฝ่ายวิญญาณที่ดีในวลีที่ว่า “**ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้**” โลกให้ของที่ดีที่สุดของมันก่อน และให้ของเลวที่สุดของมันทีหลัง **บาบนั้นเชิญชวน** มีความเพลิตเพลินในบาป-แต่ก็เพียงชั่วคราว เมื่อถึงปลายทางความเพลิตเพลินเหล่านั้นแห่งบาปก็แปรเปลี่ยนเป็นความทุกข์ใจและน้ำตา, และในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้ายมันจะสิ้นสุดในความพินาศเป็นนิรันดร์ในบึงไฟไปตลอดชั่ววันรันดร ยิ่งคนบาปปรนนิบัติโลกนานเท่าไร เขาก็พบความผิดหวังมากเท่านั้น ของขวัญต่างๆที่โลกมีนำมาเสนอในไม่ช้าก็กลายเป็นสิ่งธรรมดาสามัญ; พวกมันไม่เคยทำให้**อึ้งใจ**เลย ในทางกลับกัน ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเยซูมี “ความเพลิตเพลินอยู่เป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 16:11) พระองค์ประทาน “ความปิตินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8) “... พระองค์จะมีได้ทรงหวงของดีอันใดไว้เลยจากบุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรม” (เพลงสดุดี 84:11) พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ใน**โลกนี้**ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะเราได้ชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33) ชีวิตคริสเตียนไม่ใช่ชีวิตที่ง่าย แต่เช่นเดียวกับพระเยซู เรามองพันหุบเขาแห่งน้ำตานี้ไปยังสง่าราศีที่รอคอยเราอยู่เบื้องหน้า (ฮบ. 12:2) ผู้เชื่อยอมถือว่าเป็นความชื่นชมยินดีที่ได้ทนทุกข์เพื่อพระเยซูเพราะว่าพระองค์ได้ทรงรักเราและได้สละวางชีวิตของพระองค์เพื่อเรา ไข่แล้วครับ โลก

และความบาปให้สิ่งที่ดีที่สุดในตอนแรก แต่ “ทุกวันที่พระเยซูก็หอมหวานกว่าวันก่อนหน้า” และยังมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์นานเท่าใด ชีวิตก็ยิ่งดีกว่าเดิมเท่านั้น!

ข้อ 11: “การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์”

คำกล่าวนี้ชัดเจน: นี่เป็นการอัศจรรย์แรกที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงกระทำ ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดเลยที่จะสนับสนุนคำสอนผิดของบางคนกลุ่มที่สอนว่าพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆตอนเป็นเด็ก คำสอนแบบนั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น

มันไม่ใช่เหตุบังเอิญที่พระคริสต์ทรงกระทำการอัศจรรย์ครั้งแรกของพระองค์ที่งานเลี้ยงสมรสงานหนึ่ง เราสามารถบอกเหตุผลได้หลายประการว่าทำไมคำกล่าวนี้เป็นความจริง:

1. การสมรสเป็นสถาบันแรกที่ถูกแต่งตั้งและถูกจัดตั้งขึ้นโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้กำเนิดการสมรส พระองค์ทรงประกอบพิธีสมรสแรกในสวนเอเดน ระหว่างชายและหญิงคู่แรกนั้นที่ได้มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก มันจึงเป็นการเหมาะสมที่พระคริสต์ (ผู้ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง) จะกระทำการอัศจรรย์แรกของพระองค์ที่งานเลี้ยงสมรสงานหนึ่ง

2. การอัศจรรย์แรกที่ถูกระทำบนแผ่นดินโลกโดยมนุษย์เป็นการอัศจรรย์แห่งการแปรสภาพ: “เมื่อฟาโรห์สั่งเจ้าว่า ‘จงแสดงอัศจรรย์พิสูจน์งานของเจ้า’ เจ้าจึงพูดกับอาโรนว่า ‘เอาไม้เท้าของท่านโยนลงต่อหน้าฟาโรห์’ และไม้เท้านั้นจะกลายเป็นงู” (อพย. 7:9) การอัศจรรย์แรกที่ถูกระทำโดยบุตรมนุษย์ก็มีลักษณะเฉพาะตัวแบบเดียวกัน-การอัศจรรย์แห่งการแปรสภาพ

3. ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, ผู้เบิกทางของพระเยซู, เป็นชายผู้รับประทานอาหารผิดธรรมดา-ตักแตนและน้ำผึ้งป่า แต่การปรากฏตัวต่อหน้าสาธารณชนของพระเยซูคือที่งานเลี้ยงแห่งหนึ่งซึ่งมีอาหารอย่างบริบูรณ์

4. พระเยซูจะทรงอยู่ที่งานเลี้ยงสมรสอีกงานหนึ่ง:

“ขอให้เราทั้งหลายว่าเริงยินดีและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะว่าถึงเวลามงคลสมรสของพระเมสโปดกแล้ว และเมหสีของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว และทรงโปรดให้เธอสวมผ้าป่านเนื้อละเอียดสะอาดและขาว เพราะผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นเป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน” และทูตสวรรค์องค์นั้นสั่งข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในการมงคลสมรสของพระเมสโปดก” และท่านบอกข้าพเจ้าว่า “ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระดำรัสแท้ของพระเจ้า” แล้วข้าพเจ้าได้ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่านเพื่อจะนมัสการท่าน แต่ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าเลย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เหมือนกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านที่ยึดถือคำพยานของพระเยซู จงนมัสการพระเจ้าเถิด เพราะว่าคำพยานของพระเยซูนั้นเป็นหัวใจของการพยากรณ์” (วิวรณ์ 19:7-10)

5. การอัศจรรย์ที่งานสมรสในหมู่บ้านคานาได้ถูกระทำเพื่อที่พระเยซูจะทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ (ข้อ 11) เมื่อพระองค์ทรงร่วมงานเลี้ยงสมรสนั้นในท้องฟ้า สง่าราศีของพระองค์ก็จะถูกสำแดงเช่นกัน เปาโลบอกเราเกี่ยวกับเรื่องนี้ในเอเฟซัส 2:4-7: “แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวงซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เรามีชีวิตอยู่กับพระ

คริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ) และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคนั้นๆไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์”

พระเยซูมิได้ทรงร่วมงานสมรสที่บ้านคานาเพียงเพื่อที่จะอยู่ในงานเลี้ยงสังสรรค์เข้าสังคมหรือเพื่อที่จะเป็นแขกคนหนึ่งที่งานเลี้ยงแห่งหนึ่ง พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นด้วยเหตุผลฝ่ายวิญญาณประการหนึ่ง พระองค์ “ได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์” นี้ไม่ได้หมายความว่าก่อนหน้านี้ชายเหล่านั้นไม่ได้เชื่อในพระเยซู-พวกเขาได้รับความรอดแล้ว, พวกเขาเป็นสาวกของพระองค์แล้ว; แต่มันหมายความว่าความเชื่อของพวกเขาถูกเพิ่มพูนขึ้น พวกเขาเชื่ออย่างมั่นใจมากขึ้น, อย่างมีนัยมากขึ้น; ความเชื่อของพวกเขาในพระเยซูคริสต์เจ้าเข้มแข็งมากขึ้น **หลังจากได้เห็นการอัศจรรย์นั้น** ที่งานสมรสนั้นในหมู่บ้านคานา มีความจริงอันยิ่งใหญ่หลายประการที่เราเรียนรู้ได้โดยการศึกษาการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู พวกสมัชชานิยมและเสรีนิยมปฏิเสธการอัศจรรย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่สำหรับผมแล้ว **พวกมันได้ถูกออกแบบมาเพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์!**

การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้ของพระเยซูไม่ใช่การโอ้อวดใหญ่โต, มันไม่ใช่การแสดงฤทธิ์เดชและสง่าราศีอันโดดเด่น พระองค์เพียงแค่จัดหาสิ่งปกติธรรมดาๆ-เครื่องดื่มที่งานสมรสแห่งหนึ่ง-ซึ่งพิสูจน์ให้ผมเห็นว่าพระองค์ทรงห่วงใยเกี่ยวกับเรื่องจุกจิกเล็กน้อยทั้งหลายแห่งชีวิต, สิ่งธรรมดาสามัญทั้งหลาย พระองค์ทรง “เข้าใจ” ความรู้สึกที่เป็นความอ่อนแอต่างๆของเรา การอัศจรรย์นี้พิสูจน์ให้ผมเห็นว่าพระองค์ทรงรักษาพระสัญญาทุกข้อ พระองค์ทรงสัญญาว่าจะจัดหาสำหรับความต้องการแบบมนุษย์ของเราทุกเรื่อง-และพระองค์จะทรงทำเช่นนั้นจริงๆ ผมดีใจเหลือเกินที่พระองค์ได้เสด็จมาไถ่จิตใจวิญญาณของผมแล้ว!

ข้อ 12: “**ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน**”

ผมเชื่อว่าทุกคำในพระคัมภีร์ได้ถูกประทานให้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เหล่าผู้บริสุทธิ์ และพวกเขาได้จัดถ้อยคำเหล่านั้นตามที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเขา ในที่นี้เราหมายเหตุนั้นว่าพระเยซู “เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม” หมู่บ้านคานาอยู่ในดินแดนที่เป็นเนินเขา คาเปอร์นาอุมเป็นเมืองที่อยู่บนฝั่งทะเลกาลิลี และด้วยเหตุนี้จึงอยู่ต่ำกว่าหมู่บ้านคานาเยอะมาก มันอาจดูเหมือนเป็นสิ่งเล็กๆที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงบอกเราว่าพระเยซูได้ทรงเดินทางลงไปจากหมู่บ้านคานาไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม แต่พระคัมภีร์ทุกข้อก็ได้รับการดลใจและรายละเอียดแบบนี้ก็พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่า **มนุษย์ไม่ได้เขียนพระคัมภีร์**

ครูสอนพระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าเมืองคาเปอร์นาอุมเป็นสถานที่ที่พระเยซูทรงใช้เวลาส่วนใหญ่ของพระองค์-เราอาจเรียกได้ว่ามันเป็น “โฮมเบส” (home base) ของพระองค์ มัทธิว 4:13 บอกเราว่า “เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอร์นาอุม” แน่แน่นอนว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆที่เมืองคาเปอร์นาอุมมากกว่าในสถานที่อื่นใด และไม่มีเมืองไหนอีกแล้วซึ่งพระองค์ประกาศคำพิพากษาที่รุนแรงขนาดนี้ให้ตกแก่มัน: “**และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอหิวาต์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้น**

จะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบาว่าโทษของเจ้า” (มธ. 11:23, 24)

ในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมืองคาเปอร์นาอุมเป็นเมืองที่มั่งคั่งและมีความสำคัญ; แต่ปัจจุบันมันก็สูญหายไปแล้วอย่างสิ้นเชิงเหลือเกินจนทำเลที่ตั้งที่แนชต์ของมันเป็นที่ทำได้แค่ประมาณการคร่าวๆเท่านั้น เหล่านักโบราณคดีได้ขุดก้อนหินต่างๆขึ้นมาซึ่งพวกเขาเชื่อว่าเคยอยู่ธรรมศาลาที่นั่นในสมัยที่พระเยซูทรงปรณินิบัติปวงชนอยู่ในเมืองนั้น และใครก็ตามที่ไปเยือนทะเลกาลิลีก็สามารถมองเห็นธรรมศาลาแห่งเล็ก ๆ นั้นซึ่งได้ถูกสร้างขึ้นใหม่จากก้อนหินเหล่านี้ แต่มันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะตามรอยขอบเขตที่แนชต์ของสิ่งที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นเมืองคาเปอร์นาอุม

มารดาของพระเยซูไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมกับพระองค์-และไม่มีกรกล่าวถึงโยเซฟเหมือนเคย มันเป็นเรื่องน่าสงสัยว่านางมารีย์เป็นผู้ร่วมเดินทางคนหนึ่งของพระเยซูอย่างสม่ำเสมอตลอดการปรณินิบัติบนโลกนี้ของพระองค์หรือไม่ แต่นางก็อยู่กับพระองค์ที่บ้านคานาและเราเห็นนางอยู่กับพระองค์ที่นั่นในเมืองคาเปอร์นาอุม ในมัทธิว 12:46 เราอ่านว่า “ขณะที่ (พระเยซู) ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น คุณเกิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอกประสงคจะสนทนากับพระองค์” และเราทราบที่นางอยู่ด้วยที่การตรึงกางเขนนั่น

ข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้บอกเราว่า “พวกน้องชาย” และ “เหล่าสาวกของพระองค์” ก็อยู่กับพระองค์ด้วย พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซู แต่มันไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าลูกคนอื่นๆไม่ได้เกิดจากนางมารีย์และโยเซฟหลังจากที่พระเยซูประสูติแล้ว โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่านางมารีย์ได้ให้กำเนิดลูกคนอื่นๆอีก และดังนั้น “พวกน้องชายของพระองค์” จึงต้องเกี่ยวข้องกับพระเยซูจากมุมมองของเนื้อหนังผ่านทางนางมารีย์ พวกเขาเป็นบุตรชายของโยเซฟ; **พระเยซู** ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เราอ่านในยอห์น 7:5 ว่าญาติบางคนของพระองค์ไม่ได้เชื่อในพระองค์

ในสิบสองข้อแรกของบทที่สองของข่าวประเสริฐของยอห์น เราพบบทเรียนฝ่ายวิญญาณที่มั่งคั่งหลายเรื่อง ประการแรกก็คือ “การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี” นอกจากนี้จากข้อพระคำเหล่านี้เรายังเรียนรู้ด้วยว่าสถานะของการสมรสเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากขนาดไหนในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และพระเยซูคริสต์พระบุตร การสมรสไม่ใช่ศีลศักดิ์สิทธิ์: มันเป็นเพียงสภาวะอย่างหนึ่งของชีวิตที่ถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้าพระบิดาเพื่อประโยชน์และความสุขของมนุษย์ พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้กำเนิดพิธีสมรส; พระองค์ทรงประกอบพิธีสมรสแรกนั้น และการที่คู่บ่าวสาวจะมีความสุขอย่างแท้จริงได้ การสมรสก็ต้องถูกกระทำด้วยความเคารพยำเกรง, อย่างมีสติ, และเหนือสิ่งอื่นใดคือใน**ความยำเกรงพระเจ้า** “การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน แต่คนที่ล่วงประเวณีและคนเล่นชู้ นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา” (ฮบ. 13:4)

ข้อพระคำตอนนี้ยังชี้ให้เห็นด้วยว่ามันไม่ใช่ความบาป, มันไม่ใช่เรื่องผิดบัญญัติในสายพระเนตรของพระเจ้า, ที่จะชื่นชมยินดีและรื่นเริง พระเยซูทรงประทับตรารับรองงานเลี้ยงสมรสโดยการเข้าร่วมงานด้วย

และหากมันเป็นเรื่องบาป พระองค์ก็คงไม่อยู่ที่นั่นอย่างแน่นอนที่สุด ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่เอาความชื่นชมยินดีออกไปจากการมีชีวิตอยู่ในทางกลับกัน *ความเชื่อแบบคริสเตียนนำชีวิตมาให้* และเป็นชีวิตที่บริบูรณ์

เมื่อพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์นั้นที่บ้านคานา ความเชื่อของพวกเขาก็ถูกเพิ่มพูนและพวกเขาวางใจพระเยซูมากขึ้นและอุทิศตัวมากกว่าที่พวกเขาได้กระทำมาตลอดจนถึงขณะนั้น

เทศกาลปัสกาแรก: พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

ข้อ 13 และ 14: *“เทศกาลปัสกาของพวกเขาใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่”*

ตราบใดที่ยุคแห่งพระราชบัญญัติของโมเสสดำรงอยู่ต่อไปในขณะนั้น พระเยซูก็ทรงให้เกียรติอันสมควรแก่พระราชบัญญัติและระบบเก่านั้นโดยไม่คำนึงถึงความไม่คู่ควรของมือเหล่านั้นที่ปฏิบัติพิธีกรรมและเทศกาลเลี้ยงเหล่านั้นในตอนเช้าที่พระองค์ทรงชำระพระวิหาร หากเราศึกษาหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มอย่างระมัดระวัง เราก็จะเรียนรู้ว่างานรับใช้ของพระเยซูได้เริ่มต้นก่อนเทศกาลปัสกาหนึ่งเพียงเล็กน้อยและสิ้นสุดด้วยเทศกาลปัสกาหนึ่ง งานรับใช้ของพระองค์กินเวลาประมาณสามปี บางทีอาจนานกว่านั้นเพียงเล็กน้อย หากงานรับใช้ของพระองค์กินเวลานานถึงเทศกาลปัสกาสี่หน มันก็คงเป็นเวลาสามปีครึ่ง ยอห์นเอ่ยถึงเทศกาลปัสกาสามหนอย่างเจาะจงซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเข้าร่วม-ข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่; ยอห์น 6:4; และยอห์นบทที่ 18 และ 19 ซึ่งให้บันทึกเกี่ยวกับการตรึงกางเขนนั้น หากยอห์น 5:1 เป็นเทศกาลปัสกาด้วย (และเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ก็ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับเรื่องนี้) พระเยซูก็ทรงถือเทศกาลปัสกาสี่ครั้ง พวกเขาถือเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดมากมาย ยอห์นเป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐเพียงท่านเดียวที่ให้บันทึกเรื่องการร่วมพิธีปัสกาของพระคริสต์ และเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นพร้อมกับการไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มของพระองค์ในช่วงเวลาดังกล่าว

พวกเขา, แกะ, และนกเขาอยู่ในลานพระวิหารเพื่อที่จะถูกขายให้แก่พวกเขาที่เดินทางมาหลายไมล์เพื่อมาถือพิธีปัสกาและเทศกาลเลี้ยงอื่นๆ การนมัสการของพวกเขาต้องใช้เครื่องสัตวบูชาต่างๆ และด้วยเหตุนี้สัตว์เหล่านั้นจึงอยู่ที่นั่นเพื่อที่จะถูกขายเพื่อจุดประสงค์นั้น พวกเขาคนรับแลกเงินอยู่ที่นั่นเพื่อแลกเปลี่ยนสกุลเงินต่างประเทศให้เป็นเงินท้องถิ่นเพื่อที่ว่าพวกเขาที่มานมัสการจะได้ซื้อสัตว์เหล่านั้นสำหรับถวายบูชา มันไม่ใช่ความผิดบาปที่จะซื้อสัตว์สักตัวหรือนกเขาสักตัวเพื่อที่จะถูกถวายเป็นเครื่องสัตวบูชา ความบาปอยู่ในข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาคนรับแลกเงินเหล่านั้นและคนเหล่านั้นที่ขายสัตว์เหล่านั้นกำลัง**หากินเป็นล่ำเป็นสัน**จากสิ่งทีควรจะเป็นของศักดิ์สิทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ศาสนากำลังกลายเป็น “ธุรกิจใหญ่” ในสมัยของเรา และคนจำนวนมากกำลังหากำไรจากจิตวิญญาณของมนุษย์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าแนวโน้มของระบบทั้งหมดนั้นเป็นการลบล้างในสายพระเนตรของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงก้าวเข้าไปในพระวิหารของพระบิดาของพระองค์

มันไม่ใช่เรื่องที่ไม่สมเหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าพวกปุโรหิตและพวกผู้นำทางศาสนาได้อนุญาตให้กระทำเช่นนี้เพราะว่าพวกเขามีสายสัมพันธ์กับพวกพ่อค้าและพวกเขาคนรับแลกเงิน พวกเขามีส่วนแบ่งในผลกำไรเหล่านั้น บางทีพวกเขาอาจปล่อยเช่าพื้นที่ให้คนเหล่านั้นในพระนิเวศของพระเจ้าด้วยซ้ำ เรามีสิ่งที่เกือบจะแบบเดียวกันเกิดขึ้นวันนี้ในลักษณะที่แตกต่างไปพอสมควร คริสตจักรหลายแห่งซื้อและขายเพื่อระดมเงิน

สำหรับงานหลายช่วงของตน-แต่นั้นไม่ใช่แผนการของพระเจ้าสำหรับการสนับสนุนคริสตจักรของพระองค์และงานของมัน “พระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้อภัยใจยินดี” (2 คร. 9:7) และเมื่อคริสตจักรใดต้องขายอาหารและสิ่งของอื่นๆ เพื่อจ่ายค่าน้ำค่าไฟ คริสตจักรนั้นก็ตายเสียแล้วในฝ่ายวิญญาณ!

คนเหล่านั้นที่ขายพวกสัตว์และรับแลกเงินในพระวิหารได้เปลี่ยนพระนิเวศของพระเจ้าให้กลายเป็นสถานที่ค้าขายเสียแล้ว ในสายพระเนตรของพระเจ้า เจตนาที่ไม่ได้ทำให้การกระทำต่างๆ ที่ผิดพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่ถูกต้อง มีหลายสิ่งในศาสนาที่ถูกก่อตั้งขึ้นมาวันนี้ซึ่งผิดพระคัมภีร์อย่างชัดเจน และไม่ได้อยู่ในแผนการของพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับยุคคริสตจักรนี้อย่างชัดเจน

นี่เป็นการไปเยือนพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มครั้งแรกของพระคริสต์หลังจากการเริ่มต้นงานปรนนิบัติปวงชนของพระองค์ และทำให้คำพยากรณ์หนึ่งในมาลาคีย์ 3:1 สำเร็จจริงบางส่วน: “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้หนึ่งจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมา ยังพระวิหารของพระองค์อย่างกระชั้นชิด ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านจะเสด็จมา” คำพยากรณ์นี้จะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรและอย่างครบถ้วนเมื่อพระเยซูเสด็จมาเป็นครั้งที่สอง; แต่ในเวลานี้มันได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วบางส่วน พวกเขา กำลังรอคอยผู้นำทางทหารที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งซึ่งจะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการตกเป็นทาสของโรม พวกเขา รอคอยพระเมสสิยาห์ผู้ยิ่งใหญ่และเปี่ยมด้วยสง่าราศีผู้ซึ่งจะปรากฏโดยพลันและขับไล่ผู้บีบบังคับเหล่านั้นออกไป และพวกเขาก็ไม่ยอมรับพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงองค์นั้นเมื่อพระองค์ทรงปรากฏแล้วอย่างฉับพลันในพระนิเวศของพระบิดาของพระองค์

สิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำวันนั้นเป็นคำพยากรณ์ที่ชัดเจนแก่ชนชาติอิสราเอลว่าความจำเป็นอันดับแรกและสำคัญที่สุดของพวกเขาไม่ใช่การถูกช่วยให้รอดพ้นจากอำนาจของโรม แต่เป็นการถูกช่วยให้รอดพ้นจากรูปแบบและพิธีการแห่งศาสนาของพวกเขาเอง, การชำระการนมัสการของพวกเขาและพระวิหารของพวกเขาให้บริสุทธิ์, และการหันสายตาของพวกเขาไปที่พระเจ้าแทนการถือปฏิบัติตามรูปแบบและพิธีกรรม

ข้อ 15 และ 16: “เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแล้ว พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า “จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “เชือก” ตามตัวอักษรแล้วหมายถึงเชือกที่ทำจากต้นกก (ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่า “ต้นกก” เหล่านี้ถูกใช้เป็นที่นอนสำหรับพวกแกะและพวกวัวซึ่งกำลังถูกขายในตลาดพระวิหาร) เหตุการณ์ตอนนี้เป็นเรื่องที่น่าสังเกต พระเยซูทรงออกแรงและใช้พลังงานฝ่ายร่างกายในที่นี้มากกว่าในเหตุการณ์ตอนอื่นในการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์ ปกติแล้วพระองค์แค่ตรัสคำเดียว หรือเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกและแต่งตั้งสิ่งที่พระองค์จะทำการอัศจรรย์หรือการปรนนิบัติ; แต่มันแตกต่างตรงนี้ พระองค์ไม่ได้สั่งสัตว์เหล่านั้นและพวกคนรับแลกเงินให้ออกไปจากพระวิหาร; พระองค์ทรงทำเส้เล็กๆ ขึ้นมาอันหนึ่งและทรงขับไล่พวกมันและพวกเขาออกไป! พระองค์จะตรัสคำๆ หนึ่งก็ได้และโต๊ะทุกตัวก็คงจะพังลงแล้ว-แต่พระองค์ทรงคว่ำโต๊ะเหล่านั้นและเทเงินของพวกคนรับแลกเงินเหล่านั้นออก พระองค์ไม่เคยแสดง

การกระทำที่บ่งบอกถึงความเดือดดาลรุนแรงขนาดนั้นมาก่อนเหมือนกับตอนที่พระองค์ทรงก้าวเข้าไปในพระวิหารตอนนั้นและเห็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นที่นั่นในนามของศาสนา

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เป็นภาพเล็งถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาเป็นครั้งที่สอง คริสตจักรที่ปรากฏแก่ตาประกอบด้วยชาวสาเลและชาวละมาน, พวกแกะและแพะ, และเมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงแยกชาวสาเลออกจากชาวละมาน, พระองค์จะทรงแยกพวกแกะออกจากพวกแพะ ทั้งสองพวกจะเจริญขึ้นเคียงข้างกันไปจนกว่าจะถึงวันนั้น และจากนั้นเมื่อการรับขึ้นไปของคริสตจักรเกิดขึ้น จะมีการแยกออกครั้งใหญ่ “พระเจ้าทรงเป็นความรัก”, พระเจ้าทรงอดกลั้นพระทัย, อ่อนโยน, กรุณา, และเปี่ยมด้วยความเมตตา; แต่ในวิวรณ์ 6:16 เราเห็น “*พระพิโรธของพระเมษโปดก*” ถูกเปิดเผย พระเยซูเสด็จมาในครั้งแรกนั้นในฐานะทหารน้อยในรางหญ้า พระองค์จะเสด็จมาเป็นครั้งที่สองในฐานะสิงโตแห่งตระกูลยูดาห์ สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำในพระวิหารในวันที่ควรจดจำนั้น พระองค์ได้ทรงกระทำโดยอาศัยอำนาจแห่งความเป็นพระบุตรของพระองค์-ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ผู้รับใช้ทั้งหลายในปัจจุบันไม่มีสิทธิ์ที่จะใช้แส้โบยตี ในยุคแห่งพระคุณนี้แส้นเดียวที่นักเทศน์คนใดจะต้องใช้คือลิ้นของเขาขณะที่เขาเทศนาพระวาทะของพระเจ้า! พระวาทะคือค้อน, คือไฟ (ยรม. 23:29) พระวาทะนั้น “มีชีวิตร และทรงพลาณาภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทะทะลุกระทั้งจิตและวิญญาณตลอดข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย” (ฮบ. 4:12) ทั้งหมดที่ผู้รับใช้คนใดต้องทำก็คือ *เทศนาพระวาทะในความบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชทั้งสิ้นของมัน* และ**พระวาทะ** จะทรงจัดการกับคนเหล่านั้นที่กำลังใช้พระวิหารของพระเจ้าในทางที่ผิด ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐควรร้องประกาศเสียงดังและไม่ระงับเสียงไว้ เรื่องน่าเศร้าวันนี้ก็คือว่า พญามารได้ผูกมัดลิ้นของผู้รับใช้หลายท่านไปแล้วและพวกเขาไม่ร้องประกาศต่อสู่ความชั่วร้ายและความฉ้อฉลในคริสตจักร

จงสังเกตว่าพระเยซูทรงปฏิบัติอย่างไรกับแต่ละประเภทของสิ่งเหล่านี้ที่ทำให้พระองค์ไม่พอพระทัยตอนที่พระองค์เสด็จดำเนินเข้าไปในพระนิเวศพระบิดาของพระองค์:

พระองค์ทรงขับไล่วัวและแกะเหล่านั้นออกไป (พวกมันสามารถถูกพบและถูกรวมกลับเข้ามาได้) พระองค์ทรงคว่ำโต๊ะและเทเงินลงบนพื้นดิน (เงินนั้นสามารถถูกเก็บขึ้นมาได้) แต่ดูความอ่อนโยนที่พระองค์ทรงแสดงต่อพวกนกเขา: พระองค์แค่ตรัสแก่คนเหล่านั้นที่ขายพวกนกเขาว่า “*จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย*” ถ้าพวกนกเขาถูกปล่อยไป พวกมันก็จะบินหนีไปและเจ้าของเหล่านั้นของพวกมันก็จะต้องเสียเงินไปเปล่าๆ พระเยซูจึงแค่สั่งพวกเขาให้อ่านกเหล่านั้นออกไปจากบริเวณพระวิหาร มันเป็นสิ่งผิดที่จะทำลายสิ่งใดก็ตามที่สามารถถูกใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้หรือที่จะนำการปลอบประโลมมาสู่คนเหล่านั้นที่ขัดสน เราไม่ควรทำลายอาหาร, เสื้อผ้า, สิ่งใดที่สามารถถูกใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้และที่จะทำให้ผู้คนที่พระองค์ได้ทรงสร้างมีความสบายมากขึ้น

เมื่อพระเยซูทรงเรียกพระวิหารว่า “*พระนิเวศของพระบิดาเรา*” พระองค์ก็ทรงประกาศความเป็นพระเจ้าของพระองค์, ความเป็นพระบุตรของพระองค์; และในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงมีสิทธิ์อันสมบูรณ์แบบที่จะปกป้องความบริสุทธิ์ของพระวิหาร ไม่เป็นที่แน่ชัดว่าพวกยิวสังเกตเห็นสิ่งนี้หรือไม่ ในครา

วอนๆเมื่อพระองค์ทรงประกาศความเป็นพระบุตรของพระองค์และทำให้พระองค์เองเทียบเท่ากับพระเจ้า พวกเขาพยายามที่จะเอาก้อนหินขว้างพระองค์หรือผลักพระองค์ให้ตกเหวและทำลายพระองค์ ในยอห์น 5:18 พวกเขาหาทางที่จะฆ่าพระองค์เพราะพระองค์ไม่เพียงละเมียดวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังกล่าวด้วยว่า พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ ซึ่งเป็นการทำให้พระองค์เองเทียบเท่ากับพระเจ้า

พระเยซูทรงขับไล่พวกแกะแพะและพวกคนรับแลกเงินออกไปและทรงติเตียนธรรมเนียมอันลบลู่ที่กำลังถูกปฏิบัติในพระวิหารสมัยนั้น แต่พวกยิวก็ยังปฏิบัติธรรมเนียมนั้นต่อไป ประมาณสามปีหลังจากการชำระพระวิหารครั้งแรกนั้น พระเยซูทรงพบสิ่งเดิมเกิดขึ้นอีก และพระองค์ทรงขับไล่พวกคนซื้อและคนขายออกไปเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงกระทำในคราวนี้ ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาปฏิบัติธรรมเนียมเดิมในการค้าขายต่อไป *ทุกๆที่พระองค์ทรงดำเนินแล้ว* ก็เปิดเผยให้เห็นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นของมนุษย์และแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ที่ตกต่ำแล้วนั้นช่วยอย่างสิ้นหวังขนาดไหน พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองของพระวิหารไม่ได้เชื่อฟังคำดำเนินขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาไม่ฟังถ้อยคำของพระองค์และปฏิเสธที่จะเชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์ แต่เมื่อเปรียบเทียบเหตุการณ์ทั้งสองนี้ จึงสังเกตความซ้ำที่กำลังเกิดขึ้นต่อเนื่อง: เมื่อพระเยซูทรงชำระพระวิหารครั้งแรกนั้นพระองค์ตรัสว่า “อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย” ซึ่งเป็นสถานที่ที่ผู้คนซื้อและขาย; แต่เมื่อพระองค์ไปเยือนพระวิหารเป็นครั้งที่สองและพบการปฏิบัติแบบเดิมเกิดขึ้นอยู่ พระองค์ก็ตรัสว่า “นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน” แต่ *เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร!’* (มธ. 21:13) คนเหล่านั้นที่ถูกตักเตือนแล้วไม่ทำให้พระนิเวศของพระเจ้าเป็น “ที่ค้าขาย” ก็ทำมากยิ่งขึ้นเสียอีก เพราะใจที่แข็งกระด้างของพวกเขาและการที่พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาไม่เพียงได้กลายเป็นพวกพ่อค้าเท่านั้น แต่เป็นพวกพ่อค้าที่เป็นโจร!

คริสตจักรไม่ใช่สถานที่ที่จะซื้อและขาย, ตลาดร้านรวงแห่งหนึ่ง มันคือสถานที่ที่ผู้คนของพระเจ้ามาเพื่อนมัสการและถวายออกจากหัวใจแห่งความรัก, การขอบพระคุณ, และการซาบซึ้งสำหรับสิ่งที่พระเยซูได้ประทานให้เพื่อเราแล้ว ตามที่กล่าวไว้ในพระวจนะของพระเจ้า เราจะต้องถวายในวันแรกของสัปดาห์ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้เราจำเริญขึ้น (1 คร. 16:2)

ข้อ 17: “พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า ‘ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์’”

พวกเขา “ระลึกขึ้นได้” พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมถูกยกมาตรงนี้ พวกเขาระลึกถึงพระวจนะของพระเจ้าในตอนนั้นที่พระเยซูทรงกำลังขับไล่พวกคนซื้อ, คนขาย, และสัตว์ต่างๆ-และคว่ำไถ่ของพวกคนรับแลกเงิน นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่าพวกสาวกและยิวคนอื่นๆอีกหลายคนที่ยากจนและไม่มีความรู้ทราบเยอะเกี่ยวกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

“ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์” ถูกยกมาจากเพลงสดุดี 69:9 ภาคพันธสัญญาใหม่ยกข้อความจากเพลงสดุดีบทนี้เจ็ดครั้ง และมันถูกยกมาในฐานะเป็นถ้อยคำของพระเมสสิยาห์

เราเรียนรู้จากการกระทำเหล่านั้นของพระเยซูในพระวิหารว่าบางครั้งมันเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่คนเราจะถูกท่วมทับ, ถูกถาโถม และ “ถูกกลืนกิน” โดยความร้อนรนสำหรับบางสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสง่าราศีของพระเจ้า

เราพบตัวอย่างต่างๆของเรื่องนี้ในอพยพ 32:19, กัณดารวิถี 25:11, และกิจการ 17:16 จงศึกษาข้อพระคำเหล่านี้อย่างระมัดระวัง ผู้เชื่อทั้งหลายควรยอมให้ความร้อนรนแห่งพระนิเวศของพระเจ้ากินตัวตนที่อยู่ลึกที่สุดภายในของพวกเขาอยู่เสมอ ที่ผมกล่าวเช่นนี้ ผมหมายความว่าเราควรร้อนรนที่จะถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าในทุกเวลา ในทุกสิ่งที่เรากระทำ; ร้อนรนอยู่ทุกเวลาที่จะขัดขวางสิ่งใดที่จะไม่ถวายเกียรติแด่พระองค์

ข้อ 18: “พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้”

ยิวเหล่านี้เป็นสมาชิกของสภาซานเฮดรินอย่างไม่ต้องสงสัย หรือเป็นที่ประชุมของพวกเขาปุโรหิตใหญ่, พวกธรรมาจารย์, และพวกผู้ปกครองในพระวิหาร และโดยธรรมดาแล้วสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำก็ถูกล้อไปถึงหูของพวกเขาโดยเร็ว จงสังเกตว่าพวกเขาถามอะไรแก่พระองค์: “ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น” คำถามของพวกเขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขายอมรับว่าสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำนั้นถูกต้องและสิ่งที่พวกเขากำลังกระทำอยู่นั้นเป็นการผิดพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเจ้า สิ่งที่น่าสนใจพวกเขาก็คือว่าพระเยซูได้ทรงเอาความรับผิดชอบอันใหญ่โตนี้มารับแบกไว้เอง-และพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นโดยไม่ขึ้นตรงกับคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจอยู่ในพระวิหาร พวกเขาอยากได้ข้อพิสูจน์ถึงพันธกิจที่พระเจ้าทรงมอบไว้กับพระองค์ในการกระทำเช่นนั้น พระองค์ไม่ได้ประกาศพระองค์เองว่าเป็นปุโรหิต และพระองค์ไม่ใช่คนเลวี และบัดนี้พวกผู้ปกครองในพระวิหารก็อยากให้พระองค์กระทำอะไรบางอย่างหรือแสดงอะไรบางอย่างซึ่งจะพิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งอย่างแท้จริง-ศาสดาพยากรณ์อีกคนหนึ่งเหมือนอย่างเอลียาห์หรืออาโมส หากพระองค์ยอมให้ข้อพิสูจน์นี้แก่พวกเขา พวกเขาจะยอมปล่อยให้พระองค์ไปโดยไม่ถูกจับกุมและถูกลงโทษสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้กระทำในพระนิเวศแห่งการนมัสการของพวกเขา พวกเขาขอหมายสำคัญที่แสดงถึงพันธกิจที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายแก่พระองค์ เมื่อภาคพันธสัญญาเดิมเต็มไปด้วยหมายสำคัญต่างๆ หากพวกเขาจะเพียงแต่ดูหมายสำคัญเหล่านั้นออก พวกเขาคุ้นเคยกับข้อพระคัมภีร์ต่างๆ, พระเมสสิยาห์ของพวกเขาขึ้นอยู่กับท่ามกลางพวกเขาแล้ว, แต่พวกเขาถูกปิดตาโดยประเพณีและพิธีการจนพวกเขาดูไม่ออกว่าเป็นพระองค์

ข้อ 19: “พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน”

พระคำข้อนี้ต้องถูกตีความให้เป็นคำกล่าวเชิงพยากรณ์: “พวกท่านจะทำลายวิหารนี้เสียหากพวกท่านฆ่าสิ่งนี้, คือกายของเรา” พระเยซูไม่ได้กำลังสั่งพวกยิวให้ฆ่าพระองค์ พระองค์กำลังตรัสว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้น พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาจะตรึงพระองค์เสียที่กางเขนอันหนึ่ง, ว่าพระองค์จะต้องตาย, แต่พระองค์ก็ทรงทราบว่าพระองค์จะทรงทำให้พระกายของพระองค์เป็นขึ้นจากหลุมศพ พระองค์ทรงใช้ลักษณะการพูดซึ่งพระองค์ทรงใช้ในคราวอื่นๆ ในมัทธิว 23:32 พระองค์ตรัสว่า “เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด” พระองค์กำลังตรัสแก่พวกฟาริสี แต่แน่นอนว่าพระองค์ไม่ได้กำลังสั่งพวกเขาให้ทำแบบนี้; คำตรัสนี้เป็นคำตรัสพยากรณ์ ในมัทธิว 12:33 พระองค์ตรัสว่า “จงกระทำให้ต้นไม้ดี”-ไม่ใช่คำสั่ง แต่เป็นสมมติฐาน พระเยซูไม่ได้กำลังสั่งพวกยิวเหล่านั้นให้ทำลายพระกายของพระองค์; พระองค์แค่กำลังตรัสถ้อยคำต่างๆที่เป็นคำพยากรณ์ซึ่งจะถูกทำให้สำเร็จจริงภายในเวลาอีกไม่กี่เดือน

“...แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน” นี่เป็นคำตรัสเชิงพยากรณ์เกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูในวันี่สาม-แต่จงสังเกตว่า: พระองค์ตรัสว่า “เราจะยกขึ้น” ซึ่งประกาศความเป็นพระเจ้าของพระองค์และฤทธิ์เดชที่เท่าเทียมกับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อีกหน พวกยิวคงไม่สงสัยว่า**พระเจ้า**สามารถทำให้กายๆหนึ่งเป็นขึ้นมาได้ แต่พระเยซูทรงประกาศว่า**พระองค์**จะทำให้ตัวเองเป็นขึ้น นี่เป็นคำกล่าวที่น่าคิด และมีความคล้ายคลึงอย่างเด่นชัดกับคำกล่าวในยอห์น 10:17, 18: “ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา”

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูตรัสว่าพระองค์จะทำให้พระกายของพระองค์เป็นขึ้นใหม่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีส่วนในการฟื้นคืนพระชนม์นี้ แน่แน่นอนว่าพระเจ้าพระบิดา, พระเจ้าพระบุตร, และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงร่วมมือกันและทรงทำงานอย่างสอดประสานเป็นหนึ่งเดียวในการฟื้นคืนพระชนม์นั้น; ดังนั้นข้อพระคำต่างๆที่กล่าวว่าพระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นโดยพระบิดาและโดยพระวิญญาณจึงไม่ได้ไม่สอดคล้องกับการที่พระคริสต์ทรงทำให้พระองค์เองเป็นขึ้น “สิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย” (ยอห์น 5:19 วรรคหลัง) พระเจ้าพระบิดา, พระเจ้าพระบุตร, และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกันในสภาวะ, หนึ่งเดียวกันในการปฏิบัติงาน-**พระเจ้าองค์เดียว**ซึ่งทรงถูกเผยให้ประจักษ์ใน**สามพระภาค** มีคนเหล่านั้นในยุคสมัยนี้แห่งลัทธิเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยมที่สอนว่าการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นการปฏิบัติงานของพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ และว่าพระเยซูไม่ได้เป็นขึ้นโดยฤทธิ์เดชของพระองค์เอง; แต่ท่านที่รักเอ๋ย, จงจำไว้ว่า**พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง** และตามที่คำตรัสของพระองค์เองว่าไว้ **พระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นโดยฤทธิ์เดชของพระองค์เองจริงๆ!** สำหรับผมแล้ว **ผมขอเชื่อพระเยซู**

บางคนอาจถามว่า “ถ้าพวกยิวอยากได้การอัครจรรยสักอัน ทำไมพระเยซูไม่ทรงกระทำการอัครจรรยสักอันเล่า? ทำไมพระองค์ไม่ประกาศตัวเองว่าเป็นพระเมสสิยาห์ในตอนนั้น?” ผมขอเตือนความจำคุณว่าพระเยซูไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อ**ยึดเหนี่ยว**ความเชื่อให้แก่มนุษย์, เพื่อบังคับมนุษย์ให้ติดตามพระองค์ พระองค์ทรงรู้จักใจของคนเหล่านี้, พระองค์ทรงทราบความคิดต่างๆของพวกเขาและเจตนาต่างๆของพวกเขา ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงตอบเหล่าคนโง่ตามความโง่เขลาของพวกเขา (สภษ. 26:5) หากพระองค์ทรงประกาศอย่างเปิดเผยและอย่างเด่นชัดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์, หากพระองค์ทรงกระทำการอัครจรรยบางอย่างเพื่อ**พิสูจน์**ความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์, พระองค์ก็คงทำให้งานปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์สิ้นสุดลงอย่างกะทันหันและเหล่าศัตรูของพระองค์ก็คงตรึงพระองค์ที่กางเขนไปแล้วก่อนถึงเวลาที่กำหนดไว้

สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้ถูกวางแผน, ถูกจัดวาง, และถูกทำให้สมบูรณ์แบบก่อนโลกได้มีขึ้นมา และแผนงานของพระเจาก็ทำงานเสมอตาม “ความครบบริบูรณ์ของเวลา” เมื่อถึงเวลาที่ครบกำหนด มันก็เกิดขึ้น-และมันไม่สามารถเกิดขึ้นได้**จนกว่าจะถึงเวลาที่ถูกกำหนดไว้**ของพระเจ้า

ในความเป็นจริงพระเยซูได้ประทานหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแก่พวกเขาแล้ว-ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นอีก พระองค์ทรงเติมพันความจริงแห่งภารกิจของพระองค์, การปรนนิบัติของพระองค์, และการ

สัญญาบนโลกนี้ของพระองค์, กับการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์ ในมัทธิว 12:38-40 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีขอหมายสำคัญอย่างหนึ่งจากพระองค์ และพระองค์ทรงตอบกลับไปว่า “คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาคาสดาพยากรณ์ ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน’ ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉนั้น”

หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ พวกอัครทูตเทศนาอยู่เสมอเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูและเตือนความจำพวกยิวว่าพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ได้พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ มันจำเป็นที่จะต้องเชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเพื่อที่จะรับความรอด: “ถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” (โรม 10:9)

ข้อ 20 และ 21: “พวกยิวจึงทูลว่า “พระวิหารนี้เราสร้างถึงสี่สิบหกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ” แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์”

พวกยิวกำลังพูดถึงพระวิหารจริงๆ ถึงแม้ว่าพระเยซูกำลังหมายถึงพระกายของพระองค์ พวกเขาไม่เข้าใจความหมายของพระองค์; พวกเขากำลังคิดแค่นั้นของเรื่องทางธรรมชาติ และพวกเขาตีความคำตรัสของพระองค์ตามตัวอักษร

มีความแตกต่างอยู่บ้างในเรื่องความเห็นเกี่ยวกับว่าพวกเขาหมายถึงพระวิหารหลังไหน มันไม่น่าจะใช้พระวิหารของซาโลมอนเพราะว่าพระวิหารนั้นถูกทำลายไปอย่างสิ้นเชิงแล้วโดยเนบูคัดเนสซาร์ มันไม่น่าจะใช้พระวิหารที่ถูกสร้างโดยเศรุบบาเบลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาตอนที่ชนชาติอิสราเอลกลับมาจากการเป็นเชลยที่บาบิโลน นักประวัติศาสตร์พระคัมภีร์โจเซฟัสประกาศว่าพระวิหารที่ถูกกล่าวถึงนี่คือพระวิหารที่เฮโรดได้สร้างขึ้นใหม่ และอธิบายว่างานด้านโครงสร้างนี้ได้ใช้เวลาต่อเนื่องถึงสี่สิบหกปีจนถึงขณะนั้น งานซ่อมแซมและงานก่อสร้างใหม่มีมากมายจนต้องใช้คนถึง 18,000 คนในการก่อสร้างพระวิหารหลังนี้ขึ้นใหม่ และงานบางอย่างก็ยังถูกกระทำอยู่ตอนที่พระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหารและขับไล่พวกคนรับแลกเงินออกไป ด้วยเหตุนี้พวกยิว ซึ่งมองว่างานก่อสร้างพระวิหารได้ใช้เวลาไปถึงสี่สิบหกปีแล้ว จึงถามพระเยซูว่า “ท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ?” นี่บอกเป็นนัยถึงการประชิดประชันและความอัศจรรย์ใจ พวกยิวเหล่านั้นเน้นคำว่า “ท่าน” - นั่นคือ “เยซูหนุ่มคนนี้” ผู้ซึ่งเพิ่งไล่พวกสัตว์ออกไปและคว่ำโต๊ะพวกคนรับแลกเงิน-เขาจะสามารถสร้างพระวิหารแบบนี้ได้ในสามวันหรือ?” พวกเขากำลังยืมเยาะพระองค์อยู่อย่างแน่นอน

แต่พวกเขาจดจำถ้อยคำของพระองค์ได้ เพราะว่าตอนที่สวนพระองค์ต่อหน้าสภาซานเฮดรินพวกเขาพูดถึงพระองค์ว่า “เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน” (มธ. 26:61) แม้ในขณะที่พระองค์ถูกตรึงอยู่บนกางเขนนั้น พวกเขาก็ล้อเลียนพระองค์โดยกล่าวว่า “เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด” (มธ. 27:40)

พวกยิวไม่ใช่พวกสุดท้ายที่บูชาอาคาร, รายการ, ระบบ มีสมาชิกคริสตจักรอยู่หลายหมื่นคนวันนี้ที่ เคารพบูชาตึกและโปรแกรมประจำวันมากยิ่งกว่าที่พวกเขาเคารพยำเกรงพระบุตรของพระเจ้าและ “องค์ พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้!” หลายพันคนคิดถึงอาคารที่สวยงาม, ตึกคริสตจักร, มากกว่าที่พวกเขาคิดถึงพระเจ้า ผู้ทรงสมควรได้รับการนมัสการที่นั่น

ในข่าวประเสริฐของยอห์นมีคำพูดหลายตอนที่มีความหมายคล้ายกับข้อ 21, คำพูดที่เป็นคำอธิบายที่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้เพื่อที่เหล่าคนอ่านที่เป็นคนต่างชาติจะได้เข้าใจข้อความแห่งข่าวประเสริฐ อย่างละเอียดถี่ถ้วน ยอห์นกล่าวอย่างชัดเจนว่าพระเยซูไม่ได้กำลังตรัสถึงพระวิหารที่ถูกสร้างขึ้นโดยมือมนุษย์ แต่ตรัสถึง “พระวิหารที่เป็นพระกายของพระองค์” อัครทูตเปาโลภายใต้การตลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ประกาศว่าผู้เชื่อทั้งหลายเป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์: “ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหาร ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง พระเจ้าได้ ทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน และด้วยจิต วิญญาณของท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า” (1 คร. 6:19, 20) หากมันเป็นความบาปที่จะลบหลู่และทำให้พระวิหาร เป็นมลทินซึ่งเป็นวิหารที่ทำด้วยหินในสมัยตอนที่พระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลก มันจะบาปมากยิ่งขึ้นกว่าขนาด ไหนที่ผู้เชื่อจะทำให้ร่างกาย, พระวิหารของพระเจ้า, เป็นมลทิน!

ทั้งเปาโลและเปโตรกล่าวถึงร่างกายของผู้เชื่อว่าเป็น “พลับพลา” ของเรา:

“เพราะเรารู้ว่า ถ้าเรือนดินแห่งพลับพลาของเรานี้จะพังทำลายเสีย เราก็ยังมีที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรง โปรดประทานให้ ที่มีได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์” (2 คร. 5:1)

“ตราบดที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในพลับพลา^{นี้} ข้าพเจ้าเห็นสมควรที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายให้ระลึกถึง ข้อความเหล่านี้ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องสลະทิ้งพลับพลาของข้าพเจ้าไป ดังที่พระเยซู คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว” (2 ปต. 1:13, 14)

เหล่าผู้มีอำนาจในพระวิหารตอนนั้นไม่ได้ตั้งคำถามสิทธิ^{ด้านศีลธรรม}ของสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำใน การชำระพระวิหารนั้น; พวกเขาประหลาดใจกับการแสดงออกของอำนาจและสิทธิอำนาจของพระองค์ นั่นเป็น เหตุว่าทำไมพวกเขาถึงขอยุติอย่างหนึ่งจากพระองค์ พวกเขาไม่เห็นว่าลักษณะเฉพาะตัวของสิ่ง เหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำเป็นหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวก เขา พวกเขาขอยุติอย่างหนึ่ง-และพระองค์ได้ประทานหมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่พวกเขาแต่ไม่ใช่ตามที่ พวกเขาคาดหวังไว้: “ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน...พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระ กายของพระองค์”-และพระกายของพระองค์ก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ ด้วยว่าในพระองค์สง่าราศีเชคินาห์ขององค์ พระผู้เป็นเจ้าได้ถูกสำแดง, “ความครบบริบูรณ์ของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระองค์อย่างบริบูรณ์ในฝ่ายร่างกาย”

ข้อ 22: “เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่า พระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น”

ในพระคำข้อนี้เราพบข้อพิสูจน์ของพระเจ้าเกี่ยวกับสองสิ่ง: สิ่งแรกคือ มันแสดงให้เห็นว่าความสว่าง มากขนาดไหนได้ถูกนำมาสู่ความคิดและหัวใจของเหล่าสาวกของพระเยซูโดยการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระ

ผู้เป็นเจ้าของเรา, ก็ครั้งแล้วที่คำตรัสยากๆของพระองค์ถูกทำให้ชัดเจนอย่างฉับพลัน; และสิ่งที่สองคือ มันเปิดเผยข้อเท็จจริงที่ว่าความจริงอันบริสุทธิ์อาจนอนนิ่งอยู่ในความคิดของผู้คนโดยที่พวกเขาไม่เข้าใจความจริงนั้น, โดยที่ความจริงนั้นไม่ได้ก่อให้เกิดผลดีอันใดแก่พวกเขาเลย พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยเหลือผู้เชื่อให้ได้ยิน, และหนึ่งในหน้าที่พิเศษของพระวิญญาณในยุคพระคุณนี้คือ การนำสิ่งต่างๆมาสู่ความคิดและการระลึกได้ของเรา: “แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว” (ยอห์น 14:26)

พระวจนะของพระเจ้าจะไม่กลับมาสูญเปล่าแต่จะสัมฤทธิ์ผลในการใดก็ตามที่มันถูกส่งไป เมล็ดพืชที่ถูกลงในดินดีสุดท้ายแล้วจะเกิดผลสำหรับเก็บเกี่ยว บางครั้งคนๆหนึ่งหว่านเมล็ดพืชนั้น, อีกคนหนึ่งรดน้ำ, และอีกคนหนึ่งเก็บรวบรวมผล; แต่จะมีการเก็บเกี่ยว ผลไม่ได้ออกมาในทันทีเสมอไป-หรือเร็วเท่าที่เราคิดว่ามันควรออกผล-แต่เราไม่ควรเกิดท้อใจหรือรู้สึกที่เราล้มเหลวเสียแล้ว; ด้วยว่าเมื่อเรานำส่งสารของพระเจ้า, เมื่อเราหว่านเมล็ดพืชแห่งพระวจนะของพระองค์, สารนั้นจะเกิดผล, บางครั้งก็หลังจากที่คนๆหนึ่งที่ให้สารนั้นได้จากโลกนี้ไปรับบำเหน็จนิรันดร์ของเขาหรือของเธอแล้ว เราหยุดพักจากการตรากตรำต่างๆของเราแต่การงานต่างๆของเราก็ติดตามเราไป; ดังนั้นถ้าคุณเป็นผู้หว่านเมล็ด (พระวจนะของพระเจ้า) ก็จงอย่าท้อใจหากไม่เห็นผลในทันที หรือถ้าคุณไม่เห็นผลมากแบบที่คุณอยากจะได้ จงหว่านเมล็ดพืชนั้นต่อไปและในเวลาอันเหมาะสมคุณก็จะเก็บเกี่ยว

พวกสาวก “เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น” นี้รวมถึงบันทึกทั้งหมดในพระวจนะของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับพระเมสสิยาห์ หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พวกสาวกก็เชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมว่าคำพยากรณ์เหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในพระเยซูคริสต์เจ้า นี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเชื่อในทันทีเป็นครั้งแรก; นี้ไม่ใช่ตอนที่พวกเขาได้เชื่อไปสู่ความรอด มันแค่หมายความว่าพวกเขาเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม, ไม่มีข้อสงสัยในความคิดของพวกเขาเลยว่าพระเยซูผู้ทรงถูกตรึงกางเขน, ถูกฝังไว้, และเป็นขึ้นแล้วทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ถูกสัญญาไว้ของพวกเขา การเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระองค์ได้ขจัดความสงสัยใดๆที่อาจหลงเหลืออยู่ในใจของพวกเขาคนใดออกไปแล้ว คำกล่าวตรงนี้แค่บอกเป็นนัยว่าพวกสาวกเชื่ออย่างเต็มเปี่ยมและไม่สงสัยอีกเลย

ข้อ 23: “เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ”

ดูเหมือนว่า “คนเป็นอันมาก” ที่ “เชื่อในพระนามของพระองค์” ได้เชื่อแค่ด้วยความคิด, ไม่ใช่ด้วยหัวใจ พวกเขาเชื่อมั่นในความเข้าใจของพวกเขา, ไม่ใช่ในใจของพวกเขา พวกเขามีความเชื่อทางสมอง, ไม่ใช่ความเชื่อที่ช่วยให้รอด ยากอบบอกเราว่าพวกปีศาจ “เชื่อและตัวสั่น” (ยก. 2:19) ดังนั้นมันจึงไม่ใช่สิ่งที่ผิดพระคัมภีร์ที่จะกล่าวว่าพวกผีมีความเชื่อ; แต่พวกมันไม่มีความเชื่อที่ช่วยให้รอด ซึ่งหมายถึงการเชื่อด้วยหัวใจ (รม. 10:9, 10) “คนเป็นอันมาก” ได้เชื่อ-แต่มันเป็นความเชื่อด้านสมอง ไม่ใช่ความเชื่อที่ช่วยให้รอดจากหัวใจ

เราอ่านเกี่ยวกับคนๆหนึ่งที่เป็นแบบนี้ในบทที่แปดของกิจการ: “ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ...คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงใหลมานานแล้ว

8:12 แต่เมื่อฟีลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อและรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟีลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟีลิปได้กระทำ...เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของอัครทูต จึงนำเงินมาให้อัครทูต และว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์” ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า “ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้ เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า” (กิจการ 8:9-21)

“คนเป็นอันมาก” นั้นได้เชื่อ “เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ” การอัศจรรย์เหล่านี้ไม่ได้ถูกเอ่ยชื่อหรือถูกบรรยายในที่นี้ แต่เราทราบจากพระวจนะของพระเจ้าว่าพระเยซูได้ทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายและทรงกระทำหลายสิ่งซึ่งไม่ถูกบันทึกไว้ในพระวจนะ: “พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:30, 31) “มีอีกหลายสิ่งซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็ยังไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น” (ยอห์น 21:25)

ถ้าพระเจ้าพระบิดาทรงอยากให้เรา มีบันทึกเกี่ยวกับการอัศจรรย์เหล่านั้น พระองค์ก็คงประทานบันทึกนั้นให้แก่เราไปแล้ว พระองค์ได้ประทานพระคัมภีร์ให้เราเพียงพอที่จะเตรียมเราให้สมบูรณ์แบบด้วยสารข่าวประเสริฐที่มนุษย์ต้องการ และหากเราศึกษาพระวจนะ, เชื่อ, รับ, และดำเนินชีวิตตามสิ่งที่ถูกบันทึกไว้ในนั้น เราก็ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่ไม่ถูกบันทึกไว้หรือที่ไม่ได้ถูกเปิดเผยแก่เรา พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายในกรุงเยรูซาเล็มและรอบกรุงนั้น แต่ฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์ในการกระทำการอัศจรรย์ก็ไม่ได้ทำให้พวกยิวเหล่านั้นเชื่อเกี่ยวกับตัวตนของพระองค์ พวกเขาดำเนินชีวิตในความไม่เชื่อและความแข็งกระด้างของหัวใจ และสุดท้ายแล้วพวกเขาก็เรียกร้องให้ตรึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขาที่กางเขน

ข้อ 24 และ 25: “แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน และไม่มี ความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์”

พระเยซูไม่ได้ “วางพระทัยในคนเหล่านั้น” พระองค์ไม่ได้มอบตัวพระองค์เองไว้ในมือของพวกเขา เพราะว่า “พระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน” นี้ประกาศความทรงสัตย์พัญญูแบบพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ ในแบบเดียวกับที่พระเจ้าพระบิดาทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน พระเยซูก็ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงทราบว่าคนเหล่านี้ที่ประกาศตัวว่าเป็นผู้เชื่อไม่ได้เชื่อด้วยหัวใจ; พวกเขาเชื่อด้วยสมอง ความเชื่อของพวกเขาไม่ใช่ความเชื่อที่ช่วยให้รอด, ความเชื่อที่หมายพึ่งพระเยซูสำหรับการชำระให้สะอาดและการช่วยให้รอด

พระเยซูไม่ได้ต้องการให้ใครมาบอกเกี่ยวกับมนุษย์; พระองค์ไม่ต้องการข้อมูลเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ประกาศตัวว่าเชื่อในพระองค์ พระองค์ทรงทราบใจของพวกเขา, อุปนิสัยที่แท้จริงของพวกเขา, และพระองค์ไม่ต้องการคำพยานของมนุษย์คนอื่นๆ

“*พระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์*” พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงมีความรู้อันสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับธรรมชาติที่อยู่ภายในของมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นผู้วินิจฉัยแยกแยะความคิดและเจตนาต่างๆของใจมนุษย์ ในคำอธิษฐานแห่งการอุทิศถวายของซาโลมอน เราอ่านว่า “ก็ขอพระองค์ทรงสถับในสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัยและทรงกระทำ และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์คือพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์)” (1 พงศ์กษัตริย์ 8:39)

เราอาจถูกมนุษย์หลอกได้, เรามักทำผิดพลาดบ่อยๆในการประเมินผู้คน; แต่พระเยซูคริสต์เจ้าไม่เคยถูกมนุษย์คนใดหลอกเลย พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในใจของมนุษย์ทุกคน-ใช่แล้วครับ แม้กระทั่งในยามที่พระองค์ทรงยอมให้ยูดาสเข้าร่วมกลุ่มสาวกนั้น พระองค์ตรัสแก่เปโตรว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ คือหนึ่งในอัครทูตสิบสองคน” (ยอห์น 6:70, 71) พระเยซูทรงคุ้นเคยดีกับอุปนิสัยของยูดาสอิสคาริโอท และมันไม่ใช่หน้าที่ของเราที่จะคาดเดาว่าทำไมพระองค์ถึงยอมให้เขามาเข้าร่วมกลุ่มสาวก ทางทั้งหลายของพระเจ้าไม่ใช่ทางทั้งหลายของเรา พระองค์ทรงมีแผนการหนึ่ง, พระองค์ทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น และ “พระองค์ทรงทำสิ่งสารพัดล้วนแต่ดีตั้งนั้น”

มีหลายแห่งในข่าวประเสริฐของยอห์นซึ่งแสดงให้เห็นวิธีที่ผิดธรรมดาและแปลกประหลาดที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประกาศความรู้เกี่ยวกับผู้คนและสิ่งต่างๆ นอกเหนือจากพระคำข้อต่างๆที่เราศึกษากันอยู่แล้ว จงสังเกตบันทึกตอนอื่นๆเหล่านี้:

ในยอห์น 6:64 พระเยซูตรัสว่า “แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์”

ยอห์น 7:37-39: “ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่ นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่มน้ำ ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’” (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี)”

ยอห์น 8:26, 27: “เราก็อยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก” เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา”

ยอห์น 12:32-37: “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็อจะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา” พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนท่านจึงว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ บุตร

มนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมี ความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะมาตามทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าตนไปทาง ไหน เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง” เมื่อพระเยซู ตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ หลายประการที่เดียดหน้าเขา เขาทันทีก็ยังไม่เชื่อในพระองค์”

ยอห์น 13:10, 11: “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้า เท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน” เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใคร จะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน”

ยอห์น 21:17: “(พระเยซู)ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า “ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ” เปโตร ก็เป็นทุกข์ใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า “ท่านรักเราหรือ” และเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์รักพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะ ของเราเถิด”

หากเราเกิดคิดเย่อหยิ่งเกี่ยวกับตัวเราเองคราใด, หากเราเริ่มบังอาจ, คุยโม้อวด, และในสายตาของ เราเองเราดูเหมือนเป็นคนชอบธรรมและอยู่ในทางพระเจ้า, ทั้งหมดที่เราต้องทำเพื่อให้ใจของเราถ่อมลงและ เอาตัวเรากลับมาอยู่ในที่ๆเหมาะสมของเราก็คือ อ่านข้อความของพระคำสองข้อหลังนี้ในบทที่สองของข่าว ประเสริฐของยอห์น พระเยซู “ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน และไม่มี ความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วย พระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์” จงให้มนุษย์ทุกคนรู้แน่นอนเถิดว่าผ้าคลุมปกปิดแห่งศาสนาไม่ได้ ซ่อนความเน่าเฟะที่อยู่ภายในซึ่ง, แม้ถูกซ่อนจากมนุษย์ได้, ปรากฏชัดแจ้งต่อพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิ ฤทธิ์; และพระองค์ทรงประกาศก้องว่า “เรารู้จักแนวทางการกระทำของเจ้า เจ้าได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่ แต่ว่าเจ้าได้ ตายเสียแล้ว” (ว. 3:1)

ไม่ควรมีความสงสัยในความคิดของเราเลยว่าพระเยซูคริสต์เจ้าไม่ทรงเห็นชอบกับพฤติกรรมที่ชั่วช้า, ไม่ให้ความเคารพยำเกรงในพระนิเวศของพระเจ้าวันนี้ เหมือนกับที่พระองค์ไม่ทรงเห็นชอบในสมัยตอนที่ พระองค์ทรงชำระพระวิหาร คริสตจักรเป็นเพียงอาคารหลังหนึ่งเท่านั้น, แต่อาคารนั้นถูกชำระให้บริสุทธิ์และ ถูกแยกตั้งไว้ต่างหากแต่พระเจ้า, สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งผู้เชื่อทั้งหลายมารวมตัวกันเพื่อนมัสการและมี สามัคคีธรรม เราได้รับบัญชาว่า “ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จง เตือนสติกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว” (ฮบ. 10:25) แต่การ ร่วมประชุมกันนั้นมีไว้สำหรับการนมัสการและการเตือนสติกันนั้นมีไว้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า คำบัญชาของ พระเยซูยังคงเหมือนเดิม, “จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย!” หลาย พันคนที่ประกาศตัวว่าเป็นผู้เชื่อร่วมประชุมกับคริสตจักรในวันอาทิตย์และประพฤติตัวอย่างเลวทรามพอกๆกับที่ พวกยิวเหล่านั้นได้กระทำในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พวกเขามายังพระนิเวศของพระเจ้า-แต่พวกเขา นำเงินของตน, ที่ดินต่างๆของตน, หุ่นและพันธบัตรต่างๆของตนมาด้วย ความคิดของพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับกิจ

ฐานะต่างๆของโลกจนถึงแม้ว่าพวกเขาตัวอยู่ในพระนิเวศแห่งการนมัสการ ใจของพวกเขาที่อยู่ห่างไกลจากพระเจ้า

ปัญญาจารย์ 5:1 เตือนสติว่า “เจ้าจงระวังเท้าของเจ้าเมื่อเจ้าไปยังพระนิเวศของพระเจ้า เพราะการเข้าใกล้ซิดเพื่อจะฟังก็ดีกว่าคนเขลาถวายสักการบูชา ด้วยว่าเขาไม่รู้ว่ตนกำลังทำชั่ว”

บทที่ 3

- 3:1 มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัสเป็นขุนนางของพวกยิว
- 3:2 ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า “รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย”
- 3:3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้”
- 3:4 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าไปในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ”
- 3:5 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้
- 3:6 ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ
- 3:7 อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่
- 3:8 ลมใครจะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน”
- 3:9 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปได้”
- 3:10 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ
- 3:11 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่
- 3:12 ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร
- 3:13 ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจกสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น
- 3:14 โมเสสได้ยกขึ้นในถันทูลกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น
- 3:15 เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
- 3:16 เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
- 3:17 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น
- 3:18 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มีได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า
- 3:19 หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว

3:20 เพราะทุกคนที่ประพาศิษัก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ

3:21 แต่ผู้ที่ประพาศิษัตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยพึงพระเจ้า”

3:22 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา

3:23 ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิเมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา

3:24 เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก

3:25 เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ

3:26 สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า “รับปี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน”

3:27 ยอห์นตอบว่า “มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา

3:28 ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์

3:29 ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหยาของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว

3:30 พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง”

3:31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง

3:32 พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ได้รับคำพยานของพระองค์

3:33 ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง

3:34 เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้นั้น ทรงกล่าวพระวาทะของพระเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแต่พระองค์

3:35 พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์

3:36 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

บทนี้รวมบทสนทนาระหว่างพระเยซูกับนิโคเดมัส, การโต้เถียงระหว่างพวกยิวกับพวกสาวกเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, และคำพยานปิดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเกี่ยวกับพระคริสต์

ข่าวประเสริฐของยอห์นบันทึกบทสัมภาษณ์สิบเอ็ดครั้งระหว่างพระเยซูกับบุคคลต่างๆ บทสนทนาของพระองค์กับนิโคเดมัสเป็นหนึ่งในข้อพระคำตอนที่สำคัญที่สุดในพระวาทะของพระเจ้าทั้งเล่ม; ไม่มีที่ได้อีกแล้ว

ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มที่เราสามารถพบคำกล่าวที่ชัดเจนกว่านี้, นักแน่นกว่านี้เกี่ยวกับการบังเกิดใหม่และความรอดโดยความเชื่อในพระโลหิตที่หล่อออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า คนๆหนึ่งอาจไม่รู้เกี่ยวกับหลายสิ่งที่เกี่ยวข้องกับศาสนาแบบคริสเตียนและยังรอดอยู่เหมือนเดิม-ไม่มีผู้ใดจะรู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียนได้เลย; แต่คนๆหนึ่งไม่สามารถไม่รู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่ถูกนำเสนอในบทนี้และยังหวังว่าจะเข้าในนครชาวคูดมุกดา นั้นได้ เพราะว่าพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้วว่าคนไม่เชื่อต้องบังเกิดใหม่หากเขาหวังว่าจะเข้าประตูสวรรค์

ข้อ 1: “มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อ นิคodemัส เป็นขุนนางของพวกยิว”

ในภาษากรีกเดิมวลีเปิดในข้อนี้อ่านว่า “แต่มีชายคนหนึ่ง” อันเป็นการเชื่อมโยงพระคำข้อนี้กับข้อสุดท้ายของบทที่แล้ว มีการเชื่อมโยงที่แน่นอนและเด่นชัดตรงนี้ เพราะว่าในสองข้อสุดท้ายของบทที่ 2 เราอ่านว่าพระเยซูไม่ทรงวางพระทัยที่จะฝากพระองค์เองไว้กับมนุษย์ “เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน” แต่นิคodemัสเป็นคนแบบที่แตกต่างออกไป เขาไม่เหมือนกับคนเหล่านั้นที่เชื่อทางสมอง

แน่ทีเดียว เขารับรู้ข้อเท็จจริงต่างๆเกี่ยวกับหมายสำคัญและการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเยซูได้ทรงกระทำ แต่เขาก็ไปไกลกว่านั้น ใจสำนึกผิดชอบของเขาถูกแตะต้อง, เขาหวั่นไหว, เขารู้สึกถึงความหิวกระหายในจิตวิญญาณของตน เขาเป็นคนที่ “เคร่งศาสนา” อย่างเข้มงวดและอุทิศตัวให้แก่ศาสนายูดาย แต่เขาก็เปิดใจที่หิวของตนต่อพระเยซู, ฟังพระองค์, และด้วยหัวใจของเขาเขาเชื่อถ้อยคำเหล่านั้นที่พระเยซูตรัส เขาคิดอย่างไม่มีข้อสงสัยว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซูเป็นตัวบ่งชี้ที่แน่นอนเกี่ยวกับอาณาจักรฝ่ายโลกที่จะมานั้น แต่เขาก็มีใจที่หิว, ความคิดที่เต็มใจ, และเขาฟังอย่างตั้งใจ, โดยถามคำถามต่างๆและฟังคำตอบเหล่านั้นที่พระเยซูประทานให้ เขาเชื่อ, เขาได้กลายเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของพระผู้ช่วยให้รอด-ตอนแรกอย่างลับๆ แต่ต่อมาอย่างเปิดเผยโดยกล่าวคำรับสารภาพแห่งความเชื่อของตนในพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์และพระผู้ช่วยให้รอด

เราควรหมายเหตุผู้คนที่แตกต่างกันเหล่านั้นซึ่งมาหาพระคริสต์และเชื่อในพระองค์ในระหว่างการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์ เหล่าสาวกของพระองค์ไม่ได้มาจากผู้คนชนชั้นเดียวเท่านั้น ชายผู้หนึ่งที่แตกต่างเป็นคนหนึ่ง “ในพวกฟาริสี...เป็นขุนนางของพวกยิว” และกฎโดยทั่วไปก็คือว่าพวกฟาริสีต่อต้านพระเยซูอย่างขมขื่น; พวกเขาปฏิเสธที่จะรับหลักคำสอนของพระองค์, พวกเขาเรียกพระองค์ว่าคนลงโลกและลูกไม่มีพ่อด้วยซ้ำ ถ้อยคำกล่าวร้ายมากที่สุดที่ถูกเอ่ยเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าขณะที่พระองค์ดำเนินอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ก็ถูกกล่าวโดยพวกฟาริสี; แต่เราเห็นตรงกันว่าพระคุณของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าบาปทั้งปวง แม้แต่ฟาริสีคนหนึ่งก็ถูกแตะต้องและถูกเปลี่ยนความเชื่อให้มาหาพระเยซูได้ จงพิจารณาอัครทูตเปาโลซึ่งเป็นฟาริสีคนหนึ่งเช่นกัน ที่ข่มเหงคริสตจักรและเข่นฆ่าพวกคริสเตียน ต่อมาเปาโลเรียกตัวเองว่าเป็น “ตัวเอกในพวกคนบาป”-และการกลับใจเชื่อของเขาก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าไม่มีหัวใจดวงใดที่บาปเกิน, แข็งกระด้างเกิน, หรือด้านชาเกินกว่าที่จะถูกทำให้หวั่นไหวโดยข่าวประเสริฐและถูกหันมาหาพระเยซูคริสต์เจ้าได้

ข้อเท็จจริงที่ว่านิคodemัสเป็น “ขุนนางของพวกยิว” ไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นผู้ปกครองคนหนึ่งในการปกครองพลเมือง (การปกครองถูกควบคุมโดยพวกโรมในตอนนั้น) มันแค่หมายความว่าเขาเป็นบุคคลที่โดดเด่น

เด่นคนหนึ่งในศาสนาของพวกยิว, เจ้าหน้าที่ฝ่ายนักบวชระดับสูงและอาจารย์ชื่อก้องคนหนึ่ง เขามีปริญญาโท ในศาสนาของชนชาติอิสราเอล และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเป็นคนที่ได้รับความเคารพนับถือมากที่สุด ในแวดวงศาสนายูดาห์ นอกเหนือจากตำแหน่งอันสูงศักดิ์ที่เขาครองอยู่ในศาสนาของบรรพบุรุษของเขาแล้ว ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าชื่อเสียงของเขายังไม่มีที่ติอีกด้วย เขามีการศึกษาที่แสนมหัศจรรย์ เขาเป็นแบบที่พวกเราอาจเรียกว่า “พลเมืองชั้นนำ”; แต่เกียรติยศเหล่านั้นก็ไม่ทำให้ใจที่หิวของเขาและจิตวิญญาณที่กระหายของเขาอิ่ม หนำ เขาอยากทราบมากกว่านี้เกี่ยวกับพระอาจารย์ผู้หนึ่งซึ่งเขาได้เห็นแล้วในกรุงเยรูซาเล็ม, เยชูผู้หนึ่งที่ได้กระทำการอัศจรรย์ต่างๆที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถกระทำได้หากไม่มีพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์สถิตอยู่ด้วย นิโคเดมัส ไม่ได้ถูกควบคุมโดยอคติต่างๆของชนชาติของเขาเอง; เขาเชื่อในการรับมืออย่างซื่อตรงกับข้อเท็จจริงที่ชัดเจนต่างๆ ดังที่ถูกแสดงให้เห็นในยอห์น 7:51 เมื่อเขากล่าวแก่พวกฟาริสีเหล่านั้นว่า “พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ” เขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน แต่เขาก็เป็นคนที่ประมาดตน, เขามีใจที่เปิดรับ, และเขาเต็มใจที่จะรับความจริงจากพระอาจารย์ชาวแคว้นกาลิลี ท่านนี้

ข้อ 2: “ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยชูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า “รับปี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย”

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าทำไมนิโคเดมัสถึงมาหาพระเยชูตอนกลางคืน ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่า เขากลับจากซานเฮดริน-พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้นำยิว-และนี่เป็นไปได้มากที่สุด อาจเป็นไปได้เช่นกันว่ากิจธุระต่างๆของเขามีมากและทำให้เขายุ่งมากในช่วงกลางวันจนเขาไม่มีเวลามาเยี่ยมพระเยชูจนกระทั่งตอนเย็น มีการชี้ให้เห็นสามครั้งในข่าวประเสริฐของยอห์นว่านิโคเดมัสได้มาหาพระเยชูตอนกลางคืน (ดู ยอห์น 7:50 และ 19:39 เช่นกัน) ซึ่งดูเหมือนจะบอกเป็นนัยว่าเขากลัวพวกยิวจริงๆ

เพราะความเคารพที่มีให้แก่พระเยชูคริสต์เจ้า นิโคเดมัสจึงเรียกพระองค์ว่า “รับปี”-และจากนั้นเขาก็กล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า” นิโคเดมัสเชื่อปักใจเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่แล้ว เขาไม่ได้กล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าคิดว่า” หรือ “พวกข้าพเจ้านึกเอาเองว่า” เขาทราบว่ามีแต่ผู้ที่ถูกส่งมาจากพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเยชูทรงกระทำได้

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าเพราะนิโคเดมัสกล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าทราบอยู่” สมาชิกคนอื่นๆบางคนของสภาซานเฮดรินจึงคิดเห็นอย่างเดียวกันแต่ขาดความกล้าหาญที่จะมาและพูดคุยกับพระเยชูด้วยตัวเอง และด้วยเหตุนี้นิโคเดมัสจึงกลายเป็นผู้พูดแทนให้แก่คนอื่นๆรวมถึงตัวเขาเองด้วย อาจเป็นไปได้ว่ามีสมาชิกมากกว่าหนึ่งคนของสภาซานเฮดรินที่ปักใจเชื่อว่าพระเยชูทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ธรรมดาๆคนหนึ่ง หรือบางทีนิโคเดมัสอาจกลัว-และเขาอาจกล่าวว่า “พวกข้าพเจ้า” โดยรู้อยู่แน่ๆที่จะทำให้คำพูดของเขาเป็นแบบคลุมเครือว่าใครกำลังถามคำถามเหล่านั้นอยู่ แม้กระทั่งวันนี้พวกเราบางคนก็ใช้คำว่า “พวกเรา” ตอนที่เราควรกล่าวว่า “ฉัน” นี่เป็นแนวโน้มของความเชื่อที่อ่อนแอ และคนเหล่านั้นที่รู้สึกว่าคุณเขาเป็นคนที่ลุ่มหลงก็มักจะซ่อนตัวอยู่ในฝูงชน มันไม่ควรเป็นเช่นนี้เลย เราควรยืนหยัดเพื่อพระเยชูแม้หากว่าเรายืนหยัดเพียงลำพังก็ตาม

“ไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย” จุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งของการอัศจรรย์ต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกกล่าวตรงนี้ ขอให้เราจดจำไว้ว่าพระเยซูไม่เคยกระทำการอัศจรรย์ใดเพียงเพื่อสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์, เพื่อนำสง่าราศีมาสู่พระองค์เอง, หรือเพียงเพื่อที่จะนำความปลอบประโลมมาสู่คนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงรักษาให้หายและอวยพร การอัศจรรย์ทุกอย่างของพระองค์มีความหมายฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้ง การอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ทำให้ผู้คนใส่ใจต่อสิ่งที่พระองค์กำลังตรัส, ประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและว่าภารกิจของพระองค์ได้รับคำสั่งมาจากพระเจ้า บรรดาการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์เป็นพยานแก่นมนุษย์ธรรมดาว่าพระองค์ทรงพิเศษเหนือธรรมดา

พระเยซูตรัสถึงการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ว่า “แต่คำพยานที่เรามีนับยิ่งใหญ่มากกว่าคำพยานของยอห์น เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา” (ยอห์น 5:36)

ในยอห์น 10:25 พระองค์ตรัสว่า “เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็คือเป็นพยานให้แก่เรา”

ในยอห์น 15:24 พระองค์ตรัสว่า “ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามีได้กระทำการซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาจะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา”

จาก 2 เธสะโลนิกา 2:9 และวิวรณ์ 13:13, 14 เรารู้ว่าปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะกระทำการสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ; แต่จงสังเกตว่านิโคเดมัสชี้ให้เห็นว่า “การอัศจรรย์เหล่านี้” - นั่นคือ *คุณภาพ* ของการอัศจรรย์เหล่านั้นซึ่งถูกกระทำโดยพระเยซูเจ้าพิสูจน์แล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พญามารสามารถกระทำการต่างๆซึ่งมีฤทธิ์มหัศจรรย์ได้ แต่มีขีดจำกัดต่อสิ่งที่มันสามารถกระทำได้ *ไม่มีขีดจำกัดต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงสามารถกระทำได้!* พวกครูสอนเท็จสามารถกระทำการอัศจรรย์ต่างๆได้-พวกนักเล่นกลในสมัยของโมเสสก็เป็นผู้กระทำการอัศจรรย์ต่างๆ; แต่มีอยู่หนึ่งที่พวกนักเล่นกล, พวกครูสอนเท็จ, และพวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ต้องหยุด; พระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้พวกเขาไปไกลมากกว่านั้น *ลักษณะเฉพาะ* ตัวของการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเยซูได้ทรงกระทำก็ประกาศว่าการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ได้ถูกกระทำโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เปโตรเทศนาเรื่องนี้ในกิจการ 10:37, 38:

“ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระดำรัสที่ท่านทั้งหลายก็รู้ คือเรื่องที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบังเกิดใหม่ที่ยอห์นได้ประกาศนั้น คือเรื่องพระเยซูชวาวนาซาเรธว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์านุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน **ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์**”

ข้อ 3: “พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้”

พระเยซูทรงรู้จักหัวใจของนิโคเดมัส พระองค์ทรงทราบทุกอย่างที่มีใจที่หิว นิโคเดมัสก็เป็นนักศาสนา, เป็นฟาริสีคนหนึ่งที่อยู่ทิศตัวและยำเกรงพระเจ้า; แต่พระองค์ทรงทราบเช่นกันว่าอาจารย์ท่านนี้ในอิสราเอล, ซึ่งเหมือนกับยิวคนอื่นอีกมากมาย, กำลังเฝ้าคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์, โดยคิดว่าเขาได้พบพระองค์

แล้ว ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงอธิบายว่าอาณาจักรของพระองค์ไม่ใช่อาณาจักรที่คงอยู่เพียงชั่วคราวในขณะนั้น, มันไม่ใช่อาณาจักรหนึ่งซึ่งเชื้อสายทุกคนของอับราฮัมจะกลายเป็นข้าแผ่นดินเพราะชาติกำเนิดของพวกเขา อาณาจักรที่พระองค์กำลังเรียกผู้คนให้เข้าไปในขณะนั้นคืออาณาจักรฝ่ายวิญญาณและสามารถเข้าไปได้โดย พระคุณผ่านทางความเชื่อเท่านั้น ไม่มีข้อสงสัยเลยว่านิโคเดมัส, ซึ่งเหมือนกับยิวคนอื่นๆทุกคนในสมัยของเขา, ให้เกียรติอับราฮัมอย่างสูงยิ่งนัก, ภาคภูมิใจที่ได้เป็นเชื้อสายของอับราฮัม, ภาคภูมิใจที่ได้เป็นสมาชิกคนหนึ่ง ของศาสนาของเหล่าบรรพบุรุษของเขา พระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่าเขาต้องเต็มใจที่จะปิดทิ้งสายสัมพันธ์ทาง โลहितทั้งหมด, เกียรติยศทั้งหมดจากมุมมองแห่งโลहितของอับราฮัม, และ “บังเกิดใหม่” หากเขาอยากเข้าไปใน อาณาจักรของพระเจ้า!

จงสังเกตว่าพระเยซูตรัสถึง “อาณาจักรของพระเจ้า” มีความแตกต่างที่เด่นชัดระหว่างอาณาจักรของ พระเจ้ากับอาณาจักรแห่งสวรรค์ อาณาจักรแห่งสวรรค์จะอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ พวกเขาถูกสอนให้อิฐฐานใน อาณาจักรนั้น: “ขอประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายวันนี้” เมื่อถึงเวลานั้นจะมีสันติสุขบนแผ่นดิน โลก, ความปรารถนาดีต่อมนุษย์ทั้งหลาย อาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่การกินและดื่ม; อาณาจักรของ พระเจ้าอยู่ภายในหัวใจ และคนจะเข้าไปได้โดยทางการบังเกิดใหม่เท่านั้น ทุกคนที่เข้าอาณาจักรของพระเจ้า จะต้องถูกบังเกิดเข้าไปในอาณาจักรนั้น, บังเกิดใหม่, บังเกิดจากเบื้องบน, บังเกิดโดยพระวิญญาณ มันเป็นการ บังเกิดฝ่ายวิญญาณ ไม่เกี่ยวข้องกับโลहितของเหล่าบรรพบุรุษของเราแต่เกี่ยวข้องกับพระโลหิตของพระเยซู

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า...” (ภาษาอังกฤษ: “แท้จริงแล้ว แท้จริงแล้ว เรากล่าวแก่ท่านว่า...”) ผม เรียกสำนวนนี้ว่า “แท้จริงแล้วสองรอบ” และผมขอกกล่าวซ้ำเพื่อการเน้นย้ำว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่จำเป็นต้อง ตรีสอะไรเกินรอบเดียวเพื่อที่มันจะเป็นความจริง; ด้วยเหตุนี้เมื่อเราอ่านคำเดียวกันนี้สองครั้งในพระคำข้อ เดียวเราก็ควรจดจำความสำคัญของสิ่งที่กำลังจะถูกกล่าว เราพบ “แท้จริงแล้วสองรอบ” ในข่าวประเสริฐของ ยอห์น โดยเชื่อมโยงกับข้อเท็จจริงที่สำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่งเสมอ

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใด (คนใด, ทุกคน) ไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของ พระเจ้าไม่ได้” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่า “บังเกิดใหม่” สามารถถูกอ่านพร้อมกับความถูกต้องอันสมบูรณ์ แบบได้ว่า “บังเกิดจากเบื้องบน”, บังเกิดจากสวรรค์, หรือจากพระเจ้า ในบทที่ 1 ข้อ 12 และ 13 เราอ่านว่าผู้ ใดก็ตามที่ได้ต้อนรับพระเยซูแล้ว พระเจ้าก็ได้ประทานอำนาจที่จะกลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าแล้ว “คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมิได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความ ประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ให้ “บังเกิด” ด้วยเหตุนี้การบังเกิดใหม่จึงเป็นมา จากเบื้องบน กรุณาอ่านยอห์น 1:13; 3:3, 5, 6, 8; 1 เปโตร 1:23; 1 ยอห์น 2:29; 3:9; 4:7; 5:1, 4, 18 สำนวนต่างๆเหล่านี้ “บังเกิดใหม่...บังเกิดจากเบื้องบน...บังเกิดโดยพระวิญญาณ...บังเกิดจากพระเจ้า” เชื่อม โยงกันอย่างใกล้ชิดและหมายถึงสิ่งเดียวกัน สิ่งสำคัญก็คือการรู้ว่าเราได้บังเกิดใหม่แล้ว แล้วคุณล่ะครับ?

คำเทศนาต่างๆเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่มีอยู่น้อยมากและพบไม่บ่อยในคริสตจักรบางแห่งวันนี้ ช่างเป็น เรื่องที่น่าเศร้าจริงๆ! ผู้รับใช้ทั้งหลายต้องใช้พระคำตอนนี้บ่อยๆและเน้นย้ำมันด้วยใจที่กระตือรือร้น เพราะว่า

มันเป็นคำสั่งจากพระเจ้าที่คนทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่หรือไม่ก็ต้องอยู่ในนรกชั่วนิรันดร์ ไม่มีหนทางอื่นที่จะเข้าอาณาจักรของพระเจ้านอกจากบังเกิดใหม่

การบังเกิดใหม่หมายความว่าอะไร? มันหมายถึงการเปลี่ยนแปลงของหัวใจแบบสิ้นเชิง: “และเราจะให้จิตใจเดียวแก่เขา และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเขา และจะให้ใจเนื้อแก่เขา” (อสค. 11:19)

การบังเกิดใหม่คือการกลายเป็นสิ่งที่ถูกสร้างใหม่: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่านั้นก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

การบังเกิดใหม่คือการกลายเป็นผู้รับส่วนในสภาพของพระเจ้า: “ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตมทา และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์” (2 ปต. 1:4)

การบังเกิดใหม่คือการกลับใจใหม่อย่างแท้จริง, เชื่อข่าวประเสริฐและวางใจพระคริสต์ พระเยซูทรงประกาศว่า “...ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3, 5) การกลับใจใหม่คือความเสียใจแบบที่ขอบพระทัยพระเจ้าและการหันเสียจากบาป, การหัน “หน้ากลับมา” พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงในเรื่องทิศทางที่แน่นอนและเด่นชัด คนไม่เชื่อกำลังเดินทางมุ่งตรงสู่นรก เมื่อเขากลับใจใหม่อย่างแท้จริง เขาก็หันหน้ากลับและเดินทางไปในทิศทางที่ตรงกันข้าม ในกิจการ 3:19 เปโตรเตือนสติว่า “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อเวลาสิ้นใจยินดีจะได้มาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ในโรม 6:13 เปาโลพูดถึงบรรดาคนที่กลับใจเชื่อว่าเป็น “คนที่ฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว” ในเอเฟซัส 2:1 เขาพูดถึงคนเหล่านั้นว่า “ถูกทำให้มีชีวิต” จากพวกคนตาย ในโคโลสี 3:9, 10 เขาพูดถึงการบังเกิดใหม่ว่าเป็นการ “ถอดมนุษย์เก่า” และสวม “มนุษย์ใหม่” แล้ว ในทิตัส 3:5 เขาพูดถึงมันว่าเป็นการ “ชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” และใน 1 เปโตร 2:9 เราอ่านว่า “แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” 1 ยอห์น 3:14 พูดถึงการบังเกิดใหม่ว่าเป็นการพ้น “จากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” คำกล่าวจากพระคัมภีร์ทั้งหมดนี้หมายถึงสิ่งเดียวกันและประกาศความจริงเรื่องเดียวกัน

จงสังเกตว่าพระเยซูทรงประกาศว่าหากผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ “เขาก็มองเห็นไม่ได้” คนที่หลงหายนั้นตาบอด หากกล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ ใน 2 โครินธ์ 4:3,4 เราอ่านว่า “ถ้าข่าวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ ความสว่างของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา” นอกจากนี้ใน 1 โครินธ์ 2:14 เปาโลบอกเราว่า “แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณ

แห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ”

ไม่ว่าคนๆหนึ่งจะฉลาดปราดเปรื่อง, ลึกซึ้ง, หรือจริงใจขนาดไหน เขาต้องบังเกิดโดยพระวิญญาณก่อน ที่เขาจะสามารถมองเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้หรือรับสิ่งต่างๆซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้าได้ นี้ไม่ใช่ภาษาเชิงเปรียบเทียบ-การบังเกิดใหม่เป็นการบังเกิดอย่างแน่นอนและอย่างเด่นชัด ในการบังเกิดแบบธรรมดาของเราเราถูกให้บังเกิดโดยพ่อแม่ฝ่ายโลกของเรา ผู้ซึ่งโดยการให้กำเนิดได้ส่งต่อชีวิตและธรรมชาติของพวกเขาเองมายังเรา นี่ก็เป็นจริงเช่นกันในการบังเกิดฝ่ายวิญญาณ ผู้ที่เชื่อในพระโลหิตที่หล่อออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูก็ได้บังเกิดใหม่แล้วสู่ความหวังใจที่มีชีวิต-บังเกิดจากพระเจ้า ผู้ซึ่งโดยการทรงสร้างใหม่ทรงส่งต่อชีวิตของพระองค์เองและสภาพแบบพระเจ้าของพระองค์มายังเรา

เราพบคำกล่าวที่คล้ายกันในข้ออื่นๆในพระคัมภีร์ ในยอห์น 3:36 พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต” ในยอห์น 8:51 พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบ(เห็น)ความตายเลย” ในเพลงสดุดี 16:10 เราอ่านว่า “เพราะพระองค์จะไม่ทรง...ให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เห็นความเปื่อยเน่า” วิวรณ์ 18:7 พูดถึงการเห็นความทุกข์ระทม

“อาณาจักรของพระเจ้า” คืออาณาจักรฝ่ายวิญญาณซึ่งพระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อสถาปนาขึ้น และผู้เชื่อทุกคนก็เป็นข้าแผ่นดินของอาณาจักรนั้น ภายใต้พระราชบัญญัติ สิ่งเดียวที่จำเป็นสำหรับยิวคนใดที่จะมาอยู่ใต้พระพรต่างๆแห่งพันธสัญญาของชนชาติอิสราเอล, พร้อมกับบอภิสสิทธิ์ต่างๆของพระวิหารและพระพรทั้งหมดของมัน, ก็คือเขาต้องเกิดจากพ่อแม่ที่เป็นยิว เมื่อนั้นเขาจึงเป็นของพันธสัญญานั้น, พระสัญญาต่างๆก็เป็นของเขา แต่เพื่อที่จะกลายเป็นข้าแผ่นดินของอาณาจักรของพระเจ้า คนๆหนึ่งต้องบังเกิดใหม่, บังเกิดโดยพระวิญญาณ, สิ่งทรงสร้างใหม่ในพระคริสต์ “เพราะว่าเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น” (อฟ. 2:10) การบังเกิดใหม่ไม่ใช่ “การกระทำ” หรือการเว้นเสียจากการกระทำ ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นผลผลิตของการอัศจรรย์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

นิโคเดมัสกำลังคิดในแง่ของสิ่งต่างๆที่พระเยซูกำลังกระทำ พระองค์กำลังกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ และการอัศจรรย์เหล่านั้นก็ให้ร่างกายที่แข็งแรงและทำให้ท้องที่หิวโหย; แต่พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อเปลี่ยนแปลงจิตใจ พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อตายรับโทษบาปของมนุษยชาติ และหากพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ต่อไปบนโลกนี้-เป็นผู้กระทำการอัศจรรย์ที่ไม่มีบาป, สมบูรณ์แบบ, และเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชแบบที่พระองค์ทรงเป็น-เราก็ยังคงไม่มีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดคนหนึ่งอยู่เหมือนเดิม!

ข้อ 4: “นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “คนขราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าไปในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ”

นี่เป็นคำถามปกติสำหรับนิโคเดมัสที่จะถาม ถึงแม้ว่าเขาเป็นอาจารย์คนหนึ่งในอิสราเอลและเชี่ยวชาญในศาสนาของพวกยิว เขาก็ยังโง่เขลาเกี่ยวกับเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณ มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้าได้จนกว่าเขาได้บังเกิดโดยพระวิญญาณ ในทุกยุคสมัยของ

ประวัติศาสตร์ของโลกไม่มีสิ่งใดที่ยากเหลือเกินสำหรับใจของมนุษย์ธรรมดาที่จะเข้าใจและรับเท่ากับการ
อัศจรรย์แห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชแห่งพระวาระของพระเจ้า มนุษย์อยากเห็นสิ่ง
ต่างๆ, สัมผัสสิ่งต่างๆ, เข้าใจสิ่งต่างๆ, ขณะที่ความเชื่อรับและเชื่อโดยปราศจากการมองเห็น, การรู้สึก, การ
สัมผัส, หรือการลิ้มรส หากความคิดที่มีขีดจำกัดยังไม่ถูกทำให้มีชีวิตโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันก็ไม่สามารถ
รับรู้เกี่ยวกับการบังเกิดฝ่ายวิญญาณได้ คือปฏิบัติการฝ่ายวิญญาณซึ่งโดยการนี้พระเจ้าทรงใส่ใจดวงใหม่และ
วิญญาณใหม่ไว้ในทรงอกของมนุษย์

“คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้” เราไม่ทราบอายุของนิโคเดมัสในขณะนั้น แต่นี่บอกเป็นนัยว่า
เขาไม่ใช่คนหนุ่ม ไม่ว่าเขาจะมีอายุเท่าใด มันก็เป็นเรื่องที่น่าชื่นชมยินดีที่คนๆหนึ่งไม่แก่เกินกว่าที่จะบังเกิดใหม่
ได้ มันเป็นความจริงที่ว่ายิ่งคนๆหนึ่งมีอายุมากเท่าใด เขาก็ยิ่งช้าลงที่จะรับข่าวสารแห่งพระวาระของพระเจ้า
มากเท่านั้น และการนำวิญญาณคนบาปที่แก่แล้วและใจแข็งกระด้างก็ยากมากยิ่งขึ้นกว่าการนำวิญญาณคนหนุ่ม
สาวหรือเด็กที่ยังเล็กอยู่ผู้ซึ่งยังไม่รู้จักบาปมากนัก แต่ไม่มีวัยใดที่ความรักและความรอดของพระเจ้าจะเอื้อไม่
ถึงหากคนๆนั้นจะเชื่อเท่านั้น

“จะเข้าไปในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ?” นิโคเดมัสกำลังคิดในแง่ของร่างกายตรงนี้
เช่นกัน; และก่อนที่ผู้ใดจะบังเกิดใหม่ได้ เขาก็ต้องคิดในแง่ของสิ่งที่เหนือธรรมชาติ เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้
ที่กระทำ “การบังเกิด” ต้องมีเมล็ดพืชเพื่อที่จะก่อเกิดชีวิตใหม่ และเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื้อยเน่า (พระวาระของ
พระเจ้า) คือฤทธิ์เดชที่ก่อเกิดชีวิตที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เพียงผู้เดียวเท่านั้นสามารถประทานให้ได้ เราไม่ได้
“บังเกิด” ตัวเราเองเข้าสู่ชีวิตนี้ และเราไม่สามารถ “บังเกิด” ตัวเราเองเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้าได้ เราต้อง
คิดให้พ้นสิ่งที่เปื้อยเน่าตามธรรมชาติไป, พ้นอำนาจของมนุษย์, และหมายพิงสิ่งที่เหนือธรรมชาติและฤทธิ์เดชของ
พระเจ้าหากเราอยากที่จะบังเกิดใหม่ ที่ได้มีการบังเกิด ที่นั่นก็ต้องมีชีวิต, พละกำลัง, อำนาจ พระเจ้าทรงเป็น
ชีวิต, พระองค์ทรงมีอำนาจทั้งสิ้น, และเมื่อเราต้อนรับพระเยซูเราก็ได้รับอำนาจที่จะกลายเป็นบุตรของ
พระเจ้า, บังเกิดจากพระเจ้า

ถ้อยคำของพระเยซูกำลังตรวจค้นใจของนิโคเดมัส ถ้อยคำของพระองค์คือถ้อยคำของพระเจ้า, มีชีวิต
และเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช, คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ, ผ่าแยกออกจากกันทั้งจิตใจและวิญญาณ, กระดูกและ
ไขกระดูก พระวาระของพระเจ้าเป็นสิ่งที่เดียวที่จะดึงมนุษย์ธรรมดาออกมาจากความมั่นคงปลอดภัยของตัวเอง
และแสดงให้เขาเห็นว่าเขาต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด นิโคเดมัสมาตั้งคำถามพระเยซูเกี่ยวกับพระองค์เอง-แต่
บัดนี้แทนที่จะถามคำถามต่างๆเกี่ยวกับพระเยซู เขากลับกำลังถามคำถามต่างๆเกี่ยวกับจิตวิญญาณของตัวเอง
เอง: ชายชราคนหนึ่งจะสามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยที่กาลเวลาหลายปีได้หล่อหลอมและปั้นแต่งได้หรือ?

ข้อ 5: “พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระ
วิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้”

นี่เป็นข้อพระคำที่สำคัญมากๆข้อหนึ่งจากพระวาระบริสุทธิ์ของพระเจ้า และมีการตีความหลากหลาย
แบบเกี่ยวกับมัน วิธีเดียวที่จะเข้าใจข้อพระคำตอนยากๆหรือเป็นที่ถกเถียงคือ การเปรียบเทียบข้อพระคำกับ

ข้อพระคำ “สิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ” (1 คร. 2:10-13) นี้เป็นความจริงเดียวกับที่ถูกประกาศในข้อ 3 แต่มันถูกให้ตรงนี้ในความครบบริบูรณ์ที่มากกว่า

“ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำ...” นี้เป็นครั้งเดียวที่คำกล่าวนี้ปรากฏในพระวจนะของพระเจ้า มันเป็นคำประกาศหนึ่งเดียว และมันมีความสำคัญอย่างยิ่ง พระเยซูทรงหมายความว่าอะไร-“บังเกิดจากน้ำ”? เราทราบว่ามีผู้ใดสามารถบังเกิดจากน้ำจริงๆได้ ด้วยเหตุนี้ “น้ำ” ในที่นี้คงจะมีความหมายฝ่ายวิญญาณ, ซึ่งสัญลักษณ์สื่อถึงฤทธิ์เดชบางอย่าง-ฤทธิ์เดชที่ “บังเกิด” เราเข้าไปในครอบครัวของพระเจ้า

หลายหมื่นคนสอนว่าพระเยซูกำลังประกาศว่าคนๆหนึ่งต้องรับบัพติศมาก่อนที่เขาจะสามารถเข้าอาณาจักรของพระเจ้าได้ นี่เป็นคำสอนเรื่อง “การสร้างใหม่ด้วยน้ำ” และหากมันเป็นความจริง เราก็มิได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ: เราก็คงรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ**บวกบัพติศมา**-และแบบนั้นไม่ใช่คำสอนของพระวจนะของพระเจ้าเลย! พระเยซูไม่ได้ตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “หากท่านอยากกลายเป็นข้าแผ่นดินแห่งอาณาจักรของเรา ท่านก็ต้องบังเกิดใหม่**และรับบัพติศมาในน้ำ**” กระนั้นนี่ก็เป็นหลักคำสอนที่ถูกสอนโดยผู้นำศาสนาหลายคนในหลายนิกายทั่วโลก มันเป็นหลักคำสอนเท็จ บัพติศมาในน้ำไม่ได้ล้างบาปทั้งหลายออกไป

“มีธารน้ำพุเต็มด้วยโลหิต
ซึ่งมาจากพระเยซู
ถ้าใครทำบาปด่าลงให้มิด
จะหายบาปที่มีอยู่”

พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:7) เปาโลถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ใช้ของพระเจ้าไปยังพวกคนต่างชาติ (โรม 11:13) เขาถูกเจิมตั้ง, เต็มล้นด้วยพระวิญญาณและถูกนำพาโดยพระวิญญาณ, ผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งพระคุณของพระเจ้า, ผู้รับใช้ที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่คริสตจักร; กระนั้นเปาโลก็กล่าวว่า “**มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขารับบัพติศมา** แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่มิใช่ด้วยชั้นเชิงฉลาดในการพูด เกรงว่าเรื่องกางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช” (1 คร. 1:17)

การให้บัพติศมาเป็นงานที่ชอบธรรม, มันเป็นพิธีหนึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่; แต่มันไม่ล้างบาปทั้งหลายออกไป ในเอเฟซัส 2:8, 9 เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะ**ความเชื่อ** และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้”

ทิตัส 3:5 บอกเราว่า “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน” (ยอห์น 15:3) พระวจนะของพระเจ้าคือสิ่งที่ชำระให้สะอาด, ไม่ใช่ในน้ำในอ่างบัพติศมาหรือในแม่น้ำจอร์แดน

ในเอเฟซัส 5:25, 26 เราอ่านว่า “ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ”

สำหรับคนเหล่านั้นที่อยากรู้ความจริง, คนเหล่านั้นที่ไม่ได้สนใจในการปกป้องนิกายหนึ่งหรือ “ศาสนา” หนึ่งมากเท่ากับการเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า, 1 เปโตร 1:23 ก็ฟังธงแล้ว: “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”

ใครบางคนอาจถามว่า “ถ้าพระวจนะของพระเจ้าเป็น ‘น้ำ’ นั้นในยอห์น 3:5 แล้วทำไมพระเยซูถึงไม่ตรัสว่า ‘ถ้าผู้ใดไม่บังเกิดจากพระวจนะและพระวิญญาณ?’” พระเยซูเองทรงให้คำตอบ: ในลูกา 10:21 เราอ่านว่า “พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาณ จึงตรัสว่า “โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์” พระเจ้าไม่ทรงถูกค้นพบโดยการเสาะหา พระเจ้าไม่ทรงถูกค้นพบในห้องทดลองในหลอดทดลองหรือใต้กล้องจุลทรรศน์ พระเจ้าทรงถูกพบในพระวจนะของพระองค์ เมื่อเราวางความเชื่อแบบเดียวกับเด็กไว้ใน “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” เมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่าก็นำการบังเกิดใหม่มาให้

ยากอบ 1:18 บอกเราว่า “(พระเจ้า) ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวจนะแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น”

หากคุณจะศึกษาบทที่สิบและสิบเอ็ดของหนังสือกิจการ คุณจะพบว่าคร่าวเรือนของโครเนลิอัสได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ-แต่น้ำนั้นคือพระวจนะ พระเจ้าทรงบอกโครเนลิอัสให้ส่งคนไปยังเมืองยัฟฟาเพื่อไปพาซีโมนเปโตรมา ผู้ซึ่งจะบอกเขาถึงถ้อยคำซึ่งจะทำให้เขาและทั้งครอบครัวของเขารอดได้ (กิจการ 11:14) เมื่อเปโตรไปถึงบ้านของโครเนลิอัส เขาก็กล่าว “ถ้อยคำ”-พระวจนะของพระเจ้า, “พระดำรัสที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง)” (กิจการ 10:36)

“เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น” (กิจการ 10:44) เปโตรเทศนาเรื่องการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู โดยประกาศว่า “ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์” จงสังเกตว่า: “เพราะพระนามของพระองค์” ไม่ใช่ “เพราะการรับบัพติศมา” “ผู้ใดก็ตามที่เชื่อ” ไม่ใช่ “ผู้ใดก็ตามที่รับบัพติศมา” โครเนลิอัสและทั้งครัวเรือนของเขาได้บังเกิดใหม่, พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาบนพวกเขา, และจากนั้นพวกเขาก็รับบัพติศมา-ไม่ใช่เพื่อที่จะบังเกิดใหม่ แต่เพราะว่าพวกเขาได้บังเกิดใหม่แล้ว การรับบัพติศมาในน้ำเป็นพิธีหนึ่งของภาคพันธสัญญาใหม่, พิธีหนึ่งของคริสตจักร มันสื่อถึงการตาย, การถูกฝังไว้, และการเป็นขึ้นจากตาย-แต่มันไม่ช่วยให้รอด, มันไม่มีส่วนช่วยเหลือในการช่วยให้รอด,

และมันไม่ทำให้ผู้คนรอดดีกว่าเดิม การรับบัพติศมาในน้ำเกี่ยวข้องกับความเชื่อฟัง; มันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการไถ่

“น้ำ...การล้าง...การชำระให้สะอาด...การชำระให้บริสุทธิ์” เป็นวลีต่างๆที่ถูกใช้หลายครั้งในพระวจนะของพระเจ้า ในทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ กรณศึกษาเพลงสดุดี 51:7-10; อีสยาห์ 44:3; เยเรมีย์ 4:14; เอเสเคียล 36:25; ยอห์น 4:10; 7:38, 39

พระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด; และถ้า “น้ำ” ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่หมายถึงบัพติศมา ทุกคนที่รับบัพติศมาแล้วก็บังเกิดใหม่แล้ว-แต่เรารู้ว่านั่นไม่เป็นความจริงเลย ในกิจการ 8:9-24 เราอ่านว่าไม่กี่วันหลังจากที่ซีโมนคนทำเวทมนตร์ได้รับบัพติศมาแล้ว เปโตรกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้าชะรอยพระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติดพันระงะแห่งความชั่วช้า”

ถ้าในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้หมายถึงบัพติศมา ทุกคนที่ตายไปโดยที่ไม่ได้รับบัพติศมาก็อยู่ในนรกแล้ว; กระนั้นพระเยซูก็ตรัสแก่โจรคนนั้นบนทางเขนว่า “วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” (ลูกา 23:43)-และเขาก็ไม่เคยได้รับบัพติศมาเลย ถ้าในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่หมายถึงบัพติศมา เด็กทารกทุกคนที่ตายไปในความไร้เดียงสาของพวกเขา-แต่ไม่ได้รับบัพติศมา-ก็คงพินาศไปแล้ว แต่นั่นไม่ใช่ความจริงเลย เด็กทารกและเด็กเล็กๆที่ยังไม่รู้เดียงสาได้รับการปกป้องโดยพระคุณของพระเจ้า และไม่มีเด็กทารกในนรกเลย ไม่ว่าพวกนักศาสนาบางคนจะสอนอย่างไรก็ตาม

ถ้า “การบังเกิดจากน้ำ” หมายถึงบัพติศมาในน้ำ ทำไมพระเยซูถึงทรงตำหนิโคเดมัสโดยตรัสว่า “ท่านไม่ทราบสิ่งเหล่านี้หรือ?” นิโคเดมัสจะทราบเกี่ยวกับการสร้างใหม่ด้วยน้ำได้อย่างไรในเมื่อไม่เคยมีคำสอนแบบนั้นเลยในข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม-และนั่นคือทั้งหมดที่นิโคเดมัสมีในตอนนั้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่มีทางรู้จักหลักคำสอนเรื่องบัพติศมาได้ พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมสอนจริงๆว่าพระเจ้าประทานใจใหม่และวิญญาณใหม่ให้แก่คนเหล่านั้นที่กลับใจ และสอนว่าพระเยซูทรงยกโทษบาปทั้งหลายเมื่อผู้ที่สำนึกผิดนำเครื่องบูชา, เครื่องสัตวบูชา, มายังพระวิหาร การสร้างใหม่โดยพิธีบัพติศมาไม่ได้ถูกสอนในภาคพันธสัญญาเดิม (และมันไม่ถูกสอนในภาคพันธสัญญาใหม่ด้วย) เพราะว่ามันไม่ใช่คำสอนตามพระคัมภีร์ มันเป็นหลักคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้น วิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้รับความรอดแบบเดียวกับที่วิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ได้รับความรอด-โดยทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ พระโลหิตที่ได้เริ่มไหลออกในสวนเอเดนและไหลตลอดทางมาถึงกลโกธาอันเป็นที่ๆพระเมษโปดกผู้ทรงปราศจากตำหนิหรือต่างพร้อยใดๆได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์, ประทานพระโลหิตของพระองค์เอง, และถวายเครื่องสัตวบูชาครั้งเดียวพอ, มีผลตลอดไป, ไม่ต้องถูกถวายซ้ำอีกเลย วิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมมองล่วงหน้ามายังกลโกธา; พวกเราที่อยู่ปากนี้ของทางเขนนั้นมองย้อนกลับไปยังกลโกธาไปยังพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู-และหากไม่มีพระโลหิต ก็คงไม่มีการชำระให้สะอาด, ไม่มีการยกบาปเลย

นิยายทั้งหลายและผู้รับใช้หลายคนที่สอนเรื่องการสร้างใหม่ด้วยน้ำ- (บัพติศมาเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับ ความรอด)-ควรศึกษาจดหมายฝากเหล่านั้น พวกเขาควรศึกษาและแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง แทนที่จะศึกษาค้นคว้าเพื่อพิสูจน์ประเด็นต่างๆทางศาสนาของตนและหลักข้อเชื่อประจำนิกาย พระคัมภีร์ ทั้งเล่มคือพระวจนะของพระเจ้า และพระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจ; แต่จดหมายฝากเหล่านั้น มีไว้สำหรับคริสตจักรและสำหรับยุคแห่งพระคุณนี้ มีการพูดถึงบัพติศมาในจดหมายฝากฉบับต่างๆน้อยมาก ในจดหมายฝากถึงพี่น้องชาวโรม-หนังสืออันยิ่งใหญ่ที่สอนเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ-บัพติศมา ถูกกล่าวถึงเพียงแค่สองครั้ง ใน 1 โครินธ์ มันถูกกล่าวถึงเจ็ดครั้ง และมันถูกกล่าวถึงแค่ครั้งเดียวในจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทีย, ชาวเมืองเอเฟซัส, ชาวเมืองโคโลสี, ฮีบรู, และ 1 เปโตร ในจดหมายฝากอีกสิบสามฉบับที่เหลือ บัพติศมาไม่ถูกเอ่ยหรือถูกกล่าวถึงเลย แน่แน่นอนว่าเราคงคาดหวังให้บัพติศมาถูกสอนในจดหมายฝากถึงทิโมธี แต่จดหมายฝากทั้งสองฉบับนั้นไม่ได้กล่าวสักคำเกี่ยวกับบัพติศมาเลย ทิตัสเป็นผู้รับใช้หนุ่ม และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงส่งจดหมายฝากฉบับหนึ่งไปหาเขาผ่านทางอัครทูตเปาโล-แต่บัพติศมาไม่ถูกกล่าวถึงเลย อย่างไรก็ตาม ในทิตัส 3:5 เราอ่านว่า “*พระองค์ได้ทรงช่วยให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์*”

ถ้าบัพติศมาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความรอด เปาโลจะขอบคุณพระเจ้าใหม่ที่เขาได้ให้บัพติศมาแก่คริสตัส, กายอัส, และครอบครัวของสเตพานัสเท่านั้น? (ดู 1 โครินธ์ 1:14-17) ถ้าบัพติศมาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความรอด คุณก็เชื่อใจได้แล้วว่าอัครทูตเปาโลก็คง่วนอยู่กับการให้บัพติศมาผู้คนไปแล้วแทนที่จะขอบคุณพระเจ้าที่เขาคือให้บัพติศมาผู้คนน้อยขนาดนั้น! เขากล่าวแก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นอย่างชัดเจนว่า “ในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยน้ำประเสริฐ” (1 คร. 4:15)

ข้อ 6: “*ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ*”

ในที่นี้พระเยซูทรงให้คำตอบของพระองค์แก่คำถามที่นิโคเดมัสถามในข้อ 4 ต่อไป โดยทรงแสดงให้เห็นว่าแม้หากว่ามันเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งจะบังเกิดใหม่โดยมารดาของเขา การบังเกิดเช่นนั้นก็ยังไม่นำความรอดมาสู่เขาหรือทำให้เขาเหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า “*ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง*”-และพระเจ้าทรงหมดหวังในเนื้อหนังตั้งแต่ในสวนเอเดนแล้ว โดยทางเชื้อสายของหญิงนั้นพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมการไถ่สำหรับจิตวิญญาณ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงจัดเตรียมสำหรับการซ่อมแซมเนื้อหนัง พระองค์ตรัสแก่อาดัมว่า “เจ้าเป็นผงเคล็ดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงเคล็ดิน” (ปฐมก. 3:19) ปัญญาจารย์ 12:7 บอกเราว่าผงเคล็ดินจะ “กลับไปเป็นดินอย่างเดิม และจิตวิญญาณจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ทรงประทานให้มานั้น” ในเช้าแห่งการเป็นขึ้นจากตายอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นพระเจ้าจะประทานกายที่ได้รับสง่าราศีแก่เราซึ่งเหมือนกับพระกายของพระเยซู (อ่านลูกา 24 ทั้งบทและ 1 ยอห์น 3:2) สมาชิกทุกคนของเผ่าพันธู์มนุษย์โดยสันดานแล้วเป็นบุตรแห่งพระพิโรธ-เสื่อมทราม, บาปหนา, ตาบอด, ห่างไกลจากพระเจ้า “*เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้ายิ่งนัก*” (โรม 8:8) เนื้อหนังไม่เคยทำให้พระเจ้าพอพระทัยและจะไม่มีทางทำได้

เลย มนุษย์ผู้เดียวที่เคยทำให้พระเจ้าพอพระทัยในเนื้อหนังคือพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่ง และพระเยซูทรงเป็น **พระเจ้า** ในกายเนื้อหนัง

“ซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ” เมื่อคนไม่เชื่อคนใดถูกแปลงสภาพใหม่ให้เป็นบุตรของพระเจ้า มันก็คือมนุษย์ภายใน (ใจและวิญญาณ), ไม่ใช่เนื้อหนัง, ที่ถูกแปลงสภาพ มันเป็นความจริงที่ว่าเนื้อหนัง *ประพาศิต* ตัวแตกต่างไปจากเดิมเพราะว่าผู้ที่บังเกิดใหม่นั้นมีใจใหม่, และสิ่งต่างๆแห่งชีวิตก็ออกมาจากใจนั้น ใจควบคุมนิสัยต่างๆของเนื้อหนัง และด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อทั้งหลายจึงดำเนินชีวิตแตกต่างไปจากเดิมหลังจากที่พวกเขา *กลายเป็น* ผู้เชื่อแล้ว มันไม่ได้หมายความว่าธรรมชาติเก่าถูกถอนรากถอนโคนออกไปเสียอย่างสิ้นเชิง ถึงแม้ว่ามีบางคนที่สอนหลักคำสอนผิดนี้อยู่ก็ตาม (แต่ถ้าคุณจะใช้ชีวิตของพวกเขาให้นานพอ คุณก็จะสังเกตเห็นว่าพวกเขายังอยู่ในเนื้อหนังมากเหมือนเดิม!)

“เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็เป็ศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ใต้บังคับพระราชาบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับพระราชาบัญญัตินั้นไม่ได้” (โรม 8:7) คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็เป็นผู้ที่ตกต่ำอย่างสิ้นเชิง, อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง, เสื่อมทราม, ไม่ชอบธรรม, ชั่วช้า, ตาบอด, และหลงหายอย่างสิ้นหวัง-และเนื้อหนังไม่สามารถก่อให้เกิดสิ่งดีกว่าเดิมใดๆนอกจากเนื้อหนังที่เพิ่มขึ้น พระราชาบัญญัติของพระเจ้านั้น “บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี” (โรม 7:12) แต่ “สิ่งซึ่งพระราชาบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชาบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:3, 4)

ดาวิด, ชายคนหนึ่งผู้ดำเนินตามพระทัยของพระเจ้าเอง, ได้ร้องประกาศว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป” (เพลงสดุดี 51:5)

ในกาลาเทีย 5:17 อัครทูตเปาโลได้ประกาศว่า “ความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้”

ในส่วนแรกของข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่คำว่า “เนื้อหนัง” หมายถึง *ร่างกาย* ธรรมดาของมนุษย์; ในส่วนท้ายของข้อพระคำนั้นมันหมายถึง *สันดานอันเสื่อมทราม* ของมนุษย์ดังที่ถูกพรรณนาในข้อพระคำที่เพิ่งยกมาจากหนังสือกาลาเทีย

นี่เป็นความจริงเช่นกันสำหรับคำว่า *วิญญาณ* “วิญญาณ” แรกนั้นคือ *พระวิญญาณบริสุทธิ์*; วิญญาณหลังนั้นคือวิญญาณของมนุษย์, *มนุษย์ภายใน* เชื้อสายของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็อยู่ฝ่ายวิญญาณ; เชื้อสายของเนื้อหนังก็อยู่ฝ่ายเนื้อหนังและเป็นแบบเนื้อหนัง เด็กทารกที่เกิดมาจากพ่อแม่ที่เป็น *ผู้เชื่อ* ก็เกิดมาในบาปและเมื่อเด็กทารกนั้นมีอายุถึงวัยที่รู้จักผิดชอบชั่วดี เด็กคนนั้นก็ต้องบังเกิดจากพระวิญญาณ มิฉะนั้นเขาก็หลงหายอย่างสิ้นหวัง ไม่มีฤทธิ์อำนาจใดที่จะทำให้เราอยู่ฝ่ายวิญญาณและเหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้าเว้นแต่ฤทธิ์อำนาจแห่งการบังเกิดใหม่-การบังเกิดโดยพระวาทะของพระเจ้าและโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูทรง “ถูกทำให้เหมือนกับพี่น้องของพระองค์” ในทุกประการ (ฮบ. 2:17) ซึ่งหมายความว่า พระองค์ทรงมีร่างกายเหมือนกับของเราเอง; แต่พระองค์ไม่ได้ “บังเกิดจากเนื้อหนัง” โดยการสร้างแบบธรรมชาติเหมือนอย่างมนุษย์ทั้งหลาย พระเยซูได้ประสูติโดยการประกอบกิจอันอัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า-เนื้อหนัง, ถูกต้องครับ, แต่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์-พระเจ้า, **พระเจ้า**ในกายเนื้อหนัง

ข้อ 7: “อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่”

พระเยซูทรงทราบว่าสิ่งที่พระองค์เพิ่งตรัสนั้นทำให้นักศาสนามีการศึกษาคนนั้นตกตะลึง ไม่มีข้อสงสัยเลยว่านิโคเดมัสได้ดำเนินชีวิตแบบไร้ที่ติ, ได้ปฏิบัติหน้าที่ต่างๆของตนอย่างดี, และได้สัตย์ซื่อต่อศาสนาของบรรพบุรุษของเขา เขาอัศจรรย์ใจที่พระอาจารย์ท่านนี้กล่าวว่า “**ท่าน, นิโคเดมัส, ต้องบังเกิดใหม่!**” มีผู้คนวันนี้ที่กล่าวว่าพวกเขาเป็นคนดี, พวกเขาไม่เคยทำผิดอะไรเลย, พวกเขาดำเนินชีวิตในทางที่ดีมาโดยตลอด-แต่ผู้คนไม่ได้ตกนรกเพราะพวกเขาเป็นคนเลว และพวกเขาไม่ได้ไปสวรรค์เพราะว่าพวกเขาเป็นคนดีด้วย ผู้คนตกนรกเพราะว่าพวกเขาปฏิเสธพระเยซู (ยอห์น 3:18) คนเหล่านั้นที่ไปสวรรค์ก็ไปที่นั่นเพราะว่าพวกเขาต้อนรับพระเยซู (ยอห์น 1:12, 13) คำถามที่สำคัญที่สุดไม่ใช่ “คุณเป็นคนดีไหม? หรือคุณเป็นคนเลวไหม?” แต่เป็น “**คุณบังเกิดใหม่แล้วหรือยัง? พวกคุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด? คุณมีใจใหม่** โดยทางการอัศจรรย์แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์และพระโลหิตที่ชำระให้สะอาดของพระองค์ไหม? ถ้าคุณไม่มี ไม่ว่าคุณจะเป็นคนดี” ขนาดไหนหรือคุณเคยทำความดีมาขนาดไหน คุณก็ไม่เหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้าและคุณเข้าไปที่นั่นไม่ได้!

นานขนาดไหนแล้วตั้งแต่คุณได้ยินคำเทศนาในคริสตจักรของคุณเรื่องการบังเกิดใหม่? มีผู้กล่าวว่านักเทศน์ชาวอังกฤษผู้ยิ่งใหญ่, จอร์จ วิทฟิลด์, ได้เทศนาเรื่องการบังเกิดใหม่สามร้อยครั้งในกรุงลอนดอน เพื่อนของเขาบางคนได้ถามเขาว่าทำไมเขาถึงเทศนาคำเทศนาเรื่องเดิมซ้ำๆหลายครั้งขนาดนั้น และเขาตอบกลับไปว่า “**ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่!!**” เนื่องจากมนุษย์ต้องบังเกิดใหม่หรือไม่ก็ตกนรกหมกไหม้ ผู้รับใช้ทั้งหลายจึงควรเทศนาในหัวข้อนี้บ่อยๆ

ไม่มีคนใดเคย “เติบโตเข้าสู่” ความรอด เราไม่กลายเป็นคริสเตียนทีละเล็กละน้อย การบังเกิดใหม่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันในเสี้ยววินาทีที่คนๆหนึ่งเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและโดยความเชื่อรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เราไม่กลายเป็นคริสเตียนโดยการดำเนินชีวิตที่ดี; เราดำเนินชีวิตที่ดีเพราะว่าเราเป็นคริสเตียน เราไม่กลายเป็นคริสเตียนโดยการเว้นเสียจากความชั่วร้าย; คริสเตียนทั้งหลายเว้นเสียจากความชั่วร้ายเพราะว่าพวกเขามีใจใหม่-แต่เพื่อที่จะมีใจใหม่ คนๆหนึ่งต้องบังเกิดใหม่ ทุกคนได้ทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า, ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมเลย-ไม่มี, ไม่มีสักคนเลย ไม่มีผู้ใดที่แสวงหาพระเจ้า, **ทุกคน**ได้หลงทางไปหมด, แต่พระเจ้าได้ทรงวางความชั่วช้าของเราทุกคนบนพระเยซู, และทุกคนที่ยอมเชื่อในพระองค์และต้อนรับพระองค์ก็ถูกบังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า

ข้อ 8: “**ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน**”

ในการอธิบายแก่นนิโคเดมัสถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการบังเกิดใหม่ พระเยซูทรงใช้ภาพประกอบหนึ่งที่เราค้นเคย: พระองค์ตรัสถึงลมที่พัดไปมาอยู่ที่ถ้ำมันเลือก เราไม่รู้ว่ามีลมพัดมาจากที่ไหนหรือมันพัดไปยังที่ไหน; แต่เมื่อเราได้ยินเสียงของมันและเห็นต้นไม้สั่นไหว เราก็ไม่ตั้งคำถามข้อเท็จจริงที่ว่าลมนั้นกำลังพัดอยู่

“คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” กับสายลมเป็นฉันทิกับการประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการบังเกิดใหม่ก็เป็นฉันทิ การบังเกิดฝ่ายวิญญาณเป็นเรื่องที่ไม่อาจเข้าใจได้สำหรับความคิดของมนุษย์; แต่มันเป็นการอัศจรรย์ของพระเจ้าและต้องถูกรับเอาโดยความเชื่อ เราไม่สามารถเข้าใจมันได้, เราไม่สามารถอธิบายมันได้, แต่เรารู้ว่ามันเกิดขึ้นแล้วและโดยความเชื่อเราก็ยอมรับมัน

ผมเห็นว่ามีคามงดงามที่เด่นชัดและพิเศษในการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกลมให้เป็นภาพประกอบอย่างหนึ่งของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว ทุกคนรู้ว่าสายลมมีอยู่จริง แต่ไม่มีใครสามารถอธิบายได้ว่ามันมีต้นกำเนิดจากที่ไหนหรือมันสิ้นสุดวิถีของมันที่ไหน; เราแค่รู้สึกและประสบกับผลลัพธ์ต่างๆแห่งการพัดของมัน ในทำนองเดียวกันเราไม่สามารถ (ในภาษาของมนุษย์) อธิบายการประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ แต่เราเห็นผลลัพธ์ต่างๆของการประกอบกิจนั้นและเรารู้ว่าพระวิญญาณทรงพองใจ, ทรงชักจูงให้เชื่อ, และทรงชักนำมนุษย์มาถึงพระเจ้า

สายลมถูกใช้เพื่อเป็นภาพประกอบของการทำงานของพระวิญญาณในหลายแห่งในพระวจนะของพระเจ้า ผู้รู้พระคัมภีร์ทุกท่านคุ้นเคยดีกับบันทึกของเอเสเคียลเรื่องหว่างเขากระดูกแห้ง และในเอเสเคียล 37:9, 10 เราอ่านว่า “แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงพยากรณ์แก่ลมหายใจ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์เถิด จงกล่าวแก่ลมหายใจว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ ลมหายใจเอ๋ย จงมาจากลมทั้งสี่มาหายใจเข้าไปในคนที่ถูกฆ่าเหล่านี้เพื่อให้เขามีชีวิต” ดังนั้นข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่พระองค์ทรงบัญชาแก่ข้าพเจ้า และลมหายใจก็เข้ามาในกระดูกและกระดูกก็มีชีวิต แล้วก็ยืนขึ้น เป็นกองทัพใหญ่โตจริงๆ”

เราพบภาพประกอบอีกตอนหนึ่งในกิจการ 2:2 เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น: “ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกาล่าสั่นก้องทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในโลกวันนี้; พระองค์ได้เสด็จมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น และพระองค์จะเสด็จออกไปพร้อมกับคริสตจักรเมื่อคริสตจักรถูกรับขึ้นไป เหมือนกับที่เราได้ยินเสียงของลมและเห็นผลกระทบต่างๆของมัน พระราชกิจของพระวิญญาณในชีวิตของผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วก็เป็นเช่นนั้น ดูภายนอกคนๆนั้นยังเหมือนเดิม-แต่เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว, เป้าหมายในชีวิตของเขาถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว, ความมุ่งหมายต่างๆของเขาถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว ผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณได้แรงบันดาลใจในชีวิตประจำวันของตนจากแหล่งที่มาแห่งหนึ่งที่มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นได้-นั่นคือ จากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วออกผลของพระวิญญาณ-ความรัก, ความปลาบปลื้มใจ, สันติสุข, ความพอใจ, ความมั่นใจ ผลเหล่านั้นไม่ได้เติบโตบนต้นไม้แห่งธรรมชาติมนุษย์, พวกมันไม่ได้ถูกก่อเกิดโดยกิ้งก้านแห่งเนื้อหนัง

ข้อ 9: “นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “เหตุการณณ์อย่างนี้จะเป็นไปได้”

คำถามนี้แสดงให้เห็นความโหดเหี้ยมของคนที่เชื่อ**ทุกคน** พระเยซูได้ทรงสั่งสอนนิโคเดมัสอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ประการแรกพระองค์ทรงประกาศอย่างชัดเจนแล้วว่ามนุษย์ทุกคนต้องบังเกิดใหม่หากเขาอยากเห็นอาณาจักรของพระเจ้า พระองค์ทรงทวนซ้ำคำสั่งเดิมของพระเจ้าอย่างครบถ้วนมากขึ้นไปอีกโดยทรงอธิบายว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจาก**น้ำและพระวิญญาณ** ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” น้ำถูกใช้บ่อยในพิธีการต่างๆในพระวิหาร และนิโคเดมัสน่าจะรู้แล้วว่า “น้ำ” ถูกใช้ในที่นี้เพื่อหมายถึงพระวจนะ จากนั้นพระเยซูทรงอธิบายว่าเนื้อหนังสร้างได้แต่เนื้อหนัง และการที่คนๆหนึ่งจะถูกเตรียมพร้อมและถูกทำให้เหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า เขาก็ต้องบังเกิดใหม่, บังเกิดจากเบื้องบน, และถูกช่วยให้รอดพ้นจากความเปื้อนเน่าแห่งมนุษย์ธรรมดา โดยการอธิบายเพิ่มเติมพระองค์ประทานภาพประกอบแบบติดดินแก่นิโคเดมัสโดยทรงใช้สายลมเพื่อเปรียบเทียบกับการประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยแสดงให้เห็นว่า**วิญญาณ**ของมนุษย์คือสิ่งที่ถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณของพระเจ้า แต่ถึงกระนั้น หลังจากที่พระองค์ทรงให้คำอธิบายทั้งหมดนี้แล้ว นิโคเดมัสก็ถามว่า “**เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปได้?**” เขายังอยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณและไม่รู้เกี่ยวกับพระคุณที่ช่วยให้รอด

ข้อ 10: “**พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ?”**

จงหมายเหตุว่าพระเยซูมิได้ทรงตอบนิโคเดมัสด้วย**คำอธิบายเพิ่มเติม**ว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นไปได้ได้อย่างไร แต่ทรงตำหนิเขาเบาๆสำหรับความโหดเหี้ยมของเขา: “ท่านเป็น**อาจารย์ของชนอิสราเอล** และยังไม่เข้าใจ**สิ่งเหล่านี้หรือ?**” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าภาษาเดิมตรงนี้อ่านว่า “อาจารย์**ผู้นั้น**ของชนอิสราเอล” ซึ่งบ่งบอกว่านิโคเดมัสเป็นอาจารย์ที่โดดเด่นที่สุดในทั่วทั้งอิสราเอล-และกระนั้นเขาก็ไม่ทราบสิ่งเรียบง่ายเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับความรอด

มีคนที่ถูกเรียกว่า “อาจารย์” อยู่มากมายวันนี้ที่เป็นคนตาบอด, ที่นำทางคนตาบอด, ที่อุทิศตัวให้แก่ภิกษุหนึ่งและหลักคำสอนของมันเป็นแต่ปฏิเสศความรอดที่ถูกซื้อด้วยพระโลหิตแห่งกลโกธา พวกเขาอาจมีปริญญาโทในสาขาศาสนศาสตร์และได้รับเกียรติในฐานะผู้นำทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่-แต่พวกเขาไม่รู้วิธีที่จะสอนคนอื่นในการบังเกิดใหม่เพราะว่าพวกเขาเองไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย

“ท่านเป็น**อาจารย์ของชนอิสราเอล** และยังไม่**เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ?**” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “นิโคเดมัสท่านซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมไม่รู้หรือที่ท่านต้องมีใจที่สะอาดและวิญญาณใหม่เพื่อที่จะเข้าอาณาจักรของพระเจ้าได้?” ในฐานะที่เป็นอาจารย์คนหนึ่งในอิสราเอล แน่แน่นอนว่านิโคเดมัสน่าจะรู้ข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมหลายข้อที่ชี้ไปยังพระเมสสิยาห์และการบังเกิดใหม่ เช่นข้อพระคำตอนที่คุ้นเคยจากเพลงสดุดี 40:10: “ข้าพระองค์มิได้ใจความชอบธรรมของพระองค์ไว้แต่ในจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้พูดถึงความสัตย์ซื่อและความรอดของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ปิดบังความเมตตาและความจริงของพระองค์ไว้จากชุมนุมชนใหญ่โตนั้น” เขารู้จักเยเรมีย์ 4:4: “ดูก่อน คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเอาตัวรับพิธีเข้าสู่หนตถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงตัดหนังปลายหัวใจของเจ้าเสีย เกรงว่าความกริ้วของเราจะพลุ่งออกไปอย่างไรและเผาไหม้ ไม่มีใครจะดับได้ เหตุด้วยความชั่วแห่งการกระทำทั้งหลายของเจ้า”

ผู้นำทางศาสนาคนไนในอิสราเอลไม่เคยได้อ่านเอเสเคียล 18:31? “จงละทิ้งการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดนั้น จงทำตัวให้มีจิตใจใหม่และวิญญาณใหม่ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะตายเสียทำไมเล่า”

แน่นอนว่านิโคเดมัสเคยอ่านเอเสเคียล 36:26: “เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้าด้วย และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และจะให้ใจเนื้อแก่เจ้าด้วย (ใจดวงใหม่)”

พระเยซูมิได้ทรงสบประมาทนิโคเดมัสเมื่อพระองค์ทรงตำหนิเขาเพราะความไม่รู้ของเขา เราสังเกตเห็นหลายครั้งในจดหมายฝากฉบับต่างๆของอัครทูตเปาโลว่าเขาอ้อนวอนผู้เชื่อทั้งหลายว่า “อย่าเป็นคนโหดเขลา” ไม่มีผู้ใดที่จะเข้าใจทุกสิ่งเกี่ยวกับพระคัมภีร์ได้ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยสิ่งลึกลับต่างๆของพระเจ้าแก่คนเหล่านั้นที่เต็มใจที่จะสืบค้น, ศึกษา, และวางใจในความเชื่อ

ข้อ 11: “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดถึงที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่”

นี่เป็นอีกหนึ่ง “แท้จริงแล้วสองรอบ” ซึ่งบ่งบอกถึงความจริงที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งตามมา จงสังเกตว่าพระเยซูตรัสว่า “**พวกเราพูด**” มีการอธิบายและความเห็นต่างมากมายท่ามกลางเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เกี่ยวกับว่า “พวกเรา” ในที่นี้หมายถึงใคร ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเยซูทรงหมายถึงพระองค์เอง แต่พระองค์ทรงใช้คำสรรพนามพหูพจน์เพื่อให้หน้าหนักและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นพระเจ้าแก่คำตรัสของพระองค์ ในความหมายฝ่ายวิญญาณมันเป็นไปได้ที่จะแยกพระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ออกจากกัน; กระนั้นตรีเอกานุภาพก็ทรงประกอบด้วยสามพระภาคที่แตกต่างกัน พระเยซูทรงใช้คำพหูพจน์ตรงนี้เพื่อรับประกันนิโคเดมัสว่าสิ่งที่พระบุตรกำลังตรัส พระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กำลังตรัสเช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พระเจ้าทรงทราบเกี่ยวกับสิ่งที่**พวกเรา**กล่าว” พระเยซูทรงประกาศว่า “เราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาทรงอยู่ในเรา” (ยอห์น 14:10) พระองค์ประกาศเช่นกันว่า “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10:30) เปาโลบอกเราว่าพระเจ้าทรงอยู่ในพระคริสต์ (2 คร. 5:19) มีตัวอย่างอื่นๆอีกที่พระเยซูตรัสในรูปพหูพจน์ โดยตรัสแทนตรีเอกานุภาพ-เช่นในมาระโก 4:30 เมื่อพระองค์ทรงถามว่า “**พวกเรา**จะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด หรือ**พวกเรา**จะเปรียบเทียบมันด้วยคำเปรียบอะไรดี?”

สิ่งที่พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสกล่าวง่าย ๆ คือ: “เราพูดด้วยสิทธิอำนาจ, เราพูดความจริงซึ่งเราได้ทราบมาตลอดช่วงวันตรีกาล เราได้อยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น, เราได้เห็นและทราบทุกสิ่งที่พระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเห็นและทรงทราบ เราไม่ได้กำลังพูดเหมือนอย่างที่เราคาดพยากรณ์ได้พูดแก่เหล่าบรรพบุรุษในกาลอดีต เราไม่พูดเหมือนอย่างคนๆหนึ่งที่**ถูกแต่งตั้ง**โดยพระเจ้า-**เราคือพระเจ้า**ในกายเนื้อหนังพระเจ้าทรงเป็นความจริง ด้วยเหตุนี้สิ่งที่เราพูดจึงเป็นความจริง เราไม่เป็นพยานรับรองสิ่งที่คนอื่นๆเคยบอกเรา, เราพูดสิ่งที่เราได้รับมาในฐานะพระบุตรของพระเจ้า, **พระวาจาที่รับสภาพมนุษย์** ถ้อยคำของเราเป็นถ้อยคำของพระเจ้า เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นและทราบกับพระบิดาของเรามาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น ก่อนโลกนี้ได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้น” พระเยซูมิได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะได้มีข่าวประเสริฐหนึ่ง: พระองค์ทรงเป็นข่าวประเสริฐนั้น พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อที่จะได้มีพระวาระของพระเจ้า: พระองค์ทรงเป็นพระวาระของพระเจ้า

“พวกท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่” นี้ไม่ได้หมายความว่าไม่มีแม้สักคนเดียวที่เชื่อหรือรับเอาคำพยานของพระเยซู มันแค่หมายความว่าผู้/*ชนมหาศาล* เหล่านั้นไม่ได้เชื่อพระองค์-และนี่ก็เป็นความจริงในวันนี้ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ใช้เกือบจะเป็นถ้อยคำเดียวกันในข้อ 32 ของบทนี้: “พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใดรับคำพยานของพระองค์”

“พวกท่าน” ไม่ได้หมายถึงแค่นิโคเดมัสเท่านั้น แต่หมายถึงพวกยิวทุกคนที่ได้ยินพระเยซูสั่งสอนแล้ว ตั้งแต่พระองค์ได้เสด็จเข้าพระวิหารและทรงชำระมันให้สะอาดหลังจากการอัศจรรย์แรกของพระองค์ในหมู่บ้านคานา

ข้อ 12: “ถ้าเราบอกพวกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและพวกท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกพวกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ พวกท่านจะเชื่อได้อย่างไร”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง “นิโคเดมัส ท่านถามว่า ‘สิ่งเหล่านี้จะเป็นไปได้ได้อย่างไร?’ ตอนที่เราพูดถึงสิ่งต่างๆ ที่เป็นฝ่ายโลกเช่นสายลม แล้วท่านจะเชื่อได้อย่างไรหากเราบอกท่านถึงสิ่งต่างๆ ที่มาจากสวรรค์, ผ่านทางการอัศจรรย์ของสวรรค์? เราได้ให้ความจริงอันเรียบง่ายแก่ท่านแล้วและท่านยังไม่รับเอามันเลย; แล้วท่านจะรับเอาความจริงที่ลึกซึ้งกว่าซึ่งมีแหล่งกำเนิดในสวรรค์ได้อย่างไร?”

“สิ่งต่างๆฝ่ายโลก” ในที่นี้หมายถึงหลักคำสอนเรื่องการบังเกิดใหม่; “สิ่งต่างๆฝ่ายสวรรค์” หมายถึงความจริงเหล่านั้นที่พระเยซูกำลังจัดเตรียมเพื่อเปิดเผยแก่นิโคเดมัส-ความจริงเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์, แผนการแห่งการไถ่โดยทางพระโลหิตของพระองค์เอง; การสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาของพระองค์บนกลโกธา, ความรักของพระเจ้าพระบิดาที่มีให้แก่คนทั้งโลก, และข้อเท็จจริงแห่งสวรรค์ที่ว่าความเชื่ออันเรียบง่ายในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรของพระเจ้าเป็นประตูเดียวที่เปิดสู่สวรรค์และทางหนีเดียวจากนรก ถ้านิโคเดมัสปฏิเสธที่จะเชื่อสิ่งเรียบง่ายเหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลก เขาจะหวังว่าจะรับเอาความจริงอันยิ่งใหญ่ได้อย่างไรเกี่ยวกับว่าผู้ใดรอดและทำไม, ผู้ใดพินาศและทำไม, และการจงใจปฏิเสธความสว่างเท่านั้นคือสาเหตุเดียวที่ทำให้มนุษย์ถูกปรับโทษ?

เราจะเรียกว่าการบังเกิดใหม่เป็น “ฝ่ายโลก” ได้จริงๆไหม? มันเป็นฝ่ายโลกเมื่อเทียบกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และการลบลมทินของพระองค์ มันเป็นฝ่ายโลกตรงที่ว่ามันเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้ขณะที่มนุษย์อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก ผู้คนที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ก่อนพวกเขาตายก็ไม่ได้ถูกสร้างใหม่หลังจากที่พวกเขาตายอย่างแน่นอน! คนเราไม่สามารถบังเกิดใหม่ได้แล้วหลังจากที่เขาจากโลกนี้ไป

พระเยซูทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา, ในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงกลายเป็นเนื้อหนังและทรงรับกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายของมนุษย์ เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน พระองค์ได้ทรงชำระหนี้บาปแล้วบนแผ่นดินโลกนี้และได้ทรงซื้อการไถ่ของเราแล้วโดยทางพระโลหิตที่มีค่าประเสริฐของพระองค์ การจัดเตรียมสำหรับการบังเกิดใหม่ได้ถูกกระทำแล้วบนแผ่นดินโลก; พระโลหิตของพระเยซูได้ถูกทำให้ไหลออกบนแผ่นดินโลกแล้ว ในการทรงสร้างใหม่พระเจ้าก็เสด็จลงมายังมนุษย์-และเมื่อผู้ใดถูกสร้างใหม่โดยพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู พระเจ้าก็ทรงสถิตในผู้นั้น, มนุษย์ก็กลายเป็นผู้รับส่วนในสภาพของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกนี้ ในการลบลมทินพระคริสต์ทรงรับสภาพของมนุษย์ในฐานะเป็นผู้แทนของ

มนุษย์ และพระองค์ทรงกลายเป็นผู้เบิกทางของมนุษย์ในสวรรค์ซึ่งเป็นที่ๆพระองค์ประทับอยู่เบื้องขวา พระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา โดยทรงอ่อนน้อมเพื่อผู้เชื่อทั้งหลาย

ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์, การเสด็จมารับสภาพมนุษย์, การลบมลทินที่พระองค์ได้ทรงกระทำ, การนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อซึ่งพระองค์ทรงทำให้เป็นไปได้-สิ่งเหล่านี้เป็น “สิ่งต่างๆฝ่ายสวรรค์”, เป็นฝ่ายสวรรค์มากเสียจนมนุษย์ธรรมดาไม่อาจเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ เหล่านี้เป็นสิ่งที่เกินความคิดของเรา, เกินความสามารถของเราในการใช้เหตุผลและเข้าใจ ธุรกรรมแห่งการลบมลทินที่พระเยซูได้ทรงกระทำเพื่อมนุษย์ก็มีผลลัพธ์ที่พิเศษต่อตำแหน่งของมนุษย์ต่อพระพักตร์พระเจ้าในสวรรค์ เพราะการลบมลทินนั้น ผู้เชื่อทั้งหลายจึงถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3); เรานั่งอยู่ด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:6); เราอยู่ในพระคริสต์ (รม. 8:1); พระคริสต์ทรงอยู่ในเรา (คส. 1:27) การถูกนับว่าชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าหมายถึงการเป็นผู้ชอบธรรมพอๆกับที่พระเยซูทรงเป็นผู้ชอบธรรม รวกับว่าเราไม่เคยทำบาปเลย เราถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู (รม. 5:1) เมื่อพระเจ้าทรงมองดูเรา พระองค์ก็เห็นพระเยซู, พระองค์เห็นความชอบธรรม, ความไร้มลทิน, ความบริสุทธิ์-ทั้งหมดก็เพราะพระองค์ทรงเห็นผู้เชื่อถูกนับว่าชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ ความคิดที่มีขีดจำกัดจะสามารถเข้าใจความจริงเช่นนั้นได้อย่างไร?

พระคริสต์ทรงเป็นการลบมลทินของเรา, พระองค์ทรงเป็นคนกลางของเรา, และในฐานะพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่ง พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน เมื่อเราปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเยซูจะทรงกล่าวยอมรับเราในฐานะบุตรทั้งหลายของพระองค์เพราะว่า, **ขณะที่อยู่บนแผ่นดินโลก**, เราได้เชื่อในพระองค์และได้รับเอาพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์แล้วซึ่งโดยพระโลหิตนั้นเราได้รับเอาการลบมลทินนั้นแล้ว:

“เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าไปในรั้วพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม ไม่ใคร่จะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพราะเหตุนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่ มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระ

เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นบัดนี้เราจึงได้รับเอากาลมลทินนั้นแล้ว” (รม. 5:1-11)

ข้อ 13: “ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น”

ในที่นี้พระเยซูทรงเริ่มที่จะบอกนิโคเดมัสแล้วถึง “สิ่งต่างๆฝ่ายสวรรค์” พระองค์ทรงประกาศความเป็นพระเจ้าของพระองค์ โดยเตือนความจำนิโคเดมัสว่าไม่เคยมีบุตรคนใดของอาดัมเคยขึ้นไปยังสวรรค์อันเป็นที่ๆพระเจ้าพระบิดาแห่งสวรรค์ทรงสถิตอยู่เลย แต่พระองค์ผู้ซึ่งนิโคเดมัสกำลังยืนอยู่ต่อพระพักตร์นั้นได้เสด็จลงมาจากสวรรค์ และวันหนึ่งในอนาคตอันใกล้พระองค์ก็จะเสด็จขึ้นไปยังสวรรค์อีก ในสถานะแห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ก็ทรงอยู่ในสวรรค์ขณะนั้นจริงๆ-โดยเป็นหนึ่งในเดียวกับพระบิดา, ทรงเท่าเทียมกับพระบิดา, โดยได้สถิตอยู่กับพระบิดามาตลอดชั่วนิรันดร์กาล

“คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น” แน่แน่นอนว่าไม่มีมนุษย์ธรรมดาคนใดสามารถกล่าวเช่นนี้ได้ มันคงเป็นเรื่องเหลวไหลที่มนุษย์คนใดจะเป็นพยานให้การว่า “ฉันกำลังพูดตรงนี้บนแผ่นดินโลก-และขณะเดียวกันฉันก็อยู่ในสวรรค์” แต่พระเยซูทรงสามารถกล่าวคำพูดนั้นโดยเป็นความจริงที่สมบูรณ์แบบ พระองค์ไม่เคยหยุดที่จะเป็นพระเจ้าเลยตอนที่พระองค์ได้เสด็จมารับสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้า, พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า-แต่ในขณะเดียวกันพระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์ ดังนั้นในฐานะเป็นพระเจ้าผู้สถิตอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนัง พระองค์จึงทรงอยู่ในสวรรค์แม้ในชั่ววินาทีนั้นที่พระองค์กำลังตรัสถ้อยคำเหล่านั้นแก่นิโคเดมัส

ข้อ 14 และ 15: “โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”

พระเยซูทรงนำเสนอ “สิ่งต่างๆฝ่ายสวรรค์” ในที่นี้เช่นกัน ในที่นี้เราเห็นการถูกตรึงกางเขนของพระเมสโปตกของพระเจ้า มันไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผลที่จะสันนิษฐานว่านิโคเดมัส, ซึ่งเหมือนกับยิวส่วนใหญ่, คิดว่าเมื่อพระเมสสิยาห์ทรงปรากฏ พระองค์จะเสด็จมาในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่, ถูกเทิดทูนและถูกให้เกียรติโดยมนุษย์ทั้งหลาย, ผู้นำทางทหารที่ยิ่งใหญ่ผู้ซึ่งจะนำพวกเขาไปสู่ชัยชนะเหนือเหล่าผู้กดขี่ชาวโรมัน

ในสมัยนั้น วิธีที่น่าอัศจรรย์ที่สุดที่คนใดจะตายได้คือโดยการถูกตรึงกางเขน พระเยซูเพิ่งประกาศความเป็นพระเจ้าของพระองค์ และบัดนี้พระองค์กำลังบอกนิโคเดมัสว่าพระเมสสิยาห์ต้องถูกยกขึ้นเหมือนกับที่โมเสสได้ยกขึ้นของสัมฤทธิ์นั้นในถิ่นทุรกันดาร! นิโคเดมัสทราบดีถึงเหตุการณ์นี้ในประวัติศาสตร์แห่งการร่อนเร่ของชนชาติอิสราเอล: “ดังนั้นโมเสสจึงทำงูของสัมฤทธิ์ตัวหนึ่ง และติดไว้ที่เสา แล้วต่อมาถ้าผู้ใดกัดคนใด ถ้าเขามองงูของสัมฤทธิ์นั้น เขาก็มีชีวิตอยู่ได้” (กตว. 21:9)

สิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสตรงนี้ก็คือ “โมเสสผู้ซึ่งท่านวางใจได้มอบให้แก่พวกเราคือ ภาพเล็งที่ชัดเจนของกิจการที่เราได้มาเพื่อที่จะกระทำ” ไม่มีข้อสงสัยเลยว่านิโคเดมัสตั้งใจฟังมากยิ่งขึ้นทันทีที่โมเสสถูกกล่าวถึง เพราะว่าพวกฟาริสีเคารพนับถือโมเสสอย่างสูงมาก

“บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ต้อง” บอกเป็นนัยถึง “จำเป็นที่ว่า” ไม่มีวิธีอื่นแล้ว บุตรมนุษย์ต้องถูกยกขึ้น-และ “สิ่งที่ต้องกระทำ” กับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่จะต้องกระทำ

เมื่อพระเยซูทรงใช้คำว่า “บุตรมนุษย์” นิโคเดมัสก็ระลึกถึงคำพยากรณ์ของดาเนียลเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมาอย่างไม่ต้องสงสัย (ดนล. 7:13, 14) พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าเรื่องพระผู้ไถ่ต้องถูกทำให้สำเร็จจริง พระเจ้าไม่สามารถผิดพระสัญญาของพระองค์ได้, พระองค์ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงคำตรัสของพระองค์ได้ ภาพเลื่องลืออย่างของระบบพันธสัญญาเดิม, บรรดาเครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชา, คงจะไร้ซึ่งประโยชน์หากเครื่องสัตวชื่อนั้นไม่ได้เสด็จมา! พระราชบัญญัติของพระเจ้าต้องถูกทำให้สำเร็จ, ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าต้องได้รับการตอบสนอง, และหนทางหนึ่งต้องถูกจัดเตรียมซึ่งโดยหนทางนั้นพระเจ้าจะทรงเป็นผู้ชอบธรรมและยังทรงทำให้คนอธรรมเป็นผู้ชอบธรรมได้ หนทางเดียวที่จะจัดเตรียมเครื่องสัตวบูชาเช่นนั้นคือที่พระเมสสิยาห์, พระเมฆโปดกของพระเจ้า, ต้องทนทุกข์และถูกตรึงบนต้นไม้ต้นหนึ่ง พระองค์ต้องทรงเข้ามาแทนที่เรา; พระองค์ผู้ไม่มีบาปต้องกลายเป็นบาปแทนเรา: “เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ (พระเยซู) ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 คร. 5:21)

บุตรมนุษย์ต้องตาย และพระองค์ต้องตายในแบบเดียวเท่านั้น-พระองค์ต้องถูก “ยกขึ้น” นี้ชี้ไปยังกางเขนนั่น: “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา” พระองค์ (พระเยซู) ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร” (ยอห์น 12:32, 33)

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านได้เสนอแนะว่าการที่พระเยซูจะถูก “ยกขึ้น” นั้นหมายความแค่พระองค์ต้องถูกยกขึ้นโดย*เหล่าผู้รับใช้*-การเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระองค์, การสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องสัตวบูชาของพระองค์, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ต้องถูกยกขึ้น; แต่นั่นไม่ใช่ความหมายตรงนี้อ่างแน่นอน พระเยซูทรงใช้ภาพประกอบเรื่องโมเสสกับงูทองสัมฤทธิ์นั้น, ซึ่งกล่าวอย่างชัดเจนมากกว่าว่าพระองค์กำลังประกาศว่า *พระองค์ต้องถูกยกขึ้นบนกางเขนนั่นเหมือนกับที่งูทองสัมฤทธิ์นั้นได้ถูกยกขึ้นโดยโมเสสในถิ่นทุรกันดาร* มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าผู้รับใช้ทั้งหลายต้องยกชูเรื่องการเสด็จมารับสภาพมนุษย์, พระโลหิตที่ไหลออก, การลบมลทิน, การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู, แต่นั่นไม่ใช่ความหมายของข้อพระคำนี้

มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่พระเยซูทรงใช้ภาพประกอบที่เฉพาะเจาะจงในที่นี่ เราต้องศึกษาส่วนนี้ของพระวาทะบริสุทธิ์ของพระเจ้าอย่างตั้งใจมากๆ ตกลงเรามีอะไรตรงนี้กันแน่? *ภาพเลื่องลือ* (งูทองสัมฤทธิ์) และ*สิ่งที่ถูกเล็งถึง* (พระเยซูบนกางเขนนั่น) มาบรรจบกันตรงจุดไหนกันแน่?

ผมเห็นว่าเรามีภาพๆนี้: เมื่อโมเสสได้ร้องทูลต่อพระเจ้าแทนชนชาติอิสราเอลซึ่งได้ถูกงูแมวเซาเหล่านั้นกัด ชนชาตินั้นก็มีความทุกข์ใจอย่างหนัก; พวกเขา กำลังจะตายเป็นร้อยๆคนเพราะถูกงูพิษเหล่านั้นกัด มนุษย์ที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็อยู่ในความทุกข์ใจและภัยอันตราย*ฝ่ายวิญญาณ*ที่ยิ่งใหญ่; เขาถูกกัดแล้วโดยงูแห่งบาป, เขากำลังจะตายเพราะ*ผลกระทบอันมีพิษร้าย*ของบาป: “ครั้นต้นหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่*ความตาย*” (ยากอบ 1:15) บาปและความตายมีความหมายเหมือนกัน คนไม่เชื่อนั้นก็ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้, ไม่มีหวัง, ตาย*แน่นอน*, ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ว่า “*ค่าจ้างของบาปคือความตาย*” (โรม 6:23) เหมือนกับที่ชนชาติอิสราเอลเหล่านั้นอยู่ในความทุกข์อย่างมาก โดยกำลังจะตาย

เพราะรอยกัดของงูพิษเหล่านั้น *บรรดาคนไม่เชื่อ*ก็อยู่ในความทุกข์ใหญ่หลวงเช่นกัน โดยกำลังจะตายเพราะพิษร้ายของบาป

งูทองสัมฤทธิ์นั้นได้ถูกยกขึ้นบนเสาอันหนึ่ง ท่ามกลางสายตาของชนชาติอิสราเอลทุกคน ในทำนองเดียวกันพระเยซูได้ทรงถูกยกขึ้นบนกางเขนนั้น*ต่อหน้าผู้คน* (กางเขนของพระองค์ได้ถูกยกขึ้นบนกลโกธา, หนึ่งในสถานที่ที่ผู้คนผ่านไปผ่านมามากที่สุด มันเป็นสถานที่ที่พวกอาชญากรถูกตรึงกางเขน; ทุกคนรู้ว่ามันอยู่ที่ไหน และมันสามารถถูกมองเห็นได้จากทุกด้าน ดังนั้นฝูงชนหมู่ใหญ่จึงสามารถยืนอยู่รอบกลโกธา, “สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะ”, และมองเห็นพระเยซูขณะที่ยังมีชีวิตอยู่บนกางเขนนั่นได้ เพื่อที่จะทำให้มันปรากฏแก่สายตาผู้คน*มากขึ้นไปอีก* พระองค์ได้ทรงถูกตรึงกางเขนในช่วงเทศกาลปัสกา อันเป็นเวลาหนึ่งที่พวกยิวมายังกรุงเยรูซาเล็มจากทุกหนทุกแห่งทั่วโลกสมัยนั้น ด้วยเหตุนี้คนส่วนใหญ่แห่งชนชาติอิสราเอลจึงอยู่ที่นั่น ตอนที่พระเยซูทรงถูกยกขึ้นบนกางเขนนั่นในลักษณะเดียวกับที่โมเสสได้ยกงูทองสัมฤทธิ์นั้นในถิ่นทุรกันดารต่อหน้าทุกคนใน*ค่าย*ของชนชาติอิสราเอล

มันอาจดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกต่อชนชาติอิสราเอลที่พระเจ้าได้ทรงบอกโมเสสให้ทำงูตัวหนึ่งขึ้นมา- วัตถุหนึ่งที่ถูกทำขึ้นในลักษณะเดียวกับงูพิษเหล่านั้นที่กำลังกัดพวกเขาและนำความตายมาสู่พวกเขา ถ้า*มนุษย์* ได้เลือกสัญลักษณ์ที่จะถูกยกขึ้น คุณก็เชื่อใจได้เลยว่ามันคงไม่ใช่งูตัวหนึ่งแน่ๆ; ชนชาติอิสราเอลก็คงเลือกสัญลักษณ์*แบบอื่น*ไปแล้ว แต่พระเจ้าได้ทรงสั่งโมเสสว่าต้องทำอะไร และงูนั้นที่ถูกยกขึ้นบนเสานั้นก็มีลักษณะเดียวกับงูเหล่านั้นที่กำลังนำความตายมาสู่ลูกหลานของอิสราเอล

ในทำนองเดียวกัน *พระคริสต์ผู้ไม่ทรงมีบาป*, ซึ่ง*ไม่มี*บาปในพระองค์เลย, ได้ทรงถูกทำให้เป็นเหมือนเนื้อหนังที่บาปหนา (2 คร. 5:21; รม. 8:3) งูทองสัมฤทธิ์นั้นไม่มีพิษ, ปราศจากพิษร้าย พระคริสต์มนุษย์ผู้นั้น, ซึ่งถูกทำให้มี*ลักษณะ*ของมนุษย์, ก็ไม่ทรงมีบาป-มนุษย์ผู้เดียวที่เคยมีชีวิตอยู่ซึ่งไม่มีบาปเลย พระเยซูบนกางเขนนั่นทรงเป็นสิ่งดีที่สุดในประวัติศาสตร์สำหรับสิ่งเลวที่สุดของแผ่นดินโลก พระองค์ทรงถูกนับว่าเป็นเหมือนคนบาปคนหนึ่ง, พระองค์ทรงเข้าแทนที่เราถึงแม้ว่า*พระองค์*ไม่มีบาปเลย พระองค์ทรงถูกตรึงบนต้นไม้ต้นหนึ่ง และบาปของเราก็ถูกวางไว้บน*พระองค์*: “พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้ต้นนั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเขียนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย” (1 ปด. 2:24) ในวันตรึงกางเขนนั้นชนชาติอิสราเอลหลายพันคนได้มองดูพระองค์จริงๆ ผู้เชื่อทั้งหลายในวันนี้เห็นพระองค์ด้วยดวงตาแห่งความเชื่อ; เรามองเห็นพระองค์บนกางเขนนั่น, *บาปทั้งหลายของเรา*ได้ถูกแบกไปยังกางเขนนั่นโดยพระเยซูพระผู้ไถ่ของเรา-พระเมษโปดกของพระเจ้าและผู้เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา

จงสังเกตว่าพระเจ้าทรงบอกโมเสสอย่างชัดเจนว่าจะต้องทำอะไร และโมเสสได้เชื่อฟัง พระเจ้าทรงบอกชนชาติอิสราเอลด้วยว่าจะต้องทำอะไร: พวกเขาแค่ต้อง “มองและมีชีวิตอยู่” หนทางเดียวที่คนอิสราเอลที่กำลังจะตายในขณะนั้นจะถูกรักษาให้หายและมีชีวิตได้ก็คือ มองไปยังงูทองสัมฤทธิ์ตัวนั้น เขาจะต้องไม่แตะต้องมันหรือพูดกับมันเลย; เขาแค่ต้อง*มอง*ไปที่มันเท่านั้น หนทางเดียวที่คนไม่เชื่อจะได้รับประโยชน์จากการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกลโกธาก็คือ มองไปที่พระองค์ในความเชื่อ ไม่ว่าคนอิสราเอลในขณะนั้นจะใกล้

ตายขนาดไหน, หากเขามีพลังกำลังมากพอที่จะล้มตาและมองไปที่ทุ่งทองสัมฤทธิ์ตัวนั้น เขาก็ได้รับการรักษาให้หายในทันที ในทำนองเดียวกัน ไม่ว่าคนๆหนึ่งจะมีความเชื่ออ่อนขนาดไหน คนบาปที่น่าสงสารคนใดที่มองไปยังพระเยซูและเชื่ออย่างจริงใจและวางใจก็จะ*ได้รับความรอด* ความเชื่อที่จริงใจย่อมนำมาซึ่งความรอด

เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ แต่ความเชื่อไม่ได้มาเป็นนิ้ว, ฟุต, หลา, ออนซ์หรือปอนด์ ความเชื่อก็คือความเชื่อ; และถ้าผู้ใดมีความเชื่อพอที่จะแค่มองไปที่พระเยซูและ*ยอมจำนน*ต่อพระองค์ในความเชื่อ ความเชื่อนั้นก็จะนำมาซึ่งความรอด พระคริสต์บนกางเขนทรงกลายเป็นตัวแทนของเราเมื่อเราเชื่อในพระองค์ด้วยตัวเราเอง พระองค์ทรงเป็นผู้แทนของเรา, พระองค์ทรงถูกลงโทษแทนที่เราโดยการเอาบาปของเราไปตกอยู่บนพระองค์ (2 คร. 5:21)

เมื่อโมเสสตามคำบัญชาของพระเจ้าได้ทำทุ่งทองสัมฤทธิ์นั้นขึ้นมาและติดมันไว้ที่เสา ประชาชาติอิสราเอลก็เห็นภาพลักษณ์ของงูนั้นที่กัดพวกเขา; และกระนั้นเมื่อพวกเขา*มองไปที่ทุ่งทองสัมฤทธิ์นั้น*ตามที่พวกเขาถูกสั่งให้กระทำ พวกเขา ก็ถูกรักษาให้หาย เมื่อคนไม่เชื่อที่ป่วยเพราะบาปมองไปที่กลโกธาในความเชื่อ เขาก็เห็นพระบุตรของพระเจ้าบนกางเขนนั้น ผู้ทรงถูกสร้างตามแบบของเรา, *ทรงไม่มีบาป*, แต่ได้ถูกทำให้เป็นบาปเพราะเรา พระองค์ทรงแบกรับบาปทั้งหมด, *พิษร้าย*ทั้งหมดของบาป, และ*ความตาย*ทั้งหมดที่บาปนำมาให้ได้

ข้อ 15 ประกาศจุดประสงค์ของการยกบุตรมนุษย์ขึ้น และ*ผลลัพธ์*ต่างๆของการที่พระองค์ทรงถูกยกขึ้น ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับ*ผู้ใดก็ตามที่* “*ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์*”, ผู้ใดก็ตามที่มองไปที่พระองค์ด้วยดวงตาแห่งความเชื่อจะไม่พินาศเลย, “*แต่มีชีวิตนิรันดร์*” พระสัญญาเรื่องความรอดมีให้แก่*ทุกคน*: “*เราทุกคนได้เจ็บไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบน (พระเยซู) ซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน*” (อสย. 53:6)

“การเชื่อ” ในที่นี้คือด้วยหัวใจ; มันไม่ใช่ความเชื่อที่*สมอง* มันไม่ได้หมายความว่าผู้ใดก็ตามที่เชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง, หรือว่ามีพระคริสต์อยู่องค์หนึ่ง, หรือกระทั่งว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดนั้นและทรงสามารถที่จะช่วยให้รอดได้ การเชื่อในที่นี้คือ*ความเชื่อที่ใจ* เมื่อผู้ใดตระหนักว่าเขาได้ถูกกัดโดยบาปแล้ว และว่าพิษของบาปนั้นสุดท้ายแล้วจะนำมาซึ่งความตาย-ความตาย*ชั่วนิรันดร์*; เมื่อคนๆนั้นรู้สึกถึงความต้องการที่จะได้รับการรักษาให้หายฝ่ายวิญญาณและได้รับความรอดไปตลอด*ชั่วนิรันดร์* และหันมาหาพระเยซูเพื่อขอการยกโทษบาปและมอบทั้งตัวของเขาไว้กับพระเยซู เขาก็จะถูกรักษาให้หาย, เขาก็จะได้รับความรอด-แต่โดยความเชื่อในพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ได้ทรงทำการลบมลทินแทนเราที่กลโกธาเท่านั้น ความชอบธรรมก็ถูกยกให้เป็นของเรา พระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา, ความบริสุทธิ์ของเรา, การชำระแยกตั้งของเรา-และหากไม่มีพระองค์ ก็*ไม่มี*ความชอบธรรม, ไม่มี*ความรอด*เลย

ทุกคนในค่ายชนชาติอิสราเอลถูกเชิญชวนให้มองและมีชีวิต คนเหล่านั้นที่*มองก็มีชีวิต* คนเหล่านั้นที่*ปฏิเสธที่จะมองก็เสียชีวิต* คำเชิญชวนที่มาถึงคนบาปก็มาถึง “*ผู้ใดก็ตามที่*”-ไม่มีผู้ใดถูกตัดออกเลย ไม่ว่าความเชื่อนั้นจะอ่อนแอขนาดไหน-(มันไม่ใช่ปริมาณของความเชื่อ แต่เป็น*ผู้ที่เราเชื่อ*); ไม่ว่าคนๆนั้นจะบาปหนาและชั่วช้าขนาดไหน *ถ้าเขาเชื่อ*เขาก็มีชีวิตนิรันดร์ ถ้าคนอิสราเอลคนใดเสียชีวิต มันก็เป็นเพราะว่าเขาปฏิเสธที่จะ

มองไปที่ทุ่งของสัมฤทธิ์นั้น; และถ้าคุณ, ท่านผู้อ่านที่รัก, ต้องอยู่ในนรกชั่ววินาที มันก็จะเป็นเพราะว่าคุณได้ปฏิเสธที่จะมองไปที่พระเยซู, เชื่อในพระองค์และวางใจในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

กรุณาสังเกตว่าพระสัญญาไม่ได้สิ้นสุดลงด้วย “จะไม่พินาศ”; ยังมีมากกว่านั้น: “แต่มีชีวิตนิรันดร์” พระเยซูไม่เพียงทรงช่วยให้รอดพ้นจากนรกเท่านั้น-พระองค์ประทานชีวิตนิรันดร์, ชีวิตอันบริบูรณ์ เรากลายเป็นผู้รับส่วนในสภาพของพระเจ้าและนั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระองค์ คนที่เชื่อในพระเยซูจะไม่เพียงหนีพ้นการปรับโทษของนรกเท่านั้น เขาได้รับชีวิตนิรันดร์ในทันทีด้วย เขาได้รับสิทธิ์เข้าอยู่บ้านหลังหนึ่งในสง่าราศี, สิทธิ์เข้าถึงพระพรทุกประการของนครชาวดจุมุกดานั้นเมื่อเขาจากโลกนี้ไป

เมื่อผู้รับใช้คนใดเทศนาเรื่องนรก คนทั่วไปที่นั่งฟังอยู่ก็คิดถึงความปลอดภัยว่าเป็นหนทางหนึ่งแห่งการหลบหนี, หนทางหนึ่งที่จะช่วยให้ไม่ต้องตกนรก; แต่ความปลอดภัยเป็นมากกว่านั้น: มันเต็มเปี่ยม, รวมถึงให้เปล่าด้วย; มันคือประตูสู่นครชาวดจุมุกดานั้นและสู่ชีวิตนิรันดร์กับพระเยซู

คนบางคนปฏิเสธความปลอดภัยเพราะว่าพวกเขาบอกว่า “มีหลายสิ่งเยอะเกินไปที่ฉันต้องสละทิ้ง, ฉันจะสูญเสียเยอะเกินไปถึงถ้าฉันกลายเป็นคริสเตียน” แต่พวกเขาคิดผิด ความรอดไม่ใช่การสูญเสีย; มันคือ*การได้* พระเยซูตรัสว่า “เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา” (มธ. 16:25, 26)

ข้อ 16: “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”

ยอห์น 3:16 ถูกเรียกบ่อยๆว่าเป็น “ข่าวประเสริฐแบบย่อ” มีข่าวประเสริฐมากพอในพระคำข้อนี้ที่จะช่วยโลกให้รอดได้หากโลกจะยอมฟังและเชื่อมั่น

นิโคเดมัสอาจคิดว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาจากชนชาติอิสราเอลเท่านั้นและว่าผลประโยชน์ของการเสด็จมาของพระองค์จะตกแก่พวกยิวเท่านั้น; แต่พระเยซูทรงประกาศตรงนี้ว่าพระเจ้าทรงรักคนทั้งโลก-ยิว, ต่างชาติ, รวย, จน, ทาสหรือไท, ไม่มีข้อยกเว้น พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าทรงเป็นของขวัญของพระเจ้าที่ประทานให้แก่ทั้งครอบครัวของอาดัม! พระองค์ได้เสด็จมาจากพระทรวงของพระบิดาเพื่อทวงสิทธิ์คืนและไถ่คืนทุกสิ่งทีอาดัมคนแรกนั้นได้สูญเสียไป

ไม่มีคำประกาศใดที่พิเศษมากไปกว่านี้แล้วในพระวจนะทั้งหมดของพระเจ้าเมื่อเทียบกับสิ่งที่เราอ่านในพระคำข้อนี้ ท่านที่รัก ลองคิดดูสิครับ! พระเจ้าทรงเป็นความรักและความชอบธรรมอันบริสุทธิ์; กระจ่างนั้นพระองค์ก็ทรงสามารถรักโลกที่เกลียดชังพระองค์และเกลียดชังพระบุตรของพระองค์, โลกที่เรียกร้องให้ *ประหารชีวิต* พระบุตรของพระองค์, ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน, และเยาะเย้ยพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ไม่เพียงรักโลกเท่านั้น พระองค์ยังทรงจัดเตรียมความปลอดภัยในราคาแพงที่สุดเท่าที่**พระองค์** เคยต้องจ่ายด้วย! ไม่มีทางที่เราจะประเมินค่าของสิ่งนี้ได้, “ความปลอดภัยอันยิ่งใหญ่” ของเรา พระเจ้าไม่ได้ส่งพวกทูตสวรรค์, พวกทูต, หรือสิ่งทรงสร้างใดในสวรรค์มาเพื่อชำระค่าแห่งการไถ่นั้น: *พระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์* ไม่มีหนทางอื่นแล้ว

คำกล่าวนั้นหมายความว่าอย่างไรที่ว่า “พระเจ้าทรงรักโลก”? บางคนสอนว่า “พระเจ้าทรงรักผู้ที่ถูกเลือกสรรออกมาจากทุกเผ่าและทุกประชาชาติ”-ไม่ใช่มนุษยชาติทั้งปวง, แต่เป็นไม่กี่คนที่ถูกคัดสรร, ที่ถูกเลือกสรร แต่ถ้านั้นเป็นความจริง จันยอห์น 3:16 ก็ควรอ่านว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์เพื่อที่โลกโดยทางพระองค์จะได้รับความรอด” แต่มันไม่ได้อ่านแบบนั้น มันกล่าวว่า “ผู้ใดก็ตามที่เชื่อ” นั้นหมายถึงผู้ใดก็ตามที่ออกมาจากคนทั้งโลก, จากทุกเผ่าและทุกประชาชาติ, จากทุกภาษาและสีผิว “ผู้ใดก็ตามที่เชื่อ” ก็กลายเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า มันเป็นการบิดเบือนภาษาที่จะทำให้ “โลก” หมายถึงเฉพาะผู้ที่ถูกเลือกสรรเท่านั้น เพราะว่า “โลก” ในพระคัมภีร์หมายถึงถึงคนชั่ว พระวาระของพระเจ้าไม่เคยพูดถึงเหล่าวิสุทธิชนว่าเป็น “โลก” เลย

พระเจ้าไม่เพียงรักโลก (และทุกคนในโลก) เท่านั้น แต่ใน 1 ยอห์น 2:2 เราถูกบอกว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ล้างพระอาชญาเพราะบาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย การสอนว่าความรักของพระเจ้าถูกประทานให้แก่เฉพาะเหล่าผู้ที่ถูกเลือกสรรเท่ากับเป็นการว่าร้ายพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และมองอุปนิสัยของพระองค์ด้วยมุมมองที่คับแคบมาก ๆ ถ้าพระเจ้าทรงรักเฉพาะกลุ่มคนที่ถูกเลือกสรร, ถ้าพระองค์ไม่ได้รับรักคนทั้งโลก, พระองค์จะทรงเป็นผู้ที่ชอบธรรม, ยุติธรรม, และบริสุทธิ์ได้อย่างไร? พระองค์จะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร? ผมเชื่อในอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า, ผมเชื่อในการเลือกสรรตามพระคัมภีร์; แต่ผมก็เชื่อด้วยว่า “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา” ก็ได้รับเชิญให้มาดื่มน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียค่า ผมไม่เชื่อหลักคำสอนของแนวคิดไฮเปอร์-คาลวิน, ผมไม่เชื่อหลักคำสอนเรื่องการลบลมหินแบบจำกัด ยอห์น 3:16 สอนว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนพระองค์ได้ประทานเพชรพลอยที่มีค่ามากที่สุดเท่าที่สวรรค์จะให้ได้, เพื่อผู้ใดก็ตามในโลกที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้า “จะไม่เข้าสู่การถูกปรับโทษแต่ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว”

ความรักที่ถูกพูดถึงในยอห์น 3:16 (ความรักของพระเจ้าเพื่อคนทั้งโลก) ก็ทำให้พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์พ้นผิดจากความยุติธรรมและการเห็นแก่หน้าคนในการพิพากษาโลกอย่างแน่นอน-และพระองค์จะพิพากษาโลกโดยพระเยซูคริสต์ “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ เพื่อ ‘หัวเข่าทุกหัวเข่า’ ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ได้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี ‘จะต้องคุกกราบลง’ นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น และเพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟป. 2:9-11)

พระเจ้าคงพิพากษาโลกอย่างชอบธรรมไม่ได้ถ้าพระองค์ไม่มีความรัก, ไม่มีความสงสาร, ไม่มีความเมตตากรุณาให้แก่โลก ถ้าเราได้รับความยุติธรรมจากพระเจ้า เราทุกคนก็จะต้องอยู่ในนรกชั่ววันรันดร์แล้ว ไม่มีสักคนเดียวในโลกนี้ที่คู่ควรแก่ความรัก, ความโปรดปราน, และพระคุณของพระเจ้า; กระนั้นเมื่อเราช่วยเหลือตัวเองไม่ได้, ลิ่นหวัง, ไม่มีกำลัง, พระเจ้าได้ทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราในการที่พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปทั้งหลายของเรา

กรุณาสังเกตข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้; จงศึกษาพวกมันอย่างตั้งใจ:

เอเสเคียล 33:11: “จงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด *เราไม่* พอใจในความตายของคนชั่วฉันนั้น แต่พอใจในการที่คนชั่วหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย *เจ้ายอมตายทำไม*”

ยอห์น 1:10 และ 29: “พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่...วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “*จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย*”

ยอห์น 6:33 และ 51: “เพราะว่าอาหารของพระเจ้าฉันนั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก...เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือน้ำของเรา”

ยอห์น 8:12: “อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “*เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต*”

โรม 3:19: “บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า”

2 โครินธ์ 5:18, 19: “*ทั้งสิ่งนี้เกิดมาจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เรารับใช้ในเรื่องการคืนดีกัน คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา*”

1 ยอห์น 2:2: “และพระองค์ (พระเยซู) ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย”

1 ยอห์น 4:4 และ 14: “*ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก...และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก*”

2 เปโตร 3:9: “องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมาช้านาน *ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่*”

1 ทิโมธี 2:3 และ 4: “*การเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้มาถึงความรู้ในความจริงนั้น*”

“*พระเจ้าทรงรักโลกจน...*” คำเล็กๆที่ว่า “จน” บ่งบอกว่าไม่มีคำมากพอในทุกภาษาของทั้งโลกที่จะอธิบายความลึก, ความสูง, ความยาว, หรือความกว้างของความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ “จน” มีความหมายมากมายขนาดไหนในยอห์น 3:16 สติปัญญาของมนุษย์ก็ไม่อาจคิดเหตุผลอธิบายและสิ้นของมนุษย์ก็ไม่อาจบอกได้ พระเจ้าเพียงผู้เดียว, ในชั่ววินาทีกาล, ทรงสามารถอธิบายแก่เราได้ว่าพระองค์ทรงรักเรามากขนาดไหนตอนที่พระองค์ได้ทรง “*รักจน*” พระองค์ได้ประทานพระเยซูมาเพื่อตายแทนเราเพื่อที่เราจะได้มีชีวิต และมีชีวิตนั้นอย่างครบบริบูรณ์

“พระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทาน...” พระเจ้าทรงพิสูจน์ความรักของพระองค์โดยการให้สิ่งที่ดีที่สุดของพระองค์ พระคริสต์บนกางเขนนั้นทรงเป็นผลลัพธ์แห่งความรักของพระเจ้าที่มีให้แก่โลก ไม่ใช่ต้นเหตุแห่งความรักของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้ทรงรักเราเพราะว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น; แต่ตรงกันข้าม พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพราะว่าพระเจ้าได้ทรงรักเราขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่ การเทศนาว่าพระเจ้าทรงรักเราเพราะว่าพระเยซูได้ทรงหลังพระโลหิตของพระองค์บนกางเขนนั้นก็เป็นความโหดเขลาอันน่าเกลียด ความจริงที่ถูกนำเสนอในข่าวประเสริฐก็คือว่าพระเจ้าได้ประทานพระเยซูให้แก่โลก เพราะพระเจ้าทรงรักโลกเหลือเกิน ความทุกข์ทรมานของพระเยซูบนกางเขนนั้นไม่ได้ทำให้พระเจ้าตกหลุมรักมนุษย์; ความรักของพระเจ้าได้อนุญาตให้พระเยซูทนทุกข์บนกางเขนนั้น

พระเจ้าได้ประทานพระเยซูให้แก่โลกที่หลงหายและบาปหนา, โลกที่สมควรได้รับแต่เนรกเท่านั้นพร้อมกับความเศร้าโศกและความทุกข์ระทมทั้งสิ้นของมัน พระองค์ได้ประทานพระเยซูให้เพื่อชำระหนี้บาป:

“แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนพยากรณ์เป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ยึดเหนี่ยวพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพัตหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่เข้าสู่หน้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้เป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อด้วยกัน” (โรม 3:21-30)

ไม่แปลกที่อัครทูตเปาโลประกาศก้องว่า “จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณามาได้” (2 คร. 9:15)

ในข้อ 14 พระเยซูทรงเรียกพระองค์เองว่า “บุตรมนุษย์” ในพระคำข้อนี้พระองค์ตรัสถึงพระองค์เองว่าเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” ที่บังเกิดมาองค์เดียว พระคำสองข้อนี้ประกาศพระลักษณะสองประการของพระเยซู-มนุษย์แท้จริง, พระเจ้าแท้จริง พระองค์ทรงเป็นเช่นนั้นจริง ๆ และจำเป็นที่นิโคเดมัสต้องเชื่อสิ่งนี้ถ้าเขาอยากบังเกิดใหม่ คุณและผมต้องเชื่อเรื่องนี้, เราต้องเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่มารับสภาพมนุษย์ มันเป็นไปได้ที่จะบังเกิดใหม่และยังปฏิเสธเรื่องการรับสภาพมนุษย์, ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ คนเหล่า

นั่นที่ปรารถนาที่จะบังเกิดโดยพระวิญญาณและถูกล้างชำระในพระโลหิตต้องเชื่อในพระองค์ว่าทรงเป็นบุตรมนุษย์และทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าเช่นกัน

พระเจ้าทรงรักโลกจนพระองค์ได้ประทานพระเยซู “เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” พระเจ้าทรงรักทุกคน-แต่พระองค์ทรงช่วยให้รอดเฉพาะคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระองค์ไม่สามารถช่วยคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูให้รอดได้ ถ้าพระองค์ทำแบบนั้น พระองค์ก็คงหยุดที่จะยุติธรรมแล้ว, พระองค์ก็คงหยุดที่จะบริสุทธิ์แล้ว, พระองค์ก็คงหยุดที่จะชอบธรรมแล้ว แผนการแห่งความรอดของพระองค์ได้ถูกออกแบบและถูกทำให้สมบูรณ์แบบก่อนการวางรากฐานของโลก (1 ปต. 1:18-23) และพระเจ้าทรงกลับพระทัยไม่ได้เกี่ยวกับแผนการนั้น **ทุกคน**ที่เชื่อก็ได้รับความรอด, ทุกคนที่ปฏิเสธที่จะเชื่อก็พินาศ; แต่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงเรื่องความรักอันยิ่งใหญ่, ความเมตตา, และความดีงามของพระเจ้า

ข้อ 17: “เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น”

ในที่นี้โคเดมัสเรียนรู้ “สิ่งฝ่ายสวรรค์” อีกเรื่องหนึ่ง-วัตถุประสงค์หลักแห่งการเสด็จเข้ามาในโลกที่บาปหนานี้ของพระเยซู ทั้งๆที่โลกสมควรถูกพิพากษาและถูกปรับโทษ พระเยซูก็ได้เสด็จมาเพื่อปรับโทษหรือพิพากษามนุษย์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่พวกเขาจะได้รับความรอด

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่านิโคเดมัสคุ้นเคยดีกับคำพยากรณ์ของดาวิดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์: “ข้าพเจ้าจะประกาศพระดำรัสของพระองค์ พระเยโฮวาห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว จงขอจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดทั้งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า เจ้าจะตีเขาให้แตกด้วยคทาเหล็ก และฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆดุจภาชนะของช่างหม้อ” (เพลงสดุดี 2:7-9) แน่แน่นอนว่านิโคเดมัสรู้จักคำพยากรณ์ของดาเนียลเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะถูกดวงออกให้แก่บรรดาประชาชาติ-(กรณศึกษาดาเนียล 7:9-22)-และเขาอาจคาดหวังให้พระเมสสิยาห์เสด็จมาในลักษณะนี้ก็ได้-ด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่, ผู้พิพากษาที่เปี่ยมอานุภาพ, เพื่อพิพากษามรดกประชาชาติด้วยคทาเหล็กและโค่นล้มเหล่าศัตรูของพวกเขา; แต่พระเยซูทรงประกาศว่าพระองค์ได้เสด็จมา, **มิใช่เพื่อปรับโทษโลก**, แต่เพื่อช่วยผู้คนให้รอดจากบาปของพวกเขา พระองค์จะเสด็จมาในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย, สิ่งโตแห่งตระกูลยูดาห์; และพระองค์จะพิพากษามรดกประชาชาติด้วยคทาเหล็กและหวิงบัลลังก์ทั้งหลายลง; แต่นั่นจะเกิดขึ้นเมื่อพระองค์เสด็จมาในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่ พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้นในฐานะพระเมษโปดก (ลูกแกะ) ที่อ่อนสุภาพและถ่อมใจของพระเจ้า, **พระเยซู**, พระผู้ช่วยให้รอด

“แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น” ไม่ได้หมายความว่าทุกคนในโลกจะรับความรอดในที่สุด นี้ไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะว่าพระเยซูตรัสอย่างชัดเจนในพระคำข้อถัดไปว่าคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อก็ “ถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว” พระเยซูทรงรักคนทั้งโลก และพระองค์ทรงแบกรับบาปของคนทั้งโลกไปที่กางเขนนั้นและทรงขจัดบาปเหล่านั้นออกไปเสีย พระองค์ทรงเป็นผู้ล้างพระอาชญาสำหรับบาปของคนทั้งโลก-แต่เฉพาะคน

เหล่านั้นที่เชื่อในพระองค์เท่านั้นที่ได้รับความรอด ในยอห์น 5:40 พระองค์ตรัสแก่พวกยิวที่ไม่เชื่อเหล่านั้นว่า “แต่ท่านทั้งหลาย **ไม่ยอม** มาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต”

พระเยซูทรงเปิดประตูแห่งความรอดให้แก่คนทั้งโลกแล้ว: “เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร” (ยอห์น 10:9) มีพระคุณเพียงพอที่จะช่วยคนบาปทุกคนที่เคยเกิดมาและที่จะเกิดมาให้รอดได้ ด้วยว่า “พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก” (1 ยอห์น 4:14)

ข้อ 18: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มีได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า”

สำหรับผมแล้ว นี่เป็นหนึ่งในข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม มันนำเสนอสามสิ่งอย่างชัดเจน:

1. ผู้ใดได้รับความรอด-และทำไม
2. ผู้ใดพิพากษา-และเมื่อไร
3. ทำไมคนที่พิพากษถึงพิพากษา

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตร (พระเยซู) ก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ” ผู้ใดที่อ่านถ้อยคำเหล่านี้ก็เข้าใจพวกมันได้ การเชื่อในพระเยซูคือการวางใจพระองค์, มีความเชื่อในพระองค์, พึ่งพาพระองค์ การเชื่อในพระเยซูคือการเชื่อทุกสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับพระองค์-ว่าพระองค์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา, ในพระทรงของพระบิดา, ประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง, ทรงดำเนินชีวิตโดยไม่มีบาปบนแผ่นดินโลก, ทรงสิ้นพระชนม์, ถูกฝังไว้, และทรงเป็นขึ้นมาอีกตามที่ *มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์* เมื่อเราต้อนรับพระคริสต์และเชื่อในพระองค์อย่าง ที่พระองค์ทรงถูกเปิดเผยในพระวจนะของพระเจ้า การพิพากษาลงโทษก็ถูกเอาออกไป

นี่เป็นครั้งที่สามแล้วในพระคำสี่ข้อที่พระเยซูตรัสถึงการที่เราเชื่อในพระองค์เอง นี่คือการประกาศของพระเจ้าเกี่ยวกับความสำคัญของความเชื่อ-ความเชื่อที่เชื่อในพระเยซูที่เกี่ยวข้องกับการนับว่าชอบธรรม หากไม่มีการเชื่อในพระองค์ก็ **ไม่มี** การนับว่าชอบธรรม, ไม่มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ใดและทุกคนที่ได้ยินข้อความข่าวประเสริฐก็สามารถเชื่อได้ถ้าพวกเขา *ปรารถนา* ความรอดที่มีพื้นฐานอยู่บนความเชื่อในพระเจาก็ทำให้ความรอดเป็นสิ่งที่เป็นไปได้สำหรับทุกคน คนบาปที่เลวทรามที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ก็สามารถรับความรอดได้โดยการเชื่อ เด็กเล็กๆที่เพิ่งมีอายุถึงวัยที่รู้จักผิดชอบชั่วดีก็รับความรอดได้โดยการเชื่อ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด, คนขี้เมา, หญิงแพศยา, คนบาปตัวแฉ่, หรือเด็กเล็ก, ทุกคนรับความรอดโดยวิธีเดียวกัน-วิธีเดียวที่จะกลายเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า: โดยการเชื่อในพระเยซูและการยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

เช่นนั้นแล้ว ผู้เชื่อจึงไม่ถูกพิพากษาลงโทษ เขาได้รับอภัยโทษ, ถูกนับว่าชอบธรรม, พ้นผิดจากความผิดทั้งปวงและถูกปล่อยตัวไป ทำไมนะหรือ? *เพราะว่าเขาได้ต้อนรับพระองค์ผู้ได้ทรงแบกรับความผิดทั้งหมดของเขาไปยังกางเขนนั้นและตรึงมันไว้ที่นั่นแล้ว!* ในพระคริสต์ผู้เชื่อก็ถูกช่วยให้รอดพ้นจากการแข่งขันของพระราชบัญญัติที่ถูกละเมิดและถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมแล้วในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ (1 คร. 1:30)

คราวนี้ขอให้เราอ่านคำกล่าวนั้นอีกครั้ง: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็**ไม่ต้อง**ถูกพิพากษาลงโทษ” มันไม่ได้กล่าวว่ “เขาจะไม่ถูกปรับโทษเมื่อเขาตายไป หรือที่การพิพากษา” มันกล่าวอย่างชัดเจนว่าผู้เชื่อคนนั้นก็พ้นจากการถูกพิพากษาลงโทษ**เดี๋ยวนี้**-ชั่วเสี้ยววินาทีที่เขาเชื่อ “และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง...” (กิจการ 13:39) ทันทีก่อนบาปคนนั้นเชื่อในพระเยซู ความชั่วช้าต่างๆ, บาปทั้งหลายและความอธรรมของเขาก็ถูกเอาออกไปเสียและเขาก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมในทันที เราไม่ได้กลายเป็นคนชอบธรรมโดยการดำเนินชีวิตที่ดี; เรากลายเป็นคนชอบธรรมโดยการเชื่อในพระเยซู เมื่อเราเชื่อจากหัวใจ ความชอบธรรมของพระองค์ก็ถูกนับให้เป็นของเรา

“ผู้ที่**มีได้**เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว” ผู้รับใช้ทั้งหลายควรใช้คำตรัสนี้เป็นข้อเทศนาบ่อยๆ คนที่ไม่เชื่อทั้งหลายถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว, พวกเขาถูกพิพากษาลงโทษ**เดี๋ยวนี้** ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่ “ฉันหวังว่าฉันจะไม่พินาศเมื่อฉันตายไป” ถ้าคุณไม่ใช่ผู้เชื่อ คุณก็พินาศ**เดี๋ยวนี้**; พระพิโรธของพระเจ้ามาอยู่บนตัวคุณ**เดี๋ยวนี้** “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้า**ตกอยู่กับเขา**” (ยอห์น 3:36) ถ้าคุณเป็นคนไม่เชื่อ แม้**ในขณะที่คุณมีชีวิตอยู่** คุณก็ตกอยู่ภายใต้การพิพากษาลงโทษของพระเจ้าแล้วและการแข่งสาปของพระราชบัญญัติที่ถูกละเมิดของพระองค์ก็แขวนอยู่เหนือศีรษะของคุณ คนที่ไม่เชื่อถูกถือว่ามีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า, ตายในการละเมิดต่างๆและบาปทั้งหลาย (รม. 3:19; อฟ. 2:5) คนที่ไม่เชื่อทุกคนอยู่ภายใต้การพิพากษาลงโทษของพระเจ้า**เดี๋ยวนี้** ชั่วอดีตใจเดียวเท่านั้นคือสิ่งที่คั่นกลางอยู่ระหว่างคนบาปและนรก!

ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว “**เพราะเขามีได้**เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” นี่เป็นข้อพิสูจนของพระเจ้าที่ว่าไม่มีบาปใดที่ใหญ่โตเหลือเกินและชั่วร้ายเหลือเกินเท่ากับบาปแห่งความไม่เชื่อ ทุกดวงวิญญาณที่อยู่ในนรกก็อยู่ที่นั่นเพราะความไม่เชื่อ; ทุกดวงวิญญาณที่จะไปอยู่ในนรกก็จะอยู่ที่นั่นเพราะความไม่เชื่อ การเมาเหล้า, การเล่นพนัน, การโกหก, การฆ่าคน-ทั้งหมดนี้เป็น**ผล**ของความไม่เชื่อ แต่บาปเดียวเท่านั้น-บาปแห่งความไม่เชื่อ-ที่ทำให้ดวงวิญญาณตกนรก คนๆหนึ่งไม่จำเป็นต้องเมาเหล้า, ฆ่าคน, โกหก, ชี้โก่ง, หรือขโมยเพื่อที่จะตกนรก; เขาอาจเป็นคนที่มีชื่อเสียง, เที่ยงธรรม, จริงใจ, และมีศีลธรรมอันดีแต่ก็ตกนรกอยู่ดีถ้าเขาไม่มีความเชื่อในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู มันคือบาปแห่งความไม่เชื่อที่ทำให้คนบาปตกนรก แต่บาปทั้งหลายของการละเว้นการกระทำ (และบางครั้งก็เป็นบาปทั้งหลายของการกระทำด้วย) ก็ทำให้ผู้เชื่อสูญเสียสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญาณของตนไปซึ่งเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีอันเต็มเปี่ยมและบำเหน็จอันเต็มที

คนที่ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูก็รับรองได้ว่าตกนรกนิรันดร์ชั่วร้าย; ไม่มีหวังสำหรับคนแบบนั้นเลย ถ้าเขายังติดต่อไปในความไม่เชื่อของตน เขาก็**ไม่มีทาง**รับความรอดได้อย่างแน่นอน ไม่มีบาปใดที่ถูกเหยียดหยาม, ดูหมิ่น, และย่ำยู่ต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์มากเท่ากับการที่มนุษย์, ซึ่งถูกสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า, จะปฏิเสธของประทานอันเปี่ยมสง่าราศีคือความรอดซึ่งได้ถูกจัดเตรียมไว้ให้แล้วโดยต้องแลกด้วยค่าที่ไม่อาจประมาณได้ของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า การปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์ก็เท่ากับเป็นยอดบนสุดของพีระมิดแห่งบาป การปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์เท่ากับเป็นการใส่กลอนประตูสวรรค์และปิดกั้นตัวเอง

ออกจากนครชาวคูมุกดานั้น พระเยซูคือนามเดียวที่ “ซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้...ทรงโปรดให้มีในท่ามกลาง มนุษย์ทั่วไป” (กิจการ 4:12)

ข้อ 19: “หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืด มากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว”

คำกล่าวนี้ถูกกล่าวโดยตรงแก่ชนชาติอิสราเอล, พวกยิวที่ไม่เชื่อในสมัยนั้น; แต่มันก็เกี่ยวข้องกับทุกคน ที่อยู่ใต้การพิพากษาปรับโทษของพระเจ้าด้วย ไม่มีเหตุผลเลยที่พวกยิวเหล่านั้นจะไม่รู้จักพระเมสสิยาห์ของ ตน; พระองค์ทรงถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนแล้วแก่พวกเขาในคำพยากรณ์-แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว ชาตानก็ ทำให้ความคิดของพวกเขามีตบอดไปและพวกเขาปฏิเสธที่จะเห็นและเชื่อ วันนี้-เหมือนกับในสมัยที่พระเยซู ทรงดำเนินบนแผ่นดินโลกนี้-เหตุผลที่แท้จริงที่ผู้คนหลงหายก็คือพวกเขาไม่มีความสว่างนั้นและไม่สามารถรู้จัก หนทางแห่งความรอด และมันไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงเต็มพระทัยและพร้อมที่จะช่วยให้รอดด้วย ผู้คน ทำบาปต่อไปเพราะว่าพวกเขาใช้วิถีทางของตัวเอง พวกเขาไม่ยอมมาหาพระเยซูเพื่อที่พวกเขา จะถูกช่วยให้รอดพ้นจากบาปและมีความชอบธรรมที่ถูกลงโทษให้เป็นของพวกเขา มันเป็นส่วนานของมนุษย์ ธรรมดาที่จะรักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงยังคงอยู่ในความมืดต่อไป โดยปฏิเสธที่จะ เห็นความสว่างนั้นและยอมให้ความรักของพระเจ้าเข้ามาสู่ใจของพวกเขาด้วยความเชื่อ

“นี่แหละคือการพิพากษาปรับโทษนั้น” -นั่นคือ นี่คือนิยามของการพิพากษาปรับโทษนั้น, ต้นเหตุ ที่แท้จริงของการปรับโทษ ผู้คนไม่ได้ถูกปรับโทษเพราะว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของอาดัมเพราะพวกเขาตัดสินใจ เลือกลงเองไม่ได้ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าบาปของอาดัมถูกใส่ไว้ในตัวมนุษย์ทุกคน และความตายก็มาโดยบาป; แต่ “ความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว” และไม่มีข้ออ้างสำหรับการถูกปรับโทษเลยนอกจากโดยการตัดสินใจ เลือกลงโดยเจตจำนงเสรีของคนๆนั้น คนเหล่านั้นที่ถูกปรับโทษก็ถูกปรับโทษเพราะว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะมาถึง ความสว่างนั้น ความสว่างและความรักถูกจัดเตรียมไว้แล้ว และความรอดเป็นของประทานของพระเจ้า; แต่ มนุษย์ซึ่งทราบสิ่งนี้ทั้งหมดแล้ว ก็ยังคงดำเนินในบาปต่อไปเพราะว่าพวกเขารักบาป “เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย...” (รม. 2:1)

“ความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว” ใน 1 ยอห์น 1:5-7 เราอ่านว่า “แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจาก พระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์ เลยถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังคงดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมูสา และไม่ได้ดำเนิน ชีวิตตามความจริง แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ ปราศจากบาปทั้งสิ้น” พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และพระเยซูก็ทรงเป็นพระเจ้าที่รับสภาพมนุษย์ พระองค์ ตรัสแก่พวกฟาริสีเหล่านั้นว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” (ยอห์น 8:12)

ผมเชื่อว่าคำตรัสในเวลานี้มีความหมายสองชั้น: ผมเชื่อว่ามันหมายถึงพระคริสต์เอง, ตัวตนของพระองค์; และผมเชื่อว่ามันยังหมายถึงข่าวประเสริฐของพระคริสต์ด้วย พระวจนะเป็นประทีปสำหรับเท้าของเรา, เป็น ความสว่างแก่ทางเดินของเรา และการเข้ามาของพระวจนะก็นำมาซึ่งความสว่าง พระเยซูได้เสด็จมาแล้ว ด้วย

เหตุนี้ความสว่างจึงเข้ามาในโลกแล้ว บัดนี้เรามีพระราชบัญญัติอันสมบูรณ์แบบแห่งเสรีภาพ, ข่าวสารอันสมบูรณ์แบบแห่งข่าวประเสริฐ พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และพระเยซูได้ทรงประกาศพระเจ้าแก่นุชน้อยแล้ว

“มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว” “ความมืด” ในที่นี้หมายถึง ความมืดทางความคิดและศีลธรรม, ความมืดแห่งบาป-หรือผมขอกกล่าวได้ใหม่ว่าเป็นความมืดแห่งผลทั้งหลายแห่งบาป? มนุษย์รักค้นหาของตา, ค้นหาของเนื้อหนัง, และความเยอหยิ่งแห่งชีวิต มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถรักสิ่งต่างๆของพระเจ้าได้เพราะว่าสันดานแท้จริงของเขานั้นบาปหนา ก่อนที่เราจะสามารถรักพระเจ้าอย่างที่เราควรรักได้นั้น เราต้องมีประสบการณ์กับการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่และมีใจใหม่และจิตวิญญาณใหม่ มนุษย์ที่ไม่มีพระเจ้าย่อมทรามอย่างสิ้นเชิง-เชื่อถือโศกลาง, โศดเขลา, ถูกปิดตาโดยพระแห่งยุคนี้

กิจการที่ชั่วซึ่งถูกพูดถึงในพระคำข้อนี้หมายถึงนิสัยชั่วร้ายต่างๆของชีวิต ผู้คนไม่เปลี่ยนแปลงนิสัยชั่วๆของตนโดยปราศจากการอัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้าในใจนั้น มนุษย์ในเนื้อหนังไม่เคยเต็มใจที่จะเชื่อฟังพระเจ้าและปฏิบัติตามคำบัญชาต่างๆของพระองค์เลย หากไม่มีพระคุณของพระเจ้า มนุษย์ (รวมถึงอาดัม) ก็รักความมืดและความเสื่อมทรามมาโดยตลอด ทราบใดที่โลกนี้ยังอยู่ มนุษย์ธรรมดาก็จะรักบาป แม้แต่เด็กเล็กๆก็ไม่ต้องถูกสอนให้กระทำการต่างๆที่ผิดเลย มันมีอยู่ในตัวพวกเขามาตั้งแต่เกิดแล้ว, มันเป็นสันดานของพวกเขา อย่าเข้าใจผมผิดนะครับ-พระคุณของพระเจ้าย่อมดูแลผู้ที่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดี; แต่แม้แต่เด็กเล็กๆก็มักจะทำการต่างๆซึ่งเป็นพยานรับรองว่ามนุษย์ในสภาวะตามธรรมชาติของตนนั้นไม่เหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้าเลย

ผ่านทางปลายปากกาของอัครทูตเปาโลผู้ได้รับการดลใจ พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานคำตัดสินชี้ขาดสำหรับคนทั้งโลก, มนุษยชาติทั้งหมด:

“ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง ภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย ปากของเขาเต็มด้วยคำแช่งด่าและคำขมขื่น เท้าของเขาวิ่งไวกว้างในการทำให้นองเลือด ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์ และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ในแววตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า’ บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้” (รม. 3:10-20)

ในอิสยาห์ 53:6 เราได้รับความจริงแบบเดียวกัน-แต่อิสยาห์เพิ่มความหวังเข้าไปด้วย: “เราทุกคนได้เงินไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน”

ข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้เปิดเผยอย่างชัดเจนว่าทำไมมนุษย์ถึงหลงหาย, ทำไมพวกเขาถึงพลาดสวรรค์ไปและต้องไปอยู่ในนรกชั่วนิรันดร์ ไม่มีการบอกเป็นนัยแม้สักตัวอักษรเดียวเลยว่าพระเจ้าทรงลิขิตล่วงหน้า

หน้าให้มนุษย์ต้องพินาศ ไม่มีการบอกเป็นนัยเลยว่าความรักของพระเจ้าและการลบลมทินของพระคริสต์ไม่ได้รวมทุกคนเข้าไว้ในนั้นแล้ว พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยความรักของพระองค์, พระคุณของพระองค์, และหนทางแห่งความรอดแก่ทุกคนที่ประสงค์ที่จะมาสู่ความสว่างนั้น; ด้วยเหตุนี้คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะมาสู่ความสว่างนั้นจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย; พวกเขาโทษได้แต่ตัวเองเท่านั้นสำหรับสภาพที่ลงท้ายของตน ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณต้องไปอยู่ในนรกชั่ววินาที มันก็จะไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้า; มันจะเป็นเพราะความต้อรังของคุณเองในการปฏิเสธที่จะมาหาพระเยซู! พระเจ้าได้ทรงวางความชั่วช้าของเราทุกคนไว้บนพระเยซูแล้ว และความสว่างนั้นก็ส่องแสงให้แก่ทุกคนที่ยอมมาสู่ความสว่างนั้น

ในบทแรกของปฐมกาล เราอ่านว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์, ประทานภรรยาที่สมบูรณ์แบบให้แก่เขา, และให้ทั้งสองคนนั้นได้อยู่ในสวนเอเดนอันสวยงาม พระองค์ทรงบอกอาดัมแล้วว่าจะต้องทำอะไร-และทรงสั่งเขาอย่างชัดเจนแล้วด้วยเกี่ยวกับสิ่งเดียวนั้นที่เขาจะต้อง**ไม่**ทำเด็ดขาด: “แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วเจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น” (ปฐมก. 2:17) กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าได้ประทานสิทธิ์ที่จะเลือกให้แก่อาดัม

อาดัมในขณะนั้นยังไร้เดียงสา-แต่ความรู้ดีของเขาก็เป็นแง่ลบ, ความชอบธรรมเป็นแง่บวก ความชอบธรรมถูกยกให้ และหนทางเดียวที่จะกลายเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นก็คือโดยความเชื่อ เมื่อเราใช้ความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู ความชอบธรรมก็ถูกยกให้เป็นของเรา-พระคริสต์ในท่านทั้งหลายคือความชอบธรรม

แต่อาดัมไม่เต็มใจที่จะเชื่อฟังพระเจ้าและดำเนินในพระบัญญัติต่างๆของพระองค์ เขาฟังเอวา (ผู้ซึ่งได้ฟังซาตาน), พวกเขากินผลไม้ต้องห้ามนั้น, “และดวงตาของพวกเขาทั้งคู่ก็ถูกเปิด” พวกเขาทำเครื่องปกปิดด้วยใบมะเดื่อเพื่อปกปิดความน่าละอายแห่งความเปลือยเปล่าของตน และจากนั้นก็ไปซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางต้นไม้เหล่านั้นในสวนนั้น-แต่พระเจ้าทรงพบพวกเขา ที่ซ่อนของพวกเขาไม่เพียงพอ, เครื่องปกปิดของพวกเขาไม่เพียงพอ, ข้อแก้ตัวต่างๆของพวกเขาไม่มีประโยชน์อันใด พระเจ้าทรงพิพากษาพวกเขา-และทรงพิพากษาสิ่งทรงสร้างทั้งปวง พระองค์ทรงขับไล่ชายและหญิงคนแรกนั้นออกไปจากสวนเอเดน-แต่นั่นก็ไม่ใช่ทั้งหมด:

พระเจ้าในสติปัญญาของพระองค์ทรงทราบว่าอาดัมจะกลับมายังสวนนั้น ด้วยเหตุนี้พระองค์จึง “ทรงตั้งพวกเฮอร์ไบทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงซึ่งหมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต” (ปฐมก. 3:24) พระเจ้าทรงทราบว่ถ้าอาดัมกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต เขาก็จะมีชีวิตอยู่ตลอดไปในร่างกายแห่งบาป-ในร่างกายที่เขาได้กบฏต่อพระผู้สร้างของเขา; ดังนั้นพระองค์จึงทรงทำให้แน่ใจว่าอาดัมไม่ได้เข้าสวนนั้นและกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต

ความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงคิดมันขึ้นมา, ทรงวางแผนมัน, ทรงทำให้มันสมบูรณ์แบบและทรงจัดเตรียมมันไว้ ความสว่างแท้จริงนั้นได้เข้ามาสู่โลกแล้วเพื่อนำทางทุกคนที่ยากรู้จักทางไปสวรรค์ และคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะมาสู่ความสว่างนั้นก็ทำเช่นนั้นเพราะว่าพวกเขารักทางทั้งหลายที่บาปหนา, มีดมืดและเสื่อมทรามของตนมากกว่าที่พวกเขารักความชอบธรรม, ความดีงาม, ความบริสุทธิ์, และ

ทางของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ เช่นเดียวกับอาดัม พวกเขาจึงเก็บเกี่ยวผลแห่งทางทั้งหลายของพวกเขาเอง; และถ้าพวกเขายังคงปฏิเสธที่จะมาหาความสว่างนั้นอยู่ต่อไป พวกเขาจะต้องอยู่ในความมืดภายนอกนั้นชั่ววันรันดร์ ซึ่งเป็นที่ๆมีการร้องไห้และการคร่ำครวญและการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน คนเหล่านั้นที่ไม่ชอบความสว่างนั้นบนแผ่นดินโลกนี้ก็ไม่สามารถอยู่ในความสว่างแห่งสวรรค์ได้ และถ้าพวกเขาเลือกที่จะเดินในความมืดบนโลกนี้ พวกเขาจะถูกปิดกั้นโดยอัตโนมัติออกจากความสว่างชั่ววันรันดร์นั้นในนครขาวดงมุกดา

ช่วยไม่ได้ที่เราเกิดมาในบาป ช่วยไม่ได้ที่เรามีความเปื่อยเน่าของเนื้อหนังและความมืดบอดของความคิดและใจแบบธรรมชาติ; แต่สิ่งที่นำการปรับโทษและการพิพากษาในนรกมาให้คือการปฏิเสธพระเยซูคริสต์ เจ้าผู้ได้เสด็จมาเพื่อสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่เราจะได้มีชีวิต เรื่องที่น่าเศร้าที่สุดเลยก็คือ การที่ชายหรือหญิงคนใดจะดิ่งลงเหวแห่งความไม่เชื่อ, ลงไปสู่บึงไฟที่ลุกไหม้ด้วยกำมะถัน, ในเมื่อบาปทั้งหลายของพวกเขาถูกชดใช้แล้ว, การไถ่ของพวกเขาก็ถูกซื้อแล้ว, และทั้งหมดที่พวกเขาต้องทำก็คือมาหาพระเยซู!

ข้อ 20 และ 21: “เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยพึงพระเจ้า”

ในพระคำสองข้อนี้เราพบการประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติของทุกสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสมาโดยตลอดในการสนทนาของพระองค์กับนิโคเดมัส นี่เป็นผลที่ตามมาโดยตรงของความจริงนั้นที่ถูกประกาศในข้อ 19

สาส์นของข้อพระคำเหล่านี้ประยุกต์ใช้โดยตรงกับพวกยิวในสมัยนั้น แต่มันก็ประยุกต์ใช้กับบรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติเช่นกัน-กับคุณและกับผม

“ทุกคนที่ประพฤติชั่ว” (คนไม่เชื่อทุกคน, ทุกคนที่ไม่ได้บังเกิดใหม่) “ก็เกลียดความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น” คนไม่เชื่อก็ไม่รักพระคริสต์, เขาไม่รักข่าวประเสริฐ ถ้าเขามาถึงความสว่างนั้น ข่าวประเสริฐก็จะดักเตือนและตำหนิเขา และเขาคงต้องจำใจยอมรับสภาพที่หลงหายของตน เขาไม่ยอมให้ทางชั่วทั้งหลายและกิจการชั่วทั้งหลายของเขาถูกเปิดโปงและถูกเปิดเผย, เขาไม่ยอมที่จะถูกดักเตือน เขากลับวันนั้นเมื่อเขาจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า, เมื่อการชั่วทุกอย่างของเขาจะถูกนำมาสู่ความสว่างและถูกพิพากษา; แต่เนื่องจากเขารักบาปและรักทางชั่วของตัวเอง เขาก็เลยไม่ยอมมาถึงความสว่างนั้น, เขาไม่ยอมแสวงหาพระคริสต์หรือรับข่าวประเสริฐเพื่อที่จะได้รับความรอด

มีคนไม่เชื่ออยู่สองกลุ่ม: คนเหล่านั้นที่เกลียดชังข่าวประเสริฐ, เกลียดชังคริสตจักร, และแสดงออกถึงความเกลียดชังของตนโดยไม่ยกเหตุผลอะไรเลย-(พวกเขาถึงขั้นดูถูกผู้คนที่เชิญชวนพวกเขาให้มาคริสตจักรและร่วมการประชุมต่างๆที่มีการประกาศข่าวประเสริฐด้วยซ้ำ)-และคนเหล่านั้นที่ดูเหมือนจะชื่นชมข่าวประเสริฐ, บางครั้งพวกเขามาร่วมประชุมที่คริสตจักรและดูเหมือนจะชื่นชมการนมัสการที่ดี อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงแล้ว คนกลุ่มที่สองนี้ก็ได้ตีไปกว่ากลุ่มแรก เพราะว่าลึกๆภายในยังมีบางสิ่งที่พวกเขารักมากกว่าที่พวกเขารักพระเจ้า มิฉะนั้นพวกเขาคงยอมจำนนต่อพระเยซูและปรนนิบัติพระองค์แล้ว พวกเขาทำให้เรานึกถึงฝูงชนเหล่านั้นที่ติดตามพระเยซูเพื่อขอขนมปังและปลา แต่เมื่อพระองค์ทรงถูกนำตัวไปยังกล

โกธา พวกเขาหนีไปและทิ้งพระองค์ให้เผชิญกับกางเขนนั่นเพียงลำพัง วันหนึ่งเมื่อสันดานที่แท้จริงของพวกเขาถูกนำมาสู่ความสว่าง พวกเขาจะได้ยินพระเยซูตรัสว่า “จงถอยออกไปเสีย! เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย”

“ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่างนั้น” นี่หมายถึงผู้เชื่อ, คนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง เขาอาจอ่อนแอ, เขาอาจเป็นเพียงทารกคนหนึ่งในพระคริสต์, เขาอาจโศกเศร้าในเรื่องฝ่ายวิญญาณ; แต่ด้วยหัวใจของเขา เขาเชื่ออันนำไปสู่ความชอบธรรมแล้ว: “ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” (รม. 10:10)

สำนวนต่างๆที่คล้ายกับถ้อยคำที่ถูกรวบรวมในข้อ 21 ก็ถูกพบเช่นกันในยอห์น 18:37; 1 ยอห์น 1:6,8; 2:4; 3:19; และ 2 ยอห์น 3,4 “ผู้ที่ประพฤติตามความจริง” ก็ไม่วิ่งหนีจากความสว่างนั้น ผู้ที่ดำเนินชีวิตในความจริงและเดินในความสว่างนั้นก็เต็มใจเสมอที่จะให้กิจการทั้งหลายของเขาเป็นที่ปรากฏ, เขาไม่ละอายในสิ่งที่เขากระทำหรือที่ๆเขาเดินไป เขามาถึงความสว่างนั้น “เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำ การนั้นโดยพึ่งพระเจ้า”

นาธานาเอลเป็นตัวอย่างที่ดีของความจริงของพระคำข้อนี้ เขาเป็นคนที่ “ประพฤติตามความจริง” เท่าที่ความจริงได้ถูกเปิดเผยแก่เขาผ่านทางความสว่างแบบมั่วๆของระบบแบบโมเสสตามที่มันถูกนำมาให้ภายใต้พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี; และทันทีที่เขาได้มาติดต่อกับพระเยซู เขาก็เชื่อในพระองค์, ต้อนรับพระองค์, และติดตามพระองค์ ชาวประเสริฐคือแม่เหล็กที่ดึงดูดผู้เชื่อ มันมีอำนาจในการชักนำ, มันดึงดูดคนเหล่านั้นที่ได้บังเกิดใหม่แล้ว; และเมื่อผู้ใดปฏิเสธที่จะดำเนินในความสว่างนั้น คุณก็เชื่อใจได้เลยว่าคนๆนั้นไม่ได้บังเกิดใหม่

นิโคเดมัสได้มาหาพระเยซูด้วยใจที่หิว และพระเยซูทรงเปิดความสว่างนั้นโดยสั่งสอนเขาในเรื่องการบังเกิดใหม่ เราทราบจากคำพยากรณ์ในเวลาต่อมาของนิโคเดมัสต่อหน้าสภาซานเฮดรินและโดยการกระทำต่างๆของเขาว่าการตรึงกางเขนนั่นที่เขาได้รับความสว่างนั้นและยอมรับความจริงที่ประทานให้แก่เขาแล้วในวันนั้น ผมเชื่อโดยส่วนตัวว่าเขาได้บังเกิดใหม่แล้วในวันนั้นเอง; แต่ถ้าไม่ใช่ เขาก็ได้กลายเป็นผู้เรียนเกี่ยวกับความจริงนั้นแล้วอย่างแน่นอน และที่ไหนสักแห่ง, คราไดสักครา, เขาได้บังเกิดใหม่แล้ว ผมเชื่อเช่นนี้เพราะว่าเขาได้แก้ต่างเพื่อพระเมสสิยาห์ต่อหน้าสภาซานเฮดริน (ยอห์น 7:50, 51) และด้วยกันกับโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย เขาได้ขอพระศพของพระเยซูที่กางเขนนั่นและช่วยวางพระศพนั้นในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ เขาได้พิสูจน์ความเชื่อของตนโดยการกระทำต่างๆของตน

คนที่มาหาพระเยซูเพื่อรับความรอดและต้อนรับพระเยซูอย่างจริงจังก็จะเริ่มดำเนินในความสว่างนั้น และจะเดินในความสว่างนั้นต่อไป ถ้าเขาไม่จริงจัง เขาก็จะหันกลับไปในที่มืด คนเหล่านั้นที่ “อ้างตัว” แต่ไม่ได้ “เชื่อจริง” ก็อาจดูเหมือนเดินในความสว่างนั้นอยู่สักพักหนึ่ง แต่ในไม่ช้ามันก็จะปรากฏชัดว่าพวกเขาไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงเลย ชีวิตย่อมก่อเกิดผล; ชีวิตไม่เคยอยู่นิ่งหรืออยู่กับที่ ชีวิตที่ไม่เติบโตก็ไม่ใช่วิต คนเหล่านั้นที่รับข่าวประเสริฐอย่างแท้จริงและบังเกิดใหม่แล้วก็จะดำเนินในความจริงแห่งข่าวประเสริฐต่อไป, พวกเขาจะเปียดเข้ามาใกล้พระเยซูเจ้ามากขึ้นและจะยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม

มากขึ้น; แต่ถ้าพวกเขาไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง พวกเขาจะเผลอกลับไปสู่ความมืดและตัณหาของเนื้อหนังในที่สุด

มันน่าสนใจไม่ใช่หรือครับที่จะหมายความว่าในข้อพระคำตอนนี้ทั้งหมดเกี่ยวกับบนิโคเดมัสไม่มีสักคำเดียวที่พูดถึงการที่เขาต้องรับบัพติศมา? คนเหล่านั้นที่สอนว่า “น้ำ” ในข้อ 5 คือบัพติศมาในน้ำก็ควรพิจารณาเรื่องนี้อย่างจริงจัง ผมเชื่อว่าถ้าบัพติศมาในน้ำเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการไถ่ พระเยซูก็คงจะให้บัพติศมาในโคเดมัสนั้นไปแล้ว-และผมก็เชื่ออีกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงจะบันทึกเรื่องนั้นไว้ที่นั่นไปแล้ว ไม่มีการบอกเป็นนัยเลยว่านิโคเดมัสได้รับบัพติศมาในคราวนี้-หรือตอนไหน ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วควรเดินตามพระคริสต์ในการรับบัพติศมา แต่บัพติศมาไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับการไถ่ มันคือพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระเยซูต่างหากที่ชำระบาปของเราให้หมดสิ้นไป

ช่วงเป็นข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่ คือพระคำยี่สิบเอ็ดข้อแรกของบทที่สามของข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยยอห์น! ผมสงสัยว่ามีพระคำยี่สิบเอ็ดข้อตรงไหนอีกในพระวจนะของพระเจ้าที่มั่งคั่งที่มีความสำคัญมากกว่าในยุคสมัยนี้ที่เราใช้ชีวิตอยู่ เราต้องอ่านพวกมัน, อ่านพวกมันซ้ำๆ, ศึกษาพวกมัน, และรับพวกมันไว้ด้วยสิ้นสุดตัวตนของเรา ในข้อพระคำเหล่านี้เราได้เห็นพระราชกิจของพระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระบิดาที่มีต่อมนุษยชาติ; เราได้เรียนรู้ว่าการตรึงกางเขนเป็น “สิ่งจำเป็น” ของพระเจ้า-บุตรมนุษย์ต้องถูกยกขึ้นบนกางเขนนั้น เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับการประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการบังเกิดใหม่-“ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากพระวิญญาณ...” ข้อพระคำเหล่านี้สอนเราว่ามนุษย์ธรรมดาที่นั่นเสื่อมทราม, สันดานของเขานั้นบาปหนา, และเขา**ต้อง**บังเกิดใหม่ถ้าเขาอยากเข้าอาณาจักรของพระเจ้า จากนั้นเราได้อ่านเกี่ยวกับ “วิธี” ของการสร้างใหม่, และว่าความเชื่อในพระคริสต์ก็จัดการพิพากษาปรับโทษทั้งสิ้นไป ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกพิพากษาปรับโทษอยู่แล้วเพราะว่าเขาไม่ได้เชื่อในพระนามของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงก็ขวนขวายที่จะมาถึงความสว่างนั้น, และคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะมาถึงความสว่างนั้นก็กำลังให้ข้อพิสูจน์ชัดเจนว่าพวกเขายัง**ไม่ได้**บังเกิดใหม่เลย

ไม่เคยมีคำเทศนาที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ถูกเทศนามาก่อนเลย พระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้าผู้ประสูติจากหญิงพรหมจารี, ได้ตรัสคำเทศนาที่ยิ่งใหญ่นี้ และเราควรหมายเหตุไว้ว่ามันได้ถูกเทศนา-ไม่ใช่แก่ฝูงชนมากมาย, แต่แก่**คนๆเดียว** ไม่มีสักประเด็นเดียวในหลักข้อเชื่อสำคัญๆแห่งความเชื่อที่นั่นที่ไม่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ มันเป็นคำเทศนาที่**ครบถ้วน**-และไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด! คำเทศนานี้ถูกกล่าวโดยพระองค์ผู้ทรงเป็นนักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่

คำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ข้อ 22: “ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา”

บทสัมภาษณ์ระหว่างพระเยซูกับนิโคเดมัสน่าจะเกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม หลังจากนั้นไม่นาน พระองค์เสด็จออกจากกรุงนั้นและเสด็จออกไปในแถบชนบทของแคว้นยูเดีย, เข้าไปในพื้นที่ชนบท, และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ไปกับพระองค์

“*พระองค์ประทับที่นั่น*” (ตามที่ภาษากรีกกล่าว) บ่งบอกว่าพระองค์ “ทรงใช้เวลาหลายวัน” อยู่ที่นั่น กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระองค์ทรงอยู่ต่อไปที่นั่นชั่วระยะเวลาหนึ่ง, พระองค์ไม่ได้แค่เสด็จผ่านเข้าไปเท่านั้น ข้อพระคัมภีร์หลายตอนเปิดเผยว่าพระเยซูทรงรักแถบชนบท; พระองค์ทรงเดินทางในแถบชนบทและในแถบเทือกเขาเยอเซ

พระองค์ทรงอยู่ต่อไปในแคว้นยูเดีย “*และให้บัพติศมา*” พระคัมภีร์สอนว่าพระเยซูเองไม่ได้ให้บัพติศมา (ดู บทที่ 4 ข้อ 2) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ต้องรับบัพติศมาจากพระองค์”-แต่พระเยซูก็ไม่ได้ให้บัพติศมาเขา (มธ. 3:13-17) ใครบางคนอาจเสนอแนะว่านี่เป็นคำพูดที่ขัดแย้งกันเนื่องจากข้อพระคำตอนนี้อาจกล่าวอย่างชัดเจนว่าพระองค์ “ทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา” แต่การตีความที่ต้องของเรื่องนี้ก็ชัดเจนหากเราเต็มใจที่จะศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง เมื่อเหล่าคนของพระเจ้าที่ได้รับการแต่งตั้ง, ผู้คนที่พระเจ้าได้ทรงเรียกและมอบหมายภารกิจ, กระทำพิธีต่างๆของความเชื่อแบบคริสเตียน, งานนั้นที่พวกเขากระทำก็คืองาน**ของพระองค์** ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระเยซูให้บัพติศมาผู้เชื่อใหม่ มันก็ถูกต้องอย่างสมบูรณ์แบบที่จะกล่าวว่าพวกเขาได้ให้บัพติศมา**ของพระองค์**

ข้อ 23: “*ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนที่พากันมารับบัพติศมา*”

ก่อนการประกาศต่อประชาชนเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ ยอห์นได้ให้บัพติศมา “อันสำแดงการกลับใจใหม่” แต่หลังจากนั้นไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเขากำลังให้บัพติศมา*ในพระนามของพระเยซู* อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายความว่าบัพติศมาของยอห์นนั้นไร้ค่า ผมเชื่อว่าบัพติศมาของยอห์นและบัพติศมาแบบคริสเตียนมีแก่นแท้เดียวกันและว่าคนใดที่กลับใจใหม่แล้วอย่างแท้จริงและรับบัพติศมาจากยอห์นก็ไม่จำเป็นต้องรับบัพติศมาหลังจากวันเพ็นเทคอสต์นั้น ถ้าเรา*ไม่ถือ*ทฤษฎีนี้ ก็คงเกิดคำถามหนึ่งเกี่ยวกับบัพติศมาของพวกอัครทูต

ข้อพระคำในกิจการ 19:1-6 ไม่ได้ขัดแย้งกับสิ่งที่ผมเพิ่งกล่าวไป อย่างหนึ่งเลยก็คือ คนเหล่านั้นที่ถูกพรรณนาในข้อพระคำตอนดังกล่าวดูเหมือนจะไม่ทราบเกี่ยวกับหลักการเบื้องต้นต่างๆของความเชื่อแบบคริสเตียน พวกเขาบอกว่า “พวกเราไม่เคยได้ยินด้วยซ้ำว่ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่” นี่แสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ใช่คนที่เคยได้ยินยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ผู้ซึ่งกล่าวหลายครั้งเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มธ. 3:11) และพวกเขาก็ไม่ได้รับบัพติศมาจากยอห์นเองด้วย พวกเขา*น่าจะเป็น*ผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองเอเฟซัสผู้ซึ่งเคยได้ยินอโปลโลเทศนาและที่รู้น้อยกว่าอาจารย์ของพวกเขา

ดูเหมือนจะชัดเจนมากกว่าบัพติศมาเดียวที่*พวกอัครทูต*เคยได้รับคือบัพติศมาของยอห์น และไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดเลยที่จะเสนอแนะว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับบัพติศมาจากเขาในตอนต้นแห่งงานรับใช้ของเขาได้รับบัพติศมาใหม่ หรือว่าพวกเขา*ต้อง*รับบัพติศมาใหม่

ยอห์นกำลังให้บัพติศมา “*อยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิม*” เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ประกาศว่าทุกวันนี้มันเป็นไปไม่ได้ที่จะชี้ชัดตำแหน่งที่ตั้งของสถานที่แห่งนี้ มันอยู่ที่ไหนสักแห่งในแคว้นยูเดียอย่างไม่มีข้อสงสัย ในโยชูวา 15:32 ในรายชื่อเมืองต่างๆที่ถูกยกให้แก่ตระกูลยูดาห์ เราพบชื่อ*ซิลิม*และ*อาอิน* มันเป็นไปได้มากกว่านี้

คือสถานที่ที่ยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่ในขณะนั้น เนื่องจากการแปลจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งทำให้ชื่อต่างๆและการสะกดของพวกมันสับสนอยู่บ่อยๆ

เราถูกบอกไว้ว่าทำไมยอห์นถึงกำลังให้บัพติศมาอยู่ในสถานที่ๆเฉพาะเจาะจงแห่งนี้-“*เพราะที่นั่นมีน้ำมาก*” ผมเชื่อว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ให้บัพติศมาโดยวิธีจุ่มลงให้มิด มิฉะนั้นทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงทรงชี้ให้เห็นว่ามี “น้ำมาก” อยู่ที่นั่น? ถ้ายอห์นกำลังให้บัพติศมาโดยวิธีการอื่นๆ เช่น การประพรมน้ำหรือการเทน้ำ มันก็คงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมี “น้ำมาก” เลย

ผมอยากออกนอกเรื่องนานพอตรงนี้เพื่อที่จะอธิบายว่าผมไม่เคยทำให้มันเป็นประเด็นในการแตกสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อคนอื่นๆเกี่ยวกับเรื่องวิธีการให้บัพติศมาที่ถูกใช้เลย น้ำไม่ได้ช่วยเราให้รอด มันไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับความรอดของเรา; แต่ผมเชื่ออย่างแน่นหนากว่าพระเยซูได้ทรงถูกจุ่มลงในแม่น้ำจอร์แดน (พระคัมภีร์กล่าวว่าพระองค์ “*ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ*”-มธ. 3:16); และเนื่องจากผมเชื่อว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงได้รับบัพติศมาโดยการจุ่มลงให้มิด ผมจึงได้รับบัพติศมาโดยวิธีการเดียวกันและผมเชื่อว่าการจุ่มลงให้มิดเป็นวิธีการให้บัพติศมาของภาคพันธสัญญาใหม่ แต่มันก็ไม่แตกสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อคนอื่นๆที่เห็นต่างจากผมในประเด็นนั้น เพราะว่าบัพติศมาในน้ำไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับความรอด

“*และผู้คนที่พากันมารับบัพติศมา*” ผมเชื่อว่าคนจำนวนมากที่ได้ยินยอห์นเทศนาก็ได้เชื่อในพระเยซูและรับบัพติศมา

ข้อ 24: “*เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก*”

ผมเชื่อว่ายอห์นทราบว่าการรับใช้ของเขาได้สำเร็จแล้วเมื่อเขาประกาศพระเยซูต่อสาธารณชนและชี้ให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้เขาขยับน้อยลงเลย เขาเทศนา, เขาสั่งสอน, เขาชี้ผู้คนให้ไปหาพระเยซู, เขาให้บัพติศมา-เขาทำงานตรากตรำจนถึงจุดจบแห่งชีวิตบนโลกนี้ของเขา เขาเทศนาอย่างขยันขันแข็งต่อไปและเห็นผู้คนมาหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจนกระทั่งเฮโรดเรียกร้อยศีรษะของเขา “*ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข*” (มธ. 24:45, 46)

ข้อ 25: “*เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ*”

พระคัมภีร์ไม่บอกเราเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของการโต้เถียงกันนี้ แต่เมื่อตัดสินจากข้อพระคำหลายข้อที่มาก่อนหน้า “*เรื่องที่ได้เถียงกัน*” น่าจะเกี่ยวข้องกับบัพติศมา ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าผู้คนเหล่านั้นได้เถียงกับสาวกบางคนของยอห์นเกี่ยวกับว่าอันไหนที่ชำระให้บริสุทธิ์มากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบบัพติศมาทั้งสองนั้น-บัพติศมาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากับบัพติศมาของพระคริสต์

มีข้อพิพาทมากมาย (อยู่เสมอมาและน่าจะจะมีอยู่เสมอไป) เกี่ยวกับบัพติศมาในแวดวงคริสเตียนมากกว่าหลักคำสอนหรือพิธีอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อแบบคริสเตียน ความเสียหายมากมายถูกก่อให้เกิดขึ้นโดยการที่ผู้เชื่อทั้งหลายโต้เถียงกันเกี่ยวกับเรื่องบัพติศมา มันเป็นเรื่องน่าสังเวชที่คนบางคนไม่ร้อนรนในการชเนนวิญญาณมากเท่ากับที่พวกเขาร้อนรนเกี่ยวกับวิธีการให้บัพติศมา น้ำไม่เคยชำระล้างบาปสักอย่างเดียวออกไปและจะไม่มีวันชำระล้างออกไป มันคือพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ที่ชำระให้สะอาดจากบาป คนที่ให้ความหวัง

อยู่ในบัพติศมาในน้ำก็กำลังก่อสร้างบนทราย และวันหนึ่งเมื่อน้ำท่วมมาบ้านของเขาก็จะพังอย่างแน่นอน คนเหล่านั้นที่ให้ความหวังของตนอยู่ใน “สิ่งที่ไม่น้อยกว่าพระโลหิตและความชอบธรรมของพระเยซู” ก็จะตั้งมั่นคงอยู่เมื่อโลกกำลังลุกเป็นไฟ!

ข้อ 26: “สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า “รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน”

“สาวกของยอห์นจึงไปหา **ยอห์น**” คุณจะสังเกตเห็นว่ายอห์นผู้เป็นที่รักไม่ได้เรียกยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่า “ผู้ให้รับบัพติศมา” (the Baptist) มีผู้เสนอแนะว่าเหตุผลที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าตอนที่ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียน บัพติศมาของยอห์นได้ผ่านพ้นไปแล้ว

พวกสาวกของยอห์นมีความผิดในเรื่องจิตวิญญาณชอบแบ่งพรรคแบ่งพวกแบบเดียวกันนี้ซึ่งเปาโลได้ตำหนิชาวเมืองโครินธ์เมื่อพวกเขากำลังโต้เถียงกันเอง โดยบางคนกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล”, คนอื่นๆ ก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์อปอลโล” (อ่านบทที่สามทั้งบทของ 1 โครินธ์) พวกสาวกของยอห์นมีใจจริง เพราะว่าพระเยซูกำลังสร้างสาวกได้จำนวนมากกว่ายอห์น; งานรับใช้ของพระเยซูกำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว ขณะที่งานรับใช้ของยอห์นกำลังลดน้อยลง พวกเขาพูดถึงพระเยซูว่า “ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น” คำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่าคำพยานของยอห์นที่ป่าวประกาศพระเยซูว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์กำลังเกิดผลไปไกล เขาได้กล่าวอย่างชัดเจนต่อหน้าประชาชนและแก่พวกสาวกของเขาแล้วว่าเขาไม่ใช่ “ความสว่างนั้น” แต่เป็นเพียง “เสียงๆหนึ่ง” เมื่อพิจารณาพระคำข้อนี้ ดูเหมือนว่าถ้อยคำของเขามีผลกระทบน้อยมากต่อความคิดของเหล่าสาวกของเขา พวกเขาไม่ได้ไว้วางใจในพระเมสสิยาห์ของตนถึงแม้ว่ายอห์นชี้ทางพวกเขาอย่างชัดเจนแล้วให้ไปหาพระเยซูแทนที่จะมาหาตัวเขาเอง

“ดูเถิด ท่านผู้นั้นให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน” งานรับใช้ของพระเยซูกำลังดึงดูดผู้คนมากมายเหลือเกิน, ผู้คนมากมายเหลือเกินกำลังรับบัพติศมาจากเหล่าสาวกของพระองค์จนเหล่าสาวกของยอห์นร้องว่า “คนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน!” เราทราบว่ามีคนมาหาพระเยซู-และแม้แต่คนเหล่านั้นที่มาจริงๆ น้อยคนนักเชื่อไปสู่ความรอด คำกล่าวนี้มีความหมายเพียงว่าคนจำนวนมากได้แหกกันไปหาพระเยซูและกำลังรับบัพติศมาจากเหล่าสาวกของพระองค์ คนจำนวนมากติดตามพระองค์เพื่อขนมปังและปลา และเพราะการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์

ในหลายกรณี พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสามารถใช้คำกล่าวที่เห็นแก่ตัวเช่นคำพูดเหล่านี้ของเหล่าสาวกของยอห์น และทรงสามารถให้โอกาสคริสเตียนสักคนที่จะกล่าวคำพยานอันยิ่งใหญ่ได้ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ได้ฉุนเฉียวเพราะความสำเร็จของงานรับใช้ของพระเยซู, เขาไม่ได้เดือดร้อนวุ่นวายใจ เขา^{รู้}ว่าเขาจะต้องด้อยลงและพระเยซูจะต้องยิ่งใหญ่ขึ้น คำตอบของเขาแสดงออกถึงความจริงของพระเจ้าเกี่ยวกับความสำเร็จ, การเติบโต, อิทธิพล, และการเลื่อนขั้นในเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 27: “ยอห์นตอบว่า “มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา”

พระเจ้าพระบิดาทรงทราบว่าผู้ใดสามารถทนการเลื่อนขั้นและการเติบโตฝ่ายวิญญาณได้ ของประทานต่างๆฝ่ายวิญญาณอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์และพระองค์ทรงควบคุมของประทานเหล่านั้น ถ้าเราดำเนินใน

ความสว่างนั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่เราแล้วและทำหน้าที่คนต้นเรือนที่พระองค์ทรงวางไว้ให้เราแล้วจนสำเร็จ เมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต เราก็จะได้ยินพระองค์ตรัสว่า “ดีแล้ว เจ้าผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ จงเข้าสู่ความชื่นบานแห่งนายของเจ้าเถิด” ผู้รับใช้ที่แท้จริงและสัตย์ซื่อของพระเจ้าก็ไม่บ่นต่อว่าหากความเป็นที่นิยมของเขาเริ่มจางลงขณะที่ความเป็นที่นิยมของผู้รับใช้คนอื่นหนึ่งเพิ่มขึ้น “เพราะการยกขึ้นนั้นมิได้มาจากทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก และมีโซ่มาจากทิศใต้ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงให้คนหนึ่งลงและทรงยกอีกคนหนึ่งขึ้น” (เพลงสดุดี 75:6, 7)

คำกล่าวของยอห์นในพระคำข้อนี้ประกาศอย่างชัดเจนแก่เหล่าสาวกของเข่ว่าสิ่งที่เขามีนั้น เขาได้รับมาจากพระเจ้า; และถ้าพระเจ้าทรงเห็นสมควรที่จะประทานแก่เขามากขึ้น พระเจ้าก็ทรงสามารถที่จะกระทำเช่นนั้นได้; แต่ถ้าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่เขาจะต้องด้อยลงขณะที่พระคริสต์ทรงเพิ่มขึ้น นั่นก็เป็นฐานะของพระเจ้า มนุษย์ไม่อาจรับสิ่งใดได้เลยเว้นแต่สิ่งที่ถูกให้แก่เขาจากสวรรค์; ของประทานฝ่ายวิญญาณทุกอย่างและงานรับใช้ฝ่ายวิญญาณทั้งหมดล้วนถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้าและเป็นสิ่งที่พระองค์ประทานให้

พระคำข้อนี้เป็นยามห้ศรัทธาสำหรับรักษาความซื่อสัตย์ในใจของคนงานคริสเตียนคนใดเมื่อพี่น้องคนหนึ่งดูเหมือนจะเจริญรุ่งเรืองกว่าตัวเขาเอง เราควรชื่นชมยินดีเมื่อเพื่อนร่วมงานของเราเจริญรุ่งเรือง; ผู้รับใช้แท้จริงทุกคนเป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐเดียวกัน และเราควรทำงานรับใช้ต่อไปเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ใช่เพื่อเกียรติของตัวเอง หากสิ่งที่เรากำลังกระทำในนามของความเชื่อแบบคริสเตียนถูกกระทำเพื่อนำเกียรติยศและความเจริญรุ่งเรืองมาสู่ตัวเราเอง เราก็ได้บำเหน็จของเราแล้วและจะไม่มีบาปเหน็บใจเลยเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานของประทานทุกอย่างที่ดีและสมบูรณ์แบบ และเราไม่มีอะไรที่จะโอ้อวดเลย ขอถวายเกียรติแด่พระเจ้า! พระองค์ทรงสมควรได้รับเกียรติ

ข้อ 28: “ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์”

ในที่นี้ยอห์นเตือนความจำเหล่าสาวกของเขว่าเขาชี้ทางซ้ำแล้วซ้ำอีกให้พวกเขาไปหาพระคริสต์ ไม่ใช่มาหาตัวเขาเอง เขาได้ประกาศหนักแน่นแล้วว่าเขาเป็นเพียงเสี้ยวหนึ่ง, ผู้เบิกทางคนหนึ่งที่ถูกใช้มาเพื่อประกาศการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์; และถ้าพวกเขาจำคำพยานของเขาได้ พวกเขาก็คงไม่ประหลาดใจเลยเมื่อพระเยซูทรงสร้างสาวกและให้บังเกิดมาสาวกมากกว่าที่ยอห์นได้กระทำ ถ้าพวกเขาได้เชื่อคำพยานของยอห์น พวกเขาก็คงคาดหวังไปแล้วว่าพระเยซูจะทรงแซงหน้ายอห์น; แต่พวกเขาได้ฟังด้วยหู ไม่ใช่ด้วยใจ

ความจริงของพระคำข้อนี้เป็นภาพประกอบจากพระเจ้าว่ามนุษย์นั้นลึกลับง่าย-พวกเขาได้ยิน แต่พวกเขาไม่จำ ยอห์นได้ประกาศเข้าไปในใจของพวกเขาโดยตลอดว่าพระองค์ผู้ซึ่งเขาได้มาเพื่อจะประกาศนั้นทรงเหนือกว่าตัวเขาเอง; แต่เมื่อพระคริสต์ทรงเริ่มเพิ่มพูนขึ้นและยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเริ่มจางหายไปในฉากหลัง พวกเขาก็เริ่มมีใจอิจฉาและริษยา พวกเขาลืมไปแล้วว่ายอห์นได้พร่ำบอกพวกเขาซ้ำๆว่าสิ่งที่พวกเขากำลังเห็นอยู่นี้จะเกิดขึ้นเหมือนอย่างที่เราได้เห็นแล้ว

ข้อ 29: “ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว”

ในที่นี้ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ภาพประกอบหนึ่งที่ผู้คนคุ้นเคยมากๆ เพื่ออธิบายตำแหน่งเชิงสัมพันธ์กันของพระคริสต์กับตัวเอง “เจ้าสาว” คือกลุ่มผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว-มเหสีของพระเมสโปดก (วิว. 21:9) “เจ้าสาว” คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า “สหายของเจ้าสาว” หมายถึงยอห์นเอง และหมายถึงผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อคนอื่นๆ ของพระคริสต์

ภาพประกอบของยอห์นในที่นี้เป็นไปตามธรรมเนียมของพวกยิวในงานสมรสในสมัยนั้น เหล่าสหายของเจ้าสาวเป็นคนกลางสำหรับติดต่อสื่อสารระหว่างเจ้าสาวกับเจ้าบ่าวก่อนที่จะเข้าพิธีแต่งงานเป็นหนึ่งเดียวกันในการสมรส และเป็นหน้าที่ของสหายเหล่านี้ที่จะขจัดอุปสรรคทั้งหมดที่ขัดขวางการสมรสแบบเร็วจี โดยการนำภาพประกอบนี้ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาแสดงให้เห็นว่างานของเขา คือ การประกาศพระเมสสิยาห์และส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างพระเมสสิยาห์และมนุษย์ ด้วยเหตุนี้เขาจึงชื่นชมยินดีถึงแม้ว่างานรับใช้ของเขากำลังลดน้อยลงแล้วก็ตาม งานรับใช้ของ “เจ้าบ่าว” กำลังเพิ่มขึ้น และนี่คือภารกิจของยอห์นบนแผ่นดินโลก

เจ้าบ่าว “มีเจ้าสาว” คำกรีกที่แปลเป็น “มี” มีความหมายตรงตัวว่า “ถือกรรมสิทธิ์เป็นของตนเอง”- นั่นคือ เจ้าบ่าวถือกรรมสิทธิ์ในตัวเจ้าสาว; เธอเป็นกระดูกแห่งกระดูกของเขาและเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของเขา (ปฐมก. 2:23)

เจ้าสาวถูกถือกรรมสิทธิ์โดยเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบาวก็ “ยืน” อยู่, ส่วนหนึ่งที่บอกเป็นนัยอย่างแนบเนียนถึงความด้อยกว่า บุโรหิตยิว “ยืนอยู่ทุกวันๆ” ขณะที่เขาปรนนิบัติและถวายเครื่องบูชาต่างๆ, หลายครั้งเป็นเครื่องสัตวบูชาเดิมๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีก; แต่พระคริสต์ “นั่งลงประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” หลังจากที่พระองค์ได้ทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเดี่ยวแล้ว (ฮบ. 10:11, 12)

ในมัทธิว 9:15 ซึ่งกล่าวแก่พวกสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา พระเยซูทรงเรียกพระองค์เองว่าเป็นเจ้าบ่าว: “สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกขโศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้หรือ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบาวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร”

ข้อ 30: “พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง”

ในที่นี้ยอห์นบอกเหล่าสาวกของเขาที่กำลังบ่นว่ามันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่พระเยซูคริสต์จะทรงเพิ่มพูนขึ้นในเรื่องความเป็นที่นิยมและศักดิ์ศรี ขณะที่เขาและการที่ผู้คนติดตามเขาควรลดลง นี่ก็เป็นการทวนซ้ำสิ่งที่เขาได้กล่าวไปแล้วในตอนต้นของงานรับใช้ของเขา เขาเป็นเพียงผู้เบิกทาง; พระคริสต์ทรงเป็นกษัตริย์องค์นั้น

ผู้รับใช้ที่แท้จริงต้องพอใจเสมอที่จะเป็นที่สอง แน่แน่นอนว่าเขาอยากเป็นที่รักและชื่นชม; แต่เขาก็อยากให้เหล่าคนที่ติดตามเขารักพระเยซูเหนือสิ่งอื่นใด มันเป็นเรื่องถูกต้องสำหรับเราที่จะรักคนเหล่านั้นที่ได้ชี้เราให้ไปหาพระเยซู-คนเหล่านั้นที่ได้อธิษฐานเผื่อเรา, คนเหล่านั้นที่ได้เป็นพยานแก่เรา, คนเหล่านั้นที่ได้ยืนกรานอยู่ตลอดจนกว่าเราได้อ่อนรับพระเยซูและได้รับความรอดแล้ว; แต่เราควรจดจำไว้ว่าคนเหล่านั้นแค่ชี้หน้าเราให้ไปหาพระเมสโปดกของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ได้ช่วยเราให้รอด, และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงต้องทรงเป็นที่หนึ่งในเรื่องความรัก, การเคารพเทิดทูน, และการนมัสการในใจของเรา

พระเยซูเหนือทุกสิ่ง

ข้อ 31: “พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง”

ในที่นี้คือการประกาศความเหนือกว่าอันไร้ขีดจำกัดของพระเยซูคริสต์เจ้าเมื่อเทียบกับสิ่งมีชีวิตทั้งปวง พระคริสต์ทรง “มาจากเบื้องบน”-ผู้ที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า-และในฐานะพระเจ้าในเนื้อหนัง พระองค์ทรงอยู่เหนือกว่ามนุษย์ทุกคน พระผู้สร้างทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งที่ถูกสร้างโดยพระองค์; ด้วยเหตุนี้พระคริสต์จึงทรง “สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เทนีสักติเทพ เทนีสอติเทพ เทนีสเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ่ยขึ้น มิใช่ในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน” (อฟ. 1:21-23)

“ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลก” ผู้รับใช้ทุกคนยกเว้นพระเยซูล้วนมาจากแผ่นดินโลกนี้ แม้แต่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, ผู้เบิกทางของพระคริสต์, ก็ถูกปฏิสนธิและถูกคลอดเหมือนเด็กทารกคนอื่นๆ แต่พระเยซูทรงถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์, พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง ผู้รับใช้ทุกคน-ทั้งในสมัยนั้นและในตอนนี-ล้วนทำผิดพลาดได้ทั้งนั้นเพราะว่าเรามาจากแผ่นดินโลก; แต่พระเยซูทรงทำผิดพลาดไม่ได้ และถ้อยคำที่พระองค์ตรัสก็เป็นถ้อยคำที่นำมาซึ่งชีวิต

“พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง” ภายใต้การดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตรงนี้ยอห์นกล่าวซ้ำสิ่งที่เขาได้กล่าวไปแล้วในตอนต้นของพระคำข้อนี้ อันเป็นการเน้นย้ำว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาจากสวรรค์; และเนื่องจากโดยธรรมชาติแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง พระองค์จึงทรงอยู่เหนือกว่าผู้รับใช้ทุกคนแห่งแผ่นดินโลก เราถูกจำกัดเพราะเราเป็นของแผ่นดินโลก แต่พระเยซูไม่ทรงถูกจำกัด พระองค์ได้เสด็จมาจากพระเจ้า และถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเหนือกว่าผู้รับใช้บนโลกนี้ทุกคน

ข้อ 32: “พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ได้รับคำพยานของพระองค์”

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศอีกครั้งถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ผู้รับใช้ฝ่ายโลกทุกคนพูดสิ่งที่พระวิญญาณประทานให้แก่พวกเขา; พวกเขา กล่าวสารแห่งพระวจนะ; แต่พระคริสต์ทรงเป็นพระวาตะและพระองค์ตรัสสิ่งที่พระองค์ได้ “เห็นและได้ยิน” กับพระบิดามาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น พระคริสต์ (ในฐานะพระเจ้า) ได้ทรงประกาศด้วยสิทธิอำนาจ คือความจริงต่างๆที่พระองค์ทรงได้ยินและได้ทราบแล้วมาตั้งแต่ตลอดชั่ววันรันดร์กาล (ศึกษา ยอห์น 5:19-30 และ 8:38) ถึงแม้ว่าบนแผ่นดินโลก พระเยซูทรงตั้งพลับพลาในกายเนื้อหนัง พระองค์ก็ได้ทรงอยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น, พระองค์ทรงได้เห็นและได้ยินทุกสิ่งที่พระบิดาได้ทรงเห็นและได้ยิน พระองค์ทรงมีความรู้ที่สมบูรณ์แบบ, และถ้อยคำที่พระองค์ตรัสก็เป็นถ้อยคำที่มีชีวิตของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

“แต่ไม่มีผู้ได้รับคำพยานของพระองค์” นี้กล่าวในเชิงเปรียบเทียบ โดยพิจารณาฝูงชนมหาศาลเหล่านั้นที่ได้ติดตามพระเยซูในช่วงที่งานรับใช้ของพระองค์เป็นที่นิยมสูง มีผู้ชายห้าพันคน (ไม่นับพวกผู้หญิงและเด็ก) ที่ได้กินขนมปังและปลาเหล่านั้น; และกระนั้นเมื่อพระเยซูทรงถูกนำตัวไปยังกลโกธา ซีโมนชาวไซรินก็ถูกเกณฑ์ให้แบกกางเขนของพระองค์! พวกสาวกของยอห์นได้บ่นว่าคนทั้งโลกพากันติดตามพระเยซูไปแล้ว และยอห์นใช้ถ้อยคำเหล่านี้เพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขามีความผิดในการพูดเกินจริงอย่างน่าเกลียด และในความเป็นจริงแล้ว, เมื่อเทียบกับฝูงชนเหล่านั้นที่ได้ยินพระเมสสิยาห์ตรัส, น้อยคนจริงๆ ได้ติดตามพระองค์

โอ้ ใช่แล้วครับ ฝูงชนเหล่านั้นได้มาฟังพระเยซูเทศนา, หลายคนอยากรับบัพติศมา, แต่น้อยคนนักเชื่อด้วยใจไปสู่ความชอบธรรมและได้กลายเป็นสาวกที่แท้จริง งานรับใช้ของพระองค์เป็นที่นิยมอยู่ทุกหน แต่คนเป็นอันมากที่ได้ติดตามพระองค์ก็ไม่ได้ติดตามเพราะจุดประสงค์ที่ถูกต้อง ฝูงชนมหาศาลได้ติดตามพระองค์-แต่เมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น ฝูงชนเดียวกันนั้นก็เฝ้ายัยพระองค์! มีเพียงคนกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งที่เชื่อในพระองค์และรักพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงใกล้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น แม้แต่เหล่าสาวกของพระองค์ (ยกเว้นยอห์นผู้เป็นพี่รัก) ก็กำลังซ่อนตัวอยู่เพราะกลัวพวกยิว

ข้อ 33: “ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับใจว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง”

ความหมายตรงนี้ก็คือนั่นที่รับคำพยานของพระเยซูก็ประกาศต่อหน้าผู้คนถึงความเชื่อของตนในพระองค์และประกาศอย่างเป็นทางการว่าพวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ความจริงของพระคำข้อนี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการรับคำพยานของพระเยซู, ซึ่งเป็นหนทางเดียวไปสู่การบังเกิดใหม่ พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อประกาศพระเจ้า-และนั่นเป็นคำประกาศแท้จริงหนึ่งเดียวของพระเจ้าที่เรา มี คนเหล่านั้นที่รับคำพยานของพระเยซูอย่างแท้จริงก็เท่ากับประกาศ “ว่าพระเจ้าทรงสัตย์จริง” พวกเขาประกาศต่อหน้าผู้คนถึงความเชื่อของตนว่าพระเจ้าได้ทรงส่งพระคริสต์มา, ว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์-“ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น” ที่ถูกทำนายไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะเขาไม่ได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 5:10)

ข้อ 34: “เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระเจ้านั้นได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแต่พระองค์”

“พระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น” ประกาศความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์อีกครั้งและกล่าวชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดและพระองค์ได้เสด็จมาจากที่ไหน ความหมายตรงนี้ก็คือนั่นที่พระเจ้าทรงเป็น “ผู้ที่ถูกส่งมา”, ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงส่งเข้ามาในโลกตามพระสัญญาของพระองค์, ผู้ที่ทรงถูกสัญญาไว้แก่อาดัมในสวนเอเดน, ผู้ที่ทรงถูกสัญญาไว้ตลอดทั่วพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ยอห์นเป็นผู้รับใช้ที่ถูกแต่งตั้งของพระเจ้า และถ้อยคำของเขาก็เป็นความจริง-แต่เขาเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น ถ้อยคำที่พระเยซูตรัสไม่ใช่ถ้อยคำของมนุษย์; ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นถ้อยคำของพระเจ้า เมื่อฝูงชนเหล่านั้นได้ยินพระเยซูตรัส พวกเขาที่กำลังได้ยินพระเจ้าตรัส เมื่อพวกเขาฟังถ้อยคำของพระเยซู พวกเขาที่กำลังฟังถ้อยคำของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระ

คริสต์พระบุตรและพระเจ้าพระบิดาทรงใกล้ชิดกันมากเหลือเกิน, ทรงเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์แบบเหลือเกิน, จนคนที่ฟังคำสอนของพระเยซูก็กำลังฟังคำสอนของพระเจ้าพระบิดา กรูณาศึกษายอห์น 7:16-18; 8:28; 12:49; 14:10, 11

ผู้รับใช้ฝ่ายโลกทุกคนถูกสอนโดยพระเจ้าพระบิดาผ่านทางงานรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรามองไปที่พระเจ้า, เราค้นดูพระวจนะของพระองค์, และจากนั้นก็ฟังพาพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อนำเราเมื่อเรากล่าวคำเทศนา; แต่พระเยซูไม่จำเป็นต้องถูกสอน เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าพระบิดาทรงทราบ พระคริสต์พระบุตรก็ทรงทราบ; และสิ่งใดก็ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทราบ พระบุตรก็ทรงทราบ ด้วยเหตุนี้เมื่อพระเยซูตรัส พระองค์ก็ตรัสในฐานะพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระวาที่รับสภาพมนุษย์ (ยอห์น 1:14)

ในพระราชบัญญัติ 18:18 เราอ่านว่า “เราจะโปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พวกพี่น้องของเขา และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้ให้แก่ประชาชนทั้งหลาย”

“พระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแก่พระองค์” พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกประทานให้ “อย่างจำกัด” แก่ลูกหลานทุกคนของอาดัม-ไซแล้วครับ แม้แต่เหล่าศาสดาพยากรณ์ที่โดดเด่นและคนของพระเจ้า ใน 1 โครินธ์ 13:9 เปาโลกล่าวว่า “เพราะที่เรารู้นั้นก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เราพยากรณ์นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง” แต่พระคริสต์ทรงแตกต่าง: พระเจ้าได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่**พระองค์** “**อย่างไม่จำกัด**”, ในความครบบริบูรณ์ของพระเจ้าอันไร้ขีดจำกัด, ความครบถ้วนสมบูรณ์ของพระเจ้า “อย่างไม่จำกัด” พระองค์ทรงถูกเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์, ทรงถูกทำให้เหมาะสมสำหรับตำแหน่งหน้าที่ของพระองค์ในฐานะปุโรหิต, ศาสดาพยากรณ์, และกษัตริย์, ถูกเจิมตั้งจนถึงระดับที่ไม่เคยโปรดประทานให้แก่ศาสดาพยากรณ์, ปุโรหิต, หรือกษัตริย์คนใด: “เรื่องพระเยซูชวาวนาซาเร็ธว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์” (กิจการ 10:38)

เราต้องระวังให้ดีเกรงว่าเราจะลืมความจริงของพระเจ้าที่ว่าพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้ทรงหยุดที่จะเป็นพระเจ้าแม้สักช่วงขณะเดียวตอนที่พระองค์ทรงอยู่ในกายเนื้อหนึ่ง ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ยังคงอยู่เหมือนเดิมแบบเดียวกับที่มันเคยเป็นในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา; และเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนึ่ง พระองค์จึงไม่เคยแยกขาดจากพระวิญญาณเลย

ผมเชื่อว่าเป้าหมายของยอห์นคือ การนำเหล่าสาวกของเขาแบบที่ละก้าวไปสู่ที่ศนะที่สูงที่สุด, ดิงามที่สุดเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าและศักดิ์ศรีของพระเยซูคริสต์เจ้า เขาอยากให้เหล่าสาวกของเขาตระหนักว่าใน**พระคริสต์**คือพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงและยังเป็นมนุษย์ที่แท้จริงด้วย ซึ่งพระเยซูทรงเป็นเช่นนั้นจริงๆ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทราบเรื่องนี้ และในคำพยานสุดท้ายของเขา เขาก็กำลังพยายามที่จะทำให้เหล่าผู้ติดตามของเขาเข้าใจความจริงที่ยิ่งใหญ่นี้

ข้อ 35: “พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์”

พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้สิ้นทรงเป็นพระบุตรนิรันดรของพระเจ้า, พระองค์ทรงอยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น, พระเจ้าทรงรักพระองค์มาตั้งแต่ตลอดชั่ววันนิรันดรกาล, และโดยพันธสัญญาหนึ่งที่ดำรงอยู่เป็นนิตย์พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระบุตร คือทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความรอด ก่อนที่โลกนี้ได้มีขึ้นเสียอีก, ก่อนที่สิ่งใดได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้นมา, มีกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพระคริสต์จะต้องหลังพระโลหิตของพระองค์เพื่อการยกบาปทั้งหลาย, เพื่อที่มนุษย์จะได้รับการไถ่ (1 ปต. 1:18-23) พระบุตรนิรันดรองค์นี้เองคือผู้ที่พระเจ้าพระบิดาตรัสไว้ว่า “เราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดทั้งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า” (เพลงสดุดี 2:8)

“พระบิดาทรงรักพระบุตร” นี้เป็นถ้อยคำที่ลึกซึ้งเกินกว่าที่ความคิดมนุษย์จะเข้าใจ นี่คือความรักที่พระเยซูทรงหมายถึงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก” (ยอห์น 17:24) นี่คือความรักซึ่งพระบิดาทรงมีอยู่ในพระทัยของพระองค์สำหรับพระบุตรและซึ่งพระองค์ทรงประกาศตอนที่พระเยซูรับบัพติศมาในตอนต้นของงานรับใช้ของพระองค์เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” (มธ. 3:17) พระเจ้าไม่เคยตรัสถ้อยคำเหล่านี้แก่ผู้ใดหรือเกี่ยวกับบุคคลอื่นใดเลย และหนเดียวที่ถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวซ้ำก็คือตอนที่พระเจ้าพระบิดาตรัสซ้ำถ้อยคำเหล่านี้บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นเมื่อเปโตรให้พระเยซูอยู่ระดับเดียวกันกับโมเสสและเอลียาห์ พระเจ้าทรงทำให้ภูเขานั้นมีดสนิท และพระสุรเสียงของพระองค์ก็ตรัสออกมาจากเงามีดินนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด” (มธ. 17:5)

“พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” โดยและผ่านทางข้อตกลงต่างๆ แห่งพันธสัญญานิรันดรนั้น (ซึ่งถูกกระทำระหว่างทั้งสามพระภาคแห่งตรีเอกานุภาพในนิรันดรกาลที่อยู่เบื้องหลังเรา) พระเจ้าพระบิดาได้ประทานแก่พระเยซูพระบุตร คือฤทธานุภาพทั้งสิ้นเหนือเนื้อหนังทั้งปวง พระบุตรทรงมีอำนาจที่จะทำให้ผู้ที่พระองค์ประสงค์นั้นมีชีวิต; พระองค์ทรงมีอำนาจที่จะแก้ต่าง, ทำให้เป็นคนชอบธรรม, ชำระให้บริสุทธิ์และแยกตั้งผู้ที่พระองค์ประสงค์; พระองค์ทรงมีอำนาจที่จะช่วยให้รอด, ช่วยให้พ้น, พิทักษ์รักษา, และประทานสง่าราศีแก่ประชากรของพระองค์ และการพิพากษาทั้งสิ้นถูกมอบไว้แก่พระองค์แล้ว พระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาที่ชอบธรรม; พระองค์จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย และสุดท้ายแล้ว พระองค์จะทรงลงโทษคนชั่ว, คนไม่เชื่อ (วิว. 21:7, 8) จากนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวিদ บรรพบุรุษของพระองค์, พระองค์จะทรงครอบครองทั่วทั้งโลกา, พระองค์จะทรงกำราบศัตรูทุกรายและเหล่าศัตรูของพระองค์จะกลายเป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์

เหล่านี้คือ “ทุกสิ่ง” ที่พระบิดาได้ประทานให้ไว้ในพระหัตถ์ของพระบุตรแห่งความรักของพระองค์แล้ว พระเยซูทรงถือกุญแจไขความตายและนรก; พระองค์ทรงพิชิตโลก, เนื้อหนัง, พญามาร, ความตาย, นรก, และหลุมศพแล้ว พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่เหล่าคนบาปที่ไม่เชื่อและน่าสังเวชสามารถไปหาได้; พระองค์ทรงเป็นผู้นั้นที่พวกเขาต้องไปหาถ้าพวกเขาหวังว่าจะได้ยินพระเจ้าตรัสในวันสุดท้ายนั้นว่า “เจ้าจงเข้าสู่ความชื่นบานแห่งนายของเจ้าเถิด!” พระเจ้าได้ทรงทำให้พระคริสต์พระบุตรเป็นศิระษะของคริสตจักร, มหาบุโรhitแห่งสิ่งดีๆ

ที่จะมา, และคนต้นเรือนแห่งของประทานอันดีทุกอย่างที่สามารถเป็นของเราได้เพราะพระคุณของพระเจ้า
ช่างเป็นความจริงอันประเสริฐ! มันควรทำให้เราชื่นชมยินดีเป็นล้นพ้น

เราถูก “ซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3)

เรา “นั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6)

ด้วยเหตุนี้ ความรักซึ่งพระเจ้าพระบิดาทรงมีต่อพระบุตรจึงเป็นความรักเดียวกันกับที่พระองค์ทรง
สวมกอดเราเช่นกันเพราะเราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า ความรักหนึ่งเดียวที่พิเศษเฉพาะนี้ซึ่งพระบิดา
ทรงรักพระบุตรก็เป็นของเราเพราะว่าพระคริสต์ทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระคริสต์, ถูกซ่อนไว้กับพระองค์ใน
พระเจ้า

มนุษย์ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้, เขาทำให้ตัวเองเป็นคนชอบธรรมไม่ได้, เขาชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ไม่ได้,
เขาพิทักษ์รักษาตัวเองไม่ได้; และถ้าพระเจ้าจะทรงฝากความรอดไว้ในมือของเรา เราก็คงทำมันหายทั้งหมด,
และทำมันหายเร็วยิ่งกว่าที่อาดัมได้ทำหายในอุทยานนั้นเสียอีก! พระเยซูไม่ได้ทรงมอบพระองค์เองไว้กับมนุษย์
เพราะว่าพระองค์ทรงทราบว่าอะไรอยู่ในมนุษย์ (ยอห์น 2:24, 25) เราต้องวางใจพระองค์สำหรับความรอด
และฝากทุกสิ่งของเราไว้กับพระองค์ เมื่อนั้นเราจะสามารถกล่าวร่วมกับเปาโลได้ว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่
ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวัน
นั้น” (2 ทธ. 1:12)

เนื่องจากพระเจ้าพระบิดาทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระเยซูพระบุตรแล้ว ลิขิตของมนุษย์ทุก
คนที่มีชีวิตจึงอยู่ใต้การควบคุมของพระองค์; แต่ลิขิตของคนทุกคนก็ขึ้นอยู่กับทัศนคติของคนๆนั้นที่มีต่อพระ
บุตรของพระเจ้าด้วย พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อประกาศพระเจ้า; พระองค์ตรัสถ้อยคำของพระเจ้า
เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ทรงประกาศว่าถ้อยคำที่พระองค์ตรัสคือจิตวิญญาณและชีวิต
พระองค์ได้ทรงกระทำทุกสิ่งซึ่งพระองค์สามารถกระทำได้แล้ว และบัดนี้มันก็ขึ้นอยู่กับคนๆนั้นว่าจะฟังถ้อยคำ
ของพระองค์และเชื่อในพระองค์หรือไม่ การทำเช่นนี้คือการมีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่เชื่อในพระเยซู “จะไม่ถูก
พิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

ข้อ 36: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของ
พระเจ้าตกอยู่กับเขา”

ด้วยคำประกาศที่ชัดเจนและขลังแห่งความสำคัญที่ไม่อาจพรรณนาได้ของการเชื่อในพระเยซู ยอห์นผู้
ให้รับบัพติศมาปิดท้ายคำพยานของเขาเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา เขากล่าวอย่างชัดเจนมากว่าการ
เชื่อในพระเยซูคือหนทางสู่สวรรค์ และในทางกลับกัน หนทางสู่นรกก็คือ แค่วิถีที่จะเชื่อในพระองค์ ไม่
จำเป็นที่คนเราจะต้องฆ่าคน, โกหก, ลักขโมย, เมาเหล้า, หรือผิดผิดผิดเพื่อที่จะตกนรกชั่วนิรันดร์ ทั้งหมดที่
คนเราต้องทำเพื่อที่จะตกนรกก็คือ วิถีที่จะเชื่อในพระเยซู “ผู้ที่ไม่เชื่อ ก็ถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว”

จงสังเกตว่ายอห์นกล่าวว่า “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์” เราที่เชื่อก็รอดเดี๋ยวนี้ เราที่เชื่อก็มี
ชีวิตนิรันดร์เดี๋ยวนี้ เราจะไม่รับการอภัยโทษเมื่อเราตายไป หรือเมื่อเรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า; เราได้รับการ
การยกโทษและการอภัยโทษเดี๋ยวนี้ ชั่วเสี้ยววินาทีที่เราเชื่อในพระเยซู วินาทีนั้นเราก็ได้รับการอภัยโทษ,

สันติสุข, ชีวิตนิรันดร์, และมีสิทธิ์เข้าอยู่ในสวรรค์, รวมถึงพระคุณและพระกำลังที่จะดำเนินชีวิตแบบที่ผู้เชื่อควรดำเนินชีวิตในโลกนี้ด้วย

“ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต” ในภาษากรีก คำตรงนี้ที่แปลเป็น “ไม่เชื่อ” แตกต่างอย่างมากจากคำที่แปลเป็น “เชื่อ” ในส่วนแรกของพระคำข้อนี้ มันหมายถึงอะไรบางอย่างที่รุนแรงมากกว่า “การไม่ไว้ใจ” ความหมายตรงตัวก็คือว่าคนๆ นั้นที่ “ไม่เชื่อ” ก็ไม่เชื่อฟัง (หรือมีความไม่เชื่อฟังต่อ) ถ้อยคำของพระเยซู บุคคลเช่นนั้นจะ**ไม่เห็นชีวิต**

การ “**เห็นชีวิต**” ไม่ได้หมายถึงการเห็นด้วยตาปกติ หรือแม้แต่ด้วยตาฝ่ายวิญญาณหรือทางความคิด มันหมายถึงการ**ถือกรรมสิทธิ์ชีวิต**, การเข้าสู่และลิ้มรสชีวิต, การขึ้นบานกับชีวิต การกล่าวว่าคน**ไม่เชื่อ** “**จะ**ไม่เห็นชีวิต****” ก็หมายความว่าเขาจะต้องใช้เวลาชั่ววันหนึ่งในความมืดภายนอก, เขาจะทนทุกข์กับความพิเนาศชั่ววันนั้น

“**พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา**” อีกครั้ง จงสังเกตรูปกริยาปัจจุบันกาล-ตกอยู่กับ คน**ไม่เชื่อ**อยู่ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์**เดี๋ยวนี้**-ไม่ใช่ตอนตาย, ไม่ใช่ตอนที่ถูกพิพากษา พระพิโรธของพระเจ้า**ตกอยู่บนเขาเดี๋ยวนี้** และตราบไต่ที่เขายังอยู่ในความไม่เชื่อต่อไป พระพิโรธของพระเจ้าก็จะ “**ห้อยหนังก้อยู่**”เหนือศีรษะของเขา ตราบไต่ที่เขายังอยู่ในความไม่เชื่อต่อไป เขาก็จะอยู่ภายใต้การแช่งสาปแห่งพระราชบัญญัติที่ถูกละเมิดของพระเจ้า มนุษย์โดยสันดานแล้วเกิดมาในบาป, บุตรแห่งพระพิโรธ; และจนกว่าเขากลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง พระพิโรธของพระเจ้าก็ห้อยอยู่เหนือเขาเพราะว่าเขายังไม่ได้รับการอภัยโทษ, ยังไม่ได้รับการยกโทษ, บาปยังอยู่ในเขาและอยู่บนตัวเขา

กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณแล้ว มีคนอยู่สองจำพวกเท่านั้น: บุตรทั้งหลายของพระเจ้าและลูกๆ ของพญามาร เมื่อเราเชื่อในพระเยซูเราก็กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าและไม่ใช่บุตรแห่งพระพิโรธอีกต่อไป ในยอห์น 8:44 พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีที่ไม่เชื่อเหล่านั้นว่า “**ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใครจะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา**”

พระเจ้าทรงเป็นความรัก, พระองค์ทรงเป็นเช่นนั้นจริงๆ-อดกลั้นพระทัยและกิริว้า; แต่มันเป็นคำสอนผิดที่นำเกลียดที่จะสอนว่า**พระเจ้าทรงเป็นความรัก**, มนุษย์ทุกคนจะ**ได้รับการยกโทษในที่สุด**, และคนเหล่านั้นที่ตายไปในบาปจะ**ได้รับโอกาสอีกครั้ง!** **พระคัมภีร์ไม่ได้สอนหลักคำสอนเช่นนั้นเลย** พระเจ้าทรงบอกเราอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงเกลียดชังบาปและทรงโกรธกับคนบาปทุกวัน (เพลงสดุดี 7:11) และว่า “คนชั่วจะต้องถอยไปสู่นรก คือประชาชาติทั้งหมดที่ลืมนพระเจ้า” (เพลงสดุดี 9:17) มีนรกที่มีไฟเผาไหม้ และในมาระโก 9:43-48 พระเยซูทรงประกาศว่า:

“และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มี

วันดับ ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย”

ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงเป็นความรัก-แต่เปาโลก็ประกาศก้องว่า “พระเจ้าของเราทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ!” (ฮบ. 12:29) เราควรเทศนาความรักของพระเจ้า, ความเมตตาของพระเจ้า, ความกรุณาและความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า; แต่เราก็ควรเทศนา **พระพิโรธ** ของพระเจ้าด้วย ในยุคสมัยนี้แห่งแนวคิดเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยม ผู้รับใช้จำนวนมากไม่เคยกล่าวถึงนรก, พวกเขาไม่เคยพูดถึงพระพิโรธของพระเจ้าเลย พวกเขาเทศนาความรักของพระเจ้า, การที่พระเจ้าทรงเป็นบิดาของมนุษย์ทุกคนและมนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องกัน; แต่พวกเขาก็เทศนาด้วยว่าเนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่เปี่ยมด้วยความรักและอ่อนโยน พระองค์จึงไม่มีวันยอมให้สิ่งทรงสร้างของพระองค์ต้องตกนรกหมกไหม้เป็นแน่ ผมขอเตือนความจำคุณว่าคำเทศนาที่ร้อนแรงที่สุดเท่าที่เคยถูกเทศนาเกี่ยวกับนรกได้ถูกเทศนาโดยพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยน, เปี่ยมด้วยความรัก, และทรงเมตตากรุณา (นอกจากข้อพระคำตอนที่ถูกยกมาจากข่าวประเสริฐของมาระโกแล้ว กรุณาอ่านบทที่ห้าของมัทธิว) คำว่า “ไฟนรก” ไม่ได้ถูกคิดค้นขึ้นโดยนักเทศน์คลั่งศาสนาบางคน; มันถูกใช้เป็นครั้งแรกโดยพระเยซูเจ้า เหล่านักเทศน์วันนี้ต้องร้องประกาศเสียงดังและไม่เจียบเสียง เราต้องเตือนคนบาปทั้งหลายว่าพระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนพวกเขา และว่า “**ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว!**”

ท่ามกลางถ้อยคำแรกๆ ที่ถูกกล่าวโดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในงานปรนนิบัติปวงชนของเขาคือ ถ้อยคำที่ประกาศพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมา, พระเมฆโปดกของพระเจ้า, ความสว่างแท้นั้น, พระเยซูเจ้า; และท่ามกลางถ้อยคำสุดท้ายแห่งคำพยานของเขาคือถ้อยคำที่เตือนผู้คนให้ระวังพระพิโรธของพระเจ้าและอันตรายของนรก ยอห์นเทศนาความรักของพระเจ้า แต่เขาก็เทศนาพระพิโรธของพระเจ้าเช่นกัน เพราะว่าเขารักจิตวิญญาณของผู้คน เขาเทศนาการพิพากษาด้วยความร้อนรนและความกรุณามากพอๆกับที่เขาประกาศพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมา ขอพระเจ้าทรงโปรดเมตตาผู้รับใช้ที่ยืนบนธรรมาสน์วันอาทิตย์แล้ววันอาทิตย์เล่าและไม่ตัดเตือนผู้คนว่ามีนรกเป็นนิตยอยู่จริงที่ลุกไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน และว่าคนไม่เชื่อทุกคนจะต้องไปอยู่ที่นั่นชั่วนิรันดร์, ในบึงไฟนั้น!

ไม่เคยมีสักช่วงขณะเดียวที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาสงสัยว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด มันเป็นความจริงที่ว่าเขาส่งศิษย์ของเขาไปสองคนเพื่อไปถามพระเยซูว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์หรือไม่หรือว่าพวกเขาควรตั้งตาคอยผู้อื่น (มธ. 11:2, 3) แต่คำถามนั้นก็ไม่ใช่สำหรับยอห์นเอง; เขาส่งศิษย์เหล่านั้นไปหาพระเยซูเพื่อเห็นแก่พวกเขาเอง เพื่อที่พวกเขาจะได้เห็นและได้ยินด้วยตัวพวกเขาเอง

คุณจะสังเกตเห็นในคำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่าเขาพูดถึงพระเยซูว่าเป็น “พระคริสต์” (ข้อ 28); “เจ้าบ่าว” (ข้อ 29); พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานถึง “สิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน” (ข้อ 32); “พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบน” (ข้อ 31); “พระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น” (ข้อ 34); พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณอย่างไม่มีจำกัด (ข้อ 34); พระองค์ผู้ซึ่งพระบิดาทรงรัก (ข้อ 35); พระองค์ผู้ซึ่งทุก

สิ่งถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้วโดยพระบิดา (ข้อ 35); และพระองค์ผู้ที่ใครเชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 36)

บัดนี้จึงฟังคำพยานของพระเยซูเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา: ในลูกา 7:26-28 เราอ่านว่า “แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แม่ที่เดียว เราบอกท่านว่า **ยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์อีก** คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’ เราบอกท่านทั้งหลายว่า **ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา...**”

บทที่ 4

- 4:1 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่า พวกฟาริสีได้ยิวว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศมามากกว่ายอห์น
- 4:2 (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้)
- 4:3 พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก
- 4:4 พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย
- 4:5 พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคารินแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน
- 4:6 บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง
- 4:7 มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง”
- 4:8 (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง)
- 4:9 หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า “ไฉนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย”
- 4:10 พระเยซูตรัสตอบนางว่า “ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า”
- 4:11 นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน
- 4:12 ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย”
- 4:13 พระเยซูตรัสตอบนางว่า “ผู้ใดที่ดื่ม น้ำนี้จะกระหายอีก
- 4:14 แต่ผู้ใดที่ดื่ม น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์”
- 4:15 นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่”
- 4:16 พระเยซูตรัสกับนางว่า “ไปเรียกสามีของเจ้ามานี้เถิด”
- 4:17 นางทูลตอบว่า “ดิฉันไม่มีสามีค่ะ” พระเยซูตรัสกับนางว่า “เจ้าพูดถูกแล้วว่า ‘ดิฉันไม่มีสามี’
- 4:18 เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง”
- 4:19 นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์
- 4:20 บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม”
- 4:21 พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ไหว้นมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม
- 4:22 ซึ่งพวกเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานมัสการเรารู้จัก เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว

4:23 แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญานและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์

4:24 พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาน และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญานและความจริง”

4:25 นางทูลพระองค์ว่า “ดิฉันทราบว่าคุณพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา”

4:26 พระเยซูตรัสกับนางว่า “เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น”

4:27 ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า “พระองค์ทรงประสงค์อะไร” หรือ “ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง”

4:28 หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า

4:29 “มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ”

4:30 คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์

4:31 ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด”

4:32 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้”

4:33 พวกสาวกจึงถามกันว่า “มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ”

4:34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ

4:35 ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เรากล่าวท่านทั้งหลายว่า เกษพืชขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาก็ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว

4:36 คนที่เกี่ยวข้องกำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพืชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน

4:37 เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้นี้เป็นความจริง คือ ‘คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว’

4:38 เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา”

4:39 ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า “ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ”

4:40 ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน

4:41 และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระคำรัสของพระองค์

4:42 เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อนั้นมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้แน่ที่ท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์”

4:43 ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี

4:44 เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า “ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน”

- 4:45 ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย
- 4:46 ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก
- 4:47 เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะตายแล้ว
- 4:48 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ”
- 4:49 ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย”
- 4:50 พระเยซูตรัสกับท่านว่า “กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” ท่านก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป
- 4:51 ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า “บุตรชายของท่านหายแล้ว”
- 4:52 ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยๆ เติบโตขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า “ใช้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง”
- 4:53 บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาที่พระเยซูได้ตรัสกับตนว่า “บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งคร่ำเรื่อนของท่านด้วย
- 4:54 นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

ในสามบทแรกของข่าวประเสริฐของยอห์นเราได้เรียนรู้ก่อนอื่นแล้วว่าพวกปุโรหิตคนเลวิตาบอดฝ่ายวิญญาณ (บทที่ 1, ข้อ 19-26) ขนชาติอิสราเอลได้สูญเสียความชื่นชมยินดีของตนไปแล้ว พวกเขามีรูปแบบและพิธีกรรม แต่พวกเขาไม่มีความชื่นชมยินดีในหัวใจ

พวกปุโรหิตไม่เพียงตาบอดและความชื่นชมยินดีหมดไปจากชนชาตินั้นเท่านั้น แต่พวกเขายังลบหลู่พระนิเวศของพระเจ้าด้วย, พวกเขากำลังทำการค้าขายกับจิตวิญญาณของมนุษย์ (บทที่ 2, ข้อ 14) พวกเขาดูหมิ่นพระเมสสิยาห์ (บทที่ 3, ข้อ 26) และปฏิเสธคำพยาานของพระองค์ (บทที่ 3, ข้อ 32)

ในบทที่ 4 เราจะเห็นการคิดว่าตัวเองชอบธรรมของพวกยิว, สภาวะฝ่ายวิญญาณอันน่าเศร้าของชนชาติอิสราเอลตอนที่พระเยซูทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ในข้อต่างๆของบทที่ 3 พวกยิวดูหมิ่นพระเยซูและปฏิเสธคำพยาานของพระองค์ ซึ่งชี้ไปยังการปฏิเสธพระองค์ในคราวสุดท้ายของพวกเขาและชี้ไปยังวันนั้นเมื่อพวกเขาจะเรียกร้องให้ตรึงพระองค์และประหารชีวิตพระองค์ที่กางเขน

บทที่สี่ยังมีความจริงที่เป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับอนาคตด้วย ในข้อ 3 ของบทนี้เราเห็นว่าพระเยซูทรงหันไปหาพวกคนต่างชาติ พระองค์เสด็จออกไปจากแคว้นยูเดียและเสด็จเข้าไปในแคว้นกาลิลี ซึ่งมีทิวทัศน์เรียกว่าเป็น “กาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ” (มธ. 4:15) ในบทนี้พระเยซูไม่ทรงสาละวนอยู่กับพวกยิวแล้ว แต่กับพวกชาวสะมาเรีย-และกรุณาหมายเหตุ: ชาวสะมาเรีย “ทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน” (ข้อ 40) นี่เป็นสิ่งที่น่าสนใจมากที่สุด ใน 2 เปโตร 3:8 เราอ่านว่า “วันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว” เนื่องจากนี่เป็นความจริง สองวันบน

ปฏิทินของพระเจ้าก็เท่ากับสองพันปี บัดนี้เรากำลังมีชีวิตอยู่หนึ่งพันเก้าร้อยปีและมากกว่านั้นแล้วตั้งแต่วันนั้นที่พระเยซูเสด็จออกไปจากแคว้นยูเดียและเสด็จเข้าไปในแคว้นกาลิลี-“กาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ” (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษาบทที่สิบเอ็ดทั้งบทของหนังสือโรม)

พระเยซูเสด็จกลับไปยังแคว้นกาลิลี

ข้อ 1-3: “เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่า พวกฟาริสีได้ยืนยันว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บังพิศมามากกว่ายอห์น (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บังพิศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก”

การโต้แย้งระหว่างพวกยิวที่ไม่เชื่อกับพวกสาวกของยอห์นผู้ให้รับบังพิศมาได้ทำให้งานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่สนใจของฝูงชนเหล่านั้นและได้กลายเป็นหัวข้อสนทนาทั่วแถบชนบทนั้น ปกติแล้วข้อพิพาทดังกล่าวดึงดูดความสนใจของพวกผู้นำทางศาสนา-พวกธรรมาจารย์, พวกฟาริสี, และพวกปุโรหิตใหญ่ พวกเขาเดือดร้อนวุ่นวายใจมากเพราะงานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบังพิศมาและข้อเท็จจริงที่ว่าฝูงชนหมู่ใหญ่ได้แห่กันไปฟังเขา (ยอห์น 1:19-28) ยอห์นได้ประกาศแก่พวกเขาแล้วว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าเขาจะปรากฏตัวในไม่ช้า และเมื่อพวกเขาได้ยืนยันว่าพระเยซูกำลังดึงดูดฝูงชนได้มากกว่าและให้บังพิศมาสาวกมากกว่ายอห์น พวกเขาก็เดือดร้อนวุ่นวายใจหนักกว่าเดิมเสียอีก! บุคคลลึกลับผู้ทรงฤทธิ์คนนี้จะเป็ใครได้ เขาถึงดึงดูดฝูงชนได้มากมายขนาดนั้น?

ผมไม่สงสัยเลยว่าสมาชิกเหล่านี้ของสภาซานเฮดรินถกข้อเท็จจริงเหล่านี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยถามกันเองว่าบุคคลอัศจรรย์ผู้นี้จะเป็นพระคริสต์, พระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอยได้หรือไม่, และสุดท้ายแล้วก็เห็นพ้องตรงกันว่าถ้าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระองค์ก็ไม่ใช่แบบที่พวกเขาได้คาดหมายไว้อย่างแน่นอน-และพระองค์ไม่ใช่แบบที่พวกเขาปรารถนาด้วย ด้วยเหตุนี้ความรู้สึกของพวกเขาก็จึงต่อต้านพระองค์และพวกเขาตัดสินใจแล้วว่าสิ่งที่ดีที่สุดที่ต้องกระทำก็คือกำจัดพระองค์ให้พ้นเสีย

ไม่จำเป็นต้องประหลาดใจเลยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบได้อย่างไรว่าพวกฟาริสีเหล่านี้กำลังคิดอะไรอยู่และกำลังกล่าวอะไรท่ามกลางพวกเขาเอง เพราะว่าเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง พระองค์จึงทรงสัมผัสปัญญาและพระองค์ทรงทราบความคิดทุกอย่างและทุกความมุ่งหมายแห่งใจของพวกเขา ในมัทธิว 12:22-32 เราอ่านบันทึกเรื่องคนกลุ่มหนึ่งที่ได้กระทำบาปที่**อภัยให้ไม่ได้**โดยการคิด! พวกเขาไม่ได้เอ่ยคำพูดสักคำที่ได้ยินเข้าไปถึงพระกรรมของพระเยซู; แต่พวกเขาคิดในใจของตน และความคิดต่างๆของพวกเขาก็หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูทรงทราบความคิดทุกอย่างที่**เรามี**; พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับทุกคน

ด้วยเหตุนี้จึงมีการเปลี่ยนฉากหลังแล้ว เมื่อทรงทราบทัศนคติของพวกฟาริสีและความอิจฉาริษยาของพวกเขา พระคริสต์จึงทรงนำงานรับใช้ของพระองค์ออกไปนอกชนชาติยิว เข้าไปสู่เขตแดนใหม่ แต่เราต้องจำไว้ว่าการย้าย**ใดก็ตาม**ที่พระองค์ได้ทรงกระทำก็มีนัยสำคัญอยู่เหนือเพียงข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงย้ายเข้าไปในพื้นที่อีกแห่งหนึ่ง ยกตัวอย่างเช่น เมื่อพระองค์ทรงย้ายเข้าไปในแคว้นสะมาเรีย การย้ายของพระองค์ก็ชี้ไปยังข่าวประเสริฐของยอห์น 3:15-17-“**ผู้ใดก็ตามที่**” ปรารถนาที่จะเชื่อ (ไม่ว่ายิว, คนสะมาเรีย, หรือคนกรีก) ก็จะ

ได้รับความรอด นี่เป็นภาพเลื่องลือหน้าถึงข่าวสารที่ประกาศไปทั่วโลกของชาวประเสริฐหลังจากการถูกตรึงกางเขนและการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ และการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันฟื้นเทออสต์นั้น

“พระองค์เสด็จออกจากแคว้นยูเดีย” มีบางสิ่งที่โดดเด่นตรงนี้ คำกรีกที่แปลเป็น “ออกจาก” บ่งบอกมากกว่าแค่การออกไปจากสถานที่แห่งหนึ่งเพื่อไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง มันหมายความว่า “พระองค์ทรงปล่อยมันไป, พระองค์ทรงทิ้งมันไว้กับตัวมันเอง” ในสุภาษิต 29:1 เราอ่านว่า “บุคคลที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ แต่ยังไม่เชื่อฟัง ประเดี๋ยวจะถูกทำลาย จึงรักษาไม่ได้” อิสยาห์ 55:6 เตือนว่า “จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ ขณะพระองค์ทรงอยู่ใกล้” และในสุภาษิต 1:24-31 เราถูกบอกไว้ว่า “เพราะเราได้เรียกแล้วและเจ้าปฏิเสธ เราเหยียดมือออกและไม่มีใครสนใจ เจ้ามิได้รับรู้ในบรรดาคำแนะนำของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย ฝ่ายเราจะหัวเราะเย้ยความหายนะของเจ้า เราจะเยาะเมื่อความหวาดกลัวลานมากระทบเจ้า เมื่อความหวาดกลัวของเจ้ามาถึงอย่างการรกร้างว่างเปล่า และความพินาศของเจ้ามาถึงอย่างลมหมุน เมื่อความซิมเศร่าและความปวดร้าวมาถึงเจ้า แล้วเขาจะทูลเรา แต่เราจะไม่ตอบ เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง แต่จะไม่พบเรา เพราะว่าเขาเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์ เขาไม่รับคำแนะนำของเราเลย แต่กลับดูหมิ่นคำตักเตือนของเราทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นเขาจะกินผลแห่งทางของเขา และอิมด้วยกลวิธีของเขาเอง” พระเยซูได้เสด็จมายังพรรคพวกของพระองค์เองและพรรคพวกของพระองค์เองก็ไม่ต้อนรับพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จไปจากแคว้นยูเดีย, พระองค์ทรงปล่อยมันไป, พระองค์ทรงทิ้งมันไว้กับตัวมันเอง

“พระเยซูไม่ได้ทรงให้บังเกิดมาเอง...” นี่เป็นที่เดียวในหนังสือชาวประเสริฐที่สิ่งเล่มที่มีระบุไว้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บังเกิดมาด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองจริงๆ ในข้อ 1 เราอ่านว่าพระองค์ทรงให้บังเกิดมาสาวกมากกว่ายอห์น แต่ตรงนี้เราถูกบอกไว้ว่าพระองค์ “ไม่ได้ทรงให้บังเกิดมา” อย่างไรก็ตาม มีการชี้ให้เห็นว่าเหล่าสาวกของพระองค์ได้ให้บังเกิดมา และบังเกิดมาของพวกเขาเหมือนกับว่าพระองค์ทรงให้บังเกิดมาเองเพราะว่าพวกเขาให้บังเกิดมาตามคำบัญชาของพระองค์ เมื่อผู้รับใช้ของพระเจ้าเชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้าและกระทำการรับใช้ตามคำสั่งต่างๆของพระเจ้า มันก็เหมือนกับว่าพระเยซูทรงกระทำการรับใช้เอง

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าจะมีคนถามว่า “ทำไมพระเยซูถึงไม่ให้บังเกิดมา?” ผมคิดว่ามีเหตุผลหลายประการโดยเหตุผลที่โดดเด่นที่สุดก็คือว่าพระองค์ทรงทราบว่าจะมีการทะเลาะและการโต้เถียงกันท่ามกลางเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ถ้าพระองค์ให้บังเกิดมาบางคนและพวกเขาให้บังเกิดมาคนอื่นๆ ธรรมชาติของมนุษย์ไม่เปลี่ยนแปลงเลย พวกเขาคริสเตียนชาวเมืองโครินธ์ก็ทะเลาะกันท่ามกลางพวกเขาเอง โดยบางคนกล่าวว่าตนได้รับบังเกิดมาจากเปาโล, คนอื่นๆก็กล่าวว่าพวกเขาได้รับบังเกิดมาจากอโพลโล และยังมีคนอื่นๆอีกที่อ้างบังเกิดมาของเศฟาส ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงไม่ให้บังเกิดมาผู้ใด

ผมเชื่อว่าเหตุผลอีกประการหนึ่งที่พระองค์ไม่ให้บังเกิดมาผู้ใดด้วยตัวพระองค์เองก็คือ เพื่อแสดงให้เห็นว่าผลกระทบและประโยชน์ของพิธีนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับคนที่ให้บังเกิดมานั้น; มันคือความหมายของบังเกิดมาต่างหากที่สำคัญ ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า ยูดาส รวมถึงสาวกคนอื่นๆที่เหลือ ได้ให้บังเกิดมาผู้คนบางคน และใน

ยอห์น 6:70 พระเยซูก็ตรัสอย่างชัดเจนว่ายูดาสเป็น “มารร้าย” บัพติศมามีไว้สำหรับผู้เชื่อ และเราควรรับบัพติศมาจากผู้รับใช้ที่ยำเกรงพระเจ้า; แต่บัพติศมาก็ไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับความรอด, มันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการได้ เรารับบัพติศมาเพราะว่าเราบังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่เพื่อที่จะบังเกิดใหม่ ด้วยเหตุนี้มันจึงไม่ใช่คำถามที่ว่าใครเป็นคนให้บัพติศมา แต่อยู่ที่ว่าเรายอมรับบัพติศมาในความหมายที่แท้จริงของมันหรือไม่

ข้อ 4: “พระองค์เจ้าต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย”

ขณะที่พระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลก ทุกอย่างก้าวที่พระองค์ทรงย้ายไปและทุกคำที่พระองค์ตรัสล้วนเป็นมาจากพระดำริและการนัดหมายของพระเจ้า; ทุกการกระทำของพระองค์ล้วนเป็นไปเพื่อทำให้ภารกิจของพระองค์บนโลกนี้สำเร็จ-เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดา ที่ว่าพระองค์ “จำเป็นต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย” และการที่พระองค์ไปเยือนบ่อน้ำของยาโคบ สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญแต่ได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนทรงวางรากฐานของโลก

เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าเส้นทางปกติจากแคว้นยูเดียเพื่อไปยังแคว้นกาลิลีคือ ผ่านเข้าแคว้นเปเรอา ข้ามแม่น้ำจอร์แดน; พวกยิวเดินทางไปทางนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการต้องผ่านเข้าแคว้นสะมาเรีย มันเป็นเส้นทางที่ยาวกว่า แต่พวกยิวก็เกลียดชังชาวสะมาเรียจนถึงขนาดที่ว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะแม้แต่เดินทางผ่านเข้าเขตแดนนั้น พวกยิวไม่มีการติดต่อสัมพันธ์อะไรเลยกับชาวแคว้นสะมาเรีย แต่พระเยซูทรงเป็นยิวที่แตกต่าง พระองค์ไม่ทรงมีความเกลียดชัง, ไม่มีอคติหรือความเป็นศัตรูต่อผู้ใดเลย พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด, ผู้ใดก็ตามที่ยอมเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ มันเป็นความจริงที่ว่าพระองค์ได้เสด็จมาหาพวกยิวก่อน และในงานรับใช้ช่วงแรกของพระองค์ พระองค์ทรงสั่งพวกสาวกให้ไปหาพวกแกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอลก่อน; แต่แม้กระทั่งในการเดินทางผ่านเข้าแคว้นสะมาเรียครั้งนี้พระองค์ก็กำลังสอนพวกเขาว่าพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้านั้นมีไว้สำหรับ “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา”

“พระองค์เจ้าต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย”-ไม่ใช่เพราะว่าเส้นทางนั้นใกล้กว่า แต่เพราะว่ามีจิตวิญญาณดวงหนึ่งที่กระหายกำลังรอที่จะดื่มน้ำแห่งชีวิต และโอกาสน้อยมากที่นางจะมาหาพระองค์; ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จไปยังที่ๆนางอยู่, พระองค์ทรงนำข่าวสารแห่งชีวิตไปประกาศแก่นาง นั่นก็เป็นหน้าที่ของเราวันนี้ สมาชิกคริสตจักรจำนวนมากง่วนอยู่กับกิจกรรมต่างๆและการประชุมต่างๆของคริสตจักรจนพวกเขาไม่มีเวลาที่จะออกไปและชนะวิญญาณ มันเป็นธุระของเราที่จะนำชาวดีไปประกาศแก่คนเหล่านั้นที่ยังไม่เคยได้ยิน, คนเหล่านั้นที่กระหายหาน้ำที่มีชีวิต

ข้อ 5: “พระองค์เจ้าจึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อลิดารในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน”

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่านี่เป็นเมืองเดียวกันกับสิเคม, เซเลม, หรือเซเคม: “เมื่อยาโคบเดินทางจากปัดดานอาร์มก็มาถึงเมืองเซเลมซึ่งเป็นเมืองของเซเคมในแผ่นดินคานาอัน เขาตั้งเต็นท์อยู่หน้าเมืองนั้น ยาโคบซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่ตั้งเต็นท์อยู่นั้น จากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเซเคมเป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ” (ปฐมก. 33:18, 19)

ผมเชื่อว่ากรุงเยรูซาเล็มเป็นเมืองเดียวในแผ่นดินปาเลสไตน์ที่มีประวัติศาสตร์ทางพระคัมภีร์ที่เชื่อมโยงกับแผ่นดินนี้มากกว่าเมืองนี้ เราอ่านในปฐมกาล 12:6 ว่าพระเจ้าทรงปรากฏครั้งแรกแก่อับราฮัมที่นั่น ที่นั่นเป็นที่ๆยาโคบอาศัยอยู่ตอนที่เขากลับมาจากปัตตานอาร์มครั้งแรก เรื่องราวอันน่าอัศจรรย์ของดินาห์มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่นั่นและที่นั่นเป็นที่ๆชาวเซเคมถูกฆ่าตายเพราะเธอ (ศึกษาบทที่สามสิบสี่ของปฐมกาล) ที่เมืองเซเคมเป็นที่ๆของโยเซฟกำลังเลี้ยงฝูงสัตว์ของตนอยู่ตอนที่ยาโคบส่งโยเซฟไปดูว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีไหมกับพวกเขา-และนั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาได้เห็นหน้าลูกชายคนโปรดของเขาเป็นเวลาหลายปี (ปฐมก. 37:12-27)

เมืองเซเคมเป็นหนึ่งในเมืองลี้ภัยตอนที่ชนชาติอิสราเอลเข้ายึดครองแผ่นดินคานาอัน (ยชว. 20:7, 8) และที่นั่นเป็นที่ๆโยชูวาได้เรียกชุมนุมชนทุกตระกูลและปราศรัยกับพวกเขาเป็นครั้งสุดท้าย (ยชว. 24:1) กระดุกของโยเซฟและเหล่าอัครบิดรถูกฝังไว้ที่นั่น (ยชว. 24:32; กิจการ 7:16) ในเมืองเซเคมเป็นที่ๆเหตุการณ์ต่างๆในเรื่องราวของอาบีเมเลคเกิดขึ้น (ผวจ. 9:1) หลังจากการเสียชีวิตของกษัตริย์ซาโลมอน เฮอร์โธมัมก็พบกับตระกูลต่างๆของอิสราเอลที่เมืองเซเคมและให้คำตอบพวกเขาซึ่งทำให้อาณาจักรแตกแยก (1 พงศ์กษัตริย์ 12) เมื่อเฮอร์โธมัมถูกตั้งเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล เขาก็อาศัยอยู่ในเมืองเซเคม (1 พงศ์กษัตริย์ 12:25) ที่อยู่ใกล้กับเมืองนั้นมากคือเมืองสะมาเรียเอง และเนินเขาสองลูกนั้นคือเอบาลและเกรซิมี; ที่นั่นเองเป็นที่ๆคำอวยพรและคำแช่งสาปถูกทวนซ้ำหลังจากที่ชนชาติอิสราเอลเข้าแผ่นดินคานาอันแล้ว (ยชว. 8:30-35) ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นสถานที่ๆพระเยซูนั่งอยู่ข้างบ่อน้ำของยาโคบตอนที่หญิงชาวสะมาเรียคนนั้นมาตักน้ำ

ข้อ 6: “บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง”

เราทราบว่าเป็นบ่อน้ำของยาโคบเพราะว่าบันทึกกล่าวเช่นนั้น แต่ไม่มีใครทราบว่ามันได้ชื่อของมันมาได้อย่างไร เราอ่านในปฐมกาลว่าอับราฮัมและอิสอัคได้ขุดบ่อน้ำหลายบ่อ แต่เราไม่พบบันทึกใดเลยว่ายาคอบเคยขุดบ่อน้ำ น่าสนใจตรงที่ว่าในปาเลสไตน์ปัจจุบัน ใกล้กับซากปรักหักพังของเมืองเซเคม มีบ่อน้ำบ่อหนึ่งซึ่งเชื่อกันว่าเป็นสถานที่ๆพระเยซูทรงพบกับหญิงชาวสะมาเรียคนนี้-และไม่มีเหตุผลให้สงสัยเลยว่ามันเป็นบ่อน้ำที่การพบปะกันครั้งนั้นเกิดขึ้นจริงๆ ตามที่บันทึกไว้ในที่นี้

พระเยซูทรง “ดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อย ” ผมขอขอบคุณที่มีคำพูดนี้มากจริงๆ; มันพิสูจน์ให้เห็นความเป็นจริงของธรรมชาติแบบมนุษย์ของพระเยซู พระองค์ทรงมีร่างกายที่เหนื่อยเป็น, ทรน, และหิวเป็นเหมือนอย่างที่เราเป็น พระองค์ทรงมีร่างกายเหมือนอย่างของเราเอง, ตกอยู่ใต้สภาวะต่างๆเหมือนอย่างร่างกายของเรา-ยกเว้นว่าพระองค์ทรงไม่มีบาป

จากนั้นบันทึกตรงนี้ก็แสดงให้เห็นเช่นกันถึงความเมตตากรุณาอันไร้ขีดจำกัดของพระเยซู, ความถ่อมพระทัยและการยอมลดตัวลงมาของพระองค์ ชายผู้นั่งอยู่ข้างบ่อน้ำของยาโคบคือพระองค์ผู้ทรงสร้างโลกนี้และสรรพสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เป็นเจ้าของฝูงแพะแกะบนเนินเขาพันลูก กระนั้นพระองค์ก็ทรงพอพระทัยที่จะรับกายเนื้อหนังและเสด็จมายังแผ่นดินโลก, เดินทางโดยเท้า, เดินเข้าไปบนถนนฝุ่นตลบจนกระทั่ง, ด้วยความเหน็ดเหนื่อย, พระองค์มานั่งอยู่ข้างบ่อน้ำชนบทขณะที่เหล่าสาวกเข้าไปในเมืองเพื่อหาซื้อ

อาหาร พระองค์ทรงเติมพระทัยที่จะทำเช่นนี้เพื่อที่เราจะได้รับความรอด; พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อทำให้การ
ไถ่ของเราเป็นไปได้

ไม่มีที่ใดเลยในพระคัมภีร์ที่บอกเราว่าพระเยซูทรงนั่งในรถม้าเหมือนอย่างທີ່*กษัตริย์*จะใช้เดินทาง หรือ
แม้แต่ว่าพระองค์ทรงเดินทางโดยนั่งบนหลังม้า บันทึกเดียวที่ให้ไว้เกี่ยวกับการขี่สัตว์ของพระองค์คือตอนที่
พระองค์ทรงขี่ลาตัวหนึ่งเข้ากรุงเยรูซาเล็ม ตามที่มีพยากรณ์ไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม

เพราะเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางของพระองค์ และเมื่อมาถึงสถานที่ๆเป็นที่ตั้งของบ่อน้ำของยาโคบ
พระองค์จึง “*ประทับบนขอบบ่อน้ำ*” เหมือนกับคนอื่นๆที่เหน็ดเหนื่อย พระเยซูทรงนั่งลงบนหินเหล่านั้นที่ถูก
ก่อขึ้นรอบบ่อน้ำนั้น พระองค์ไม่ได้เสาะหาหมอนนุ่มๆหรือสถานที่ๆพิเศษและสบายมากกว่า; พระองค์แค่นั่งลง
บนหินเหล่านั้นเหมือนอย่างนักเดินทางคนใดที่เหนื่อยและกระหายคงจะกระทำ

“*เป็นเวลาประมาณเที่ยง*” (ชั่วโมงที่หก) ตามเวลาที่ใช้กันในสมัยนั้น นี่คือสิบสองนาฬิกา-เที่ยงวัน,
ช่วงเวลาที่ร้อนที่สุด, ร้อนอบอ้าวที่สุดของวัน มันเป็นเวลาของวันที่ไม่มีนักเดินทางคนใดอยู่บนถนน และ
พวกผู้หญิงก็ไม่มาตักน้ำในเวลานั้นเหมือนกัน; พวกนางมากันตอนเช้าตรู่เมื่อดวงอาทิตย์เริ่มทอแสง หรือใน
ตอนบ่ายแก่ๆเมื่อดวงอาทิตย์ใกล้ตกดิน ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านพยายามจะให้เวลานี้ตรงกับหกโมงเย็นซึ่งไม่น่า
จะเป็นไปได้ พระเยซูและหญิงชาวสะมาเรียคนนี้มีกรสนทนาที่ค่อนข้างยาว และหลังจากที่หญิงผู้นี้ได้กลับใจ
เชื่อแล้วนางก็ทิ้งหม้อน้ำของนางไว้และวิ่งเข้าไปในเมืองเพื่อเล่าให้ผู้คนฟังเกี่ยวกับพระเยซู พวกเขาออกมาพบ
กับพระองค์ และมีกิจกรรมเกิดขึ้นมากมาย หากเหตุการณ์เหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นตอนหกโมงเย็น ก็คงไม่มีเวลา
พอให้เหตุการณ์เหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้น เหมือนกับที่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้

เราจะสังเกตเห็นขณะที่เราศึกษาต่อไปว่าพระเยซูทรงปฏิบัติกับหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นในแบบที่แตกต่าง
ไปจากที่พระองค์ปฏิบัติกับนิโคเดมัสอย่างสิ้นเชิง-คนหนึ่งเป็นนักศาสนาที่มองว่าตัวเองชอบธรรม, ผู้
ปกครองของพวกยิว, พร้อมกับอุปนิสัยที่ไร้คำนิ แต่*ก็หลงหาย*; ส่วนอีกคนหนึ่งนั้น, หญิงสำสอนคนหนึ่ง, ไร้
ศีลธรรม, บาปหนา, ไม้มีความรู้และมีความคิดฝักใฝ่อยู่กับเนื้อหนัง

พระคริสต์และหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น

ข้อ 7: “*มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง”*”

ส่วนนี้ของการปรนนิบัติของพระเยซูคือการทำให้ปฐมกาล 49:22 สำเร็จจริง: “*เป็นกึ่งที่เกิดผลดกอยู่
ริมบ่อน้ำ*”, กึ่งหนึ่งที่พาด “*ข้ามกำแพง*” และ “*กำแพง*” ในที่นี้คือกำแพงแห่งศาสนายูดาห์ นี่เป็นเหตุว่าทำไม
พระองค์ “*จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย*” พระองค์ทรงทราบว่ายิวที่บ่อน้ำนี้ในเวลานั้น,
พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับตัวนาง, และพระองค์ทรงทราบว่าพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าจะถูก
ประทานให้แก่นาง

คุณจะสังเกตเห็นว่าถึงแม้ว่าพระเยซูทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับหญิงผู้นี้ พระองค์ก็ไม่ได้ทรงเริ่มการ
สนทนาโดยการตักเตือนและตำหนินางเพราะการดำเนินชีวิตในทางชั่วของนาง ไม่ใช่เลยครับ พระองค์ทรงเริ่ม
การสนทนาโดยการขอความช่วยเหลือจากนาง; พระองค์ตรัสว่า “*ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง*” และด้วยคำขอนี้

พระองค์ทรงเปิดประตูสู่การสนทนาในเรื่องฝ่ายวิญญาณซึ่งได้นำไปสู่การกลับใจเชื่อของหญิงผู้นี้และการฟื้นฟูครั้งใหญ่ท่ามกลางชาวแคว้นสะมาเรีย

หากคุณจะศึกษาคำเทศนาต่างๆของพระเยซู คุณก็จะเห็นว่าไม่ว่าพระองค์กำลังตรัสแก่คนๆหนึ่งหรือคนกลุ่มหนึ่ง พระองค์ก็ตรัสบนระดับเดียวกับที่ผู้คนเหล่านั้นอาศัยอยู่ พระองค์ทรงพูดคุยเกี่ยวกับพวกนกกระจอก, ดอกกลีบลีแห่งทุ่งหญ้า, ผู้หว่านและเมล็ด, เกาอุงุ่นและผลของเกาอุงุ่น พระองค์ทรงพูดถึงขนมปัง, น้ำ, เกลือ, แสงสว่าง ใครเล่าไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้? การขอน้ำดื่มจากหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งเป็นการกระทำที่แสดงให้เห็นการลดตัวลงอย่างน่าอัศจรรย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเนรมิตสร้างทุกสิ่ง, พระองค์ทรงเนรมิตสร้างบ่อน้ำพุทั้งหลาย, แม่น้ำทั้งหลาย; แต่ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างน้ำทั้งหมดในโลก พระองค์ก็ยังทรงขอน้ำจากหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่ง

พระคัมภีร์เป็นพยานถึงข้อเท็จจริงที่ว่าน้ำถูกตักและถูกแบกกลับไปบ้านโดยพวกผู้หญิง (ปฐมก. 24:11; 1 ซมอ. 9:11) บ่อน้ำประจำชุมชนคือสถานที่พบปะโดยทั่วไปสำหรับพวกผู้หญิง แต่เมื่อหญิงชาวสะมาเรียผู้นี้มาที่บ่อน้ำนี้ ก็ไม่มีใครอยู่ที่นั่นเลยนอกจากพระเยซู นี่เป็นประเด็นหนึ่งที่มีนัยสำคัญ และเราจะอภิปรายเรื่องนี้ในภายหลัง

ข้อ 8: “ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง”

นี่สนับสนุนข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูไม่เคยทำการอัศจรรย์ใดเลยเพื่อที่จะตอบสนองความต้องการส่วนตัวของพระองค์ พระองค์สามารถเอาอาหารเที่ยงของเด็กชายเล็กๆคนหนึ่งมาและใช้มันเลี้ยงคนห้าพันคนที่หิวได้ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงทำการอัศจรรย์ใดๆเพื่อตอบสนองความหิวของพระองค์เอง พระองค์ทรงส่งเหล่าสาวกของพระองค์เข้าไปในเมืองเพื่อหาซื้ออาหาร

ข้อ 9: “หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า “ไฉนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย”

หญิงชาวสะมาเรียผู้นี้ประหลาดใจเมื่อพระเยซูทรงพูดคุยกับนาง; มันเป็นการลดตัวลงแบบไม่มีใครคาดคิดที่ยิวคนหนึ่งจะพูดคุยกับชาวสะมาเรีย นางไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดอย่างแน่นอน แต่นางก็รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นยิว และข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงอยากพูดคุยกับชาวสะมาเรียก็ดึงดูดความสนใจของนาง และทำให้นางสนใจใคร่รู้

“ไฉนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉัน...?” หญิงผู้นี้ดูออกในทันทีว่าพระเยซูทรงเป็นยิว-บางทีอาจเป็นเพราะรูปลักษณ์ภายนอกของพระองค์, บางทีอาจเป็นเพราะพระองค์ทรงติดพู่ห้อยชายเสื้อตามที่กำหนดไว้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส (กตว. 15:38, 39) ในรูปลักษณ์ภายนอกส่วนตัวของพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินบนแผ่นดินโลกนี้-มนุษย์ แต่ยังเป็นพระเจ้า-พระเยซูทรงมีลักษณะคล้ายกับนักเดินทางยิวคนอื่นๆที่เห็นตื้นเขินเป็นบนถนนที่ร้อนและฝุ่นตลบและนั่งลงบนขอบบ่อน้ำเพื่อหยุดพัก ไม่มีสิ่งใดที่ผิดปกติหรือพิเศษเกี่ยวกับวิธีที่พระองค์แต่งกายเลย; พระองค์ดูเหมือนกับยิวคนอื่นๆในเสื้อผ้าที่พระองค์สวมใส่

“พวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย”-และนั่นเป็นความจริง ประวัติศาสตร์เก่าแก่สมัยพระคัมภีร์บอกเราว่ายิวที่เคร่งครัดอธิษฐานทุกเช้าขอให้พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากการเห็นหน้าชาวสะมาเรียใน

วันนั้น ความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อชาวสะมาเรียก็มีมากเกินไปจนเหตุผลทั้งปวง ความเป็นศัตรูและความเกลียดชังระหว่างพวกเขากับพวกสะมาเรียไม่มีข้อสงสัยเลยว่ามีต้นกำเนิดจากการแยกขาดกันของสิบตระกูลนั้น ภายใต้เยโรโบอัมในสมัยที่อาณาจักรอิสราเอลได้ถูกก่อตั้งขึ้น และเพิ่มขึ้นหลังจากที่ชาวอิสราเอลได้จับสิบตระกูลนั้นไปเป็นเชลย ชาวสะมาเรียปะปนกับชาวอิสราเอลที่ได้ถูกส่งมายังสะมาเรียจากบาบิโลนและที่อื่นๆโดยกษัตริย์แห่งอิสราเอล และด้วยเหตุนี้จึงสูญเสียสิทธิ์ที่จะถูกเรียกว่ายิวแท้ (ศึกษา 2 พงศ์กษัตริย์ 17) ความเป็นศัตรูระหว่างชนสองกลุ่มนี้ฝังลึกมากขึ้นไปอีกเพราะการที่ชาวแคว้นสะมาเรียขัดขวางการสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่หลังจากกลับมาจากการตกเป็นเชลยในบาบิโลนในสมัยของเอสรา (อ่าน เอสรา บทที่ 4) ดังนั้นความเกลียดชังระหว่างพวกเขากับพวกสะมาเรียจึงขึ้นไปถึงขีดสุดก่อนที่พระเยซูได้เสด็จมาและตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ชาวสะมาเรียถูกถือว่าเป็นชนต่างดาว, คนต่างชาติที่ขาดจากสิทธิการเป็นพลเมืองของอิสราเอล ในยอห์น 8:48 พวกเขาวิพากษ์ว่า “ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ?”

อย่างไรก็ตาม เราจะเรียนรู้ในบทนี้ว่าชาวสะมาเรียไม่ใช่คนที่ไม่นับถือพระเจ้า พวกเขาถือว่าตัวเองเป็นเชื้อสายของยาโคบ, พวกเขาเชื่อในศาสนาของภาคพันธสัญญาเดิม, และพวกเขารอคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์

เราไม่จำเป็นต้องวิพากษ์วิจารณ์พวกเขามากเกินไปนักสำหรับทัศนคติของพวกเขาที่มีต่อชาวแคว้นสะมาเรีย เพราะว่าจิตวิญญาณแบบเดียวกันก็ยังมีอยู่วันนี้อยู่ระหว่างนิกายต่างๆและคริสตจักรทั้งหลาย คนหลายกลุ่มปฏิเสธที่จะร่วมสามัคคีธรรมกับกลุ่มอื่นๆเพราะว่าพวกเขาไม่ได้อยู่ในนิกายเดียวกัน ไม่ว่าจะฝ่ายหนึ่งจะเป็นเมธอดิสต์, แบปติส, เพรสไบทีเรียน, หรืออะไรก็ตาม, หากเขาเป็นผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วโดยพระวิญญาณของพระเจ้าและถูกชำระล้างในพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ เราก็ควรร่วมสามัคคีธรรมกับเขา การมีจิตใจชอบแบ่งฝักแบ่งฝ่ายเป็นสิ่งที่ผิดท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลาย-แต่เชื่อได้เลยครับว่า มันทำให้พญามารตีใจสุดๆเพราะว่ามันเป็นผู้ยุยงให้เกิดการแตกแยก! ถ้าซาตานไม่สามารถทำให้จิตวิญญาณดวงหนึ่งตกนรกได้ มันก็จะทำทุกอย่างในอำนาจของมันเพื่อขโมยสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญาณไปจากผู้เชื่อ และที่ใดที่มีการวิวาทท่ามกลางพวกพี่น้อง ที่นั่นก็ไม่ว่าจะมีความชื่นชมยินดีอันเต็มเปี่ยมและชีวิตที่บริบูรณ์ได้ จิตใจที่ชอบแบ่งฝักแบ่งฝ่ายและการวิวาทท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลายคือก้อนหินสะดุดและจุดรั้งการเผยแผ่ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

เมื่อพระเยซูทรงตอบหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น คุณจะสังเกตเห็นว่าพระองค์ไม่ได้เอ่ยถึงความเกลียดชังที่มีอยู่ระหว่างพวกเขากับชาวแคว้นสะมาเรียเลย:

ข้อ 10: “พระเยซูตรัสตอบนางว่า “ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประคบด้วยชีวิตแก่เจ้า”

นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมาอภิปรายสภาวะต่างๆที่เป็นอยู่ระหว่างพวกเขากับชาวแคว้นสะมาเรีย; ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงไม่ได้ตอบคำถามของหญิงผู้นั้นในหัวข้อดังกล่าว พระองค์ทรงรู้จักใจของนาง, พระองค์ทรงทราบว่า

ความอยากรู้อยากเห็นและความสนใจของนางได้ถูกปลุกเร้าแล้ว และคำตอบของพระองค์ก็นำนางเข้าไปใกล้ อีกก้าวหนึ่งสู่ของประทานของพระเจ้าและน้ำที่มีชีวิตนั้น

“ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้า...” ของประทานของพระเจ้าที่ถูกพูดถึงในที่นี้คือของประทานแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์: “แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆเดียว มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียว นั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก” (รม. 5:15) พระเยซูทรง “เปี่ยมล้นด้วยพระคุณและความจริง” และพระองค์กำลังเสนอพระคุณของพระเจ้าให้แก่หญิงผู้นี้

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระองค์ตรัสแก่นางว่า “ถ้าเจ้าได้รู้ว่าเจ้ากำลังยืนอยู่ต่อหน้าพระเยซูคริสต์, พระเมสสิยาห์และพระผู้ช่วยให้รอด, และว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ตรัสกับเจ้า, ถ้าใจที่มีขอบเขตของเจ้าได้เปิดรับความจริง, เจ้าก็จะขอน้ำที่มีชีวิตจากเราแล้ว”

“น้ำที่มีชีวิต” ถูกกล่าวถึงเป็นพิเศษในคำพยากรณ์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับสิ่งดีทั้งหลายที่จะมา, และคงทำให้นักเรียนที่ศึกษาภาคพันธสัญญาเดิมนึกถึงพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมานั้น ในอิสยาห์ 12:3 เราอ่านว่า “เจ้าจะโพล่งน้ำด้วยความชื่นบานจากบ่อแห่งความรอด” น้ำที่ให้มีชีวิตถูกกล่าวถึงว่าเป็นหนึ่งในสิ่งต่างๆที่พระเมสสิยาห์จะประทานให้ อิสยาห์ 44:3 บอกเราว่า “เพราะเราจะเทน้ำลงบนผู้ที่กระหาย และลำธารลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญาณของเราเหนือเชื้อสายของเจ้า และพรของเราเหนือลูกหลานของเจ้า” เศคาริยาห์ 13:1 กล่าวว่า “ในวันนั้น จะมีน้ำพุพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ของดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เพื่อจะชำระเขาให้พ้นจากบาปและความไม่สะอาด” และในเศคาริยาห์ 14:8 เราอ่านว่า “ในวันนั้นน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกจากเยรูซาเล็ม ครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันออก และครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันตก ในฤดูร้อนก็จะไหลเรื่อยไปตั้งในฤดูหนาว”

พระเยซูจะตรัสแก่หญิงผู้นี้ก็ได้ว่า “ถ้าเจ้าเพียงรู้ว่าเราเป็นผู้ใด เจ้าก็จะขอร้องเรา และเราก็จะมีความเมตตาต่อชีวิตที่น้ำสังเวชและเลนชู้ของเจ้าและช่วยเจ้าให้รอดโดยพระคุณ” แต่ในการสนทนาขณะนี้ หากพระองค์ทรงกล่าวถึงพระคุณ, ความเมตตา, และการบังเกิดใหม่ นางก็คงไม่รู้ว่าพระองค์กำลังพูดเรื่องอะไรอยู่เพราะว่านางเป็นผู้โหดเขลาในเรื่องฝ่ายวิญญาณ นางยังไม่ได้รับความสว่างแห่งพระวจนะของพระเจ้า นางก็คงหันหนีไปเสียอย่างไม่มีข้อสงสัยเพราะว่านางคงจะไม่สนใจในศาสนาของพวกยิวเลย แต่พระเยซูตรัสแก่นางถึงเรื่องน้ำที่มีชีวิต, นางได้มาที่บ่อน้ำนี้เพื่อตักน้ำ และความสนใจใคร่รู้ของนางก็ถูกทำให้เพิ่มขึ้นเมื่อพระองค์บอกนางว่าพระองค์ทรงมีน้ำที่ดีกว่าน้ำที่เธอมาตักจากบ่อนี้ตั้งเอย นางมีความปรารถนาที่จะรู้ว่าทั้งหมดนี้หมายความว่าอะไรกันแน่

ข้อ 11: “นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน”

เช่นเดียวกับนิโคเดมัส หญิงผู้นี้กำลังคิดในโลกของสิ่งธรรมดา นางกำลังสงสัยว่าพระเยซูจะทรงเอาน้ำออกมาจากบ่อนี้ได้อย่างไรในเมื่อพระองค์ไม่มีเครื่องมือที่จะตักน้ำขึ้นมาเลย; พระองค์ไม่มีเชือก, ไม่มีถัง

น้ำที่จะหย่อนลงไปบ่อ ผมเข้าใจดีว่าหญิงผู้นี้หมายความว่าอะไร เพราะว่าผมเติบโตมาในไร่นา และหลายครั้งมักผมเคยตักน้ำมาจากบ่อเพื่อเอามาให้พวกสัตว์ต็มกิน และยังต้องตักน้ำเพิ่มขนไปไว้ในบ้านเพื่อไว้ใช้สำหรับการต็มกินและการทำอาหารด้วย เป็นที่เข้าใจได้ว่าหญิงผู้นี้สนใจใคร่รู้เมื่อชายผู้นี้ที่นั่งอยู่ข้างบ่อน้ำที่ลึกหนึ่งร้อยฟุต กล่าวถึงการให้น้ำที่มีชีวิตแก่นางในเมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้ตักน้ำเลย ในโลกของสิ่งที่เป็นธรรมชาติ นางถามคำถามที่มีเหตุผล: “ท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน?”

ข้อ 12: “ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย”

มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่จะเอาความหมายฝ่ายเนื้อหนังและด้านวัตถุมาใช้กับคำพูดฝ่ายวิญญาณ นั่นคือเหตุผลที่เรามีลัทธิและศาสนาเทียมเท็จอยู่มากมายเหลือเกิน, คำสอนผิดมากมายเหลือเกินเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆ ในสายตาของหญิงผู้นี้ พระเยซูก็ดูเหมือนนักเดินทางชาวียวกติทั่วไป และนางไม่อาจเข้าใจได้ว่าวิถีธรรมตาคุณหนึ่งจะมาพูดได้อย่างไรว่าเขาจะให้ น้ำที่ดีกว่าและบริบูรณ์กว่าที่อัครบิดรยาโคบได้พบเพียงพอสำหรับตัวเองและครอบครัวของเขา จะมีบ่อน้ำอีกแห่งหรือ, บ่อน้ำที่ดีกว่า, ซึ่งพระองค์จะได้น้ำมา?

“ยาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เรา” จงสังเกตตรงนี้ว่าหญิงผู้นี้อ้างความเป็นญาติกับยาโคบ นี่น่าจะหมายถึงที่ดินของเขตที่อยู่ใกล้บ่อน้ำนั้น, ที่ดินที่ยาโคบได้ยกให้แก่โยเซฟ (ปฐมก. 48:21, 22) ประวัติศาสตร์บอกเราว่าชาวสะมาเรียภาคภูมิใจที่จะอ้างสิทธิ์ความสัมพันธ์กับยาโคบและถือกรรมสิทธิ์ที่ดินที่บ่อน้ำของยาโคบตั้งอยู่; แต่พวกเขาไม่ได้ติดตามยาโคบในจิตวิญญาณ, พวกเขาไม่ได้ปรนนิบัติพระเจ้าของยาโคบ

พระเยซูจะทรงเริ่มการโต้แย้งทางศาสนาแบบขั้นหนึ่งตรงนี้เลยก็ได้ หญิงผู้นี้ได้ถามพระองค์แล้วว่า พระองค์ทรงเป็นใหญ่กว่ายาโคบหรือ และพระองค์จะตรัสแบบง่าย ๆ เลยก็ได้ว่า “แน่นอนว่าเราเป็นใหญ่กว่ายาโคบ!” มีอยู่คราวหนึ่งพระองค์ตรัสแก่พวกฟาริสีว่า “ก่อนอับราฮัมเป็นนั่น เราเป็นอยู่แล้ว” และพระองค์จะตรัสแบบเดียวกันแก่หญิงผู้น่าสงสาร, โฉดเขลา, และตาบอดฝ่ายวิญญาณคนนี้ได้-แต่หากพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่นาง พระองค์ก็คงสูญเสียโอกาสที่จะน่านางมาสู่ความรอด พระองค์ก็คงสูญเสียจุดประสงค์ของคำประกาศของพระคัมภีร์ที่ว่า “พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย” แต่พระองค์ก็ไม่ได้เริ่มการโต้แย้งใดๆ ขณะยังคงใช้คำพูดเปรียบเทียบเหมือนเดิม, โดยเว้นเสียจากคำกล่าวต่างๆ ที่เป็นความจริงด้านหลักคำสอน, พระองค์ทรงนำหญิงผู้นี้แบบค่อยเป็นค่อยไปมาสู่ความจริงแห่งความรอดอันเปี่ยมสง่าราศีที่กำลังยืนอยู่ตรงหน้านางแล้ว พระองค์ไม่ได้ตอบคำถามของนางโดยตรง พระองค์ทรงทำให้นางค่อยๆ เห็นความเป็นเลิศของ “น้ำที่มีชีวิต” ต่อไป:

ข้อ 13: “พระเยซูตรัสตอบนางว่า “ผู้ใดที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก”

นี่เป็นข้อเท็จจริงที่หญิงผู้นี้ทราบดี ด้วยว่านางได้มาตักน้ำวันแล้ววันเล่าเพื่อดับความกระหายที่กลับมาซ้ำแล้วซ้ำอีก

น้ำแห่งบ่อน้ำของยาโคบเป็นภาพสิ่งที่เฉพาะเจาะจงถึงสิ่งต่างๆที่เป็นวัตถุและไม่จีรัง มันเป็นน้ำที่ดี- เหมือนกับที่มีสิ่งของหลายสิ่งที่ดี; แต่สิ่งของต่างๆก็ไม่ทำให้ใจและจิตวิญญาณอึดมหน่า มนุษย์ถูกเนรมิตสร้าง ตามแบบพระฉายของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และ “สิ่งของต่างๆ” ก็ไม่สามารถทำให้เข้อึดมหน่าได้ เขาไม่สามารถอึดมหน่าได้จนกว่าใจของเขานั้นถูกตอกกับพระเจ้า ไม่ว่าเขาจะมีเงินมากมายขนาดไหน, ไม่ว่าเขาจะ ครอบครองทรัพย์สิ่งของมากมายขนาดไหน, สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถทำให้จิตวิญญาณของเข้อึดมหน่าได้ บุคคลผู้ เดียวที่มีสันติสุขอันสมบูรณ์แบบและความอึดมหน่าของหัวใจคือผู้ที่ได้บังเกิดใหม่แล้วและได้มอบถวายทุกสิ่งแด่ พระเยซู

ข้อ 14: “แต่ผู้ใดที่ดื่ม น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่ น้ำซึ่งเราจะให้เขานั้นจะบังเกิด เป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์”

คำกรีกตรงนี้อ่านตรงตัวว่า “จะไม่กระหายจนถึงนิรันดร์กาล” สำนวนเดียวกันนี้ถูกใช้ในยอห์น 6:51, 58; 8:51; 10:28; 11:26; 14:16 นี่เป็นพระสัญญาอันประเสริฐจากผีพระโอษฐ์ของพระเยซู, คำประกาศแห่ง ความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า-และพระสัญญานี้มีให้แก่ทุกคน **ทุกคนที่** กระหายก็ได้รับเชิญให้มาดื่ม, ทุกคนที่ปรารถนาที่จะดื่มก็ดื่มได้ตามสบายจากน้ำแห่งชีวิตนี้

นี่ไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อจะไม่รู้สึกถึงความต้องการในเรื่องผลกำไรฝ่ายวิญญาณอีกเลย, หรือรู้สึก ถึงความต้องการที่จะเติบโตในเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณ มันแค่หมายความว่า “น้ำที่มีชีวิต” ที่พระเยซูประทาน ให้นี้มีลักษณะเฉพาะตัวที่คงทนและยั่งยืนถาวรซึ่งจะทำให้ใจอึดมหน่าวันแล้ววันเล่า, ทุกชั่วขณะ คนทั้งหลายที่ ดื่มจากน้ำแห่งชีวิตนี้ก็อึดมหน่าจนกว่าพวกเขาจะเห็นพระเยซูหน้าต่อหน้า

“น้ำซึ่งเราจะให้เขานั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” ความรอดซึ่งมาโดย พระคุณผ่านทางความเชื่อก็ทำให้ผู้เชื่อสดชื่นเหมือนกับที่สายน้ำที่ไหลเย็นของแม่น้ำทำให้ทุ่งหญ้าที่มันไหลผ่าน นั้นสดชื่น ผู้ที่รับ “น้ำที่มีชีวิต” นี้จะมีบ่อน้ำพุที่ถูกเปิดในมนุษย์ภายในของเขา, บ่อน้ำพุที่จะไม่มีวันเหือดแห้ง เลย, ในชีวิตนี้หรือไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’” (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระ วิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับ สง่าราศี)” (ยอห์น 7:37-39)

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่ามีการเปลี่ยนแปลงในพระคำสองข้อนี้: “ผู้ใดก็ตามที่ดื่ม” ในข้อ 13 อยู่ ในรูปปัจจุบันกาล-“ดื่มจนเป็นนิสัย”; ขณะที่ “ผู้ใดก็ตามที่ดื่ม” ในข้อ 14 อยู่ในรูปกาลสมบูรณ์, “ดื่มไปแล้ว”- ซึ่งหมายถึงการกระทำหนึ่งซึ่งมีผลลัพธ์ที่คงอยู่ต่อไป คำปฏิเสธใน “จะไม่กระหายอีกเลย” มีความรุนแรงมากๆ และมีความหมายตรงตัวว่า “จะไม่อย่างแน่นอน, ไม่ได้ขาด, ไม่มีวันกระหายอีกตลอดไป!”

ข้อ 15: “นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ ไม่ต้องมาตักที่นี่”

สิ่งที่พระเยซูได้ตรัสแก่หญิงผู้นี้มาจนถึงตอนนี้ทำให้ใจนางมีความปรารถนาน้ำที่มีชีวิตที่พระองค์ตรัสถึง และนางได้กระทำการที่พระองค์ทรงอยากให้นางกระทำมาตั้งแต่ต้นของการสนทนาของทั้งสอง: นางกล่าวว่า “ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด”

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง และถ้อยคำที่พระองค์ตรัสแก่หญิงผู้นี้ก็เป็นถ้อยคำของพระเจ้าอย่างแน่นอน “ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะ...” (รม. 10:17) เมื่อพระเยซูตรัสแก่หญิงผู้นี้เกี่ยวกับน้ำที่มีชีวิต พระวจนะก็เริ่มสร้างความกระหายขึ้นภายในจิตใจของนาง นางยังนึกถึงสิ่งต่างๆที่เป็นวัตถุอยู่, นางกำลังคิดถึงน้ำแบบน้ำที่มาจากบ่อของยาโคบ; แต่ในจิตวิญญาณของนาง นางก็ปรารถนาบางสิ่งที่จะทำให้ใจของนางอิ่มหนา ชีวิตที่นางได้ใช้มาก็เป็นพยานรับรองว่านางไม่เคยได้รู้จักความอิ่มหนำมาก่อนเลยจนถึงขณะนี้, นางไม่มีสันติสุขแห่งความคิดและหัวใจเลย

อาจารย์สอนพระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะว่ามีน้ำเสียงประชดประชันอยู่ในคำขอของหญิงผู้นี้ที่ขอน้ำที่มีชีวิต แต่ผมไม่เห็นด้วย ผมเชื่อว่านางมีความจริงจัง จุดสุดยอดอันงดงามของบทสนทนานี้ระหว่างพระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรียผู้นี้ได้มาพร้อมกับความรอดของนางโดยแค่เชื่อพระวจนะของพระเจ้า, ถ้อยคำที่พระเยซูตรัสแก่นาง

ข้อ 16: “พระเยซูตรัสกับนางว่า “ไปเรียกสามีของเจ้ามาเถิด”

จนถึงจุดนี้ในการสนทนานี้ พระเยซูได้ตรัสถึงสิ่งต่างๆที่เป็นวัตถุ; แต่ในที่นี่พระองค์ทรงเริ่มตรัสถึงใจสำนึกผิดชอบของหญิงผู้นี้บ้าง และขณะที่พระองค์ตรัส นางก็รู้ตัวทันทีว่าทั้งชีวิตของนางถูกตีแผ่ต่อพระพักตร์พระองค์แล้ว นางเป็นผู้ที่โหดเหี้ยมฝ่ายวิญญาณ แต่บัดนี้นางรู้ตัวแล้วว่านางอยู่ต่อหน้าบุคคลผู้หนึ่งที่ไม่ธรรมดาจริงๆ ตั้งแต่จุดนี้เป็นต้นไป พระเยซูไม่ได้ตรัสถึงน้ำที่มีชีวิตอีกต่อไปแล้ว และพระองค์ไม่ได้ใช้ภาษาเชิงเปรียบเทียบด้วย ถ้อยคำของพระองค์จากตรงนี้เป็นต้นไปเป็นคำพูดที่ตรงไปตรงมา, ชัดเจน, และส่วนตัวเอามากๆ

พระองค์ทรงขอร้องหญิงผู้นี้ให้ไปเรียกสามีของนางมาเพราะว่าพระองค์ทรงอยากให้นางรู้ว่านางเป็นคนบาปคนหนึ่ง นางต้องถูกฟ้องใจในเรื่องบาปของนางก่อนที่นางจะรับพระองค์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้อรอดของนาง พระองค์ทรงทราบบาปที่คอยรบกวนนางอยู่, และพระองค์ทรงรู้ว่าเมื่อพระองค์ทรงขอให้นางไปเรียกสามีของนางมา มันจะนำนางไปสู่ก้าวต่อไปในการกลับใจเชื่อของนาง-มันจะนำนางให้สารภาพความจริง พระองค์ทรงอยากให้นางทราบว่ นางกำลังยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า; ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเปิดเผยแก่นางว่าพระองค์ทรงรู้ความลับต่างๆแห่งจิตใจของนางและแห่งชีวิตของนาง, แม้แต่บาปนั้นที่คอยรบกวนนางซึ่งกำลังขโมยสันติสุขและความชื่นชมยินดีที่นางปรารถนาไปเสียจากนาง, และซึ่ง “น้ำที่มีชีวิต” จะนำมาสู่หัวใจของนาง

ในความพยายามที่จะชนะวิญญาณของเราวันนี้ เราต้องทำให้คนบาปทั้งหลายรู้ตัวเสียก่อนว่าพวกเขาเป็นผู้หลงหาย พวกเขาจะต้องถูกฟ้องใจเรื่องบาป, พวกเขาต้องรู้ว่าพระเยซูทรงทอดพระเนตรดูที่หัวใจ เมื่อเราสามารถทำให้ผู้ไม่เชื่อทั้งหลายมองเห็น*ความจำเป็น*ของพวกเขาที่ต้องการความรอด, เมื่อเราสามารถทำให้พวกเขามองเห็นความบาปหนักหน่วงแห่งบาป, เมื่อนั้นพวกเขาก็พร้อมแล้วที่จะบังเกิดใหม่

ข้อ 17 และ 18: “นางทูลตอบว่า “ดิฉันไม่มีสามีค่ะ” พระเยซูตรัสกับนางว่า “เจ้าพูดถูกแล้วว่า ‘ดิฉันไม่มีสามี’ เพราะเจ้าได้มีสามีทำคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง”

หญิงผู้นี้จะกล่าวก็ได้ว่า “รอเดี๋ยวก่อนนะ และดิฉันจะไปตามสามีของดิฉันมาให้” แต่ข้อเท็จจริงที่ว่านางไม่ได้ไปตามชายผู้นั้นที่นางกำลังใช้ชีวิตอยู่ด้วยมากก็พิสูจน์แล้วว่านางรู้ตัวว่านางกำลังอยู่ต่อหน้าผู้ส่งสารคนหนึ่งของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และนางรับสารภาพว่า “ดิฉันไม่มีสามีค่ะ”

“เจ้าพูดถูกแล้วว่า ‘ดิฉันไม่มีสามี’” พระเยซูทรงชมเชยนางที่พูดความจริง นางไม่ได้รับสารภาพว่านางมีสามีมาทำคนแล้วและขณะนั้นกำลังใช้ชีวิตอยู่กับชายคนหนึ่งที่น่าไม่ได้แต่งงานด้วย แต่นางก็เชื่อตรงในการกล่าวว่านางไม่มีสามี และพระเยซูทรงชมเชยนางเพราะความซื่อสัตย์ของนาง

มันไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าหญิงผู้นี้ได้แต่งงานมาแล้วห้าครั้งและในแต่ละครั้งสามีได้เสียชีวิตไปแล้ว คู่สามีภรรยาหย่าร้างกันได้ด้วยเหตุผลเล็กน้อยหลายๆในสมัยนั้น และนางน่าจะหย่าชายห้าคนนี้ไปแล้วมากกว่า-หรือบางทีพวกเขาได้หย่าร้างด้วยเหตุผลเล่นๆ จากนั้นนางจึงใช้ชีวิตร่วมกับชายคนหนึ่งซึ่งนางขี้เกียจแต่งงานด้วยแล้ว

นี่เป็นหญิงชั่วคนหนึ่ง, คนบาปที่ฉาวโฉ่คนหนึ่งเหมือนกับที่มนุษย์มองดูคนบาปทั้งหลาย; แต่จงสังเกตความกรุณาที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสกับนาง: “เจ้าพูดถูกแล้วว่า ‘ดิฉันไม่มีสามี’ เพราะเจ้าได้มีสามีทำคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง” พระองค์ทรงชมเชยนางสองหนเพราะว่านางได้รับสารภาพความบาปแห่งการเล่นซู้ของนาง-“เจ้าพูดถูกแล้วว่า...เรื่องนี้เจ้าพูดจริง” ผู้คนถูกชักนำได้ แต่พวกเขาถูกไล่ต้อนไม่ได้ ความกรุณา, ความเห็นอกเห็นใจ, และความเมตตาของผู้ที่นำวิญญูณหลายครั้งปลดชนวนอคติและช่วยทำให้ได้รับความไว้วางใจและความสนใจของคนไม่เชื่อเพื่อที่พระวจนะของพระเจ้าจะถูกประกาศออกไปได้ พระเยซูจะตรัสแก่หญิงผู้นี้ก็ได้ว่า “เรารู้ว่าเจ้าเป็นคนซู้, เล่นซู้, ไม่ดำเนินตามทางพระเจ้า; และถ้าเจ้าไม่กลับใจ เจ้าก็จะต้องไปอยู่ในนรกชั่วนิรันดร์!” แต่พระองค์ไม่ได้ตรัสอะไรแบบนั้นเลย ถ้อยคำอันอ่อนโยนของพระองค์คือ “เรื่องนี้เจ้าพูดจริง”

ข้อ 19: “นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์”

นิโคเดมัสพูดเกือบจะแบบเดียวกันตอนที่เขาได้มาหาพระเยซูและรับสารภาพว่า “พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย” เราเห็นในพระคำข้อนี้ถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในความคิดของหญิงชาวสะมาเรียผู้นี้ ในคำพูดเดี๋ยวนี้มันเหมือนกับนางกล่าวว่า “ดิฉันเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับตัวท่านแล้ว ถึงแม้ว่าท่านดูเหมือนยิวธรรมดาๆคนหนึ่ง ดิฉันก็ดูออกว่าท่านไม่ใช่คนธรรมดาเลย ท่านได้บอกดิฉันถึงสิ่งต่างๆที่ท่านคงไม่มีทางบอกดิฉันได้แน่ๆหากท่านไม่ใช่ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า ท่านมองเห็นหัวใจของดิฉัน, ท่านรู้บาปของดิฉัน, ท่านแสดงให้เห็นแล้วว่าดิฉันมีความต้องการฝ่ายวิญญูณ”

หญิงชาวสะมาเรียผู้นี้ไม่ได้มีพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เหมือนกับที่เรามี ทั้งหมดที่นางได้เรียนรู้มาเกี่ยวกับบุคคลผู้นั้นที่บ่อน้ำนั้นคือสิ่งที่นางได้เรียนรู้ผ่านทางถ้อยคำของพระองค์นับตั้งแต่การสนทนานั้นได้เริ่มต้น นางยอมรับพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง; นางไม่ได้ยอมรับพระองค์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์, พระผู้

ช่วยให้รอดของมนุษยชาติ ดูเหมือนว่าในตอนนั้นมีน้อยคนมากที่มีทัศนคติที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระลักษณะแบบพระเจ้าของพระเยซู คนชาติยิวทั้งหมดในตอนนั้นอยู่ในความมืดและความโศกเศร้าเกี่ยวกับว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด แม้แต่พวกธรรมาจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่ก็ไม่อาจอธิบายได้ว่าพระเมสสิยาห์จะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิดและขณะเดียวกันก็เป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร (มาระโก 12:35-37)

ในความโศกเศร้าฝ่ายวิญญาณของนาง หญิงผู้นี้ถามคำถามที่ผิด:

ข้อ 20: “บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม”

ถึงแม้ว่านางถูกฟ้องใจแล้วเรื่องบาป หญิงสาวสะมาเรียผู้นี้ก็ยังอยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณเหมือนเดิมจริงๆ แล้วนางกำลังถามพระเยซูว่า “ท่านคิดว่าดิฉันควรไปร่วมประชุมกับคริสตจักรไหนดีคะ? นิกายไหนถูกต้องสำหรับดิฉัน? ดิฉันควรนมัสการที่ไหน?” แต่นางยังไม่พร้อมสำหรับการนมัสการ; นางต้องการการบังเกิดใหม่

นางตกใจเมื่อพระเยซูทรงเปิดเผยว่าพระองค์ทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับชีวิตของนาง, เมื่อบาปทั้งหลายของนางถูกนำมาสู่ความสว่างอย่างฉับพลันเหลือเกินโดยชายผู้หนึ่งซึ่งนางไม่เคยพบเห็นมาก่อน นางรู้ตัวแล้วว่านางกำลังอยู่ต่อหน้าศาสตาศาพยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้า และนี่อาจเป็นครั้งแรกในชีวิตของนางเลยก็ได้ที่นางรู้สึกว่านางเป็นคนบาปที่ชั่วร้ายและต้องการความช่วยเหลือฝ่ายวิญญาณ; แต่แม้ในชั่วขณะที่กระวนกระวายใจนั้นนางก็ไม่อาจลืมความเกลียดชังที่มีอยู่ระหว่างพวกยิวกับชาวสะมาเรียได้ และนางจำได้ว่าผู้คนของนางกล่าวว่าจะต้องนมัสการในสถานที่แห่งหนึ่ง และพวกยิวกล่าวว่าจะต้องนมัสการในสถานที่อีกแห่งหนึ่ง นี่ทำให้นางวุ่นวายใจ และใจกับความคิดของนางก็ถามคำถามที่ว่า “ใครพูดถูกกันแน่? ดิฉันควรนมัสการที่ไหน? ดิฉันควรเชื่ออะไรกันแน่?”

สิ่งแรกที่คนบาปที่นำสงสารและต้อบอดคิดถึงตอนที่เขาถูกเข้าหาโดยผู้รับใช้คนหนึ่งหรือคนที่เป็นพยานส่วนตัวก็คือ การเข้าร่วมกับคริสตจักรแห่งหนึ่งและการเข้าร่วมประชุมนมัสการ; แต่การเข้าร่วมกับคริสตจักรแห่งหนึ่ง-แม้แต่การเข้าร่วมประชุมนมัสการอย่างสัตย์ซื่อและการช่วยเหลือเพื่อสานต่องานของคริสตจักร-จะไม่ช่วยผู้ใดให้ได้รับความรอดเลย ไม่เคยมีคนกลุ่มไหนที่มีใจร้อนรนมากไปกว่าพวกยิวแล้ว; ถึงกระนั้นเปาโลก็ประกาศว่า “พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามปัญญาไม่ เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่อุตสาหที่จะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า” (โรม 10:1-3)

หญิงผู้นี้ยังคงเป็นผู้ที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่อยู่เหมือนเดิม และมันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่นางจะคิดในแง่ของศาสนาของบรรพบุรุษของนางและปฏิบัติตามธรรมเนียมและประเพณีต่างๆของชาวสะมาเรีย มีหลายหมื่นคนวันนี้ที่เป็นสมาชิกของนิกายบางนิกายเพียงเพราะว่าพ่อแม่ของพวกเขาเป็นสมาชิกของนิกายนั้นๆ มีผู้คนที่อยู่ประจำนิกายมากมาย-แบัพติส, เมธอดิสต์, เพรสไบทีเรียน, ฯลฯ-ที่ไม่รู้ว่าคริสตจักรของพวกเขาเชื่ออะไร

หรือสอนอะไร พวกเขาไม่รู้จักพระเยซู; พวกเขาเข้าร่วมกับคริสตจักรหนึ่งเพราะว่าพ่อแม่ของพวกเขาเป็นสมาชิกของคริสตจักรนั้น และไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาถูกสร้างใหม่แล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

“*ภูเขา*” ที่ว่านี้หมายถึงเนินเขาที่พระวิหารแห่งสะมาเรียได้ถูกสร้างขึ้นบนนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย คือพระวิหารที่เป็นคู่แข่งของพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มและทำให้พวกยิวไม่พอใจอย่างมาก เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าพระวิหารคู่แข่งนี้ได้ถูกสร้างขึ้นโดยสันบาลัทท์ในสมัยของเนหะมีห์, และว่าลูกเขยของสันบาลัทท์ (บุตรชายของโยยาดา) ผู้ซึ่งเนหะมีห์ “ขับไล่” ไปเสียจากเขา, เป็นมหาบุโรหิตคนแรกที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่นั่น: “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงเขาทั้งหลาย เพราะว่าเขาทั้งหลายได้กระทำให้การเป็นบุโรหิต และพันธสัญญาของพวกบุโรหิตและคนเลวีเป็นมลทิน” (นหม. 13:29)

“*พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม*” หญิงผู้นี้กำลังพูดถึงชนชาติยิวในที่นี้ โดยไม่จำเป็นต้องหมายถึงพระเยซูเจ้า ด้วยว่าพระองค์ไม่ได้กล่าวถึงการนมัสการเลย ชนชาติยิวเป็นผู้ที่กล่าวอ้างว่ากรุงเยรูซาเล็มคือสถานที่นมัสการ

ซาตานกำลังพยายามหันเหความคิดของหญิงผู้นี้จากความรอดไปยังสถานที่นมัสการ, เพื่อทำให้ออกนอกเรื่อง, แต่พระเยซูไม่ทรงยอมให้มันทำเช่นนั้น แทนที่จะเริ่มการโต้แย้งเกี่ยวกับว่าจะต้องนมัสการที่ไหน พระเยซูทรงนำนางไปสู่ประตูแห่งความรอดต่อไป

ข้อ 21: “*พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ให้วันนมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม”*”

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากำลังประกาศตรงนี้ว่ายุคใหม่กำลังจะถูกเริ่มต้นแล้ว-ยุคของข้าวประเสริฐแห่งพระคุณ ภายใต้พระคุณไม่มีการแบ่งแยกอีกต่อไปเกี่ยวกับสถานที่ต่างๆอย่างกรุงเยรูซาเล็ม (พระวิหาร) หรือสะมาเรีย (ภูเขานี้) ยุคเก่าที่พวกยิวต้องเดินทางขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการและร่วมเทศกาลเลี้ยงต่างๆจะต้องผ่านพ้นไป คำถามทุกอย่างเกี่ยวกับความเหนือกว่าของสะมาเรียหรือกรุงเยรูซาเล็มจะต้องมาถึงจุดสิ้นสุด ด้วยว่าภายใต้ข้าวประเสริฐแห่งพระคุณ ผู้เชื่อทั้งหลายจะพบการเข้าถึงพระบิดาที่ไหนก็ได้และทุกหนทุกแห่งโดยไม่ต้องมีการปรนนิบัติต่างๆในพระวิหาร, พวกบุโรหิต, หรือแท่นบูชาต่างๆ ภายใต้ข้าวประเสริฐแห่งพระคุณ สถานที่ทุกแห่งก็จะเหมือนกันหมด

ข้อ 22: “*ซึ่งพวกเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานมัสการเรารู้จัก เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว*”

ในที่นี้พระเยซูทรงประณามศาสนาของชาวสะมาเรียอย่างชัดเจนและอย่างไม่มีผิดพลาดเมื่อเทียบกับศาสนาของพวกยิว ประวัติศาสตร์บอกเราว่าชาวสะมาเรียเชื่อและสอนว่าภูเขาเกรซิมเป็นสถานที่ที่อับราฮัมได้ถวายอิสอัคแต่พระเจ้าและเป็นที่นี่ที่เขาได้พบกับเมลคีเซเดค; แต่ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดเลยที่จะสนับสนุนความเชื่อนี้ อับราฮัมได้ถวายอิสอัคบนภูเขาโมริยาห์ซึ่งเป็นที่ๆพระวิหารของซาโลมอนได้ถูกสร้างขึ้นในเวลาต่อมา

ชาวสะมาเรียไม่มีภูมิหลังหรือสิทธิอำนาจทางพระคัมภีร์เลยสำหรับศาสนาของพวกเขาหรือสถานนมัสการของพวกเขา พวกเขาไม่มีการสำแดง, ไม่มีพระบัญชาต่างๆจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ การนมัสการของพวกเขาเป็นแบบมนุษย์ และพระเจ้าไม่เคยรับรองมันเลย พวกเขาไม่มีสิทธิ์เชื่อเลยว่าคำอธิษฐานของพวกเขา

เขาเป็นที่ได้ยินหรือว่าเครื่องบูชาต่างๆของพวกเขาเป็นที่ยอมรับ ศาสนาของพวกเขาเป็นศาสนาแห่งความไม่แน่นอน; มันไม่ได้นำสันติสุขมาสู่หัวใจ พวกเขากำลังนมัสการสิ่งที่เปาโลเรียกว่าเป็น “พระที่ไม่มีใครรู้จัก” พวกเขาให้ความสำคัญกับสถานที่นมัสการแทนที่จะให้ความสำคัญกับบุคคลที่พวกเขานมัสการ

“ซึ่งพวกเรานมัสการ**พวกเรารู้จัก**” จงสังเกตว่าพระเยซูทรงระบุตัวพระองค์เองว่าเป็นพวกเดียวกันกับพวกยิว พระเยโฮวาห์ได้ประทานพระบัญญัติต่างๆให้แก่พวกยิว และพวกเขาได้รับคำรับรองจากสวรรค์เช่นเดียวกับสิทธิอำนาจทางพระคัมภีร์สำหรับศาสนาของพวกเขา พวกเขาสามารถให้เหตุผลสำหรับความหวังของตนได้: พวกเขารู้จักพระเจ้าของอับราฮัม, อิสอัค, และยาโคบ ถึงแม้ว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะรับรู้และยอมรับพระเมสสิยาห์ของตนก็ตาม

“**ความรอดนั้น**เนื่องมาจากพวกยิว” ถ้าพระเยซูทรงเริ่มการสนทนาของพระองค์ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ พระองค์ก็คงไม่มีโอกาสได้เป็นพยานแน่; แต่ในความทรงสัมพัทธ์ของพระองค์ พระองค์ทรงเริ่มต้นอย่างถูกต้องโดยพูดถึง**น้ำ**, ไม่ใช่ความรอดที่มาจากเชื้อสายของดาวิด; และหลังจากที่ได้ค่อยๆนำหญิงผู้นี้แบบที่ละก้าวมายังจุดนี้ พระองค์ก็สามารถประกาศได้อย่างชัดเจนว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงถูกสัญญาไว้แก่พวกยิวโดยเฉพาะ ณ จุดนี้ อย่างน้อยคนที่เป็ชชาวสะมาเรียก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะอ้างความเท่าเทียมกันกับยิว พวกยิวเป็นลูกหลานของตระกูลยูดาห์ และพระสัญญาต่างๆที่ได้ทรงกระทำไว้กับวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิดก็เป็นของพวกเขา พระเยซูได้เสด็จมาหาพวกยิวก่อน (โรม 1:16); แต่ในยุคแห่งพระคุณอันมหัศจรรย์นี้ กำแพงกั้นกลางที่แบ่งแยกนั้นได้ถูกพังทลายลงแล้วและในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ก็ไม่มียิวหรือต่างชาติ เราทั้งหลายเป็น**หนึ่งเดียวกัน**ในพระคริสต์ ในเอเฟซัส 2:11-18 เราอ่านว่า:

“เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่รับพิธีเข้าสู่หนัตซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้าสู่หนัต จงระลึกว่า ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้แก่นั้น ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้าแต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่างๆนั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็นกายเดียวโดยทางเขนซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้ เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสดำเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน”

“ความรอดเนื่องมาจากพวกยิว” มีความหมายตรงตัวว่าพระผู้ช่วยให้รอดเองได้เสด็จมาทางชนชาติยิวจากมุมมองของเนื้อหนัง เหล่าผู้รู้ภาษากรีกกล่าวว่านี่ควรอ่านว่า “ความรอด**นั้น** (หรือพระผู้ช่วยให้รอดองค์นั้น)” เพราะว่า**พระเยซูทรงเป็นความรอด** พระองค์ตรัสแก่ศักเคียสว่า “วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว” และแน่นอนว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่เสด็จมายังบ้านของศักเคียสในวันนั้น (ลูกา 19:1-10)

ข้อ 23: “แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์”

“เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว” หมายถึงเวลาแห่งความรอดสำหรับ “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา”; เวลาที่พระเยซูจะทรงเสด็จมาเพื่อแก้ปัญหาเรื่องบาปให้จบสิ้นครั้งเดียวเป็นนิรันดร์; เวลาที่พระองค์จะทรงทำการถวายเครื่องสัตวบูชาซึ่งจะไม่ถูกถวายซ้ำอีกเลย; เวลาซึ่งต่อมาถูกเรียกในยอห์น 13:1 ว่าเป็น: “ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด”

“และบัดนี้ก็ถึงแล้ว” ได้ถูกนำเข้ามาอย่างครบถ้วนแล้วโดยคริสตจักรพันธสัญญาใหม่, ซึ่งประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว-ไม่ใช่ตึกๆหนึ่ง, ไม่ใช่ภูเขาลูกหนึ่ง, ไม่ใช่วิหารหลังหนึ่ง

เวลานั้นได้มาถึงแล้วในวันเพ็นเทคอสต์นั้นเมื่อคนหนึ่งร้อยยี่สิบคนในห้องชั้นบนนั้นได้รับบัพติศมาเข้าไปในพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ บัดนี้ผู้เชื่อทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าไปในพระกายของพระคริสต์แล้ว: “ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังคงเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมีใช้ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกัมนั้นซาบซ่านอยู่” (1 คร. 12:12, 13)

ดังนั้น “เวลา” นั้นกำลังเริ่มต้นขึ้นแล้วในตอนเวลาที่พระเยซูทรงเอ่ยถ้อยคำเหล่านั้น, เวลานั้นเมื่อเหล่าผู้นมัสการที่แท้จริงจะนมัสการ-ไม่จำเป็นต้องในภูเขาลูกหนึ่งหรือในพระวิหารหลังหนึ่ง แต่ในจิตวิญญาณและในความจริง มันถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างสมบูรณ์แบบที่จะมีอาคารหลังหนึ่งไว้เพื่อพบปะกัน-แต่นั้นคือสถานที่จัดประชุม, ไม่ใช่คริสตจักร ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วรวมกันเป็นคริสตจักร โดยมีพระเยซูเป็นศิระและรากฐาน ชาวสะมาเรียให้ความสำคัญอย่างมากต่อภูเขาลูกนั้น และพวกเขายิวให้ความสำคัญต่อพระวิหารนั้น; แต่บัดนี้ส่วนที่เป็นเรื่องภายนอกของการนมัสการ (อาคารนั้นหรือสถานที่แห่งนั้น) แทบจะไม่ส่งผลอะไรเลย สิ่งที่สำคัญในการนมัสการของเราคือ สภาวะภายในของผู้นมัสการคนนั้น, สภาวะของหัวใจ เหล่าผู้นมัสการที่แท้จริงในจิตวิญญาณและในความจริง, ซึ่งไม่คิดถึงอาคารหรือความสวยงามของสิ่งแวดล้อมต่างๆ พวกเขาสนใจเกี่ยวกับความงามของความบริสุทธิ์ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วและพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู

“จิตวิญญาณ” ในพระคำข้อนี้ไม่ได้หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่หมายถึงส่วนที่อยู่ภายในที่เป็นจิตใจของมนุษย์ ซึ่งตรงข้ามกับส่วนที่เป็นวัตถุและอยู่ฝ่ายเนื้อหาของมนุษย์ “แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:14)

การนมัสการ “ในจิตวิญญาณ” คือการนมัสการจากหัวใจ-ไม่ใช่ในรูปแบบ, ไม่ใช่การนมัสการฝ่ายเนื้อหนังอันประกอบด้วยพิธีการต่างๆ, เครื่องบูชาต่างๆ, เทศกาลเลี้ยงต่างๆ, และการถือวันต่างๆ

การนมัสการ “ในความจริง” หมายถึงการนมัสการโดยและผ่านทางหนทางเดียวที่นำไปถึงพระเจ้า เราไม่นมัสการวันนี้ผ่านทางเครื่องสัตวบูชาที่เป็นลูกแกะ, นกเขา, วัวหนุ่ม; เรานมัสการพระเจ้าผ่านทางความ

จริง พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความจริง” พระองค์ทรงเป็นความจริงในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า, พระองค์ทรงเป็นชีวิตของพระเจ้า, พระองค์ทรงเป็นหนทางที่นำไปถึงพระเจ้า ด้วยเหตุนี้พวกเราจึงนมัสการพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ หนทางเดียวที่เราจะสามารถเข้าถึงพระเจ้าได้ก็คือในพระนามของพระเยซู; พระองค์ทรงเป็นคนกลางเพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้กับมนุษย์ (1 ทธ. 2:5)

ก่อนที่พระเยซูทรงหลังพระโลหิตของพระองค์ มนุษย์ได้นมัสการผ่านทางสัญลักษณ์, ภาพเปรียบเทียบ, ภาพเล็งและพิธีการต่างๆ; แต่เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แล้วมานั้นก็ถูกฉีกขาดตั้งแต่บนตลอดล่างและที่บริสุทธิ์ที่สุดได้ถูกเปิดโล่งแล้ว จากนั้นคนทั้งหลายจึงเริ่มที่จะนมัสการ “ในความจริง” แล้ว เรานมัสการ “ในจิตวิญญาณ”-และจิตวิญญาณก็ตรงข้ามกับเนื้อหนัง จิตวิญญาณคือการปรนนิบัติด้วยหัวใจซึ่งตรงข้ามกับการปรนนิบัติด้วยคำพูดและการนมัสการแบบเป็นทางการ เรานมัสการ “ในความจริง”-และความจริงก็ตรงข้ามกับภาพเล็งและเงา เครื่องสัตว์บูชาทั้งหลายของระบบแบบโมเสสได้ชี้ไปยังความจริงนั้น, ชี้ไปยังพระเยซู, ผู้ได้ทรงชำระหนี้บาปด้วยพระโลหิตของพระองค์เองแล้ว-เครื่องสัตว์บูชาเดียว มีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์ โดยไม่ต้องถูกถวายซ้ำอีกเลย:

“ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิรันดร์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ตั้งแต่นั้นไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศักดิ์รุ่งของพระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับเขาทั้งหลายภายหลังสมัยนั้น’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ‘เราจะบรรจราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป’”

“ดังนั้นเมื่อมีการลบบาปแล้วก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาใดบาปอีกต่อไป เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยมานั้น คือเนื้อหนังของพระองค์ และครั้นเรามีมหาบุโรหิตสำหรับครอบครวของพระเจ้าแล้ว ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์” (ฮบ. 10:12-22)

“พระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์” ใครก็ตามที่ยอมจำนนจิตใจและจิตวิญญาณต่อพระเจ้ก็นมัสการพระองค์ในจิตวิญญาณและในความจริง ภาษากรีกตรงนี้แสดงออกถึงพระทัยกรุณาอันลึกซึ้งของพระบิดาในสวรรค์ในความปรารถนาของพระองค์ที่จะช่วยดวงวิญญาณทั้งหลายให้รอด-ใช่แล้วครับ แม้แต่หญิงแพศยาชาวสะมาเรียคนหนึ่ง! พระองค์ทรงสืบค้นและเสาะหาเหล่าดวงวิญญาณที่หลงหายจริงๆ, พระองค์ทรงรอคอยพวกเขา-และเราจำคำอุปมาเรื่องแกะเก้าสิบเก้าตัวนั้นได้, ที่แกะตัวหนึ่งหลงหายไปและคนเลี้ยงแกะได้ทิ้งเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้เพื่อไปค้นหาจนกระทั่งเขาได้พบตัวเดิวนั้นและพามันกลับบ้าน (ลูกา 15:3-7) พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ผู้ใดพินาศเลย; พระองค์ทรงมีพระทัยกรุณาอย่างลึกซึ้ง, ความรักอันอ่อนโยน, และทรงเต็มพระทัยที่จะช่วยทุกคนที่เต็มใจมาหาพระองค์โดยพระเยซูคริสต์

พระเยซูกำลังพยายามที่จะชี้แนะหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นให้มาถึง “บุคคล” ไม่ใช่ “สถานที่” ถ้านางเต็มใจที่จะนมัสการในจิตวิญญาณ นางก็ได้รับเชิญแล้ว พระเจ้าทรงแสวงหาการนมัสการของเรา-ลองคิดดูสิครับ! พระเจ้าผู้เนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสิ่งสรรพที่มีอยู่ในนั้น, พระเจ้ายิ่งใหญ่แห่งเอกภพ, ทรงแสวงหาคุณและแสวงหาผมเพื่อนมัสการพระองค์! ขอพระเจ้าทรงโปรดยกโทษเราที่ไม่กัมศิระชะของเราลงให้บ่อยครั้งกว่านี้ในการนมัสการและการบ่นขอเชื่อฟังอย่างถ่อมใจต่อพระองค์

ข้อ 24: “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง”

พระเยซูกำลังสอนหญิงชาวสะมาเรียผู้นี้ว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็นเหมือนกับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก, ที่จะถูกพบในวิหารหลังหนึ่งหรือในภูเขาลูกหนึ่ง พระองค์กำลังสอนนางว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็นเหมือนอย่างที่เราเป็น; พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ไม่ใช่วัตถุ, พระวิญญาณผู้ทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ ไม่เคยมีสักคราใดเลยที่พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นอยู่, ไม่เคยมีสถานที่ใดเลยที่พระองค์ไม่ทรงอยู่ พระองค์ไม่ทรงสถิตในวิหารต่างๆ; พระองค์ทรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง; พระองค์ไม่ทรงถูกจำกัดให้อยู่แต่ในสถานที่แห่งหนึ่ง (เหมือนอย่างเราๆ) เราไม่สามารถเข้าใจความจริงอันยิ่งใหญ่ได้อย่างถ่องแท้ เราถามว่า “พระเจ้าทรงถือกำเนิดขึ้นที่ไหนและเมื่อไร?” พระองค์ไม่ได้ทรงถือกำเนิดขึ้นมา; พระองค์ไม่ได้เสด็จมาจากสถานที่แห่งหนึ่งหรือสิ่งใด พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณนิรันดร์องค์หนึ่ง และก่อนที่โลกนี้ได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้น พระเจ้าก็ทรงเป็นอยู่แล้ว ในเริ่มแรกนั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า: “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อาศัยของข้าพระองค์ทั้งหลายตลอดทุกชั่วอายุ ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” (เพลงสดุดี 90:1, 2)

ผมเกรงว่าการนมัสการสมัยใหม่ดึงดูดเนื้อหนังมากกว่าที่มันสรรเสริญและนมัสการพระเจ้า การนมัสการมากมายเหลือเกินถูกวางแผนและถูกจัดรายการเพื่อเอาใจผู้คนที่มาฟัง-การประชุมนมัสการแบบที่น่าดึงดูด, สภาพแวดล้อมต่างๆที่สวยงาม, ดนตรีที่ให้ความบันเทิง โอ้ ใช่แล้วครับ-ผมเชื่อในดนตรีในคริสตจักร ผมรักดนตรี, และผมเชื่อว่าเราสามารถสรรเสริญพระเจ้าในดนตรีและบทเพลงได้; แต่ทุกวันนี้รายการดนตรีต่างๆในคริสตจักรบางแห่งใช้เวลามากกว่าการเทศนาเสียอีก บ่อยครั้งเกินไปดนตรีถูกเอามาแทนที่ “ความโง่เขลาของการเทศนา” ซึ่งพระเจ้าทรงใช้เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดในยุคสมัยนี้ มันไม่ผิดที่คริสเตียนทั้งหลายจะร้องเพลงด้วยพระคุณในใจของพวกเขาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่มันผิดที่จะเอาดนตรีและการร้องเพลงมาแทนที่การเทศนาพระวจนะของพระเจ้า-โดยยังไม่เอ่ยถึงข้อเท็จจริงที่ว่าดนตรีสมัยใหม่บางรูปแบบนำความอภัยมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียนด้วยซ้ำ!

อาคารต่างๆ-กระจกแก้วที่สวยงาม, เครื่องประดับตกแต่งราคาแพงกำลังได้รับคำสรรเสริญและความชื่นชมที่ควรถวายแด่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผมเชื่อว่าในแวคแห่งการนมัสการควรมีความสะอาดสบายและเชิญชวนผู้คนให้เข้ามา-แต่ผมก็ทราบเช่นกันว่าเงินหลายล้านดอลลาร์ได้ถูกใช้อย่างเสียเปล่าไปกับอาคารราคาแพงที่ถูกตกแต่งสวยงามในเมื่อเงินเหล่านั้นควรถูกใช้ไปกับงานมิชชั่นทั้งหลาย ผมได้รับโอกาสอันแสนสุขในการไปเยือนพื้นที่มิชชั่นต่างแดนหลายแห่ง ผมเคยไปอยู่ในป่าดงดิบของทวีปอเมริกาใต้, ผมเคยนมัสการร่วมกับ

ชนเผ่าบีก็มีและพวกนายพรานล่าหัวมนุษย์ที่กลับใจเชื่อแล้วด้วยซ้ำ ผมเคยได้ฟังคำพยานของชนพื้นเมืองทั้งหลายที่รู้จักรสชาติของเนื้อมนุษย์, ด้วยว่าตอนเป็นเด็กพวกเขาเคยกินพวกคนขาว ผมนมัสการร่วมกับพวกคนป่าตงดิบที่กลับใจเชื่อแล้วเหล่านี้ และผมต้องขอยอมรับสารภาพว่าในการประชุมนมัสการเหล่านั้น ขณะที่ผมนั่งอยู่บนพื้นดินใต้หลังคามุงจาก ผมก็อยู่ใกล้สวรรค์มากกว่าที่ผมเคยอยู่ในตึกสวยๆหลายแห่งในแผ่นดินอันเป็นที่รักของเราเสียอีก!

เรากล่าวว่าเราทำให้ตึกคริสตจักรของเราสวยงามและประดับประดามันเพราะว่าพระเจ้าทรงอยากให้เราเป็นเช่นนั้น-แต่มันเป็นไปเพื่อพระเจ้าจริงๆหรือ? หรือมันเป็นไปเพื่อตัวเราเองกันแน่? เราชี้ไปยังวิหารของซาโลมอนว่าเป็นตัวอย่างหนึ่ง แต่วิหารนั้นก็ถูกทำลายอย่างยับเยินไปแล้ว; ไม่มีหินสักก้อนเดียวถูกเหลือให้ซ้อนอีกก้อนหนึ่ง ผมเชื่อในคริสตจักรท้องถิ่นจริงๆครับ ผมเชื่อในการมีสถานที่นมัสการที่สบาย (และสวยงามแบบสมเหตุสมผล); แต่ผมก็รู้ด้วยว่าการนมัสการที่แท้จริงไม่ต้องพึ่งพาการประดับตกแต่งอันประณีตและฟุ่มเฟือยของอาคารหลังหนึ่ง

การนมัสการที่แท้จริงออกมาจากหัวใจ และจากหัวใจที่ถูกสร้างใหม่แล้วเท่านั้น พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีว่า “ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา เขานมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระดำรัสสอน” (มธ. 15:8, 9) เราควรเป็นพยานถึงพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเยซู, เราควรสรรเสริญพระนามที่น่ารักของพระองค์; แต่เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญูณ คนทั้งหลายที่นมัสการพระองค์จึง “*ต้องนมัสการพระองค์ในจิตวิญญูณและในความจริง*”

เราควรหมายเหตุคำว่า “ต้อง” ที่พระเจ้าตรัสในพระคำข้อนี้ ในยอห์น 3:7 พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” ในยอห์น 3:14 พระองค์ตรัสว่า “บุตรมนุษย์จะ**ต้อง**ถูกยกขึ้นฉนั้น” ตรงนี้ในข้อ 24 เรา “*ต้อง*นมัสการพระองค์ในจิตวิญญูณและในความจริง” ใน “*ต้อง*” ทั้งสามนี้เราเห็นตรีเอกานุภาพ: “*ต้อง*” อันแรกนั้นชี้ไปยังพระวิญญูณบริสุทธิ์ ด้วยว่าการบังเกิดใหม่เป็นมา**โดย**พระวิญญูณ “*ต้อง*” ที่สองนั้นชี้ไปยังพระเยซูพระบุตร, ผู้ทรงถูกยกขึ้นบนกางเขนนั้น; และ “*ต้อง*” ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ชี้ไปยังพระบิดาผู้ทรงรักโลกเสียจนพระองค์ได้ประทานพระเยซู เพื่อที่เราจะได้มีโอกาสที่จะบังเกิดโดยพระวิญญูณ; และเฉพาะคนเหล่านั้นที่บังเกิดโดยพระวิญญูณผ่านทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์เท่านั้นสามารถนมัสการพระเจ้าองค์นิรันดร์และพระบิดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราได้ การนมัสการแบบอื่นทั้งหมดเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อพระองค์ (สภษ. 15:8)

การนมัสการพระเจ้าแบบที่แท้จริงสามารถออกมาจากผู้คนที่ถูกไถ่และถูกช่วยให้พ้นแล้วเท่านั้น ตราบใดที่ลูกหลานแห่งอิสราเอลยังตกเป็นทาสของอียิปต์ พวกเขาที่ไม่ได้นมัสการ; พวกเขาได้แต่โอดครวญและร้องไห้: “และต่อมา ครั้นเวลาล่วงมาช้านาน กษัตริย์อียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ ประชาตอิสราเอลก็เศร้าใจมากเพราะเหตุที่เขาเป็นทาส เขาจึงร้องคร่ำครวญ และเสียงร่ำร้องของเขาดังขึ้นไปถึงพระเจ้า ด้วยเหตุที่เป็นทาสนี้ และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงคร่ำครวญของเขา พระเจ้าจึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ” (อพย. 2:23, 24) แต่หลังจากที่พวกเขาข้ามทะเลแดงแล้ว *พวกเขาก็ร้องเพลง*: “ขณะนั้นโมเสส

กับชนชาติอิสราเอลร้องเพลงบทนี้ ถวายพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าลงในทะเล พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลัง และเป็นบทเพลงแห่งข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด พระองค์นี่แหละเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่องสรรเสริญพระองค์” (อพย. 15:1, 2)

ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นบุคคล, บุคคลฝ่ายวิญญาณผู้หนึ่ง พระองค์ทรงมีรูปร่างแน่นอน; เราอ่านเกี่ยวกับ “พระหัตถ์ของพระเจ้า...พระเนตรของพระเจ้า...พระกรรมของพระเจ้า” พระองค์ทรงเป็นบุคคลๆ หนึ่ง แต่พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณ; ด้วยเหตุนี้การนมัสการที่แท้จริงจึงต้องสอดคล้องกับพระลักษณะของพระองค์ผู้ทรง*กฎนัสมัสการ* พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณองค์หนึ่งและพระองค์ต้องถูกเข้าหาโดยทางส่วนนั้น แห่งตัวตนของเราซึ่งเป็นจิตวิญญาณ-ใจดวงใหม่ที่พระองค์ประทานแก่เราเมื่อเราบังเกิดโดยพระวิญญาณ พระเจ้าต้องถูกนมัสการในความจริง-ไม่ใช่ในการเชื่อถือโอศกลาง, การแบ่งเป็นก๊กเป็นเหล่าต่างๆ, และความโมเดเซลลา ต้องมีการนบถนอบเชื่อฟังแบบครบถ้วนในเรื่องความรู้สึก, ความคิด, และความปรารถนาที่จะกระทำพระประสงค์ของพระองค์-ใช่แล้วครับ แม้กระทั่งในการนมัสการ

ข้อ 25: “นางทูลพระองค์ว่า *“ดิฉันทราบว่าพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา”*

หญิงผู้นี้มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ดีกว่าพวกยิวส่วนใหญ่เสียอีก นางกำลังรอคอยพระเมสสิยาห์, นางรู้จักพระนามของพระองค์ (พระคริสต์), และนางกำลังคาดหวังว่าพระองค์จะเป็นอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง พวกยิวแค่กำลังมองหาคนชดเชยผู้เกรียงไกร, สง่างาม, และเป็นผู้พิชิตที่จะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการปกครองของโรม

พระคำข้อนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามีอยู่คราวหนึ่งในชีวิตของนาง หญิงผู้นี้ได้รับคำสอนเกี่ยวกับคำพยากรณ์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิม นางรู้ว่าเมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงเป็นผู้ทรงสัมพันธู, สามารถบอก “ทุกสิ่ง” แก่พวกเขาได้ *ชายผู้นี้* ได้บอกนางถึงสิ่งต่างๆที่ในฐานะมนุษย์ธรรมดา พระองค์ก็คงไม่มีทางรู้ได้เลยเพราะว่านางไม่เคยเห็นพระองค์มาก่อน พระองค์ทรงบอกนางในตอนแรกถึง “น้ำที่มีชีวิต”, นางได้แสดงความปรารถนาที่จะรับน้ำที่มีชีวิตนั้น จากนั้นพระองค์ได้ทรงเปิดเผยบาปของนางให้แก่ นาง และขณะที่พระองค์ทรงเพิกเฉยคำถามของนางเกี่ยวกับสถานที่นมัสการ พระองค์ก็ทรงประกาศอย่างชัดเจนถึงความจำเป็นของการนมัสการพระเจ้าในจิตวิญญาณและในความจริง บัดนี้นางพร้อมแล้วที่จะรับการเปิดเผยเกี่ยวกับชายผู้นี้ซึ่งนางกำลังสนทนาด้วย

การเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่

ข้อ 26: “พระเยซูตรัสกับนางว่า *“เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น”*

นี่เป็นคำประกาศที่ชัดเจนที่สุดและครบถ้วนที่สุดที่พระเยซูเคยกล่าวเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าและความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์; และพระองค์ได้กล่าว-มิใช่แก่นิโคเดมัส, มิใช่แก่พวกขุนนางของพวกยิว, มิใช่แก่เฮโรดหรือแก่ปีลาต; แต่ทรงเปิดเผยแก่หญิงชาวสะมาเรียผู้หนึ่งที่นำสงสารและตกต่ำในบาป นี่เป็น

ตัวอย่างหนึ่งที่มหัศจรรย์ที่สุดของความอ่อนโยน, ความถ่อมพระทัย, พระคุณ, และการยอมลดตัวลงขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา บัดนี้นางได้คำตอบสำหรับคำถามของตนแล้ว, “ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเราหรือไม่?”

พระเยซูทรงพร้อมเสมอและทรงอยากเปิดเผยพระองค์เองต่อคนบาปคนหนึ่งที่น่าสังเวชและเสาะหาทันทีที่หญิงผู้นี้แสดงออกถึง *ความปรารถนา* ของตนในเรื่องพระเมสสิยาห์ พระเยซูก็ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่นางและนางก็ต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตน พระองค์ไม่ได้กระทำการอัศจรรย์ใดให้นางได้เห็น, พระองค์ไม่ได้ทำให้แสงสว่างจ้ามาส่อง, ไม่มีเสียงฟ้าร้องหรือฟ้าแลบ พระองค์ตรัสไม่ถึงสิบคำว่า “*เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น*” (ในภาษาอังกฤษคือเจ็ดคำ: “*I that speak unto thee am He*”) เจ็ดคำ-เลขของพระเจ้าสำหรับความสมบูรณ์แบบ นางกำลังยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ “*เราเป็น*” ผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ได้ตรัสกับนางมาสักพักแล้ว และถ้อยคำของพระองค์ก็เป็นถ้อยคำของพระเจ้า พระวจนะนำมาซึ่งความเชื่อที่ช่วยให้รอด ถ้อยคำที่พระเยซูตรัสแก่นางได้ทำให้ใจที่แข็งกระด้างของนางละลายแล้ว, ส่องแสงเข้ามาในจิตใจที่มีดสนิทของนาง, นางเชื่อและรับความรอดทันที ข้อพิสูจนะหรือ? นางทิ้งหมอน้ำของตนลง, นางล้มสิ่งของต่างๆที่ไม่จริง, และวิ่งเข้าเมืองไปประกาศว่านางได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว (ข้อ 29) ซึ่งพิสูจนะว่าน้ำที่มีชีวิตได้ถูกเทเข้ามาในจิตใจของนางและบ่อน้ำบาดาลนั้นก็เป็ผลลัพท์ที่ตามมา!

เรื่องราวทั้งหมดนี้น่าประทับใจจริงๆ, ข้อพระคำที่โดดเด่นมากที่สุดตอนหนึ่งของพระคัมภีร์ ความรักของพระเจ้าและพระคุณของพระเจ้าไม่มีพรมแดนแบ่งแยกด้านชาติพันธุ์จริงๆ; ทุกคนถูกรวมเข้าไว้หมด ฤทธิ์เดชของพระเจ้าไม่มีขีดจำกัดแบบมนุษย์; มันเพียงพอที่จะเทน้ำที่มีชีวิตเข้าไปในหัวใจที่เชื่อ ไม่มีความลับใดๆที่พระเจ้าไม่ทรงทราบเลย; ทุกสิ่งเปลือยเปล่าอยู่ตรงหน้าพระเนตรของพระองค์, พระองค์ทรงทราบทุกความคิดของหัวใจทุกดวง

จากตัวอย่างขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรงนี้เราทราบว่าเราจะต้องไม่รังเกียจคนบาปทั้งหลายที่น่าสมเพชและน่าสงสาร น้อยคนนักได้ก้าวลึกลงไปในบาปมากกว่าหญิงผู้นี้ กระนั้นพระเยซูก็ไม่ทรงรังเกียจนางเลย พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อเสาะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด และในความรักและพระทัยกรุณา พระองค์ทรงนำนางมาสู่บ่อน้ำแห่งชีวิต ขอให้เราแต่ละคนศึกษาเรื่องราวเหตุการณ์ตอนนี้, ศึกษามันซ้ำ, และจากนั้นก็ศึกษามันอีกที, และอธิษฐานขอต่อพระเจ้าที่จะประทานให้เรา มีความอดทน, สติปัญญา, ความกรุณา, ความเมตตา, และความรักเหมือนกับที่พระเยซูได้ทรงสำแดงตรงนี้ เท่าที่เราจะมีคุณสมบัติเหล่านี้ได้ในพระองค์ โดยแบบอย่างของพระองค์ เราสามารถกลายเป็นผู้ชนะวิญญานที่เกิดผลได้

ข้อ 27: “*ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับหญิงผู้นี้ แต่ไม่มีใครถามว่า “พระองค์ทรงประสงค์อะไร” หรือ “ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง”*

มันไม่ใช่เหตุบังเอิญที่พวกสาวกกลับมาพอดีกับที่พระเยซูทรงเปิดเผยแก่หญิงผู้นี้และนางก็ต้อนรับพระองค์ พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงจัดการให้เป็นแบบนั้น ถ้าพวกสาวกได้กลับมาขณะที่พระเยซูกำลังสนทนากับหญิงผู้นี้ พวกเขาก็คงก่อให้เกิดความสับสนและเบี่ยงเบนความสนใจ และการกลับใจเชื่อของนางก็คงจะไม่มีสำเร็จ; แต่พระบิดาในสวรรค์ทรงจัดการให้กลุ่มสาวกไม่ได้กลับมาจนกระทั่งหญิงผู้นี้ได้กลับใจเชื่อแล้ว

พวกสาวก “ประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิงคนนั้น” พวกสาวกไม่ได้มีความกรุณาเหมือนอย่างที่เราเคยเห็นที่พระเยซูทรงมีให้แก่ชาวสะมาเรีย; แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระอาจารย์ทรงพูดคุยกับหญิงคนหนึ่งที่เป็นชาวสะมาเรียก็น่าจะทำให้พวกเขาเห็นถึงทิศทางของ “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา” อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็เชื่อสิ่งที่เขาเชื่อ, เหมือนอย่างคนส่วนใหญ่ในสมัยของเราเป็น นี่เป็นบางสิ่งของบทเรียนเดียวกันที่เปโตรได้เรียนรู้ในกิจการ 10:9-15:

“วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน ก็หิวอยากจะได้รับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขาจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มไป และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า “เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นมากินเถิด” ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า “มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย” แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า “ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม”

“แต่ไม่มีใครถามว่า “พระองค์ทรงประสงค์อะไร” หรือ “ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง” ณ จุดนี้ของการรับใช้ของพระเยซู ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพวกสาวกนับถือพระองค์อย่างสูงยิ่ง และพวกเขาเคารพยำเกรงพระองค์อย่างมากที่สุดแน่นอน พวกเขาประหลาดใจ-แต่พวกเขาก็ไม่ตั้งคำถามพระองค์ พวกเขาไม่ได้แสดงออกถึงความรู้สึกในใจของตนเกี่ยวกับบางสิ่งๆ ที่พวกเขาเห็นพระองค์กระทำและบางถ้อยคำที่พวกเขาได้ยินพระองค์ตรัส พวกเขาไม่ได้เข้าใจเสมอไป แต่พวกเขาก็เก็บเงียบไว้และฉงนสนเท่ห์อยู่ในใจ

เราควรทำเช่นนี้เหมือนกัน มีหลายสิ่งที่เราไม่อาจเข้าใจได้ เราไม่เข้าใจโรม 8:28-แต่เราก็รู้ว่ามันเป็นความจริงเพราะว่าพระวจนะของพระเจ้าประกาศเช่นนั้น หลายสิ่งเกิดขึ้นแบบแยกเดี่ยวซึ่งเราไม่อาจเข้าใจได้ แต่เราควรสงบปากสงบคำไว้และยืนตะลึงพรึงเพริดต่อพระพักตร์พระเจ้า โดยรู้ว่าพระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งดีทั้งนั้น สิ่งต่างๆ ที่เราไม่เข้าใจวันนี้ (และอาจไม่มีวันเข้าใจได้ในชีวิตนี้) พระเจ้าจะทรงอธิบายให้เราทราบในวันยิ่งใหญ่ นั่น ผู้รับใช้ที่ดีในราชสำนักของกษัตริย์ต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนและไม่ถามคำถามใดๆ เลย; และในทำนองเดียวกัน ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วก็ควรพากเพียรที่จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระองค์ผู้เป็นจอมกษัตริย์ เราควรฟังเสียงของพระองค์, เชื่อฟังคำบัญชาต่างๆ ของพระองค์, และไม่ตั้งคำถามว่าทำไม

ข้อ 28 และ 29: “หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า “มาดูท่านผู้หนึ่งที่เราได้เห็นซึ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มีใจพระคริสต์หรือ”

“หม้อน้ำ” ในที่นี้เป็นคำกรีกเดียวกันกับที่ถูกใช้ในยอห์น 2:6 นี้ไม่ใช่ภาชนะขนาดเล็กที่ครัวเรือนตักน้ำจากมัน แต่เป็นไหขนาดใหญ่ พวกผู้หญิงในซีกโลกตะวันออกยังใช้ไหดินเผาขนาดใหญ่อยู่เหมือนเดิมซึ่งพวกเธอทูนบนศีรษะของตน

ทำไมหญิงผู้นี้ถึงทิ้งหม้อน้ำของนางไว้? ทำไมนางไม่แบกมันติดตัวไปด้วย? นางรีบไปเผยแพร่ข่าวดีที่ว่านางได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว และนางสามารถเดินทางไปได้เร็วยิ่งขึ้นโดยการทิ้งหม้อน้ำนั้นไว้ เราเองก็เช่นกัน เราควรสละทิ้งสิ่งใดก็ตามที่อาจฉุดรั้งเราในการเผยแพร่ข่าวดีและน้ำที่มีชีวิตแห่งความรอด เหมือนกับที่เปาโล

ได้กล่าวแก่คริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นว่า “...เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทั้งของหนักทุกสิ่งที่ยึดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” (ฮบ. 12:1, 2)

การกระทำของหญิงชาวสะมาเรียผู้นี้ชวนให้เรานึกถึงชายง่อยคนหนึ่งที่เรื่องการถูกรักษาให้หายของเขาถูกบันทึกไว้ในกิจการ 3:1-11 เมื่อเขาถูกรักษาให้หายแล้ว “เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเดินโลดสรุสเสริญพระเจ้าไป” นี่เป็นความจริงเช่นกันในชีวิตของคนบาปทุกคนที่หลงหายและนำสงสารผู้ตีมจากน้ำที่มีชีวิตแห่งความรอดโดยความเชื่อ สิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับหญิงชาวสะมาเรียผู้นี้เป็นสิ่งมหัศจรรย์เหลือเกินในชีวิตของนางเองจนนางร้อนใจที่จะบอกผู้อื่น นางลืมสิ่งอื่นทุกสิ่งและวิ่งเข้าเมืองไปเพื่อเผยแพร่ข่าวดีนั้น

จงสังเกตว่าหญิงผู้นี้เป็นพยานแก่ผู้ใด: นาง “กล่าวแก่พวกผู้ชาย” ผมเชื่อว่าหญิงผู้นี้ได้เป็นพยานแก่พวกผู้ชายเพราะว่านางไม่มีเพื่อนที่เป็นผู้หญิงเลย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้หญิงทุกคนในแถบชนบทนั้นรู้นางเป็นคนชอบแย่งสามีชาวบ้านและเป็นคนทำบ้านแตก และพวกผู้ชายจึงไม่คบหาสมาคมกับนาง นั่นน่าจะเป็นเหตุว่าทำไมนางจึงไปตักน้ำตอนเที่ยงวัน แทนที่จะไปแต่เช้าตรู่หรือบ่ายแก่ๆตอนที่ผู้หญิงคนอื่นๆไปที่บ่อน้ำนั้น ดังนั้นเมื่อนางกลับเข้าเมืองไป นางจึงพูดกับพวกผู้ชาย

จงสังเกตสติปัญญาแห่งคำพยานของนาง: นางไม่ได้พยายามที่จะชักจูงพวกเขาว่ามีการบังเกิดในวิญญาณและจิตใจของนางแล้ว ผู้ชายทุกคนในละแวกนั้นรู้นางใช้ชีวิตแบบไหน นางเพียงแค่เชิญชวนพวกเขาให้มาและเห็นด้วยตาพวกเขาเอง นางรู้ว่าพวกเขาจะเชื่อถ้าพวกเขาได้เห็นชายผู้นั้นที่ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของนางแล้ว

หญิงผู้นี้ได้กลายเป็นมิชชันนารีในบ้านเกิดในทันที แต่ทั้งหมดที่นางกระทำก็คือ ให้คำพยานของนางและเชิญชวนผู้อื่นให้มาหาพระเยซู นางไม่ได้เริ่มสอนชั้นเรียนพระคัมภีร์หรือจัดประชุมเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ นี่เป็นบทเรียนหนึ่งที่สำคัญที่ผู้นำคริสตจักรทุกคนควรเรียนรู้ไว้ ผู้เชื่อใหม่ทั้งหลายไม่ควรถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งสำคัญๆในคริสตจักร-เช่น ครูสอนรวี, ผู้ช่วยศิษยาภิบาล ฯลฯ มันเป็นการไม่ฉลาดเลยที่จะให้ผู้เชื่อใหม่มีหน้าที่รับผิดชอบใดๆจนกว่าเขา (หรือเธอ) ได้ศึกษาและเรียนรู้ที่จะแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้องแล้ว ผมเคยรู้จักผู้เชื่อใหม่หลายคนที่ยากเชื่อว่าหนังสือดาเนียลและวิวรณ์ภายในสามสัปดาห์หลังจากที่พวกเขาได้บังเกิดใหม่แล้ว; พวกเขาไม่ไว้วางใจที่ที่จะจัดการประชุมศึกษาพระคัมภีร์เกี่ยวกับคำพยากรณ์ นี่คือ “ความร้อนรนที่ปราศจากความรู้” และจะนำไปสู่คำสอนผิด; แต่คงมีโอกาสน้อยมากที่จะกระทำผิดพลาดหรือเทศนาหลักคำสอนผิดเมื่อเราป่าวประกาศแก่คนในละแวกบ้านว่า “มาดูพระเยซูสิ!” ถ้าเราสามารถพาผู้คนมาดูพระคริสต์ได้เหมือนหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น เราก็มียุทธนะในการสู้รบแล้ว พวกเขาจะเชื่อในพระองค์เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์อย่างแท้จริงด้วยดวงตาแห่งความเชื่อ เราไม่ต้องมีใบปริญญาจากโรง

เรียนพระคริสตธรรมเพื่อที่จะกล่าวว่า “มาและดื่มจากน้ำแห่งชีวิตเกิด” คำเชื่อเชิญของหญิงผู้นี้เกิดดอกออก
ผลอย่างงดงามจริงๆ; คนจำนวนมากได้มาและเห็นพระคริสต์จริงๆ และหลายคนได้รับความรอด

“*สิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ*” หมายความว่าหญิงผู้นี้รู้ว่าพระเยซูทรงทราบอดีตของนาง,
พระองค์ทรงทราบความลับที่อยู่ลึกสุดในใจของนาง (ดู อีสยาห์ 11:2, 3)

“*ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ?*” นี้อยู่ในรูปประโยคคำถาม แต่มันก็เป็นคำประกาศ-“นี่จะเป็นใครอื่นไป
ไม่ได้เลยนอกจากพระคริสต์ ด้วยว่าไม่มีผู้ใดนอกจากพระเมสสิยาห์ของพระเจ้าสามารถกระทำสิ่งที่ชายผู้นี้เฝง
กระทำได้!” คำถามของนางปลุกเร้าความอยากรู้อยากเห็นของผู้คนเหล่านั้นอย่างแน่นอน และพวกเขาก็ออกไป
ไปกันหลายคนเพื่อที่จะเห็นพระเยซู หญิงผู้นี้ใช้สติปัญญาในคำพยานของตน หลายครั้งมันก็เป็นประโยชน์ใน
การชนะวิญญาณที่จะถามคำถามต่างๆกับคนไม่เชื่อและเปิดโอกาสให้เขาถามคำถามต่างๆกับคนที่พยาน
ส่วนตัวนั้น การถามและการตอบคำถามต่างๆบ่อยครั้งสามารถช่วยถึงความสนใจของเขาไว้ได้และทำให้เขา
กระหายน้ำที่มีชีวิตมากยิ่งขึ้น

การฟื้นฟูในสมาเรีย

ข้อ 30: “*คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์*”

เราเห็นว่ามันไม่จำเป็นต้องเป็นคำเทศนาที่ยาวๆ หรือต้องเป็นคำเทศนาที่ถูกร่างมาเป็นอย่างดี ที่ชนะ
วิญญาณ หญิงผู้นี้ไม่ได้กล่าวข้อความที่ยืดยาว และนางไม่ได้มีประเด็น 1, 2, 3, และ 4 ที่ถูกวางโครงสร้างอย่าง
ประณีต นางแค่กล่าวว่า “มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ?” นาง
ไม่ได้กล่าวคำถวายสารุการ, ถ้อยคำของนางไม่ได้มีดนตรีบรรเลงเบาๆประกอบ, นางไม่ได้ใช้ฉากหลังอัน
ประณีตใดๆเพื่อประกอบคำเทศนาของตน; แต่การฟื้นฟูได้ระเบิดออกและคนเป็นอันมากได้รับความรอดอัน
เป็นผลมาจากคำพยานของนาง

ผมเห็นว่าเป็นการสมควรที่จะให้ถ้อยคำหนุนใจแก่หญิงทั้งหลายที่ปรนนิบัติพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อเช่น
นั้น มันเป็นความจริงที่ว่าซาตานใช้ผู้หญิงทั้งหลาย แต่พระเจ้าก็ทรงใช้พวกเธอเช่นกัน; และหญิงที่ดำเนินตาม
ทางพระเจาก็เป็นทรัพย์สินอันมีค่าต่อคริสตจักรใดๆ คนแรกที่กลับใจเชื่อในทวีปยุโรปภายใต้การเทศนาของ
อัครทูตเปาโลคือผู้หญิงคนหนึ่ง-นางลิเดีย, คนขายผ้าสีม่วง (กิจการ 16:14, 15); และมีบันทึกเหตุการณ์อีก
หลายตอนในพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับหญิงทั้งหลายและการปรนนิบัติของพวกนาง

ข้อ 31: “*ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด”*”

ระหว่างตอนที่หญิงผู้นี้ได้ให้คำพยานของตนและฝูงชนเหล่านั้นมาถึงที่บ่อน้ำนั้นเพื่อมาดูพระเยซู พวก
สาวกก็ถามพระองค์เกี่ยวกับการกิน เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำตรงนี้ที่แปลเป็น “*ทูลเชิญ*” (praying)
เป็นคำหนึ่งที่แปลกสุดๆซึ่งบ่อยครั้งถูกใช้เพื่อสื่อความหมายของการขอหรือการซักถาม แต่ไม่ใช่ในการบรรยาย
ถึงการพูดคุยของบุคคลใดกับพระเจ้าในการอธิษฐาน ยกเว้นในกรณีของพระบุตรของพระเจ้า, พระเยซูคริสต์
เจ้า เราพบคำเดียวกันนี้ในยอห์น 14:16; 16:26; 17:9,15,20 1 ยอห์น 5:16 เป็นพระคำข้อเดียวที่คำนี้ถูกใช้
ดูเหมือนเพื่อที่จะบรรยายถึงคำอธิษฐานของผู้เชื่อ และกรณีเดียนี่ก็มีเพียงครั้งเดียวในพระวจนะของพระเจ้า
จนความหมายตรงนี้ไม่น่าจะหมายถึง*การอธิษฐาน*แต่หมายถึง “การไต่ถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น”

พวกสาวกไม่อาจเข้าใจได้ว่าทำไมพระเยซูถึงไม่รับประทาน พวกเขายังโหดเขลาอยู่เหมือนเดิมในเรื่องภารกิจที่แท้จริงของพระองค์; พวกเขาไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ พระองค์ทรงสาละวนอยู่กับจิตวิญญาณทั้งหลาย แต่พวกเขากำลังคิดเกี่ยวกับร่างกาย พวกเขาอยากทำให้ร่างกายอัมพาตหายหิว; พระเยซูทรงปรารถนาที่จะทำให้จิตวิญญาณของชาวสะมาเรียเหล่านี้หายหิว จิตวิญญาณแบบเดียวกันมีอยู่แพร่หลายท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ บางคนเป็นผู้ชนะวิญญาณที่ยำเกรงพระเจ้า โดยสนใจการเข้าหาดวงวิญญาณทั้งหลายมากกว่าการเข้าร่วมรับประทานอาหารเพื่อการมีสามัคคีธรรมร่วมกัน มีคนอื่นๆอีกที่, แม้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้ว, ไม่เคยเข้าร่วมในการเยี่ยมเยียน, ไม่เคยออกไปเป็นพยานตามบ้านและชนวิญญานเลย; แต่พวกเขาเข้าร่วมการประชุมเพื่อการมีสามัคคีธรรมทุกรอบที่มีการเลี้ยงอาหาร! พวกสาวกยังไม่ได้เรียนรู้บทเรียนที่ครบถ้วนของการชนะวิญญาณ พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้ได้รับความรอด และในขณะนั้นพระองค์ไม่ได้หิวอาหารที่พวกสาวกได้ซื้อมาให้จากในเมือง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ความหิวของพระองค์ได้มีไปถึงชาวสะมาเรียเหล่านั้น

ข้อ 32 และ 33: “แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้” พวกสาวกจึงถามกันว่า “มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ”

พระเยซูทรงง่วนอยู่กับการสนทนากับหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นและฝูงชนเหล่านั้นที่กำลังออกมาฟังพระองค์เพราะคำพยานของนางเหลือเกินจนร่างกายของพระองค์หมดความอยากอาหารไปแล้ว พระองค์กำลังกระทำการที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะกระทำ พระองค์มิได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อเน้นสิ่งไม่จริงทั้งหลาย, แต่เพื่อที่จะประทานน้ำแห่งชีวิต, เพื่อหักขมปังแห่งชีวิตให้แก่ทุกคนที่เต็มใจมาหาพระองค์และเชื่อในพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด, ไม่ใช่เพื่อทำให้ร่างกายหายหิวด้วยขมปังที่ท่านได้จริงๆ

คริสตจักรจำนวนมากเหลือเกินวันนี้มีวแต่สาละวนอยู่กับการเสิร์ฟอาหารในห้องเลี้ยงสังสรรค์จนพวกเขาไม่ทันเห็นว่า “ที่ข้าวถึงเวลาเกี่ยวแล้ว” พวกเขาใช้เวลาไปกับเตาหุงต้มในห้องครัวมากกว่าที่พวกเขาใช้ในการอธิษฐานวิงวอนเพื่อชาวโลกที่หลงหาย เมื่อคริสตจักรใดทำให้เสื่อน้ำมันบนพื้นห้องเลี้ยงสังสรรค์เย็นเร็วกว่าที่คริสตจักรทำให้พระมรอบพื้นที่สำหรับอธิษฐานเย็น คุณก็บอกได้เลยว่าคริสตจักรนั้นอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง; คริสตจักรกำลังกินอาหารผิดประเภท นั่นเป็นเหตุว่าทำไมชาวโลกจึงอยู่ในสภาพที่น้ำเศร้าแบบนี้ในปัจจุบัน-คริสตจักรทั้งหลายได้กลายเป็นศูนย์กลางสำหรับการเข้าสังคมและสนทนาการแทนที่จะเป็นโรงอาหารฝ่ายวิญญาณซึ่งเป็นที่ๆดวงวิญญาณทั้งหลายสามารถรับประทานและอิมพนาด้วยพระวณะของพระเจ้า คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ไม่ได้ถูกมอบหมายภารกิจให้เลี้ยงอาหารร่างกายที่หิว แต่ให้เลี้ยงจิตวิญญาณของผู้คน

พวกสาวกออกความเห็น “ต่อกันและกัน” นี่เป็นการสนทนาแบบส่วนตัว (และน่าจะถูกระงับกระซิบกันด้วย) ท่ามกลางพวกสาวกเท่านั้น พระเยซูได้ตรัสแก่พวกเขาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้” และพวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังตรัสถึงสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณ พวกเขาไม่สามารถเอาสิ่งใดนอกจากความหมายฝ่ายเนื้อหนังมาใช้กับถ้อยคำที่พระองค์เพิ่งตรัสไปได้ พวกเขาไม่ได้ถามพระองค์ว่าใคร

สักคนได้นำอาหารมาให้พระองค์แล้วหรือ; พวกเขาตั้งคำถามระหว่างพวกเขาเองว่า “มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ” พวกเขาจำไม่ได้ถึงความหมายฝ่ายวิญญาณของถ้อยคำแสนวิเศษเหล่านั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ข้อ 34: “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ”

สำหรับพระเยซูแล้ว การกระทำพระประสงค์ของพระเจ้าพระบิดาเป็นสิ่งที่ทำให้สดชื่นและน่าอภิรมย์มากเหลือเกินจนพระองค์ไม่รู้สึกรถึงความต้องการอาหารฝ่ายร่างกายเลย พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำพระราชกิจของพระบิดาของพระองค์, และในขณะนั้นพระองค์ไม่ทรงมีเวลาที่จะรับประทาน พระประสงค์ของพระเจ้าคืออะไร? มันไม่ใช่พระประสงค์ของพระองค์ “ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9) พระประสงค์ของพระองค์ก็คือ ที่เราจะปฏิบัติตามพระมหาบัญชาที่พระเยซูประทานให้แล้วในมัทธิว 28:18-20: “พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับ (สาวกเหล่านั้น) ว่า “ทุกธาณูภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ตี ในแผ่นดินโลกก็ตี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดุเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน”

ในพระคำข้อนี้พระเยซูกำลังตรัสว่า “อาหารที่ทำให้เราหายใจคือ การทำพระประสงค์ของพระเจ้า พระบิดาผู้ได้ทรงส่งเรามา งานที่เราจะต้องทำให้เสร็จคือ การประกาศข้อความที่ว่ามีผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตร จะไม่พินาศ อาหารของเราคือการเชื่อฟังพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเราและทำให้ทุกขีดและทุกตัวอักษรของพระราชบัญญัติของพระองค์สำเร็จ”

ผู้รับใช้ทั้งหลายวันนี้สามารถเรียนรู้บทเรียนจากถ้อยคำเหล่านี้ของพระเยซูได้อย่างแน่นอน หลักคำสอนและกิจวัตรมากมายเหลือเกินที่มนุษย์สร้างขึ้นได้คืบคลานเข้ามาในคริสตจักรท้องถิ่นจนกระทั่งในหลายกรณีก่อนที่ศิษยาภิบาลเสร็จหน้าที่ๆเป็นกิจธุระต่างๆ, การสันตนาการ, และกิจกรรมต่างๆเพื่อเข้าสังคมของตน, เขาก็มีเวลาเหลืออยู่น้อยนิดที่จะเป็นพยานแก่เหล่าดวงวิญญาณหรือแม้แต่ที่จะจัดเตรียมคำเทศนาที่เลี้ยงดูจิตวิญญาณสำหรับเหล่าสมาชิกคริสตจักรในวันอาทิตย์ แน่แน่นอนว่าเราต้องมีการพักผ่อนหย่อนใจบ้าง-แม้แต่ผู้รับใช้ทั้งหลายก็เป็นมนุษย์; แต่ในคริสตจักรบางแห่งมีหลายสิ่งเหลือเกินที่ถูกเรียกร้องจากศิษยาภิบาลจนการเทศนาได้กลายเป็นงานนอกไปเสียแล้ว วิบัติจึงมีแก่คริสตจักรเช่นนั้นเมื่อพวกเขาไปพบพระคริสต์หน้าต่อหน้าที่ บัลลังก์พิพากษา สำหรับพระเยซูแล้ว การกลับใจเชื่อของคนบาปคนหนึ่งคืออาหารของพระองค์, ชีวิตจิตใจของพระองค์

ข้อ 35: “ท่านทั้งหลายว่า อิกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดุเถิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาก็ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว”

ในที่นี้พระเยซูกำลังเตือนความจำพวกสาวกเกี่ยวกับสำนวนที่พวกเขาชอบพูดกันที่ว่าอิกสี่เดือนจะถึงเวลาเก็บเกี่ยวนับจากตอนที่หว่านเมล็ด ผู้หว่านได้หว่านเมล็ดแล้ว และในสี่เดือนข้าวก็พร้อมสำหรับการเก็บ

เกี่ยว; แต่**พระองค์**ตรัสตรงนี้ว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่าข้าวม้าวิญญูณก็ถูกเก็บเกี่ยวเร็วกว่า จงดูชาวสะมาเรียเหล่านี้ที่กำลังออกมาแล้วเพื่อฟังพระวาทาลี คือในวันที่เมล็ดได้ถูกหว่านแล้วในท่ามกลางพวกเขา ฟุ้งนาก็ขาวพร้อมสำหรับการเก็บเกี่ยวแล้ว”

ข้อพระคัมภีร์นี้ยังชี้ให้เห็นด้วยว่าความคิดของมนุษย์ก็ใส่ใจและร่อนรนเกี่ยวกับสิ่งต่างๆฝ่ายโลกมากกว่าสิ่งต่างๆฝ่ายสวรรค์ ชาวนา, ตั้งแต่วันที่เขาคว่านเมล็ดจนกระทั่งเขาเกี่ยวข้าว, ก็มีชีวิตอยู่ในความกระวนกระวายและการทำงานหนักวันแล้ววันเล่าโดยตั้งตาคอยการเก็บเกี่ยว; แต่หลายครั้งเหล่าผู้ชนะวิญญูณก็เฉื่อยชาและเกียจคร้าน; พวกเขาไม่ตื่นเต้นเกี่ยวกับการเก็บเกี่ยวข้าวสาธิตฝ่ายสวรรค์เลย ถ้าชาวนายังร่อนรนและใส่ใจเกี่ยวกับการเก็บเกี่ยวที่เป็นวัตถุ *เราทั้งหลาย*ยังคงควรเป็นห่วงมากกว่านั้นสักเท่าใดเกี่ยวกับการเก็บเกี่ยวข้าวสาธิตแห่งสวรรค์เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า!

“*เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด!*” ตรงนี้ถ้อยคำของพระเยซูแสดงออกถึงพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลที่ดวงวิญญูณที่มีค่าจำนวนมากพร้อมแล้วที่จะรับพระวจนะของพระเจ้าถ้าเพียงใครสักคนจะนำพระวจนะไปประกาศแก่พวกเขา “*ดวงตา*” ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ (จากวลี “*เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด*” แปลตรงตัวคือ “*จงแหงนดวงตาของท่านขึ้นดูนาเถิด*”) คือดวงตาฝ่ายร่างกายและฝ่ายวิญญูณ พระเยซูทรงอยากให้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์มองเห็นผู้คนมหาศาลที่ยังไม่ได้รับความรอด-โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวสะมาเรียเหล่านี้ที่กำลังเดินมายังสถานที่ๆพวกเขาอยู่ในขณะนั้น; แต่พระองค์ทรงอยากให้เห็นพวกเขาได้เห็น*ความต้องการใหญ่หลวง*ของชาวสะมาเรียเหล่านั้นด้วยดวงตาฝ่ายวิญญูณเช่นกัน

ฟุ้งนา “*ชาวถึงเวลาเกี่ยวแล้ว*” ทำหน้าที่เป็นภาพประกอบในธรรมชาติของการเก็บเกี่ยวฝ่ายวิญญูณ พระเยซูทรงใช้วัตถุสิ่งของต่างๆที่อยู่รอบตัวพระองค์เพื่อให้พลังอันแจ่มชัดแก่ถ้อยคำแห่งชีวิตอันมหัศจรรย์ของพระองค์; และโดยการทำเช่นนั้นพระองค์ทรงทำให้คำเทศนาต่างๆของพระองค์น่าอภิรมย์และถูกรับเข้าในความคิดโดยเร็วมากขึ้น, ซึ่งจากความคิดถ้อยคำเหล่านั้นก็จะจมเข้าสู่หัวใจและเกิดผล องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นนักยกภาพประกอบในการเล่าเรื่องที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา; แม้แต่เด็กเล็กๆก็สามารถเข้าใจคำอุปมาต่างๆของพระองค์และภาพประกอบต่างๆของพระองค์ได้ พระองค์ทรงนำสารต่างๆของพระองค์ลงมาซึ่งที่ผู้คนสามารถเข้าใจพวกมันได้และทราบความหมายของพระองค์ได้-พวกนกกระจอก, ดอกกลิลี, แมงไก่อที่รวบรวมเหล่าลูกน้อยของมันเข้าไ้ร่มปีกของมัน; ใครเล่าไม่เข้าใจภาษาแบบนี้?

ข้อ 36: “*คนที่เกี่ยวก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพิชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน*”

ตรงนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสแบบเหมารวม: ฟุ้งนาคือโลก, และถ้อยคำของพระองค์ตรงนี้เป็นถ้อยคำแห่งการหนุนใจแก่เหล่าสาวกของพระองค์และแก่ทุกคนที่ทำงานหนักเพื่อพระองค์ ความหมายที่ครบถ้วนของคำตรัสนี้ก็คือนักเกี่ยวเกี่ยวข้าวม้าวิญญูณก็มีบำเหน็จอันทรงเกียรติมากยิ่งขึ้นและความชื่นบานและความพึงพอใจมากยิ่งขึ้นกว่าผู้ที่เกี่ยวเกี่ยวข้าวม้าโลกที่เป็นข้าวม้า, ข้าวม้า, และข้าวม้า, คนที่เกี่ยวเกี่ยวข้าวม้าโลกก็ได้รับค่าจ้าง; แต่ผู้ที่เกี่ยวเกี่ยวข้าวม้าวิญญูณก็เก็บรวบรวมผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์เช่นเดียวกับสำหรับ

ชีวิตในโลกนี้ ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่เก็บเกี่ยวข้าวฝ่ายวิญญาณก็มีค่าจ้างที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์: “และเมื่อพระผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่รุ่งโรยไม่ได้เลย” (1 ปต. 5:4)

ผลที่ถูกเก็บรวบรวมโดยผู้ชนะวิญญาณคือผลที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์-ดวงวิญญาณทั้งหลายของมนุษย์ซึ่งถูกดึงออกจากความพินาศชั่วนิรันดร์และถูกช่วยให้รอดไปสู่ชีวิตนิรันดร์ จงฟังข้อพระคัมภีร์เหล่านี้:

ดาเนียล 12:3: “และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิรันดร์”

ยอห์น 15:16: “ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพราะว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน”

1 โครินธ์ 9:17: “เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศอย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็จะได้บำเหน็จ แต่ถ้ากระทำการประกาศนั้นโดยฝืนใจ ก็ยังเป็นการที่ทรงมอบหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ”

ยากอบ 5:20: “จงให้ผู้นั้นรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนนั้นให้พ้นจากทางผิดของเขา ก็ได้ช่วยชีวิตหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้”

มันเป็นเกียรติที่จะหว่านเมล็ดและเก็บเกี่ยวข้าวเพื่อจัดหาอาหารให้แก่ร่างกายที่หิวโหย; แต่มันเป็นประโยชน์มากยิ่งขึ้นที่จะหว่านเมล็ดพืชที่ดีแห่งพระวจนะของพระเจ้า, เมล็ดที่ไม่รู้เปื่อยเน่าที่จะเกิดผลเก็บเกี่ยวแห่งชีวิตนิรันดร์ เราได้รับบัญชาให้อธิษฐานขอต่อพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวที่พระองค์จะส่งเหล่าคนงานออกไปในทุ่งนาเหล่านั้น ด้วยว่า “การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่” (มธ. 9:37, 38) มีหลายล้านคนที่ไม่เคยได้ยินเรื่องราวอันเรียบง่ายของข่าวประเสริฐแห่งความรักของพระเจ้า และพระคุณที่ช่วยให้รอดขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา, พระเยซูคริสต์ เรากำลังทำอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้?

“ทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน” นี่หมายถึงวันยิ่งใหญ่เมื่อคริสตจักรจะถูกเรียกขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ, เมื่อเหล่าวิสุทธิชนจะชื่นชมยินดีด้วยกันที่งานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดกและข้าวที่สุกแล้วจะถูกเก็บเกี่ยว จากนั้นจะเป็นการประทานบำเหน็จให้แก่วิสุทธิชนทั้งหลาย “และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์สั่งข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่นี้สืบไปคนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข” และพระวิญญาณตรัสว่า “จริงอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หยุดพักจากความเหนื่อยยากของเขา และการทำงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป” (วิว. 14:13)

ท่านที่รัก ไม่มีผู้รับใช้ของพระเจ้าคนใดสามารถได้รับบำเหน็จอย่างเต็มที่จนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จ เมล็ดที่ถูกหว่านโดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากำลังเกิดผลอยู่เหมือนเดิมผ่านทางเราทั้งหลายที่กำลังประกาศข่าวประเสริฐในวันนี้ หลายครั้งในคำเทศนาประกาศข่าวประเสริฐของผม ผมได้ใช้ถ้อยคำของยอห์นตอนที่เขาชี้ให้สาวกสองคนของเขาไปหาพระเยซู; ผมได้เน้นย้ำไปแล้วถึงข้อเท็จจริงที่ว่ายอห์นกล่าวแก่พวกเขาว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า” และผมแสดงให้เห็นแล้วว่าคำเชิญชวนของเขามิใช่ไปยังชายสองคนนั้นได้ทำให้พวกเขาติดตามพระเยซูและรับความรอดอย่างไร ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้หว่านเมล็ดพืชที่ให้ข้อพระคัมภีร์แก่ผมซึ่งผม

ได้ใช้หลายครั้งเพื่อที่จะเห็นผู้คนบังเกิดใหม่ เมล็ดพืชที่เขาได้หว่านกำลังเกิดผลอยู่เหมือนเดิมและจะเกิดผลเช่นนั้นต่อไปจนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จ **จากนั้น** วิสุทธิชนทุกคนก็จะขึ้นบานด้วยกัน

ในสิ่งของที่ไม่จริง มีหลายครั้งที่ชาวนาหว่านเมล็ดพืชและไม่ได้มีชีวิตอยู่จนเห็นพืชผลที่สูงงอมพร้อมเก็บเกี่ยว แต่มันไม่เป็นเช่นนั้นในเรื่องฝ่ายวิญญาณ เมื่อเราหว่านเมล็ดฝ่ายวิญญาณ เราก็กำลังหว่านเข้าสู่รั้นดร์กาล และทั้งเหล่าผู้หว่านและเหล่าผู้เกี่ยวก็จะได้ร่วมแบ่งปันในความชื่นชมยินดีแห่งการเก็บเกี่ยวอย่างแน่นอน พวกเขาจะ “**ชื่นชมยินดีด้วยกัน**” เมื่อพวกเขาได้เห็นผลลัพธ์ของการหว่านและการเกี่ยวของตน ฮาเลลูยา! จะไม่มีการอิจฉา, ไม่มีการริษยา, ท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายที่งานเลี้ยงสมรสนั้น, วันยิ่งใหญ่ในวันแห่งการรับบำเหน็จ! เราทุกคนจะชื่นชมยินดีด้วยกัน, เราทุกคนจะสรรเสริญพระเจ้าด้วยกัน จะไม่มีกลุ่มเล็กๆ ที่ยืนอยู่รอบนอก ที่ทำหน้าที่ปึงเข้าใส่กัน เราอาจไม่เห็นผลลัพธ์ของการหว่านของเราในชีวิตนี้ แต่เราเป็นคนทำงานด้วยกันกับพระเจ้าและในวันรับบำเหน็จนั้นเราจะเห็นผลลัพธ์อันเต็มเปี่ยมของการทำงานของเรา

ผมเติบโตมาในฟาร์มและผมเคยเป็นทั้งผู้หว่านและผู้เกี่ยวในทุ่งข้าวสาลี ผมได้เรียนรู้ว่าการหว่านไม่ใช่เรื่องที่สวยงามและน่าตื่นเต้นมากเท่ากับการเก็บเกี่ยวเลย กระนั้นมันก็เป็นข้อเท็จจริงที่แน่นอนว่าหากไม่มีการหว่าน ก็คงไม่มีการเก็บเกี่ยว; ทั้งสองเป็นสิ่งจำเป็นในโลกที่จับต้องได้ และคงจะดีหากเราจะจดจำเรื่องนี้ไว้ในแง่มุมฝ่ายวิญญาณ ขอพระเจ้าทรงโปรดยกโทษคริสเตียนทั้งหลายที่ให้เกียรติและสรรเสริญชายคนหนึ่งที่น่าการพิ้นฟูครั้งใหญ่มาสู่คริสตจักร, ชุมชน, หรือเมือง! คนๆ เดียวอาจเก็บเกี่ยวพืชผลได้มากมายมหาศาล แต่เมล็ดที่ *ก่อให้เกิดผล* เก็บเกี่ยวนั้นอาจถูกหว่านโดยผู้คนที่ตายไปหลายปีแล้วก็ได้ มันเป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่จะมีศิษยาภิบาลสักคนหรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐสักคนที่สามารถดึงดูดฝูงชนมหาศาลและนำคนจำนวนมากให้ต้อนรับพระเยซูและประกาศตัวว่ามีความเชื่อแล้ว; แต่ก่อนที่เราจะสรรเสริญ *คนๆ หนึ่ง* สำหรับการเก็บเกี่ยวนั้น จงพิจารณาชายและหญิงหลายร้อยคนเหล่านั้น-แม้แต่คนที่นอนป่วยติดเตียงและคนทุพพลภาพที่ได้หว่านเมล็ดสำหรับการเก็บเกี่ยวนั้น, ซึ่งบางครั้งพวกเขาเองต้องลงทุกลงแรงไปอย่างมหาศาล บ่อยครั้งเหลือเกินที่มีการให้เกียรติจนเกินพอดีแก่เหล่าผู้เกี่ยว และเหล่าผู้หว่านถูกมองข้ามและถูกลืมเสีย แต่ **พระเจ้า** ไม่ทรงลืม; พระองค์ทรงจดบันทึกไว้หมด และในวันประทานมงกุฏนั้นทุกคนจะชื่นชมยินดีด้วยกัน

ข้อ 37: “*เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้นี้เป็นความจริง คือ ‘คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว’*”

คนหว่านไม่ใช่คนเกี่ยวเสมอไป นี่เป็นความจริงแม้ในโลกของสิ่งธรรมชาติ; คนๆ หนึ่งอาจหว่านเมล็ดและอีกคนอาจเกี่ยวพืชผล พระเยซูกำลังส่งเหล่าสาวกของพระองค์ออกไปเกี่ยวพืชผลซึ่งเมล็ดของมันได้ถูกหว่านแล้วโดยผู้อื่น เช่น ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เป็นต้น

ข้อ 38: “*เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา*”

พวกสาวกถูกส่งไปเกี่ยวพืชผลซึ่งพวกเขามิได้ลงแรงตรากตรำอะไรเลย เหล่าศาสดาพยากรณ์สมัยพันธสัญญาเดิม, ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและคนอื่นๆ, ได้ไถเปิดหน้าดิน, หว่านเมล็ดพืช, และจัดเตรียมทางไว้แล้ว; และบัดนี้ผลลัพธ์ของการทำงานหนักของพวกเขาจะถูกเกี่ยวเกี่ยวโดยเหล่าสาวกขณะที่พวกเขาเดินทางไปและประกาศข่าวประเสริฐ

“เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยว”-(คำกริยาอุปอดีตกาล) ถึงกระนั้นพระเยซูก็ยังไม่ได้ส่งพวกสาวกออกไปจริงๆในตอนนั้น นี่เป็นเรื่องปกติในพระคัมภีร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับบางสิ่งที่จะถูกกระทำในไม่ช้า ไม่มีความไม่แน่นอนสำหรับพระเจ้าเลย; พระองค์ทรงสำัพัญญู, พระองค์ทรงรู้ตอนจบตั้งแต่ตอนต้น เมื่อพระองค์ตรัสหรือเมื่อพระองค์ทรงเริ่มกระทำสิ่งใด สิ่งนั้นที่ถูกกล่าวหรือถูกกระทำก็ถือได้ว่าสำเร็จเสร็จสิ้นไปแล้วเพราะว่าในพระดำรินิรันดร์ของพระองค์, สติปัญญาอันสมบูรณ์แบบของพระองค์, และฤทธิ์เดชมหันต์ของพระองค์, มันจะสำเร็จอย่างแน่นอน ไม่มีสิ่งใดล้มเหลวได้ถ้าพระเจ้าทรงเริ่มกระทำ ดังนั้นพระเยซูจึงกำลังตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เรากำลังส่งพวกท่านไปยังแคว้นสะมาเรีย, แคว้นยูเดีย, แคว้นกาลิลี, กรุงเยรูซาเล็ม, และไปยังที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก และพวกท่านจะเก็บเกี่ยวพืชผลที่พวกท่านไม่ได้ลงแรงอะไรเลย คนอื่นๆได้หว่านเมล็ดไว้แล้วเพื่อให้พวกท่านไปเก็บเกี่ยว”

ข้อ 39: “ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้นที่ว่า “ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ”

บางคนคิดว่าชาวสะมาเรียเหล่านั้นเชื่อแค่ “ทางสมอง” ในวันนั้น แต่ผมเห็นว่าพวกเขามีความเชื่อที่แท้จริงซึ่งทำให้คนไม่เชื่อถูกนับว่าชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ชอบธรรม พวกเขาโอดเวลาเรื่องความจริงหลายประการเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า, ความเชื่อของพวกเขาอ่อนแอ, แต่ผมเชื่อว่าพวกเขาได้รับความรอดอย่างแท้จริงเมื่อพวกเขาได้มาหาพระเยซูในวันนั้น ต่อมาฟิลิปได้ลงไปยังแคว้นสะมาเรียหลังจากวันฟื้นเทศน์นั้นและได้เทศนาแก่พวกเขา และพวกเขาก็ต้อนรับเขาด้วยความชื่นบาน, พวกเขาฟังเขาโดยไม่มีอคติ, และรับคำเทศนาของเขาว่าเป็นความจริง:

“ส่วนฟิลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยืนยันพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น ด้วยว่ามีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็นโรคอัมพาตกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น” (กิจการ 8:5-8)

ชาวสะมาเรียเหล่านั้นเชื่อในพระเยซู “เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น” นี่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการให้คำพยานเกี่ยวกับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเยซู ถ้าเราได้บังเกิดใหม่แล้ว เราก็สามารถให้คำพยานส่วนตัวของเราแก่ผู้อื่นได้อย่างแน่นอน ในกรณีนี้ ถ้อยคำที่ถูกกล่าวโดยหญิงชาวสะมาเรียที่ยากจน, ไม่ประสีประสาคนหนึ่งได้ถูกใช้โดยพระเจ้าเพื่อนำความเชื่อที่ช่วยให้รอดมาสู่เพื่อนร่วมเมืองของนางอีกหลายคน ถ้อยคำที่นางประกาศไม่ได้มีความโดดเด่น, ไม่มีสิ่งใดที่ควรกล่าวถึงเกี่ยวกับมันเลย-นอกจากที่นางได้กล่าวว่า “มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ” ชาวสะมาเรียเหล่านั้นรู้ว่านางได้ใช้ชีวิตแบบคนชั่ว; ความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขาถูกปลุกเร้าเมื่อนางประกาศว่าคนแปลกหน้าคนหนึ่งได้บอกนางถึงทุกสิ่งทีนางเคยกระทำ ชายผู้นี้ไม่ใช่คนธรรมดาอย่างแน่นอน! พวกเขาออกไปพบพระองค์, พวกเขาปกใจเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์, และพวกเขาได้เชื่อในพระองค์

ข้อ 40: “ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน”

ชาวสะมาเรียเหล่านั้นเปิดรับการสั่งสอน, พวกเขาเต็มใจที่จะฟังถ้อยคำแสนวิเศษของพระเยซู, พวกเขาทิวอาหารแห่งชีวิต พระเยซูทรงพร้อมเสมอและเต็มพระทัยที่จะใช้เวลากับคนเหล่านั้นที่เชื่อเชิญพระองค์ พระองค์ทรงรอที่จะถูกเชื่อเชิญอยู่; พระองค์ไม่เคยถือวิสาสะ และถ้าพระองค์ไม่ทรงสถิตอยู่ที่บ้านของคุณและในใจของคุณ มันก็เป็นเพราะว่าคุณยังไม่ได้เชื่อเชิญพระองค์ พระองค์จะเสด็จเข้ามาถ้าคุณยอมเปิดประตู

“พระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน” งานรับใช้ของพระเยซูในช่วงสองวันนี้ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ แต่ผมไม่สงสัยเลยว่าสองวันนั้นได้ถูกใช้ไปในการประชุมพระคัมภีร์ครั้งใหญ่เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนและเทศนาแก่ชาวสะมาเรียเหล่านั้น และพวกเขาได้รับคำสอนของพระองค์ด้วยความยินดี เราควรหมายเหตุไว้ว่ากระทั่งทุกวันนี้สะมาเรียก็เป็นสถานที่ๆเจริญงอกงาม; แต่เมืองคาเปอร์นาอุม, เมืองโคราชิน, และเมืองเบธไซดาแทบที่ถูกลืมไปหมดแล้ว พระเยซูได้ทรงกระทำกิจการและการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ในเมืองเหล่านี้ แต่พวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์ และปัจจุบันมีร่องรอยของเมืองเหล่านี้หลงเหลืออยู่น้อยมาก ๆ

ข้อ 41 และ 42: “และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระดำรัสของพระองค์ เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อนั้นมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้แน่ที่ท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์”

ในที่นี้เราเห็นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าในการช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด จิตวิญญาณดวงหนึ่งอาจถูกเรียกด้วยวิธีหนึ่ง, อีกดวงหนึ่งอาจถูกเรียกด้วยอีกวิธีหนึ่ง ชาวสะมาเรียบางคนเหล่านั้นเชื่อในพระเยซูเมื่อพวกเขาได้ยินคำพยานของหญิงผู้นั้น; คนอื่นๆก็ไม่เชื่อจนกระทั่งพวกเขาได้เห็นพระคริสต์ด้วยตาตัวเอง จิตวิญญาณทุกดวงถูกไล่เหมือนกัน (โดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์); จิตวิญญาณทุกดวงได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ-แต่ไม่ใช่ทุกคนถูกนำมาสู่การกลับใจใหม่ด้วยวิธีเดียวกัน เราต้องไม่จำกัดพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้กระทำกิจด้วยวิธีเดียวตลอด “พระเจ้าทรงประกอบกิจด้วยวิธีการอันลึกลับ, เพื่อกระทำกิจการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์” และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำกิจด้วยวิธีการอันหลากหลายเพื่อนำคนไม่เชื่อมาฟังข่าวประเสริฐ, ทำให้พวกเขาเกิดการฟ่องใจ, และนำพวกเขามาถึงพระคริสต์ คนๆหนึ่งอาจถูกใช้โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อชนะดวงวิญญาณทั้งหลายที่อีกคนหนึ่งไม่อาจเข้าถึงได้ และวิธีการที่ถูกใช้เพื่อเข้าถึงคนๆหนึ่งก็อาจเข้าไม่ถึงอีกคนหนึ่ง เราเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเยซู; และในการจัดการกับดวงวิญญาณทั้งหลาย, เช่นเดียวกับในงานที่ต้องใช้ความอดสาหะอื่นๆ, เราต้องแน่ใจว่าพระองค์กำลังทรงนำอยู่

“ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อนั้นมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง” นี้หมายความว่าหลังจากได้เห็นและได้ยินพระเยซู ผู้คนเหล่านี้ก็มีความเชื่อที่เข้มแข็งกว่าเดิมด้วยซ้ำและยืนอยู่บนรากฐานที่แข็งแกร่งกว่าเดิม ตั้งเยอะ นี่เป็นความจริงเกี่ยวกับผู้เชื่อคนใดก็ตามเมื่อเขาศึกษาพระวจนะและกินมันเป็นอาหาร ยิ่งเราใช้เวลาศึกษาพระวจนะมากเท่าไร เราก็จะยิ่งเข้มแข็งมากขึ้นในความเชื่อนั้น เราไม่กลายเป็นผู้ที่รอดอย่างครบถ้วนมากกว่าเดิมเลย แต่เรากลายเป็นผู้ที่เข้มแข็งมากกว่าเดิมในชีวิตฝ่ายวิญญาณ ชาวสะมาเรียเหล่านั้นมีความเชื่อมั่นหลังจากได้เห็นพระเยซู พวกเขา กล่าวว่า “เราได้ยินพระองค์ด้วยตัวเราเองแล้ว และเรารู้แน่ที่ท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์”

คำรับสารภาพของพวกเขาตรงนี้มีเอกลักษณ์: “ผู้ช่วยโลกให้รอด” ไม่ถูกพบที่อื่นอีกเลยในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม เป็นไปได้ว่าชาวสะมาเรียเหล่านั้นไม่ได้เข้าใจอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่พวกเขากำลังกล่าว แต่พวกเขาก็เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก-และพระองค์ก็ทรงเป็นเช่นนั้นจริงๆ พวกเขาคิดว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาหาพวกเขาเท่านั้น เนื่องจากพวกเขาเป็นประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า, เป็นผู้ที่ถูกคัดสรร; แต่ชาวสะมาเรียเหล่านั้นเรียกพระองค์ว่า “พระผู้ช่วยให้รอดของโลก”

พระคุณที่ช่วยให้รอดอันแสนมหัศจรรย์ของพระเจ้าถูกแสดงให้เห็นตรงนี้อย่างแน่นอน, ที่ว่าคำพยานเช่นนั้นจะมาจากชาติพันธุ์ผสมชาติพันธุ์หนึ่ง, กึ่งนับถือพระเจ้ากึ่งนับถือรูปเคารพ, และปะปนกับชาติพันธุ์อื่นๆ อีกมากมาย มันเป็นเรื่องที่พิเศษเกินธรรมดาจริงๆ ที่พวกเขาให้คำพยานนี้, แทนที่จะเป็นพวกยิวที่บรรดาพันธสัญญาและพระสัญญาเหล่านั้นได้ประทานให้แก่พวกเขา หลังจากที่พระเยซูทรงสั่งสอนนานสองวัน ชาวสะมาเรียเหล่านั้นก็กล่าวคำรับสารภาพที่พวกยิวไม่ได้กล่าวแม้หลังจากที่พระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขาหลายวันในเยรูซาเล็ม-และพวกเขาไม่เคยกล่าวคำรับสารภาพเช่นนั้นในฐานะประชาชนชาติหนึ่งด้วย การสั่งสอนของพระองค์ท่ามกลางชาวสะมาเรียเหล่านั้นไม่ได้แตกต่างไปจากการสั่งสอนของพระองค์ท่ามกลางพวกยิว แต่หัวใจของชาวสะมาเรียเหล่านั้นได้เปิดรับข่าวประเสริฐและพวกเขาได้เชื่อ ขณะที่พวกยิวทำใจของตนให้แข็งกระด้างและเรียกร้องให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน พระองค์ทรงกระทำบรรดาการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์ท่ามกลางพวกยิว; ที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อชาวสะมาเรียเหล่านั้นคือ สั่งสอนและเทศนาพระวจนะ; แต่พวกเขาก็เชื่อพระดำรัสของพระองค์และกล่าวยอมรับพระองค์ว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอด หลายครั้งคนที่ไม่รู้เรื่องราวมากที่สุด, ไม่เคยได้รับความสว่างจะยอมรับข่าวประเสริฐ, เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า, และรับความรอด; ขณะที่ในที่ประชุมเดียวกันนั้นคนที่มีความรู้และได้รับความสว่างแล้วจะเดินจากไปโดยยังเป็นคนไม่เชื่อ, หลงหายและกำลังมุ่งหน้าสู่นรก

เปาโลกล่าวไว้ดังนี้: “พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนในโลกนิยามว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นความจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นความจริงอยู่แล้ว เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆ อดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้อี้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า’” (1 คร. 1:26-31)

ข้อ 43: “ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี”

ผมเห็นว่า “สองวัน” นั้นที่พระเยซูทรงอยู่ในแคว้นสะมาเรียมีความสำคัญมากจากมุมมองด้านคำพยากรณ์ เมื่อพวกยิวเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระเมสสิยาห์ของตน พระองค์ก็ทรงหันไปหาพวกคนต่างชาติ, ทรงเรียกอัครทูตเปาโล, และทรงเปิดเผยแก่เขาถึงข้อลึกลับที่ได้ถูกซ่อนไว้มาหลายยุคสมัยและนิรันดร์กาล: “คือข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนั้น แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นที่ยกระจ่างแก่วิสุทธิ

ชนของพระองค์แล้ว พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:26, 27)

ตามกำหนดวันของพระเจ้า (หนึ่งพันปีเท่ากับหนึ่งวันและหนึ่งวันเท่ากับหนึ่งพันปี) พระองค์ทรงกระทำกิจกับพวกคนต่างชาติตอนนี้มาเกือบ “สองวัน” แล้ว ใครจะรู้เล่า? เวลาอาจสุกงอมแล้วและชั่วโมงนั้นอาจมาถึงเราเมื่อพระเยซูจะทรงรับเจ้าสาวต่างชาติของพระองค์ออกไปและหันกลับมาหาชนชาติอิสราเอลอีกตามที่เปาโลประกาศในบทที่สิบเอ็ดของหนังสือโรม:

“เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” ขอพระเจ้าอวยอภัยให้เป็นอย่างนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้ฆ่าพวกศาสนาดวงตาของพระองค์ แทนบูชาของพระองค์เขาก็ได้ชู้ดทำลายลงเสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียวและเขาแสวงหาช่องทางที่จะประหารชีวิตของข้าพระองค์’ แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร ว่าดังนี้ ‘เราได้เหลือคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้คุกเข่าลงต่อรูปพระบาอัล’ เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็ยังมีความที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระองค์ แต่ถ้าเป็นทางพระองค์ก็หาได้เป็นเพราะทางการกระทำไม่ ฉะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการกระทำก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่ ฉะนั้นแล้ว การกระทำก็ไม่เป็นการกระทำอีกต่อไป

“ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ นั้นเป็นผู้ได้พบ และคนนอกนั้นก็มิใช่แข่งกัน (ตามที่มิได้เขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เชื่อซึ่งมิใช่ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา) จนทุกวันนี้’

“ดาวิดทรงกล่าวว่า ‘ขอให้สำหรับของเขากลายเป็นบ่วงแล้ว และเครื่องดัก และเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสนองเขา ขอให้ตาของเขามีตมไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และให้หลังของเขาอ้อมตลอดไป’

“ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มทีเดียวหรือ” ขอพระเจ้าอวยอภัยให้เป็นอย่างนั้นเลย แต่การที่เขาละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้อิสราเอลมีใจมานะขึ้น แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขาจะยิ่งบริบูรณ์มากสักเท่าใด แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้เข้าใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าให้เขาเอาอย่าง เพื่อให้เขารอดได้บ้าง เพราะว่า ถ้าการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างนี้ ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่ เพราะถ้าแบ่งก้อนแรกบริสุทธิ์ ทั้งอ่างก็บริสุทธิ์ด้วย และถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหมดก็บริสุทธิ์ด้วย

“แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้เป็นกิ่งมะกอกป่ามาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เขาเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอกเทศ ท่านก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ใ้ว่า

ท่านได้เลี้ยงราก็หาไม่ แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน ท่านอาจจะแย้งว่า “กิ่งเหล่านั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ต่อกิ่งเข้าไป”

“ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้า กับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย ส่วนเขาทั้งหลายด้วย ถ้าเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขาก็จะได้รับการต่อกิ่งเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีกได้

“เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกป่าซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอกเทศพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็ง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านทั้งหลายเขลาในข้อความลึกกลับนี้ เกือบกว่าท่านจะอดรู้ คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน

“และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเรา กับเขาทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา’ ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน แต่ถ้าว่าตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษของเขา เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเรียกไว้

“ท่านทั้งหลายเมื่อก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระกรุณาเพราะความไม่เชื่อของพวกเขาเหล่านั้นฉันใด บัดนี้เขาเหล่านั้นก็ได้เชื่อ เพื่อว่าเขาจะได้รับพระกรุณาโดยพระกรุณาที่ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายฉันนั้น เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้งหลายทุกคน

“โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้นล้ำลึกเท่าใด คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้ เพราะว่า ‘ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาพระองค์ หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแด่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เขา’ เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน”

เราไม่รู้วันหรือโมงนั้นเมื่อพระเยซูจะเสด็จมา แต่พระองค์เองทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์อย่างชัดเจนแล้วว่า:

“บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประจักษ์แล้ว เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่องลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ ฟ้าและดินจะล่องไป แต่

คำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว” (มธ. 24:32-36) (ต้นมะเดื่อ เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงชนชาติอิสราเอล จงศึกษาบทที่ยี่สิบสี่ทั้งบทของเยเรมีย์)

อิสราเอลเป็นประชาชาติหนึ่งในปัจจุบัน, กิ่งก้านของเขายังอ่อนอยู่, เขาก็กำลังแตกใบ-และ “สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด” ก็อยู่กับเราในขณะเดียวกัน แน่แน่นอนว่าพระเยซูทรงอยู่ที่ประตูแล้ว! และเราควรอธิษฐานร่วมกับยอห์นผู้เป็นบัพติศมาว่า “ขอให้เป็นอย่างนั้น เจริญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้า!”

หลังจากสองวันในแคว้นสะมาเรีย พระเยซู “ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี”

ข้อ 44: “เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า “ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน”

คำพยานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในพระคำข้อนี้ควรค่าแก่การสังเกต มีการตีความพระคำข้อนี้หลากหลายแบบ และบางทีก็มีหลายคำถามที่จะไม่มีวันได้คำตอบ ยกตัวอย่างเช่น อะไรเป็นการเชื่อมโยงระหว่างพระคำข้อนี้กับพระคำข้อก่อนหน้า? ใครบางคนถามพระเยซูเกี่ยวกับการกลับไปยังที่ๆพระองค์ทรงเติบโตมา, ในเขตแดนรอบเมืองนาซาเร็ธใหม่? “บ้านเมือง” ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเองคือที่ไหน? หลายคนเชื่อว่าพระองค์ทรงหมายถึงแคว้นกาลิลีทั้งหมด; แต่ถ้านี่เป็นความจริง เราจะทำให้ข้อ 44 และข้อ 45 สอดคล้องกันได้อย่างไร ซึ่งกล่าวว่าชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์? หลังจากการค้นคว้ามากมาย และหลังจากการเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์ต่างๆในมัทธิว 13:53, 54; มาระโก 6:1-6; และลูกา 4:16-32 ผมก็เชื่อว่าพระองค์ทรงหมายถึงเมืองนาซาเร็ธ ความหมายของพระคำข้อนี้ก็คงจะเป็น “พระเยซูเสด็จออกจากแคว้นสะมาเรียเข้าไปในแคว้นกาลิลี แต่ไม่ได้ไปยังบ้านเมืองของพระองค์เอง นั่นคือ เมืองนาซาเร็ธ ด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นพยานว่าศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งไม่มีเกียรติเลยในบ้านเมืองของเขาเอง”

ถึงแม้ว่าเราไม่สามารถตอบคำถามทุกข้อในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคำกล่าวตรงนี้ได้ มันก็เป็นสิ่งสำคัญที่เราควรมองเห็นความจริงของสิ่งที่พระเยซูตรัสตรงนี้ ผู้รับใช้และผู้ประกาศข่าวประเสริฐบางคนได้ค้นพบความจริงนั้นโดยเผชิญกับประสบการณ์อันแสนเจ็บปวดและขมขื่น มันเป็นความจริงเสมอมา (และจะเป็นความจริงเสมอไปจนกว่าพระเยซูเสด็จมา) ที่ว่ามนุษย์เป็นสิ่งทรงสร้างที่ตกต่ำ, เสื่อมทราม, ไม่ให้คุณค่าอันใดแก่สิ่งที่เขาคุ้นเคยกับมันมากเกินไป เราควรจดจำคำกล่าวเก่าแก่ที่ว่า “ความคุ้นเคยก่อเกิดเป็นความชิงชัง” ด้วยเหตุนี้ มันจึงเป็นการไม่ฉลาดเลยที่ผู้รับใช้คนใดจะอยู่นานเกินไปในชุมชนเดิมๆ ผมเชื่อว่ามันเป็นสิ่งที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์จะไม่อยู่นิ่งและปรนนิบัติคนหน้าใหม่ๆในพื้นที่ใหม่ๆ-และแน่นอนที่สุดเลยว่ามันเป็นเรื่องน่าสดชื่นแก่คนในคริสตจักรที่จะได้ฟังเสียงของนักเทศน์หน้าใหม่ ถ้าเราเป็นนักเทศน์ของพระเจ้า เราทุกคนก็เทศนาข่าวประเสริฐเดียวกัน แต่เราไม่เทศนาด้วยวิธีเดียวกัน และหลายครั้งผู้รับใช้คนหนึ่งก็สามารถช่วยเหลือผู้คนที่ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไม่สามารถเข้าถึงได้ เราทุกคนเป็นมนุษย์ แต่เราก็ไม่ได้เหมือนกันหมด; และดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงใช้ผู้คนที่ไม่อยู่นิ่งได้อย่างมหัศจรรย์ คนเหล่านั้นที่อยู่กับที่นานเกินไปในตำแหน่งศิษยาภิบาลหลายครั้งเผชิญกับความปวดร้าวใจที่คงไม่มาถึงพวกเขาเลยหากพวกเขาได้ฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์แทนที่จะฟังผู้คนที่ควรจะเป็นเพื่อนที่พวกเขาไว้วางใจ ปกติแล้ว คนเหล่านั้นที่ใกล้ชิดกับศิษยาภิบาลมากที่สุดในช่วงปีแรกๆของการรับใช้ของเขานั้นเองคือผู้ที่ขอให้เขาลาออกหลังจากผ่านไปหลายปี

ข้อ 45: “ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย”

“ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์” (ภาษากรีกตรงนี้บ่งบอกว่าพวกเขาต้อนรับพระองค์ด้วยความเคารพและความยำเกรง, พวกเขาให้เกียรติพระองค์ในฐานะอาจารย์และนักรักษาโรคผู้ยิ่งใหญ่, ผู้ที่กระทำการอัศจรรย์ใหญ่โตทั้งหลาย), “เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม” ยอห์น 2:23 บอกเราว่า “เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปีสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ” จงสังเกตว่าชาวแคว้นกาลิลีเหล่านั้นได้ต้อนรับพระองค์เพราะสิ่งที่พวกเขาได้เห็น แต่ชาวสะมาเรียเหล่านั้นได้ต้อนรับพระองค์เพราะว่าพวกเขาได้ฟังคำตรัสของพระองค์ ชาวกาลิลีต้อนรับพระองค์ในฐานะผู้หนึ่งที่ไม่ใช่คนธรรมดาเลย แต่ไม่มีเหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าพวกเขาทุกคนได้ต้อนรับพระองค์ในความเชื่อที่ช่วยให้รอด

ชาวกาลิลีเหล่านั้น “ได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย” นี่เป็นข้อพิสูจน์จากพระคัมภีร์ที่ว่าพวกเขายิวจากทั่วโลกเข้าร่วมเทศกาลเลี้ยงทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศกาลปีสกา พวกเขาที่ยิวที่อาศัยอยู่ห่างไกลจากกรุงเยรูซาเล็ม, ในแคว้นกาลิลีและท้องถิ่นอื่นๆ, ได้ไปยังนครแห่งการนมัสการนั้นเพื่อร่วมเทศกาลปีสกา นี่บอกเป็นนัยถึงความมีชื่อเสียงโด่งดังที่การรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้รับ-และไม่ใช่แค่การรับใช้ของพระองค์เท่านั้น แต่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ด้วย เพราะว่าพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนในช่วงเทศกาลปีสกา การตรึงพระบุตรของพระเจ้าที่กางเขนได้เกิดขึ้นต่อสายตาประจักษ์พยานหลายหมื่นคนที่มาจากทุกส่วนของโลกในสมัยนั้น; การจัดเตรียมของพระเจ้าได้จัดการให้มันเป็นแบบนั้น ข้อเท็จจริงต่างๆ เรื่องชีวิต, การรับใช้, และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ไม่อาจถูกปฏิเสธได้: “ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล้ากล่าวต่อพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อมั่นว่า ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้พันพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกันในที่ลับลี้” (กิจการ 26:26)

ลูกชายของขุนนางได้รับการรักษาให้หาย

ข้อ 46: “ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก”

นี่เป็นครั้งที่สองที่พระเยซูเสด็จไปเยือนหมู่บ้านคานา เราจำได้ว่านาธานาเอลอาศัยอยู่ในหมู่บ้านคานา และเชื่อกันว่านางมารีย์มีญาติอาศัยอยู่ที่นั่น ดังที่ได้กล่าวถึงไปแล้วตอนที่พระเยซู “ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น” ที่งานสมรสหนึ่ง

“มีขุนนางคนหนึ่ง...” ขุนนางผู้นี้มีความเกี่ยวข้องกับราชสำนักของเฮโรดอย่างไม่ต้องสงสัยและคงจะเรียกได้ว่าเป็น “คนในวัง” (ความหมายตรงตัวของขุนนาง) มีผู้เสนอแนะว่าเขาอาจเป็นคูซา, คนต้นเรือส่วนตัวของเฮโรด, ผู้ซึ่งภรรยาของเขาโยอันนาได้กลายเป็นสาวกคนหนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา: “และโยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือของเฮโรด และชูซันนา และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วย

การถวายสิ่งของของเขา” (ลูกา 8:3) คนอื่นๆก็เสนอแนะว่าขุนนางผู้นี้อาจเป็นมานาเอน “ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเฮโล” (กิจการ 13:1)

ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยากให้เรารู้ชื่อของชายผู้นี้ ผมก็แน่ใจว่าพระองค์ก็คงบอกเราไปแล้ว สิ่งสำคัญตรงนี้ไม่ใช่ชื่อของชายผู้นี้ แต่เป็นข้อเท็จจริงที่ว่าขุนนางคนหนึ่ง, คนๆหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับราชสำนักของกษัตริย์, จะยอมมาหาพระเยซูคริสต์เจ้าภายใต้สถานการณ์ใดๆ เมื่อพวกเขาเห็นว่าถูกใช้มาเพื่อจับกุมพระเยซู และกลับไปโดยไม่นำตัวพระองค์ไปด้วย พวกเขาฟาริสีและพวกบรูโรทิตใหญ่ก็ถามว่า “ทำไมพวกเขาจึงไม่จับเขา มา?” พวกเขาเห็นว่าที่ที่ตอบกลับไปว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” จากนั้นพวกเขาฟาริสีก็ถามว่า “**พวกเขาถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ? มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกเขาฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ?**” (ยอห์น 7:45-48)

ข้อเท็จจริงที่ว่าขุนนางผู้นี้ได้มาหาพระเยซูก็พิสูจน์ว่าพระวามะของพระเจ้าดึงดูดผู้คนทุกชนชั้น-ตั้งแต่คนใหญ่โตที่สุดจนถึงคนต่ำต้อยที่สุด ในบทแรกของข่าวประเสริฐความรอดนี้ พวกชาวประมงได้กลับใจเชื่อ ในบทที่สาม นิโคเดมัส ขุนนางคนหนึ่งของพวกเขาได้กลับใจเชื่อ และในส่วนแรกของบทที่เราศึกษากันอยู่นี้หญิงแพศยาชาวสะมาเรียได้รับความรอด ในพระคำข้อนี้ ขุนนางคนหนึ่ง, คนในวังจากราชสำนักของกษัตริย์, ได้มาหาพระเยซู และทั้งครวัเรียนของเขาได้รับความรอดซึ่งเป็นผลของการมาเยือนครั้งนั้น

บุตรชายของขุนนางผู้นี้ “ป่วยหนักอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม” ในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมืองคาเปอร์นาอุมเป็นเมืองที่มีชื่อเสียง มันตั้งอยู่บนชายฝั่งของทะเลกาลิลี แต่วิบัติที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ได้ตรัสต่อสูเมืองนี้ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วอย่างครบถ้วนเหลือเกิน (มธ. 11:23) จนที่ตั้งของเมืองนั้นยังเป็นเรื่องที่ถูกถกเถียงกันอยู่ทุกวันนี้ พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์อันโดดเด่นหลายประการที่นั่น พระองค์ทรงรักษาผู้รับใช้ของนายร้อยคนนั้นให้หาย (มธ. 8:5-10); พระองค์ทรงทำให้บุตรสาวของไยรัสกลับมีชีวิตขึ้นอีก (มาระโก 5:21-43 บางส่วน); และในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้พระองค์ทรงรักษาบุตรชายของขุนนางผู้นี้ให้หาย-การอัศจรรย์ที่โดดเด่นสามประการ, โดยแต่ละครั้งถูกกระทำแก่สมาชิกในครอบครัวของสามชนชั้นผู้นำที่แตกต่างกัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เพราะการอัศจรรย์อันโดดเด่นเหล่านี้ ชาวประเสริฐจึงเป็นที่ทราบแก่ทุกครอบครัวในเมืองคาเปอร์นาอุม และมันเป็นเรื่องน่าเศร้าจริงๆที่พระเยซูต้องจำใจตรัสถึงเมืองนั้นว่า “และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอหิวาธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า” (มธ. 11:23, 24) เมืองคาเปอร์นาอุมได้รับโอกาสที่จะกลายเป็นศูนย์กลางของคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งตลอดกาลไปแล้ว แต่ชาวเมืองนั้นปฏิเสธพระเยซูเจ้า และพระเจ้าไม่ทรงมีทางเลือกอื่นนอกจากประกาศการพิพากษาต่อพวกเขา

ข้อ 47-49: “เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะตายแล้ว พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ” ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย”

บางครั้งพระเจ้าก็ทรงกระทำกิจผ่านทางลูกๆของเราเพื่อนำเรามาถึงพระคริสต์ ความต้องการเร่งด่วนสุดๆของคนที่เรารักมักผลักดันคนที่ใจแข็งกระด้างที่สุดให้ยอมคุกเข่าลงและนำเขามาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า มันเป็นแบบนั้นเช่นกันกับขุนนางผู้นี้: ความหวังโยที่เขามิ่ต่อบุตรชายของเขาทำให้เขาแสวงหาพระเยซู เพราะเขาได้ยินมาเกี่ยวกับการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ต่างๆที่ถูกกระทำในทุกแห่งหนที่พระองค์เสด็จไป

พระเยซูทรงทราบใจของชายผู้นี้ ด้วยว่าพระองค์ทรงรู้จักใจของมนุษย์ทุกคน; แต่เพื่อที่จะดึง**ความปรารถนา**ที่แท้จริงของเขาออกมาจากใจของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านจะไม่เชื่อนอกเสียจากว่าท่านเห็นเรากระทำการอัศจรรย์บางอย่างที่โดดเด่น ท่านไม่มีความเชื่อที่จะเชื่อว่าเราสามารถกล่าวคำๆหนึ่งและบุตรของท่านก็จะหาย ถ้าพวกท่านไม่เห็น**หมายสำคัญและการมหัศจรรย์** พวกท่านก็จะไม่เชื่อ”

ขุนนางจึงตอบกลับไปว่า “**พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย**” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขาทูลพระเยซูว่า “พระองค์ทรงเป็น**ความหวังเดียว**ของลูกข้าพระองค์ เขาตายแน่ๆถ้าพระองค์ไม่รักษาเขาให้หาย” ความเชื่อเช่นนี้ก่อให้เกิดผลลัพธ์กับพระเจ้าเสมอ “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นทีพ่พระทัยของพระองค์ก็ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์” (ฮบ. 11:6)

ข้อ 50: “**พระเยซูตรัสกับท่านว่า “กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” ท่านก็เชื่อพระคำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป**”

เราพบเหตุการณ์คล้ายๆกันในมัทธิว 15:21-28 เมื่อหญิงชาติซีเรียฟินิเซียมาหาพระเยซูเพื่อลูกสาวของนางซึ่ง “มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก” พระเยซูตรัสแก่นางว่า “**เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล**” ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการพระองค์ทูลว่า “**พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด**” พระองค์จึงตรัสตอบว่า “**ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร**” ผู้หญิงนั้นทูลว่า “**จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นยอมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน**” แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด**” **และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่ขณะนั้น**”

พระเยซูตรัสแก่ขุนนางผู้นี้ว่า “**กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย**” และคุณจะสังเกตเห็นว่า “**ท่านก็เชื่อพระคำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน**” ขุนนางผู้นี้ “**จึงทูลลาไป**” แต่จากข้อพระคำเหล่านั้นที่ตามมา เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้กลับไปบ้าน ตามเวลาของคนยิว การสนทนาของเขากับพระเยซูเกิดขึ้นตอนประมาณบ่ายโมงตรง (“**ชั่วโมงที่เจ็ด**”-ข้อ 52) แต่เขาไม่ได้กลับไปบ้านของเขาจนกระทั่งวันถัดมา มันไม่น่าเป็นไปได้ที่ขุนนางผู้นี้จะขอร้องพระเยซูให้เสด็จลงมารักษามบุตรชายของเขาหากระยะทางนั้นไกลเกินกว่าที่จะเดินทางในหนึ่งวันได้ ถ้าบุตรนั้นใกล้ตายเต็มทีแล้ว และชีวิตของเขาขึ้นอยู่กับ**การที่พระเยซูต้องเสด็จไปถึงเขาโดยเร็ว** มันก็คงไม่เหมาะที่ขุนนางผู้นี้จะเดินทางเป็นระยะทางไกลเพื่อ**มาตามพระเยซู**และจากนั้นต้องเดินทางเป็นระยะทางไกลเหมือนเดิมเพื่อกลับไปหาบุตรชายของเขา นี่คงจะบอกเป็นนัยว่ามีระยะทางแค่สั้นๆ ระหว่างหมู่บ้านคานากับเมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งเป็นที่ๆชายผู้นี้อาศัยอยู่ และแน่นอนว่าเขาจะกลับบ้านในเย็นวันนั้นเลยก็ได้; แต่เขาก็ไม่ได้กลับไปบ้านจนกระทั่งวันถัดมา

ทำไมพ่อที่ห่มเท ซึ่งลูกชายกำลังป่วยใกล้ตาย ถึงไม่กลับบ้านตลอดทั้งคืน? คำตอบในกรณีนี้ก็ง่ายนิดเดียว: *ขุนนางผู้นี้มีความเชื่อที่ไม่ล้นคลอนในคำตรัสของพระเยซู “กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย”* และขุนนางผู้นี้เชื่อถ้อยคำเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้ เนื่องจากบุตรชายของเขาสบายดีแล้ว จึงไม่จำเป็นที่เขาต้องรีบกลับไปบ้าน และเขาอยากได้ยินมากกว่านี้จากอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้; ดังนั้นเขาจึงอยู่ต่อเพื่อฟังถ้อยคำแสนวิเศษของพระเยซู โดยอาจค้างคืนในโรงแรมแห่งหนึ่งและฟังพระเยซูอีกครั้งในเช้าวันถัดมา ต่อมาในช่วงสายๆ ของวันนั้น เขาจึงกลับไปบ้าน

เราต้องไม่ผ่านเลยพระคำข้อนี้ไปโดยไม่สังเกตฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของพระเยซูอย่างใกล้ชิด พระองค์ตรัสเพียงไม่กี่คำ-“บุตรชายของท่านจะไม่ตาย”-และห่างออกไปหลายไมล์เด็กชายผู้นั้นก็ได้รับการรักษาให้หาย พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านั้นและมันก็สำเร็จจริง ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นฤทธิ์เดชมหัศจรรย์แห่งพระวาระของพระองค์ และจงสังเกตความมั่นใจแบบไม่ลังเลและความเชื่อของขุนนางผู้นี้, ความเชื่อของเขาในฤทธิ์เดชของพระเยซู หลังจากที่พระเยซูตรัสว่า “กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” ขุนนางผู้นี้ก็ไม่ได้ถามอีกคำถามหนึ่ง, เขาไม่ได้กล่าวถ้อยคำใดเพิ่มเติมอีก เพราะวางใจอย่างเต็มที่ในสิ่งที่พระเยซูตรัส เขาจึงไปตามทางของเขา-ไม่ใช่กลับไปบ้านของเขา แต่เพื่อฟังมากขึ้นจากคำสอนของพระอาจารย์ ความเชื่อของคนๆหนึ่งที่มาหาพระเยซูอย่างจริงใจอาจเป็นความเชื่อที่อ่อนแอ แต่ถ้ามันเป็นความเชื่อที่แท้จริง มันก็จะก่อให้เกิดผลลัพธ์ ถ้าเราไม่ทูลขออย่างถูกต้อง พระเยซูก็ทรงแก้ไขคำอธิษฐานของเราให้ถูกต้อง-และถึงแม้ว่าพระองค์อาจไม่ประทานแก่เราในสิ่งที่เราทูลขอ พระองค์ก็จะประทานแก่เราในสิ่งที่ดีกว่าที่เราทูลขอ พระองค์ทรงกระทำสิ่งสารพัดล้วนแต่ดีทั้งนั้น!

ข้อ 51-53: “ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า “บุตรชายของท่านหายแล้ว” ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค้อยู่ที่เวลานั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า “ใช่หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง” บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาซึ่งพระเยซูได้ตรัสกับตนว่า “บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครัวเรือนของท่านด้วย”

“ขณะที่ท่านกลับไปนั้น” (ตรงตัวคือ “ขณะที่ท่านกำลังลงไปนั้น”) มีความหมายเพียงว่าขุนนางผู้นี้ได้เดินทางลงจากหมู่บ้านคานาไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมซึ่ง, ดังที่ได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้ว, อยู่ใกล้กับชายฝั่งทะเล, ขณะที่หมู่บ้านคานาตั้งอยู่ในเขตแดนที่เป็นเนินเขา ดังนั้น คนๆหนึ่งจึงเดินทาง “ลง” จากหมู่บ้านคานาไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม

ขณะที่ขุนนางผู้นี้ใกล้จะถึงบ้านของตนแล้ว พวกผู้รับใช้ของเขาก็ออกมาเจอเขาและบอกเขาว่า “บุตรชายของท่านหายแล้ว” คุณจะสังเกตเห็นว่าขุนนางผู้นี้ไม่ได้ร้องถามว่า “ลูกข้าเป็นยังไงบ้าง?” โดยความเชื่อเขาได้อยู่แล้วว่าเด็กนั้นหายดีแล้ว และแทนที่จะถามพวกผู้รับใช้ของเขาว่าบุตรชายของเขาหายได้อย่างไร เขากลับถามว่าบุตรนั้นเริ่มทุเลาก็โมง แต่พวกผู้รับใช้ไม่ได้บอกเขาว่าเด็กนั้น “เริ่มทุเลา” ก็โมง; แทนที่จะบอกอย่างนั้น พวกเขาตอบว่า “ใช่หาย (ใช่ไปจากเขา) เมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง” นี่ไม่ใช่การค่อยๆลดลงของไข้ไข้ นั้นไม่ได้ค่อยๆหายไป: *มันจากเขาไปทันที*, อย่างฉับพลัน นั่นคือวิธีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประกอบกิจ “บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาซึ่งพระเยซูได้ตรัสกับตนว่า “บุตรชายของท่านจะไม่ตาย”

ส่วนท้ายของพระคำข้อนี้นับบอกเราว่าขุนนางผู้นี้ “ก็เชื่อพร้อมทั้งครวเรือนของท่านด้วย” ถ้าชายผู้นี้ไม่ได้มีความเชื่ออยู่บ้างในพระเยซู เขาก็คงไม่เดินทางจากเมืองคาเปอร์นาอุมไปยังหมู่บ้านคานาเพื่อทูลขอในเรื่องความต้องการของเขา เขามีความเชื่อในระดับหนึ่งอยู่ก่อนแล้ว; อย่างน้อยเขาก็เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นบุคคลที่พิเศษเกินธรรมดา เมื่อพระเยซูตรัสว่า “บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” ความเชื่อของเขาก็ถูกเพิ่มขึ้น; เขาเชื่อเท่าที่เขาจะเชื่อได้ตามสัดส่วนของความสว่างที่เขามีอยู่ในขณะนั้น แต่เรายังได้ยินพระวาทะของพระเจ้าและเรายังรับประทานพระวาทะมากเท่าไร ความเชื่อของเราก็ก็น่าจะเข้มแข็งมากขึ้นเท่านั้น นี่ถูกแสดงเป็นภาพประกอบในการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างนางลิเดีย, ผู้ได้ศึกษาข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและเดินในความสว่างทั้งหมดที่นางมี, กับหญิงหมอดูคนนั้นที่อยู่ในความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณ นางลิเดียได้รับความรอดหลังจากการเรียนพระคัมภีร์ช่วงสั้นๆ; หญิงหมอดูคนนั้นติดตามเปาโลและสิลาสไปและฟังอยู่ “หลายวัน” ก่อนที่นางได้รับความรอด (กิจการ 16:14-18)

ขุนนางผู้นี้ใช้ความเชื่อทั้งหมดที่เขามีตอนที่เขาไปหาพระเยซู และจากนั้นเมื่อเขาได้ยินพระเยซูตรัสความเชื่อของเขาก็ถูกเพิ่มขึ้น เมื่อเขากลับมาบ้านและพวกผู้รับใช้บอกเขาว่าบุตรชายของเขาหายทันทีในช่วงโมงนั้นที่พระเยซูตรัสว่า “บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” ความเชื่อของเขาก็ถูกทำให้สมบูรณ์และเขาก็กับทั้งครวเรือนของเขาก็วางใจพระเยซูให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด (“ทั้งครวเรือน” ที่ว่านี้แน่นอนว่ารวมถึงภรรยาของเขา, ทั้งครอบครัวของเขา, และผู้รับใช้ทุกคนในบ้านของเขา)

ความเชื่อแบบคริสเตียนสัญญาเรื่องความรอดของทั้งครวเรือน ใน 1 โครินธ์ 1:16 เราอ่านว่าเปาโลได้ให้บัพติศมาครวเรือนของสเตฟานัส ในกิจการ 16:15 ครวเรือนของนางลิเดียได้รับบัพติศมา ในกิจการ 16:31-34 หลังจากที่เปาโลกับสิลาสได้สั่งสอนนายคุกชาวเมืองฟิลิปปีและครวเรือนของเขาในพระวาทะของพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็เชื่อทุกคนและรับบัพติศมา ถ้าพ่อและแม่ในบ้านได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้ว, ถ้าพวกเขารักองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างที่ว่าพวกเขาควรจะรักและปรนนิบัติพระองค์ตามที่พระองค์ทรงบัญชา พวกเขาก็มีสิทธิอันสมบูรณ์แบบ, ตามพระคัมภีร์, ที่จะอ้างสิทธิ์ลูกๆของตนเพื่อพระเยซู ขอพระเจ้าโปรดเวทนาพ่อแม่ทั้งหลายที่ไม่ดำเนินชีวิตคริสเตียน, ชีวิตที่จะเรียกถึงความเคารพนับถือจากลูกๆของพวกเขา!

ข้อ 54: *“นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี”*

“การอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ” มีความหมายเพียงว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อีกแค่ครั้งเดียวในแคว้นกาลิลี และนั่นคือที่งานเลี้ยงสมรสในหมู่บ้านคานา การอัศจรรย์ส่วนใหญ่ของพระองค์ในช่วงแรกๆได้ถูกกระทำในกรุงเยรูซาเล็มและแคว้นยูเดีย, ข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่สาดแสงลงมาบนความโหดเหี้ยม, ความมืดบอด, และความชั่วของพวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็ม นั่นเป็นสถานที่ๆการอัศจรรย์ส่วนใหญ่ของพระองค์ได้ถูกกระทำ และเป็นทีๆพวกเขาเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์และปรับโทษพระองค์โดยการตรึงกางเขน

เราควรหมายเหตุว่าในข่าวประเสริฐแห่งความรอดนี้ เราพบบันทึกเรื่องการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูแบ่งเป็นกลุ่มละสาม: การอัศจรรย์สามครั้งในแคว้นกาลิลี-ครั้งแรกในงานเลี้ยงสมรสในหมู่บ้านคานา (บทที่ 2);

ครั้งที่สองเมื่อพระองค์ทรงรักษาบุตรชายของขุนนางผู้นี้ให้หาย; ครั้งที่สามเมื่อพระองค์ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคน (บทที่ 6) ยอห์นยังให้บันทึกเรื่องการอัศจรรย์สามครั้งในแคว้นยูเดียด้วย-ครั้งแรกที่สระของเมืองเบธเสดา (บทที่ 5); ครั้งที่สอง คือการรักษาคนตาบอดให้หายหลังจากเทศกาลอยู่เฟิง (บทที่ 9); ครั้งที่สามตอนที่พระองค์ทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย (บทที่ 11) ยอห์นหมายเหตุเช่นกันเรื่องการปรากฏพระองค์สามหนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแก่เหล่าสาวกของพระองค์: “นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากทีพระองค์ทรงคืนพระชนม์” (ยอห์น 21:14) ดู ยอห์น 20:19, 26 ด้วย

ผมชอบบันทึกตอนที่พระเยซูทรงรักษาบุตรชายของขุนนางผู้นี้ให้หาย เพราะมันสอนผมว่าพระวามะของพระองค์ดีพอๆกับการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ นี่ให้คุณค่าแก่พระสัญญาทุกข้อเรื่องความเมตตาของพระองค์, พระคุณของพระองค์, สันติสุขของพระองค์, และฤทธิ์เดชในการพิทักษ์รักษาของพระองค์; มันให้คุณค่าแก่ทุกคำตรัสที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ คนที่ได้เชื่อในพระเยซูด้วยความเชื่อและได้ยึดพระวามะของพระองค์ไว้มันก็ยืนยันมั่นคงอยู่บนศิลาแข็งแกร่ง สิ่งใดที่พระคริสต์ทรงสัญญาไว้ พระองค์ก็ทรงสามารถที่จะกระทำ-ใช่แล้วครับ มากยิ่งและบริบูรณ์กว่าสิ่งใดที่เราคิดหรือทูลขอ สิ่งใดที่พระองค์ทรงเริ่มที่จะกระทำแล้ว พระองค์ก็จะทำให้สำเร็จอย่างแน่นอน พระองค์ทรงสัญญาว่า “ผู้ที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่เขาออกไปเลย” ถ้าคุณได้มาหาพระองค์แล้ว คุณก็เชื่อใจได้เลยว่าชื่อของคุณถูกจดไว้แล้วในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก เพราะว่า**พระองค์**ทรงพระชนม์อยู่ เราจึงมีชีวิตอยู่; เพราะว่า**พระองค์**จะไม่มีวันตายเลย เราก็จะไม่ตายเด็ดขาด

ผู้เชื่อเอ๋ย ขอให้เราเต็มใจและความคิดของเราด้วยถ้อยคำของพระเยซู ด้วยว่าพวกมันเป็นถ้อยคำของพระเจ้า, พวกมันเป็นจิตวิญญาณและพวกมันเป็นชีวิต (ยอห์น 6:63)

บทที่ 5

- 5:1 หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
- 5:2 ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูแกะมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง
- 5:3 ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง กำลังคอยน้ำกระเพื่อม
- 5:4 ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากบนน้ำในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปใต้น้ำก่อนก็จะหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่
- 5:5 ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว
- 5:6 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่า เขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ”
- 5:7 คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว”
- 5:8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด”
- 5:9 ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต
- 5:10 ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า “วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ”
- 5:11 คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า “ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด’”
- 5:12 เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า “คนที่สั่งเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด’ นั้น เป็นผู้ใด”
- 5:13 คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก
- 5:14 ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า”
- 5:15 ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่ได้รักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู
- 5:16 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต
- 5:17 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “พระบิดาของเราก็มิใช่ทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ทำด้วย”
- 5:18 เหตุฉะนั้นพวกยิวยิ่งแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังสามารถเรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า
- 5:19 ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำการสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย

5:20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งทีพระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ

5:21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น

5:22 เพราะว่าพระบิดามีได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร

5:23 เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา

5:24 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว

5:25 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต

5:26 เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น

5:27 และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

5:28 อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์

5:29 และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้ประพฤติชั่วก็ฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา

5:30 เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา

5:31 ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง

5:32 มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง

5:33 ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหาโยห์น และโยห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง

5:34 เรามีได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด

5:35 โยห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของโยห์นนั้น

5:36 แต่คำพยานที่เราได้ยินนี้ยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของโยห์น เพราะว่่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จงานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา

5:37 และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์

5:38 และท่านทั้งหลายไม่มีพระคำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น

- 5:39 จงคันดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา
- 5:40 แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต
- 5:41 เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์
- 5:42 แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน
- 5:43 เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น
- 5:44 ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร
- 5:45 อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายวางใจอยู่
- 5:46 ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา
- 5:47 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้”

ขณะที่เราดิตตามพระเยซูไปในพระวณะของพระเจ้า เราก็พบว่าทุกอย่างก้าวที่พระองค์ทรงดำเนินไป คืออย่างก้าวแห่งความเมตตาและพระคุณ, ตั้งแต่วันนั้นที่พระองค์ทรงเข้าสู่งานปรนนิบัติปวงชนของพระองค์ จนถึงวันที่พระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ขอมอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ลักษณะเฉพาะตัวอันงดงามและโดดเด่นของการรักษาให้หายของพระองค์และของพระหัตถ์ที่ช่วยเหลือของพระองค์ก็คือว่า พระองค์ไม่ทรงแบ่งแยกท่ามกลางคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงรักษาให้หายและช่วยเหลือ ไม่ว่าจะเชื้อชาติใด, สีผิวใด, หรือมีฐานะใดในชีวิต, พระองค์ก็ทรงรักษาให้หายและช่วยเหลือทุกคนที่มาหาพระองค์ในความเชื่อ

จุดเด่นของการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์และของคำอุปมาต่างๆของพระองค์ที่พระองค์ประทานให้ก็คือ ความหมายฝ่ายวิญญาณที่พวกมันสื่อ-นั่นคือ เมื่อพระองค์ทรงรักษาร่างกายให้หาย พระองค์ก็ทรงชี้ไปยังการรักษาจิตใจให้หาย; พระองค์ไม่เคยรักษาร่างกายผู้ใดให้หายเพียงเพื่อที่จะทำให้ใครสักคนหายปกติฝ่ายร่างกาย ไม่มีการอัศจรรย์ใดของพระเยซูที่สื่อถึงภาพที่งดงามและครบถ้วนของความต้องการของคนบาป (และของแผนการของพระเจ้าสำหรับคนบาปผู้นั้น) มากกว่าการอัศจรรย์ที่ถูกบันทึกไว้ในส่วนแรกของบทนี้แล้ว

ในการปรนนิบัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา การรักษาร่างกายให้หายเป็นรองการรักษาจิตวิญญาณที่หลงหายเสมอ พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้ได้รับความรอด และเมื่อพระองค์ทรงรักษาคนป่วยให้หายและทรงเปิดตาของคนตาบอด การอัศจรรย์นั้นก็เปิดทางให้พระองค์ที่จะนำผู้คนเข้าสู่ประตูแห่งความรอด

ข้อ 1: “หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม”

“หลังจากนั้น” (หรือ “หลังจากสิ่งเหล่านี้”), หลังจากการช่วยหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นให้ได้รับความรอด, การฟื้นฟูท่ามกลางชาวแคว้นสะมาเรีย, และการรักษาบุตรชายของขุนนางผู้นั้นให้หาย, พระเยซูก็ทรงเดินทางจากแคว้นกาลิลีขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม, นครแห่งพระวิหาร, นครแห่งการนมัสการ, เพื่อร่วม “เทศกาลเลี้ยงของพวกยิว”; แต่เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันว่าเทศกาลเลี้ยงนี้คือเทศกาลอะไร ดร. สโกฟิลด์ (Dr. Scofield) เสนอแนะว่ามันอาจเป็นเทศกาลเพ็นเทคอสต์; นักรรณานิบายท่านอื่นๆก็เชื่อว่ามันคือเพ

ศกกาลปีสกา ถ้านี้เป็นเทศกาลเลี้ยงปีสกา มันก็จะมีเทศกาลปีสกาสี่ครั้งในระหว่างการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นี่ก็คงจะทำให้เป็นที่แน่นอนว่าการรับใช้ของพระองค์กินเวลาสามปีเต็ม ถึงอย่างไรแล้ว มันก็เริ่มต้นด้วยเทศกาลปีสกาและสิ้นสุดด้วยเทศกาลปีสกา เพราะยอห์นกล่าวถึงเทศกาลปีสกาครั้งอื่นๆอีกสามครั้ง (ยอห์น 2:23; 6:4; และ 12:1) ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่า การรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นกินเวลาอย่างน้อยสามปี และอาจนานกว่านั้นเพียงเล็กน้อย

สำนวนที่ว่า “เทศกาลเลี้ยงของพวกยิว” ในที่นี้เป็นอีกหลักฐานชิ้นหนึ่งของหลักฐานมากมายที่ว่าข่าวประเสริฐของยอห์นมีไว้สำหรับเหล่าผู้เชื่อใหม่ที่เป็นคนต่างชาติ และด้วยเหตุนี้เขาจึงคิดว่าเป็นสิ่งจำเป็นและมีประโยชน์ที่จะอธิบายเทศกาลเลี้ยงและพิธีต่างๆแบบยิวเหล่านี้ ซึ่งมีอยู่มากมาย

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเดินทางแบบพิเศษเข้ากรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงอันเฉพาะเจาะจงนี้ก็แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเคารพกฎและระบบของโมเสส ระบบของโมเสสได้ถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า และตราบดที่ระบบนั้นยังอยู่ต่อไป พระเยซูก็ทรงให้เกียรติพิธีต่างๆ, เทศกาลเลี้ยงต่างๆ, และพิธีการต่างๆของมัน พระองค์ตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชาบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เราไม่ได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ” (มธ. 5:17)

ในยุคสมัยแห่งพระคุณนี้ เรามีพิธีบัพติศมาและพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ซึ่งทั้งสองพิธีนี้ไม่ควรถูกละเลย คริสเตียนทั้งหลายควรรับบัพติศมาและควรถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าอย่างถูกต้องตามพระคัมภีร์ มันเป็นบาปอย่างหนึ่งสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่จะไม่เคารพพิธีเหล่านี้ของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ข้อ 2 และ 3: “ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูแกะมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง กำลังคอยน้ำกระเพื่อม”

จงสังเกตว่ายอห์นกล่าวว่า “ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูแกะมีสระอยู่สระหนึ่ง” เพราะว่าสระนั้นยังอยู่ที่นั่นตอนที่ยอห์นเขียน ถึงแม้ว่าหลังจากหลายร้อยปีของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ มันเป็นไปได้ที่จะสามารถระบุได้อย่างแน่ชัดถึงสถานที่ทางภูมิศาสตร์ต่างๆ ตอนที่ผมไปเยือนดินแดนศักดิ์สิทธิ์เมื่อหลายปีก่อนผมก็ได้เห็นสระน้ำแห่งหนึ่งและร่องรอยการขุดเจาะศาลาห้าหลังซึ่งน่าจะเป็นสระนี้ที่ยอห์นเขียนถึง ผมรู้สึกประทับใจอย่างมากที่พระเยซูเคยเดินริมสระนั้นและหยุดเพื่อที่จะรักษาคนๆหนึ่งที่หาทางรักษาร่างกายอัมพาตของตนให้หายมาเกือบสี่สิบปีแล้ว

“ตลาดแกะ” ก็อยู่ข้างในประตูแกะนั้นในกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม ในเนหะมีย์ 3:1 เราอ่านว่า “แล้วเอลียาซิมมหาปุโรหิตได้ลุกขึ้นพร้อมกับพี่น้องของท่าน บรรดาปุโรหิต และเขาทั้งหลายได้สร้างประตูแกะ เขาได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์และได้ตั้งบานประตู...” นี่คือประตูที่พวกลูกแกะถูกนำเข้าไปทางนั้นเพื่อที่จะถูกถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาโดยเหล่าคนที่มีสการในพระวิหาร คนเหล่านั้นที่เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มจากเมืองอื่นๆในช่วงเทศกาลปีสกาไม่สามารถนำสัตว์ของตัวเองมาถวายได้ และมันเป็นธรรมเนียมปกติที่พวกเขาจะซื้อลูกแกะตัวหนึ่งที่ตลาดแกะแห่งนี้ ดังนั้นผู้ที่มีสการหลายคนจึงเดินผ่านสระนี้ทุกวันเทศกาลและเห็นคนเจ็บป่วยจำนวนมากที่นอนอยู่ในศาลาเหล่านั้นรอบสระนั้น

ในภาษาฮีบรูสระนี้ถูกเรียกว่า “เบธดา” ซึ่งมีความหมายว่า “บ้านแห่งความสงสารหรือความเมตตา” มันไม่ได้ถูกกล่าวถึงที่ใดอีกในพระคัมภีร์ คำอธิบายนี้ของคำฮีบรูแสดงให้เห็นอีกครั้งว่ายอห์นกำลังเขียนเพื่อพวกคนต่างชาติมากกว่าเพื่อพวกยิว

“เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง” ในพระคัมภีร์เลข “ห้า” เป็นตัวแทนของพระคุณ พระเยซูทรงเป็นพระคุณ, ความเมตตา, และความจริงขณะที่พระองค์ทรงยืนอยู่ต่อหน้าบรรดาคนเจ็บป่วย, คนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ที่อยู่ที่นี่

ศาลาเหล่านี้มีที่ปกคลุมอย่างไม่ต้องสงสัย-เปิดโล่งด้านหนึ่งเพื่อรับอากาศและแสงแดด แต่ถูกปกป้องอีกด้านที่เหลือและเหนือศีรษะเพื่อไม่ให้แสงแดดและภูมิอากาศรุนแรงเข้ามา ปาเลสไตน์ร้อนจัดในบางฤดูของปี และมันคงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะมีหลังคาปกคลุมเหนือคนเจ็บป่วยเหล่านี้

ในศาลาเหล่านี้มี “คนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่” พระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้บอกเราอย่างแน่ชัดว่ากี่คนรวมกันเป็น “คนเป็นอันมาก” เหล่านั้น-อาจมีหลายสิบคนอยู่ที่นี่ ด้วยว่าศาลาห้าหลังนั้นน่าจะปกคลุมพื้นที่แห่งหนึ่งซึ่งน่าจะรองรับคนได้มากพอสมควร; แต่เราถูกบอกว่ามีอะไรผิดปกติกับคนเหล่านั้น: พวกเขาเป็น “คนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง”

แน่นอนว่านี่หมายถึงคนที่ตาบอดมองไม่เห็นจริงๆ แต่มันก็นำเสนอภาพของเหล่าดวงวิญญาณที่หลงหายซึ่งถูกปิดตาโดยพญามารและถูกบาปทำให้พิการ คนบาปทุกคนตาบอดฝ่ายวิญญาณ เปาโลบอกเราใน 2 โครินธ์ 4:3, 4 ว่า “แต่ถ้าข่าวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา” รอบตัวเราวันนี้เราสามารถเห็นคนป่วยจำนวนมหาศาล-ไม่ใช่ป่วยฝ่ายร่างกาย แต่ป่วยในจิตใจ, ป่วยฝ่ายวิญญาณ เราที่มีข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐควรตื่นตัวที่จะมองเห็นพวกเขา, รักพวกเขา, และในพระนามของพระเยซูหยิบบิ้นมือที่ช่วยเหลือ, ชี้นำพวกเขาให้มาหาพระองค์ ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้จนถึงที่สุดปลาย คือทุกคนที่มาหาพระเจ้าโดยพระองค์

คนป่วยเหล่านี้ “กำลังคอยน้ำกระเพื่อม” ในสระนั้น การกระเพื่อมน้ำนี้เป็นมาจากสวรรค์, ไม่ใช่จากแผ่นดินโลก, และไม่มีอำนาจรักษาให้หายในน้ำนั้นเลยจนกระทั่งถึงเวลานั้น

ข้อ 4: “ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาทวนน้ำในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปใต้น้ำก่อน ก็หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่นั้น”

การอัศจรรย์ได้ถูกกระทำ “เป็นครั้งคราว”, การอัศจรรย์ที่ถูกกำหนดโดยพระเจ้าและถูกกระทำโดยฤทธิ์เดชของพระองค์ ดังที่ผมชี้ให้เห็นไปแล้วหลายครั้งเหลือเกิน การอัศจรรย์ต่างๆของพระเจ้าไม่ได้มีไว้เพื่อทำให้เกิดความสบายฝ่ายร่างกาย; พวกมันสอนความจริงฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งประการหนึ่งเสมอ การอัศจรรย์นี้ที่สระนั้นได้เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่พวกยิวส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และพระเจ้าทรงอนุญาตให้การอัศจรรย์นี้เกิดขึ้นเพื่อเตือนใจพวกยิวว่าพระเจ้าของพวกเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย

พระเจ้าข้าไม่บอกเราว่าการอัศจรรย์นี้เริ่มต้นเมื่อไรหรือมันสิ้นสุดลงเมื่อไร หรือว่าทูตสวรรค์คนนั้นปรากฏแก่ตาหรือไม่ปรากฏแก่ตาตอนที่เขาลงมาจากบนน้ำนั้น; แต่นี่ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ด้วยว่าถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยากให้เราดูรายละเอียดเหล่านี้ พวกมันก็คงถูกกล่าวชัดเจนในพระวจนะไปแล้ว

พวกยิวมีความเชื่อเข้มแข็งในการปรนนิบัติของพวกทูตสวรรค์ และในช่วงสี่ร้อยปีที่ไร้เสียงนั้นระหว่างหนังสือมาลาคีกับมัทธิว อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงเลือกที่จะกระทำกิจผ่านเหล่าทูตสวรรค์เพื่อคอยเตือนใจพวกยิวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่ไม่ปรากฏแก่ตาซึ่งพระองค์ทรงสามารถกระทำได้ เรารู้ว่าในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นเหล่าทูตสวรรค์ได้ปรนนิบัติในหลายวิธีที่น่าอัศจรรย์ นี่ปรากฏชัดเจนจากบันทึกเหตุการณ์หลายตอนในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม และในหนังสือกิจการเช่นกัน

ในลูกา 1:11-22 เราอ่านเกี่ยวกับประสบการณ์ของเศคาริยาห์ในพระวิหาร เมื่อมีคำทรงสัญญาเรื่องกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา:

“ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแท่นเผาเครื่องหอมบูชา เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า “เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น ท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดีที่บุตรนั้นบังเกิดมา เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือเหล้าเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เขาจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลียาห์ ให้พ่อกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า”

“เศคาริยาห์จึงทูลทูตสวรรค์ว่า “ข้าพเจ้าจะรู้แน่ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยา ก็อายุมากแล้ว”

“ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า “เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพะพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน ดูเถิด เพราะท่านมิได้เชื่อถ้อยคำของเรา ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็นใบ้ แล้วไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันที่การณเหล่านี้จะบังเกิดขึ้น”

“ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงยังรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านใช้ใบ้กับเขาและยังเป็นใบ้”

เหล่าทูตสวรรค์ปรนนิบัติพระเยซูหลังจากพระองค์ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดารนั้น: “แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์” (มธ. 4:11)

ทูตสวรรค์คนหนึ่งได้ปล่อยเปโตรออกจากคุก:

“ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตสวรรค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่สี่ข้างให้ตื่นขึ้นแล้วว่า “จงลุกขึ้นเร็วๆ” โชนั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร ทูตสวรรค์องค์นั้นจึง

สั่งเปโตรว่า “จงคาดเอวและสวมรองเท้า” เปโตรก็ทำตาม ทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด” เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต

“เมื่อออกไปพันทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้อันตรายไปจากเปโตร ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า “เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว” (กิจการ 12:5-11)

จากฮีบรู 1:7 เราทราบพระเจ้าได้ทรงสร้างพวกทูตสวรรค์ และจากฮีบรู 1:14 เรารู้ว่าพวกทูตสวรรค์เป็น “วิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่จะได้รับความปลอดภัยเป็นมรดก”

เมื่อเราตระหนักถึงความจริงตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการมีตัวตนของเหล่าทูตสวรรค์และงานปรนนิบัติของพวกเขานบนแผ่นดินโลก เราก็ไม่ควรรู้สึกยุ่งยากที่จะเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์คนหนึ่งมาที่สระเบธเสदानั้นเป็นครั้งคราวเพื่อกวนน้ำที่นั่น นี่เป็นตอนหนึ่งในพระวจนะของพระเจ้าที่เราต้องยอมรับโดยความเชื่อ เราอธิบายมันไม่ได้ ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องอ่านมัน, เชื่อมัน, และถูกสอนบทเรียนใดก็ตามที่เราสามารถรับจากมันได้, และไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับส่วนที่เราไม่เข้าใจ ถ้าเราเชื่อในการคล้อยตามถ้อยคำของพระคัมภีร์ เราก็ไม่ต้องว่าวุ่นใจเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ตอนเหล่านั้น การอัศจรรย์ที่สระเบธเสदानเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงอย่างไม่ต้องสงสัย ถึงแม้ว่าอาจารย์ที่โดดเด่นบางท่านปฏิเสธว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ก็ตาม ระหว่างมาลาคิกกับมัทธิวไม่มีศาสตพยากรณ์อย่างอิสยาห์, เศคาริยาห์, เยเรมีย์ และคนอื่นๆ และเกิดความสับสนมากมายในหมู่พวกยิว ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้การอัศจรรย์นี้เกิดขึ้น, การรักษาให้หายอันน่ามหัศจรรย์นี้, เพื่อแสดงให้เห็นเหล่าประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์เห็นว่าพระองค์ไม่ได้ปฏิเสธพวกเขาเสียอย่างสิ้นเชิง

ในช่วงเวลาหนึ่งที่ทรงกำหนดไว้ ทูตสวรรค์คนหนึ่งได้ลงมาจากสวรรค์และ “กวนน้ำ”-นั่นคือ น้ำนั้นถูกทำให้กระเพื่อมหรือถูกคนขึ้นมา เราไม่ต้องคิดเอาเองว่าทูตสวรรค์คนนั้นปรากฏแก่ตามนุษย์; พระคัมภีร์ไม่ได้บอกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้: แต่ในช่วงหนึ่งของวันหนึ่งมีการกวนน้ำแบบฉับพลัน, การกระเพื่อมแบบฉับพลันของน้ำในสระนั้น, และทันใดนั้นหลังจากการกระเพื่อมอันอัศจรรย์ของน้ำนั้น, ผู้ใดก็ตามที่ก้าวลงไปใต้น้ำนั้นเป็นคนแรก “ก็จะหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่นั้น” (คำกรีกอ่านว่า “ด้วยโรคใดก็ตามที่เขาถูกเกาะกุมไว้”) ไม่สำคัญว่าคนนั้นจะเป็นคนตาบอด, คนง่อย, หรือคนผอมแห้ง; ไม่สำคัญว่าเขาถูกจองจำโดยโรคนั้นมานานขนาดไหน: เขาถูกรักษาให้หายเป็นปกติโดยสมบูรณ์เมื่อเขาก้าวลงไปใต้น้ำที่ถูกกวนนั้น

เราควรหมายเหตุในพระคำตอนนี้ว่า “ผู้ใดก็ตามที่” (ไม่ว่าจะเชื่อชาติใดหรือตำแหน่งใด, ไม่ว่าจะเป็ กษัตริย์หรือขอทาน, หม่อมสาวหรือแก่ชรา) “ก้าวลงไปใต้น้ำก่อน ก็จะหายจากโรคใดก็ตามที่เขาเป็นอยู่นั้น” (โรคตาบอด, โรคเรื้อน, โรคง่อย, จะเป็นโรคใดก็ตาม); ใครก็ตามที่ก้าวลงไปใต้น้ำนั้นคนแรกก็ถูกรักษาให้หายเป็นปกติจากโรคใดก็ตามที่เขาเป็นอยู่-แต่ไม่ใช่เมื่อใดก็ตามที่! การรักษาให้หายนี้ไม่ได้เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ, ภายใตทุกสถานการณ์ จงหมายเหตุไว้ด้วย: สระนั้นอยู่ที่นั่นสามร้อยหกสิบห้าวันในหนึ่งปี และคนเหล่านั้นก็อยู่ที่นั่นและรอคอยอยู่; แต่พวกเขาไม่ได้รับการรักษาให้หาย “เมื่อใดก็ตามที่” พวกเขาได้รับการรักษาให้หาย “เป็นครั้งคราว” (ตรงตัวคือ “ณ ช่วงเวลาหนึ่ง”) เมื่อผู้มาเยือนจากสวรรค์นั้นกวนน้ำในสระนั้น

เราอาจคิดว่าฝูงชนมหาศาลเหล่านี้ที่เป็นคนขัดสนน่าจะอยู่ในพระวิหาร ซึ่งอยู่ห่างจากสระนั้นไปเพียงระยะหินขว้างตก; แต่ความจริงอันน่าเศร้าก็คือว่าฤทธิ์เดชได้ไปจากพระวิหารแล้วและมันได้กลายเป็นสถานที่แห่งพิธีการที่ตายไปแล้ว ไม่มีฤทธิ์ในการรักษาให้หายอยู่ที่นั่น, ไม่มีฤทธิ์เดชอยู่ที่นั่นเลย และนี่ก็เป็นความจริงในปัจจุบันเช่นกัน แม้แต่คริสตจักรทั้งหลายที่เน้นหลักข้อเชื่อเดิมก็ไม่ได้กำลังกระทำการสิ่งที่คริสตจักรมีหน้าที่ต้องกระทำบนแผ่นดินโลก! ถ้าคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายซึ่งเป็นที่ๆชาวประเสริฐที่แท้จริงถูกประกาศมีความสัตย์ซื่อต่อพระวจนะ, ถ้าเราในฐานะผู้รับใช้และคนงานคริสเตียนได้ปฏิบัติหน้าที่ของเราตามที่พระเจ้าได้ทรงตั้งพระทัยไว้ให้เราระทำ, ก็คงไม่มีลัทธิและศาสนาเทียมเท็จต่างๆมากมายขนาดนี้ในแผ่นดินนี้วันนี้ เมื่อจิตวิญญาณที่ต้องการไม่พบสิ่งที่จะตอบสนองความต้องการนั้นได้ พวกเขาจะไปแสวงหาแหล่งอื่นๆ-และนั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายวันนี้

คนบาปทั้งหลายอยู่กับเราตลอดเวลา, ทุกวันในหนึ่งปี มีคนไม่เชื่อจำนวนมหาศาลที่, เหมือนกับคนป่วยพิการรอบสระเบเธสดานั่น, กำลังรอคอยที่จะถูกรักษาให้หายจากโรคบาป แต่ว่า-เช่นเดียวกับผู้คนที่สระนั้น-คนบาปไม่สามารถรับความรอดได้ทุกเมื่อหรือทุกสถานที่ภายใต้ทุกสถานการณ์ นี่ไม่ได้เป็นการจำกัดฤทธิ์เดชของพระเจ้า; มันแค่เป็นการชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมีแผนการหนึ่ง, และพระองค์ทรงกระทำกิจตามแผนการนั้น ยอห์น 6:44 บอกเราว่าไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงพระคริสต์ได้นอกจากว่าพระบิดา (ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์) ทรงชักนำเขามา คนๆหนึ่งไม่ได้กลายเป็นคริสเตียน “เมื่อก็ตามที่” เขาเริ่มพร้อม; เขาร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อขอความรอดและการรักษาให้หายจากบาปเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกวนใจเขาและชักนำเขามา

คนบาปรับความรอดโดยความเชื่อ, และความเชื่อก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า (โรม 10:17) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้พระวจนะเพื่อนำการฟ่องโงมสู่ใจของคนไม่เชื่อและชักนำเขามาถึงพระเยซูคริสต์; จากนั้นเมื่อต้อนรับพระคริสต์แล้ว คนบาปคนนั้นก็ได้รับความรอด-และจำไว้ว่า “ผู้ใดก็ตาม” สามารถรับความรอดได้ไม่ว่าเขาจะเคยกระทำความบาป “อะไรก็ตาม”; แต่เขาไม่สามารถรับความรอดได้ “เมื่อใดก็ตาม” ที่เขาเริ่มพร้อม! เขาต้องรับความรอดโดยการไถ่ยื่นข่าวประเสริฐ และผ่านทาง การชักนำ มาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 5:24; 6:44)

ข้อ 5: “ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว”

พวกเราที่มีสุขภาพร่างกายและพลังกำลังแข็งแรงดีพอสมควรไม่รู้เลยว่าเราจะเข้าใจความรู้สึกของชายผู้นี้ได้อย่างไร! เราไม่รู้ว่าเขาอายุเท่าไร แต่จากพระคำข้อนี้เรารู้ว่าเขาป่วยมาสามสิบแปดปีแล้วในชีวิตของเขา เราไม่รู้ว่าเขาอยู่ริมสระเบเธสดามานานขนาดไหนแล้ว-แต่วิธีที่เขาตอบพระเยซูก็บ่งบอกอย่างแน่นอนว่าเขาอยู่ที่นั่นมานานแล้ว

ข้อ 6: “เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่าเขาป่วยอยู่อย่างนั้นมานานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ”

พระเยซูในความทรงสัพพัญญูของพระองค์ทรงทราบประวัติทางการแพทย์ของชายผู้นี้เช่นเดียวกับสภาพฝ่ายวิญญาณของเขา ช่างเป็นเรื่องปลอบประโลมใจจริงๆที่ผู้เชื่อทั้งหลายได้รู้ว่าพระเยซูทรงทราบทุก

ความเจ็บป่วยและทรงเข้าใจทุกโรค และเมื่อคุณหมอทั้งหลายไม่สามารถวินิจฉัยความยุ่งยากนั้นได้แพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ก็ทรงรู้เสมอว่าจะต้องทำประการใด พระองค์สามารถรักษาให้หายได้หากนั้นอยู่ภายในพระประสงค์และสติปัญญาของพระองค์ที่จะกระทำเช่นนั้น บางครั้งพระเจ้าก็ทรงได้รับเกียรติและสง่าราศีมากกว่าจากการที่เราเจ็บป่วยเมื่อเทียบกับที่พระองค์ทรงได้รับเมื่อเราสุขสบายดี; พวกเราบางคนเป็นพยานที่ดีขึ้นและเป็นแบบอย่างที่ดีกว่าเดิมในเรื่องพระคุณเมื่อเราเจ็บป่วยมากกว่าตอนที่เราสุขาพาดีและแข็งแรง ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามผมที่จะไม่ทำให้คนป่วยนอนติดเตียงหรือวิสุทธิชนที่ทนทุกข์อยู่เศร้าใจ-แต่มันเป็นความจริงที่ว่าพวกเราบางคนไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมองจนกว่าพระเจ้าทรงทำให้เราอ่อนแผ่หราบ!

การอัศจรรย์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำเพื่อชายผู้นี้ไม่ได้ถูกร้องขอและไม่ได้ถูกคาดหวังอย่างเต็มที่ ตามนิสัยปกติของพระองค์ พระเยซูเองทรงเป็นผู้เริ่มการสนทนาก่อน; พระองค์ไม่ได้รอคอยให้ชายผู้นี้ร้องขอความช่วยเหลือ พระเยซูทรงก้าวออกไปคนแรกก่อนเสมอ; ความปรารถนาที่จะรับความรอดถูกปลูกในใจที่ไม่เชื่อผ่านทางพระวจนะของพระเจ้าและฤทธิ์เดชที่ฟ่องใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่มีผู้ใดจะอยากกลายเป็นทาสของพระเยซูคริสต์เลยถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงใช้พระวจนะของพระเจ้าเพื่อสร้างความกระหายและความหิวความชอบธรรมภายในตัวเขา

พระเยซูทรงถามชายผู้นี้ด้วยคำถามง่ายๆ: “เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ?” (คำกรีกตรงนี้อ่านว่า “เจ้ามีความประสงค์ที่จะถูกรักษาให้หายเป็นปกติหรือ?” ชายผู้นี้บอกว่าเขาอยากที่จะถูกรักษาให้หายจริงๆหรือ? พระเยซูทรงทราบใจของชายผู้นี้, พระองค์ทรงทราบความประสงค์ของเขา; แต่พระองค์ทรงถามคำถามนี้เพื่อปลุกความปรารถนาของชายผู้นี้ให้ตื่นขึ้นและเตรียมเขาให้พร้อมสำหรับพระพรที่พระองค์กำลังจะประทานให้แก่เขา

(ในความหมายฝ่ายวิญญาณ, ผ่านทางข่าวประเสริฐที่ถูกประกาศโดยผู้คนของพระเจ้า, พระเยซูกำลังถามทุกคนที่ได้ยินพระวจนะว่า “เจ้ามีความประสงค์ที่จะหายเป็นปกติในฝ่ายวิญญาณไหม?” ผ่านทางข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า พระองค์กำลังถามอยู่ตลอดว่า “เจ้าปรารถนาที่จะรับความรอดไหม? เจ้ามีความประสงค์ที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียนไหม?” มนุษย์ถูกสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า และพระเจ้าทรงเคารพอย่างมากต่อความประสงค์ของมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้าง)

ข้อ 7: “คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว”

(คำกรีกที่แปลเป็น “ท่านเจ้าข้า” เป็นคำเดียวกับที่ปกติแล้วแปลเป็น “พระองค์เจ้าข้า” คำเดียวกันนี้ถูกแปลเป็น “ท่านเจ้าข้า” ตลอดบทที่สี่ทั้งบท ในบันทึกเหตุการณ์เรื่องหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น)

“ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ” ชายผู้นี้ยังคงคิดอยู่ในเรื่องของสระนั้นและน้ำที่รักษาให้หายของมัน; เขากำลังคิดในแง่ของสิ่งธรรมชาติ เขายังไม่รู้ตัวว่าเขากำลังอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ผู้ไม่จำเป็นต้องเอาตัวเขาลงไปในสระเพื่อที่จะรักษาเขาให้หายเป็นปกติ เขาไม่รู้ตัวว่าพระองค์ผู้นี้สามารถตรัสคำๆหนึ่งและเขาก็จะถูกรักษาให้หายโดยสมบูรณ์

แน่นอนว่าชายพิการผู้นี้มองธรรมชาติมนุษย์ว่าแล้งน้ำใจและไร้ความกรุณา ผู้มานมัสการหลายพันคนได้ผ่านเขาไป; พวกเขาไม่มีเวลาที่จะหยุดและช่วยเขาลงไปในสระนั้น เช่นเดียวกับนักศาสนามากมายเหลือเกิน

วันนี้ พวกเขาอยู่กับกิจกรรมทางศาสนาต่างๆของตนเหลือเกินจนพวกเขาไม่มีเวลาที่จะช่วยเหลือคนอัมพาตที่นำสงสารคนหนึ่งผู้ไม่เคยเดินเลยสักก้าวในช่วงสามสัปดาห์!

ท่านที่รัก จงจำไว้ว่า-ชายผู้นี้ไม่ได้กำลังนอนอยู่ตรงหน้าบาร์บนถนนของคนขี้เมา เขาไม่ได้อยู่ในตรอกด้านหลัง เขากำลังนอนอยู่ข้างสระเบธesdaซึ่งอยู่ภายในระยะหินขว้างตกของตลาดแกะที่เหล่าผู้มั่งคั่งซื้อพวกสัตว์สำหรับเป็นเครื่องสัตวบูชาในพิธีการทางศาสนาต่างๆในพระวิหาร! และเหล่าผู้มั่งคั่งก็เดินผ่านเขาขณะที่พวกเขาเข้ามาและออกไป สุภาจิต 14:20, 21 บอกเราว่า “คนยากจนนั้นแม้เพื่อนบ้านของตนก็รังเกียจ แต่คนมั่งคั่งมีสหายมากมาย บุคคลที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของตนก็ทำบาป *แต่บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็เป็นสุข*”

สมาชิกคริสตจักรมากมายวันนี้ไม่มีเวลาที่จะขณะดวงวิญญาณเลย พวกเขาแม้แต่สละเวลานอกกับกิจกรรมต่างๆของคริสตจักรและยุ่งเหลือเกินกับการประชุมและคณะกรรมการต่างๆของคริสตจักรจนพวกเขาไม่มีเวลาที่จะหยิบยื่นมือที่จะช่วยเหลือคนบาปทั้งหลายผู้นำสงสารผู้ซึ่งถูกบาปทำให้เป็นอัมพาตไป

ผมคิดว่าคำพูดของชายผู้นี้เป็นคำพูดที่น่าเศร้าที่สุดคำพูดหนึ่งในพระวจนะของพระเจ้า-“ข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่จะช่วยข้าพเจ้าเลย!” คริสเตียนเอ๋ย **คุณ**ได้พบความรอดโดยตัวคุณเองคนเดียวหรือ โดยไม่มีผู้ใดช่วยคุณเลยหรือ? ใครสักคนได้อธิษฐานเผื่อคุณไม่ใช่หรือ, ใครสักคนได้ไปเยี่ยมคุณและพูดคุยกับคุณเกี่ยวกับเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณไม่ใช่หรือ? บางทีคนๆนั้นอาจเป็นแม่ของคุณ-หรืออาจเป็นเพื่อนบ้านคนหนึ่ง, หรือศิษยาภิบาลของคุณ, ครูสอนตรีของของคุณ, หรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนหนึ่ง บางทีใครสักคนอาจยื่นใบปลิวข่าวประเสริฐอันเล็กๆให้แก่คุณขณะที่เขาเดินผ่านคุณไปบนท้องถนน ก็คนมีส่วนที่เฉพาะเจาะจงในการนำ**คุณ**มาถึงพระเยซู? **และคุณได้ทำอะไรบ้างเพื่อช่วยเหลือคนอื่น ๆ ให้พบพระองค์?** ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยเหลือพระเจ้าให้ช่วยคุณให้รอดได้ แต่พระเจ้าทรงใช้อุปกรณ์ต่างๆที่เป็นมนุษย์เพื่อนำคุณมาถึงความรู้แห่งความรอด พระวจนะสอนเรื่องนี้อย่างชัดเจนว่า: “จงให้ผู้นั้นรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนนั้นให้พ้นจากทางผิดของเขา ก็ได้ช่วยชีวิตหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้” (ยากอบ 5:20) เราช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดไม่ได้ แต่เราสามารถนำเสนอแก่พวกเขาได้อย่างแน่นอน คือข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา, พระเยซูคริสต์ คุณรู้จักใครสักคนใหม่ที่อาจกำลังกล่าวว่า “ฉันไม่มีใครเลยที่จะช่วยฉันให้ได้พบข่าวประเสริฐที่แท้จริง, หนทางแห่งความรอด”? ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามที่ผู้ใดจะชี้หน้าผมได้ในวันพิพากษาและประกาศว่าถ้าผมได้ช่วยเขา เขาก็คงได้รับความรอดไปแล้ว! พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8) มันไม่ใช่แค่อภิสทธิ์อันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีเท่านั้นที่ได้เป็นพยานเพื่อพระเยซู มันเป็น**คำบัญชา**ด้วย!

ข้อ 8 และ 9: “**พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด”** ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต”

ทั้งหมดที่พระเยซูต้องทำก็คือ ตรัสคำเดียว-และการอัศจรรย์หนึ่งก็เกิดขึ้น ในกรณีนี้พระองค์ทรงให้คำบัญชาแก่ว่า: “**จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด**” พระองค์ไม่ได้กระทำการอัศจรรย์เพื่อที่ชายผู้นี้จะเห็น

และเชื่อ; พระองค์แค่ตรัส, ชายผู้นี้ได้ยิน, และเชื่อ, และเชื่อฟัง ถ้าใครสักคนจะมีสิทธิ์ตั้งคำถามหรือถามว่า “อย่างไรกัน?” ชายผู้นี้ก็มิสิทธิ์นั้น แต่เขาไม่ได้ตั้งคำถาม เขาแค่เชื่อฟังคำบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า, เขายืนขึ้น, ยกแคร่ของเขาขึ้น, และเดินไป! นี่เป็นจริงเช่นกันในกรณีของพวกคนโรคเรื้อนในลูกา 17:14 พวกเขาจะถามก็ได้ว่า “ทำไมพวกเราต้องไปแสดงตัวแก่บุโรทิต? พวกเรายังมีโรคเรื้อนเต็มทั้งตัวอยู่เลย” แต่พวกเขากระทำตามที่พระเยซูทรงสั่งพวกเขาให้กระทำ “ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด” ชายผู้ที่พระเยซูตรัสว่า “จงเหยียดมือของเจ้าออก” จะกล่าวก็ได้ว่า “มือของข้าพระองค์เป็นอัมพาต ข้าพระองค์ไม่สามารถเหยียดมันออกได้” แต่เขาก็ไม่ได้กล่าวอะไรแบบนี้เลย เขาแค่เหยียดมือของเขาออก “และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง” (มธ. 12:13) ชายผู้ที่ตาบอดแต่กำเนิดไม่ได้ถามว่า “ทำไมข้าพระองค์ต้องไปล้างในสระสิโลอัม? ทำไมไม่ไปที่แม่น้ำจอร์แดนเล่า?” เขาไปตามที่พระเยซูทรงบัญชาเขา, เขา “จึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้” (ยอห์น 9:7) ในการรักษาให้หายอย่างอัศจรรย์แต่ละกรณีเหล่านี้ *ความเชื่อฟังที่แสดงออกเป็นการกระทำ* ได้นำพระพรนั้นมาให้; *ฤทธิ์เดชในการรักษาให้หาย* มีอยู่ในบุคคลผู้นั้น-*พระคริสต์*

เมื่อเราเชื่อพระวาทะของพระองค์ ทุกสิ่งก็เป็นไปได้-และนั่นคือทั้งหมดที่พระองค์ทรงขอจากเรา, ที่เราเชื่อพระวาทะของพระองค์และยึดมั่นตามนั้น ในถ้อยคำของอัครทูตเปาโล “ถึงแม้ทุกคนจะพูดมุสา ก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด...” (รม. 3:4)

“ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป” ชายผู้นี้ไม่เพียงเชื่อคำตรัสของพระเยซูเท่านั้น เขายังให้คำพยานต่อความเชื่อของเขาด้วย: โดยการยกแคร่ของเขาไป เขาก็เป็นพยานรับรองว่าเขาไม่ต้องการใช้มันอีกต่อไปเพราะว่าเขาได้รับการรักษาให้หายแล้ว โดยการเดินไปนั้นเขาก็เป็นพยานรับรองว่าการรักษาให้หายของเขาไม่ใช่แค่เกิดขึ้นในความคิดของเขา แต่ว่าเขาถูกรักษาให้หายปกติทั้งร่างกายจริงๆ และเขาที่ไม่เคยก้าวเลยสักก้าวมาตลอดหลายปีบัดนี้ก็กำลังเดินแล้ว! ความเชื่อฟังของเขาได้พิสูจน์ความเชื่อของเขา และการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ได้ถูกกระทำในชีวิตของเขาแล้ว

คุณจะสังเกตเห็นว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น “*ในทันที*” พระเยซูไม่ต้องใช้เวลาทั้งวันเพื่อที่จะกระทำการอัศจรรย์หนึ่ง; พระองค์ตรัสคำนั้นและการอัศจรรย์นั้นก็สำเร็จ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์; พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง และมันก็ง่ายสำหรับพระองค์ที่จะทำให้ชายผู้ที่ยืนและเดินได้พอกับที่มันง่ายสำหรับพระเจ้าที่จะสร้างกล้ามเนื้อ, กระดูก, และเส้นเอ็นจากธาตุสัณฐานในวันที่พระองค์ได้ทรงสร้างอาดัม ถ้าเราเชื่อ **พระเจ้า** อย่างแท้จริง มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากที่จะเชื่อสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงเกี่ยวข้องด้วย เพราะพระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าแห่งการอัศจรรย์ต่างๆเหมือนเดิม

“วันนั้นเป็นวันสะบาโต” แคร่ที่ถูกใช้ในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ใช่ที่นอนไม้หน้าหนักมากเหมือนกับที่เราใช้วันนี้; พวกมันเป็นเพียงฟูกเท่านั้นเอง หรือบางครั้งก็เป็นผ้าหนาๆ และด้วยเหตุนี้แคร่ (ที่นอน) ของชายผู้นี้จึงไม่ใช่ภาระหนักหรือยากเกินจะแบกเลย-แต่พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์นี้ในวันสะบาโต และพวกยิวก็กำลังเฝ้าดูอยู่ โดยพยายามจ้องจับผิดบางสิ่งเพื่อที่จะวิพากษ์วิจารณ์และประณามพระเยซูเจ้า

ข้อ 10: “ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า “วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิด พระราชบัญญัติ”

“พวกยิว” ในที่นี้หมายถึงพวกยิวในกรุงเยรูซาเล็ม-พวกผู้ใหญ่, พวกปุโรหิตใหญ่, พวกธรรมาจารย์, พวกฟาริสี มันไม่ได้หมายถึงประชาชนชาวยิวโดยรวมทั้งหมด พวกยิวเหล่านี้เป็นนักศาสนาที่เคร่งครัด, พวกยึดถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส; และในคำตำหนิของพวกเขาที่มีต่อชายผู้นี้ พวกเขาไม่ได้กำลังคิดถึงแค่พระบัญญัติข้อที่สี่ที่ว่า “จงระลึกถึงวันสะบาโต เพื่อที่จะถือรักษามันให้เป็นวันบริสุทธิ์”-พวกเขา กำลังคิดถึงบัญญัติพิเศษข้อหนึ่งในเนหะมีย์และเยเรมีย์ด้วยเกี่ยวกับการแบกภาระต่างๆในวันสะบาโต:

“และอยู่มาพอเริ่มมืดที่ประตูเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้บัญชาให้ปิดประตูเมือง และสั่งว่า ไม่ให้เปิดจนกว่าจะพ้นวันสะบาโตแล้ว และข้าพเจ้าก็ตั้งข้าราชการบางคนของข้าพเจ้าให้ดูแลประตูเมืองว่าไม่ให้ให้นำภาระสิ่งใดเข้ามาในวันสะบาโต” (เนห. 13:19)

“พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า จงระวังเพื่อเห็นแก่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย อย่าได้หาบหามอะไรในวันสะบาโต หรือนำของขึ้นเข้าทางประตูเยรูซาเล็ม และอย่าหาบหามของของเจ้าออกจากบ้านในวันสะบาโต หรือกระทำงานใดๆ แต่จงรักษาวนสะบาโตไว้ให้บริสุทธิ์ ดังที่เราได้บัญชาบรรพบุรุษของเจ้าไว้” (ยรม. 17:21, 22)

ในกรณีพิเศษนี้พวกเขากำลังกรองลูกน้ำออก ด้วยว่าชายคนหนึ่งแบกสินค้าในวันสะบาโตก็แตกต่างพอสมควรจากคนป่วยคนหนึ่งแบกที่นอนของตนหลังจากถูกช่วยให้ฟื้นอย่างอัศจรรย์แล้วจากโรคอัมพาตที่ได้ทำให้เขาต้องนอนติดเตียงมาตลอดหลายปี ตามพระราชบัญญัติของโมเสสมันเป็นการผิดบัญญัติที่จะแบกภาระใดในวันสะบาโต; แต่การคัดค้านชายผู้นี้ที่แบกฟูกของตนในวันสะบาโตก็แสดงออกถึงความโหดร้ายทารุณและขัดแย้งอย่างสิ้นเชิงกับจิตวิญญาณแห่งพระราชบัญญัติของโมเสส ตอนที่พระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัติให้แก่ชนชาติอิสราเอล พระองค์ทรงทำให้มันเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นที่พวกเขาจะแบกภาระและสินค้าในวันสะบาโต แต่นี่ใช้ไม่ได้แน่นอนกับชายผู้นี้ที่กำลังเดินเป็นครั้งแรกในเกือบสี่สิบปี โดยแบกที่นอนของเขาไปเพราะว่าผู้ทรงรักษาเขาให้หายได้ทรงบัญชาเขาให้กระทำเช่นนั้น พวกคนที่วิจารณ์เหตุการณ์นี้เป็นผู้คนที่พระเยซูตรัสถึงว่า “คนนำทางตาบอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลับตัวอูฐเข้าไป” (มธ. 23:24) เรายังมีผู้คนแบบนั้นอยู่เหมือนเดิมวันนี้ ซึ่งคอยหาบางสิ่งอยู่ตลอดที่พวกเขาจะใช้วิจารณ์คนเหล่านั้นที่เป็นผู้ใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าได้

ข้อ 11: “คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า “ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด’”

นี่เป็นถ้อยคำที่เรียบง่าย; ไม่มีอะไรพิเศษเกี่ยวกับถ้อยคำเหล่านี้เลย แต่พวกมันก็นำเสนอหลักการหนึ่งที่เราไม่ควรมองข้ามไป ชายผู้นี้มองว่าพระองค์ผู้ทรงรักษาเขาให้หายแล้วทรงคุ้มครองแก่ความเชื่อฟังของเขา ไม่มีใครอื่นเคยเสนอที่จะช่วยเหลือเขาเลย และแน่นอนว่าไม่มีใครอื่นสามารถทำสิ่งนั้นที่พระเยซูได้ทรงกระทำเพื่อเขาได้ นี่เป็นความจริงเช่นกันเกี่ยวกับผู้เชื่อ เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถช่วยจิตวิญญาณของเราให้รอดได้ เราจึงควรเชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์และปฏิบัติตามคำบัญชาต่างๆของพระองค์สำหรับชีวิตของเรา

ข้อ 12: “เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า “คนที่ลี้เจ้าว่า ‘จงยกแครงของเจ้าแบกเดินไปเถิด’ นั้น เป็นผู้ใด” นักศาสนาเหล่านี้ได้เห็นชายผู้ว่าสงสารคนนั้นนอนอยู่ในศาลาข้างสระเบเธเสดา; ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาได้เดินผ่านเขาไปหลายครั้งแล้วระหว่างทางที่พวกเขาไปนมัสการ มันดูเป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆที่พวกเขาไม่มีความสงสารในใจของตนเลยให้แก่ชายผู้นี้และแก่ฝูงชนจำนวนมากเหล่านั้นที่เป็นคนพิการที่นอนอยู่ในศาลาเหล่านั้นข้างสระนั้น บัดนี้หนึ่งในคนว่าสงสารเหล่านั้นได้ถูกรักษาให้หายแล้วอย่างเปี่ยมสง่าราศี, เขาหายเป็นปกติทั้งจริงๆ-ยืนอยู่, เดินอยู่, แบกที่นอนของตนอยู่; แต่แทนที่จะชื่นชมยินดีกับเขา, แทนที่จะถามเขาว่า “**ใครรักษาเจ้าให้หาย?**” พวกเขากลับถามว่า “**ใครบอกเจ้าให้แบกแครงของเจ้าไป?**” พวกเขาไม่สนใจในบุรุษผู้นั้นที่มีฤทธิ์เดชยิ่งใหญ่ขนาดนั้นในการรักษาโรค; พวกเขาอยากรู้ว่าใครบ้างอาจสั่งบางคนให้ละเมิดวันสะบาโตของพวกเขา!

ข้อ 13: “คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จกลับไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก”

เป็นไปได้ว่าคนอัมพาตผู้นี้เคยได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูและการอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ทรงกระทำ แต่เขาเห็นพระองค์เป็นครั้งแรกในวันนั้น-และแม้ในขณะนั้นเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เขาแค่รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นบุคคลที่พิเศษสุดๆที่เขาเคยเจอมาน-ทรงมีความกรุณา, เห็นอกเห็นใจ, มีพระทัยเมตตา, พร้อมกับบางสิ่งในเสียงของพระองค์ที่คนพิการผู้ว่าสงสารคนนั้นไม่เคยได้ยินในเสียงของผู้คนอื่นเลย เมื่อพระเยซูตรัสถามว่า “เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ?” ถ้อยคำนี้ก็เกาะกุมใจของเขาและทำให้เขากลับมีความหวังขึ้นใหม่ จากนั้นบุคคลผู้มีพระทัยกรุณาและเห็นอกเห็นใจผู้นี้ก็ตรัสว่า “จงลุกขึ้นยกแครงของเจ้าและเดินไปเถิด” -และทันใดนั้นก็หายลับไป (พระคัมภีร์บอกเราว่าพระองค์ “**เสด็จกลับไปแล้ว**” ภาษากรีกกล่าวว่าพระองค์ “**ทรงถอนตัวไปอย่างลับๆ**” จากฝูงชนที่อยู่ในสถานที่แห่งนั้น)

แน่นอนว่ามันคงไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระเยซูที่จะหายตัวไปจากสายตาของฝูงชนชอบวิจารณ์และไม่เชื่อนั้น เราพบเหตุการณ์คล้ายๆกันในลูกา 4:28-30 ที่ “เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้น ก็โกรธยิ่งนัก จึงลุกขึ้นผลัก (พระเยซู) ออกจากเมือง พาไปยังแห่งของเจี๋มเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายจะผลักพระองค์ลงไป **แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพันไป**” ยอห์น 10:39 บอกเราว่า “พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง **แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้**”

คุณเห็นไหมครับว่า มันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนการวางรากฐานของโลกที่พระเยซูจะทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น และดังนั้นมันจึงเป็นไปได้เลยที่มีมนุษย์จะจับพระองค์และทำลายพระองค์เสียก่อนการครบกำหนดของเวลานั้นได้มาถึง ที่พระองค์จะถูกตรึงกางเขนและถูกยกขึ้นระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก จนกว่าเวลานั้นมาถึงเมื่อพระองค์จะถูกจับกุม, ถูกปรับโทษ, และถูกตรึงกางเขน ฝูงชนที่โกรธแค้นไม่สามารถจับพระองค์ได้; แต่เมื่อเวลานั้นมาถึง พระองค์ก็ทรงยอมจำนนต่อพวกเขาอย่างถ่อมพระทัยในเมื่อพระองค์จะขัดขึ้นโดยใช้ฤทธิ์เดชของพระเจ้าก็ทำได้ เมื่อเปโตรใช้ดาบฟันหูของผู้รับใช้ของมหาปุโรหิตชาดตอนที่พวกเจ้าหน้าที่และผู้คนมากันเพื่อจับกุมพระเยซูในสวนเกทเสมนี พระองค์ก็ตรัสแก่เปโตรว่า “จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสี ... ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรงประทานทูต

สวรรค์แก่เราว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้
อย่างไร” (มธ. 26:52-54) พระองค์มิได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อต่อสู้ด้วยดาบ; พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะตาย
รับโทษบาปของมนุษยชาติ

ข้อ 14: “ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว
อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า”

ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าเวลาผ่านไปนานขนาดไหนระหว่างการรักษาชายอัมพาตผู้นี้ให้หายกลับ
คำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีแก่เขาในพระวิหาร เราก็น่าจะรู้อย่างแน่นอนเป็นเวลาที่ผ่านไปแค่ช่วงสั้นๆ และเราควร
หมายเหตุว่าสถานที่แห่งแรกที่เขาไปคือพระวิหาร, สถานที่แห่งการนมัสการ, ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่าในใจของเขา
เขารู้ว่าพระเจ้าทรงรักษาเขาให้หายแล้ว

บทที่สามของหนังสือกิจการบันทึกการอัศจรรย์แรกของพวกอัครทูต-ชายคนหนึ่งที่เกิดมาง่อยได้รับการ
การรักษาให้หาย เปโตรกล่าวแก่เขาว่า “ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด” แล้ว
เปโตรจับมือขวาของเขาพุงขึ้น และในทันทีนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง” (กิจการ 3:6,7) จากนั้นชาย
คนนั้นก็เข้าไปในพระวิหารพร้อมกับเปโตรและยอห์น “เดินเดินโลดสรเรยพระเจ้าไป” มันเป็นเรื่องปกติ
ธรรมดาที่คนเหล่านั้นซึ่งได้รับการอวยพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้าจะอยากเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า คน
เหล่านั้นที่ไม่มีความปรารถนาใดๆที่จะเข้าร่วมการประชุมนมัสการในพระนิเวศของพระเจ้านั้นก็ไม่มีเหตุผลใดๆเลย
เช่นกันที่แสดงถึงการกลับใจเชื่อที่แท้จริง ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วก็ไม่ต้องถูกอ้อนวอน, ชูเชิญ, หรือหลอกล่อให้
ไปคริสตจักร และพวกเขาไม่จำเป็นต้องได้รับการเลี้ยงอาหารในห้องสังสรรค์ของคริสตจักรด้วย คนที่บังเกิด
ใหม่แล้วอย่างแท้จริงจะถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เข้าสู่สถานบริสุทธิ์เพื่อรับการเลี้ยงดูด้วยขนมปังจาก
สวรรค์, พระวอนของพระเจ้า

ในพระวิหาร พระเยซูทรงพบชายผู้นั้นที่ถูกรักษาให้หายแล้ว และตรัสแก่เขาว่า “ดูเถิด เจ้าหายโรค
แล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า”

เราต้องอธิษฐานขอความเข้าใจฝ่ายวิญญาณและเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์เพื่อที่จะ
เข้าใจความหมายของคำตรัสนี้ เมื่อพระเยซูตรัสว่า “อย่าทำบาปอีก” พระองค์ทรงหมายความว่าชายผู้นี้จะ
ต้องใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ของเขาโดยไม่ทำบาปใดๆเลยอย่างนั้นหรือ? เขาจะต้องดำเนินชีวิตอย่างสมบูรณ์แบบไร้อะไร
บาปตั้งแต่วินาทีนั้นไปจนกระทั่งเขาตายหรือ หรือบางสิ่งที่แยกว่านี้อาจเกิดขึ้นกับเขา?

เราทราบจากการศึกษาพระคัมภีร์อย่างระมัดระวังว่าพระเยซูไม่ได้ทรงหมายความว่าแบบนั้น เนื่องจาก
พระองค์ทรงสั่งพญานาค พระองค์จึงทรงทราบประวัติของชายผู้นี้มาตั้งแต่ตอนที่เขาเกิดจนถึงเวลานั้นที่พระองค์
ตรัสแก่เขาว่า “จงยกแครงของเจ้าแบกเดินไปเถิด” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ทรงทราบบางสิ่งในชีวิตของชาย
ผู้นี้ที่เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เขาต้องเป็นอัมพาต

ไม่ใช่คนป่วยทุกคนเจ็บป่วยเพราะบาปที่ถูกกระทำโดยตัวพวกเขาเองหรือสมาชิกคนใดคนหนึ่งของ
ครอบครัวของพวกเขา ความเจ็บป่วยและโรคร้ายไม่ใช่ผลลัพธ์ของบาปส่วนตัวเสมอไป ความเจ็บป่วยและความ
ตายของลาซารัสเกิดขึ้นเพื่อถวายสง่าราศีแก่พระเจ้า (ยอห์น 11:4, 40) เปาโลสารภาพว่าเขาอธิษฐานสามครั้ง

ขอให้พระเจ้าเอา “หนาม” นั้นออกไปจากเนื้อหนังของเขา พระเจ้าไม่ได้เอาหนามนั้นออกไป แต่ตรัสว่า “พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว” (2 คร. 12:9)

เรารู้ว่าบางครั้งที่**เป็นตัวการของความเจ็บป่วย**ท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลาย เปาโลกล่าวเรื่องนี้ชัดเจนเมื่อเขาตำหนิชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเพราะความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยในพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่พวกเขาว่า “ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงหลับ (ตาย) ไปแล้วก็มีมาก” (1 คร. 11:30)

ผมเชื่อว่าพระเจ้า**ตรัสแก่คนบาปทั้งหลาย**ผ่านทางความเจ็บป่วยเช่นกัน หลายครั้งที่พระองค์ทรงเรียกพ่อแม่ผ่านทางความเจ็บป่วยของลูกๆของพวกเรา-และพระองค์ไม่ได้โหดร้ายในการทำเช่นนั้นเลย มันเป็นเรื่องน่าเศร้าและน่าเสียใจที่ได้เห็นใครสักคนป่วย, หรือเป็นอัมพาต, หรือเป็นเหยื่อของเหตุการณ์น่าเศร้า; แต่มันเป็นเรื่องน่าเสียใจ**มากยิ่งขึ้น**สำหรับพวกเขาที่จะใช้เวลาตลอดชีวิตในนรก ถ้าพระเจ้าสามารถตรัสผ่านความเจ็บป่วย-หรือแม้แต่ความตาย-ของผู้เป็นที่รักและนำคนไม่เชื่อให้มาถึงพระองค์เองได้ ความเจ็บป่วยนั้นก็**เป็นประโยชน์**และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ พระเจ้าในความเมตตาและพระคุณของพระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งทีพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความรัก**สามารถ**กระทำได้เพื่อกีดกันคนๆหนึ่งให้พ้นจากการต้องใช้เวลาชีวิตในนรก ก่อนที่พระองค์ตรัสแก่พระวิญญาณบริสุทธิ์ในที่สุดว่า “เอฟราอิมไปผูกพันอยู่กับบรรดารูปเคารพแล้ว ปล่อยเขาไว้ตามลำพังเถิด!” (กรกฎาศึกษาบทแรกของหนังสือโรม-ทั้งบท)

ข้อ 15: “ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่**ได้รักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู**”

จงสังเกตว่าชายผู้นี้**ตอบ**พวกยิวเหล่านั้นอย่างไร: พวกเขาได้ถามเขาว่าใครได้บอกเขาให้แบกที่นอนของเขาในวันสะบาโต; แต่เมื่อเขาตอบพวกเขา เขาก็บอกพวกเขาว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ “**ที่ได้รักษาเขาให้หายโรค**” ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้แบกที่นอนของตนในวันสะบาโตไม่ได้เข้าสู่ความคิดของเขาเลย เขาชื่นชมยินดีเพราะว่าพระเยซูทรงรักษาเขาให้หายปกติแล้ว, เขาได้รับการรักษาให้หายแล้ว, และเขาเข้าไปในพระวิหารเพื่อถวายคำสรรเสริญและการนมัสการแด่พระเจ้า แต่พวกเขาขุนนางเหล่านั้นไม่ได้เห็นการอัศจรรย์อันเปี่ยมสง่าราศีนั้นที่ได้ถูกกระทำ; พวกเขาแค่เห็นชายคนหนึ่งแบกฟูกอันหนึ่งในวันสะบาโตเท่านั้น ชายผู้นี้ก็เป็นยิวคนหนึ่งเหมือนกัน และผมแน่ใจว่าเขาไม่รู้เลยว่าพวกเขาขุนนางจะพยายามฆ่าพระเยซูที่รักษาโรคในวันสะบาโต เขาแค่กำลังแสดงความเชื่อฟังและแสดงออกถึงความเคารพยำเกรงที่มีต่อพวกผู้นำเหล่านั้นในธรรมศาลาตอนที่เขาตอบพวกเขา

พระเยซูทรงเป็นเจ้าแห่งวันสะบาโต

ข้อ 16: “เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต”

ข้อ 16 เริ่มต้นข้อพระคำตอนหนึ่งที่ขลังและสำคัญที่สุดในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม-ข้อความตอนหนึ่งซึ่งพระเยซูเจ้าทรงประกาศถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์, ความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระองค์กับพระบิดาในสวรรค์, ตำแหน่งอันสูงส่งยิ่งนักที่ได้ประทานให้แก่พระองค์**โดยพระบิดา**ก่อนการวางรากฐานของโลกนี้ พระเยซูตรัสถึงหัวข้อเหล่านี้ในบทนี้**อย่างครบถ้วน**และอย่างเต็มเปี่ยมในแบบที่ไม่มีในที่อื่นใดอีกในหนังสือข่าว

ประเสริฐทั้งสี่เล่ม มีหลายสิ่งที่มีแต่ผู้ที่มีความคิดฝักใฝ่ฝ่ายวิญญานมากที่สุดก็ไม่สามารถเข้าใจได้ในบันทึกคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเกี่ยวกับพระองค์เอง; ความรู้เช่นนี้พิเศษเกินกว่าความคิดที่มีขีดจำกัดของมนุษย์จะเข้าใจได้ เราร้องประกาศพร้อมกับผู้แต่งเพลงสดุดีว่า “ความรู้ย่อมมีหัตถ์จรรยเกินข้าพระองค์ สูงนัก ข้าพระองค์เอื้อมไม่ถึง” (เพลงสดุดี 139:6)

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำกริยาต่างๆในพระคำขื่อนี้อยู่ในรูปกาลไม่สมบูรณ์ทั้งหมด ซึ่งหมายความว่าพวกยิวเหล่านั้นในขณะนั้นได้เริ่มที่จะชมเชยพระเยซูแล้ว และตั้งแต่ตอนนั้นไปจนกระทั่งพระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขนพวกเขาทั้งหลายจะหาช่องที่จะฆ่าพระองค์

ในยอห์น 7:22, 23 พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัด ... และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยิ่งให้คนเข้าสู่หนัด ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หนัด เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ?”

พวกยิวเหล่านั้นรู้ว่าผู้ทรงรักษาให้หายนั้นทรงเป็นใหญ่ในสายตาของชายผู้นี้มากกว่าพระราชบัญญัติเรื่องวันสะบาโต และนี่ก็ทำให้พวกเขาโมโห ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงก็คือว่าพระเยซูของค์เดียวกันนี้ทรงเป็นพยานรับรองถึงพระองค์เองว่า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต” (มธ. 12:8) นี่เป็นการปฏิเสธโดยตรงต่อการถือตามประเพณีอย่างเคร่งครัดทุกตัวอักษรของพระราชบัญญัติของพวกเขาซึ่งมากกว่าและเหนือกว่าความเชื่อฟังที่มีต่อจิตวิญญานของพระราชบัญญัตินั้น พวกเขาพิสูจน์ให้เห็นถึงจิตวิญญานของพวกเขาเมื่อพวกเขาถามชายผู้นี้-ไม่ใช่ว่าใครได้รักษาเขาให้หายดี แต่ว่าใครได้บอกเขาให้ละเมิดวันสะบาโตของพวกเขา! “บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองปรึกษากันต่อสู้อาณาจักรและผู้บริหารเจิมของพระองค์ กล่าวว่า “ให้เราเปิดสายแอกของเขาให้ขาดสะบั้น และขจัดบังเหียนของเขาให้พ้นจากเรา” (เพลงสดุดี 2:2, 3)

ข้อ 17: “แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “พระบิดาของเราก็ก็น่าเกรงขามอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ก็น่าเกรงขามด้วย”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “จนถึงบัดนี้” มีความหมายตรงตัวว่า “จนถึงตอนนี้” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “จนถึงตอนนี้พระบิดาของเราและเราได้ทำงานร่วมกันมาตลอดตั้งแต่เริ่มแรกนั้น” นี่ประกาศความเป็นพระเจ้าของพระองค์ และเนื่องจากพระองค์และพระบิดาในสวรรค์ได้ทรงทำงานร่วมกันอย่างหนึ่งใจเดียวกันและอย่างสามัคคี พระองค์จึงไม่ได้ละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงรักษาชายผู้นั้นในวันสะบาโต พระเยซูไม่ได้เสด็จมาเพื่อละเมิดพระราชบัญญัติหรือทำลายมัน แต่เพื่อทำให้มันสำเร็จจริง (มธ. 5:17)

“พระบิดาของเราก็ก็น่าเกรงขามอยู่จนถึงบัดนี้” พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ค้ำจุนและพิทักษ์รักษาชีวิตทั้งปวง-ไม่ใช่แค่ทุกวันในสัปดาห์ แต่เจ็ดวัน พระเจ้าไม่ทรงหยุดที่จะกระทำกิจแห่งความเมตตาและความกรุณาในวันที่เจ็ด; พระองค์ทรงตอบสนองความต้องการต่างๆของบรรดาสิ่งทรงสร้างของพระองค์ในวันนั้นเช่นเดียวกับในหกวันที่เหลือ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าพระองค์ทรงหยุดพักจากการงานแห่งการเนรมิตสร้างในวันที่เจ็ด แต่พระองค์ไม่ได้ทรงหยุดพักจากการงานต่างๆแห่งความเมตตาและพระคุณ

“และเราก็ทำด้วย” เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและเจ้าแห่งวันสะบาโต พระองค์จึงทรงมีสิทธิอันสมบูรณ์แบบที่จะกระทำการงานต่างๆของพระเจ้า แม้กระทั่งในวันสะบาโต พระองค์ประทานพระบัญญัติข้อที่สี่ให้เพื่อที่มนุษย์จะให้เกียรติมัน แต่พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้มีการหยุดยั้งการงานต่างๆแห่งความเมตตาในวันสะบาโต จงพิจารณาว่าดวงอาทิตย์ขึ้น, ฝนตก, หย้างอกงาม, พืชผลเกิดผล-กระทั่งในวันสะบาโต ลองคิดดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าพระเจ้าจะทรงหยุดกระทำการกิจเพียงแค่วันเดียว! สิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงก็คือว่า พระเจ้าทรงดูแลและรักษาทุกสิ่งที่ได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้น-การขึ้นและการตกของดวงอาทิตย์, น้ำพุ, แม่น้ำ, ฝน, ฤดูกาลต่างๆ; พระเจ้าไม่เคยหยุดที่จะกระทำการกิจเลย “...พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม...เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อถ้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ” (มธ. 5:45; 6:30)

ในมัทธิว 12:3-5 พระเยซูทรงเตือนความจำพวกยิวเรื่องดาวิดที่รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ในพระวิหาร และทรงยกตัวอย่างปุโรหิตที่ทำงานในพระวิหารในวันสะบาโต:

“พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกหิว ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่ปุโรหิตพวกเดียว ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพวกปุโรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด”

ในลูกา 14:5 พระองค์ทรงถามพวกเขาว่า “คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบฉุดลากมันออกในวันสะบาโตหรือ”

ตรงนี้ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ พระองค์ทรงใช้ตัวอย่างที่สูงส่งยิ่งกว่า-คือตัวอย่างของพระบิดาในสวรรค์ผู้ทรงกระทำการมาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, หนึ่งเดียวกับพระบิดาในศักดิ์ศรี, เกียรติยศ, สิทธิอำนาจ, และสารัตถะ, *สิ่งใดก็ตามที่พระบิดาทรงกระทำ มันก็ถูกต้องสำหรับพระองค์ที่จะกระทำ* พระเจ้าได้ประทานวันสะบาโตให้เพื่อความสบายและความได้เปรียบของมนุษย์; พระองค์ไม่เคยประสงค์ให้การงานต่างๆแห่งความเมตตาต้องหยุดในวันสะบาโตเลย การงานเหล่านั้นเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเลี้ยงชีพของมนุษย์เช่นเดียวกับการเลี้ยงชีพของอาณาจักรสัตว์ พวกยิวเข้าใจว่าพระเยซูทรงหมายความว่าอะไรเมื่อพระองค์ทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดา นี่ปรากฏชัดเจนในพระคำข้อถัดไป

ข้อ 18: “เหตุฉะนั้นพวกยิวยิ่งแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์สว่างในวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า”

คราวนี้พวกเขามีเหตุผลสองประการแล้วที่จะทำลายพระองค์: ประการแรกพระองค์ได้ทรงละเมิดวันสะบาโต และตอนนี้พระองค์ทรงอ้างตัวว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า! เนื่องจากพระองค์ได้ทรงกระทำตัวเท่าเทียมกับพระเจ้า ตามพระราชบัญญัติของพวกเขาพระองค์จึงสมควรตาย

คำพูดที่พระเยซูตรัสวันนั้นส่งผลกระทบต่อพวกยิวอย่างรุนแรงมากกว่าส่งผลกระทบต่อเรา พวกเขาเข้าใจพระองค์ว่าหมายความว่าพระเจ้าทรงเป็น “พระบิดาโดยเฉพาะของพระองค์เอง”, ว่าพระองค์ไม่ได้เป็น

เพียงบุตรคนหนึ่งโดยทางพระคุณ, แต่เป็น**พระบุตรที่บังเกิดมาจากองค์เดียว**ของพระเจ้า เราพบคำกล่าวแบบเดียวกันในโรม 8:32: “พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ”

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า แต่เราไม่ใช่**พระบุตรโดยเฉพาะ**ของพระองค์เอง: “ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8:14) พวกยิวเข้าใจอย่างชัดเจนว่าพระเยซูกำลังประกาศตัวเองว่าไม่ได้เป็นเพียงบุตรธรรมดาๆคนหนึ่งของพระเจ้า แต่เป็น**พระบุตรองค์นั้น**ของพระเจ้า, เท่าเทียมกับพระเจ้า พระเยซูทรงยอมรับคำกล่าวหาของพวกเขา; พระองค์มิได้ดัดแปลงคำพูดของพระองค์เลยแม้สักนิดเดียว

ความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระบิดาและพระบุตร

การกระทำของพวกยิวตามที่บรรยายไว้ในข้อ 18 เปิดทางให้แก่การเทศนาต่อหน้าประชาชนแบบครอบคลุมมากที่สุดเท่าที่พระเยซูคริสต์เจ้าเคยประทานให้เกี่ยวกับพระองค์เองและความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเยซูเจ้า และการกระทำกิจต่างๆของพระองค์เองและพระเจ้ากับมนุษย์ด้วย, ทั้งบัดนี้และในกาลภายหลัง

ประการแรกพระองค์ตรัสถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดาในความเป็นหนึ่งเดียวกันด้านคำปรึกษาและการกระทำ (ข้อ 19, 20)

พระองค์ตรัสถึงการกระทำกิจของพระองค์กับบุคคลทั้งหลาย-ในฐานะผู้พิพากษาและในฐานะแหล่งเดียวแห่งชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 21-27)

ในข้อ 28 และ 29 พระองค์ตรัสถึงตำแหน่งของพระองค์และฤทธิ์เดชในการฟื้นคืนพระชนม์จากตาย-ในการรับขึ้นไปและการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก, และในการเป็นขึ้นจากตายครั้งที่สองที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว (การพิพากษาแห่งการเป็นขึ้นจากตาย)

พระองค์ทรงประกาศอีกหนถึงการที่พระองค์ทรงฟังพาพระเจ้าพระบิดาอย่างสิ้นสุดใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความชอบธรรมแห่งการพิพากษาของพระองค์ และทรงประกาศว่าพระองค์ไม่ได้กำลังเป็นพยานถึงพระองค์เอง (ข้อ 30, 31)

ข้อ 32 ถึง 39 ให้คำประกาศที่ชัดเจนเกี่ยวกับพยานซึ่งเป็นพยานถึงพระองค์-พยานซึ่งมีสี่ทบ: (1) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา; (2) การอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู; (3) พระเจ้าพระบิดา; (4) พระคัมภีร์

ในการกล่าวปิดท้ายคำเทศนาอันทรงพลังนี้ พระเยซูทรงเตือนความจำพวกยิวว่าความไม่เชื่อของพวกเขาเองคือเหตุผลที่พวกเขาไม่ได้รับความรอด พวกเขาไม่ยอมมาหาพระองค์เพื่อที่พวกเขาจะได้มีชีวิต (ข้อ 40-47)

ข้อ 19 และ 20: “ตั้งนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระ

บุตรจึงทรงกระทำด้วย เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งทีพระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่มกกว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ”

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า...” “แท้จริงแล้ว” สองรอบตรงนี้เกรินำความจริงที่ขลังอีกประการหนึ่งซึ่งเรียกร้องให้เราพิจารณาอย่างระมัดระวัง: “...พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้” พระเยซูทรงประกาศตรงนี้ถึงความเป็นไปไม่ได้เลยที่พระองค์จะกระทำการหรือกระทำกิจโดยไม่ฟังพาพระเจ้าพระบิดา; เพราะว่าพระบิดาและพระบุตรทรงเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์ อย่างไรก็ตามนี้ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูไม่ทรงมีอำนาจที่จะกระทำสิ่งใดเลย มันเป็นเครื่องหมายของสรรพลาณภาพที่ไม่สามารถที่จะตายได้หรือถูกทำลายสิ้นสูญได้; ไม่มีสิ่งใดสามารถทำลายสรรพลาณภาพได้ ในทำนองเดียวกัน การไม่สามารถกระทำสิ่งใดเลยตามใจชอบ ก็ไม่ใช่เครื่องหมายของความอ่อนแอหรือความไร้สมรรถภาพ แต่เป็นเครื่องหมายของอำนาจสูงสุดต่างหาก, นั่นคือการมีอำนาจแบบเดียวกันกับอำนาจของพระเจ้าพระบิดาในสวรรค์ ดังนั้นพระเจ้าพระบิดาจึงไม่สามารถกระทำการสิ่งใดได้โดยปราศจากพระบุตรและพระเจ้าพระบุตรก็ไม่สามารถกระทำการสิ่งใดได้โดยปราศจากพระบิดา ไม่มีสิ่งใดสามารถถูกกระทำได้โดยฝ่ายหนึ่งซึ่งไม่ถูกกระทำอย่างเท่าเทียมกันโดยอีกฝ่ายเนื่องจากพระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกันในสารัตถะ กระนั้นทั้งสามก็เป็นพระภาคที่แตกต่างกันของตรีเอกานุภาพ

นี่คือสรรพลาณภาพ และความคิดของมนุษย์ก็ไม่สามารถวิเคราะห้มันได้, มันไม่สามารถถูกนำเข้าไปในห้องทดลองและถูกแยกส่วน และมันไม่สามารถถูกบรรยายได้อย่างเพียงพอในภาษาของมนุษย์ เราแค่ยอมรับมันเป็นความจริงที่มาจากพระเจ้าเพราะว่าพระเยซูทรงประกาศมันแล้ว

“สิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย” นี่เป็นการประกาศอย่างชัดเจนถึงความสนิทสนมและการร่วมสนิทแบบไม่ขาดตอนระหว่างพระเยซูกับพระเจ้าพระบิดาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น สิ่งใดก็ตามที่พระบิดากำลังกระทำอยู่ พระบุตรก็กำลังกระทำอยู่; และสิ่งใดก็ตามที่พระบุตรกำลังกระทำอยู่ พระบิดาก็กำลังกระทำอยู่ ทั้งสองไม่อาจถูกแยกขาดจากกันได้เพราะราชกิจต่างๆของพระองค์

จากนั้นพระเยซูทรงประกาศเหตุผลสำหรับความเป็นหนึ่งเดียวกันนี้, การร่วมมือกันและการร่วมสนิทอันสมบูรณ์ระหว่างพระบิดากับพระบุตร: “เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร” “เพราะว่า” (คำเชื่อม) อยู่ตรงนี้เพื่อชี้ให้เห็นถึงความจริงต่างๆที่มาก่อนหน้าว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้พระบิดาทรงรักพระบุตรอย่างลึกซึ้ง; และเพราะความรักนั้น พระบิดาจึง “ทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งทีพระองค์ทรงกระทำ” พระบุตรไม่ทรงกระทำสิ่งใดโดยปราศจากพระบิดา และพระบิดาไม่ทรงเก็บงำความลับใดๆจากพระบุตรเลย ข้อเท็จจริงจากพระเจ้านี้ ตลอดจนคำกล่าวที่มาก่อนหน้าเกี่ยวกับการร่วมมือกันซึ่งมีอยู่จริงก่อนหน้านี้อแล้ว-(“พระบิดาของเราก็ยังทรงกระทำกรอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็กทำด้วย”)-สนับสนุนการมีอยู่จริงก่อนแล้วตลอดชั่ววันรันดร์ของความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเจ้าพระบุตร

“และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่มกกว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ” ตรงนี้พระเยซูทรงทำหายเหล่าศัตรูของพระองค์ พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆแล้วซึ่งคงทำให้คนธรรมดาทั่วไปตกตะลึง; แต่พระองค์ทรงประกาศว่าพระเจ้าพระบิดาจะแสดงให้พระบุตรเห็นสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่

กว่านี้อีก, การงานต่างๆที่เปี่ยมอานุภาพมากกว่า, และพวกเขาจะประหลาดใจมากขึ้นไปอีก “การงานที่ใหญ่กว่านั้น” ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้คือการงานต่างๆที่ถูกบรรยายในข้อพระคำต่อๆไป-การเป็นขึ้นจากตายและการพิพากษา นอกจากนี้ ถ้าคุณจะศึกษาหนังสือกิจการ คุณก็จะเห็นว่าพวกยิวประหลาดใจจริงๆและพูดไม่ออก เพราะการงานเหล่านั้นที่พวกอัครทูตกระทำในระหว่างสมัยแรกของยุคคริสตจักร-และพวกเขาจะตกตะลึงมากขึ้นไปอีกเมื่อพระเยซูเสด็จมาเป็นครั้งที่สองในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านายเพื่อพิพากษาคนต่างชาติ, เพื่อทำให้พวกศัตรูของพระองค์เป็นแพ่นรองพระบาท, เพื่อทำให้กรุงเยรูซาเล็มกลับสู่สภาพเดิมและเพื่อรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมายังแผ่นดินที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่อับราฮัม ในตอนนั้นพระองค์จะทรงทำให้พวกยิวสำนึกเรื่องบาปของตนที่เป็นความไม่เชื่อ, และจะมีฟ้าใหม่, แผ่นดินโลกใหม่, และนครชาวดุจมุมุดนั้น ยุคพันปีจะเป็นข้อเท็จจริงอันน่าตะลึงเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง

ภาษาก็เปล่าประโยชน์เมื่อเราพยายามที่จะพรรณนาอย่างละเอียดถึงสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับตรีเอกานุภาพ, สิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้าและคงอยู่ชั่วนิรันดร์ เปาโลกล่าวว่า “จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้” (2 คร. 9:15) เปโตรบอกเราว่าในพระคริสต์เรามี “ความปีติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8) ส่วนในข้อ 19 และ 20- “เห็นพระบิดาทรงกระทำ... ทรงรักพระบุตร... ทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่ง... จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก”-ได้ประทานให้แก่เราโดยการลดใจด้านถ้อยคำเพื่ออธิบายแก่ความคิดที่มีขีดจำกัดของมนุษย์เท่าที่สิ่งเหล่านี้จะสามารถถูกอธิบายแก่มนุษย์ได้ มันเป็นไปได้ที่จะแสดงออกอย่างครบถ้วนถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันอันสมบูรณ์แบบระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเจ้าพระบุตร-สองพระภาคพระเจ้า, แต่เป็นสาระเดียวกัน, ความคิดและความประสงค์เดียวกัน, แต่สำแดงให้ประจักษ์เป็นสอง ในส่วนของตรีเอกานุภาพ พระบิดาและพระบุตรทรงเท่าเทียมกันในทุกทาง แต่พระเยซูพระบุตรทรงด้อยกว่าพระบิดา ในส่วนของความเป็นมนุษย์ของพระองค์, ร่างกายฝ่ายโลกของพระองค์ มันเป็นไปได้เลยที่พระเจ้าจะตาย; แต่พระองค์ทรงรับกายหนึ่งซึ่งเหมือนร่างกายของมนุษย์ และในกายนั้นหนีบาปได้ถูกชำระแล้ว ในส่วนของความเป็นพระเจ้าและการรับสภาพมนุษย์ พระเยซูทรงเท่าเทียมกับพระบิดา-ตั้งแต่เริ่มแรกนั้นจนถึงขณะนี้และไปตลอดชั่วนิรันดร์กาลที่อยู่เบื้องหน้า เหล่านี้เป็นความจริงจากพระเจ้าซึ่งเรายอมรับโดยความเชื่อ

ลองคิดถึงสิ่งเหล่านี้: มันเป็นเรื่องราชกิจของพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่มากกว่าตั้งเยอะ, โดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์, ที่จะซ่อมแซมมนุษย์ที่เสียหายซึ่งถูกสร้างตามแบบพระฉายของพระเจ้า, เมื่อเทียบกับการสร้างมนุษย์ในตอนแรกนั้น มันเป็นเรื่องราชกิจที่ยิ่งใหญ่มากกว่าตั้งเยอะที่จะสร้างจิตวิญญาณของมนุษย์ผู้ได้ทำบาปขึ้นใหม่ เมื่อเทียบกับการสร้างจิตวิญญาณในเริ่มแรกนั้น มันทำให้พระเจ้าต้องเสียมากกว่าอย่างอื่นอันดีที่จะซ่อมแซมใจที่บาปหนาและสร้างจิตวิญญาณที่ตกต่ำของมนุษย์ขึ้นใหม่ เมื่อเทียบกับที่พระองค์ต้องเสียเพื่อที่จะสร้างอาดัมจากผลลึดินและระบายลมแห่งชีวิตเข้าสู่จมูกของเขาในเริ่มแรกแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์

การเป็นขึ้นจากตาย: ฝ่ายวิญญาณและฝ่ายร่างกาย

ข้อ 21: “เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น”

สุดยอดแห่งการอัศจรรย์ถูกประกาศตรงนี้-การเป็นขึ้นจากตาย, ทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายร่างกาย การที่พระเจ้าจะทรงทำให้มนุษย์เป็นขึ้นมาฝ่ายวิญญาณ (ในการบังเกิดใหม่) และจากนั้นก็ทำให้พวกเขาเป็นขึ้นในฝ่ายร่างกาย (ในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก) เป็นพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่มากกว่าที่พระเยซูเพียงทรงกระทำแก่ชายผู้นั้นที่เป็นอัมพาตมาสามสิบแปดปีแล้ว!

พวกยิวได้วิพากษ์วิจารณ์พระองค์ที่อ้างตัวว่าเท่าเทียมกับพระเจ้า; และตรงนี้พระองค์ทรงประกาศว่าพระองค์ไม่เพียงเท่าเทียมกับพระเจ้าเท่านั้น แต่พระองค์ทรงมีฤทธิ์เดชแบบเดียวกับที่พระเจ้าทรงมีด้วยเพื่อที่จะประทานชีวิตและทำให้คนตายเป็นขึ้น พวกยิวเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายในวันสุดท้าย เหมือนกับที่มารธากกล่าวแก่พระเยซูเกี่ยวกับลาซารัส (ยอห์น 11:24); แต่พวกเขาจะยกความดีความชอบให้แก่พระเจ้าเท่านั้น สำหรับการมีฤทธิ์เดชที่จะทำให้คนตายเป็นขึ้น “ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น” ประกาศอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงมีสิทธิอำนาจที่จะประทานชีวิตตามความประสงค์ ไม่ว่าจะฝ่ายร่างกายหรือฝ่ายวิญญาณ พระองค์ทรงมีฤทธิ์เดชเดียวกันกับพระเจ้าพระบิดาในเรื่องนี้ พระองค์ทรงมีของประทานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและสูงส่งที่สุด และทั้งหมดที่พระองค์ต้องทำก็คือ ปรารถนาและทรงโปรดประทานให้เท่านั้น

คำที่แปลเป็น “กระทำ...มีชีวิต” เป็นคำที่มีพลังมากในภาษากรีก และมีความหมายว่า “ทำให้มีชีวิต” พระเยซูทรงมีฤทธิ์เดชที่จะทำให้คนตายมีชีวิต ไม่ว่าชีวิตนั้นจะเป็นฝ่ายร่างกายหรือฝ่ายวิญญาณ เปาโลกล่าวแก่ชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นว่า “พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป” (อฟ. 2:1) พระเจ้าทรงมีฤทธิ์เดชที่จะประทานชีวิต; พระเยซูทรงมีฤทธิ์เดชที่จะประทานชีวิต ข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ประกาศพระลักษณะแบบพระเจ้าของพระองค์, สิทธิอำนาจแบบพระเจ้าของพระองค์, และความเท่าเทียมกันอย่างเด็ดขาดของพระองค์กับพระเจ้าพระบิดา

ข้อ 22 และ 23: “เพราะว่าพระบิดาไม่ได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา”

ความจริงที่ถูกประกาศในที่นี้ก็คือว่า ในการไถ่พระเจ้าทรงให้เกียรติพระบุตรโดยการมอบสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาโลกให้แก่พระองค์ นี่ไม่ได้หมายความว่า การพิพากษาของพระองค์ปราศจากพระเจ้าพระบิดาอย่างสิ้นเชิง ด้วยว่าสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ พระบิดาก็ทรงกระทำ มันหมายความว่า การพิพากษาคือการทำงานที่พระเจ้าพระบิดาทรงยกให้แก่พระบุตรอย่างครบบริบูรณ์ และด้วยเหตุนี้พระองค์จะทรงพิพากษาในฐานะพระบุตรและไม่ใช้ในฐานะพระบิดา พระเยซูพระบุตรคือผู้ที่ได้รับพระชนม์เพื่อคนบาปทั้งหลายและพระเยซูพระบุตรทรงเป็นผู้ที่จะพิพากษาคนบาปทั้งหลาย: “เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองคนนั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และ

พระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์” (กิจการ 17:31) ใน 2 ทิโมธี 4:1 เปาโลพูดถึง “พระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและตั้งอาณาจักรของพระองค์” พระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตรทรงเป็นหนึ่งเดียวกันในการพิพากษา; ภาระนั้นเพราะว่าพระเยซูได้ทรงชำระหนี้บาปอย่างเต็มพระทัยและได้ทรงซื้อการไถ่เพื่อเราแล้ว พระบิดาจึงได้ประทานงานแห่งการพิพากษาโลกให้แก่พระองค์

คำประกาศที่ว่า “พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร” ครอบคลุมมากกว่าการพิพากษาคนบาปทั้งหลายและการให้บำเหน็จเหล่าวิสุทธิชน ในภาคพันธสัญญาเดิม การพิพากษาได้ถูกใช้ในความหมายของการปกครอง นั่นคือ “พิพากษา” (วินิจฉัย) หมายถึง *ปกครอง* ด้วยเหตุนี้พระเจ้าพระบิดาจึงได้ประทานให้แก่พระเยซูคริสต์พระบุตร คือ ตำแหน่งกษัตริย์และผู้พิพากษา และพระองค์จะทรงปกครองในฐานะจอมกษัตริย์ในการปกครองของพระเจ้าซึ่งจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย (อิสยาห์ 9:6, 7)

“พระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตอันใด...” ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพระราชกิจในการประทานชีวิตแก่วิญญาณทั้งหลายที่ตายอยู่ในบาปคืองานรับใช้และพระราชกิจของทั้งสามพระภาคในตรีเอกานุภาพ-พระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ *พระเจ้าพระบิดาทรงรักเราเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูพระบุตรให้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา พระเยซูพระบุตรทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราอย่างเต็มพระทัย และไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงพระเยซูได้ถ้าพระเจ้าไม่ทรงชักนำเขาโดยและผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์* จงศึกษา요ห์น 3:5, 16; 6:44; 10:17,18; 16:7-9; 2 คร. 3:6

“เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขากวายเป็นเกียรติแด่พระบิดา” หนทางเดียวที่จะทำให้พระเจ้าพระบิดาทอพระทัยคือ การถวายเกียรติแด่พระเยซูพระบุตร-ใช่แล้วครับ เหมือนกับที่เราถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา พระบุตรต้องได้รับการนมัสการเหมือนกับที่เรานมัสการพระบิดา ด้วยว่าไม่มีความด้อยกว่าเลยในพระบุตร; พระองค์ทรงเท่าเทียมกับพระบิดาในศักดิ์ศรีและในสิทธิอำนาจ คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะถวายเกียรติแด่พระบุตรก็เท่ากับไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดาผู้ได้ทรงส่งพระองค์เข้ามาในโลก มีหลายพันคนที่ประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นเพียงอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง; แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง และพระบิดาทรงทอพระทัยยิ่งนักเมื่อผู้เชื่อทั้งหลายถวายเกียรติแด่พระคริสต์และนมัสการพระองค์อย่างสิ้นสุดใจ

ในยุคสมัยนี้แห่งแนวคิดเสรีนิยม, สมัยใหม่นิยม, และการเฟื่องฟูของลัทธิมากมาย ความเป็นหนึ่งเดียวกันของสามพระภาคในตรีเอกานุภาพคือหัวข้อหนึ่งที่ต้องถูกเทศนามากกว่าแต่ก่อน และผู้เชื่อแท้ทั้งหลายต้องใส่ใจหัวข้อนี้มากกว่าในอดีต มีสมาชิกคริสตจักรบางคนที่ไม่เจตนาดีที่, ด้วยความโหดเหี้ยม, พูดถึงพระเจ้าพระบิดาว่ารู้สึกแบบหนึ่งต่อคนบาปทั้งหลาย, พระเจ้าพระบุตรว่ารู้สึกอีกแบบหนึ่งต่อคนบาปทั้งหลาย พวกเขาพูดราวกับว่า*พระเจ้าเกลียดชังมนุษย์และพระบุตรรักมนุษย์* พวกเขาพูดราวกับว่าพระเยซูพระบุตรได้ทรงนำความรักของพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์ ในเมื่อตรงกันข้าม*ความรักของพระเจ้า*ยอมให้พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่พระองค์จะได้สิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทั้งหลาย! สำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย ความโหดเหี้ยมเช่นนั้นเป็นเรื่องที่แก้ตัวไม่ได้เลยเมื่อเรามีพระวาทะของพระเจ้าตรงหน้าเราและพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายในเรา ถ้าเราจะยอม

ศึกษาเรื่องตรีเอกานุภาพในพระวจนะของพระเจ้าและยอมให้ข้อพระคัมภีร์พูด โดยกันหลักคำสอนคริสตจักร และนิกายต่างๆออกไปจากมัน พระเจ้าก็จะทรงเปิดเผยข้อเท็จจริงที่ว่าเรานมัสการ**พระเจ้าองค์เดียว**ที่ถูก
สำแดงใน**สามพระภาค**

มันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าถ้าเราปฏิเสธความจริงเรื่องพระเจ้าองค์เดียวที่ถูก
สำแดงในสามพระภาค: **พระบิดาทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์, พระบุตรทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์, พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์** พระบิดาทรงเป็นพระเจ้า, พระบุตรทรงเป็นพระเจ้า, พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรง
เป็นพระเจ้า-สามพระภาค แต่ก็**เป็นองค์เดียวกัน**; องค์เดียวกัน แต่ก็เป็น**สามพระภาค** ไม่เคยมีคราใดเลยในนิ
รันดร์กาลที่อยู่เบื้องหลังเรา, จะไม่มีคราใดเลยในชั่วนิรันดร์กาลที่อยู่เบื้องหน้าเรา, ที่หนึ่งในสามพระภาคของ
ตรีเอกานุภาพไม่ได้ทรงเป็นอยู่ (และจะไม่ทรงเป็นอยู่) ผู้รับใช้ทั้งหลายเทศนาความจริงของพระเจ้าข้อนี้เพราะ
ว่าพระวจนะของพระเจ้าสอนมัน และผู้เชื่อทั้งหลายก็ยอมรับมันโดยความเชื่อ คนเหล่านั้นที่ประกาศตัวว่า
นมัสการพระเจ้าและยังปฏิเสธพระบุตร ก็ไม่รู้จักพระบิดาเลย ไม่มีผู้ใดสามารถเชื่อในพระเจ้าแห่งพระคัมภีร์ได้
และปฏิเสธหลักคำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพ จงฟังสิ่งที่ยอห์นผู้เป็นที่รักได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ในจดหมายฝาก
ฉบับที่สองที่มีชื่อของเขาอยู่:

“เพราะว่ามีผู้ล่องลงเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็น
มนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่
สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที่ **ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้
นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร** ถ้าผู้ใดมาหาท่านและ
ไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนใน
การกระทำชั่วของเขานั้น” (2 ยอห์น 7-11)

เราได้รับชีวิตนิรันดร์อย่างไร

ข้อ 24: “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า **ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว**”

ตรงนี้เราพบ “แท้จริงแล้วสองรอบ” อีกครั้ง ซึ่งเกริ่นนำความจริงประการหนึ่งที่สำคัญสุดๆ: “**ผู้ที่ฟัง
คำของเรา...**” พระเยซูกำลังตรัสถึงผู้ที่ฟังได้เท่านั้นหรือ? ไม่ใช่เลยครับ พระองค์ไม่ได้ตรัสอย่างนั้น พระองค์
กำลังตรัสถึงการฟังด้วยหัวใจ, การเชื่อด้วยหัวใจ, การฟังด้วยความเชื่อ, การฟังที่ถูกตามมาด้วยความเชื่อ ฟัง
ที่ฟังพระวจนะของพระคริสต์ด้วยหัวใจก็มีชีวิตนิรันดร์:

“**ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง
แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้**” (อฟ.
2:8, 9)

พระคุณช่วยเราให้รอด และพระคุณที่ช่วยให้รอดก็มาโดยทางความเชื่อ-แต่เราได้ความเชื่อนั้นมา
อย่างไร? โรม 10:17 ตอบว่า: “**ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการ
ประกาศพระวจนะของพระเจ้า**”

เราได้ยินพระวาทะของพระเจ้า, การได้ยินพระวาทะนำมาซึ่งความเชื่อ, และความเชื่อที่อยู่ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูก็นำมาซึ่งชีวิตนิรันดร์ “ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็รอด” (โรม 10:13) นั่นเป็นความจริง-แต่ไม่มีผู้ใดสามารถร้องทูลในความเชื่อได้โดยที่ไม่ได้ยินและเชื่อก่อน ไม่มีผู้ใดสามารถเชื่อได้โดยที่ไม่ได้ยิน และการได้ยินก็มาเมื่อผู้รับใช้เทศนาพระวาทะของพระเจ้า กรูณาศึกษาโรม 10:13-17

ไม่มีความรอดโดยปราศจากการได้ยินพระวาทะของพระเจ้า ไม่แปลกเลยที่ซาตานได้พยายามทุกวิถีทางในอำนาจชั่วร้ายของมันเพื่อทำลายความน่าเชื่อถือของพระวาทะ ถ้าพญามารสามารถทำลายพระวาทะของพระเจ้าได้ มันก็คงจะสามารถบ่อนทำลายความเชื่อแบบคริสเตียนได้

“ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา...” ส่วนนี้ของพระคำข้อนี้หมายถึงการเชื่อในพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าแท้จริงองค์เดียว, พระองค์ผู้ส่งพระเยซูเข้ามาในโลกเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด มันหมายถึงการเชื่อสิ่งที่เปโตรสอนใน 1 เปโตร 1:18-23-ว่าพระเจ้าพระบิดา, พระเจ้าพระบุตร, และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงจัดการปัญหาเรื่องบาปเรียบร้อยแล้วก่อนการวางรากฐานของโลก, และมันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพระเยซูจะต้องเสด็จเข้ามาในโลกและชำระหนี้บาปนั้น มันหมายถึงการเชื่อพระเจ้าทรงรักโลกเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานเพชรพลอยอันมีค่ามากที่สุดที่สวรรค์มีอยู่-พระบุตรองค์เดียวของพระองค์-เพื่อที่พระองค์จะทรงรับโทษแทนคนบาป เพื่อที่ว่าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะได้สามารถเป็นผู้ชอบธรรมและยังทำให้คนอธรรมกลายเป็นผู้ชอบธรรมได้

เราเห็นอีกครั้งว่าพระบิดาและพระบุตรทรงเป็นหนึ่งเดียวกันในความรอด: พระบิดาทรงเป็นเป้าหมายของความเชื่อที่ช่วยให้รอดมากเท่ากับที่พระบุตรทรงเป็นเป้าหมายของความเชื่อที่ช่วยให้รอด ถ้าเราเชื่อในพระเจ้า เราก็เชื่อในพระบุตรเช่นกัน; และเมื่อเราเชื่อในพระเจ้าพระบุตร เราก็เชื่อในพระเจ้าพระบิดาเช่นกัน

พระเจ้าทรงเป็นบ่อเกิดแห่งพระคุณ: “เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงขیمความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮีบรู 2:9)

ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าทรงเป็นเป้าหมายสูงสุดของความเชื่อทั้งปวง: พระเจ้าได้ “ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย เพราะพระคริสต์ท่านจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์ให้ฟื้นจากความตาย และทรงประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า” (1 ปต. 1:20, 21)

ความเชื่อที่ช่วยให้รอดก็โอบรับพระวาทะของพระเจ้า-ไม่ใช่ในฐานะบางสิ่งที่ถูกคิดขึ้นมาโดยพระเยซูเพียงลำพังหรือถูกกล่าวโดยพระเยซูเพียงลำพัง; แต่ในฐานะที่ถูกบัญชาไว้แล้วในพระดำริลับๆของพระเจ้าพระบิดา, พระเจ้าพระบุตร, และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเริ่มแรกนั้นก่อนการวางรากฐานของโลก

“ผู้ที่ฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ก็มีชีวิตนิรันดร์” ผู้ใดก็ตามที่ฟังถ้อยคำของพระเยซูและเชื่อในพระเจ้าพระบิดาก็มี (เดี่ยวนั้น, ชั่วขณะนี้เลย) ชีวิตนิรันดร์ ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วถูกนับว่าชอบ

ธรรม, ได้รับการยกโทษ, ได้รับการอภัย, เป็นทายาทคนหนึ่งที่จะได้รับสวรรค์เป็นมรดกขณะยังอยู่บนแผ่นดินโลก, ทายาทร่วมกันกับพระคริสต์ (รม. 8:17) เราจะไม่ “รับความรอดในที่สุดในสวรรค์”; เราได้รับความรอดแล้ว**เดี๋ยวนี้** ชีวิตนิรันดร์ไม่ใช่อะไรที่เราจะได้เป็นกรรมสิทธิ์ตอนที่เรตาย หรือตอนที่เราไปถึงสวรรค์ หรือเมื่อเราเป็นขึ้นจากตาย; เรามีชีวิตนิรันดร์ในวินาทีนั้นที่เราเชื่อ **เดี๋ยวนี้**, ใจแล้วครับ, *ตอนนี้เลยด้วยซ้ำ*, เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:6) ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว**ถูกนับว่าชอบธรรม**-ซึ่งหมายความว่าเขาจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าราวกับว่าเขาไม่เคยทำบาปเลย เราถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์: “และโดย**พระองค์**นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส” (กิจการ 13:39) เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้า: “เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (รม. 5:1)

ผู้เชื่อมีชีวิตนิรันดร์เป็นกรรมสิทธิ์ “**และไม่ถูกพิพากษา**” (ภาษากรีกอ่านว่า “**ไม่เข้าสู่การพิพากษา**”) **ไม่มีการ**พิพากษาปรับโทษ “แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์...” (รม. 8:1) พระพิโรธของพระเจ้าไม่มาอยู่บนผู้เชื่อเพราะว่าความผิดของเขาถูกขจัดไปแล้ว ผู้เชื่อแท้ไม่มีอะไรต้องกลัวเพราะว่า “ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ขจัดความกลัวเสีย” (1 ยอห์น 4:18) และเมื่อเรามีพระคริสต์ เราก็มีความรักที่สมบูรณ์

พระคริสต์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา-ในเวลา, ในการพิพากษา, ในนิรันดร์กาล ผู้เชื่อแท้ “*ผ่านพ้น* (ปัจจุบันกาล) *จากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว*”, เขาได้ผ่านพ้นจากความตายฝ่ายวิญญาณไปสู่สถานะแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณแล้ว เขาได้กลายเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์แล้ว: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

มีความเข้าใจผิดมากมายเกี่ยวกับว่าการเชื่อในพระเยซูคริสต์ไปสู่ความรอดนั้นหมายความว่าอะไร ยากอบ 2:19 บอกเราว่า*พวกปีศาจ* “ก็เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น”-แต่พวกปีศาจก็ไม่ได้ได้รับความรอด มีสมาชิกคริสตจักรหลายหมื่นคนทั่วโลกที่มีความเชื่อ*ทางสมอง*-นั่นคือ พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูเป็นมนุษย์คนหนึ่ง, ว่าพระองค์เคยมีชีวิตอยู่บนโลกนี้และตายบนกางเขน; แต่พวกเขาไม่เคยให้ความเชื่อของตนอยู่ในพระโลหิตที่หล่อไหลและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์เลย มันเป็นเรื่องง่ายที่จะเข้าร่วมกับคริสตจักรหนึ่งและรับบัพติศมา, อธิษฐานวันละสามครั้ง, ขอบคุณพระเจ้าต้อนรับประทานอาหาร, ถวายสับลตจากรายได้ทั้งหมด; แต่*การเชื่อที่แท้จริง*คือเรื่องที่เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ธรรมดาในความคิดและพลังกำลังของเขาเอง ความเชื่อที่จะวางใจพระเจ้าเพื่อรับความรอดในพระคริสต์คือ*ของขวัญ*อย่างหนึ่งที่มาโดยการฟังพระวจนะของพระเจ้า ดังนั้นพระคำข้อที่พิเศษเหนือธรรมดานี้จึงขึ้นต้นว่า “ผู้ที่ฟัง*คำ*ของเรา...” มันเป็นไปได้เลยที่จะเชื่อจนกว่าเราฟังพระวจนะ-ไม่ใช่ด้วยหูเท่านั้น, แต่ด้วยหัวใจ

นี่คือยุคสมัยที่ศาสนาต่างๆแห่ง “การประพฤติ” กำลังเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ผู้คนยินดีที่จะทำอะไรบางอย่าง, ยอมถวายเงินทอง, ยอม*ละเว้นเสีย*จากบางสิ่ง; แต่เมื่อพวกเขิวถามพระเยซูว่าพวกเขาควรทำอะไรเพื่อที่พวกเขาจะได้ทำงานของพระเจ้าได้ พระองค์ก็ตอบว่า “*งานของพระเจ้านั้นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น*” (ยอห์น 6:29)

คุณเชื่อในพระเยซูแล้วหรือยัง-หรือคุณแค่เชื่อเกี่ยวกับพระองค์? ความเชื่อของคุณมาจากหัวใจ-หรือมันเป็นแค่ความเชื่อทางสมอง? คุณเชื่อในพระเยซูเพราะพระวจนะของพระองค์ หรือเพราะว่าพ่อแม่ของคุณ “สนใจเรื่องทางศาสนา” อยู่เสมอ? คุณได้เข้าร่วมกับคริสตจักรเพราะคุณมีอายุถึงวัยหนึ่ง หรือเพราะว่าคุณมองว่ามันเป็นสิ่งถูกต้องที่จะกระทำ-หรือคุณเข้าร่วมกับคริสตจักรและติดตามพระคริสต์ในการรับบัพติศมา เพราะว่าคุณได้ฟังพระวจนะ, เชื่อในพระเยซู, และต้อนรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณแล้ว? ลองคิดดูให้ดีครับ! จงขมิ้มมันที่จะทำให้การทรงเรียกและการทรงเลือกของคุณนั้นแน่นอน; ตรวจสอบให้แน่ใจว่าชื่อของคุณถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมสสิยาห์ “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา” (มธ. 16:26)

ข้อ 25: “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต”

“แท้จริงแล้ว แท้จริงแล้ว” นี้หน้าหน้าคำพยากรณ์หนึ่งที่ชี้ไปยังพระราชกิจมหัศจรรย์เหล่านั้นที่พระบุตรของพระเจ้ายังไม่ได้กระทำ ถ้าพวกยิวอยากได้ข้อพิสูจน์เรื่องฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของพระองค์ พระองค์ก็จะประทานข้อพิสูจน์นั้นแก่พวกเขาถ้าพวกเขายอมฟังเรื่องเหล่านั้นที่พระองค์จะทรงกระทำในอนาคต:

“เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว” (เวลาหนึ่งกำลังมาและได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว) “เมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า...และมีชีวิต” พระเยซูกำลังตรัสตอนนี้ถึงคนที่ตายแล้วในฝ่ายวิญญาณ คนบาปทุกคนเป็นผู้ที่ตายแล้วในการละเมิดและบาปทั้งหลาย (อฟ. 2:1) และหนทางเดียวที่พวกเขาจะถูกทำให้มีชีวิตได้ก็คือ ฟังพระวจนะ

การ “ได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า” หมายถึงการได้ยินด้วยหัวใจ-การฟังด้วยความเชื่อ ในยุคสมัยที่ตามมา จะมีคนบาปมากมายที่ตายไปแล้วถูกปลุกให้มีชีวิตโดยการฟังถ้อยคำมหัศจรรย์แห่งชีวิตของพระองค์: “...ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63)

“เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว” ถูกทำให้สำเร็จจริงบางส่วนแล้วในสมัยของพระเยซู; มันถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วอย่างเต็มเปี่ยมมากขึ้นในวันฟื้นเทออสต์และในวันเหล่านั้นที่ตามหลังวันฟื้นเทออสต์ เมื่อพวกอัครทูตเทศนาพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า: “ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกซึ้งซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจน์แล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี” (1 ทธ. 3:16)

“เวลาที่กำหนด” ที่ถูกพูดถึงในพระคำข้อนี้ได้กินเวลาเกือบสองพันปีแล้ว และจะกินเวลาต่อไปจนกว่าเจ้าสาวของพระคริสต์ครบบริบูรณ์และคริสตจักรถูกรับขึ้นไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ (1 ธส. 4:13-18)

ข้อ 26 และ 27: “เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์”

พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้กำเนิดและแหล่งที่มาของชีวิต; พระเยซูทรงเป็นผู้ให้กำเนิดชีวิตนิรันดร์: “และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็ทรงกลายเป็นผู้จัดความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์” (ฮบ. 5:9) ในยุคนิรันดร์เหล่านั้นที่อยู่ข้างหลังเรา, ก่อนที่โลกนี้ได้ถูกสร้างขึ้น, ก่อนที่สิ่งใดๆ ได้ถูกเนรมิตสร้าง, มันถูกกำหนดไว้ก่อนแล้วโดยพระเจ้าในคำปฏิญาณนิรันดร์ของพระองค์ที่พระเยซู, พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียว, จะต้องเป็นผู้เดียวที่แจกจ่ายและประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่คนเหล่านั้นที่ฟังพระวจนะของพระองค์และเชื่อจากหัวใจ: “และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 5:11)

การ “ประทานให้” ในที่นี้ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าพระเยซูทรงด้อยกว่าพระบิดาในเรื่องสารัตถะแบบพระเจ้าของพระองค์ สิ่งเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในพระคำสองข้อนี้ว่าถูกประทานให้แก่พระองค์ก็ถูกประทานให้ตอนที่พระองค์ทรงรับตำแหน่งในฐานะคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

พระเจ้าได้ประทานให้พระเยซู “มีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์” - และที่มีพื้นฐานอยู่บนข้อเท็จจริงนี้คือ สิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะกระทำการในฐานะผู้พิพากษาที่ซอซธรรมของมนุษย์ทุกคน “การพิพากษา” ของพระองค์ในที่นี้เกี่ยวข้องกับความเป็นมนุษย์ของพระองค์-ในฐานะบุตรมนุษย์พระองค์จะทรงพิพากษามนุษย์ทุกคนเพราะว่าพระองค์ทรงเข้าใจมนุษย์อย่างถ่องแท้ พระองค์ทรงมีประสบการณ์ในทุกสิ่งที่เราประสบ, แต่ไม่ทรงมีบาป พระองค์ทรงถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างเรา ด้วยเหตุนี้ในทางประสบการณ์พระองค์จึงทรงมีความเข้าใจเต็มเปี่ยมในเรื่องสถานะต่างๆ ของมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง ถึงแม้ว่าเป็นมนุษย์ที่ไม่มีผู้ใดจะกล่าวโทษได้ก็ตาม; ไม่มีอุบายหรือบาปในพระองค์เลย

มันเป็นความจริงที่ว่าพระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาคนทั้งปวง (ฮบ. 12:23); แต่มันก็เป็นความจริงเช่นกันว่าพระเจ้าพระบุตร, พระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ, ทรงเป็นผู้ที่จะกระทำการพิพากษาทั้งปวงและประทับบนพระที่นั่งแห่งการพิพากษาในวันสุดท้ายนั้น

ในส่วนของคนที่ไม่ได้รับความรอด วิวรณ์ 6:15-17 บอกเราว่า “กษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและซอกหินตามภูเขา พวกเขาเรียกร้องบอกกับภูเขาและซอกหินว่า “จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า” (แน่นอนว่า “พระเมษโปดก” หาใช่ใครอื่นไม่ นอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า)

เราอ่านเกี่ยวกับคนไม่เชื่อทั้งหลายอีกว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่

สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่ จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษา ตามการกระทำของตนหมดทุกคน แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในปีงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในปีงไฟ” (วิว. 20:11-15) พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่จะพิพากษาคนเป็นและคนตายในการปรากฏและอาณาจักรของพระองค์ ผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกพิพากษา และรับบำเหน็จสำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา; บางคนจะได้รับบำเหน็จ, บางคนจะขาดบำเหน็จ เมื่อการงานต่างๆของพวกเขาถูกเผาไหม้:

“เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อสร้างด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลานั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าเราจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อสร้างทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” (1 คร. 3:11-15)

ผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกพิพากษาสำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา-ไม่ใช่ว่าพวกเขาจะรอดหรือไม่รอด, ด้วยว่าคำถามนั้นถูกสะสางเรียบร้อยแล้วในชีวิตนี้; แต่คริสเตียนทุกคนต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับการรับใช้และการทำหน้าที่คนต้นเรือนของตน: “เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว” (2 คร. 5:10)

การเป็นขึ้นจากตายสองอย่าง

ข้อ 28 และ 29: “อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้ประพฤติชั่วก็ฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา”

คนเหล่านั้นที่ฟังพระเยซูก็ประหลาดใจกับสิ่งที่พระองค์ตรัส พวกเขาประหลาดใจกับคำพูดเกี่ยวกับสิทธิอำนาจแบบพระเจ้าของพระองค์และการได้รับมอบหมายภารกิจที่จะทำให้คนที่ตายแล้วในบาปมีชีวิตขึ้นมา, ที่จะประทานชีวิตแก่คนเหล่านั้นที่ฟังพระวจนะของพระองค์และเชื่อในพระองค์, และที่จะพิพากษาทุกสิ่งแต่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “อย่าประหลาดใจเลย เพราะว่ามีสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่มากกว่านี้อีกที่จะมา”

“เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว” การใช้คำกริยาปัจจุบันกาลของวันๆหนึ่งที่อยู่ห่างไกลออกไปเหลือเกินก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าเมื่อพระเจ้ากำลังตรัสถึงบางสิ่งที่จะเกิดขึ้น มันก็เหมือนกับว่าได้เกิดขึ้นแล้ว นี่เป็นหลักการเดียวกันกับที่ถูกต้องในอิสยาห์ 9:6 ที่เราอ่านว่า “ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา” แทนที่จะเป็น “เด็กคนหนึ่งจะเกิดมา” พระเยซูยังไม่เกิดนานอีกหลายปีหลังจากคำพยากรณ์นั้นได้ถูกเขียนขึ้น แต่เมื่อพระเจ้าตรัสมัน มันก็เหมือนกับว่าได้สำเร็จจริงแล้ว

“บรรดาผู้ที่อยู่ในอูโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์” นี่เป็นความจริงเดียวกันกับที่ลูกประกาศในดาเนียล 12:2: “และคนเป็นอันมากในพวกที่หลับในผงโคลนแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็เข้าสู่ความอับอายและความขายหน้านิรันดร์” นี่คือความจริงตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเป็นขึ้นของคนตาย-ทั้งคนดีและคนชั่ว ไม่มีอะไรที่เรียกกันว่าการดับสูญของจิตวิญญาณ; ร่างกายกลับคืนสู่ดิน, จิตวิญญาณที่บังเกิดใหม่แล้วก็กลับไปหาพระเจ้า, และจิตวิญญาณของคนชั้วก็ต้องไปนรก จงสังเกตว่า “บรรดาผู้ที่อยู่ในอูโมงค์ฝังศพจะออกมา”-ไม่ใช่แค่คนชอบธรรม, ไม่ใช่แค่คนชั่ว, ไม่ใช่แค่คนบางชนชั้น, แต่ทุกคนจะออกมา-แต่ไม่ใช่ทุกคนในเวลาเดียวกัน, ดังที่เราจะเรียนรู้ในการศึกษาพระคำข้อนี้ต่อไป พระวณะของพระเจ้าไม่ได้สอนอะไรที่เรียกกันว่า “การเป็นขึ้นแบบเหมารวม” หรือ “การพิพากษาแบบเหมารวม” เลย หนึ่งในพันปีแยกการเป็นขึ้นจากตายทั้งสองครั้งนั้นออกจากกัน; คนชอบธรรมที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นเมื่อการรับขึ้นไปมาถึงในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น, คนชั้วที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นในอีกหนึ่งพันปีต่อมา:

“ข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น ทรงมอบให้เป็นผู้ที่จะพิพากษา และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งปวงที่ถูกตัดศีรษะ เพราะเป็นพยานของพระเยซู และเพราะพระวณะของพระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี แต่คนอื่น ๆ ที่ตายแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี นี่แหละคือการฟื้นจากความตายครั้งแรก ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นบุตรโอรสของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี” (วิว. 20:4-6)

ถ้ามีการเป็นขึ้นจากตายแค่ครั้งเดียว ทำไมพระคัมภีร์ถึงกล่าวว่า “นี่แหละคือการฟื้นจากความตายครั้งแรก ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์”? ทำไมพระวณะกล่าวถึงการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกถ้าไม่มีครั้งที่สอง?”

“คนอื่น ๆ ที่ตายแล้ว” ที่ไม่มีชีวิตจนกระทั่งอีกหนึ่งพันปีหลังจากการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้นคือใคร? คำตอบถูกพบในจดหมายของเปาโลที่เขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกา: “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบิดี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน” (1 ธส. 4:16) เฉพาะคนชอบธรรมที่ตายไปแล้วเท่านั้นจะถูกทำให้เป็นขึ้นในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก ไม่มีคนชั่วสักคนเดียวจะถูกทำให้เป็นขึ้นในเวลานั้น คนชั่วทุกคนที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นในอีกหนึ่งพันปีต่อมาที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว

คนสองจำพวกจะถูกทำให้เป็นขึ้น แต่พวกเขาจะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยต่างกันหนึ่งพันปี-คนกลุ่มหนึ่งจะถูกทำให้เป็นขึ้นมาสู่ความสุข, สง่าราศี, และความปิติชั้วนิรันดร์ (นี่คือ “การเป็นขึ้นจากตายแห่งชีวิต”); คนอีกกลุ่มที่เหลือจะถูกทำให้เป็นขึ้นในอีกหนึ่งพันปีต่อมาใน “การเป็นขึ้นแห่งความพินาศ (หรือการพิพากษา)”

คนเหล่านั้นใน “การเป็นขึ้นจากตายแห่งชีวิต” จะเป็นคนทั้งหลายที่ได้ “ประพฤติดี”-คนเหล่านั้นที่ได้กระทำงานของพระเจ้าโดยเชื่อในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ คนเหล่านั้นใน “การเป็นขึ้นจากตาย

แห่งการพิพากษา” จะเป็นคนที่หลายที่ได้ “ประพาศิษ”-พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซู ซึ่งเท่ากับเป็นการเรียกพระเจ้าว่าเป็นผู้ตรัสสมุสา (1 ยอห์น 5:10)

คุณจะอยู่ใน “การเป็นขึ้นจากตายแห่งชีวิต” ไหมครับ? หรือคุณจะอยู่ใน “การเป็นขึ้นจากตายแห่งการพิพากษา”? คำตอบของคุณจะขึ้นอยู่กับว่าคุณเชื่อในพระเยซูหรือปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์ การเชื่อในพระองค์นำมาซึ่งชีวิต; การปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์ก็จะจัดกลุ่มคุณโดยอัตโนมัติสำหรับการเป็นขึ้นจากตายแห่งการพิพากษา: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่ได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 3:18)

ชีวิตไม่มีวันสิ้นสุด; ข้อ 28 และ 29 พิสูจน์เรื่องนี้ จะมีการเป็นขึ้นจากตาย-สู่ชีวิตนิรันดร์ หรือไม่ก็สู่ความตายนิรันดร์ พระคำสองข้อนี้ยังปฏิเสธหลักคำสอนที่ว่าพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความรักคงจะไม่ยอมให้จิตวิญญาณดวงหนึ่งต้องถูกทรมานในนรก พระเจ้าทรงเป็นความรัก แต่พระองค์ก็ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญเช่นกัน (ฮบ. 12:29) พระวณะของพระเจ้าสอนอย่างชัดเจนว่าคนชั่วจะถูกทำให้เป็นขึ้นอย่างแน่นอนพอๆกับที่เหล่าวิสุทธิชนจะถูกทำให้เป็นขึ้น (กิจการ 24:15; 1 คร. 15:51-57)

ข้อ 28 บอกเราว่าในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น คนที่ตายไปแล้วจะ “ได้ยินเสียงของพระองค์” 1 โครินธ์ 15:52 บอกเราว่าการเป็นขึ้นจากตายครั้งนี้จะถูกนำหน้าโดย “เสียงแตรสุดท้าย” ใน 1 เธสะโลนิกา 4:16 เราอ่านเกี่ยวกับ “เสียงกู่ก้อง...สำเนียงของเทพบดี...เสียงแตรของพระเจ้า” เราไม่ทราบว่าเป็นเสียงเหล่านั้นของแตรนั้นจะส่งเสียงออกมาอย่างไร แต่คนตายเหล่านั้นจะได้ยินและออกมา-คนชอบธรรมที่ตายไปแล้วที่การรับขึ้นไปที่นั่น, คนชั่วที่ตายไปแล้วที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว-และในการเป็นขึ้นจากตายแต่ละครั้งนั้น ร่างกายจะถูกทำให้เป็นขึ้นมา จิตวิญญาณของผู้ชอบธรรมไปยังเมืองบรมสุขเกษมตอนตาย และจิตวิญญาณของคนชั่วก็ไปนรก พระคัมภีร์กล่าวเรื่องนี้ชัดเจน: เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร แต่ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี ข้าพเจ้าลังเลใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก” (ฟป. 1:21-23)

ใน 2 โครินธ์ 5:6-8 เราอ่านว่า “เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมอแล้วว่า ขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า (เพราะเราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น) เรามีความมั่นใจ และเราปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้”

ในลูกา 23:43 พระเยซูตรัสแก่โจรที่สำนึกผิดบนกางเขนนั่นว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม”

เกี่ยวกับจิตวิญญาณของคนชั่วตอนตาย เราต้องการแค่พระคำตอนเดียวเท่านั้น-ลูกา 16:19-31 มีเศรษฐีคนหนึ่ง, มีขอทานคนหนึ่ง ขอทานคนนั้นตาย “และเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม” (สถานที่แห่งสันติสุขและการหยุดพัก, เมืองบรมสุขเกษม) เศรษฐีคนนั้นก็ตายเช่นกัน, ถูกฝังไว้, “แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก” ผู้คนไม่ลืมตาในหลุมศพ ดังนั้นเราจึงทราบว่านรกไม่ใช่หลุมศพ เศรษฐีนั้นสามารถมองเห็นอับราฮัม พร้อมกับลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน, และเขาก็ร้องบอกอับราฮัมว่า “ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอ

ใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตราหูกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้” แต่อับราฮัมตอบว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล้าโลม แต่ (เดี๋ยวนี้) เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน นอกจากนั้น ระหว่างพวกเรา กับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ไม่ได้”

ข้อพระคำตอนนี้แค่ตอนเดียวก็เพียงพอแล้วที่จะปฏิเสธหลักคำสอนเรื่อง “การกลับของจิตวิญญาณ” คนใดที่ยอมอ่านพระวจนะของพระเจ้าด้วยความคิดที่เปิดออกและใจที่เปิดออก, โดยไม่พยายามที่จะพิสูจน์ประเด็นทางศาสนาแต่ยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านทางพระวจนะ, ก็สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าชั่วเสี้ยววินาทีที่คนๆหนึ่งจากโลกนี้ไป เขาก็ลืมตา-ในเมืองบรมสุขเกษม หรือไม่ก็ในนรก! องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเช่นนั้น-และผมก็กล่าวกับเปาโลว่า “ขอพระเจ้าทรงสถิตย์จริงเถิด” ถึงแม้ว่ามนุษย์ทุกคนบนแผ่นดินโลกถูกพิสูจน์ว่าเป็นคนมุสาก็ตาม (ดู โรม 3:4)

คำพยานที่พระบิดาประทานให้แก่พระเยซู

ข้อ 30: “เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา”

ในข้อ 27 พระเยซูทรงประกาศสิทธิอำนาจของพระองค์ที่จะทำการพิพากษาต่อมนุษย์ทุกคน และในพระคำข้อนี้พระองค์ทรงปฏิเสธแนวคิดใดๆที่ว่าการพิพากษานี้เป็นเรื่องของความประสงค์ของพระองค์เองหรือของการกระทำของพระองค์เอง: “เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น” นี้ประกาศถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระบิดาและพระบุตรเหมือนเดิม ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเต็มพระทัยที่จะอยู่ได้บังคับต่อความประสงค์ของพระบิดาก็เป็นการรับประกันถึงความสุจริตที่ไม่มีข้อผิดพลาดแห่งการพิพากษาของพระองค์: “การพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา” มีความสมัคสมานสามัคคีอันสมบูรณ์และไม่ขาดตอนระหว่างพระประสงค์ของพระเยซูพระบุตรและพระประสงค์ของพระเจ้าพระบิดา นี้ไม่ได้สื่อถึงความอ่อนแอ แต่เป็นคำตรัสของพระเจ้าเกี่ยวกับฤทธานุภาพอันไม่อาจบรรยายได้ของพระเจ้าต่างหาก เมื่อพระเยซูตรัสว่า “เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้” พระองค์ก็ทรงหมายความว่าพระองค์ไม่สามารถกระทำสิ่งใดที่ขัดแย้งกับพระประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ได้เลย นี่สอดคล้องกับพระลักษณะแบบพระเจ้าของพระองค์: ในฐานะพระเจ้าพระบุตร พระประสงค์ของพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกันกับพระเจ้าพระบิดา และมันเป็นไปได้เลยที่พระองค์จะแสวงหาความประสงค์ของพระองค์เองโดยที่ไม่พึ่งพาและปราศจากพระประสงค์ของพระบิดา

นี่ถูกนำเสนอในอิสยาห์ 11:2,3: “และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการวินิจฉัยและอานุภาพ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ความพึงใจของท่านก็ในความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ท่านจะไม่พิพากษาตามซึ่งตาท่านเห็น หรือตัดสินตามซึ่งหูท่านได้ยิน”

พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าในส่วนของความเป็นพระเจ้า, บุตรมนุษย์ในส่วนของเนื้อหนัง; และ*ในฐานะบุตรมนุษย์* พระประสงค์ของพระองค์ก็เป็นแบบมนุษย์และเป็นแบบพระเจ้าด้วย ในสวนเกทเสมนี ขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐาน เหนือของพระองค์กลายเป็นเหมือนโลหิตหยดใหญ่ ในคำบรรยายของมาระโก เกี่ยวกับคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าในสวนเกทเสมนี เขาบอกเราว่าพระเยซูทรงเห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้พระองค์*อัศจรรย์ใจ* (คำกรีกอ่านว่า “บางสิ่งซึ่งพระองค์หวาดกลัว”) อ่านบันทึกเรื่องราวในมาระโก 14:32-42 ถ้าเราศึกษาเพลงสดุดีบทต่างๆที่พยากรณ์ถึงความมรณาอันน่ากลัวที่พระเมษโปดกของพระเจ้าจะทรงสิ้นพระชนม์ เราก็จะเข้าใจอย่างถ่องแท้มากขึ้นถึงสิ่งที่พระองค์เห็นในสวนนั้นที่ทำให้พระองค์*อัศจรรย์ใจ* และหวาดกลัว พระองค์สามารถมองเห็นผ่านดวงตามนุษย์ที่ไม่ถูกบาปทำให้มัวหมอง; พระองค์ทรงเห็นความสยดสยองของบาป, *คำจ้วงอันน่ากลัว*ของบาป, และทรงอธิษฐานว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้ไปทำตามพระทัยของพระองค์” (มธ. 26:39) แต่พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงสามารถมองเห็นผ่านพระเนตรของพระเจ้าเช่นกัน ความจริงเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ-พระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์, พระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงถูกสำแดงในสามพระภาค-ต้องเป็นหัวข้อหนึ่งที่ลึกซึ้งในความคิดของมนุษย์เสมอ มันเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก และยากมากขึ้นไปอีกที่จะเขียนเกี่ยวกับหรือบรรยายเป็นถ้อยคำ

ข้อ 31: “ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง”

พระเยซูทรงตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์กำลังถูกไต่สวนอยู่, โดยทรงปกป้องคำกล่าวอ้างของพระองค์ต่อหน้าพวกยิวที่ปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะยอมรับและยึดมั่นตามกฎพระคัมภีร์เรื่องหลักฐานภายใต้พระราชบัญญัติ-คำพยานของพยานสองปากหรือมากกว่านั้น:

“ผู้ใดฆ่าเขาตาย ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียตามปากของพยาน แต่อย่าประหารชีวิตผู้ใดด้วยมีพยานปากเดียว” (กตว. 35:30)

“ผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายนั้น ให้มีพยานสองหรือสามปากยืนยันว่าผู้นั้นมีความผิด จึงให้ปรับโทษถึงตายได้ อย่าลงโทษผู้ใดถึงตายด้วยพยานปากเดียว” (พบญ. 17:6) ดู ยอห์น 8:15-18 เช่นกัน

พวกยิวที่พระเยซูทรงเป็นพยานให้การต่อหน้านั้นรู้จักพระราชบัญญัติ และพระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาจะประกาศคำพยานของพระองค์ว่าไม่เป็นความจริงถ้าพระองค์ทรงให้การ*เพียงลำพัง*ในนามของพระองค์เอง; แต่มีพยานอื่นๆอีก ดังที่ปรากฏชัดในข้อพระคำต่างๆที่ตามมา

คำพยานของพระเจ้าพระบิดา

ข้อ 32: “มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง”

พระเยซูกำลังตรัสในที่นี้ถึงพระเจ้าพระบิดาของพระองค์ คำกล่าวตรงนี้อยู่ในรูปปัจจุบันกาล-“เป็นพยาน...ทรงเป็นพยานถึงเรา” คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาคงจะเป็นอดีตกาล ด้วยว่ามันจบสิ้นไปแล้ว

“และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง” พระเยซูทรงอยู่กับพระเจ้าในเริ่มแรกนั้นและทรงทราบมาตั้งแต่เริ่มแรกว่าคำพยานของพระองค์เป็นความจริงที่สมบูรณ์แบบ เพราะว่าการที่พระเจ้าทรงเป็นความจริงและเป็นไปไม่ได้เลยที่พระองค์จะโกหก (ฮบ. 6:18; ทต. 1:2)

คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ข้อ 33: “ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหา ยอห์น และยอห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง”

พระเยซูทรงอ้างอิงตรงนี้ถึงคณะผู้แทนที่ถูกส่งไปโดยสภาซานเฮดรินเพื่อถามคำถามยอห์น ดังที่ลูกบันทึกลงในบทที่ 1, ข้อ 19-27 ยอห์นประกาศอย่างชัดเจนว่าเขาไม่ใช่พระเมสสิยาห์, เขาเป็นเพียงผู้ส่งสารที่ประกาศการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ จากนั้นวันหนึ่งเขาก็กล่าวแก่พวกเขาว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้าเถิด!”

คนกลุ่มนี้ยอมรับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในฐานะศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง, พวกเขาชื่นชมยินดีในตัวเขาและติดตามเขาชั่วระยะเวลาหนึ่ง, พวกเขาได้ยินถ้อยคำแห่งความจริงที่ถูกกล่าวโดยเขาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมษโปดกของพระเจ้า พวกเขาได้ยินแล้ว-แต่พวกเขาก็ไม่ยอมรับคำพยานของเขา

ข้อ 34: “เรามีได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวถึงเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด”

เป็นความจริงที่ว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ถูกพระเจ้าแต่งตั้งเพื่อเป็นพยานถึงพระเมสสิยาห์และเพื่อประกาศการเสด็จมาของกษัตริย์องค์นั้น; แต่พระเยซูก็ไม่ทรงฟังคำพยานของยอห์นหรือของมนุษย์อื่นใดทั้งนั้น คำพยานของพระองค์เรื่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเตือนความจำพวกยิวเรื่องความไม่เสมอต้นเสมอปลายของพวกเขา พวกเขาเชื่อว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง, พวกเขาเชื่อว่าเขาถูกส่งมาจากพระเจ้า, พวกเขาถึงกับประหลาดใจด้วยซ้ำถ้าเขาอาจเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอย-แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะเชื่อพระเมสสิยาห์ผู้ที่ยอห์นได้ประกาศแล้ว ถ้าพวกธรรมาจารย์, พวกผู้อาวุโส, และพวกบุนีนาใหญ่เชื่อยอห์น, ถ้าพวกเขาเชื่ออย่างแท้จริงว่าเขาเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง, ดังนั้นเพื่อที่จะเป็นคนที่ไม่เสมอต้นเสมอปลาย พวกเขาก็ควรเชื่อพระองค์ผู้ที่ยอห์นประกาศว่าเป็นพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ผู้จะเสด็จมาของพวกเขา กรูณาศึกษา มัทธิว 21:23-27

ข้อ 35: “ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของยอห์นนั้น”

ยอห์นให้การคารวะอย่างสูงต่อยอห์นในคำพยานนี้ ผู้คนมากมายวันนี้ชอบที่จะ “ส่องแสง” แต่ยอห์นเป็น “โคมที่จุดสว่างไสว” (ตรงตัวคือ “โคมที่ลุกไหม้และส่องสว่าง”) ผู้นำทางศาสนาหลายคนชอบที่จะเป็นจุดสนใจแต่พวกเขาไม่ชอบที่จะลุกไหม้ เรายังลุกไหม้เพื่อพระเยซูมากเท่าไร เราก็ยังส่องสว่างเจิดจ้ามากขึ้นต่อหน้าเพื่อนมนุษย์ของเรา ยอห์นสารภาพว่าเขาไม่ใช่ความสว่างนั้น, เขาเป็นเพียงเสียงหนึ่งทีประกาศความสว่างนั้น, แต่พระเยซูทรงเป็นพยานรับรองว่ายอห์นเป็นโคมอันหนึ่งที่ถูกลงมาจากเบื้องบน, “โคมอันหนึ่งที่ลุกไหม้และส่องสว่าง” (ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่า ในขณะที่ยอห์นตายไปแล้วหรือไม่ก็ติดคุกอยู่ เขาส่องแสงความสว่างนั้นที่พระเจ้าทรงส่งเขามาให้ส่องแสง และจากนั้นงานรับใช้ของเขาก็ปิดฉาก)

พระเยซูทรงเตือนความจำพวกยิวว่าพวกเขา “ก็พอใจที่จะชื่นชมยินดี” ในความสว่างของยอห์น มัทธิว 3:5 บอกเราว่า “ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหายอห์น” แม้แต่พวกสะดูสีและพวกฟาริสีก็มาเพื่อที่จะรับบัพติศมาของเขา (มธ. 3:7) ผู้ชนมหาศาลแห่งกันมาหายอห์นในลักษณะเดียวกับที่พวกเขาแหกกันไปหาเหล่าผู้นำทางศาสนาที่โดดเด่นในสมัยนี้; แต่พวกเขาได้มาหายอห์นในความโหดเหี้ยมและติดตามเขาไปเพราะความตื่นเต้นของผู้ชนเหล่านั้น เนื่องจากพวกเขาคาดหวังว่าพระเมสสิยาห์จะเป็นผู้นำทางทหารที่ยิ่งใหญ่ที่จะพิชิตพวกโรมและช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดพ้นจากการปกครองของโรม มันจึงเป็นไปได้อย่างยิ่งที่พวกเขาติดตามยอห์นโดยหวังว่าจะได้รับความโปรดปรานทางการเมืองเมื่อพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมา พวกเขายินดีที่จะชื่นชมยินดีในความสว่างของยอห์น, พวกเขาเพลิดเพลินยิ่งนักในการออกไปฟังเขาพูด, พวกเขาถึงขนาดยอมมอบตนต่อบัพติศมาของเขาด้วยซ้ำ-แต่พวกเขาก็ปฏิเสธพระคริสต์ของเขา!

“ชั่วขณะหนึ่ง” ถูกใช้ในที่นี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้คนเหล่านี้เป็นคนที่ไม่คงเส้นคงวาขนาดไหน งานรับใช้ของยอห์นปลุกเร้าและทำให้พวกเขาตื่นเต้น-แต่เพียงแค่ชั่วครู่เท่านั้น ยอห์นไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย; งานรับใช้ของเขายังเป็นเหมือนเดิม; แต่ผู้ชนเหล่านั้นที่ได้ติดตามเขามาเปลี่ยนแปลงในเวลาอันสั้น

คำพยานแห่งพระราชกิจต่างๆของพระเยซู

ข้อ 36: “แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เรา ทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา”

การอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูเป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่กว่าถ้อยคำของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ถึงแม้ว่ายอห์นถูกส่งมาอย่างแน่นอนโดยพระเจ้าพระบิดาเพื่อประกาศการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ยอห์นไม่ได้กระทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ผู้คนก็ติดตามเขาในฝูงชนมหาศาล; แต่เมื่อพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงเสด็จมาแล้ว โดยกระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ต่างๆ ผู้คนเหล่านั้นก็ไม่สนใจ พวกเขาปฏิเสธพระองค์และเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์เสีย

มีอีกสามหนในข่าวประเสริฐของยอห์นที่พระเยซูทรงบอกประชาชนเหล่านั้นให้ดูพระราชกิจต่างๆของพระองค์และเชื่อว่าพระองค์ทรงถูกส่งมาจากพระเจ้า โดยประกาศว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำเป็นข้อพิสูจน์ถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์และความเป็นพระเจ้าของพระองค์:

ยอห์น 3:2: “(นิโคเดมัส) ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า “รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย” ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูไม่ได้ปฏิเสธสิ่งที่นิโคเดมัสกล่าวก็ถือว่าเป็นคำประกาศในตัวเองแล้วถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์

ยอห์น 10:25: “พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา”

ยอห์น 15:24: “ถ้า ฌ ท่ามกลางพวกเขา เรามิได้กระทำการซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาจักจะไม่มีความบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา”

เราควรทราบดีว่าขณะที่พวกเขาเสริญและพวกเขาสรรเสริญวันนี้ปฏิเสศการอัครรรยต่างๆของพระเยซู พวกเขาไม่เคยตั้งคำถามเลยสักครั้งถึงคำกล่าวของพระองค์เกี่ยวกับการอัครรรยต่างๆของพระองค์ พวกเขาประกาศว่าพระองค์ทรงกระทำการอัครรรยต่างๆโดยอำนาจของซาตาน แต่พวกเขาไม่ได้ปฏิเสธข้อเท็จจริงเรื่องการอัครรรยเหล่านั้น

พระเยซูทรงกระทำการอัครรรยที่โดดเด่นหลายประการ, การอัครรรยต่างๆที่ก้าวข้ามกฎต่างๆทางการแพทย์และแม้แต่ก้าวข้ามกฎต่างๆของธรรมชาติ พระองค์ทรงแตะต้องคนโรคเรื้อน-และโรคเรื้อนนั้นก็ถูกชำระให้สะอาด พระองค์ตรัสคำๆหนึ่ง-และทะเลที่มีพายุก็เริ่มสงบ พระองค์ทรงบัญชา-และคนตายก็ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ พระองค์ทรงเดินบนน้ำทะเล-ไม่ใช่แบบลึบๆ แต่ต่อหน้าพยานหลายคน พระองค์ทรงกระทำการอัครรรยต่างๆของพระองค์ต่อหน้าผู้คน, พระองค์ไม่ทำการอัครรรยเหล่านั้นในที่ลับๆ; และการอัครรรยทั้งหมดของพระองค์ก็เป็นประโยชน์แก่มนุษย์, ไม่ใช่แค่เป็นการแสดงฤทธิ์เดชเพื่อดึงดูดฝูงชน

พระองค์ตรัสถึงการอัครรรยต่างๆของพระองค์ว่าเป็น “งานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ” อันเป็นการประกาศว่าสิ่งที่พระองค์กำลังกระทำนั้นไม่ได้ถูกกระทำตามอำเภอใจของพระองค์เอง แต่โดยพระประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ ทุกสิ่งที่พระองค์กระทำ, ทุกย่างก้าวที่พระองค์เดินไป, ทุกคำที่พระองค์ตรัส, และทุกการอัครรรยที่พระองค์กระทำคือ คำพยานว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรงส่งพระองค์เข้ามาในโลกและว่าพระบิดาทรงอยู่ในพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ พระบิดาและพระบุตรทรงเป็นหนึ่งเดียวกันในพระราชกิจต่างๆและในคำพูด

คำพยานของพระเจ้าผ่านทางพระคัมภีร์

ข้อ 37 และ 38: “และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์ และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น”

พระเยซูทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาไม่เคยเห็นรูปร่างของพระเจ้าพระบิดา และไม่เคยได้ยินเสียงของพระองค์ด้วย-โดยชี้ย้อนไปยังคำตรัสของพระเจ้าเกี่ยวกับโมเสสในอพยพ 33:18-23: “โมเสสจึงกราบทูลว่า “ขอทรงโปรดสำแดงสง่าราศีของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด” พระองค์จึงตรัสตอบว่า “เราจะให้คุณความดีของเราประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า และเราจะประกาศนามของเราคือ พระเยโฮวาห์ ให้ประจักษ์ต่อหน้าเจ้า เราประสงค์จะโปรดปรานผู้ใด เราก็จะโปรดปรานผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาแก่ผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น” พระองค์จึงตรัสว่า “เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะมนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้” พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า “ดูเถิด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนศิลานั้น แล้วขณะที่สง่าราศีของเรากำลังผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลาและจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเราจนกว่าเราจะผ่านไป เมื่อเราเอามือของเราออกแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราเจ้าจะมีได้เห็น”

ชนชาติอิสราเอลไม่ได้เข้าใจหรือเชื่อฟังเสียงของพระเจ้าที่มายังประชาชาติของตน และพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังเสียงของโมเสสด้วย, ผู้ที่พวกเขาได้ฝากความหวังของตนไว้, ดังที่ถูกยืนยันในข้อ 45 ของบทนี้: “อย่าคิดว่าเราจะพ้อท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้พ้อท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายวางใจอยู่” **บัดนี้**พวกเขา

ปฏิเสศที่จะฟังพระบิดา ผู้ซึ่งในขณะนั้นกำลังตรัสแก่พวกเขา “ทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรพรพลังทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกาลจักรวาลโดยพระบุตร” (ฮบ. 1:1, 2) พวกเขาปฏิเสศที่จะเห็นหรือฟังพระบุตรของพระเจ้าผู้ซึ่งกำลังตรัสแก่พวกเขาในขณะนั้น และกระนั้นพระเยซูเองก็ทรงเป็นการสำแดงของพระบิดาในรูปลักษณะที่ปรากฏแก่ตา, ตัวแทนของพระบิดาบนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ตรัสแก่ฟิลิปว่า “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:9) แต่พวกยิวที่ได้ปฏิเสศที่จะฟังถ้อยคำของโมเสสในความเชื่อฟัง, บัดนี้ก็ปฏิเสศที่จะฟังพระวาทะของพระเจ้าซึ่งถูกกล่าวโดยพระองค์เองในกายเนื้อหนัง!

“ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์...” อาจารย์สอนพระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะว่านี่อ้างอิงถึงเวลานั้นที่พระเจ้าตรัสตอนที่พระเยซูทรงรับบัพติศมาในมัทธิว 3, และบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายด้วยในมัทธิว 17; แต่ผมไม่เชื่อว่านี่เป็นความหมายตรงนี้ พระเยซูแค่ประกาศตรงนี้ว่าพวกเขาไม่เคยได้ยินเสียงของพระเจ้าหรือเห็นรูปร่างของพระองค์เลย สิ่งที่พระเยซูตรัสแก่พวกเขาตรงนี้ก็คือ “เราไม่ได้กำลังกล่าวถึงเสียงซึ่งเป็นที่ได้ยินเมื่อเราบอกท่านทั้งหลายว่าพระบิดาได้ทรงเป็นพยานถึงเรา เรากำลังพูดถึงคำพยานแบบที่แตกต่างไปอย่างมาก”-พระวาทะนิรันดร์ของพระเจ้า พระวาทะไม่เพียงกำลังถูกกล่าวแก่พวกเขาเท่านั้น, จริงๆแล้วพระวาทะกำลังยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว-พระเยซู, พระวาทนะผู้ทรงรับสภาพมนุษย์

“ท่านทั้งหลาย...ไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์” แน่แน่นอนว่านี่สอนว่าพระเจ้าพระบิดาทรงมีรูปร่าง, ว่าพระองค์ทรงเป็นบุคคลหนึ่งถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณนิรันดร์องค์หนึ่งก็ตาม, เหมือนกับที่พระเยซูทรงประกาศแก่หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น พระเจ้าพระบิดาไม่เคยถูกพบเห็นโดยมนุษย์เลย ด้วยว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมองดูพระเจ้าและมีชีวิตอยู่ได้ บุคคลที่ได้ปรากฏแก่**อับราฮัม**คือ พระเจ้าพระบุตร, พระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ **พระองค์**ทรงเป็นผู้ที่ได้ปรากฏแก่ศาสดาพยากรณ์และผู้คนหลากหลายในหลากหลายโอกาสในภาคพันธสัญญาเดิม ใน 1 ทิโมธี 6:15, 16 เปาโลพูดถึงพระเจ้าพระบิดาว่าทรงเป็น “*ความสว่างที่ซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง*” ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพจะมีแต่พระองค์นั้น สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน”

“ท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน” คนเหล่านี้คุ้นเคยดีกับข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม แต่ข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นไม่ได้ดำรงอยู่ในใจของพวกเขา; ความรู้ของพวกเขาเป็นเพียงความรู้ของความคิดเท่านั้น พวกเขาพิสูจน์ให้เห็นความโหดเหี้ยมและความมืดฝ่ายวิญญาณของตนโดยการปฏิเสศที่จะต้อนรับพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า, โดยการปฏิเสศที่จะเชื่อพระวาทะของพระเจ้าเกี่ยวกับว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด ถ้าพวกเขาได้รู้จักพระวาทนะตามที่มันถูกบันทึกไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาก็คงจะรู้จักพระเมสสิยาห์ของตนแล้ว, พวกเขาก็คงจะเชื่อในพระเยซูแล้ว, พวกเขาก็คงจะเชื่อถ้อยคำของพระองค์แล้ว

ข้อ 39: “จง**ค้นหา**ในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา”

“จง**ค้นหา**ในพระคัมภีร์” ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีหลายทศวรรษ: เหล่าผู้รู้ภาษากรีกเห็นพ้องตรงกันว่าความหมายตรงนี้อาจเป็น “ท่านทั้งหลาย**ค้นหา**พระคัมภีร์” คนอื่นๆก็เชื่อว่าพระเยซูทรงหมายความว่า “จงไปและ**ค้นหา**พระคัมภีร์ของพวกท่านเองเถิด” โดยเชิญชวนพวกยิวให้อ่านทวนและศึกษาหนังสือต่างๆของ

โมเสส, อิสยาห์, เศคาริยาห์ “จงตรวจสอบพระคัมภีร์ของพวกท่าน-พระวจนะซึ่งได้ประทานให้แก่พวกท่านโดยพระเยโฮวาห์ผ่านทางเหล่าผู้บริสุทธิ์สมัยโบราณ จงทำความเข้าใจกับคำพยากรณ์เหล่านั้นในพระคัมภีร์ของพวกท่าน และพวกท่านจะค้นพบว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นเป็นพยานอย่างชัดเจนถึงเราและชี้เรว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกท่าน ถ้าพวกท่านอยากรู้จริงๆว่าพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกท่านตรัสอะไรเกี่ยวกับเรา พวกท่านก็จะพบคำพยานของพระองค์เกี่ยวกับเราในพระคัมภีร์ของพวกท่าน” เมื่อเราพิจารณาเหล่าผู้นำของธรรมศาลายิวในคำกล่าวโทษพระเยซูของพวกเรา เราก็ตระหนักว่าพวกเขาได้ศึกษาหนังสือต่างๆของโมเสส เพราะว่าเมื่อพระเยซูทรงกระทำสิ่งใดที่ขัดต่อประเพณีของบรรพบุรุษชนชาติอิสราเอล พวกเขาก็ตำหนิพระองค์ทันที **ตามพระราชบัญญัติ**

คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสว่า “จงอ่านพระคัมภีร์” แต่ “**จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะพวกท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นพวกท่านมีชีวิตนิรันดร์**” คิดที่ถูกต้องตรงนี้ไม่ได้บ่งบอกถึงความสงสัยหรือเป็นเรื่องของความคิดเห็น พวกยิวเชื่อปึกใจจริงๆว่าทั้งหมดที่พวกเขาต้องทำก็คืออ่านพระคัมภีร์แบบเป็นศาสนาและปฏิบัติตามตัวอักษรของพระราชบัญญัติอย่างขมิ้มมัน; แต่การ**ค้นดู**ในพระคัมภีร์ หรือแม้แต่การศึกษาข้อพระคัมภีร์ต่างๆอย่างขยันขันแข็งก็ยังไม่พอ พระเยซูตรัสชัดเจนว่าเราจะต้องฟังพระวจนะและเชื่อในพระเจ้า ผู้ได้ทรงส่งพระเยซูมา: “ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24) เราฟังพระวจนะ, เราซาบซึ้งกับพระวจนะ; และถ้าเราไม่นำพระวจนะมาใช้กับตัวเองและรับมันเข้าสู่ใจของเรา เราก็ไม่มีชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 6:53-56)

พระคัมภีร์เพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้คนๆหนึ่งเหมาะสมสำหรับสวรรค์ได้; การเทศนาไม่สามารถทำให้ผู้ใดเหมาะสมสำหรับสวรรค์ได้ ผู้ที่ฟังพระวจนะผ่านทาง**การเทศนา**พระวจนะต้องยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์รับพระวจนะเข้ามาและทำให้มันเป็นส่วนหนึ่งของเขา พระวจนะนิรันดร์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ให้คำพยานและเป็นพยาน; แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่ทรงสามารถเปิดใจและเชื่อมเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระกายของพระคริสต์ได้ (1 คร. 12:12, 13) พระวจนะของพระเจ้าคือเมล็ดพืชที่ให้ชีวิต แต่มันต้องตกบนดินดี-ใจที่ยินดี, เปิดรับ, และรับเข้าไว้-มิฉะนั้นมันจะไม่เกิดผลเป็นการบังเกิดใหม่

“**จงค้นดูในพระคัมภีร์ ... และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา**” จากลูกา 24:27 เราทราบว่าหนังสือต่างๆของโมเสสได้พยากรณ์เกี่ยวกับพระเยซูจริงๆ ในการสนทนาของพระองค์กับเหล่าสาวกบนถนนไปหมู่บ้านเอมมาอูสเราอ่านว่า “(พระเยซู) จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสตพยากรณ์” และกระนั้นพวกยิวที่ไม่เชื่อเหล่านั้นก็ดูไม่ออกว่านั่นคือพระเมสสิยาห์ของตน, พระองค์ผู้ซึ่งข้อพระคัมภีร์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเก่าเสนออย่างชัดเจนขนาดนั้น

พระเยซูทรงเป็นจุดศูนย์กลาง, จิตใจ, จังหวะการเต้นของหัวใจและกระแสเลือดของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ถ้าพระองค์ทรงถูก**เอาออกไป**จากพระคัมภีร์ มันก็คงกลายเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่ว่างเปล่าและไร้ความหมาย คำประกาศของพระองค์ครั้งนี้มีน้ำหนักและมีความสำคัญอย่างยิ่ง, โดยให้คุณค่าที่ถูกต้องแก่ข้อพระคัมภีร์ต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิม มีคนเหล่านั้นในวันนี้ที่อยากทำลายความน่าเชื่อถือของภาคพันธสัญญาเดิม โดยกล่าวว่าพระเจ้าทรงหมดฤทธิ์กับมันแล้ว; แต่นี่เป็นหลักคำสอนหนึ่งของชาตาน ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นพระวจนะ

ของพระเจ้าวันนี้มากพอๆกับที่มันเคยเป็นตอนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นแก่เหล่าผู้บริสุทธิ์และพวกเขาบันทึกข้อพระคำเหล่านั้นลงไป พระคัมภีร์ที่พระเยซูทรงอ้างอิงถึงในพระคำข้อนี้แน่นอนว่ามาจากภาคพันธสัญญาเดิม ด้วยว่าภาคพันธสัญญาใหม่ยังไม่ได้ถูกเขียนขึ้นในตอนนั้นที่พระองค์ตรัสคำพูดเหล่านี้ หนังสือต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมเป็นพยานถึงพระเยซูในคำพยากรณ์ต่างๆที่เฉพาะเจาะจงและตรงไปตรงมา, ในบุคคลต่างๆที่เป็นภาพเล็ง, ในเทศกาลเลี้ยงต่างๆ, พิธีการต่างๆ, และพระสัญญาทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นการสำเร็จจริงอันสมบูรณ์ของข้อพระคัมภีร์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิม พระองค์ทรงทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว, พระองค์ทรงใส่จุดตัว “i” ทุกตัวและขีดขวางตัว “t” ทุกตัว (มธ. 5:17, 18) พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นเสียงของพระเจ้า, เสียงของพระวาทนะซึ่งขณะนั้นยังไม่มาในเนื้อหนัง พระเมษโปดกผู้ทรงเป็นเครื่องบูชา, งูทองสัมฤทธิ์, เครื่องสัตว์บูชาและพิธีต่างๆภายใต้พระราชบัญญัติ-ทั้งหมดนี้เป็นพยานถึงพระคริสต์และชี้ไปยังพระองค์

เนื่องจากพระเยซูทรงบัญชาพวกยิวให้ค้นดูหนังสือต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมอย่างขมิขมัน, เราก็ยิ่งควรค้นดูพระคัมภีร์ทั้งเล่มมากกว่าสักเท่าใด-ภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ เราควรศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตัวเราเองว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า, เราควรเรียนรู้ที่จะแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง, เพราะว่าตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวิธวิมล พระคัมภีร์ยังเป็นพยานถึงพระเยซูอยู่เหมือนเดิม! สิ่งที่น่าเศร้ามากที่สุดอย่างหนึ่งในชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ก็คือ การละเลยการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ และนี่เป็นเคล็ดลับของความโหดเขลาอันน่าเกลียดที่แพร่หลายอยู่ในคริสตจักรโดยเฉลี่ยเกี่ยวกับหลักพื้นฐานต่างๆแห่งความเชื่อนั้นและหลักคำสอนต่างๆอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู เราควรฟังคำพยานเกี่ยวกับชาวเมืองเปโรอา: “ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่” (กิจการ 17:11)

ข้อ 40: “แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต”

นี่เป็นหนึ่งในคำพูดที่น่าเศร้าที่สุดที่พระเยซูเคยตรัส มันน่าเศร้าเพราะคนที่พระองค์ตรัสคำพูดนี้-ประชากรของพระองค์เอง, พวกยิว ภาคพันธสัญญาเดิมประกาศว่ายูดาห์เป็นแก้วตาดวงใจของพระเจ้า (เศคาริยาห์ 2:8) และด้วยเหตุนี้เราจึงทราบว่าคุณพระคัมภีร์เช่นนี้เกี่ยวกับประชากรผู้เป็นที่รักของพระองค์เอง

ทำไมพระเยซูตรัสคำพูดนี้? คำตอบอยู่ในบทที่เรา กำลังศึกษาอยู่ตอนนี้: ในข้อ 10 ชายผู้ที่ได้รับการรักษาให้หายถูกพวกยิวตำหนิที่แบกแคร่ของตนในวันสะบาโต พวกเขาพึงได้เห็นการรักษาให้หายอันน่าอัศจรรย์และนำตื่นตาของเขา, พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์หนึ่งที่**พระเจ้าเพียงผู้เดียว**สามารถกระทำได้; และกระนั้นพวกเขาก็หาโอกาสที่จะฆ่าพระเยซูที่ทำให้ชายผู้นี้หายปกติและสั่งเขาให้แบกแคร่ของเขาในวันสะบาโต *ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา* ได้เป็นพยานแก่พวกเขาแล้วเกี่ยวกับพระเยซู แต่พวกเขาก็ปฏิเสธคำพยานของเขาถึงแม้ว่าพวกเขาติดตามเขาชั่วระยะเวลาสั้นๆ

พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นพยานเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ และการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูก็เป็นพยานถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์; แต่พวกยิวปฏิเสธที่จะรับคำพยานเช่นนั้น พวกยิวเป็นผู้ที่เคร่งครัด

ในการถวายสืบลด, พวกเขาล้างมือก่อนรับประทานอาหาร, พวกเขาเว้นเสียจากการรับประทานอาหารบางอย่าง, พวกเขาถือวันสำคัญต่างๆ-แต่พวกเขาไม่ยอมมาหาพระเยซู

นอกจากนี้ นี่เป็นหนึ่งในคำพูดน่าเศร้าที่สุดที่พระเยซูเคยตรัสเพราะความหมายที่มีอยู่ในคำพูดนี้ พระคำข้อนี้นำให้เหตุผลว่าทำไมจิตวิญญาณที่นำสงสารทุกดวงในนครวันนี้จึงอยู่ที่นั่น และทำไมทุกคนที่เคราะห์ร้ายเหลือเกินจนต้องไปอยู่ในนรกชั่ววินรันตร์จะทำเช่นนั้น-*เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะมาหาพระเยซู ความไม่เชื่อ* คือบาปที่ทำให้ตกรกแห่งยุคสมัยนี้ หลายพันคนวันนี้จะเข้าร่วมกับคริสตจักร, รับบัพติศมา, ปฏิบัติตามสูตรทางศาสนารูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง: แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะมาหาพระเยซูโดยรับสารภาพบาปทั้งหลายของตน และเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์เพื่อรับความรอด

“ท่านทั้งหลาย*ไม่ยอมมาหาเรา*” หมายความว่า “ท่านทั้งหลายไม่ประสงค์ที่จะมาหาเรา, ท่านทั้งหลายไม่มีใจ, ไม่มี ความปรารถนาหรือความอยาก, ที่จะมาหาเราเพื่อที่ท่านทั้งหลายจะมีชีวิต” เมื่อโนอาห์ต่อนาวาเสร็จแล้ว พระเจ้าก็ตรัสแก่เขาว่า “เจ้าและครอบครัวทั้งหมดจงเข้ามาในนาวา...” (ปฐมก. 7:1) คำเชิญของพระเจ้าที่มีแก่นอานั้นเรียบง่าย-“*จงมา*” นั่นหมายความว่าพระเจ้าทรงอยู่ในนาวานั้นแล้ว และพระองค์ทรงเชิญชวนโนอาห์และครอบครัวของเขาให้เข้ามาข้างใน พระเจ้าทรงอยู่ใน*พระคริสต์* (นาวาแห่งยุคพระคุณนี้) พระองค์ตรัสแก่พวกยิว (และแก่คุณและผม) ว่า “*จงมา*”-แต่พวกยิวก็ไม่ยอมมาหาพระองค์และยังมีคนอื่นมากมายที่จะไม่ยอมฟังคำเชิญของพระองค์, พวกเขา*ไม่ยอมมาหาพระองค์* เพื่อที่พวกเขาจะมีชีวิต บางคนกล่าวว่า “ความรอดไม่น่าจะเป็นเรื่องที่ย่ายขนาดนั้นนะ” แต่มัน*เป็น!* หนีบาปได้ถูกชำระแล้ว, ความรอดได้ถูกนำลงมาสู่มนุษย์แล้ว, และวันนี้พระเยซูกำลังตรัสว่า “*คนทั้งหลายที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่ออกไปเลย*”

เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า; พระคุณของพระเจ้ายกลายเป็นของเราโดยความเชื่อ; ความเชื่อกลายเป็นของเราโดยการฟัง; การฟังกลายเป็นของเราโดยพระวจนะของพระเจ้า นักเทศน์ของพระเจ้าประกาศพระวจนะ, เราฟัง, เชื่อ, และรับพระวจนะ, และพระคุณที่ช่วยให้รอดคือผลลัพธ์ ความเชื่อที่ถูกใช้ในพระเยซูคริสต์นำความรอดมาให้โดยพระคุณของพระเจ้า:

“พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า “*เชิญมาเถิด*” และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “*เชิญมาเถิด*” และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (วิว. 22:17)

พวกยิวไม่ใช่พวกสุดท้ายที่ปฏิเสธที่จะมาหาพระเยซูเพื่อที่พวกเขาจะมีชีวิต หลายหมื่นคนวันนี้ได้ยินคำเชิญนั้นและปฏิเสธที่จะยอมรับมัน *ทุกคนทำบาปแล้ว*; ด้วยเหตุนี้โดยธรรมชาติทุกคนจึงตายแล้วในการละเมิดและบาปต่างๆ ชีวิตฝ่ายวิญญาณมีอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น, บ่อน้ำพุแห่งชีวิต*ทั้งปวง*-แต่เพื่อที่คนบาปทั้งหลายจะได้รับประโยชน์จากพระคริสต์ พวกเขาต้อง*มาหาพระองค์*โดยความเชื่อและเชื่อในพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด ผู้ที่*เชื่อ*อย่างจริงใจก็จะมาหาพระเยซูและต้อนรับพระองค์ เหตุผลที่แท้จริงที่คนไม่เชื่อทั้งหลายไม่มาหาพระเยซูก็คือว่าพวกเขาไม่มีความปรารถนาที่จะมาหาพระองค์ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงตายในบาปของตนและอยู่ในนรกชั่ววินรันตร์ เหตุผลที่ผู้คนตกรกต้องยกให้เป็นเพราะความประสงค์ของมนุษย์เอง, ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้า มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะช่วยทุกคนที่ยอมมาหาพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ให้รอด แต่มนุษย์รักความมืดแทนที่จะรักความสว่างเพราะว่าการกระทำของพวกเขาชั่วร้าย พวกเขาไม่

มาหาพระเจ้าเพราะว่าพวกเขา*ไม่มีความประสงค์*ที่จะมาหาพระองค์ คนทั้งหลายอยู่ในนรกชั่วนิรันดร์-ไม่ใช่ เพราะฤทธิ์ที่มีชีวิตจำกัดของพระโลหิตที่ไหลออก, ไม่ใช่เพราะพระคริสต์ไม่ทรงปรารถนาที่จะไถ่พวกเขา, ไม่ใช่ เพราะพระองค์ไม่ทรงเชิญชวนมนุษย์ทุกคน-แต่เพราะ*ความประสงค์ที่ดื้อรั้น*ของพวกเขาเองส่งพวกเขาไปนรก ความพินาศของมนุษย์เกิดขึ้นจากตัวเขาเองทั้งนั้นเพราะการที่เขาไม่ยอมมาหาพระเยซูเพื่อที่เขาจะมีชีวิต

ข้อ 41: “เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์”

ถ้าพระเยซูแสวงหาคำสรรเสริญของมนุษย์ พระองค์ก็คงไม่ตรัสคำพูดเหล่านั้นก่อนหน้านี้แก่พวกยิว พระองค์ไม่ได้กำลังบ่นเพราะพวกยิวปฏิเสธที่จะมาหาพระองค์; พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาผู้ติดตาม กลุ่มใหญ่หรือคำสรรเสริญของมนุษย์ พระองค์ทรงชี้ให้เห็นความไม่เชื่อของพวกเขาเพราะเห็นแก่พวกเขาเอง พระองค์กำลังพยายามแสดงให้พวกเขาเห็นสภาวะที่น่าเศร้า, มีดบอด, โดดเขลาแห่งใจของพวกเขาในฝ่าย วิญญาณ พระเยซูไม่ได้กำลังแสวงหาเหล่าผู้ติดตามจากมุมมองของจำนวนคน พระองค์จะทรงเรียกทูตสวรรค์ สิบสองกองลงมาเพื่อร่ายล้อมพระองค์ก็ได้; พระองค์ได้ทรงสละสวรรค์กับทูตสวรรค์จำนวนมหาศาลและเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมในเมืองบรมสุขเกษม พระองค์ไม่ได้โลกความชื่นชอบหรือคำสรรเสริญของ มนุษย์ สगरาศีของพระองค์มาจากพระเจ้าแต่ผู้เดียว (ข้อ 44)

ข้อ 42: “แต่เรารู้ว่าท่าน*ไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน*”

ในที่นี้พระเยซูทรงประกาศความเป็นพระเจ้าของพระองค์อีกครั้งโดยบอกพวกยิวว่าพระองค์ทรงทราบ ใจของพวกเขา ความจริงของเรื่องนี้ก็คือ พระองค์ทรงรู้จักพวกเขามาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น-เพราะว่าพระองค์, พร้อมกับพระเยซูฮาว์, ได้ทรงอดทนกับชนชาติอิสราเอลมาหลายชั่วอายุคนแล้ว พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขา *กล่าวอ้างว่ามีสการพระเจ้าแท้จริงองค์เดียว* แต่โดยการประพฤติของพวกเขา พวกเขา ก็พิสูจน์ให้เห็นความ หน้าซื่อใจคดแห่งคำกล่าวอ้างของพวกเขา พวกเขา*ไม่มีความรัก*ของพระเจ้าดำรงอยู่ในตัวพวกเขา

ข้อ 43: “เรา*ได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของ เขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้ นั้น*”

พวกยิวปฏิเสธที่จะต้อนรับพระคริสต์ผู้ได้เสด็จมาในพระนามของพระบิดา ถ้าพวกเขารักพระเจ้าพระบิดาจริง ๆ พวกเขาก็คงจะรักและถวายเกียรติพระเจ้าพระบุตรแล้ว

“ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้ นั้น” นี้เป็นคำกล่าวเชิงพยากรณ์ซึ่งชี้ไปยังการ มาของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้ซึ่ง, เมื่อเขามาแล้ว, จะถูกต้อนรับในฐานะพระเมสสิยาห์ เขาจะเป็นพระเมสสิ ยาห์*ตัวปลอม* ตามที่ถูกเสนอในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้:

“อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล้มลง เสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือลูกแห่งความพินาศ ผู้กีดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อสู้ ะไรที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรืออะไรที่เขาไหว่นมัสการนั้น แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือน อย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอก เรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว และท่านก็รู้จักผู้ นั้นที่กำลังหวนงเหงเหนียวมันไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้ต่อ เมื่อถึงเวลาของมัน เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวนงเหงเหนียว

เดี๋ยวนี้มันจะยังห่วงเหนียวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยห่วงเหนียวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ คือผู้คนที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ และอุบายอธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้” (2 ธส. 2:3-10)

“ข้าพเจ้าพิเคราะห์เรื่องเขาเหล่านั้น ดูเถิด มีอีกเขาหนึ่งเล็ก ๆ ออกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น เขารุ่นแรกสามเขาได้ถูกถอนรากออกไปต่อหน้ามัน และดูเถิด ในเขานั้นมีตาเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต” (ดนล. 7:8)

“สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้กระทำการอัศจรรย์ต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และใช้การอัศจรรย์นั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบุชารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทิ้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน” (วิว. 19:20)

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ พระเยซูทรงชี้ให้เห็นการต้อนรับปฏิบัติต่อพระคริสต์, คนแห่งการบาปนั้น, ในระดับประชาชาติในอนาคต *หลักการ* ของปฏิบัติต่อพระคริสต์กำลังทำงานอยู่ในใจของพวกเขาแล้วในตอนนั้น พวกเขาเป็นผู้เบิกทางของการละทิ้งความจริงของชนชาตินั้นซึ่งจะสำแดงตัวมันเองทันทีหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักรเมื่อปฏิบัติต่อพระคริสต์ผู้กระทำการอัศจรรย์นำเสนอต่อชาวโลกและประกาศว่าเขาคือพระเจ้า เขาจะนั่งในพระวิหารโดยกล่าวอ้างว่าเป็นพระเจ้า-และชนชาติอิสราเอลจะต้อนรับเขา! อย่างไรก็ตาม จะมีลูกหลานของอิสราเอลที่เหลืออยู่ 144,000 คนผู้ซึ่งจะถูกประทับตราเพื่อนำเสนอข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นในระหว่างยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น-ช่วงเวลาประมาณเจ็ดปี, “เวลาทุกจิตใจของยาโคบ”

“ปฏิบัติ” หมายถึง *ตรงข้าม* พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อประกาศพระเจ้าแก่มนุษย์; พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อกระทำ *พระประสงค์* ของพระเจ้า ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะมาในนามของพระองค์เอง, เขาจะเรียกร้องให้คนถวายเกียรติแก่ตัวเขาเอง, เขาจะแสวงหาคำสรรเสริญและสง่าราศีฝ่ายโลก เขาจะตรงข้ามกับพระคริสต์ผู้ซึ่งพวกยิวได้ปฏิเสธ

กับพระเจ้าไม่มีความเป็นกลางเลย: มนุษย์ต้อง *ต้อนรับ* พระคริสต์-หรือไม่ก็ *ปฏิเสธ* พระองค์และทนทุกข์กับการล่อลวงที่ปิดตาของอำนาจแห่งยมโลก, อำนาจแห่งความมืด มนุษย์อยู่กับพระคริสต์ หรือไม่ก็ต่อสู้พระองค์; พวกเขาอยู่ฝ่ายพระองค์หรือไม่ก็อยู่ฝ่ายซาตาน พระเยซูตรัสชัดเจนมากแก่พวกฟาริสีเหล่านั้นเมื่อพวกเขากล่าวหาพระองค์ว่าขับพวกผีออกโดยอำนาจของเบเอลเซบูบ, เจ้าแห่งพวกผี บันทึกนั้นถูกพบในมัทธิว 12:22-32 ในข้อ 30 ของพระคำตอนนั้นพระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิบัติต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป”

ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะเป็นซาตานในเนื้อหนัง เหมือนกับที่พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง ซาตานคือบุคคลที่สร้างตัวขึ้นมาเอง; ความเยอหยิ่งได้ทำให้มันกลายเป็นผู้ล่อลวง, ฆาตกร, ผู้มุสาที่มันเป็น (อ่านอิสยาห์ 14 และเอเสเคียล 28) ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะถูกเปิดเผยทันทีหลังจากการรับขึ้นไปของคริสต

จักร เขาจะเรียกร้องให้ผู้คนนมัสการเขา, และพวกยิวจะนมัสการและให้เกียรติเขาในฐานะพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง พระเยซูทรงประกาศว่าซาตานคือเจ้าแห่งโลกนี้; พระวาทะของพระเจ้าประกาศว่ามันเป็นเจ้าแห่งอำนาจในย่านฟ้าอากาศ, พระของยุคนี้ ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะมีอำนาจทั้งสิ้นที่พญามารเองมี; เขาจะกระทำการอัศจรรย์ต่างๆอันทรงฤทธิ์ ถึงขนาดเรียกไฟลงมาจากฟ้าได้ เราอ่านเยาะเย้ยเกี่ยวกับบุคคลผู้หนึ่งในหนังสือดาเนียล และในหนังสือวิวรณ์เช่นกัน อย่างไรก็ตาม เขาจะไม่ถูกเปิดเผยแก่คริสตจักร ด้วยว่าก่อนที่ปฏิบัติต่อพระคริสต์ถูกเปิดเผย พระเยซูจะเสด็จมาเป็นครั้งที่สองเพื่อรับเจ้าสาวของพระองค์ไป มีปฏิบัติต่อพระคริสต์อยู่หลายคนวันนี้-การจำแนกประเภทที่ถูกต้องสำหรับทุกคนที่ต่อต้านหลักคำสอนที่บริสุทธิ์เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์, การประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระองค์, การลบมลทินของพระองค์ (การสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์), การเสด็จกลับมาอีกทีของพระองค์; แต่จะมีปฏิบัติต่อพระคริสต์ที่เป็นบุคคลจริงๆ, คนแห่งการบาปนั้น, ผู้เผด็จการโลกคนสุดท้าย เขาจะหลอกลวงทุกคนที่ไม่มีตราประทับของพระเจ้าอยู่ในหน้าผากของพวกเขา

ข้อ 44: “พวกท่านจะเชื่อได้อย่างไร คือผู้ที่รับศรัทธาจากกันเอง และมีได้แสวงหาศรัทธาซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น”

ไม่มีผู้คนที่เคร่งศาสนามากกว่าพวกยิวแล้ว และไม่มีผู้คนที่มีใจร้อนรนมากกว่าด้วย; แต่ทั้งๆที่พวกเขาประกาศถึงความร้อนรนและการแสดงออกทางศาสนาของตน พวกเขาสนใจคำสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าที่พวกเขาสนใจเกี่ยวกับการทำให้พระเจ้าพอพระทัย พวกเขาแสวงหาเกียรติยศและคำสรรเสริญจากกันและกัน พระเยซูทรงบรรยายถึงพวกเขาว่ากระทำการงานต่างๆของพวกเขา “เป็นการรอดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้หลักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา กับขอรับการค้ำบัลที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า ‘รับปี รับปี’” (มธ. 23:5-7) พวกเขา่วนอยู่กับการสรรเสริญกันและกันจนพวกเขาไม่สามารถเชื่อในพระเยซูได้จนกว่าพวกเขาหยุดความคิดที่ฝึกฝฝ่ายโลกของตนและด้วยใจที่จริงใจและซื่อตรงแสวงหาคำสรรเสริญของพระเจ้าแทนที่จะเป็นคำสรรเสริญของมนุษย์

หลักการจากพระเจ้าและคงอยู่ชั่ววันรันดร์ที่พระเยซูทรงวางตรงนี้คือความแตกต่างระหว่างความเชื่อแท้กับความเชื่อปลอม, ความเชื่อมโยงระหว่างสภาวะแห่งใจของมนุษย์กับการที่เขามีของประทานแห่งความเชื่อ ความเชื่อที่แท้จริงไม่ได้อยู่ในสมอง, มันไม่ทำให้เขาวนปัญญาอ้อมหนา, และมันไม่ใช่แค่การปกป้องเชื่อในทางเขาวนปัญญาด้วย; มันเกี่ยวข้องกับสภาวะของใจ ความไม่จริงใจของใจคือสิ่งกีดขวางต่อการเชื่อที่แท้จริง คนที่ไม่เชื่อตรงอย่างเต็มที่ในใจในความปรารถนาของตนที่จะรู้จักความจริงก็จะมีทางพบสันติสุขและความพึงพอใจเลย อีสยาห์ 26:3 กล่าวว่า “ใจแน่วแน่ในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์” ไม่อาจมีรูปเคารพใดๆในใจได้ถ้าเราอยากมีสันติสุขอันสมบูรณ์ พระเยซูจะต้องเป็นผู้ควบคุมจิตใจ, วิญญาณ, และร่างกายอย่างเต็มที่ ดินดินนั้นคือ “คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวาทะด้วยใจซื่อสัตย์และใจที่ดีแล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร” (ลูกา 8:15)

ข้อ 45 และ 46: “อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายวางใจอยู่ ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา”

พวกยิวอ้างตัวว่าเชื่อโมเสส, พวกเขาเชื่อมั่นในพระราชบัญญัติของโมเสสและกล่าวอ้างว่าเคารพนับถือและยำเกรงเขา; แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาปฏิเสธพระเยซูก็เป็นข้อพิสูจน์แล้วว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อโมเสสและโมเสสเองก็กล่าวหาพวกเขาในเรื่องความไม่เชื่อผ่านทางพระคัมภีร์ที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา พวกเขาอ่านหนังสือต่างๆของโมเสสในธรรมศาลาทุกวัน และถ้อยคำที่พวกเขาอ่านจากงานเขียนต่างๆของเขาก็เป็นพยานปรักปรำพวกเขาและประกาศถึงความไม่เชื่อของพวกเขาแล้ว โมเสสพยากรณ์ถึงความไม่เชื่อนี้ในพระราชบัญญัติ 31:25-27: “โมเสสก็บัญชาคนเลวีผู้ห้ามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ว่า “จงรับหนังสือพระราชบัญญัตินี้วางไว้ข้างหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน **ให้อยู่นั้นเพื่อเป็นพยานปรักปรำท่าน** เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นคนมักกบฏและคอแข็ง ดุเถิด เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่กับท่านวันนี้ ท่านก็ยังกบฏต่อพระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพเจ้าตายแล้วจะร้ายกว่านี้สักเท่าใด”

ในข้อ 46 พระเยซูทรงขยายความสิ่งที่พระองค์ตรัสในข้อ 45 พระคริสต์ทรงมีความโดดเด่นเหนือสิ่งอื่นใดในงานเขียนต่างๆของโมเสส, คำพยานของโมเสสก็ชัดเจนเหลือเกินเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์, จนถ้าพวกยิวได้เชื่อโมเสสอย่างแท้จริง พวกเขาก็คงรู้นั่นคือพระคริสต์ของพวกเขาและเชื่อในพระองค์ไปแล้วด้วย หนังสือทั้งห้าเล่มของโมเสสพยากรณ์เกี่ยวกับพระคริสต์-ในภาพเล็ง, ในบุคคลต่างๆที่เป็นภาพเล็ง, ในพิธีการ, เทศกาลเลี้ยง, และเครื่องบูชาทั้งหลาย

พวกเขาเสริมและพวกสมัยใหม่นิยมปฏิเสธพระคัมภีร์หลายส่วนที่พระเจ้าได้ประทานแก่เราโดยทางโมเสส-แต่คุณก็จะสังเกตเห็นว่าพระเยซูตรัสถึงโมเสสในฐานะบุคคลจริงๆคนหนึ่ง, ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง, ชายคนหนึ่งในประวัติศาสตร์ผู้เคยมีชีวิตอยู่และรับใช้, และเขียนด้วยสิทธิอำนาจ โมเสสได้รับการตลใจจากพระเจ้า, เขาเป็นผู้รับใช้และศาสดาพยากรณ์ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้า, พระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัติให้แก่เขา-และแน่นอนว่าพระเจ้าทรงให้เกียรติโมเสสในแบบที่ไม่มีมนุษย์คนอื่นใดได้รับเกียรติเช่นนี้มาก่อน, ด้วยว่าพระองค์ได้เสด็จลงมาจากสวรรค์และทรงจัดการงานศพของเขาด้วยพระองค์เอง: “เหตุฉะนั้นโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์จึงสิ้นชีวิตที่นั่นในแผ่นดินโมอับ ตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ และ (พระเจ้า) ทรงฝังท่านไว้ในหุบเขาในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเบธเปโอร จนถึงทุกวันนี้หาไม่มีผู้ใดรู้จักที่ฝังศพของท่านไม่” (อพย. 34:5, 6)

ข้อ 47: “แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องโมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้”

คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธหนังสือต่างๆของโมเสสก็ปฏิเสธพระคริสต์ คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็ปฏิเสธหนังสือเหล่านั้นของโมเสส การเชื่อในฝ่ายหนึ่งก็เท่ากับเชื่อในอีกฝ่ายที่เหลือ การปฏิเสธฝ่ายหนึ่งก็เท่ากับปฏิเสธอีกฝ่ายที่เหลือ

จงสังเกตความตรงข้ามกันระหว่าง “งานเขียนต่างๆ” และ “ถ้อยคำต่างๆ” พระเยซูกำลังเตือนความจำพวกยิวเหล่านั้นว่างานเขียนต่างๆได้รับการยอมรับและมีความน่าเชื่อถือมากกว่า “คำกล่าวต่างๆ” ถ้าพวกเขาไม่เชื่องานเขียนเหล่านั้นของโมเสส (และพวกเขาก็ไม่เชื่อ) พวกเขาน่าจะเชื่อสิ่งที่พระเยซูตรัสไหม? คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “งานเขียน” ปกติแล้วถูกแปลเป็นคำเขียนต่างๆ เหมือนกับในลูกา 23:38 ใน 2 ทิโมธี 3:15

มันถูกแปลเป็นพระคัมภีร์ ผมเห็นว่านี่คงจะเป็นหลักฐานโดยอ้อมที่มีน้ำหนักที่สนับสนุนการตลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์-ออกมาจากลมหายใจของพระเจ้า, ถูกเขียนตามสั่งโดยเหล่าผู้บริสุทธ์ที่บันทึกข้อความของพระวิญญาณบริสุทธ์

เมื่อเราใกล้ถึงตอนจบของบทที่ยิ่งใหญ่นี้ ขอให้เราสังเกตข้อกล่าวหาต่างๆที่พระเยซูทรงปรักปรำพวกยิวในส่วนสุดท้ายนี้:

“ท่านทั้งหลายไม่มีพระคำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน” (ข้อ 38)

“ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต” (ข้อ 40)

“ท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน” (ข้อ 42)

“เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา” (ข้อ 43)

“ท่านทั้งหลาย...มิได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น” (ข้อ 44)

“ท่านทั้งหลายไม่ยอมเชื่อเราเพราะว่าท่านทั้งหลายไม่เชื่อโมเสส” (ข้อ 46, 47)

อย่างไรก็ตาม ข้อกล่าวหาพื้นฐานก็อยู่ในข้อ 38 นี้อธิบายข้อกล่าวหาอื่นๆทั้งหมดที่พระเยซูทรงใช้ปรักปรำพวกยิว ถ้าพวกเขา**รับพระวาทะ**ไปแล้ว ข้อกล่าวหาอื่นๆที่เหลือก็คงไม่ถูกนำมาปรักปรำพวกเขา เราได้รับความรอดโดยการฟังและรับพระวาทะของพระเจ้าและเชื่อวางใจในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูตามที่ถูกเปิดเผยแก่เราโดยพระคัมภีร์

เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์และมองเข้าไปในกระจกแห่งพระวาทะของพระเจ้า, พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบที่สามารถเปิดเผยแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าได้, ขอให้เราอธิษฐานโดยไม่หยุดยั้งที่พระเจ้าจะทรงปลุกความรักอันลึกซึ้งที่มีต่อพระวาทะของพระเจ้าไว้ภายในเรา, และทรงเปิดดวงตาฝ่ายวิญญาณของเราเพื่อที่เราจะมองเห็นพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงอยู่ในพระคัมภีร์, บนทุกหน้า, ในทุกข้อ; และถ้าเราอยากทำให้พระเจ้าพอพระทัย เราก็ต้องให้เกียรติ, เคารพ, เคารพยำเกรง, และนมัสการพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์, พระเยซูคริสต์เจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดของเรา!

บทที่ 6

- 6:1 ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส
- 6:2 คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย
- 6:3 พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น
- 6:4 ขณะนั้นใกล้จะถึงปัสกาซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกเขาแล้ว
- 6:5 เมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟิลิปว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้”
- 6:6 พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟิลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด
- 6:7 ฟิลิปทูลตอบพระองค์ว่า “สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย”
- 6:8 สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า
- 6:9 “ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้”
- 6:10 พระเยซูตรัสว่า “ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด” ที่นั่นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน
- 6:11 แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา
- 6:12 เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป”
- 6:13 เขาจึงเก็บเศษขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม
- 6:14 เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก”
- 6:15 เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า เขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง
- 6:16 พอค้ำลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปทะเล
- 6:17 แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม มีดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา
- 6:18 ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า
- 6:19 เมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว
- 6:20 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย”
- 6:21 ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น

6:22 วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น

6:23 (แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ใกล้สถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง หลังจากท้องพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงขอบพระคุณแล้ว)

6:24 เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม

6:25 ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า “รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร”

6:26 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามีใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิม

6:27 อย่าชวนขวยหาอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว”

6:28 แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้”

6:29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “งานของพระเจ้านั้นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้นั้น”

6:30 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำการสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง

6:31 บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์’”

6:32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย

6:33 เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก”

6:34 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด”

6:35 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย

6:36 แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ

6:37 สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย

6:38 เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

6:39 และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด

6:40 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรานั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตร ได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

6:41 พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์”

- 6:42 เขาทั้งหลายว่า “คนนี้เป็นเยชูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จึงพูดว่า ‘เราได้ลงมาจากรสวรรค์’”
- 6:43 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า “อย่าบ่นกันเลย
- 6:44 ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย
- 6:45 มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ศาสตพยากรณ์ว่า ‘ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า’ เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา
- 6:46 ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว
- 6:47 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์
- 6:48 เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น
- 6:49 บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต
- 6:50 แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากรสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย
- 6:51 เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากรสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็เนื้อของเรา”
- 6:52 แล้วพวกยิวก็ทู่เถียงกันว่า “ผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร”
- 6:53 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน
- 6:54 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย
- 6:55 เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเราก็เป็นของดื่มแท้
- 6:56 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา
- 6:57 พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น
- 6:58 นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากรสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์”
- 6:59 คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม
- 6:60 ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า “ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้”
- 6:61 เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ
- 6:62 ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร
- 6:63 จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต

6:64 แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์

6:65 และพระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า ‘ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น’ ”

6:66 ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป

6:67 พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า “ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ”

6:68 ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์

6:69 และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์”

6:70 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย”

6:71 พระองค์ทรงหมายถึงยูดาอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่งในอัครทูตสิบสองคน

ในบทนี้เราพบบันทึกเรื่องราวของหนึ่งในการอัศจรรย์ที่มีนัยสำคัญฝ่ายวิญญาณมากที่สุดที่พระเยซูทรงกระทำในระหว่างการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่มากมาย แต่ไม่มีการอัศจรรย์อื่นใดถูกกระทำต่อหน้าผู้คนมากมายขนาดนั้นเหมือนกับการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น

ที่มีนัยสำคัญเช่นกันคือข้อเท็จจริงที่ว่านี่เป็นการอัศจรรย์เดียวที่ถูกบันทึกโดยผู้เขียนข่าวประเสริฐทั้งสี่ ท่าน-มัทธิว, มาร์โก, ลูคา, และยอห์น นี่ต้องเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างแน่นอน! มันนำเสนอฤทธิ์เดชที่สรรพลาอนุภาพของพระคริสต์-แต่มันก็ทำมากกว่านั้น: มันชี้ไปยังการประทานพระกายของพระองค์เพื่อที่เราจะมีชีวิต และนำเสนอฤทธิ์มหัศจรรย์ของพระองค์ซึ่งโดยฤทธิ์เดชนั้นพระองค์ทรงสามารถสละวางชีวิตของพระองค์และรับชีวิตนั้นคืนมาอีก เพื่อที่เราจะมีชีวิตโดยทางการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

การเลี้ยงอาหารห้าพันคนนั้น

ข้อ 1: “ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส”

“ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้...” มีช่วงเวลาคั่นกลางระหว่างท้ายบทที่ 5 กับตอนต้นของบทที่ 6 เราไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าใด แต่ถ้าเทศกาลเลี้ยงที่ถูกกล่าวถึงในตอนต้นของบทที่ 5 คือเทศกาลปัสกา เวลาเกือบสิบสองเดือนของงานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ถูกผ่านเลยไปและไม่ถูกบันทึกไว้โดยยอห์นผู้เป็นที่รัก (ดู ข้อ 4) บทที่ 6 กล่าวถึงงานรับใช้ของพระเยซูในแคว้นกาลิลี และยกเว้นการอัศจรรย์นั้นที่หมู่บ้านคานา (บทที่ 2) และการรักษาบุตรชายของขุนนางคนนั้นให้หาย (บทที่ 4) นี่เป็นบันทึกเดียวในข่าวประเสริฐของยอห์นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการรับใช้ในแคว้นกาลิลีขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ทะเลกาลิลีคือทะเลสาบน้ำจืดซึ่งยาวประมาณสิบสามไมล์และกว้างเจ็ดไมล์ แม่น้ำจอร์แดนไหลลงไป ในทะเลสาบนี้, ไหลผ่านเข้าไปในมันต่อไป, และไหลออกไปยังอีกฟากหนึ่ง มันตั้งอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล

ประมาณหกร้อยฟุต และบ่อยครั้งพายุฝนฟ้าคะนองก็เกิดขึ้นอย่างรุนแรงและฉับพลันบนทะเลนี้ ตอนที่ผมอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ พวกเราได้ข้ามทะเลนี้ในเรือยนต์ลำเล็กมากมายหลายลำ และขณะที่พวกเราเข้าไปพวกเรา ก็เจอกับพายุแบบนั้นลูกหนึ่ง-และถึงแม้ว่ามันไม่รุนแรงมากนัก ข้อเท็จจริงที่ว่าพายุมาได้อย่างฉับพลันขนาดนั้นก็ทำให้ผมแน่ใจว่าคืนนั้นที่พวกสาวกถูกพายุลูกหนึ่งถาโถมบนทะเลกาลิลี สภาพภูมิอากาศก็คงสมบูรณ์แบบตอนที่พวกเขาออกจากฝั่งมาและเกิดพายุใหญ่ก่อนที่พวกเขาไปถึงอีกฟากหนึ่ง

ทะเลนี้ถูกเรียกด้วยว่า “ทะเลทิเบเรียส” (ยอห์นเป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐท่านเดียวที่กล่าวถึงเรื่องนี้ ซึ่งบอกเป็นนัยว่าข่าวประเสริฐของยอห์นถูกเขียนในสมัยหลังกว่ามัทธิว, มาระโก, และลูกา-บางทีอาจถูกเขียนหลังจากการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม ดูเหมือนสมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่ายอห์นใช้ชื่อ “ทิเบเรียส” เพราะว่าเหล่าผู้อ่านที่เป็นต่างชาติรู้จักชื่อนี้มากกว่า ซึ่งข่าวประเสริฐของยอห์นถูกเขียนถึงคนเหล่านี้เป็นหลัก

ทิเบเรียส, เมืองหนึ่งซึ่งตั้งอยู่บนฝั่งตะวันตกของทะเลกาลิลี, ได้ถูกสร้างขึ้นโดยเฮโรดอันติปาส, เจ้าผู้ครองแคว้นกาลิลี, ในสมัยใกล้ปีที่พระเยซูประสูติ มันเป็นสถานที่ทันสมัยในสมัยนั้น และตามทีโอเซฟัสกล่าว เมืองนี้ก็เจริญรุ่งเรืองต่อไปเป็นเวลาประมาณสี่สิบปีหลังจากการตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กางเขน เมืองนี้เองถูกตั้งชื่อตามทิเบเรียสซีซาร์ ประมาณสี่สิบปีหลังจากการตรึงกางเขนพระเยซู พวกโรมันก็ทำลายเมืองนี้จนราบคาบเหมือนกับที่พวกเขาได้ทำลายเมืองอื่นทุกเมืองในแคว้นกาลิลี

พระคำข้อแรกนี้บอกเราว่าพระเยซูทรงข้ามทะเลกาลิลีไป และตามที่มาระโก 6:31 กล่าว นี่ก็เพื่อที่พระองค์จะปลีกตัวจากฝูงชนชั่วคราว-“เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้” การข่มเหงโดยผู้คนของเฮโรดก็กำลังเพิ่มขึ้นเช่นกัน ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเพิ่งถูกตัดศีรษะไป และนี่อาจเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้พระเยซูเสด็จไปยังอีกฟากของทะเลสาบนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับบันทึกของยอห์นกับมัทธิว, มาระโก, และลูกา ดูเหมือนว่าพระเยซูเสด็จไปจากชายฝั่งด้านทิศตะวันตกของทะเลกาลิลีและทรงขึ้นบกบนด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือใกล้กับเมืองเบธไซดา ในบันทึกของลูกาเราถูกบอกว่าพระเยซูทรงพาพวกอัครทูตไปและ “พาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา” (ลูกา 9:10)

ข้อ 2: “คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย”

ฝูงชนเหล่านั้นไม่ได้ติดตามพระเยซูเพราะว่าพวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ และไม่ใช้เพราะว่าพวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงสามารถช่วยพวกเขาให้รอดจากบาปด้วย พวกเขาเห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์, และผู้คนส่วนใหญ่ก็ติดตามพระองค์เพราะความอยากรู้อยากเห็นและเพราะความตื่นเต้น โดยหวังว่าจะเห็นพระองค์กระทำการอัศจรรย์อื่นๆ พวกเขาติดตามพระเยซู ไข่แล้วครับ-แต่พวกเขาก็ติดตามพระองค์ด้วยเหตุจูงใจที่ผิด คนเหล่านั้นที่กล่าวอ้างว่ารักและติดตามพระเยซูเพียงเพื่อความสุขสบายส่วนตัว และผลกำไรก็ไม่ได้บังเกิดโดยพระวิญญาณ

ข้อ 3: “พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น”

(คำกรีกอ่านว่า พระองค์เสด็จขึ้นไปบน “ภูเขาสูงนั้น”) เบธไซดาตั้งอยู่ในพื้นที่ๆเต็มไปด้วยภูเขาและอาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูทรงมีท่าเลโพรดในพื้นที่แห่งนี้ที่พระองค์เสด็จไปเพื่อร่วมสนิทกับพระบิดาในสวรรค์ของ

พระองค์ หรือเป็นๆที่พระองค์ทรงหยุดพักจากฝูงชนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์เพราะการอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อหน้าพวกเขา ตอนที่พวกเราไปเยือนพื้นที่แห่งนั้นในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ มิซซันนารีคนหนึ่งที่ชี้ให้เราเห็นพื้นที่จุดหนึ่งที่มีหญ้าเขียวขจีและราบเรียบมากตรงฐานของภูเขาสูงนั้น, สถานที่แบบโรงละครที่เชิญชวนให้เข้าไปนั่งที่คนห้าพันคนคงหาที่นั่งได้อย่างสบายๆ และผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่านี่คือจุดที่พระเยซูทรงเลี้ยงอาหารห้าพันคนนั้น

“เหล่าสาวก” ในที่นี้น่าจะหมายถึงมากกว่าแค่สิบสองคนนั้น; อาจมีผู้คนหลายสิบคนหรือมากกว่านั้นในคนกลุ่มนั้น

จงสังเกตว่าพระเยซู “ประทับ” นั่ง-ซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์ พระองค์ทรงเริ่มเหน็ดเหนื่อยในฝ่ายร่างกายและพระองค์ชอบนั่งบนพื้นดินและมีสามัคคีธรรมกับเหล่าสาวกของพระองค์ เหมือนกับที่เราชอบนั่งตอนไปปิกนิกหรือในสถานที่กลางแจ้งอื่นๆ โดยพูดคุยเกี่ยวกับพระวาทะของพระเจ้า และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่างๆกับเหล่าสาวกผู้เชื่อ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนเหล่านั้นที่นั่งกับพระเยซูวันนั้นไม่ได้ติดตามพระองค์ต่อไปจนถึงที่สุด อีกเพียงไม่นานพวกเขาก็หันกลับ “และไม่เดินกับพระองค์อีกต่อไป” (ข้อ 66) เรายังมีคนแบบนั้นอยู่กับเราวันนี้ ผู้รับใช้ทั้งหลาย-โดยเฉพาะเหล่าศิษยาภิบาล-ได้เรียนรู้ว่าไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวอ้างว่ารักองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสิ้นสุดใจจะสามารถเป็นที่พึ่งพาได้ว่าจะดำเนินชีวิตให้ได้ตามคำกล่าวอ้างของพวกเขา มีบางคน, ขอขอบคุณพระเจ้า, ที่สัตย์ซื่อจนถึงที่สุด; แต่พวกเราบางคนได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ต่างๆอันขมขื่นว่าผู้คนไม่พูดความจริงเสมอเมื่อพวกเขากล่าวอ้างว่าเป็นสาวกที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์เจ้า, เพื่อนผู้ช่วยกับเหล่าผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ฝูงชนเหล่านั้นไปจากพระเยซู และพวกเขาจะไปจากผู้รับใช้ที่แท้จริงวันนี้

ข้อ 4: “ขณะนั้นใกล้จะถึงปัสกาซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว”

อีกครั้งที่เราสังเกตเห็นคำอ้างอิงเชิงอธิบายไปยัง “เทศกาลเลี้ยงของพวกยิว” ซึ่งเป็นอีกคำอธิบายหนึ่งเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติของพวกยิว โดยถูกให้ไว้เพื่อประโยชน์ของเหล่าผู้อ่านที่เป็นคนต่างชาติ

“ใกล้จะถึงปัสกา...แล้ว” จงสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลปัสกา แต่กลับอยู่ต่อในแคว้นกาลิลี จวบจนถึงเวลาที่พระองค์ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพราะบาปของคนทั้งโลก พระองค์ทรงถือพิธีต่างๆแห่งพระราชบัญญัติของโมเสสเสมอเพื่อที่พระองค์จะทรงทำให้ความชอบธรรมทั้งสิ้นสำเร็จ การข่มเหงพวกคริสเตียนยุคต้นได้เริ่มรุนแรงมากขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม และข้อเท็จจริงนี้ก็ทำให้พระเยซูไม่เสด็จไปที่นั่นอย่างเห็นได้ชัด พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเช่นเดียวกับที่ทรงเป็นมนุษย์ และในสติปัญญาอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ พระองค์ทรงเห็นว่าเป็นการฉลาดที่จะไม่ไปยังกรุงเยรูซาเล็มในตอนนั้น; ดังนั้นพระองค์จึงทรงถือเทศกาลปัสกาในแคว้นกาลิลี

ข้อเท็จจริงที่ว่ามันเป็นช่วงเทศกาลปัสกา ผู้คนมหาศาลจึงมารวมตัวกันอย่างรวดเร็วเหลือเกิน ด้วยว่าในช่วงนั้นของปีพวกยิวมาจากทั่วโลกในสมัยนั้น และหลายพันคนที่ผ่านเข้ามาเพื่อเดินทางต่อไปยังกรุงเยรูซาเล็มก็คงเป็นสาเหตุที่ทำให้คนห้าพันคนมารวมตัวกันเร็วขนาดนั้น

มันไม่ใช่เหตุบังเอิญที่พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ที่เฉพาะเจาะจงนี้ในช่วงเวลาที่พิเศษนี้ เทศกาลปัสกาเป็นเวลาที่มีความคิดของชาวยิวจดจำอยู่ที่เนื้อของลูกแกะที่พวกเขาจะรับประทาน และจดจำอยู่ที่เลือดนั้นที่จะถูกประพรม พระเยซูทรงตื่นตัวอยู่เสมอต่อทุกโอกาสที่จะนำเสนอพระองค์เองแก่พวกเขาในฐานะลูกแกะที่เป็นเครื่องสัตวบูชาของพวกเขาเอง และพระองค์ทรงใช้โอกาสนี้เพื่อตรัสถึงเนื้อและโลหิตซึ่งต้องถูกรับไว้เป็นของตัวเองโดยคนเหล่านั้นที่ปรารถนาที่จะหนีพ้นการพิพากษาของนรก

ข้อ 5 และ 6: “เมื่อพระเยซูทรงเงพระพักตร์ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟิลิปว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้” พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟิลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด”

ยอห์นเน้นย้ำเสมอถึงความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับความเป็นพระเจ้าของพระเยซู และข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ “ทรงเงพระพักตร์ทอดพระเนตร” และเห็นคนเป็นอันมากก็ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ไม่ทรงทราบว่าพวกเขาจะมาอยู่ที่นั่นจนกระทั่งพระองค์ทรงเห็นพวกเขาด้วยพระเนตรฝ่ายร่างกาย

มาระโก 6:34 บอกเราว่าเมื่อพระเยซูทรงเห็นผู้คนเหล่านั้น พระองค์ “ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ”

ใช่แล้วครับ พระเยซูทรงมีพระทัยของพระเจ้า-แต่พระองค์ก็ทรงมีพระทัยของมนุษย์เช่นกันและพระองค์ทรงทราบว่าร่างกายของพวกเขาเช่นเดียวกับจิตวิญญาณของพวกเขาต้องการอาหาร พระองค์ทรง “สงสารพวกเขา” มันทำให้ผมชื่นใจและทำให้จิตใจของผมสดชื่นที่ได้รู้ว่าพระเยซูองค์เดียวกันนี้ที่ทรงดูแลคนหิวทำพันธคนนั้น (โดยยังไม่นับพวกผู้หญิงและเด็ก) และทรงมีพระทัยกรุณาเพราะความต้องการของพวกเขา, ก็ทรงมองลงมาวันนี้อย่างชาวโลกที่แออัดและพระทัยยิ่งใหญ่ของพระองค์ก็ทรงกรุณาต่อฝูงชนแห่งแผ่นดินโลกที่น่าสงสารและหิวโหยเช่นกัน พระองค์ยังทรงห่วงใยเกี่ยวกับอาหารสำหรับร่างกายอยู่เหมือนเดิม และ “พระองค์จะไม่ทรงหวังสิ่งดีใดๆเลยจากคนทั้งหลายที่ดำเนินอย่างเที่ยงธรรม”; แต่หลายครั้งพระหัตถ์ของพระเจาก็ถูกมัดไว้และพระทัยกรุณาของพระเยซูก็ถูกขัดขวางเพราะมนุษย์รักบาปและซาตานมากกว่าที่พวกเขารักพระเจ้า เมื่อมนุษย์รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง พระเจ้าก็ไม่ทรงมีทางเลือกอื่น: ภายใต้อาการการณ์เช่นนั้น พระองค์ไม่สามารถประทานพระพรต่างๆของพระองค์แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ได้

เมื่อเห็นฝูงชนเหล่านั้น พระเยซูทรงถามฟิลิปว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้” ฟิลิปเป็นผู้ที่พระองค์ควรถามว่าจะซื้อขนมปังได้ที่ไหนเพราะเขาเป็นชาวเมืองเบธไซดา และถ้าผู้ใดรู้ว่าซื้อขนมปังปริมาณมหาศาลในพื้นที่นั้นได้ที่ไหน ฟิลิปก็น่าจะรู้อย่างแน่นอน แต่พระเยซูทรงมีอีกเหตุจูงใจในการถามคำถามนั้น: พระองค์ทรงทราบแล้วว่าฟิลิปจะทำอะไร แต่พระองค์ทรงถามคำถามนั้นเพื่อพิสูจน์เขา

ผู้ชายที่หิวทำพันธคน, บวกพวกผู้หญิงและเด็กๆ, รวมกันเป็นฝูงชนมหาศาล; และเนื่องจากขนมปังในสมัยนั้นทำขึ้นด้วยมือและอบในเตาอบขนาดเล็ก คงมีขนมปังไม่พอในพื้นที่นั้นทั้งหมดที่จะมาเลี้ยงฝูงชนใหญ่โตขนาดนั้นได้ แต่พระเยซูทรงทราบแน่ชัดแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น พระองค์ทรงทราบว่าเด็กชายคนนั้นอยู่ที่นั่นพร้อมกับขนมปังและปลานิดหน่อยของเขา, พระองค์ทรงทราบว่าฝูงชนเหล่านั้นจะได้รับการเลี้ยงอาหารด้วย

วิธีใด; แต่พระองค์กำลังจัดการกับผู้คนที่มีใจเฉื่อยชา และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงจัดการกับพวกเขาเหมือนกับที่มนุษย์จะจัดการกับมนุษย์จนถึงจุดแห่งการอัศจรรย์นั้นในการทิวชมปังและปลาเหล่านั้น

นี่ไม่ใช่เหตุบังเอิญ; มันไม่ได้ “เกิดขึ้น” มาเฉยๆ มันถูกกำหนดล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าก่อนโลกนี้มีขึ้นมา พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อกระทำการเหล่านั้นที่พระบิดาได้ประทานแก่พระองค์เพื่อกระทำงานสำเร็จ (ยอห์น 5:36) และการเลี้ยงอาหารฝูงชนเหล่านั้นในช่วงเทศกาลปัสกาก็เป็นหนึ่งในงานเหล่านั้น, ซึ่งถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าสำหรับช่วงเวลานั้นโดยเฉพาะเพื่อจัดเตรียมสำหรับบทเรียนแสนวิเศษเกี่ยวกับขนมปังแห่งชีวิต พระเยซูทรงเป็นขนมปังนั้นที่ลงมาจากพระบิดาในสวรรค์ เพื่อที่มนุษย์จะรับประทานและไม่ตายเลยในฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 7: “ฟิลิปทูลตอบพระองค์ว่า “สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย”

เราไม่ทราบแน่ชัดว่า “สองร้อยเหรียญเดนาเรียน” (ภาษาอังกฤษคือ “สองร้อยเหรียญเฟนนี”) จะเท่ากับปริมาณเท่าไรในเงินของเราวันนี้ แต่มันคงจะมากกว่าสองดอลลาร์อย่างแน่นอน ผู้รู้บางท่านได้เสนอแนะว่ามันคงเท่ากับหกหรือเจ็ดปอนด์ในเงินของอังกฤษ, เท่ากับประมาณยี่สิบดอลลาร์ในสกุลเงินอเมริกัน แต่ประเด็นตรงนี้ไม่ใช่ว่าสองร้อยเหรียญเฟนนีจะซื้อขนมปังได้เยอะขนาดไหน; ความคิดหลักในพระคำข้อนี้ก็คือว่าฟิลิป, แทนที่จะคิดถึง*การซื้อ*ขนมปังนั้น, น่าจะทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า พระองค์ทรงรับมือได้ทุกสถานการณ์ ขอพระองค์ทรงโปรดเลี้ยงพวกเขาเถิด!”

เช่นเดียวกับนิโคเดมัส ฟิลิปกำลังคิดในแง่ของสิ่งธรรมดา เขายังไม่รู้ตัวว่าพระองค์ผู้ที่เขาติดตามนี่คือพระเจ้าในเนื้อหนัง, พระเจ้าผู้ทรงสามารถจัดหาขนมปังให้แก่*คนห้าพันคน*ได้อย่างง่ายดายพอๆกับที่พระองค์ทรงจัดหาขนมปังสำหรับ*ห้าคน*

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเงินสองร้อยเหรียญเฟนนีนี้คือเงินในถุงส่วนกลางของกลุ่มสาวกนั้น และ*ยูดาส*ก็เป็นคนถือถุงเงินนั้น (ยอห์น 12:6) ดังนั้นเราจึงไม่ทราบว่ฟิลิปรู้ได้อย่างไรว่าถุงนั้นมีเงินอยู่เท่าไร แต่เมื่อพระเยซูทรงถามเขาว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้” ฟิลิปก็ตอบโดยการรายงานต่อพระองค์เกี่ยวกับสถานะของเงินคงคลัง

สถานการณ์อันน่าเศร้าแบบเดียวกันนี้ก็จริงจริงวันนี้ท่ามกลางนักศาสนาจำนวนมากมาย พวกเขาตีค่าผลลัพธ์แห่งความพยายามของพวกเขาเป็นเงินดอลลาร์และเซ็นต์ ไม่ใช่โดยดวงวิญญาณทั้งหลายที่ถูกขนะมาเพื่อพระคริสต์ ศาสนากำลังกลายเป็น “ธุรกิจใหญ่” ในอเมริกาและทั่วโลกวันนี้ และถ้าโครงการบางอย่างไม่ใช่โครงการระดับหลายล้านดอลลาร์ ผู้คนก็ดูถูกมันและมองว่ามันไม่คุ้มค่ากับเวลาและความพยายามของพวกเขา โดยไม่ตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของฝูงสัตว์บนเนินเขาพันยอด, เงินและทองคำเป็นของพระองค์, และเราเป็นเพียงคนต้นเรือในการรับใช้พระองค์เท่านั้น พระเยซูทรงถามคำถามนี้กับฟิลิปเพื่อที่จะทดสอบความเชื่อของเขาและเพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นในที่สุดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองทรงเพียงพอสำหรับทุกความต้องการและความต้องการใดๆ, ทรงพร้อมสำหรับทุกสถานการณ์

ข้อ 8 และ 9: “สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้”

ขณะที่ฟิลิปและยูดาสกำลังนับเงินเฟื้องเหล่านี้ อันดรูว์ก็กำลังค้นหาขนมปัง-และเขาเจอมัน คนจำนวนมากวันนี้พร้อมและเต็มใจที่จะนับเงิน แต่ไม่กี่คนเต็มใจที่จะออกไปตามทางหลวงและริ้วต้นไม้ทั้งหลาย และค้นหาเหล่าดวงวิญญาณเพื่อที่จะให้ขนมปังที่มีชีวิตแก่พวกเขา ถูกต้องที่เรื่องเงินๆทองๆต้องมีคนจัดการดูแล แต่เงินเป็นเรื่องรองเมื่อเทียบกับดวงวิญญาณของมนุษย์ อันดรูว์ฝ่าเข้าไปในฝูงชน และในคนกลุ่มใหญ่นั้น เขาพบเด็กชายตัวน้อยคนหนึ่งซึ่งได้นำอาหารเที่ยงของเขามาด้วย-ขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว

นี่ไม่เหมือนกับขนมปังแถวที่เราซื้อในซูเปอร์มาร์เก็ตวันนี้ พวกมันเป็นขนมปังก้อนขนาดเล็กจิ๋ว เหมือนกับบิสกิตหรือขนมปังก้อนกลม และปลาสองตัวนั้นก็น่าจะเป็นตัวเล็กๆเช่นกัน; แต่มันไม่ต้องใช้อะไรเยอะเยอะเลยเพื่อที่จะทำสิ่งใหญ่ๆให้สำเร็จเมื่อสิ่งเล็กน้อยที่เรามีอยู่นั้นถูกมอบถวายแด่พระเยซู พระองค์สามารถเอาสิ่งน้อยนิดจริงๆของเราไปและทำให้มันเยอะมากได้ เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับขนมปังห้าก้อนและปลาเล็กๆสองตัวนั้น พระองค์กำลังทำแบบนี้ที่นั่นอยู่เหมือนเดิมเมื่อเรายอมให้พระองค์เอาสิ่งที่เราไปและอวยพรและทวีคูณมัน เรื่องน่าเศร้าวันนี้ก็คือว่า น้อยคนเหลือเกินเต็มใจที่จะให้พระเยซูได้ตัวพวกเขาไปพร้อมกับสิ่งที่พวกเขามีอยู่!

อันดรูว์อยู่กับพระเยซูมาตั้งแต่การเริ่มต้นแห่งงานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์-แม้แต่การเปลี่ยนน้ำให้เป็นน้ำองุ่นในงานสมรสในหมู่บ้านคานา ผมปักใจเชื่อว่าเขารู้ว่าพระเยซูทรงสามารถและจะทรงกระทำสิ่งที่เป็นไปได้ ถ้าเขาไม่เชื่อเช่นนี้ ทำไมเขาถึงไปค้นหาแม้แต่อหารจำนวนเล็กน้อยและโน้มน้าวเด็กคนนั้นให้ยอมสละมือเที่ยงของเขาไว้ในพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า? ถึงแม้เขาถามว่า “แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้” ผมก็เห็นอย่างชัดเจนว่าอันดรูว์คาดหวังการอัศจรรย์หนึ่งที่จะเพียงพอต่อสถานการณ์นี้

ข้อ 10: “พระเยซูตรัสว่า “ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด” ที่นั่นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน”

ช่วงเป็นภาพที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงจริงๆ! อันดรูว์ถามไปแล้วว่า “แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้” และพระเยซูทรงตอบอย่างเรียบง่ายมากๆว่า “ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด” ไม่มีความตื่นเต้น, ไม่มีการปนว่า, ไม่มีการขัดเคืองใจในส่วนของพระองค์เพราะการที่ดูเหมือนไม่มีความเชื่อท่ามกลางเหล่าสาวกของพระองค์; มีเพียงคำสั่งให้ประชาชนเหล่านั้นนั่งลง มาระโก 6:40 บอกเราว่า “ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง” ไม่มีควมสับสน, ไม่มีควมไร้ระเบียบ พระเยซูไม่ทรงทำสิ่งใดอย่างรีบร้อนหรือแบบลวกๆ พระวจนะของพระเจ้าบอกเราอย่างชัดเจนว่า “แต่สิ่งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควรและให้เป็นระเบียบเรียบร้อย” (1 คร. 14:40)

“ที่นั่นมีหญ้ามาก” นี่คือนั่งลงฤดูใบไม้ผลิ ก่อนเทศกาลปัสกาเพียงเล็กน้อย-และในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ฤดูใบไม้ผลิก็เป็นช่วงที่สวยงามที่สุดของปี สภาพอากาศหนาวเย็นได้ผ่านพ้นไปแล้ว, ความร้อนอันแผดเผาของฤดูร้อนก็ยังไม่เริ่มต้น พุ่มหญ้าเหล่านั้นเขียวขจี และดอกป๊อบปี้ก็กำลังเบ่งบานเป็นหมื่นๆดอก เมื่อเทียบกับฉากหลังดัง

กล่าว มันคงเป็นภาพที่ตรงตามจริงๆที่ได้เห็นชายห้าพันคนและครอบครัวของพวกเขา นั่งเป็นกลุ่มๆอย่างมีระเบียบ!

“คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน” ยอห์นกล่าวถึงเฉพาะพวกผู้ชาย แต่มีทิวิบอกเราว่ามี “ผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก” (มธ. 14:21) อย่างไรก็ตาม ไม่มีความขัดแย้งในที่นี้ เพราะว่าคำกรีกที่แปลเป็น “พวกผู้ชาย” (“คนเหล่านั้น”) ในส่วนแรกของข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ ก็เป็นคำที่ใช้แทน “ผู้คน” และคำที่แปลเป็น “ผู้ชาย” ในส่วนหลังของข้อนี้ก็เป็นการเพี้ยนเพศชาย ซึ่งหมายถึง “พวกผู้ชายเท่านั้น” ดังนั้นจึงมีผู้ชายประมาณห้าพันคน โดยไม่นับพวกผู้หญิงและเด็กๆ ช่างเป็นภาพที่น่าดูชมจริงๆ, ช่างเป็นประสบการณ์ที่สุดยอดเยี่ยมจริงๆ!

ข้อ 11: “แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา”

พระเยซูไม่ได้ทรงทำการโอ้อวดใหญ่โตโดยการสร้างขนมปังและปลากองพะเนิน พระองค์ไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะเป็นผู้ที่น่าตื่นตาตื่นใจ แต่เพื่อที่จะเสนอขนมปังแห่งชีวิตให้แก่มนุษย์ มันเป็นเรื่องหมายหนึ่งเดียวที่บังชี้ถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์อย่างแท้จริง ด้วยว่ามนุษย์คงอยากจะทำการโอ้อวดใหญ่โตอย่างแน่นอนว่ามีฤทธิ์เดชในการทำการอัศจรรย์เช่นนี้! พระวจนะบอกเราว่าพระเยซูเพียงแค่ว่า “หยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว” พระองค์ก็ส่งอาหารนั้นต่อไปยังพวกสาวก ผู้ซึ่งแจกจ่ายอาหารนั้นให้แก่ผู้คนในที่ๆพวกเขานั่งอยู่บนพื้นดิน

คำกรีกตรงนี้ที่ใช้แทนคำว่า “ขอบพระคุณ” คือคำเดียวกันกับที่ลูกใช้โดยมีทิวิ, มาระโก, ลูกา, และเปาโลในการกล่าวถึงพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พระเยซู “ทรงขอบพระคุณ” เมื่อพระองค์ทรงหยิบขนมปังนั้นและถัวยนั้นและส่งพวกมันต่อไปยังเหล่าสาวกของพระองค์

เมื่อพระเยซูทรงหักขนมปังนั้นและส่งมันให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ การทวีกุณขนมปังนั้นแบบนี้อัจศจรรย์ได้เกิดขึ้น; มีการนมิตสร้างขนมปังแบบต่อเนื่อง, ขนมปังถูกเพิ่มจำนวนอย่างต่อเนื่อง สิ่งเดียวกันนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อพระองค์ทรงหักปลาสองตัวนั้น พระองค์จะทรงทวีกุณขนมปังหักก่อนนั้นโดยไม่ต้องหักพวกมันก็ได้ แต่ในการหักขนมปังนั้นพระองค์กำลังแสดงให้เห็นความจำเป็นที่พระกายของพระองค์ต้องถูกหัก การที่พระองค์ทรงแจกจ่ายขนมปังเหล่านั้นก็แสดงให้เห็นเช่นกันว่าขนมปังนั้นจากสวรรค์มีเพียงพอสำหรับทุกคน-เมื่อคนบาปคนหนึ่งที่น่าสงสารและหิวโหยรับขนมปังแห่งชีวิตไป ขนมปังนั้นก็ไม่น้อยลงกว่าแต่ก่อน พระคุณของพระเจ้ามีบริบูรณ์สำหรับทุกคน และเมื่อคนบาปคนหนึ่งได้รับความรอด นั่นก็ไม่ทำให้พระคุณของพระเจ้าน้อยลงไป; ยังมีพระคุณมากอยู่เหมือนแต่ก่อน พระเยซูทรงเป็นขนมปังแห่งชีวิต; พระกายของพระองค์ได้ถูกหักออกและพระโลหิตของพระองค์ได้ถูกทำให้หลังเพื่อเรา เราได้รับความรอดโดยการรับพระวจนะของพระองค์ และพระโลหิตที่มีค่าประเสริฐของพระองค์ก็ชำระล้างบาปทั้งปวงให้หมดสิ้นไปสำหรับผู้เชื่อ

ข้อ 12: “เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป”

“เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้ว” ให้ข้อพิสูจน์แน่ชัดว่าการอัศจรรย์นั้นเป็นของจริง พระเยซูทรงเสิร์ฟขนมปังและปลาจริงๆ; มันไม่ใช่ความรู้สึกตื่นเต้น, อะไรบางอย่างที่ผู้คนแค่จินตนาการขึ้นมา พวกเขาได้รับประทานอาหารของจริงจนกระทั่งพวกเขาอิ่มหน้าและรู้สึกพอใจ ข้อพิสูจน์เพิ่มเติมของเรื่องนี้ก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงสั่งพวกเขาให้ “เก็บเศษอาหารที่เหลือไว้”-ปริมาณอาหารที่เหลือซึ่งพอเติมสิบสองกระบุงเต็ม!

หลักการแบบคริสเตียนประการหนึ่งถูกนำเสนอตรงนี้: เราจะต้องไม่ทำให้เสียเปล่า พระเยซูทรงสอนพวกเขาให้เก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ “เพื่อไม่ให้สิ่งใดหายไป” มันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะทำให้ของดีที่พระเจ้าประทานให้แก่เราเสียเปล่า ไม่ว่าจะเงิน, เวลา, สุขภาพ, หรือโอกาส

ข้อ 13: “เขาจึงเก็บเศษขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม”

แน่นอนว่าไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ว่าการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ได้ถูกกระทำแล้ว ด้วยว่าฝูงชนทั้งหมดได้เห็นมัน ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านประกาศว่าเป็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งการรับใช้บนโลกนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และไม่ต้องสงสัยเลยว่าจากหลายแง่มุม พวกเขาที่ตัดสินถูกแล้ว; แต่ผมคิดว่าอย่างดีที่สุดเราทั้งหลายก็เป็นผู้ตัดสินที่แยบในสิ่งต่างๆของพระเจ้า และมีความสามารถน้อยนิดที่จะทำการเปรียบเทียบต่างๆ การอัศจรรย์นี้ได้เผยให้เห็นฤทธิ์เดชในการเนรมิตสร้างของพระองค์มากกว่าการอัศจรรย์อื่นๆของพระองค์-แต่เนื่องจาก “ปราศจากพระองค์แล้ว ไม่มีสิ่งใดที่ได้ถูกสร้างขึ้นมาแล้วถูกสร้างขึ้นมาเลย” มันจึงไม่ใช่เรื่องยากที่พระองค์จะเอาขนมปังและปลาเหล่านั้นไปและทำให้พวกมันทวีคูณเพื่อเลี้ยงคนห้าพันคน ถ้าเราเชื่อว่า “ในเริ่มแรกนั้น พระเจ้า” เราก็เชื่อได้อย่างไร้ความยุ่งยากว่าพระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถเอาขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวไป, อวยพรพวกมัน, หักพวกมัน, และเลี้ยงฝูงชนมหาศาลเหล่านั้นได้! พระองค์ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนได้อย่างสบายๆและอย่างเพียงพอเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคน

ข้อ 14: “เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก”

“คนเหล่านั้น” ในที่นี้หมายถึงฝูงชนทั้งหมดนั้นที่เพิ่งได้รับการเลี้ยงอาหาร พวกเขายึดมั่นเชื่อว่าใครก็ตามที่ถูกส่งมาจากพระเจ้าหรือถูกเจิมตั้งโดยพระเจ้านั้นก็มีความสามารถที่จะกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ, หมายสำคัญต่างๆ, และการมหัศจรรย์ต่างๆได้ เหมือนกับที่นิโคเดมัสกล่าวในบทที่ 3, ข้อ 2, เมื่อเขากล่าวว่า “รับบีพวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้นอกจากพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย”

ฝูงชนหมู่นี้เพิ่งได้เห็นการอัศจรรย์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่-และเนื่องจากหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลายถูกคาดหวังว่าจะมาพร้อมกับศาสดาพยากรณ์หรือผู้ส่งสารคนใดของพระเจ้า พวกเขาจึงรับสารภาพว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก” พวกเขาคิดว่าพระเยซูทรงเป็น “ศาสดาพยากรณ์นั้นเหมือนอย่างโมเสส” พวกเขาคุ้นเคยกับหนังสือต่างๆของหมวดพระราชาบัญญัติและรู้ว่าศาสดาพยากรณ์ที่โดดเด่นผู้หนึ่งจะปรากฏตัว ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ทำให้ความเชื่อนั้นเข้มแข็งมากขึ้นเมื่อเขาประกาศการเสด็จมาของพระองค์ผู้หนึ่งที่เป็นใหญ่กว่าตัวเขาเอง และหลังจากข้อเท็จจริงของการอัศจรรย์ที่

ยิ่งใหญ่ขนาดนั้น พวกเขาจึงกล่าวว่า “แท้จริงแล้ว นี่แหละคือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่เรารอคอยมาตลอด!” มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่พวกเขาเต็มใจที่จะยอมรับพระเยซูว่าเป็นชายผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง, ศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง, แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะยอมรับพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง, พระเมสสิยาห์ที่พวกเขาารอคอย ผู้คนวันนี้เต็มใจที่จะยอมรับพระองค์ว่าเป็นอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง, บุคคลผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง, แต่พวกเขาเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมก็ปฏิเสธว่าพระองค์ทรงประสูติจากหญิงพรหมจารี, พระเจ้าผู้ทรงรับสภาพมนุษย์

ข้อ 15: “เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า เขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเข่อีกแต่ลำพัง”

นี่ประกาศความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์, ความรู้แบบพระเจ้าของพระองค์เกี่ยวกับความมุ่งหมายลับๆของใจผู้คนเหล่านั้น: พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขากำลังจะจับพระองค์โดยใช้กำลังและตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์ พวกเขาวิงวอนมองหาผู้นำทางการเมืองคนหนึ่ง และเห็นได้ชัดว่าพวกเขาคิดว่าคนๆหนึ่งที่สามารถกระทำการอัศจรรย์แบบที่พวกเขาเพิ่งเห็นนั้นก็สามารถนำพวกเขาออกจากการตกเป็นทาสโรมได้อย่างแน่นอน พวกเขาห่วงพะวงเกี่ยวกับการที่ตนตกเป็นทาสภายใต้การปกครองของโรมมากกว่าที่พวกเขาห่วงพะวงเกี่ยวกับการตกเป็นทาสของบาปที่พันธนาการพวกเขาอยู่ พวกเขากำลังมองหาผู้ช่วยให้รอดพ้นทางการเมืองคนหนึ่ง, ไม่ใช่พระเมสสิยาห์องค์หนึ่งที่จะช่วยพวกเขาให้รอดจากบาป

พระเยซูทรงปลีกตัวไปจากพวกเขาและ “เสด็จไปที่ภูเข่อีกแต่ลำพัง” (เหมือนเคยคำกรีกอ่านว่า “ภูเขาสูงนั้น” มัทธิว 14:23 และมาระโก 6:46 บอกเราว่าพระเยซูทรงส่งฝูงชนกลับบ้านไปและเสด็จเข้าไปในภูเขาเพื่อที่จะอธิษฐาน

ข้อ 16 และ 17: “พอค่ำลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปทะเล แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม มีดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา”

ทั้งมัทธิวและมาระโกบอกเราว่าพระเยซูเจ้า “บังคับ” พวกเขาให้เข้าไปในเรือและเดินทางไปยังอีกฟาก (คำกรีกอ่านว่า “พระองค์ทรงผูกมัดหรือผลักดันพวกเขา”) พวกเขายังไม่รู้ที่อยู่เหมือนเดิมเกี่ยวกับลักษณะฝ่ายวิญญาณแห่งอาณาจักรของพระคริสต์และคงพร้อมที่จะไปตามฝูงชน, ตั้งพระองค์ให้นั่งบนพระที่นั่ง, และป่าวประกาศว่าพระองค์เป็นกษัตริย์อย่างไม่ต้องสงสัย นี่อาจเป็นเหตุว่าทำไมพระองค์ทรงถามพวกเขาว่า “คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด” (ลูกา 9:18) ถ้าพวกเขาที่กำลังคิดเหมือนกับฝูงชนหมูใหญ่นั้น พระเยซูก็ทรงทราบความคิดต่างๆของพวกเขาและความคิดเหล่านั้นช่างขัดแย้งจริงๆกับจุดประสงค์ที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อที่จะถูกคนบังคับให้นั่งบนพระที่นั่งตามข้อเรียกร้องของฝูงชน พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะทรงเป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย แต่มงกุฎนามต้องมาก่อนมงกุฎกษัตริย์ พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้นเพื่อชำระหนี้บาป; พระองค์จะเสด็จมาครั้งที่สองเพื่อครอบครองในความชอบธรรม และคริสตจักรจะครอบครองกับพระองค์

พวกเขา “ได้ลงไปทะเล แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม” เราไม่ทราบว่าเรือลำนั้นเป็นของใคร แต่เป็นไปได้อย่างยิ่งว่ามันเป็นของเปโตรหรือหนึ่งในพวกชาวประมงที่เหลือนั้น พวกเขาได้ทิ้งอวนมาติดตามพระเยซูแล้ว แต่นั่นไม่จำเป็นต้องหมายความว่าพวกเขาได้ทิ้งอุปกรณ์ทั้งหมดของตนไปเสีย บท

สุดท้ายในข่าวประเสริฐเล่มนี้บอกเราว่าหลังจากการตรึงกางเขน ไขแล้วครับ กระทั่งหลังจากที่พระเยซูได้ทรงปรากฏแก่พวกสาวกหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์แล้ว เปโตรก็เลือกที่จะกลับไปหาउनของตน เขากล่าวแก่สาวกคนอื่นๆ ที่เหลือว่า “ข้าจะไปจับปลา” พวกเขาตอบว่า “เราจะไปกับท่านด้วย” เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเข้าไปในเรือหาปลาของพวกเขาเองซึ่งพวกเขาเก็บไว้บนทะเลกาลิลีและได้ใช้หลายครั้งในการรับใช้ของพวกเขา กับพระเยซู

“มีดีแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา” ถ้อยคำเหล่านี้มีความจริงฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งเช่นกัน คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “มีดี” มีความหมายว่า *ความมีดี* เมื่อไม่มีพระเยซูอยู่บนเรือ ทุกสิ่งก็เป็นความมีดี พวกสาวกอยู่กลางทะเลกาลิลี, ทะเลที่ไวใจไม่ได้ที่พายุรุนแรงมาได้อย่างรวดเร็ว สี่คนในชายเหล่านี้เป็นชาวประมง; พวกเขาเคยล่องเรือในทะเลมาตั้งแต่เด็ก และพวกเขาทราบดีถึงอันตรายของการอยู่กลางทะเลกลางดึก พวกเขารับรู้ถึงความต้องการของตนที่อยากให้พระเจ้าช่วยให้รอดอยู่ด้วย, พวกเขาารู้สึกถึงความไม่สบายใจและความผิดหวังที่พระองค์ไม่ทรงอยู่ด้วย พวกเราเองก็ต้องการให้พระเยซูอยู่ด้วยในทุกช่วงขณะของทุกชั่วโมงแห่งชีวิตของเรา ปราศจากพระองค์ ชีวิตก็เริ่มมีดี, เต็มไปด้วยพายุ, และอันตราย

ข้อ 18: “ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า”

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า “ทะเลกำลังถูกยกขึ้น, ถูกทำให้ปั่นป่วน” คลื่นกำลังถาโถมเข้าใส่ด้านข้างของเรือลำน้อยนั้น กล่าวแบบน่าเศร้าก็คือ พวกสาวกได้ประสบกับสิ่งที่ผู้เชื่อทั้งหลายยังประสบอยู่วันนี้ พวกเขาเพิ่งมีความสุขกับประสบการณ์บนยอดเขา-พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์แห่งการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น ประสบการณ์นี้ถูกตามมาโดยความมีดียามเที่ยงคืน, ถูกพายุซัดไปมา, กลางทะเลกาลิลีที่มีพายุ ดังนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงมีความสุขกับการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่และกลายเป็นผู้ที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน โดยถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์ เรามีความสุขกับรักแรกของเรา, และจากนั้นอยู่ดีๆ เมฆพายุก็ตั้งเค้า, การทดลองต่างๆ เริ่มกระหน่ำเข้าใส่เรา, การทดลองต่างๆ รุมล้อมรอบตัวเรา; แต่ขอบคุณพระเจ้า “เราเป็นมากกว่าผู้พิชิตโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเรา”

พระเยซูได้กลายเป็นเป้าหมายแห่งความเชื่อของพวกเขาในเรื่องของการจัดหาด้านวัตถุเมื่อพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์เรื่องขนมปังและปลาเหล่านั้น บัดนี้พระองค์ทรงทำให้พระองค์เองเป็นเป้าหมายแห่งความเชื่อของพวกเขาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความกลัวและภัยอันตราย พระองค์ผู้ได้ทรงขอบพระคุณเมื่อพระองค์ทรงหักขนมปังนั้นและเนรมิตสร้างอาหารให้คนหลายพันคน ก็ทรงเป็นพระผู้เนรมิตสร้าง-และผู้บัญชาการ- ของลมและน้ำเช่นกัน จุดประสงค์ของพายุผู้น้อยในแผนการและรายการของพระเจ้า, เพื่อนำพวกสาวกเข้าสู่ความเชื่อที่ลึกซึ้งกว่าเดิมและความไว้วางใจที่สมบูรณ์มากขึ้นในพระองค์ เมื่อเราเติบโตในพระคุณ เราก็เพิ่มพูนในความเชื่อ

ข้อ 19-21: “เมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย” ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น”

จงสังเกตว่าพวกสาวกกำลังพายเรืออยู่, พวกเขาไม่ได้กำลังใช้ใบเรือ ทั้งมัทธิวและมาระโกบอกเราว่า ลม “พัดต้าน” และจากาวลีนี้เราจึงเข้าใจว่าลมพัดต้านพวกเขาอยู่ในตอนนั้น ซึ่งเป็นเหตุว่าทำไมพวกเขาจึง “กำลังพายเรือ” แทนที่จะใช้ใบเรือ พวกเขาได้พายเรือไปยังสี่ห้าหรือสามสิบเฟอร์ลอง (ห้าหกกิโลเมตร)แล้ว ก่อนที่พระเยซูเสด็จมาหาพวกเขาโดยดำเนินมาบนทะเล

บางคนอาจถามว่า “ทำไมพระคัมภีร์ไม่บอกให้ชัดเจนไปเลยว่าระยะทางคือเท่าไร?” เราต้องจำไว้ว่า ตอนนั้นพวกสาวกอยู่ในเรือลำหนึ่ง ซึ่งถูกพัดไปพัดมาบนทะเลที่มีพายุในคืนที่มีลมมรสุม และเราคงคาดหวังให้พวกเขาบอกระยะทางที่แน่ชัดของพวกเขาจากชายฝั่งไม่ได้ พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงทราบจนถึงความกว้างของเส้นผม และจะทรงบอกยอห์นถึงจำนวนเฟอร์ลองนั้นอย่างแม่นยำก็ทำได้; แต่เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่จะปล่อยให้ยอห์นใช้วลีที่ผู้คนสมัยนั้นชอบใช้- “ประมาณสี่ห้าหรือสามสิบเฟอร์ลอง” (พจนานุกรม Webster’s นิยาม “furlong” ว่าเท่ากับประมาณหนึ่งส่วนแปดของหนึ่งไมล์ ดังนั้นเราจึงกล่าวได้อย่างปลอดภัยว่าพวกสาวกอยู่กลางทะเล คือประมาณสองหรือสามไมล์จากฝั่งในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง)

ขณะอยู่กลางทะเลเหล่านั้นพวกเขาเห็นพระเยซู “เสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว” นี่คือการฝืนกฎธรรมชาติทั้งหมด-พระเยซูทรงเดินข้ามทะเลที่มีพายุเหมือนกับที่คุณหรือผมจะเดินไปตามทางเดินคอนกรีต มันง่ายสำหรับพระองค์ที่จะเดินบนน้ำพอกๆกับที่มันง่ายสำหรับพระองค์ที่จะเนรมิตสร้างน้ำเหล่านั้นในตอนแรก เราเห็นความเป็นพระเจ้าของพระเยซูอีกแล้ว การอัศจรรย์นี้เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ และไม่มีสิ่งใดที่สามารถทำให้มนุษย์ตกใจกลัวและขวัญหนีดีฝ่อได้เท่ากับการได้เผชิญหน้าแบบฉับพลันกับอำนาจ (หรือตัวตน) ที่เชื่อมโยงกับอีกโลกหนึ่ง พวกสาวกเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดา; พวกเขาไม่มีพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เหมือนกับที่เรามีวันนี้ และแม้ว่าพวกเขายอมรับพระเยซูให้เป็นพระเมสสิยาห์ของตน พวกเขาก็รู้จักพระองค์แบบส่วนตัวได้เพียงไม่นาน

มัทธิวให้บันทึกที่น่าสนใจเกี่ยวกับประสบการณ์ครั้งนี้ ในมัทธิว 14:24-33 เราอ่านว่า:

“แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า “เป็นผี” เขาจึงร้องอิงไปเพราะความกลัว ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงขึ้นใจเถิด คือเราเองอยู่ใกล้แล้วเลย”

“ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์” พระองค์ตรัสว่า “มาเถิด” เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมน้ำก็ร้องว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย” ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า “โอ คนมีความเชื่ออ่อนแอ เจ้าสงสัยทำไม” เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลง เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมานมัสการพระองค์ทูลว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว”

เปโตรเป็นโสมภพให้คนกลุ่มนั้นในขณะนั้น และผมเชื่อมั่นว่าเป็นเพราะว่าพวกสาวกที่เหลืตกใจกลัวจนพูดไม่ออก; แต่เปโตรได้ร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูไม่เพียงทรงเดินบนน้ำเท่านั้น แต่พระองค์ได้

ประธานาธิบดีเดซแกเปโตรเพื่อที่จะทำแบบเดียวกันด้วย (และแน่นอนว่าเปโตรได้เดินบน**พระวजนะ**) เมื่อเปโตรกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์” พระเยซูก็ไม่ได้ตรัสว่า “เปโตร **นี่เราเอง**ไง” ไม่เลยครับ พระองค์เพียงแค่เชิญชวนว่า “**มาเถิด!**” และบนพระวจนะนั้นเปโตรก็เดินไป ตราบใดที่เขามีสายตาจับจ้องอยู่ที่พระเยซู ทุกอย่างก็เรียบร้อยดี; แต่ทันทีที่เขาละสายตาไปมองคลื่นที่ซัดกระหน่ำรอบตัวเขา เขาก็เริ่มจมลง คุณจะสังเกตเห็นว่าเมื่อเปโตรเริ่มที่จะจมลง เขาไม่ได้ตกแต่งคำอธิษฐานของเขาให้สวยหรู, เขาไม่ได้ใช้คำพูดสละสลวยแบบที่ใช้กันเข้าวันอาทิตย์ เช่น “ข้าแต่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์, ขอพระพร, สัพพัญญู, สรรพลาภภาพ, ผู้ทรงสถิตอยู่ทุกแห่งหน, ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์, ผู้ทรงมีอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุดเจ้าข้า” ไม่เลยครับ ถ้าเขามัวแต่ใช้เวลาเพื่อทำแบบนั้น พวกเขาจะคงตอดนิ้วเท้าของเขาไปแล้วก่อนที่จะเขาพูดจบคำยิ่งใหญ่สวยหรูที่ฟังดูสูงส่งที่เกริ่นนำคำอธิษฐานของเขา ตอนนั้นไม่มีเวลาสำหรับการแต่งองค์ทรงเครื่องหรือความหน้าซื่อใจคด เปโตรแค่อธิษฐานจากใจของเขาว่า “**พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย!**” แค่วลีสั้นๆ แต่พระเยซูทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกและคว้าเขาไว้, ยกเขาขึ้นมา, ตำหนิเขาที่เขาขาดความเชื่อ, และ “**เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลง**”

มันเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่จะตระหนักถึงอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุดของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์; แต่เราไม่จำเป็นต้อง “แต่งองค์ทรงเครื่อง” คำอธิษฐานของเราเพื่อที่พระองค์จะทรงฟัง พระเจ้าทรงทราบใจเรา และถ้าคำอธิษฐานต่างๆของเราออกมาจากใจ พระเจ้าก็ทรงเข้าใจ แม้ในยามที่เราอยู่ภายใต้ภาระหนักเหลือเกินจนเราอธิษฐานไม่ได้, ถ้อยคำไม่ยอมออกมา, “พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้” (โรม 8:26)

เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือน้อยลำนั้น มันก็ไปถึงจุดหมายปลายทางของมันทันที-อันเป็นหลักฐานเพิ่มเติมแก่พวกสาวกว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสตอย่างแท้จริงและไม่ใช่วิญญาณตนหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงก้าวขึ้นไปบนเรือเล็กลำนั้น ระยะเวลาที่ถูกต้องก็ถูกทำให้เหมาะสมไป; การสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ได้นำมาซึ่งการปกป้องและการช่วยให้พ้น พระองค์ทรงกระทำแบบเดียวกันวันนี้, กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ, สำหรับทุกคนที่ยอมเชื่อในพระองค์และวางใจพระองค์ ผู้เชื่อทุกคนอยู่ในโลกที่มีพายุรุนแรง พระเยซูตรัสว่า “ในโลกลี้ภัยท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33)

คริสตจักรก็อยู่ในโลกที่มีพายุรุนแรงเช่นกัน; แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมารับคริสตจักรของพระองค์ไป เราก็จะถูกรับออกไปจากพายุนี้อย่างฉับพลันและไปอยู่ที่จุดหมายนิรันดร์ของเรา-กับพระเยซู ดังนั้นพวกสาวกในที่นี้จึงเป็นภาพเล็งของคริสตจักรในโลกนี้-และสรรเสริญพระเจ้า พระเยซูจะเสด็จมาในไม่ช้า พร้อมกับเสียงของเทปดีและเสียงแตรของพระเจ้า, เมื่อคนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นและเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ!

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการอัศจรรย์ทั้งสองอย่างนี้ (การเลี้ยงห้าพันคนนั้นและการที่พระเยซูเดินบนน้ำ) ถูกให้ไว้เพื่อเตรียมใจและความคิดของพวกสาวกให้พร้อมที่จะรับความจริงอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นซึ่งจะถูกประกาศทันทีในคำเทศนาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเรื่องขนมปังแห่งชีวิต พวกเขายังไม่ถึงตอนที่พระเยซูถูกตรึงที่กลโกธา; พวกเขาไม่มีภาคพันธสัญญาใหม่เหมือนอย่างเรา และการที่พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์นี้, โดยได้รับขนมปัง

และปลาที่แตกออก, ก็จะช่วยพวกเขาให้เข้าใจเมื่อพระเยซูทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็นขนมปังแห่งชีวิต เมื่อพระองค์ตรัสว่า “เนื้อของเราคืออาหารที่แท้จริงและโลหิตของเราคือของดื่มที่แท้จริง” พวกเขาจะจำการอัศจรรย์เรื่องขนมปังและปลาเหล่านั้นได้ทันที ดังนั้นพวกเขาก็จะเข้าใจและมีความเชื่อในพระเยซู ไม่ใช่แค่ในฐานะพระเมสสิยาห์ แต่ในฐานะขนมปังแห่งชีวิต การหักขนมปังและการเดินบนน้ำขององค์พระผู้เป็นเจ้าทำให้ความเข้าใจฝ่ายวิญญาณของพวกเขาแข็งแกร่งขึ้นและช่วยพวกเขาให้มีความเชื่อมากขึ้นในพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์, พระบุตรของพระเจ้า, และยังยอมรับพระองค์ในฐานะมนุษย์ด้วย

วันต่อมา

ข้อ 22-24: “วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูไม่ได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น (แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ใกล้สถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง หลังจากท้องที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบพระคุณแล้ว) เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาก็ลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม”

ฝูงชนเหล่านั้นได้สังเกตเห็นว่าพระเยซูไม่ได้เสด็จไปกับพวกสาวกของพระองค์ตอนที่พวกเขาขึ้นเรือไป แต่เมื่อพวกเขาเที่ยวค้นหาพระองค์ในเช้าวันรุ่งขึ้น พวกเขาก็หาพระองค์ไม่เจอ ไม่แปลกเลยที่พวกเขาอัศจรรย์ใจเมื่อพวกเขาพบพระองค์ที่เมืองคาเปอร์นาอุม! พวกเขารู้ว่าพระองค์ไม่ได้นั่งเรือไปกับพวกสาวก; พวกเขารู้ว่าพระองค์คงเดินอ้อมชายฝั่งและไปถึงอีกฟากได้เร็วขนาดนั้นไม่ได้แน่ พวกเขาไม่เคยคิดเลยสักครั้งเกี่ยวกับการที่พระองค์ข้ามทะเลไปอย่างน่าอัศจรรย์, เดินไปบนน้ำ

ข้อ 23 เป็นเนื้อหาแทรกเข้ามา; มันหมายความว่าเมื่อเรือลำอื่น ๆ ออกจากเมืองทิเบเรียส ซึ่งอยู่ไม่ไกลเกินไปจากที่พระเยซูได้ทรงทำการอัศจรรย์นั้น ถึงแม้ว่าไม่มีเรือเลยสักลำ ณ จุดนั้นที่พวกสาวกได้ออกเรือมา ยกเว้นเรือเล็กลำนั้นที่พวกเขานั่งมา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใส่คำพูดเนื้อหาแทรกนี้อย่างระมัดระวังในที่นี้เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าฝูงชนเหล่านั้นตามองค์พระผู้เป็นเจ้ามายังเมืองคาเปอร์นาอุมได้อย่างไร ถ้าพระคำที่เป็นคำอธิบายข้อนี้ไม่อยู่ตรงนี้ พวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมก็คงถามว่า “ฝูงชนเหล่านั้นไปถึงอีกฟากของทะเลนั้นได้อย่างไรถ้าไม่มีเรือลำอื่นเลย?”

“ประชาชน” ในข้อ 24 ไม่จำเป็นต้องหมายถึงทั้งห้าพันคนนั้น เมื่อพระเยซูทรงส่งพวกเขากลับบ้านไป (มธ. 14:23) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาส่วนใหญ่ก็กลับบ้านของตน หรือเดินทางต่อไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมถือเทศกาลปัสกา เห็นได้ชัดว่าประชาชนเหล่านั้นที่ “ลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม” คือส่วนหนึ่งของห้าพันคนนั้นที่ไม่ได้กลับบ้านไปหรือเดินทางต่อไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

คนเหล่านั้นที่ติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมน่าจะรวมถึงคนจำนวนมากที่ได้ติดตามพระองค์มาจากสถานที่ต่างๆโดยปราศจากความปรารถนาฝ่ายวิญญาณใดๆทั้งนั้น (ข้อ 26, 36) ไม่ว่าพระองค์เสด็จไปที่ใด พวกเขาก็อยู่ที่นั่นเพื่อดูการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ พวกเขาเสาะหาพระองค์-แต่ด้วยจุดประสงค์ที่ผิด การติดตามของพวกเขาอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง พวกเขาชอบความตื่นเต้นและความตระการตา โดยมีความหวังว่าสุดท้ายแล้วจะได้บางสิ่งบางอย่างจากมัน

ข้อ 25: “ครั้งเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า “รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร”

พระคำข้อนี้ไม่ได้บอกเราอย่างแน่ชัดว่าฝูงชนเหล่านั้นเจอพระเยซูที่ไหน ข้อ 59 บอกเราว่าพระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาที่เมืองคาเปอร์นาอุม แต่คนเหล่านั้นไม่น่าจะขึ้นฝั่งและจากเรือมายังธรรมศาลาทันที อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาเจอพระเยซูบนชายฝั่งทะเลกาลิลี และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาเกี่ยวกับขนมปังแห่งชีวิตตามที่ถูกบันทึกไว้ในข้อ 26 ถึง 40; และจากนั้นเมื่อพวกเขา “บ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์” (ข้อ 41) พวกเขาก็น่าจะเดินทางต่อไปยังธรรมศาลาขณะที่พระองค์ตรัสคำเทศานั้นต่อไป

“ท่านมาที่นี่เมื่อไร” พวกเขาประหลาดใจที่เจอพระเยซูบนอีกฟากของทะเลกาลิลี ตอนที่พวกเขาได้เห็นพระองค์ครั้งล่าสุด พระองค์กำลังเสด็จขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน และพวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ว่าพระองค์เสด็จมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมได้อย่างไรในเมื่อพระองค์ไม่ได้ขึ้นเรือไปกับพวกเขา

เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเยซูไม่ได้ตอบคำถามของพวกเขา เราอาจเสนอแนะเหตุผลหลายประการว่าทำไมพระองค์ไม่ทรงตอบ แต่ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่านั่นเป็นเพราะว่าถ้าพระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์เสด็จมาถึงอีกฟากได้อย่างไร พวกเขาก็คงไม่เชื่อพระองค์ ยิ่งกว่านั้น ถ้าพระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์ได้เดินข้ามน้ำมา พวกเขาก็คงหยิบก้อนหินขึ้นมาเพื่อขว้างใส่พระองค์เสีย เหมือนกับที่พวกเขาทำในกรณีอื่นๆ พระองค์ทรงทราบความคิดของพวกเขา, ใจของพวกเขา; และพระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลงคำพูดเลยในการตอบคำถามของพวกเขา แทนที่จะทำอย่างนั้น พระองค์ทรงตอบกลับโดยเผยให้เห็นความมุ่งหมายที่แท้จริงของพวกเขาในการติดตามพระองค์มา

คำเทศนาของพระคริสต์เรื่องขนมปังแห่งชีวิต

คำเทศนาเรื่องขนมปังแห่งชีวิตถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน: (1) ในข้อ 26 ถึง 40 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถึงความเชื่อผิดๆของฝูงชนเหล่านั้นในการประยุกต์ใช้การอัศจรรย์เรื่องขนมปังและปลาเหล่านั้นกับความต้องการฝ่ายร่างกายแต่เพียงอย่างเดียว แทนที่จะใช้กับความต้องการต่างๆในฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งกว่า แทนที่จะตอบคำถามของพวกเขา พระองค์ทรงตอบสภาวะแห่งใจของพวกเขา (2) ในข้อ 43 ถึง 59 พระองค์ทรงตอบพวกยิวที่บ่นพึมพำ, ประชากรของพระองค์เอง อย่างไรก็ตาม ในแต่ละการแบ่งเหล่านั้น เราพบความจริงอันยิ่งใหญ่เหมือนกันสองประการ: “ประการแรก พระคริสต์ทรงเป็นขนมปังจากสวรรค์, ขนมปังแห่งชีวิต; และประการที่สอง พระคริสต์ได้เสด็จมาจากพระเจ้า, ถูกส่งมาโดยพระเจ้า, เพื่อจุดประสงค์หนึ่งเดียว: เพื่อทุกคนที่กินขนมปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป

“แท้จริงแล้ว แท้จริงแล้ว” สองรอบเกิดขึ้นในแต่ละอันของการแบ่งสองส่วนนี้ ในส่วนแรกนี้ “แท้จริงแล้ว แท้จริงแล้ว” สองรอบเกริ่นนำการปฏิเสธโดยพระเยซูเกี่ยวกับการคิดเอาเองของเหล่าผู้ฟังของพระองค์ (ข้อ 26, 32) และในส่วนที่สองของคำเทศนานี้ วลี “แท้จริงแล้ว แท้จริงแล้ว” สองรอบเกริ่นนำเงื่อนไขต่างๆสำหรับการได้ชีวิตนิรันดร์เป็นกรรมสิทธิ์ (ข้อ 47, 53) นอกจากนี้ในแต่ละการแบ่งเหล่านี้พระคริสต์ยังตรัสถึงการเตรียมที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงกระทำเพื่อชีวิตสำหรับโลก (ข้อ 33, 51) แต่ละอันของทั้งสองส่วนของคำเทศนาที่ยิ่งใหญ่นี้มีคำประกาศสองทบทเกี่ยวกับการที่คนไม่เชื่อมาหาพระคริสต์ (ข้อ 37, 44)

แต่ละอันของการแบ่งสองส่วนนี้มีการอ้างอิงถึงมาหาซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้ในถิ่นทุรกันดาร (ข้อ 32, 58) นอกจากนี้ในแต่ละอันของทั้งสองส่วนนี้ เราพบการรับประกันของพระเจ้าว่าพระเยซูคริสต์ต้องค้ำพระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำให้ผู้เชื่อแท้ทุกคนเป็นขึ้นจากตาย (ข้อ 40, 54)

ข้อ 26: “พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิม”

เราพบสถานการณ์แบบเดียวกันวันนี้ แน่แน่นอนว่าการเลี้ยงอาหารผู้หิวโหยและการให้เสื้อผ้าสวมใส่แก่คนที่เปลือยเปล่าคือการกระทำอย่างหนึ่งของคริสเตียน แต่ถ้าเราไม่ใช่สติปัญญาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานไว้ในเรื่องเหล่านั้น เราก็คงก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี ผู้รับใช้ทั้งหลายในคริสตจักรต้องใช้วิจารณญาณอันเฉียบแหลมในการช่วยเหลือคนยากจนและคนขัดสน เมื่อคริสตจักรจัดหาอาหารและเงินทองให้แก่คนยากจนอยู่ตลอด คนเหล่านั้นที่ได้รับความช่วยเหลือบางครั้งก็กล่าวอ้างเป็นเท็จว่าตนมีความเชื่อเพื่อที่จะได้รับอาหารและเงินเข้ามาอย่างต่อเนื่อง มีคนเหล่านั้นที่ยอมเข้าร่วมกับคริสตจักรและร่วมประชุมนมัสการเพียงเพื่อสิ่งซึ่งพวกเขาจะได้รับในฝ่ายโลก-อาหาร, เสื้อผ้า, เงินเพื่อจ่ายค่าน้ำค่าไฟ การติดตามพระคริสต์เพื่อสิ่งเหล่านั้นจริงๆ แล้วก็คือความหน้าซื่อใจคด มีบางครั้งที่พวกเราส่วนใหญ่ต้องการความช่วยเหลืออย่างแท้จริงจากผู้เชื่อคนอื่นๆ; แต่คนที่ซื่อสัตย์, จริงใจ, และร่างกายครบสามสิบสองก็ต้องการความช่วยเหลือแบบนั้นแค่ชั่วคราวเท่านั้น เมื่อผ่านหุบเขาทั้งหลายมาได้และเอาชนะสถานที่ต่างๆ ที่ยากลำบากได้แล้ว ผู้ที่มีใจเชื่อตรงต่อพระเจ้าก็จะเลี้ยงดูครอบครัวของตัวเอง (1 ทธ. 5:8)

ข้อ 27: “อย่าชวนชววยหาอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว”

นี่คือบางสิ่งที่เป็นเรื่องต้องห้าม เราจะต้องไม่ทรากตราเพียงเพื่อสิ่งต่างๆ ที่ทำให้ร่างกายอิมหนา การทรากตราเพื่ออาหารและเสื้อผ้าเป็นเรื่องมีเกียรติ แต่เราจะต้องมองพ้นความต้องการต่างๆ ฝ่ายร่างกายและให้วิญญาณและจิตใจมาเป็นอันดับหนึ่ง “อย่าชวนชววย” เป็นคำสั่งในแง่ลบ แต่ก็มีด้านบวกอยู่ตรงนี้เช่นกัน: เราถูกสั่งให้ทรากตราเพื่ออาหารฝ่ายวิญญาณ-“อาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์”

นี่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการไล่ (เฉพาะพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ที่ไล่ได้) มันหมายความว่าเราจะต้องเป็นผู้ที่ทรากตราด้วยกันกับพระคริสต์, เหล่าทหารที่ดี, พวกคนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อ ถ้าเราเชื่อฟังส่วนที่เป็นแง่ลบของคำบัญชานั้นและ “ไม่ทรากตรา” เพื่อสิ่งต่างๆ ที่เสื่อมสูญไปแต่เพียงอย่างเดียว และจากนั้นก็เชื่อฟังส่วนที่เป็นแง่บวกของคำบัญชานั้นและพากเพียรอย่างตั้งใจเพื่อสิ่งต่างๆ ที่ทำให้วิญญาณและจิตใจอิมหนา เราก็มิพระสัญญาของพระเจ้า: พระเยซูจะทรงจัดหาสิ่งที่ทำให้อิมหนา, อาหารฝ่ายวิญญาณที่คงอยู่เป็นนิรันดร์และนำมาซึ่งชีวิตนิรันดร์

“เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว” นี่เป็นคำประกาศแบบพระเจ้าว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้เดียวที่ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าเพื่อประทานอาหารฝ่ายวิญญาณนี้ พระองค์ทรงเป็นผู้แจกจ่ายเดียวของขนมปังฝ่ายวิญญาณ, เนื้อฝ่ายวิญญาณ, น้ำนมฝ่ายวิญญาณและของดื่มฝ่ายวิญญาณ อันที่จริงแล้ว การอ้างอิงตรงนี้ก็กล่าวถึงธรรมเนียมในการแยกตั้งคนๆ หนึ่งไว้ต่างหากสำหรับงานรับใช้

หรือภารกิจหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง ในภาคพันธสัญญาเดิมเราอ่านว่า “ท่านจะเขียนตามที่ท่านพอใจเกี่ยวกับเรื่อง ยิวในนามของกษัตริย์ และประทับตราด้วยพระอัมรังค์ *เพราะว่ากฤษฎีกาที่เขียนในนามของกษัตริย์และประทับตราด้วยพระอัมรังค์จะเปลี่ยนกลับไม่ได้*” (เอสเธอร์ 8:8)

คำกล่าวตรงนี้ในข้อ 27 บอกเป็นนัยว่าในหลายยุคที่เป็นนิรันดร์ซึ่งอยู่ข้างหลังเรา, ก่อนที่โลกนี้ถูกสร้างขึ้นมา, ในสถานนิรันดร์ของพระเจ้าพระบิดา, พระเจ้าพระบุตร, และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์, พระบิดาได้ทรงแต่งตั้ง, มอบหมายภารกิจ, และ*ประทับตรา*พระบุตร, พระวาทนะผู้รับสภาพมนุษย์, เพื่อที่จะเป็นผู้ประทานชีวิตนิรันดร์แต่เพียงผู้เดียว ตำแหน่งที่พระเยซูทรงครองอยู่นั้นได้ถูกแยกตั้งไว้เพื่อพระองค์โดยพระเจ้าพระบิดา, และพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถดำรงตำแหน่งนั้นได้ พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ; พระองค์ทรงได้ตำแหน่งนั้นเพราะว่าพระองค์ทรงกระทำพระราชกิจที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำสำเร็จแล้ว พระองค์ทรงทำให้พระคัมภีร์หมวดพระราชบัญญัติและเหล่าศาสนายาการณสำเร็จแล้ว และทรงทำให้ความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จแล้ว

การอัศจรรย์เรื่องขนมปังและปลาเหล่านั้นได้จัดเตรียมทางและเตรียมการสำหรับพระเยซูที่จะประกาศพระองค์เองว่าเป็นขนมปังแห่งชีวิต และพระองค์ได้ทรงเริ่มคำประกาศนั้นโดยการบอกพวกยิวเหล่านั้นไม่ให้ตรากตรำเพื่อสิ่งต่างๆที่เสื่อมสูญไป แต่เพื่อสิ่งต่างๆของพระวิญญาณ, สิ่งต่างๆที่นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์

ข้อ 28: “แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้”

พวกยิวดูเหมือนจะเข้าใจว่าถ้อยคำของพระเยซูในพระคำข้อก่อนหน้ามีความหมายโดยนัยด้านศีลธรรมซึ่งตรงข้ามกับความคิดต่างๆในแง่วัตถุของพวกเขา และพวกเขาอยากทราบว่าพวกเขาจะทำงานต่างๆที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้อย่างไรและทำให้พวกเขาได้ขนมปังฝ่ายวิญญาณที่ไม่อาจเสื่อมสูญได้ที่พระองค์กำลังตรัสถึงนั้นมาเป็นกรรมสิทธิ์ คนเหล่านี้เป็นนักศาสนาที่อุทิศตัว-แต่ศาสนาของพวกเขาเป็นศาสนาแห่ง “จงทำสิ่งนี้” และ “อย่าทำสิ่งนั้น”, แห่งเทศกาลเลี้ยงและพิธีการต่างๆ; และคำตอบที่พระเยซูประทานให้แก่พวกเขาก็โจมตีความคิดของพวกเขาที่ว่า การได้รับความโปรดปราน, ความเมตตา, และพระคุณจากพระเจ้านั้นขึ้นอยู่กับคุณความดี, ความพยายามด้วยตนเอง, และการประพฤติดีของมนุษย์ สภาพอันตกต่ำของมนุษย์น่าจะเพียงพอแล้วที่จะขจัดความคิดเหล่านั้นออกไปจากสมอง และกระนั้นศาสนาต่างๆที่เน้นเรื่องการประพฤติก็กำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว มนุษย์ไม่ตระหนักถึงสภาพอันต่ำช้าอย่างสิ้นเชิงของตน-ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้, สิ้นหวัง, ตกนรกแน่นอน มนุษย์ทำให้สิ่งใดและทุกสิ่งที่เขาเคยแตะต้องเสื่อมสลายไปหมด ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงตัดมนุษย์ออกไปจากสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการไถ่ เราไม่ได้ถูกไถ่ด้วยสิ่งต่างๆที่เสื่อมสลายได้ แต่ด้วยพระโลหิตอันมีค่า ประเสริฐของพระเยซู พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงตอบสนองความต้องการของมนุษย์ในสภาพที่หลงหายของเขา ด้วยว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องสิ่งใด พระเจ้าเพียงผู้เดียวก็สามารถจัดหาได้ **พระราชบัญญัติ**ไม่สามารถจัดการไถ่ได้เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง (รม. 8:1-3) พระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถตอบสนองความต้องการของมนุษย์ในเรื่องการไถ่ได้ และพระองค์ทรงตอบสนองความต้องการนั้นแล้วในพระภาคของพระบุตรของพระองค์, พระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 29: “พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “งานของพระเจ้า นั่นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น”

นี่คือหลักคำสอนที่ถูกนำเสนอในหนังสือโรมและกาลาเทียผ่านปลายปากกาของอัครทูตเปาโล-การถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อซึ่งตรงข้ามกับความเปล่าประโยชน์และความว่างเปล่าของการประพฤติดีทั้งหลาย พระคุณกล่าวว่า “จงวางใจ” พระราชบัญญัติกล่าวว่า “จงกระทำ” เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนังมนุษย์จึงไม่สามารถกระทำการที่พระราชบัญญัติเรียกร้องได้; แต่พระเยซูในเนื้อหนังได้ทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้วและด้วยเหตุนี้จึงทรงกลายเป็น “จุดจบของพระราชบัญญัติสำหรับความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) เรากระทำงานต่างๆของพระเจ้าเมื่อเราเชื่อในพระเยซู เราได้รับความรอดโดยการวางใจพระเยซูไม่ใช่โดย “การประพฤติ” แห่งความชอบธรรม แต่โดยความเชื่อในพระองค์ผู้ชอบธรรม อย่างไรก็ตามพวกยิวเหล่านั้นก็ไม่เต็มใจที่จะยอมรับการไถ่โดยความเชื่อ พวกเขาอยากได้บางสิ่งที่จับต้องได้, หลักฐานภายนอกบางอย่างที่พวกเขาสามารถมองเห็น, รู้สึก, หรือมีประสบการณ์ได้ สำหรับพวกเขาแล้ว “การได้เห็น” คือการเชื่อ พวกเขากล่าวแก่พระเยซูว่า “ลงมาจากกางเขนสิและพวกเราจะเชื่อในตัวเจ้า!” แต่พระองค์ตรัสว่า “จงเชื่อในเราเถิด และเราจะให้ชีวิตนิรันดร์แก่พวกท่าน”

มนุษย์อยาก “ทำ” บางสิ่ง, “กระทำ” อะไรบางอย่าง, “ดำเนินชีวิต” อะไรสักอย่าง ชุนนางหนุ่มผู้นั้นในมัทธิว 19:16-22 วิ่งมาหาพระเยซู, ก้มกราบลงต่อพระพักตร์พระองค์และถามว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์” กระนั้นเพราะความไม่เชื่อ เขาจึงปฏิเสธที่จะกระทำการที่พระเยซูทรงบอกเขาให้กระทำ เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นคนดีคนหนึ่ง, อาจารย์ที่เก่งคนหนึ่ง; แต่เขาไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระเจ้าในเนื้อหนัง-และพระเยซูก็ทรงทราบเรื่องนี้

เขาโลแห่งทาร์ซัสถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” (กิจการ 9:6) บนถนนเมืองดามัสกัสเส้นนั้น, ตามองไม่เห็นเพราะแสงจ้าจากสวรรค์, หมอบกราบบนพื้นดิน, เขาได้ยินและเชื่อฟังถ้อยคำของพระเยซู เขาได้รับความรอด-และจากนั้นก็กลายเป็นนักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่โลกเคยรู้จัก หากไม่นับองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง

นายคุกชาวฟิลิปปีผู้นั้นถามเปาโลและสิลาสว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้” (กิจการ 16:30) พวกเขาตอบกลับไปว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง” พระวจนะนำมาซึ่งความเชื่อ และความเชื่อที่มีในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูก็นำมาซึ่งความรอด

ไม่มีสิ่งใดผิดเลยกับคำถามที่ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด?” สิ่งที่เกิดก็คือว่าพระเยซูทรงสั่งสอนพวกยิวเหล่านั้นแล้ว-และพวกเขาก็ปฏิเสธที่จะทำตามที่พระองค์ทรงสั่ง นั่นเป็นกรณีที่น่าเศร้าวันนี้-เมื่อผู้ใช้ของพระเจ้าบอกผู้คน (จากพระวจนะของพระเจ้า) ว่าพวกเขาต้องทำอะไรเพื่อที่จะรับความรอด ผู้ชนมหาศาลก็ปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง มีแค่คนส่วนน้อยเท่านั้นที่เต็มใจที่จะเชื่อในพระเยซู, วางใจในพระโลหิตที่หลั่งออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์, และไม่พยายามที่จะช่วยตัวพวกเขาเองให้รอดโดยการงาน

ต่างๆแห่งความชอบธรรมหรือโดยการเข้าร่วมกับคริสตจักรแห่งหนึ่ง, หรือโดยการรับบัพติศมา, หรือโดยสิ่งอื่นใดอีกมากมายที่สามารถถูกเรียกได้ว่าเป็น “การทำงานที่ดี” ถึงอย่างไรแล้ว ตามที่อิสยาห์ 64:6 ได้กล่าวไว้ “ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ข้าพระองค์ทุกคนเหี่ยวลงอย่างไปไม้ และความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้พัดพาข้าพระองค์ไปเหมือนลม”

พระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา (1 คร. 1:30) พระคริสต์ผู้ซึ่ง “พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นทีลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย... เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ” (รม. 3:25-28) นอกจากนี้ “คนที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม” (รม. 4:5)

มันเป็นความจริงที่ว่า “ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายเสียแล้ว” (ยากอบ 2:26) แต่**ความเชื่อมาก่อนการกระทำ** การกระทำที่ปราศจากความเชื่อคือการกระทำที่ตายแล้ว แต่หลังจากที่คนๆหนึ่งมีความเชื่อที่แท้จริงในพระเยซูคริสต์ เขาก็มีการกระทำเพราะว่าเขาเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าแล้ว ความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วและพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคือสิ่งสำคัญอันดับหนึ่งในความเชื่อแบบคริสเตียน จนเราสามารถกล่าวได้อย่างปลอดภัยว่า ความเชื่อนั้นจะนำไปแล้วก็คือ การกระทำที่ยิ่งใหญ่ในหมู่การกระทำ**ทั้งปวง**

ข้อ 30: “เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำหมายสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง”

ในที่นี้พวกยิวเริ่มแสดงออกถึงความไม่เชื่อของตนอย่างชัดเจนมากขึ้นไปอีก ถ้าคุณอยากรู้ว่าสิ่งใดอยู่ในใจของคนๆหนึ่ง จงเตือนสติเขาให้แค่**เชื่อในพระเยซู**เพื่อรับความรอดสิครับ! ผู้คนพร้อมใจที่จะกระทำบางสิ่ง, บริจาคเงินของตน, เข้าร่วมกับคริสตจักร-แต่เมื่อเราเตือนสติพวกเขาให้แค่**เชื่อ** พวกเขาก็ไม่พอใจ มนุษย์อยากลงแรงเพื่อที่จะพาตัวเองไปสวรรค์หรือดำเนินชีวิตตามทางของตนเพื่อไปสวรรค์; แต่ความจริงจากพระเจ้าก็คือว่าเราได้รับความรอด**โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ** และ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” เราได้รับ**บำเหน็จ**เพราะการกระทำต่างๆที่เกิดจากความเชื่อ และสิ่งใดก็ตามที่**ไม่ได้**เกิดจากความเชื่อก็คือบาป; แต่เราได้รับความรอดโดยพระคุณล้วนๆ!

“ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำหมายสำคัญอะไร” ภาษากรีกตรงนี้แสดงให้เห็นการเย้ยหยัน (การประชดประชัน) ที่ชัดเจนในคำถามนี้ คนพวกนี้ไม่ได้จริงใจเลย; พวกเขากำลังถามพระเยซูว่า “ท่านเป็นใครถึงมาพูดจาแบบนี้? ท่านจะแสดง**หลักฐาน**ใดให้เราดูว่าท่านเป็นพระเมสสิยาห์-หลักฐานที่พวกเรา**มองเห็น**ได้? ท่านจะให้**ข้อพิสูจน์**ใดว่าท่านเป็นอย่างที่ท่านกล่าวว่าท่านเป็นจริงๆ?” ความเชื่อร้องประกาศว่า “จงเชื่อและ**ดูเถิด!**” ความไม่เชื่อทำทนายว่า “แสดงให้เรา**ดูสิ** แล้วเราจะ**เชื่อ**” แต่คนเหล่านี้ก็คงจะ**ไม่เชื่อ**อยู่ดี ถ้าสิ่งที่พวกเขาได้เห็น

และได้ยินแล้วเกี่ยวกับการงานและถ้อยคำเหล่านั้นของพระเยซูยังไม่ทำให้พวกเขาป้ใจเชื่อเกี่ยวกับตัวตนที่แท้จริงของพระองค์ พวกเขาก็คงจะไม่เชื่ออยู่ดีแม้หากว่าพระองค์จะลงมาจากกางเขนก็ตาม! เศรษฐีคนนั้นในนรก อ่อนวอนอับราฮัมว่า “ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า ... ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้” อับราฮัมตอบกลับไปว่า “เขามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด...ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ” (ลูกา 16:27-31) พวกยิวที่ไม่เชื่อที่ท้าทายพระเยซูให้แสดงหมายสำคัญต่างๆ เพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ก็เป็นแบบเดียวกัน

ข้อ 31: “บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์’”

พวกยิวทำการเปรียบเทียบในที่นี้-การเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้นของพระเยซู ซึ่งถูกเปรียบเทียบกับโมเสสและมานาเมื่อพระเจ้าทรงเลี้ยงดูชนชาติอิสราเอลระหว่างการเดินทางในถิ่นทุรกันดารตั้งแต่อียิปต์ไปจนถึงคานาอัน การเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนของพระองค์ไม่ใช่ข้อพิสูจน์ที่เพียงพอว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ในสายตาของพวกเขาพระองค์ไม่ได้กระทำอะไรมากมายที่ยิ่งใหญ่กว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในสมัยที่บรรพบุรุษชนชาติอิสราเอลได้รับการเลี้ยงดูด้วยมานา กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาบอกว่า “ท่านมีข้อพิสูจน์อะไรว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่กว่าโมเสส?”

มีผู้คนมากมายที่เป็นแบบนั้นในวันนี้ ในสายตาของคนไม่เชื่อ บรรดาอาจารย์ที่ตายไปแล้วดูเหมือนจะพูดด้วยสิทธิอำนาจมากกว่าพวกอาจารย์ที่ยังมีชีวิตอยู่ โมเสสตายไปแล้วและถูกฝังไว้นานแล้ว-แต่เขาได้นำเหล่าบรรพบุรุษชนชาติอิสราเอลตอนที่พระเยซูทรงเลี้ยงดูพวกเขาด้วยมานาจากสวรรค์ พระเยซูทรงเอาขนมปังห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัวมาเลี้ยงคนหลายพันคน-แต่ในสายตาของพวกเขาพวกยิวที่ไม่เชื่อ นั่นก็ไม่ใช่ความสำเร็จที่ใหญ่โตกว่าการอัศจรรย์เรื่องมานาเลย ก็คนวันนี้มักจะกล่าวอยู่เสมอถึง “วันคืนสมัยเก่าก่อนที่มีแต่สิ่งดีๆ” เมื่อสิ่งนี้หรือสิ่งนั้นเคยเป็นความจริง! พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีว่า “วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าถืออูโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์นั้น” (ลูกา 11:47) ยิวเหล่านี้ไม่ใช่ไม่รู้พระคัมภีร์ พวกเขาขมขื่นความตรงนี้มาจากเพลงสดุดี 78:24-29 และจากถ้อยคำของพระเยซูในพระคำข้อถัดไปเราก็สรุปได้ว่าพวกเขายกความดีความชอบให้โมเสสจริงๆสำหรับการให้มานาจากสวรรค์แก่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขา!

ข้อ 32: “พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย”

เห็นได้ชัดว่าพวกยิวเหล่านั้นเชื่อว่าการอัศจรรย์เรื่องมานานั้นยิ่งใหญ่มากกว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปังก้อนและปลาเหล่านั้น และเชื่อว่าโมเสสคือผู้ที่ได้กระทำการอัศจรรย์นั้น-ซึ่งทำให้เขาเป็นศาสดาพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่กว่าพระเยซู; แต่พระเจ้าต่างหาก ไม่ใช่โมเสส คือผู้ที่ได้ส่งมานาลงมาจากสวรรค์ และพระเยซูทรงประกาศอย่างชัดเจนแก่พวกยิวเหล่านั้นว่าโมเสสไม่เพียงไม่ได้ให้มานาแก่พวกบรรพบุรุษเท่านั้น แต่ว่ามานาไม่ใช่ขนมปังที่แท้จริงนั้นด้วยซ้ำ, คือขนมปังที่นำมาซึ่งชีวิตนิรันดร์ มานาเป็นขนมปังที่ทำให้ร่างกายอิมมูน่าอย่าง

เดียว ขณะที่ขนมปังที่แท้จริง (ซึ่งพวกเขาสามารถรับได้ถ้าพวกเขาอมเชื่อในพระองค์) จะทำให้มนุษย์ภายใน อิ่มหนำ

“พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย” จึงสังเกตรูปปัจจุบันกาล ของคำกริยาตรงนี้ พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า “พระบิดาของเราจะประทานขนมปังแท้ให้แก่ท่านทั้งหลาย” หรือ “พระบิดาของเราได้ประทานขนมปังแท้ให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว” ในภาษากรีก “ประทาน...ให้แก่ท่านทั้งหลาย” จริงๆแล้วมีความหมายว่า “กำลังเสนอให้แก่ท่านทั้งหลาย” พระเจ้าในพระคริสต์ในขณะนั้นกำลังเสนอ ขนมปังที่มีชีวิตให้แก่ยิวที่ไม่เชื่อเหล่านี้, ขนมปังที่สามารถและจะทำให้วิญญาณและจิตใจอิ่มหนำถ้าพวกเขาจะ ยอมเชื่อเท่านั้น

“ขนมปังแท้” นั้นหมายถึงพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นการสำเร็จจริงของภาพเล็งนั้น มานานนั้นเป็น ของจริง, มันเป็นอาหารสำหรับร่างกาย; แต่มันเป็นแค่ภาพเล็งอย่างหนึ่งของอาหารที่ดีกว่านั้นตั้งเยอะ-พระ คริสต์, อาหารฝ่ายวิญญาณ คำกรีกเดียวกันถูกใช้ในพระคำข้ออื่นๆ-นั่นคือ ในยอห์น 1:9 พระเยซูทรงเป็น “ความสว่างแท้” นั้น; ในยอห์น 15:1 พระองค์ทรงเป็น “เถาองุ่นแท้” นั้น; ในฮีบรู 8:2 พระองค์ทรงเป็น “พลัปลาแท้” นั้น; ในฮีบรู 9:24 พระองค์ทรงเป็นการสำเร็จจริงของภาพเล็งและภาพเปรียบเทียบทั้งหมดภายใต้ ระบบของโมเสส

ข้อ 33 และ 34: “เพราะว่าอาหารของพระเจ้า นั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่ โลก” เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด”

เมื่อเราอ่านข้อพระคำตอนนี้ครั้งแรก ความหมายก็ดูเหมือนว่าพระเยซูกำลังเปิดเผยแก่พวกเขาว่า พระองค์, พระบุตรของพระเจ้า, ทรงเป็นขนมปังแท้ของพระเจ้า, อาหารของพระเจ้าสำหรับจิตวิญญาณของ มนุษย์; แต่เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าพระคำข้อนี้จะแปลได้ถูกต้องกว่าได้ว่า “ขนมปังของพระเจ้าคือขนมปัง นั้นซึ่งลงมาจากสวรรค์” ด้วยว่าพวกเขายิวเหล่านั้นไม่ได้ดูเหมือนจะเข้าใจตรงนี้เลยว่างค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา กำลังตรัสถึงพระองค์เอง-หรือว่าพระองค์กำลังตรัสถึงบุคคลหนึ่งด้วยซ้ำ ถ้าพวกเขาเข้าใจว่าพระองค์กำลังตรัส ถึงบุคคลหนึ่ง ทำไมพวกเขาถึงบ่นพึมพำต่อว่าพระองค์ เหมือนกับที่พวกเขากระทำในกรณีอื่นๆเมื่อพระองค์ ตรัสถึงพระองค์เองว่าเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า, หรือมาจากพระเจ้า, และทำไมพวกเขาถึงกล่าวว่า “พระองค์ เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด”?

ถ้าเราวิเคราะห์บทเรียนเหล่านั้นที่พระเยซูทรงสอนอย่างระมัดระวัง เราก็จะเห็นว่าพระองค์ค่อยๆเปิด เผยความจริงต่างๆที่ยิ่งใหญ่แก่ประชาชนเหล่านั้น โดยทรงทราบว่าเขาเชื่อซึ่งสิ่งที่เขาเชื่อ นี่เป็นความจริง ขณะที่พระองค์ทรงนำพวกเขาเข้าสู่ความจริงที่ยิ่งใหญ่นั้นเกี่ยวกับขนมปังแห่งชีวิต: ก่อนอื่นเลยพระองค์ตรัสถึง ขนมปังโดยรวม จากนั้นพระองค์ทรงประกาศว่า “เราเป็นขนมปังนั้น” จากนั้น “ขนมปังนั้นคือเนื้อของเรา” และสุดท้ายแล้วคือคำประกาศด้วยใจกล้าว่า “ถ้าพวกท่านไม่กินเนื้อของเราและดื่มโลหิตของเรา พวกท่านก็ ไม่มีชีวิตในตัวของท่านเลย!”

อย่างไรก็ตาม ความจริงของพระคำข้อนี้ไม่ถูกทำลายถ้าเราอ่านว่า “ขนมปังของพระเจ้าคือพระ คริสต์” หรือ “ขนมปังของพระเจ้าคือขนมปังนั้นซึ่งลงมาจากสวรรค์” ไม่ว่าจะอ่านแบบไหนในสองแบบนี้ก็เป็น

หลักคำสอนที่ถูกต้อง พระคริสต์ทรงเป็นชนมปังแท่นนั้น, ชนมปังของพระเจ้า, และ “ลงมาจากสวรรค์” ซี่ไปยังแหล่งกำเนิดในสวรรค์ของชนมปังนั้น

จงสังเกตว่าพระเยซูตรัสว่า “ชนมปังแท้... *ประทานชีวิตให้แก่โลก*” นี่ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับมานานันซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่ลูกหลานของอิสราเอล, สิบสองตระกูลนั้นซึ่งนับผู้ชายได้ประมาณ 600,000 คนกับครอบครัวของพวกเขา ชนมปังแท่นนั้น, ชนมปังของพระเจ้า, เพียงพอสำหรับคนทั้งโลก!

“พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด” ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกยิวเหล่านั้นเรียกพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า” ซี่ไปยังความจริงใจแห่งคำขอของพวกเขา-พวกเขาเชื่อในฤทธิ์เดชของพระองค์ (พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์แล้ว) แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อในภารกิจของพระองค์ พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด

ข้อ 35: “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย”

คำประกาศที่แสดงสิทธิอำนาจนั้นคงจะมีผลลัพธ์หนึ่งในสองประการแก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินมัน การต้อนรับพระคริสต์ก็หมายถึงชีวิตที่บริบูรณ์และเป็นนิรันดร์ การปฏิเสธพระองค์ก็หมายถึงความตายชั่วนิรันดร์, การถูกตัดขาดจากพระเจ้าชั่วนิรันดร์ ผู้ฟังเหล่านั้นถูกบังคับให้ต้องตัดสินใจเลือก พระเยซูได้ทรงนำเสนอพระองค์เองแก่พวกเขาแล้วในฐานะชนมปังแห่งชีวิต และพวกเขาต้องต้อนรับพระองค์ในฐานะนั้นหรือไม่ก็ปฏิเสธพระองค์ในฐานะนั้น

เมื่อพระเยซูทรงบอกหญิงชาวสะมาเรียคนนั้นเกี่ยวกับน้ำที่มีชีวิต นางก็กล่าวว่า “ท่านเจ้าคะ *ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด* เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่” เมื่อพระองค์ทรงบอกพวกยิวเหล่านั้นเกี่ยวกับชนมปังแห่งชีวิต พวกเขาก็ก่อว่า “*โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด*”-แต่ความคล้ายคลึงกันก็จบลงตรงนั้น หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นหมายความว่าตามทีนางกล่าว และเมื่อพระเยซูทรงเปิดเผยแก่นางว่าพระองค์กำลังตรัสถึงพระองค์เอง นางก็ต้อนรับพระองค์, นางได้รับความรอด, นางทิ้งหม้อน้ำของตนไว้และวิ่งเข้าไปในเมืองพร้อมกับบ่อน้ำบาดาลแห่งน้ำที่มีชีวิตซึ่งผุดขึ้นเป็นฟองในจิตวิญญาณของนาง ตรงกันข้าม พวกยิวเหล่านั้นปฏิเสธชนมปังแห่งชีวิตและจากไปโดยที่ยังหิวอยู่ ความปรารถนาชนมปังถูกทำให้เกิดขึ้นโดยการได้ฟังถ้อยคำของพระเยซู-แต่ขณะที่หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นได้ยินถ้อยคำของพระองค์และเชื่อ พวกยิวเหล่านั้นก็ได้อินถ้อยคำของพระองค์และปฏิเสธที่จะเชื่อ

เราคลายความหิวตามธรรมชาติของเราโดยการกินชนมปังและเนื้อ โดยดูดซึมอาหารนั้นเข้าไปเพื่อการใช้งานร่างกายของเรา เราคลายความกระหายตามธรรมชาติของเราโดยการดื่มน้ำ พระคริสต์ทรงเป็นชนมปังที่ทำให้มนุษย์ภายในอิมหน่า, พระองค์ทรงเป็นน้ำที่มีชีวิตที่ทำให้จิตวิญญาณอิมหน่า; แต่เราต้องต้อนรับพระองค์, รับพระองค์ไว้เป็นของเรา, ทำให้พระองค์เป็นของเราโดยความเชื่อ พระองค์เพียงผู้เดียวสามารถทำให้ใจของมนุษย์อิมหน่าได้ ไม่มีผู้ใดเคยได้อิมหน่าจนกว่าเขาเข้ามามีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระคริสต์โดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

ขนมปังคือเครื่องค้ำแห่งชีวิต, กล่าวในฝ่ายร่างกายแล้ว ขนมปังให้สารอาหาร, พลังกำลัง, และการค้ำจุนแก่ร่างกาย ในแง่ฝ่ายวิญญาณ สิ่งที่ขนมปังกลายเป็นแก่ร่างกาย พระคริสต์ก็ทรงกลายเป็นอย่างนั้นแก่ผู้เชื่อ; พระองค์ทรงซื้อสารชีวิตของพระองค์มาให้แก่เรา, พระองค์ทรงกลายเป็นส่วนหนึ่งของเรา, พระองค์ทรงสถิตอยู่ในใจของเรา, พระองค์ทรงเป็นชีวิตและพลังแห่งจิตใจของเรา, เสบียงที่ครบถ้วนและเพียงพอสำหรับทุกความต้องการฝ่ายวิญญาณ มนุษย์ดำรงชีวิตโดยปราศจากขนมปังไม่ได้ (อาหารฝ่ายร่างกาย) แต่พระเยซูตรัสแก่ซาตานว่า “มนุษย์จะดำรงชีวิตโดยขนมปังอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” เหมือนกับที่เราไม่สามารถดำรงชีวิตฝ่ายร่างกายโดยปราศจากขนมปังฉันใด เราก็ไม่สามารถดำรงชีวิตฝ่ายวิญญาณโดยปราศจากพระคริสต์ ผู้ทรงช่วยเราให้รอดและค้ำจุนเราฉันนั้น เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4:13)

ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้ พระเยซูทรงเริ่มตรัสอย่างตรงไปตรงมา: “เราเป็นขนมปังแห่งชีวิต” คำสรรพนาม “เรา” ถูกใช้สามสิบห้าครั้งในคำเทศานี้เกี่ยวกับขนมปังแห่งชีวิต พวกเขาพบว่าตัวเองไม่มีข้อแก้ตัวแล้ว ด้วยว่าพระเยซูทรงนำพวกเขามาถึงประตูแห่งความรอดแล้ว คำเชิญนั้นเรียบง่าย: “ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย” ทุกคนที่มาหาพระเยซูด้วยใจที่หิวโหยก็พบว่าความหิวของตนถูกทำให้อิ่มหนำ; ทุกคนที่มาหาพระองค์โดยกระหายความชอบธรรมก็เต็มอิ่ม นี่ไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อคนนั้นจะไม่ปรารถนาอาหารหรือของดื่มฝ่ายวิญญาณอีกเลย หรือว่าเขาจะไม่รู้สึกถึงความว่างเปล่าของจิตวิญญาณ หรือความขาดแคลนอีกต่อไปเลย เปาโลร้องประกาศว่า “โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อใจจริง ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้?” (รม. 7:24) มัทธิว 5:6 บอกเราว่าถ้าเราหิวและกระหายหาความชอบธรรม เราก็จะได้อิ่มหนำ พระเยซูแค่หมายความว่าพระองค์ทรงสามารถและเต็มใจที่จะตอบสนองความต้องการแห่งจิตใจและวิญญาณของมนุษย์ พระองค์ประทาน “สันติสุขที่เกินความเข้าใจ”, พระคุณที่เพียงพอสำหรับโอกาสใดๆและทุกโอกาส, และพระองค์ทรงสัญญาแล้วว่า จะไม่มีวันจากเราไปหรือทอดทิ้งเราเลย เรามีขนมปังและของดื่มแห่งสวรรค์พร้อมรับประทานเมื่อใดก็ตามที่เราหิวหรือกระหาย

เราควรศึกษาคำเทศนาต่างๆของพระเยซูและคิดว่าถ้อยคำและตัวอย่างประกอบทั้งหลายของพระองค์นั้นเรียบง่ายขนาดไหน ยกตัวอย่างเช่น เด็กเล็กๆคนไหนไม่เข้าใจว่าขนมปังคืออะไร? พระเยซูตรัสโดยใช้สิ่งต่างๆที่แม้แต่เด็กเล็กๆก็เข้าใจได้ พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเจ้าหิว จงมาหาเราและกินเถิด ถ้าเจ้ากระหาย จงมาหาเราและดื่มเถิด เราจะทำให้วิญญาณที่หิวของเจ้าและจิตใจที่กระหายของเจ้าได้อิ่มหนำจนกระทั่งพวกเราไปถึงนครชาวดูจุมุกดานั้น”

มนุษย์ที่ปราศจากพระคริสต์ก็เสาะแสวงหาบางสิ่งเพื่อเติมเต็มความว่างเปล่าที่อยู่ภายในพวกเขาอยู่เสมอ แต่พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถเติมเต็มความว่างเปล่านั้นได้ ข้อตกลงแห่งความรอดนั้นก็เรียบง่ายและเข้าใจได้ง่าย แค่มหาหาพระเยซู, เชื่อในพระองค์, วางใจพระองค์, ต้อนรับพระองค์-และไม่ว่าคุณเป็นคนบาปหนาขนาดไหนหรือใจของคุณแข็งกระด้างขนาดไหน พระองค์ก็จะช่วยคุณให้รอด ถ้อยคำของพระคำข้อนี้คือถ้อยคำที่มีค่าประเสริฐและมีพลังมาก จงรับพวกมันเข้าไปในใจและจิตของคุณ, จงพักพิงอยู่บนพวกมัน พระเยซูจะทรงทำให้มนุษย์ภายในของคุณอิ่มหนำ และคุณจะไม่หิวหรือกระหายอีกเลย

ข้อ 36: “แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ”

คนเหล่านี้ที่พระเยซูกำลังสนทนาด้วยนั้นไม่ใช่คนงี่หรือไม่รู้เรื่องราวอะไร พวกเขาเป็นพวกบุโรฮิตใหญ่, พวกธรรมจารย์และพวกผู้อาวุโส-นักเรียนผู้ศึกษาพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาได้เห็นพระเยซูกระทำกิจแล้ว; พวกเขาได้เฝ้าดูพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงหยิบขนมปังก้อนจิ๋วไม่กี่ก้อนกับปลาเหล่านั้นและเลี้ยงชายห้าพันคนและครอบครัวของพวกเขาที่หิวโหย บางคนในพวกเขาได้ติดตามงานรับใช้ของพระองค์ด้วยความสนใจใคร่รู้ ถึงกระนั้น แม้ว่าพวกเขาได้เห็นกับตาตัวเองแล้ว พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะเชื่อด้วยใจของพวกเขา พวกเขาไม่มีความซาบซึ้งต่ออุปนิสัยที่แท้จริงแห่งตัวตนของพระองค์, การกระทำต่างๆของพระองค์, หรือทางทั้งหลายของพระองค์

มีคนมากมายวันนี้ที่ได้ยินพระองค์-แต่ก็ไม่ไปไกลกว่าที่พวกยิวเหล่านี้ได้กระทำ มนุษยชาติจำนวนมหาศาลยังคงปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์อยู่เหมือนเดิม โอ้ ใช่แล้วครับ-พวกเขาเชื่อว่าพระองค์เคยเป็นอยู่, พวกเขาเชื่อว่าพระองค์เคยมีชีวิตอยู่ในฐานะบุคคลผู้หนึ่งในประวัติศาสตร์, พวกเขาเชื่อว่าพระองค์เป็นผู้นำคนหนึ่งที่โดดเด่นและเป็นอาจารย์ที่ยอดเยี่ยม; แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่แท้จริง-ชีวิต, และผู้ให้กำเนิดชีวิต พวกเขาเชื่อในทางสมองและทางประวัติศาสตร์ แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อไปสู่ความรอด ช่างน่าเศร้า แต่ก็ความจริง!

การทรงเลือกของพระเจ้าและเจตจำนงเสรีของมนุษย์

ข้อ 37: “สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย”

พระเยซูทรงเห็นล่วงหน้าถึงความไม่เชื่อของพวกยิวเหล่านั้น แต่ความไม่เชื่อของพวกเขาก็ไม่ได้ทำลายแผนการและจุดประสงค์ของพระเจ้าในการส่งพระเยซูเข้ามาในโลก พวกยิวเหล่านั้นได้ปฏิเสธพระองค์และเรียกร้องให้ประหารพระองค์เสีย-แต่การปฏิเสธพระองค์ของพวกเขาไม่ได้ทำลายแผนการของพระเจ้าผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุดผู้ทรงทราบเบื้องปลายในเริ่มแรกนั้น ทั้งหมดนี้ถูกนำมาพิจารณาแล้วตอนที่ตรีเอกานุภาพได้ทรงวางแผนและทรงทำให้แผนการแห่งยุคของพระเจ้าสมบูรณ์แบบ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงสามารถตรัสแก่พวกยิวเหล่านั้นได้ว่า “ทุกคนที่พระบิดาประทานให้เราก็จะมาหาเรา ทุกสิ่งที่พระองค์ได้วางแผนไว้, ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงออกแบบเพื่อที่จะประทานให้แก่เรา, ก็จะมาสู่เรา; สิ่งสารพัดจะเกิดขึ้นเหมือนกับที่พระบิดาได้ทรงวางแผนพวกมันไว้, ในเวลาที่ครบกำหนด”

พระเจ้าทรงมีเวลาเหลือเพื่อที่จะทำให้แผนงานของพระองค์สำเร็จ และทุกสิ่งจะเกิดขึ้นจริงตรงตามกำหนดเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงวางแผนพวกมันไว้ในเริ่มแรกนั้น ในปฐมกาล 3:15 พระองค์ทรงสัญญาเรื่องพระผู้ช่วยให้รอด, และกาลาเทีย 4:4, 5 ก็บอกเราว่า “แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา” เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงวางแผนและสัญญาไว้ทุกอย่าง พระเยซูทรงทราบว่าพวกยิวเหล่านั้นจะไม่ยอมรับพระองค์ เป็นความจริงที่ว่าพระองค์ทรงร้องให้เพื่อพวกเขา-แต่พระองค์ทรงร้องให้ด้วยความเศร้าโศก ไม่ใช่เพราะความทุกข์ร้อนใจ

ภาษาในภาษาอังกฤษอ่อนแอมากตรงนี้ “สารพัดที่พระบิดาทรงประทาน” ถูกแสดงในรูปเอกพจน์เพศกลางและมีความหมายว่า “ทุกสิ่ง, สิ่งทั้งหมด, ที่พระบิดาประทานแก่เราก็จะมาถึงเรา” นี่กล่าวถึงคริสตจักรใน

ฐานะกายหนึ่ง พระเจ้าประทานคริสตจักร, ทั้งร่างกายนั้น, ให้แก่พระคริสต์ พระคริสต์ทรงเป็นศิระและรากฐานของคริสตจักร แต่มันขึ้นอยู่กับคนๆนั้นว่าจะเลือกอยู่ในกายนั้นหรือไม่ ทั้งร่างกายนั้นที่เร้นลับ, ผู้เชื่อทั้งกลุ่มนั้น, จะมาสู่พระคริสต์-ทุกส่วน, ทุกอวัยวะ ไม่มีสักคนเดียวจะขาดหายไปเมื่อคริสตจักรครบบริบูรณ์!

จงสังเกตว่า: “**สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เรา**” ถูกแสดงในเทศกลาง (เอกพจน์) และชี้ไปยังทั้งกายนั้นของผู้เชื่อทั้งหลาย “**ผู้ที่มาหาเรา**” อยู่ในเทศชาย (เอกพจน์) และหมายถึงแต่ละคนที่ใช้ความเชื่อในพระเยซูคริสต์และตอบรับข้อเสนอแห่งความรอดของพระองค์โดยความเชื่อ ไม่มีสักคนเดียวที่มาหาพระคริสต์จะถูกผลักไสไปเสีย

มีการเปลี่ยนแปลงในคำกริยาที่ถูกแปลเป็น “จะมา” และ “มา” คำกริยากรีกที่แปลเป็น “จะมา” เน้นถึงการมาถึง และผู้ที่มาถึงแล้วนั้นก็อยู่ที่นั่นแล้ว-นั่นคือ คริสตจักรพันธสัญญาใหม่จะครบบริบูรณ์และอยู่กับพระเยซูอย่างแน่นนอนราวกับว่ามันได้อยู่ที่นั่นแล้ว คำกริยากรีกที่แปลเป็น “มา” บ่งบอกถึงการเข้ามาใกล้ และบ่งชี้การตัดสินใจโดยสมัครใจของคนๆนั้นที่เข้ามาใกล้ คนๆนั้นมาหาพระเยซูโดยสมัครใจ; เขาไม่ถูกบังคับหรือฝืนใจให้มา พระเยซูทรงเชิญชวนว่า “**จงมาหาเรา และเราจะไม่ขับไล่ท่านทั้งหลายออกไปเลย**”

คริสตจักรพันธสัญญาใหม่, พระกายของพระคริสต์, จะได้รับความรอดหมดทั้งกายนั้นและถูกนำเสนอต่อพระองค์โดยปราศจากคำหิหรือรื้อรอยใดๆ ไม่มีอวัยวะสักส่วนเดียวของคริสตจักรที่แท้จริงจะสูญหายไป; นั่นคือเหตุผลที่เราอ่านในโรม 8:28 “**เรารู้ว่าทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า**” แก่คนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” ไม่ใช่แต่ละสิ่งที่มีขนาดเล็ก แต่**ทุกสิ่ง**ที่ทำงานร่วมกัน ที่ก่อให้เกิดผลดีแก่ผู้เชื่อ เหตุผลนั้นถูกประกาศในโรม 8:29: “**เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่ (พระเจ้า) ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก**” ผู้เชื่อแต่ละคนที่ได้รับการชำระโดยพระโลหิตแล้วก็ถูกलिขิตลวงหน้าให้เป็นตามพระฉายของพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า และสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นสำหรับการหลอหลอมเราให้เป็นเหมือนพระฉายนั้น พระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้มันเกิดขึ้น (ศึกษาฮีบรู 12) พระเจ้าทรงเตือนบุตรทุกคนของพระองค์ เราถูกหลอหลอมผ่านทางการศึกษา; เราจะต้องถูกทำให้เป็นเหมือนพระฉายของพระบุตรของพระเจ้า และคนเหล่านั้นที่ถูกทำให้เป็นเหมือนพระฉายนั้นก็จะได้รับสง่าราศี: “**ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในวันนั้น พระองค์ได้ทรงเรียกมาด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย**” (รม. 8:30)

พระกายของพระคริสต์ถูกเลือก แต่คนทั้งหลายกลายเป็นอวัยวะต่างๆของพระกายนั้นโดยการตัดสินใจเลือกส่วนบุคคล ไม่ใช่ทุกคนจะตอบรับคำเชิญนั้นถึงแม้ว่าคำเชิญนั้นถูกให้แก่ทุกคน; แต่คนเหล่านั้นที่มาหาพระเยซูก็จะถูกรับไว้ คือผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ตั้งแต่นั้นวันตรีกาลที่อยู่ข้างหลังเรา พระเจ้าพระบิดาได้ประทานคนกลุ่มหนึ่งให้แก่พระเยซูเพื่อที่จะเป็นกรรมสิทธิ์เฉพาะอันมีค่าของพระองค์เอง; และคนกลุ่มนี้ก็คือคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ซึ่งถูกซื้อไว้ด้วยพระโลหิตของพระเจ้าเอง (กิจการ 20:28)

ข้อ 38: “เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”

คำขึ้นต้นในพระคำข้อนี้เชื่อมโยงข้อนี้กับพระคำข้อก่อนหน้า และนัยสำคัญของมันก็อยู่ในข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้เสด็จมาจากสวรรค์เพื่อกระทำ-มิใช่ความประสงค์ของพระองค์เอง แต่พระประสงค์ของพระเจ้า พระบิดาในความรอดนิรันดร์ของคนเหล่านั้นที่มาหาพระองค์ เนื่องจากมันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าพระบิดาที่จะช่วยทุกคนที่มาหาพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ให้ได้รับความรอด มันจึงเป็นไปได้เลยที่ผู้หนึ่งผู้ใดในคนเหล่านั้นที่จะถูกขับไล่ออกไป พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจุดประสงค์ในการรับทุกคนที่มาหาพระองค์ในความเชื่อ

ข้อ 39: “และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา นั้น ก็คือให้เรารักษามอบตัวที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปถึงคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด”

ค่านามเพศกลางถูกใช้อีกครั้ง-“**บรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา**” ซึ่งชี้ไปยังพระกายที่ครบบริบูรณ์นั้นอันประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วและได้รับการชำระล้างด้วยพระโลหิต นี่เป็นการรับประกันเรื่องฤทธิ์เดชในการพิทักษ์รักษาไว้ของพระองค์, การปกป้องดูแลคนของพระองค์โดยพระองค์เอง: “เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ...พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันทิด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉันทัน ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน” (ยอห์น 17:12, 18, 19) ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์จะไม่เสียไปเลยแม้สักคนเดียวก็ถูกตามมาทันทีโดยคำประกาศที่ว่าพระองค์จะทรงทำให้ทั้งร่างกายนั้นเป็นขึ้นใหม่, พระองค์จะทรง “ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด”

ข้อ 40: “เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรามา นั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

พระเยซูทรงย้ำคำตรัสเรื่องการเป็นขึ้นจากตายนั้น ในส่วนแรกของพระคำข้อนี้พระองค์ทรงรับประกันว่าพระองค์จะไม่เสียส่วนใดของทั้งหมดนั้นเลย, ไม่เสียส่วนใดของกายนั้นเลย ทั้งกายนั้นเป็นของประทานของพระบิดาที่ให้แก่พระบุตร ในส่วนท้ายของพระคำข้อนี้ แต่ละคนมีชีวิตนิรันดร์เพราะว่าคนๆนั้นได้ให้ความเชื่อของตนอยู่ในพระบุตรแล้ว นี่เป็นความจริงหลายประการที่ยิ่งใหญ่และลึกซึ้ง และเรายิ่งศึกษาพวกมันมากเท่าไร เราก็ยิ่งซาบซึ้งพวกมันมากขึ้นเท่านั้นและความเชื่อของเราก็ยิ่งเข้มแข็งมากขึ้นเท่านั้น

คำกริยาที่แปลเป็น “เห็น” จะแปลให้ถูกต้องยิ่งขึ้นได้ว่า “**เพ่งมอง**” มันเป็นคำที่มีน้ำหนักมากๆและบ่งบอกถึงการเพ่งมองอย่างตั้งใจ, การตรึงตรองอย่างใกล้ชิด-มิใช่เห็นพระเยซูด้วยดวงตาฝ่ายร่างกาย แต่เพ่งมองพระองค์ด้วยดวงตาที่อยู่ภายใน, ด้วยหัวใจ ทุกคนที่เพ่งมองพระเยซูด้วยหัวใจและรับพระองค์ไว้ก็ได้รับความรอดและจะถูกทำให้เป็นขึ้นในวันสุดท้ายนั้น (ร่างกายคือสิ่งที่จะถูกทำให้เป็นขึ้น, ไม่ใช่วิญญาณ)

ข้อ 41: “พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจกสวรรค์”

คำกริยากรีกตรงนี้อยู่ในรูปกาลไม่สมบูรณ์และมีความหมายว่า “พวกเขา กำลังเริ่มที่จะบ่นพึมพำกัน” มันถูกบอกเป็นนัยแล้ว (ข้อ 25) ว่าตอนที่ฝูงชนนั้นเจอพระเยซูและถามว่า “ท่านมาที่นี่เมื่อไร” มันน่าจะเป็น บนชายฝั่งทะเล มันไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าหลังจากที่พวกเขาขึ้นฝั่งแล้ว พวกเขาจะบึ่งเข้าไปในธรรมศาลา ทันทีพร้อมกับคำถามที่ว่า “ท่านมาที่นี่เมื่อไร” อย่างไรก็ตาม โดยข้อ 59 เราจึงทราบว่าจะต่อมาพระองค์ทรงอยู่ในธรรมศาลานั้น

เห็นได้ชัดว่ามีการหยุดพัก, การหยุดชั่วคราว, ในการสั่งสอนของพระองค์ พระองค์ทรงเริ่มสั่งสอนฝูงชน นั้นก่อนที่พระองค์เสด็จเข้าธรรมศาลานั้น และผมขอเสนอแนะว่าการหยุดพักอยู่ตรงนี้ระหว่างข้อ 40 กับข้อ 41 “พวกยิว” เหล่านี้ไม่น่าจะเป็นฝูงชนเหล่านั้นที่ติดตามพระเยซูมา แต่ น่าจะเป็นพวกผู้นำและพวกคนใหญ่ คนโตในธรรมศาลานั้นในเมืองคาเปอร์นาอุมมากกว่า

พวกยิวขึ้นชื่อในเรื่องการ “บ่นพึมพำ” พวกเขาบ่นพึมพำในถิ่นทุรกันดาร และพวกเขายังบ่นพึมพำอยู่ เหมือนเดิมตอนที่พระเยซูทรงเสนอขนมปังที่มีชีวิตแก่พวกเขาซึ่งจะให้ชีวิตนิรันดร์แก่พวกเขาได้ อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้ตรัสถ้อยคำเหล่านั้นเสียทีเดียว (“เราเป็นขนมปังนั้นซึ่งได้ลงมาจากสวรรค์”) พวกเขาน่าจะสร้าง คำกล่าวนั้นขึ้นมาโดยการเอาสามประโยคมารวมกัน พระเยซูตรัสในตอนแรกนั้นว่า “เราเป็นขนมปังแห่งชีวิต” จากนั้นพระองค์ตรัสว่า “เราได้ลงมาจากสวรรค์” จากนั้นพระองค์ก็ตรัสว่า “ขนมปังของพระเจ้าคือพระองค์ซึ่ง ลงมาจากสวรรค์”

ข้อ 42: “เขาทั้งหลายว่า ‘คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคน นี้จึงพูดว่า ‘เราได้ลงมาจากสวรรค์’”

ภาษาอังกฤษของเราไม่สื่อความหมายของคำว่า “คนนี้” อย่างครบถ้วน คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้บอกเป็น นัยถึงการเหยียดหยาม กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “เจ้าหมอนี้คือลูกที่เกิดมาจากโยเซฟและมารีย์มิใช่หรือ?”-ซึ่ง บอกเป็นนัยอย่างแน่นอนว่าพระเยซูเป็นลูกนอกสมรส, เป็นเด็กที่เกิดมาแบบผิดศีลธรรม พวกเขาเชื่อว่า พระองค์เป็นบุตรโดยธรรมชาติของโยเซฟและมารีย์

“พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก” บ่งบอกว่าโยเซฟยังมีชีวิตอยู่ในขณะนั้น และแสดงให้เห็นด้วยว่าโยเซฟและ มารีย์เป็นที่รู้จักดีในเมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูตรัสคำเทศานี้เกี่ยวกับขนมปังแห่งชีวิต

“เหตุใดคนนี้จึงพูดว่า ‘เราได้ลงมาจากสวรรค์’” ความต่ำต้อยของพระเยซูคือหินสะดุดก้อนใหญ่ สำหรับพวกยิว พระองค์ไม่ได้เป็นบุคคลทางทหารที่สง่างามแบบที่พวกเขาได้คาดหวังในพระเมสสิยาห์ของพวกเขา และพวกเขาก็รังเกียจพระองค์ พวกเขาอยากได้ผู้นำคนหนึ่งที่จะสวมมงกุฎ, ที่จะนำกองทัพหนึ่งและช่วย ชาชาติยิวให้รอดพ้นจากพวกโรม, บารุชผู้มีอำนาจ, ความมั่งคั่ง, และเป็นใหญ่เป็นโตทางสังคม พระคริสต์ผู้นี้, ที่ ยากจนชั้นแค้น, ผู้มีสาวกเป็นพวกขานาจนๆ, ชาวประมง, และพวกคนเก็บภาษี, พระคริสต์ผู้นี้ที่อ้างตัวว่า พระองค์ได้มาเพื่อทนทุกข์และตายเพื่อประชาชน, เป็นที่ขัดเคืองใจแก่พวกเขา; และข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ ทรงอ้างตัวว่าได้ลงมาจากสวรรค์ก็ทำให้พวกเขาโมโหหนักยิ่งกว่าเดิม พวกเขา กล่าวว่า “กำจัดเขาไปให้พ้น เสีย!” พวกเขาว่าร้ายพระองค์, เยาะเย้ยพระองค์, พวกเขาอยากเอาหินขว้างใส่พระองค์ด้วยซ้ำถ้าพวกเขาไม่ กลัวพวกประชาชนธรรมดา

ข้อ 43 และ 44: “พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า “อย่าบ่นกันเลย ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้้นอกจาก พระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

จริงๆแล้วพระเยซูกำลังตรัสอะไรแก่พวกยิวในข้อพระคำเหล่านี้? พวกเขากำลังบ่นพึมพำเพราะ พระองค์ตรัสว่าพระองค์ได้เสด็จลงมาจกสวรรค์; พวกเขาไม่ยอมเชื่อในพระองค์เพราะว่า (พวกเขาถือว่า) พระองค์เป็นคนลวงโลก; พวกเขาอ้างว่ารู้จักพ่อแม่ของพระองค์, โยเซฟและมารีย์ แต่พระเยซูทรงทราบใจ ของพวกเขา และพระองค์ทรงรู้นั่นไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริงที่พวกเขาไม่เชื่อในพระองค์ คนพวกนี้โอ้อวดว่าตน เป็นเชื้อสายของอับราฮัม, ไม่เคยตกเป็นทาสผู้ใดเลย, และไม่ต้องการที่จะถูกปลดปล่อยให้เป็นไท พวกเขา ตาบอดอย่างสิ้นเชิงต่อความต้องการพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งของตน, พวกเขาอยู่ในความโหดเขลาอย่างสิ้น เเชิงเกี่ยวกับสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณ เครื่องศาสนาหรือ? ถูกต้องแล้ว! พวกเขาปฏิบัติตามตัวอักษรของพระราช บัญญัติ-และนั่นก็เป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาพอใจด้วย; แต่พวกเขาเป็นผู้ที่หลงหายและปราศจากพระเจ้า เมื่อ พยายามที่จะตั้งความชอบธรรมของตัวเองขึ้น พวกเขาจึงปฏิเสธที่จะนบนอบต่อความชอบธรรมของพระเจ้า, พระเยซูคริสต์เจ้า

ธรรมชาติมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย พวกยิวเหล่านี้มองว่าตนเป็นคนชอบธรรมตั้งแต่เกิด เพราะ เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และว่าพวกเขาไม่ต้องการพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง มนุษย์ชอบคิดว่าตนสามารถ ช่วยตัวเองให้รอดได้, ว่าความรอดอยู่ในขอบเขตอำนาจของตัวเอง ผู้คนพร้อมใจที่จะ “เข้า ร่วม...ลงแรง...ปฏิบัติ...ถวาย...ดำเนินชีวิต” -แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะถ่อมตัวลงและสารภาพต่อพระเจ้าว่าตน เป็นคนบาปที่สิ้นหวัง, ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้, เสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง, และต้องตกนรกแน่ๆ และจากนั้นก็ยอม ทิ้งลงตัวที่พระบาทของพระเยซูและร้องขอความเมตตาผ่านทางพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้น แล้วของพระองค์! มนุษย์โดยธรรมดานั้นเสื่อมทรามเหลือเกินจนแม้แต่ตอนที่เขาได้เจอกับการประกาศข่าว ประเสริฐ, ถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงนำข่าวสารนั้นเข้าสู่ใจของเขา เขาก็ต่อต้านข่าวสารนั้นและปฏิเสธที่จะ รับมันไว้ นั่นคือเหตุผลหนึ่งที่น้อยคนเหลือเกินกำลังรับความรอดวันนี้-พวกเขาเข้าร่วมกับคริสตจักร, พวกเขา ฟังพระวจนะ, แต่พวกเขาได้ยินด้วยหูฝ่ายร่างกายแต่เพียงอย่างเดียว หรือถ้าพวกเขาถูกนำเข้าไปอยู่ภายใต้การ ฟ่องใจโดยข่าวสารนั้น พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะกลับมาเพื่อฟังเพิ่มอีก พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรบกวนจิตใจพวก เขาและพวกเขาวิ่งหนีไปเสีย เกรงว่าพวกเขาจะถูกรบกวนจิตใจจนถึงจุดที่พวกเขาจะอยากรับความรอดขึ้นมา จริงๆ!

มนุษย์ธรรมดานั้นรักความมิด, รักโลกและสิ่งต่างๆที่เป็นของโลก มันเป็นเรื่องผิดธรรมชาติที่บุตรทั้ง หลายของอาดัมจะแสวงหาพระเจ้า; ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาเพื่อชำระหนี้บาปนั้น และทำให้ความรอดเป็นของให้เปล่าแก่ทุกคนที่จะยอมรับมันไว้ หลังจากที่พระเยซูเสด็จกลับขึ้นไปสู่สวรรค์แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จเข้ามาในโลกและทรงอยู่ที่นั่นมาตั้งแต่วันเพ็นเทคอสต์นั้น โดยทรงเตือนสติ, ทรง คำหยา, ทรงชักนำผู้คนให้มาหาพระเยซู-ถ้าพวกเขาจะยอมฟังพระวจนะและยอมให้พระองค์ชักนำพวกเขา

ความจริงแห่งสวรรค์ที่ถูกประกาศในข้อ 44 คือความจริงประการหนึ่งที่น่าตกใจ, ความจริงประการ หนึ่งที่ทำให้เราถ่อมใจและรบกวนจิตใจเรา, ความจริงซึ่งในทุกยุคสมัยได้ชักนำความเกลียดชังและการต่อต้าน

มาจากมนุษยชาติ มนุษย์คิดว่าพวกเขาสามารถใช้ชีวิตได้ตามใจชอบ, ทำสิ่งที่พวกเขาชอบใจ, กลับใจในเวลาทีพวกเขาอยาก, เชื่อในเวลาทีพวกเขาอยาก, และรับ**ความรอด**ในเวลาทีพวกเขาอยาก คนส่วนใหญ่คิดว่าตนสามารถ “ใช้ชีวิตได้ตามใจชอบ” และจากนั้นเมื่อเขาพร้อมแล้วทีจะลงหลักปักฐานและรับ**ความรอด** เขาก็จะไปคริสตจักรและรับ**ความรอด** เขาคิดว่าเขาสามารถมี**ความรอด**ได้ทุกเมื่อทีเขาปรารถนา; แต่นี้เป็น**ความคิดของมนุษย์** ไม่ใช่ของพระเจ้า และขัดแย้งกับถ้อยคำของพระเยซูทีถูกบันทึกไว้ตรงนี้

เพื่อนทีรักของผมครับ ถ้าคุณยังไม่ได้รับ**ความรอด**ตอนนี้ จงอย่าวางใจว่าจะรับ**ความรอด**ตอนที่คุณ “เริ่มทีจะพร้อม” หรือเมื่อคุณ “ตัดสินใจได้แล้ว” ว่าจะรับ**ความรอด** คุณจะได้รับ**ความรอด**ในยามทีพระวิญญานบริสุทธิ์ทรงฟ้องใจและชักนำคุณ; และถ้าพระวิญญานบริสุทธิ์ไม่ทรงฟ้องใจคุณอีกเลย, ถ้าคุณไม่ถูกชักนำโดยพระวิญญานอีกเลย, คุณก็จะไปอยู่ในนรกชั่ววันนิรันดร์อย่างแน่นอนพอๆกับทีดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออก คุณได้รับการทรงเรียกโดยพระวิญญานบริสุทธิ์แล้วหรือยัง? คุณเคยรู้สึกใหม่ว่าคุณควร**มอบใจ**และ**ชีวิต**ของคุณให้แก่พระเยซูแต่ยังไม่**ได้**ทำเช่นนั้นเลย? **บัดนี้** ตอนนี้เลยถ้าพระวิญญานบริสุทธิ์กำลังจัดการกับคุณอยู่ จงวางหนังสืออรรถาธิบายเล่มนี้ลง, คุกเข่าลงและ**ทูลขอ**พระเจ้าให้ช่วยคุณให้**รอด**ในพระนามของพระเยซูและเพราะเห็นแก่พระเยซู-และพระองค์จะทรงกระทำ!

ความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่ผู้เดียว (โยนาห์ 2:9) มนุษย์ธรรมดาไม่มีทั้ง**ความรู้**, **ความปรารถนา**, **ความเชื่อ**, หรือ**ความอยาก**ทีจะเข้าหาพระเยซูคริสต์เจ้าจนกระทั่งเขาได้**ยิน**ข่าวประเสริฐและพระ**วณะ**ทีมี**แทง**ใจของเขา ไม่มีมนุษย์คนใดจะมาหาพระเจ้าเลยจนกระทั่งเขาได้**เจอ**กับ**พระวณะ**ของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา” พระองค์ไม่ได้หมายความว่าในฝ่ายร่างกายนั้นมันเป็นไปได้เลยทีมนุษย์จะมาหาพระเจ้า; พระองค์กำลังตรัสถึงการ**ไร้**ความสามารถ**ด้านศีลธรรม** ความประสงค์ของมนุษย์ไม่เข้ากับพระประสงค์ของพระเจ้า มันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ทีจะ**เพิกเฉย**พระเจ้าและ, เช่นเดียวกับอาดัม, พยายามทีจะซ่อนตัวจากพระองค์และหาข้ออ้างต่างๆทีตนขาด**ความเชื่อ**และการ**รับใช้** **มาระโก 7:21-23** ให้ภาพอันน่าเกลียดน่าชังของใจมนุษย์: “**เพราะว่าจากภายใน** มนุษย์คือจากใจมนุษย์ **มีความคิดชั่วร้าย การลวงประเวณี การผิดพิ้วผิดเมีย การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาตาร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน**”

ความจริงก็คือว่ามนุษย์ไม่สามารถมาหาพระเจ้าได้เพราะว่าเขาไม่มี**ความประสงค์**ทีจะมา เราอ่านในปฐมกาล 37:4 ว่าพวกพี่ชายของโยเซฟ “เมื่อพวกพี่ชายเห็นว่าบิดารักโยเซฟมากกว่าบรรดาพี่ชาย ก็ชิงโยเซฟและ**พุด**ตีกับเขาไม่ได้” พวกเขาพุดจาอย่างสันติกับเขาไม่ได้เพราะว่าพวกเขา**ไม่**อยาก พวกเขาเกลียดชิงโยเซฟโดยปราศจากเหตุ และพวกเขาไม่มี**ความประสงค์**ทีจะพุดอะไรอย่างสันติกับเขาหรือเกี่ยวกับเขา

ในยอห์นบทที่ 1 เราได้เรียนรู้ว่าพระเยซูทรงอยู่ในโลกและโลกไม่ได้รู้จักพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมาหาพวกของพระองค์ (พวกยิว) และพวกของพระองค์ก็**ไม่ได้ต้อนรับ**พระองค์ “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ (พวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ) พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายทีเชื่อในพระนามของพระองค์**ซึ่งมิได้เกิด**จากเลือด (เลือดของมนุษย์, การตกทอดจากพ่อแม่ไปสู่ลูก) หรือ**ความ**

ประสงค์ของเนื้อหนัง (ไม่มีเนื้อหนังใดเคยประสงค์ที่จะนบนอบต่อพระเจ้าและติดตามพระองค์จนกระทั่งใจใหม่ถูกใส่ไว้ในกายเนื้อหนังนั้น) **หรือความประสงค์ของมนุษย์** (อาดัมไม่ได้ประสงค์ที่จะอยู่ใต้บังคับของพระเจ้า; ไม่มีมนุษย์คนใดเคยมีความประสงค์เช่นนั้นจนกระทั่งพระเจ้าประทานวิญญาณใหม่ให้แก่เขา) **แต่เกิดจากพระเจ้า**” (ยอห์น 1:10-13) พระเจ้าประทานอำนาจนั้น, พระเจ้าทรงกระทำ “การบังเกิด” นั้น เมื่อเรากระทำการรับไว้แล้ว-แต่เราจะกระทำการรับไว้ได้อย่างไร? เราจะมาถึงจุดที่เราปรารถนาที่จะรับพระเยซูไว้ได้อย่างไร? เราพบคำตอบนั้นในถ้อยคำของโรม 10:13-17, ถ้อยคำที่ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และถูกจดไว้โดยอัครทูตเปาโล:

“เพราะว่า ‘ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’ แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะพูดต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อินอย่างไรได้ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด’ ... ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า”

คราวนี้ให้เราดูพระคำตอนนี้แบบย้อนกลับกัน: ความเชื่อมาโดยการได้ยิน, และการได้ยินโดยพระวจนะ ผู้ประกาศถูกเรียกโดยพระเจ้า, ถูกส่งไปโดยพระเจ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ เขาประกาศพระวจนะ, คนไม่เชื่อได้ยินพระวจนะ, และพระวจนะนำความเชื่อมาสู่ใจของเขา เขาใช้ความเชื่อและร้องทูลออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า-และรับความรอด ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงพระเยซูได้จนกระทั่งเขาถูกชักนำโดยทางการได้ยินพระวจนะและฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูตรัสแก่พวกสาวกว่า “อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้พลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้วเราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว” (ยอห์น 16:7-11)

เราอาจกล่าวในวิธีนี้: คนๆหนึ่งอาจไม่หิว แต่ถ้าเขาเข้ามาในห้องๆหนึ่งซึ่งมีโต๊ะที่เต็มไปด้วยอาหารอร่อย การได้เห็นอาหารนั้นและการได้กลิ่นหอมกรุ่นก็สามารถ-และบ่อยครั้งก็กระทำ-ก่อให้เกิดความอยากอาหารขึ้นมา ในทำนองเดียวกัน คนบาปคนหนึ่งอาจไม่หิวสิ่งต่างๆของพระเจ้าตอนที่เขาร่วมประชุมนมัสการ; แต่เมื่อผู้รับใช้เอาขนมปังที่มีชีวิต (พระวจนะ) มาวางตรงหน้าเขา โดยทางพระวจนะนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงสร้างความหิวสิ่งต่างๆของพระเจ้าขึ้นในใจที่ไม่เชื่อนั้น, คนบาปคนนั้นถูกฟ่องใจเรื่องความบาปหนาของตนและปักใจเชื่อว่าข่าวประเสริฐนั้นดี ดังนั้นเขาจึงถูกชักนำมาสู่โต๊ะแห่งขนมปังที่มีชีวิต, เขารับประทาน, และมีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์!

อย่างไรก็ตาม ความจริงแห่งพระคำข้อนี้ไม่ได้ลบล้างความรับผิดชอบของมนุษย์นั้น เราต้องไม่คิดเอาเองว่าหลักคำสอนตรงนี้อาจความรับผิดชอบของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้าสำหรับจิตวิญญาณของตนออกไปเสีย พระคำข้อนี้ไม่ได้สอนเรื่องการลบล้างแบบจำกัด ถ้ามนุษย์ตกรก นั่นก็จะเป็นเพราะว่าเขาได้เลือกแล้วที่จะไม่รับความรอด ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้า/พระสงฆ์ให้เขาตกรก พระเจ้า “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้นั้นผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้**คนทั้งปวง**กลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9)

ในส่วนท้ายของพระคำข้อนี้เราอ่านว่า “**และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย**” นี่เป็นครั้งที่สามแล้วในข้อพระคำเหล่านี้ที่พระเยซูทรงเน้นความสำคัญของการเป็นขึ้นจากตายและทรงประกาศว่าในวันสุดท้ายนั้นพระองค์จะทรงทำให้ทุกคนที่มาหาพระองค์ในความเชื่อได้เป็นขึ้นมาอีก การชักนำให้มาหาพระเจ้านั้นเป็นจุดเริ่มต้นของความรอด และการชักนำให้มาหาพระเจ้ามาโดยทางพระวาระของพระเจ้า การเป็นขึ้นจากตายคือ**ความครบบริบูรณ์**ของความรอด เรา**ได้รับความรอดโดยพระคุณ**ของพระองค์; เราจะถูกทำให้เป็นขึ้น**อีกโดยฤทธิ์เดช**แห่งพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้เริ่มต้นและผู้ที่ทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ, ผู้เริ่มต้นและผู้ทำให้สำเร็จแห่งความรอดของเรา พระองค์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา-ปฐมและอวสาน (และทั้งหมดที่เราต้องการในระหว่างนั้น) “เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ และท่านได้**ความครบบริบูรณ์**ในพระองค์ ผู้เป็นศิระษแห่ง**ปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ**” (คส. 2:9, 10)

ข้อ 45: “มีคำเขียนไว้ใน**คัมภีร์**ศาสตาศาพยากรณ์ว่า ‘**ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า**’ เหตุฉะนั้นทุกคนที่**ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา**”

ในที่นี้พระเยซูทรงเตือนความจำพวกยิวเหล่านั้นว่าพระองค์ไม่ได้ทรงสอนสิ่งใดเลยแก่พวกเขา นอกจากสิ่งที่ถูกสอนในพระคัมภีร์ของพวกเขาเอง โดยการอ้างอิงถึง**ศาสตาศาพยากรณ์**สมัยพันธสัญญาเดิม พระองค์ทรงยืนยันความจำเป็นที่มนุษย์ต้องถูกสอนโดยพระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น ในอิสยาห์ 54:13 เราอ่านว่า “**บุตรทั้งสิ้นของเจ้านั้นจะเรียนรู้จากพระเยโฮวาห์** และบุตรของเจ้าจะมีความปลอดภัยอย่างยิ่ง” แต่พระเยซูไม่ได้ทรงหมายความว่าในยุคสมัยนี้มนุษย์ชาติทั้งปวง-ไม่แม้แต่สมาชิกคริสตจักรทุกคน-จะถูก “สอนโดยพระเจ้า” พระองค์ทรงหมายความว่าทุกคนที่เป็น**บุตรทั้งหลายของพระเจ้า**โดยความเชื่อก็ถูกสอนโดยพระเจ้า

“เหตุฉะนั้นทุกคนที่**ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา**” ถ้อยคำเหล่านี้ให้ความกระจ่างแก่ข้อพระคำก่อนหน้า ความหมายตรงนี้ก็คือน่าทุกคนที่มาหาพระคริสต์ก็ทำเช่นนั้นเพราะว่าเขาได้ยินพระวาระและเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้ายกก่อน หนทางเดียวที่มนุษย์จะรู้ว่าพระเจ้าทรงรักเราเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูเพื่อช่วยเราให้รอด ก็คือการฟัง**พระวาระ**ของพระเจ้า จากพระวาระเราเรียนรู้ว่า**พระเจ้าทรงเป็นอยู่, พระเจ้าทรงรัก, พระเจ้าได้ประทาน,** และ**พระเจ้าทรงช่วยให้รอด** “เพราะเห็นแก่พระคริสต์” (อฟ. 4:32) ทุกคนที่**ได้ยินพระวาระ**ก็**ได้ยินเรื่องราว**เกี่ยวกับความรักของพระเจ้า และเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” ด้วยเหตุนี้มนุษย์ทุกคนที่**ได้ยินพระคริสต์**ผ่านทางพระวาระจึง**ได้ยินเกี่ยวกับความรัก, ความเมตตา,** และการจัดเตรียมของพระเจ้าแล้ว ถ้าเขา**รับพระวาระ**ไว้ พระวาระก็นำมาซึ่ง**ความเชื่อ, ความเชื่อ** (โดยพระคุณของพระเจ้า) ก็

นำมาซึ่งความรอด ดังนั้นเราจึงเชื่อมพระคำสองข้อนี้เข้าด้วยกัน: “ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา... เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา!”

พระเยซูทรงแสดงให้เห็นตรงนี้ว่าพระเจ้าทรงชักนำมนุษย์โดยการสอนพระวจนะ, ไม่ใช่โดยกฎเกณฑ์ต่างๆที่เป็นบัญญัติ, ไม่ใช่โดยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ, ไม่ใช่โดยอารมณ์หรือการดึงดูดฝ่ายร่างกาย, แต่โดยการสอนอันเปี่ยมพระคุณ, การสอนผ่านทางข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ; และการสอนนั้นมีพระคริสต์เป็นจุดศูนย์กลางของมันและวัตถุประสงค์ของมัน

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงยกคำพูดจากอิสยาห์ 54:13 ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าข้อพระคัมภีร์นั้นจัดหาหลักคำสอนของพระองค์ให้แก่พระองค์ พระองค์เคยยืนยันหลักคำสอนของพระองค์โดยการยกข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเท่านั้น ภาคพันธสัญญาเดิมคือภาคพันธสัญญาใหม่ที่ถูกรื้อฟื้นไว้ และภาคพันธสัญญาใหม่คือภาคพันธสัญญาเดิมที่ถูกคลี่ออก

ข้อ 46: “ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว”

พระเยซูทรงอยากให้เหล่าผู้ฟังของพระองค์เข้าใจอย่างชัดเจนว่าเมื่อพระองค์ตรัสถึงพระบิดา พระองค์ก็กำลังตรัสถึงพระเจ้าองค์นิรันดร์ที่ไม่มีมนุษย์คนใดเคยเห็นมาก่อน, พระเจ้าพระวิญญาณองค์นิรันดร์องค์นั้น

“ท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว” ในที่นี้พระเยซูตรัสถึงพระองค์เอง ยอห์น 1:18 บอกเราว่า “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” พระเยซูกำลังพยายามทำให้พวกยิวเข้าใจว่าการปรากฏตัวหลายครั้งของพระเจ้าตามที่มีบันทึกไว้ในภาคพันธสัญญาเดิมนั้นไม่ได้ถูกกระทำโดยพระวิญญาณองค์นิรันดร์ผู้ทรงเป็นอยู่มาตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล แต่โดยพระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ พระองค์ได้ทรงปรากฏในหลายรูปแบบ-บางครั้งในฐานะทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์, บางครั้งในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง (อ่านโยชูวา 5:13-15) มีหลายแห่งในภาคพันธสัญญาเดิมที่พระเจ้าทรงปรากฏพระองค์-แต่เป็นพระบุตรเสมอ, ไม่เคยเป็นพระเจ้าพระวิญญาณองค์นิรันดร์เลย ไม่มีมนุษย์ธรรมดาคนใดสามารถมองดูพระเจ้าและมีชีวิตอยู่ได้ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเราจะเห็นพระเจ้า แต่มันจะเป็นตอนที่เรากลายเป็นเหมือนพระองค์แล้ว (1 ยอห์น 3:1-3)

ขนมปังที่มีชีวิต

ข้อ 47: “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์”

พระเยซูตรัสซ้ำตรงนี้สิ่งที่พระองค์ตรัสในข้อ 35-“เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย” แน่แน่นอนว่าพวกยิวเตือนความจำพระองค์ว่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร และจากนั้นพระองค์ทรงนำเสนอหัวข้อจากมุมมองแห่งของประทานต่างๆจากพระบิดาในสวรรค์-ทั้งมานาที่พวกบรรพบุรุษได้รับประทาน, และพระองค์เอง, ขนมปังแท้ที่พระบิดาได้ประทานให้แก่โลก **บัดนี้** พระองค์ทรงแสดงให้เห็นความตรงข้ามกันระหว่างคนเหล่านั้นที่ได้รับมานา กับคนเหล่านั้นที่ได้รับ **ขนมปังที่มีชีวิต** พวกบรรพบุรุษได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร-และคนเหล่านั้นก็สิ้นชีวิต คนเหล่านั้นที่รับประทานขนมปังที่มีชีวิตจะเป็นผู้เข้าส่วนในชีวิตนิรันดร์

ข้อ 48-51: “เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานานในถิ่นทุรกันดารและ
สิ้นชีวิต แต่นี่เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย เราเป็นอาหารที่อามงชีวิตซึ่งลงมาจาก
สวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของ
เรา”

ถึงแม้ว่ามาเป็นขนมปังอัศจรรย์ที่พระเจ้าประทานให้ มันก็ไม่ได้บำรุงเลี้ยงชีวิตฝ่ายร่างกายให้ดำรง
อยู่เสมอไป; ประชาชนเหล่านั้นก็สิ้นชีวิต พระเยซูผู้ทรงเป็นสิ่งที่มานั้นเป็นภาพเล็งถึง, ขนมปังแห่งชีวิต, ได้
เสด็จลงมาจากสวรรค์-และผู้ใดก็ตามที่จะกินขนมปังนั้นก็จะไม่ตายเลย จุดประสงค์ของพระเจ้าในการประทาน
ขนมปังนั้นก็คือ เพื่อให้ชีวิตนิรันดร์

จงสังเกตการเปลี่ยนแปลงของรูปกาลตรงนี้ ในข้อ 50 เราอ่านว่า “ลงมา” และในข้อ 51 เราอ่านว่า
“ได้ลงมา” “ลงมา” บ่งบอกถึงลักษณะเฉพาะภายในแห่งขนมปังเท่านั้น (มันดำรงอยู่ชั่ววันนิรันดร์) และในคำ
กริยา रूपนี้มีการบ่งบอกถึงสิ่งที่สำคัญต่อลักษณะเฉพาะของมัน (มันให้ชีวิตอย่างต่อเนื่อง) และต่อสภาพการณ์
แวดล้อมต่างๆที่ถูกบอกเป็นนัยเกี่ยวกับการมาของขนมปังเท่านั้น มีขนมปังอยู่เสมอ; มันจะไม่มีวันขาดแคลน
เลย “ผู้ที่เชื่อใน (พระเยซู) จะไม่หิวอีกเลย” รูปอดีตกาล-“ได้ลงมา”-ชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์แห่ง
การมาของขนมปังนั้น, การกระทำที่ทำให้พระเยซูได้ทรงกลายเป็นผู้มารับสภาพมนุษย์ “เพราะว่าอาหารของ
พระเจ้า นั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก” (ข้อ 33)

พระเยซูตรัสถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรงส่งพระองค์มา-แต่ในขณะเดียวกันพระองค์ก็ตรัส
ชัดเจนด้วยว่าพระองค์ได้เสด็จมาด้วยความเต็มใจ, ด้วยความประสงค์ของพระองค์เอง มีความสามัคคีและการ
เห็นพ้องตรงกันอันสมบูรณ์แบบระหว่างพระบิดากับพระบุตร, ระหว่างการที่พระบิดาได้ทรงส่งพระบุตรเข้ามา
ในโลก กับการที่พระบุตรได้เสด็จเข้ามาในโลกด้วยความสมัครใจของพระองค์เอง

ผมขอรับสารภาพว่านี่เป็นเรื่องยาก มีบางคนที่ไม่เห็นความแตกต่างระหว่าง “เราเป็นขนมปังแห่ง
ชีวิต” (ข้อ 35) กับ “เราเป็นขนมปังที่มีชีวิต” (ข้อ 51); แต่มีความแตกต่างครับ เมื่อพระเยซูตรัสว่า “เราเป็น
ขนมปังแห่งชีวิต” พระองค์ทรงเน้นการถ่ายทอดชีวิตผ่านทางพระองค์เอง-นั่นคือ เพราะตัวตนที่พระองค์ทรง
เป็น, เพราะลักษณะเฉพาะตัวและฤทธิ์เดชของพระองค์, พระองค์จึงทรงเป็นขนมปังที่จะถ่ายทอดชีวิตให้แก่
ทุกคนที่ยอมกินหรือรับเข้าไว้ในตัว เมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นขนมปังที่มีชีวิต” พระองค์ก็กำลังเน้นย้ำหลัก
การและคุณภาพที่สำคัญแห่งชีวิตซึ่งอยู่ในพระองค์เอง: “เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด
พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น” (บทที่ 5, ข้อ 26) พระเยซูในฐานะ “ขนมปังที่มี
ชีวิต” ไม่ได้ทรงเริ่มต้นที่จะมีชีวิต-พระองค์ทรงเป็นอยู่แล้วในเริ่มแรกนั้น, ทรงมีชีวิตอยู่แล้ว; แต่เมื่อพระองค์
ตรัสว่า “เราเป็นขนมปังแห่งชีวิต” พระองค์ได้ทรงนำลงมาสู่มนุษย์คือขนมปังที่จะประทานชีวิตให้แก่ทุกคนที่
ยอมกิน มาเวลาที่พวกบรรพบุรุษได้กินในถิ่นทุรกันดารค้าจุนชีวิตได้หนึ่งวัน แต่ทุกคนที่ใช้ความเชื่อในพระคริสต์
และรับเอาขนมปังที่มีชีวิตก็จะมีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์

ขณะที่พระเยซูทรงเข้าไปใกล้ตอนจบของคำเทศนายิ่งใหญ่ของพระองค์เรื่องขนมปังแห่งชีวิต เหล่าผู้ฟังของพระองค์ก็งงงวยเมื่อพระองค์ตรัสว่า “และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา” นี่เป็นเรื่องที่เกินความเข้าใจของพวกเขาอย่างสิ้นเชิง!

ฮีบรู 10:1-10 ให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเรื่องนี้: “โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งดีที่จะมาภายหลัง มีใช้ตัวจริงของสิ่งนั้นที่เดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีเสมอมากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชานั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ เพราะถ้าผู้นมัสการนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงจะไม่มีรู้สึกว่ามีบาปอีกต่อไป แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นเหตุให้ระลึกถึงความบาปทุกปีๆ เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้ ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า ‘เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์ เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาปพระองค์ไม่ทรงพอพระทัย แล้วข้าพระองค์ทูลว่า ‘ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์’ (ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์)’ เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้วว่า “เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย” ซึ่งเขาได้บูชาตามพระราชบัญญัตินั้น แล้วพระองค์จึงตรัสว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์” พระองค์ทรงยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่ โดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เราทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น”

พระเยซูทรงรับร่างกายเนื้อหนังเพื่อที่พระองค์จะทรงทนทุกข์ความมรณา และโดยพระคุณของพระเจ้าทรงลืมนความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน:

“แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงขมิความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน... เหตุฉะนั้นครั้งนั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้เหล่านั้นที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุโรหิต ผู้กอบปรีย์ด้วยพระเมตตาและความสัจย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้” (ฮบ. 2:9, 14-18)

ใช่แล้วครับ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในร่างกายเนื้อหนัง โดยทรงทำให้โลกคืนดีกับพระองค์เอง เนื่องจากพระเจ้าทรงประกาศก้องแล้วว่า “ชีวิตใดทำบาปก็จะต้องตาย” (อสค. 18:4) และเนื่องจาก “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” (รม. 6:23) มันจึงเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่ใครสักคนต้องตายเพื่อชำระหนี้บาป-

และ “ใครสักคน” ผู้นั้นต้องไม่มีบาปเลย สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเรียกร้องในการชำระหนี้บาปนั้น พระเจ้าเท่านั้น ทรงจัดหาให้ได้ และพระองค์ทรงจัดหาการไถ่ให้แล้วในพระเยซู: “...คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้ โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีกันนั้น ไว้กับเรา ฉะนั้นเราจึงเป็นราชทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา เราผู้แทนของ พระคริสต์จึงขอร้องท่านให้คืนดีกันกับพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็น ความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 คร. 5:19-21)

พระเยซูได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์และหลังพระโลหิตของพระองค์ “เพื่อเป็นชีวิตของโลก” พระ กายของพระองค์ได้ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาในฐานะเป็นการลบมลทินบาปสำหรับมนุษย์ทุกคน คำเชิญนั้นคือ “ถ้าผู้ใด-หรือมนุษย์ทั้งปวง-กินขนมปังนี้...” ทุกคนได้รับเชิญให้มาที่โต๊ะแห่งขนมปังที่มีชีวิตและกินให้อิ่ม และ “ถ้าผู้ใดกินขนมปังนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์”

ข้อ 52-54: “แล้วพวกเขาก็ทู่เมียงกันว่า “ผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร” พระเยซูจึงตรัส กับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิต ในตัวท่าน ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

มีพระคำไม่กี่ข้อจริงๆในพระวาระของพระเจ้าที่เล่มที่ถูกบิดเบือนโดยพวกอาจารย์, นักเทศน์, และ เหล่าผู้นำทางศาสนามากเท่ากับข้อพระคำตอนนี้ พวกเขาไม่ใช่คนกลุ่มเดียวที่ได้เถียงกันเกี่ยวกับความหมาย ของข้อพระคำเหล่านี้ มนุษย์ได้ประกาศว่าพวกมันมีความหมายแบบที่พระเจ้าไม่ทรงเจตนาให้ความหมายเป็น แบบนั้นเลย พวกเขาไม่เชื่อไม่สามารถตีความพระคัมภีร์ได้; มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถรับสิ่งต่างๆของพระ วิญญาณของพระเจ้าได้ เมื่อมนุษย์ทำให้พระคัมภีร์หมายความว่าตามที่เขาอยากให้มันหมายความว่า เขาก็เปลี่ยน ขนมปังให้กลายเป็นยาพิษ เมื่อเหล่าคนที่ยังไม่ได้รับความรอดตีความพระคัมภีร์ สิ่งซึ่งถูกเขียนไว้เพื่อเตือนสติ เราก็กลายเป็นหินสะดุด เราจะต้องศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวาระอย่างถูกต้องตามที่เรารับการทรงนำ โดยพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถแยกแยะพระวาระของพระเจ้าได้อย่างถูก ต้อง

การกินและการดื่มในที่นี้ไม่ใช่การกินเนื้อและการดื่มพระโลหิตของพระเยซูคริสต์จริงๆ; ถ้อยคำเหล่านี้ ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับศีลศักดิ์สิทธิ์ของพิธีศีลมหาสนิท (เราควรถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยการกิน ขนมปังไร้เชื้อและดื่มน้ำองุ่น; แต่องค์ประกอบเหล่านี้แน่นอนว่าไม่ใช่พระกายและพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ การเปลี่ยนแปลงสารัตถะ (การที่ขนมปังและน้ำองุ่นกลายเป็นเนื้อและพระโลหิตของพระเยซูจริงๆ) ไม่ถูกสอน ในพระคัมภีร์; มันเป็นคำสอนของมนุษย์)

คนไม่เชื่อทั้งหลายต่างดิ้นรนมาอย่างยาวนานและเหน็ดเหนื่อยเพื่อที่จะทำให้ศาสนาเป็นเรื่องของ พิธีการต่างๆ, รูปแบบต่างๆ, เทศกาลเลี้ยง, ศีลศักดิ์สิทธิ์, พิธีสำคัญ, “การทำสิ่งต่างๆ” และ “การไม่ทำสิ่ง ต่างๆ” คนไม่เชื่อหลีกเลี่ยงความจริงแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน-ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อใน พระโลหิตที่ไหลออก-โดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปอีก มนุษย์กระวนกระวายที่จะกระทำ แต่ข้าที่จะเชื่อ “เนื้อและ โลหิตของบุตรมนุษย์” แค่มายถึงการถวายพระกายของพระองค์เป็นเครื่องบูชา, การหลังพระโลหิตของ

พระองค์บนกางเขนนั่นเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับบาปของมนุษย์ทั้งโลก การลบลมทินที่พระเยซูได้ทรงกระทำโดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระองค์; การทนทุกข์ทรมานของพระองค์ในฐานะเป็นผู้รับโทษแทนที่สมบูรณ์แบบและไม่มีบาปเลยของเราทั้งหลายซึ่งทำให้พระเจ้าพอพระทัย; การไถ่ที่พระองค์ได้ทรงซื้อโดยทางพระโลหิตของพระองค์โดยการรับโทษบาปของเราอย่างเต็มพระทัย, คือความหมายที่แท้จริงของเนื้อและโลหิตของบุตรมนุษย์

เมื่อพระเยซูทรงประกาศว่าพระองค์ได้เสด็จลงมาจากสวรรค์ พวกยิวก็ “บ่นพึมพำ” เกี่ยวกับพระองค์; แต่เมื่อพระองค์ทรงประกาศเกี่ยวกับเนื้อหนังและโลหิตของพระองค์ พวกเขา ก็เริ่มโมโหมากขึ้นเรื่อยๆ และ “ทุ่มเถียงกัน” คำกรีกเดียวกันนี้ถูกใช้ในยากอบ 4:2 ที่มันถูกแปลเป็น “ทะเลาะ” (“ต่อสู้”-fight) กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน” พวกยิวก็เริ่ม “ต่อสู้อย่างบ้าคลั่ง”! พวกเขาพร้อมจริงๆ ที่จะทำลายพระองค์เสีย

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าพวกยิว “ทุ่มเถียงกัน” *อย่างไร* ผมนึกภาพออกเลยว่าพวกเขาเริ่มที่จะถกปัญหานั้นอย่างโกรธแค้นและอย่างรุนแรงมากๆ, ในความตื่นเต้นมากๆ “ชายผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร?” คำพูดของพวกเขาแสดงออกถึงการเหยียดหยัน, การประชดประชัน “เจ้าหมอนี่คิดว่าตัวเองเป็นใครกัน? เขาจะเอาเนื้อของเขามาให้เรากินและโลหิตของเขามาให้เราดื่มได้อย่างไร?” เช่นเดียวกับหลายล้านคนวันนี้ พวกยิวในตอนนั้นมุ่งมั่นที่จะรักษาศาสนาของตนให้อยู่ในโลกที่จับต้องได้ต่อไป พวกเขาปฏิเสธที่จะคิดในเรื่องเหนือธรรมชาติ ความคิดของมนุษย์ก็เป็นเช่นนั้น คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ปฏิเสธที่จะยอมรับเรื่องเหนือธรรมชาติโดยความเชื่อ; เขาต้องได้**เห็น**-จากนั้นเขาจึงค่อย**เชื่อ** แต่ความเชื่อที่แท้จริงก็ทำให้เรา**รู้**และ**มั่นใจ**โดย**ไม่ต้องเห็น**

เพื่อตอบคำถามของพวกเขาเกี่ยวกับว่ามันเป็นอย่างนี้ได้ได้อย่างไร พระเยซูตรัสคำประกาศหนึ่งที่สำคัญที่สุดในการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์ จวบจนถึงขณะนั้นพระองค์ได้ทรงนำพวกยิวที่ละก้าว แต่ในที่นี้พระองค์ทรงประกาศอย่างชัดเจนแก่พวกเขาถึงหลักคำสอนที่สำคัญที่สุดแห่งข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า, หลักคำสอนหนึ่งที่น่าตกใจมากที่สุด: **“ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน!”**

นี่คือช่วงเทศกาลปัสกา หลายคนเหล่านั้นที่ได้ยินองค์พระผู้เป็นเจ้าในช่วงเวลานั้นกำลังเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมถือพิธีปัสกา และในการเดินทางผ่านเข้ามาในพื้นที่เมืองคาเปอร์นาอุม พวกเขาก็ได้ยินพระเยซูตรัสถึงขนมปังแห่งชีวิต ความคิดของพวกเขาจัดจ้อยอยู่ที่เทศกาลปัสกาอย่างไม่ต้องสงสัย และมันก็เหมาะสมจริงๆ ที่พระเยซู, ผ่านทางคำเทศานี้, จะทรงหันความคิดของพวกเขาไปที่พระองค์เอง, ปัสกาที่**แท้จริง**ของพวกเขา, เครื่องบูชาไถ่บาปที่แท้จริงของพวกเขา (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษาบทที่สิบทั้งบทของหนังสือฮีบรู)

พวกยิวเหล่านั้นต่างคุ้นเคยดีกับเทศกาลปัสกาครั้งแรกนั้น-คืนนั้นในอียิปต์เมื่อทูตสวรรค์ผ่านเข้าไป, และบุตรหัวปีในทุกบ้านเรือนได้ถูกฆ่าตายทั่วแผ่นดินนั้นยกเว้นบ้านที่มีเลือดทาไว้ คืนนั้นเนื้อและเลือดของลูกแกะที่ถูกฆ่าก็เป็นสิ่งที่ช่วยชีวิตคนอิสราเอลเหล่านั้น, สิ่ง que ช่วยทำให้พวกเขาปลอดภัยและรอดพ้นมาได้ พวกเขาได้

เชื่อฟังพระเจ้าเกี่ยวกับลูกแกะนั้น, พวกเขาปฏิบัติตามคำบัญชาของพระองค์ในทุกรายละเอียดปลีกย่อย, และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงได้รับการช่วยให้รอดพ้นและถูกปลดปล่อยให้เป็นไท ในทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงอยากให้เราถวิลหาเวลานั้นเข้าใจว่าเนื้อหนังของพระองค์และโลหิตของพระองค์จะเป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขารอดปลอดภัยและมีชีวิต, สิ่งที่จะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าซึ่งตกอยู่บนทุกคนที่ไม่เชื่อ คำตรัสของพระองค์ไม่ควรทำให้พวกเขาประหลาดใจขนาดนั้นเลย ด้วยว่าการอ้างอิงดังกล่าวไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับพวกเขา พวกเขาเคยอ่านหนังสือเหล่านั้นของโมเสสแล้ว, พวกเขารู้ว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติกับพวกบรรพบุรุษอย่างไรเพื่อช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากอียิปต์ สิ่งที่พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ (และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงปฏิเสธที่จะรับไว้) ก็คือคำตรัสที่ว่าเนื้อและโลหิตของพระเยซูจะให้ชีวิตนิรันดร์แก่พวกเขา, ชีวิตสำหรับจิตวิญญาณของพวกเขาในแบบเดียวกับที่เลือดของลูกแกะปัสกาที่ถูกฆ่าตายในอียิปต์ได้นำมาซึ่งการช่วยให้รอดพ้นฝ่ายร่างกาย พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อประทานเนื้อหนังของพระองค์และพระโลหิตของพระองค์เพื่อที่พวกเขาจะได้มีชีวิตสำหรับจิตวิญญาณ-ชีวิตนิรันดร์

การกินและการดื่มในที่นี้คือด้วยหัวใจ, ด้วยจิตใจและวิญญาณ, โดยความเชื่อ, ไม่ใช่ในทางร่างกาย เนื้อและโลหิตของพระเยซูหมายถึงการถวายพระกายของพระองค์บนกางเขนนั้นเป็นเครื่องบูชาแบบตัวแทน ทุกคนที่ได้รับความรอดต้องยึดความจริงที่สำคัญแห่งความรอดไว้โดยความเชื่อ-การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนกางเขนนั้น; และถ้าเราไม่ยึดการถวายบูชาของพระองค์ไว้ให้มันโดยความเชื่อ (พระกายของพระองค์และพระโลหิตของพระองค์) ก็ไม่มีความหวังในเรื่องความรอด, ด้วยว่าไม่อาจมีชีวิตนิรันดร์ได้เลยโดยปราศจากพระกายที่แตกออกของพระองค์และพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

ตามหลักคำสอนของพระเยซู เราทั้งหลายได้รับความรอดโดยการกินเนื้อและดื่มโลหิตนั้น และเราก็มีชีวิตโดยการกินและดื่มโลหิตนั้น ดังนั้น ถ้าเราสามารถค้นพบในพระวจนะของพระเจ้าว่าผู้เชื่อมีสชีวิตได้อย่างไร เราก็จะมีความหมายของการกินเนื้อของพระองค์และดื่มโลหิตของพระองค์:

ในโรม 1:16, 17 เราอ่านว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกเขาถวิลหา และพวกเขาก็กรีกด้วย เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สูดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’”

คนที่ถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว, ผู้ที่มีชีวิตนิรันดร์เป็นกรรมสิทธิ์, ก็มีชีวิตอยู่โดยความเชื่อ-และเขาได้รับความเชื่ออันนั้นมาจากที่ไหน? “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17)

คราวนี้: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า...พระวาเทได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1, 14)

เหตุฉะนั้น การกินเนื้อและดื่มโลหิตของพระบุตรของพระเจ้าจึงเป็นการรับพระวจนะของพระองค์ไว้ การรับพระวจนะไว้นำมาซึ่งความเชื่อที่ช่วยให้รอด และเมื่อเราได้รับความรอดโดยความเชื่อ เราก็กิน “ปรารณาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อจะทำให้ (เรา) ทั้งหลายเติบโตขึ้น” (1 ปต. 2:2) เราเติบโตโดยการกินนม, เนื้อ, และขนมปังแห่งพระวจนะ ดังนั้นการกินเนื้อและดื่มโลหิตของพระบุตรของพระเจ้าจึงเท่ากับเป็นการรับพระวจนะของพระองค์เข้าไว้ในใจและชีวิตของเรา-พระวจนะที่ถูกปลูกไว้แล้วที่ช่วยจิตวิญญาณให้รอด, เมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่าที่นำมาซึ่งชีวิตนิรันดร์

ภายใต้ระบบของภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งพวกยิวเหล่านั้นคุ้นเคยดี ร่างกายของเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นจริงๆ แล้วถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องสัตวบูชาที่มากพอๆ กับเลือด กรูณาศึกษาเลวีนิติ 4:1-12; 16:27; อพยพ 29:14; และฮีบรู 13:10-13 ร่างกายของลูกแกะบัสกานั้นต้องถูกรับประทานเช่นเดียวกับที่โลหิตนั้นถูกประพรมบนไม้วางบประตู่ทั้งสองข้างและไม้ข้างบนนั้น เนื้อและโลหิตของพระเยซูถูกกล่าวถึงด้วยกันตรงนี้ เพราะว่าพระองค์ทรงหมายถึงกางเขนนั่น, การถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ทรงพยายามที่จะอธิบายให้ชัดเจนว่าพระองค์กำลังตรัสถึงความตายแห่งพระกายของพระองค์ ซึ่งโดยความตายนั้นพระองค์จะประทานชีวิตให้แก่จิตวิญญาณของมนุษย์ พระคริสต์ผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ (ชีวิตที่ไร้บาปของพระองค์) ไม่อาจช่วยให้รอดได้ การถูกต้องกางเขนของพระองค์คือเหตุจำเป็นของพระเจ้าเพื่อทำให้การลบมลทินเกิดขึ้นได้, เพื่อเครื่องบูชาไถ่บาปจะทำให้พระบิดาในสวรรค์ทรงพอพระทัย

ข้อ 55: “เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเราก็คือของดื่มแท้”

คำกรีกที่แปลเป็น “อาหาร” (meat) คือคำที่ถูกใช้ในภาษาอังกฤษว่า “food” มันหมายถึงอาหารใดๆ ที่กินได้, ไม่ใช่แค่เนื้อแต่เพียงอย่างเดียว ความหมายตรงนี้ก็คือน้ำเนื้อของพระเยซูคืออาหารอย่างแท้จริง และพระโลหิตของพระเยซูคือของดื่มอย่างแท้จริง-อาหารและของดื่มสำหรับจิตวิญญาณ, มนุษย์ภายใน นี่เป็นความจริงเดียวกับที่ถูกเสนอในข้อ 35 เรารับอาหารและของดื่มที่มีชีวิตเป็นของเราโดยความเชื่อ และทุกคนที่ได้เชื่อในพระเยซูก็รู้โดยประสบการณ์ส่วนตัวว่าพระกายที่แตกออกและพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์นำมาซึ่งชีวิตนิรันดร์ เช่นเดียวกับสันติสุขที่มาสู่มนุษย์ภายใน

ข้อ 56: “ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา”

จงสังเกตว่าทุกคนได้รับเชิญ; ไม่มีสักคนเดียวถูกตัดออกไป “ผู้ที่กิน...ผู้ที่ดื่ม”-คำเชิญนี้มาถึงคนทั้งปวง; แต่คนๆ นั้นต้องกิน; คนๆ หนึ่งไม่สามารถรับพระคริสต์แทนอีกคนได้ แต่ทุกคนต้องรับพระองค์เข้าไว้ในใจโดยความเชื่อ

จงสังเกตเช่นกันถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดและสนิทสนมระหว่างพระคริสต์กับคริสเตียนผู้นั้น- “ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา” การร่วมสนิทอันใกล้ชิดนี้ระหว่างพระคริสต์กับผู้เชื่อคนนั้นถูกรับรองในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้:

โรม 8:1: “เหตุฉะนั้นบัดนี้การประทัโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ”

โคโลสี 1:27: “พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี”

โคโลสี 3:3: “เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า”

ผู้เชื่อทั้งหลาย “นั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6) เรียบร้อยแล้ว

เรารู้ว่าอาหารและของดื่มช่วยรักษาร่างกายให้มีชีวิตอยู่ต่อไปและทำให้มันเจริญเติบโต และอาหารและของดื่มของเราก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย นี่เป็นความจริงเช่นกันในความหมายฝ่ายวิญญาณ: เมื่อเรารับพระวจนะของพระเจ้าเข้าไป, พระวจนะที่มีชีวิต, เราก็กาลังรับพระคริสต์เข้าไปในตัวเราและพระองค์ทรงกลายเป็นส่วนหนึ่งของเรา, สิ่งทรงสร้างใหม่นั้น (2 คร. 5:17)

ข้อ 57: “พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น”

ในที่นี้เราได้เห็นการร่วมสนิทอันใกล้ชิดระหว่างผู้เชื่อกับพระคริสต์ในรูปแบบที่สูงส่งกว่าเดิม, โดยภาพเปรียบเทียบที่ลึกซึ้งมากกว่าภาพเปรียบเทียบของอาหารที่เกี่ยวข้องกับร่างกาย ภาพประกอบตรงนี้เกี่ยวข้องกับพระภาคที่หนึ่งและที่สองของตรีเอกานุภาพ-พระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตร กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเยซูคริสต์ว่า “พระบิดาได้ทรงส่งเราเข้ามาในโลกเพื่อเกิดจากมารีย์พรหมจารี, เพื่อกลายเป็นมนุษย์-พระเจ้า-พระเจ้าในเนื้อหนัง พวกท่านเห็นเราในร่างกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายของพวกท่าน ถึงกระนั้นเราก็เป็นพระเจ้า เราอยู่ในพระบิดา, พระบิดาทรงอยู่ในเรา ในทำนองเดียวกัน เมื่อพวกท่านรับงานที่เราทำเสร็จแล้วไว้และให้ความเชื่อของพวกท่านอยู่ในเราในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด พวกเราก็มีชีวิตในความเป็นหนึ่งเดียวกันและการร่วมสนิทแบบเดียวกับที่พระบิดาและเรามีอยู่ตอนนี้”

ความสัมพันธ์แบบเดียวกันมีอยู่จริงระหว่างผู้เชื่อกับพระเยซูเหมือนกับที่ได้มีอยู่ระหว่างพระเยซูกับพระบิดาตอนที่พระเยซูทรงตั้งพลับพลาท่ามกลางมนุษย์ บุตรของพระเจ้าที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนมีลักษณะแบบพระเจ้าอยู่**วันนี้** แต่ลักษณะแบบพระเจ้านั้นดำรงอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนัง เราเป็นมนุษย์หลังจากที่เราบังเกิดใหม่แล้วพอๆกับที่เราเคยเป็น**ก่อน**การบังเกิดใหม่นั้น แต่**มนุษย์ภายใน**ก็ถูกเปลี่ยนแปลง เรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายใน (รม. 8:9, 14, 16); เรามีลักษณะแบบพระเจ้าอยู่ภายใน (2 ปด. 1:4)

เมื่อพระเยซูทรงมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก, พระบุตรของพระเจ้าและบุตรมนุษย์, พระองค์ทรงเท่าเทียมกับพระบิดาในส่วนของความเป็นพระเจ้าของพระองค์ และพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ผ่านทางและโดยพระบิดา พระบุตรไม่เคยเป็นอยู่โดยปราศจากพระบิดาเลย และพระบิดาไม่เคยเป็นอยู่โดยปราศจากพระบุตร ในทำนองเดียวกัน ผู้เชื่อก็มีชีวิตอยู่ผ่านทางและโดยพระคริสต์ เราได้รับผลกำไรฝ่ายวิญญาณของเรามาจากพระองค์: “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้ เราเห็นบางสิ่งที่สวยงามอย่างแท้จริง, มีค่าประเสริฐเกินคำบรรยายของมนุษย์: เราเห็นพระเจ้าพระบิดา, พระเยซูหาองค์นิรันดร์, พระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่; และพระเยซูพระบุตร

ผู้ทรงพระชนม์อยู่โดยพระบิดา-นั่นคือ พระเจ้าพระบิดาได้ทรงถ่ายทอดชีวิตแก่พระบุตรโดยการทรงสร้างชีวิตนิรันดร์ พระบุตรทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา, พระบิดาทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบุตร; แต่พระองค์ทรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะพระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ทรงกลายเป็นพระบุตรผู้ทรงพระชนม์อยู่, ทรงรับกายๆหนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายของเราและในร่างกายนั้นทรงพิชิตโลก, เนื้อหนัง, และพญามารแล้ว, ทรงทำให้พระคัมภีร์หมวดพระราชบัญญัติและเหล่าศาสตาศาพยากรณ์สำเร็จแล้วและทรงตอบสนองข้อเรียกร้องทุกประการแห่งความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว ผู้เชื่อทั้งหลายจึงมีชีวิตอยู่! เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าและเพราะว่าพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ เราจึงมีชีวิตอยู่ พระเยซูทรงมีชีวิตซึ่งถูกถ่ายทอดโดยการทรงสร้างชีวิตนิรันดร์; ผู้เชื่อทั้งหลายมีชีวิตนิรันดร์โดยการถูกสร้างใหม่ และโดยการถูกสร้างใหม่นั้น เราจึงเป็นบุตรทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ของพระเจ้าเดี๋ยวนี้, ผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้าเดี๋ยวนี้

ข้อ 58: “นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจกสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์”

พระคำข้อนี้เป็นเพียงสรุปย่อของคำเทศนาเรื่องขนมปังแห่งชีวิต พวกยิวเหล่านั้นได้โอ้อวดว่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร พระเยซูทรงชี้ย้อนไปยังคำกล่าวนั้น และทรงทวนซ้ำความจริงที่พระองค์ได้ทรงประกาศไปก่อนหน้านี้แล้ว-นั่นคือ ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นขนมปังแท้ซึ่งพระเจ้าได้ส่งลงมาจกสวรรค์เพื่อเลี้ยงดูโลกผ่านการถวายพระองค์เอง, พระกายที่แตกออกของพระองค์และพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์เป็นเครื่องบูชา พระองค์ทรงเตือนความจำพวกยิวเหล่านั้นว่ามานาที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้กินในถิ่นทุรกันดารนั้นไม่ได้ทำอะไรเพื่อจิตวิญญาณเลย, พวกบรรพบุรุษไม่ได้รับประโยชน์ฝ่ายวิญญาณใดๆเลยจากมานานั้น; แต่ผู้ใดก็ตามที่กินขนมปังแท่นนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป; ขนมปังที่มีชีวิตนั้นจะประทานและค้ำจุนชีวิตเป็นนิรันดร์

ข้อ 59: “คำเหล่านี้ที่พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม”

คำเทศนาเรื่องขนมปังแห่งชีวิตน่าจะเริ่มต้นที่ชายฝั่งมากกว่า ไม่ว่าพระเยซูทรงเดินเข้าไปจากชายทะเลไปยังธรรมศาลา หรือว่าพระองค์ตรัสบางส่วนของคำเทศนานั้นริมทะเลและเวลาช่วงหนึ่งได้ผ่านไประหว่างส่วนนั้นของคำสอนของพระองค์และส่วนสุดท้ายนั้น เราไม่ทราบ; แต่เราทราบว่าส่วนสุดท้ายของคำเทศนาของพระองค์ได้ถูกใช้ในธรรมศาลาที่เมืองคาเปอร์นาอุม เหมือนอย่างที่ได้อธิบายไปแล้ว การขาดตอนในคำเทศนานี้ดูเหมือนจะอยู่ที่ข้อ 41 ที่เราถูกบอกไว้ว่าพวกยิวเหล่านั้น “บ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจกสวรรค์” พระเยซูอาจประทานข้อความที่ถูกบันทึกในข้อ 26 ถึง 40 ให้แก่พวกเขา และจากนั้นขณะที่พระองค์ทรงเดินทางจากชายทะเลขึ้นไปยังธรรมศาลานั้น พวกเขาก็บ่นพึมพำเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสแล้ว จากนั้นพระองค์ก็ตรัสคำเทศนานั้นต่อไปด้วยข้อ 43 และข้อความจากตรงนั้นเรื่อยมาจนถึงส่วนที่เหลือของคำเทศนานั้นก็ถูกกล่าวในธรรมศาลานั้น

ใครฟังความจริงได้?

ข้อ 60: “ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า “ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้”

คนจำนวนมากที่ได้หันไปเสียและเดินจากพระเยซูไปนั้นก็ไม่ใช่ผู้เชื่อแท้ พวกเขาหันไปเสียจากพระองค์ เพราะว่าพวกเขาไม่ยอมฟังความจริงนั้น พวกเขาได้ติดตามพระองค์มาเพื่อขมบังก้อนและปลา เพราะความ ตื่นเต้นของมวลชนและการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำ; แต่พวกเขาไม่เคยบังเกิดใหม่อย่างแท้จริง เลย

“ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก” คำภาษาอังกฤษ “hard” ชวนให้เข้าใจผิดเล็กน้อยตรงนี้ สิ่งที่พระเยซูตรัส เกี่ยวกับการกินเนื้อของพระองค์และการดื่มโลหิตของพระองค์ไม่ได้หมายถึง “hard” ในความหมายของ “ยากที่จะเข้าใจ” คำกรีกนี้บ่งบอกว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับ การเข้าใจหรือการจับใจความมากเท่ากับที่มัน เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่ว่ามัน “แข็งต่อความรู้สึก”-มันทำให้พวกเขาสะเทือนใจ พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ว่า ทำไมพระเยซูถึงใช้คำพูดแบบนั้น คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในมัทธิว 25:24: “ท่านเป็นคนใจแข็ง” และในยูดาส 15 “การหยาบเข้าทั้งหมดที่ทุรชนคนบาปเหล่านั้นได้กล่าวร้ายต่อพระองค์”

พวกเขาไม่เพียงมองว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทาน “คำกล่าวที่แข็งกระด้าง” แก่พวกเขาเท่านั้น แต่ พวกเขาถามว่า “ใครจะฟังได้?” คนที่มีเหตุผลคนใดจะยอมเชื่อคำพูดแบบนั้น หรือติดตามบุคคลที่กล่าวคำพูด แบบนั้น? พวกเขามองพระเยซูว่าเป็นคนคลั่งศาสนาและปฏิเสธที่จะเชื่อพระองค์ เราจำได้ว่าในยอห์น 5:24 พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” และในยอห์น 12:48 เราอ่านว่า “ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะ พิพากษาเขาในวันสุดท้าย”

ข้อ 61: “เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ”

ความทรงสัพพัญญูของพระคริสต์ถูกนำเสนออีกครั้งตรงนี้ พระองค์ทรงทราบความคิดต่างๆของพวก เขา, พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในใจของพวกเขา-และพระองค์ตรัสทันทีที่พวกเขาบ่นพึมพำ! พระองค์ทรงถาม พวกเขาทันทีว่า “เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ?” หรือ “สิ่งที่เราเพิ่งกล่าวไปนั้นวางหินสะดุดก้อน หนึ่งไว้ตรงหน้าพวกท่านหรือ?”

ข้อ 62: “ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร”

เมื่อนิโคเดมัสถามว่า “เหตุการณ์อย่างนี้จะไปอย่างไรได้?” พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเราบอกท่าน ถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร” บัดนี้พระองค์กำลังตรัส แก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “ถ้าพวกท่านปฏิเสธที่จะเห็นหลักคำสอนที่เราได้ให้แก่พวกท่านแล้วเกี่ยวกับเนื้อหนัง ของเราและโลหิตของเรา, ถ้าพวกท่านปฏิเสธที่จะรับการถวายบูชาของเรา, อีกไม่นานพวกท่านจะคิดอย่างไร เมื่อพวกท่านเห็นร่างกายของเราถูกรับขึ้นไปในหมู่เมฆและเราหายลับไปจากสายตาของพวกท่าน?” และหลัง จากการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พวกสาวกก็ให้เห็นแบบนั้นจริงๆ:

“เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้ง ราชาอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนีหรือ” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ไม่ใช่ฐานะของท่านที่จะรู้เวลาและ

วาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั้ง แคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพิโนจิต พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา เมื่อเขากำลังเขม้นดูฟ้า เวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิเลอี เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม้นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมา อีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” (กิจการ 1:6-11)

พระเยซูได้บอกพวกยิวเหล่านั้นแล้วว่าพระองค์เสด็จลงมาจากสวรรค์ แต่ว่าแต่ละครั้งที่พระองค์ตรัสถึงร่างกายแบบมนุษย์ของพระองค์และทรงกล่าวอ้างว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า พวกเขาก็เริ่มโมโหพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาเฝ้าดูพระองค์ในร่างกายมนุษย์และไม่อาจยอมรับคำพูดของพระองค์ได้ว่าพระองค์เสด็จลงมาจากสวรรค์และจะประทานเนื้อหนังของพระองค์ให้พวกเขาได้รับประทาน พวกเขาจะคิดอย่างไรเมื่อพวกเขาเห็นพระกายของพระองค์ลอยขึ้นไปสู่สวรรค์! ถ้าพวกเขาไม่ยอมเชื่อว่าพระองค์ได้เสด็จมาจากสวรรค์, ถ้าพวกเขาไม่ยอมเชื่อหลักคำสอนของพระองค์ขณะที่พระองค์ยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา พวกเขาก็คงไม่เชื่อหลักคำสอนนั้นอย่างแน่นอนหลังจากที่พวกเขาได้เห็นการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์

“ที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น” ประกาศอีกครั้งถึงการทรงเป็นอยู่มาก่อนแล้วของพระคริสต์, การทรงเป็นอยู่ของพระองค์กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น, ซึ่งได้ถูกกล่าวชัดเจนแล้วในบทแรกของข่าวประเสริฐของยอห์น

ข้อ 63: “จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต”

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันหมดทุกคนเกี่ยวกับความหมายของพระคำข้อนี้-แต่ก็เหมือนเคย ถ้าเราหวังว่าจะเข้าใจสิ่งที่พระเยซูตรัสในที่นี้ เราก็ต้องเปรียบเทียบสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณกับเรื่องฝ่ายวิญญาณและทั้งความคิดของตัวเองออกไปจากมัน เปาโลกล่าวว่า “เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:12, 13)

“จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต” การให้มีชีวิตหมายถึงการทำให้มีชีวิต พระวิญญาณทรงนำชีวิตมาให้ เปาโลกล่าวแก่ชาวเอเฟซัสเหล่านั้นว่า “พระองค์ทรงทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตแล้ว ผู้ซึ่งเคยตายในการละเมิดและการบาปต่างๆ” ส่วนแรกของพระคำข้อนี้จึงหมายความว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้คนไม่เชื่อมีชีวิต เมื่อเขาใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า: “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3:5, 6) ดังนั้นจิตวิญญาณ (มนุษย์ภายใน) จึงเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงให้บังเกิด และพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่กระทำ “การบังเกิด” นั้น (ยอห์น 1:12, 13)

“ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด” ไม่ว่าเราจะกระทำอะไรในเนื้อหนัง, เราจะใช้ชีวิตหรือเสียสละขนาดไหนในเนื้อหนัง, หรือเราจะรักษาเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ขนาดไหน ความชอบธรรมในตัวเราเองของเราก็เป็นเหมือนผ้าขี้ริ้วสกปรกในสายพระเนตรของพระเจ้า (อสย. 64:6) ชีวิตที่ไร้บาปของพระเยซูคงไม่สามารถช่วยเราให้รอดได้เลย; ความรอดเรียกร้องการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ถ้าพระองค์ไม่ได้สิ้นพระชนม์ เราก็คงไม่มีทางได้รับความรอดเลยผ่านทางเนื้อหนังที่ไร้บาปของพระองค์ ความไร้บาปของพระเยซูแสดงให้เห็นแต่ความบาปหนักอึ้งนักของมนุษย์ พระกายที่แตกออกและพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูทำให้ความรอดเป็นไปได้ พระเยซูทรงเป็นพระวาตะในเนื้อหนัง; ด้วยเหตุนี้ “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17) เราได้รับชีวิตนิรันดร์เมื่อเราได้รับพระวจนะของพระเจ้า

“ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” พระเยซูเพิ่งตรัสไปว่า “ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน” ตรงนี้พระองค์ทรงประกาศว่าถ้อยคำของพระองค์คือจิตวิญญาณและชีวิต ด้วยเหตุนี้ สิ่งที่พระองค์กำลังตรัสจริงๆ ก็คือว่า การกินเนื้อของพระองค์และการดื่มโลหิตของพระองค์คือการรับพระวจนะของพระองค์เข้าไว้ในใจ ถ้อยคำของพระเยซูนำมาซึ่งชีวิต, พร้อมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฐานะแพทย์ผู้ทรงช่วยในการบังเกิดใหม่ พระวจนะคือสิ่งที่นำมาซึ่งความเชื่อที่ช่วยให้รอด และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นฤทธิ์เดชที่เปิดใจและชักนำผู้คนมาถึงพระเจ้า เมื่อใจรับพระวจนะชีวิตนิรันดร์ก็คือผลลัพธ์

ข้อ 64: “แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์”

พระเยซูทรงทราบดีเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เชื่ออย่างแท้จริงว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พวกเขาติดตามพระองค์โดยอ้างตัวว่าเป็นสาวกของพระองค์ แต่พวกเขาติดตามพระองค์ด้วยเหตุผลทางวัตถุ-เพราะขนมปังก้อนและปลา, เพราะความตื่นเต้นของมวลชน; พวกเขาไม่ได้เชื่อในพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด และองค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าพวกเขาเชื่อจริงๆ พวกเขาจะไม่โกรธเคืองเพราะหลักคำสอนของพระองค์แบบนี้

จงสังเกตคำประกาศเรื่องความทรงสัพพัญญูของพระองค์: พระองค์ “ทรงทราบแต่แรก” ว่าใครจะไม่เชื่อ พระเยซูไม่เคยถูกหลอกโดยฝูงชนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์เลย พระองค์ทรงทราบใจของพวกเขาคงหมดทาง, ตลอดเวลา พระองค์ทรงทราบว่า “ผู้ใดที่จะทรยศพระองค์” นี้ชี้ไปยังยูดาสอิสคาริโอท พระเยซูทรงทราบเมื่อพระองค์ทรงเลือกยูดาสให้เป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้นว่าเขาคือผู้ที่จะทรยศพระองค์; พระองค์ทรงรู้ว่ายูดาสคือมารตนหนึ่ง ดังที่ปรากฏให้เห็นในพระคำสองข้อสุดท้ายในบทนี้

ข้อ 65: “และพระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า ‘ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น’”

ในข้อ 45 พระเยซูทรงประกาศว่าคนเหล่านั้นที่ฟังพระองค์ในความเชื่อ (ด้วยใจ) และที่ได้เรียนรู้จากพระบิดา ก็จะมาหาพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด พระเจ้าทรงรักโลกจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูมาสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทั้งหลาย และคนเหล่านั้นที่ได้ยินข้อความนั้น, ในความเชื่อ, ก็จะมาหาพระเยซู ดังนั้น

พระองค์จึงกำลังตรัสตรงนี้, แก่คนเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธคำเทศนาของพระองค์เรื่องขนมปังแห่งชีวิต, ว่าข้อเท็จจริงเรื่องการที่พวกเขาปฏิเสธพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ก็เป็นข้อพิสูจน์แล้วว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักพระเจ้าพระบิดาเลย ถ้าพวกเขาไม่ได้เชื่อในพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พวกเขา ก็ไม่สามารถถูกชักนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เลย

ข้อ 66: “ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป”

ณ จุดนี้หลายคนในคนเหล่านั้นที่ได้ติดตามพระเยซูมาจนถึงตอนนั้นก็หันหลังให้พระองค์และ “ไม่เดินกับพระองค์อีกต่อไป” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาคิดมาก่อนหน้านั้นว่าพระองค์จะเป็นกษัตริย์ที่สวมมงกุฎในไม่ช้าและจะช่วยพวกเขาให้พ้นจากพวกโรม; แต่เมื่อจบคำเทศนาของพระองค์เรื่องขนมปังแห่งชีวิต พวกเขา ก็เลิกความหวังทั้งหมดและปฏิเสธพระองค์ คนเหล่านี้ไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย; พวกเขาแค่กำลังติดตามพระเยซูเพื่อสิ่งที่จะพวกเขาจะได้จากการติดตามพระองค์ โดยหวังว่าในที่สุดแล้วพระองค์จะทรงกลายเป็นกษัตริย์และพวกเขาจะได้ประโยชน์จากการคบหาสมาคมกับพระองค์

พระเยซูและสิบสองคนนั้น

คำสารภาพแห่งความเชื่อของเปโตร

ข้อ 67: “พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า “ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ”

พระเยซูไม่ได้ถามคำถามนี้เพื่อที่จะรู้ว่าสิบสองคนนั้นจะทำอะไร พระองค์ทรงทราบความคิดของชายสิบสองคนนี้เหมือนกับที่พระองค์ทรงทราบความคิดและใจของมนุษย์ทุกคน; แต่พระองค์ทรงถามคำถามนี้เพื่อพิสูจน์ความเชื่อของพวกเขาและดึงคำรับสารภาพออกมาจากพวกเขาซึ่งเปโตรเป็นผู้กล่าวในพระคำข้อถัดไป

คำกริยตรงนี้ที่แปลเป็น “ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ?” จริงๆแล้วมีความหมายว่า “พวกท่านปรารถนาที่จะจากไปไหม? พวกท่านมีความประสงค์ที่จะจากไปไหม?”

ข้อ 68: “ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์”

เมื่อคืนก่อนหน้านั้นเองเปโตรเป็นผู้พูดแทนให้แก่พวกสาวกและกล่าวว่า “ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์” (มธ. 14:28) บัดนี้เขากำลังเป็นผู้พูดแทนให้แก่คนกลุ่มนั้นอีกครั้ง เขาตอบไม่ใช่แค่เกี่ยวกับความเชื่อของเขาเองเท่านั้น แต่แทนพวกสาวกคนอื่นๆที่เหลือด้วย: “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า?” เปโตรเชื่อปึกใจว่าไม่มีบุคคลอื่นใดมาแทนที่พระเยซูได้-ไม่มีอาจารย์คนอื่นใด, ไม่มีผู้เชี่ยวชาญคนอื่นใด, ไม่มีผู้ใดแล้วที่พวกเขาจะไปหาได้ มันเป็นความจริงที่ว่าคริสเตียนทั้งหลายถูกทดสอบบ่อยๆ-“แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) ความเชื่อแบบคริสเตียนมีกางเขนของมัน แต่วันนี้เราสามารถถามได้เหมือนเดิมว่า “พวกข้าพระองค์จะไปหาผู้ใดเล่า?” เราจะไปหาใครได้อีกเพื่อที่จะพบสิ่งที่ความเชื่อแบบคริสเตียนเสนอ? ไม่มีศาสนาอื่นใดแล้วมีสิ่งที่ความเชื่อแบบคริสเตียนเสนอทุกศาสนาอาจถูกจัดประเภทได้ภายใต้สองหัวข้อ: (1) ความกลัว; (2) ความรัก ความเชื่อแบบคริสเตียนเป็น

ศาสนาเดียวที่สามารถถูกจัดประเภทให้อยู่ภายใต้หัวข้อ “ความรัก” เราปรนนิบัติพระเยซูเพราะว่าเรารักพระองค์ ไม่ใช่เพราะว่าเรากลัวพระองค์, ไม่ใช่เพราะว่าเรากลัวสิ่งที่พระองค์จะกระทำต่อเรา ผู้เชื่อทั้งหลายจะหนีพ้นการปรับโทษของนรก-แต่นั้นไม่ใช่เหตุผลที่เราปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า เรายอมจำนนทุกสิ่งของเราต่อพระองค์เพราะว่าเรารักพระองค์-และเรารักพระองค์เพราะว่าพระองค์ทรงรักเราก่อน ทั้งโลกและศาสนาอื่นๆ ไม่สามารถเสนอสิ่งที่ความเชื่อแบบคริสเตียนเสนอแก่ทุกคนที่ยอมมาหาพระคริสต์ในความเชื่อที่แท้จริง

“พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์” เปโตรตั้งใจฟังมาโดยตลอด; เขาตั้งใจฟังอย่างใกล้ชิดวันนั้นที่พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24) มันน่าสนใจมากที่สุดในการรับใช้ของเปโตร, หลังจากที่พระเยซูได้เสด็จกลับไปสู่สวรรค์แล้ว, พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มายังบ้านของโครเนลิอัสและบอกเขาให้ส่งคนไปตามเปโตรมา, *ผู้ซึ่งจะบอกเขาถึงถ้อยคำที่จะช่วยเขาและทั้งครัวเรือนของเขาให้รอดได้* (กิจการ 11:13, 14) พระวจนะของพระเจ้าคือสิ่งที่เปิดเผยทางแห่งชีวิตนิรันดร์ พระวจนะของพระเจ้าคือสิ่งที่ให้อำนาจที่จะกลายเป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์: “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือดหรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12, 13)

พระเยซูทรงมีถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์จริงๆ-พระองค์ทรงเป็นพระวาทนะในเนื้อหนัง และเปโตรก็เข้าใจเรื่องนี้ดี เขาเข้าใจคำเทศนาเรื่องขนมปังแห่งชีวิต; เขารู้ว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงพระวาทนะนั้น และการกินเนื้อและการดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ก็หมายถึงแค่การฟัง, การรับไว้, และการเอาพระวาทนะนั้นเข้ามาเป็นของตัวเอง ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับคำสารภาพแห่งความเชื่อของเปโตร: “พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า *พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์*” ในยอห์น 17:8 พระเยซูตรัสว่า “เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ก็ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แล้วว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา”

ข้อ 69: “และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์”

ภาษากรีกตรงนี้ใช้คำที่มีน้ำหนักและเน้นย้ำมากๆ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เปโตรกล่าวว่า “มันไม่สำคัญว่าคนอื่นๆจะทำอะไร; พวกเขาจะเดินจากไปหมดทุกคนก็ตามใจ แต่พวกข้าพระองค์ทราบมาโดยตลอดแล้ว, พวกข้าพระองค์เชื่อมาโดยตลอดแล้ว, ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง *พระองค์ผู้เดียว*ทรงสามารถประทานชีวิตนิรันดร์ได้ และเหตุผลที่พระองค์ทรงมีถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์ก็เป็นเพราะว่าพระองค์ทรงเป็น *พระคริสต์ผู้นั้น*, *พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่!*” มันเป็นคำสารภาพเดียวกันกับที่เปโตรได้กล่าวในมัทธิว 16:16 เมื่อเขากล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

เปโตรสารภาพทั้งหมดที่เขาเข้าใจเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะพระคริสต์ผู้นั้น, พระบุตรของพระเจ้า จากมัทธิว 16:22, 23 เราทราบว่าเขาไม่ได้เข้าใจความมรณาที่พระเยซูจะต้องสิ้นพระชนม์, การเสียสละที่พระองค์จะต้องกระทำ เขาไม่ได้เข้าใจว่าความรอดและการไถ่จากบาปจะถูกทำให้เป็นไปได้ก็โดยทางพระโลหิต

ที่ไหลออก ในขณะที่เขาไม่รู้เลยว่าพระเยซูจะทรงถูกจับกุม, ถูกปฏิบัติอย่างโหดเหี้ยม, และในที่สุดก็ถูกตรึงที่กางเขน พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกถึงสิ่งเหล่านี้ในเวลาที่ยังทรงกำหนดไว้ แต่พวกเขาที่ไม่ได้เชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จนกระทั่งหลังจากที่พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นแล้วและทรงปรากฏแก่พวกเขา

ยูดาสผู้เป็นมารร้ายคนหนึ่ง

ข้อ 70 และ 71: “พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นคนที่จะทรยศพระองค์คือคนหนึ่งในอัครทูตสิบสองคน”

คำกรีกที่แปลเป็น “เลือก” มีความหมายเพียงแค่ว่า คัดเลือกคนหนึ่งให้รับตำแหน่งหนึ่ง ข้อเท็จจริงที่ว่ายูดาสอิสคาริโอทได้ถูกเลือกให้เป็นอัครทูตคนหนึ่งก็ไม่ได้หมายความว่าเขาได้บังเกิดใหม่, รอดโดยพระคุณ และถูกล้างชำระในพระโลหิต เราอ่านในลูกา 6, ข้อ 13-16 ว่า “ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครทูต คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟิลิปและบารโธโลมิว มัทธีวและโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า เคลเท ยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ด้วย”

ในกิจการ 6:5 เราอ่านว่าท่ามกลางเหล่าผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรกนั้น “คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์...” ในกิจการ 15:22 เราอ่านว่า “ขณะนั้นอัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันติโอก ด้วยกันกับเปาโลและบารนาบัส ...” ในแต่ละตัวอย่างเหล่านี้ คำกรีกที่แปลเป็น “เลือก” คือคำเดียวกับที่ถูกใช้ในข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่นี้ ยูดาสได้ถูกเลือกเพื่อรับตำแหน่งอัครทูต แต่เขาไม่เคยได้รับความรอดเลย

ในยอห์น 13:18 พระเยซูตรัสว่า “เรามีได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เราบรรจุผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกสันเท้ายต่อเรา’” ในพระคำข้อนี้พระเยซูทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระองค์ไม่ได้กำลังตรัสถึงทั้งสิบสองคนนั้น เพราะว่าพระองค์ทรงรู้จักยูดาสมาตั้งแต่เริ่มแรก

ข้อเท็จจริงที่ว่าคนๆหนึ่งรับตำแหน่งหนึ่งในคริสตจักร, ถึงแม้ว่าเขาอาจเหมาะสมกับตำแหน่งนั้นเป็นอย่างดี, ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาบังเกิดใหม่แล้ว จงอ่านถ้อยคำที่ขลังนี้ของพระเยซูในมัทธิว 7:21-23:

“มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ’ เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา!’” เป็นไปได้ที่คนๆหนึ่ง

จะทำให้สิ่งยิ่งใหญ่ต่างๆสำเร็จในนามของศาสนา-แม้กระทั่งในนามของพระคริสต์-แต่ก็ไม่ใช้คริสเตียนคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้ว

ยูดาสไม่เคยได้รับความรอดเลย; นี่เห็นได้ชัดจากข้อพระคัมภีร์หลายตอน พระคริสต์เองทรงชี้ให้เห็นเรื่องนี้ในข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่ พระองค์ทรงกล่าวเรื่องนี้ชัดเจนอีกครั้งในยอห์น 13:10, 11 เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าพวกสาวก: “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว **แต่ไม่ใช่ทุกคน**” เพราะพระองค์ทรงทราบว่า **ใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน”**

พระเยซูทรงทราบว่ายูดาสไม่เคยได้รับความรอดเลย; พระองค์ทรงเรียกเขาว่ามารร้ายหกเดือนก่อนที่ยูดาสทรยศพระองค์ ใครบางคนจะถามว่า “แล้วทำไมพระคัมภีร์ถึงกล่าวว่า **ยูดาสล้มโดยการละเมิด**เล่า?” เป็นความจริงที่ว่ายูดาส “ล้มโดยการละเมิด” แต่ **เขาล้มจากอะไร?** เขาล้มจากตำแหน่งอัครทูตและงานรับใช้:

“เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มีนามสกุลว่ายूसทัส และมีพธิอัส แล้วพวกสาวกจึงอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน ให้รับส่วนในการ**ปรนนิบัติ**นี้ **และรับตำแหน่งเป็นอัครทูตแทนยูดาส** ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน” (กิจการ 1:23-25)

คนๆหนึ่งอาจเป็นผู้รับใช้ของซาตานแม้ในขณะที่ประกาศตัวว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ด้วยว่าพระเยซูทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ทั้งหลายอย่างไร **พญามาร**ก็แต่งตั้งบรรดาผู้รับใช้เช่นกัน: “เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่ลอกหลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” (2 คร. 11:13-15)

คุณจะสังเกตเห็นในข้อพระคำตอนที่เพิ่งถูกยกมาจากหนังสือกิจการ ว่ายูดาส “**ไปยังที่ของตน**” แน่แน่นอนว่ารกไม่ได้เป็นของยูดาส และเรากล่าวไม่ได้ว่าเขาไป “**ยังที่ของตน**” ถ้าเขาแค่ตกรกเหมือนอย่างคนไม่เชื่อคนอื่นๆทุกคนเมื่อเสียชีวิต ไม่มีตรงไหนอีกในพระคัมภีร์ที่คำพูดนี้ถูกกล่าวเกี่ยวกับบุคคล**อีกผู้หนึ่ง**-อันที่จริง มีหลายสิ่งที่ถูกกล่าวเกี่ยวกับยูดาสในพระคัมภีร์ที่ไม่ถูกกล่าวเกี่ยวกับบุคคลอื่นใดอีก ยกตัวอย่างเช่น ไม่มีบุคคลอื่นใดอีกถูกเรียกว่า “มารร้าย” และไม่มีบุคคลอื่นใดอีกถูกเรียกว่า “**ลูกของความพินาศ**”

คราวนี้ในการตอบคำถามที่ว่า “**ทำไมพระเยซูถึงเลือกมารร้ายคนหนึ่งให้รับตำแหน่งอัครทูต, ทำไมยูดาสถึงได้รับเลือกให้เป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้น?**” เราจะเปิดไปดูยอห์น 17:12 ที่พระเยซูทรงตอบคำถามนั้นด้วยพระองค์เอง:

“เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และ**ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใด**เลยไปนอกจากลูกของความพินาศ **เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ**”

ก่อนที่โลกนี้ได้เป็นขึ้นมา, ก่อนสิ่งใดๆได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้น, พระเจ้าได้ทรงวางแผน, ทรงทำให้สมบูรณ์แบบ, และทรงทำให้เสร็จสมบูรณ์ คือพิมพ์เขียวแห่งยุคสมัยซึ่งรวมถึงแผนการแห่งความรอด พระองค์ทรงทราบตอนจบในเริ่มแรกนั้น และเรายอมรับสิ่งเหล่านี้โดยความเชื่อถึงแม้ว่าเราอาจไม่เข้าใจพวกมันก็ตาม ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าวิญญาณตนเดียวกันนั้นได้สถิตอยู่ในฟาโรห์เช่นเดียวกับในยูดาสิสคาริโอท และผมยังเชื่ออีกว่ายูดาสจะกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ในระหว่างยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้น ผมเชื่อว่าเขามีงานรับใช้หนึ่งที่ยังทำไม่สำเร็จ, ซึ่งบันทึกเรื่องดังกล่าวถูกพบใน 2 เธสะโลนิกา 2:1-12:

“บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น เราขอวิงวอนท่านว่า อย่าให้ใจของท่านหวั่นไหวง่าย หรือเป็นทุกข์ร้อนไป ไม่ว่าจะเป็นโดยทางวิญญาณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเป็นเชิงว่ามาจากเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์มาถึงแล้ว อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล่มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือลูกแห่งความพินาศ ผู้กีดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อผู้ใดก็ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรืออะไรๆที่เขาไหว้วานสักการนั้น แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า

“ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว และท่านก็รู้จักผู้คนที่กำลังหวังเหนี่ยวมันไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวเดี่ยวนั้นนั้นจะยังหวังเหนี่ยวอยู่จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ คือผู้คนที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ และอุบายอธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขาให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ เพื่อคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการไม่ชอบธรรม จะได้ถูกลงพระอาชญาทุกคน”

จงสังเกตในข้อ 3 ของพระคำตอนนี้ว่าสัตว์ร้ายผู้ซึ่งจะปรากฏหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักรถูกเรียกว่า **“คนแห่งการบาปนั้น, ลูกแห่งความพินาศ”** ตามถ้อยคำของพระเยซู พระองค์ทรงเสียไปแค่คนๆเดียวในสิบสองคนนั้น-**ยูดาส** ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกว่าลูกของความพินาศ และพระองค์ทรงเสียเขาไปเพื่อที่พระคัมภีร์จะสำเร็จ ผมเชื่อว่ายูดาสยังมีงานที่ต้องทำอยู่ในร่างของคนแห่งการบาปนั้น, ปฏิบัติต่อพระคริสต์, ผู้ซึ่งจะปรากฏตัวบนแผ่นดินโลกทันทีหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร

เราต้องไม่ตั้งคำถามสติปัญญาของพระคริสต์ในการเลือกยูดาสให้เป็นหนึ่งในอัครทูตสิบสองคนนั้น เหมือนกับที่เราไม่ควรตั้งคำถามว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงยกชูฟาโรห์เพื่อที่พระองค์จะทรงทำให้เขาจมน้ำตายในทะเลแดง: “เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า ‘เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก’” (รม. 9:17)

ยูดาสไม่เคยไปตามทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าเลย ในลูกา 22:4 เราอ่านว่า “*ยูดาสได้ไปตามทางของเขาและปรึกษากับพวกบรูโรทิตใหญ่และพวกนายทหารว่า จะทรยศ (พระเยซู) ให้เขาได้ด้วยวิธีใด*” ชายผู้ไปตาม “*ทางของเขา*” และไม่ใช่ทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า, ไม่ได้ถูกนำโดยพระวิญญาณ, ก็จะล้มแน่นอน!

บทที่ 7

7:1 ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์

7:2 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว

7:3 พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า “จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ

7:4 เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด”

7:5 แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์

7:6 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ

7:7 โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการงานของโลกนั้นชั่ว

7:8 พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา”

7:9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

7:10 แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย

7:11 พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน”

7:12 และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า “เขาเป็นคนดี” คนอื่นๆว่า “มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก”

7:13 แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

7:14 ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน

7:15 พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า “คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย”

7:16 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

7:17 ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง

7:18 ผู้ที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย

7:19 โมเสสได้ให้พระราชาบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชาบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม”

7:20 คนเหล่านั้นตอบว่า “ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน”

7:21 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ

7:22 โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัด (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หนัด

7:23 ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หนัด เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ

7:24 อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด”

7:25 เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า “คนนี้มีไข้หรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย

7:26 แต่คุณเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วหรือว่าคนนี้เป็นพระคริสต์แท้

7:27 แต่เรารู้ว่าคนนีมาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่า พระองค์มาจากไหน”

7:28 ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า “ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามีได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักรพระองค์

7:29 แต่เรารู้จักรพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา”

7:30 เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์

7:31 และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า “เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ”

7:32 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนซุบซิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกบรูเทดใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์

7:33 พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

7:34 ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปได้”

7:35 พวกยิวจึงพูดกันว่า “คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ

7:36 เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า ‘ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา’ และ ‘ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปได้’ ”

7:37 ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม

7:38 ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’ ”

7:39 (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี)

- 7:40 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า “แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น”
- 7:41 คนอื่นๆก็พูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์” แต่บางคนพูดว่า “พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ
- 7:42 พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากเมืองเบธเลเฮมซึ่งดาวิด เคยอยู่นั้น”
- 7:43 เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์
- 7:44 บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย
- 7:45 เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นก็กล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมเจ้าจึงไม่ จับเขามา”
- 7:46 เจ้าหน้าที่ตอบว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย”
- 7:47 พวกฟาริสีตอบเขาว่า “พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ
- 7:48 มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ
- 7:49 แต่ประชาชนหมู่นี้ที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว”
- 7:50 นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งเ็นพวกเขา) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า
- 7:51 “พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ”
- 7:52 เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า “ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์ เกิดขึ้นมาจากกาลิลี”
- 7:53 ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

ในบทนี้ข้อพิพาทระหว่างพระคริสต์กับพวกยิวเหล่านั้นเริ่มทวีความรุนแรงขึ้น และฉากหลังย้ายจาก แคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม สภาพการณ์แวดล้อมต่างๆบัดนี้เชื่อมโยงกับเทศกาลเลี้ยงอีกเทศกาลของพวกเขา ยิว-เทศกาลอยู่เพิง (ยอห์นบันทึกเทศกาลเลี้ยงต่างๆของพวกเขาตามลำดับก่อนหลัง)

เนื่องจากพวกยิวจำนวนมากเข้าร่วมเทศกาลเหล่านี้อยู่เสมอ “พวกน้องๆ” ของพระเยซูจึงชวน พระองค์เข้าไปในแคว้นยูเดียและสำแดงบรรดาการอัศจรรย์และการงานอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พวกเขา อยากให้พระองค์สำแดงตัวให้ประจักษ์แก่ชาวโลกโดยหวังว่าพระองค์จะถูกตั้งเป็นกษัตริย์และจะทำให้ชนชาติ อิสราเอลฟื้นคืนสู่สง่าราศีของชาติแต่เก่าก่อน พวกเขาไม่ได้เชื่อในพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ (ข้อ 5) แต่ พวกเขาเชื่อในอำนาจของพระองค์และหวังว่าพระองค์จะทรงใช้อำนาจนั้นเพื่อบรรลुชื่อเสียงและความเป็นที่ นิยมชมชอบ

อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่านี่ไม่ใช่จุดประสงค์ที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก และทรง สั่งพวกเขาให้ขึ้นไปยังเทศกาลเลี้ยงนั้น โดยปล่อยให้พระองค์เสด็จไปทีหลัง หลังจากทีพวกเขาไปแล้ว พระองค์ ก็ขึ้นไปยังเทศกาลเลี้ยงนั้นจริงๆ-แต่พระองค์ไปคนเดียว “แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย” (ข้อ 10) เพราะความ ทรงสัพพัญญูของพระองค์ พระองค์ทรงรู้จักคนเหล่านั้น, พระองค์ทรงทราบว่าข้อพิพาทที่ถูกยกขึ้นมาใหม่นั้น จะมีแนวโน้มไปในทิศทางใด ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเคลื่อนไหวและปรนนิบัติโดยเล็งเห็นถึงการถูกตรึง กางเขนที่ใกล้เข้ามาของพระองค์ ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำและตรัสล้วนมีเป้าหมายคือเพื่อที่พระองค์จะ

กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า และมันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่พระบุตรของพระองค์จะถูกยกขึ้นบนกางเขนนั่นและชำระหนี้บาปเต็มจำนวน อันเป็นการเปิดประตูแห่งความรอดให้แก่คนบาปทั้งหลาย พระเยซูทรงทราบว่าพวกยิวเหล่านั้นจะแสวงหาพระองค์ที่เทศกาลเลี้ยงนั้น และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเคลื่อนไหวกว่ากลางพวกเขาแบบลับๆ

เหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบันทึกในบทที่ 6 ได้เกิดขึ้นประมาณช่วงเทศกาลปัสกา ซึ่งตรงกับฤดูใบไม้ผลิ เหตุการณ์ต่างๆในบทที่ 7 เกิดขึ้นช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วง คือช่วงเวลาที่พวกยิวถือเทศกาลอยู่เพิง

ข้อ 1: “ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์”

ไม่ว่าพระเยซูทรงกระทำสิ่งใดในแคว้นกาลิลีในช่วงเดือนเหล่านั้นระหว่างเหตุการณ์ต่างๆที่ถูกบันทึกในบทที่ 6 กับตอนต้นของบทที่ 7 ยอห์นก็ไม่ได้กล่าวถึง เกือบทั้งหมดของข่าวประเสริฐของยอห์นเกี่ยวข้องกับงานรับใช้ของพระเยซูในหรือใกล้กรุงเยรูซาเล็ม เราพบข้อยกเว้นหลายตอนแค้ในบทที่ 1, 2, 4 และ 6 เหล่านี้ผู้รู้พระคัมภีร์เห็นพ้องตรงกันว่า ณ ช่วงเวลานี้ในงานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงหายไปจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบแปดเดือน

คำกล่าวที่ว่า “พระเยซูทรงดำเนินในแคว้นกาลิลี” ต้องถูกตีความเป็นเชิงเปรียบเทียบและไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงเดินอยู่ตลอดเวลา แต่ว่าพระองค์ทรงอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลีขณะที่พระองค์ทรงทำการรับใช้ของพระองค์อยู่ที่นั่น

“ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย” หมายความว่าพระองค์ไม่ได้ดำเนินในแคว้นยูเดีย (คำกรีกเดียวกันตรงนี้ที่แปลเป็น “Jewry” ในภาษาอังกฤษถูกแปลเป็น “ยูเดีย” ในข้อ 3) พระองค์ไม่ได้ทรงเลือกที่จะเดินในแคว้นยูเดียเพราะพระองค์ทรงทราบว่าคนกลุ่มหนึ่งที่นั่นอยากทำลายพระองค์เสียขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งก็อยากตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์ มันไม่ได้อยู่ในแผนการต่างๆของพระเจ้าที่พระองค์ควรถูกตั้งเป็นกษัตริย์ในขณะนั้น และพระองค์ไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะถูกทำลายด้วยน้ำมือมนุษย์ด้วย เหตุฉะนั้นในระหว่างช่วงเวลาพิเศษนี้แห่งงานรับใช้ของพระองค์ พระองค์จึงไม่ได้ปรนนิบัติปวงชนในแคว้นยูเดีย

“พวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์” นี้ไม่ได้หมายความว่าพวกยิวทุกคนอยากฆ่าพระเยซู มันคือพวกขุนนางแห่งชนชาติยิว-พวกสมาชิกแห่งสภาซานเฮดริน, พวกปุโรหิตใหญ่, พวกธรรมจารย์และพวกผู้อาวุโส-ที่อยากฆ่าพระองค์เสีย มาระโก 12:37 บอกเราว่า “ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี” ดูเหมือนว่าตลอดหลายยุคหลายสมัย “ประชาชนทั่วไป” คือพวกที่รักและซาบซึ้งกับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า แน่แน่นอนว่า มีผู้คนที่โดดเด่นบางคนที่เปิดรับความเชื่อแบบคริสเตียน-เหล่าผู้ยิ่งใหญ่แห่งวิทยาศาสตร์, เหล่านักการศึกษาผู้ยิ่งใหญ่, เหล่านักการเมืองและรัฐบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ได้กลายเป็นคริสเตียน-แต่พวกเขาที่มีอยู่น้อยคน; และใน 1 โครินธ์ 1:26-31 เปาโลบอกเราว่าทำไมนี่ถึงเป็นความจริง: “พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยมนว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าไร้เงลา เพื่อจะ使人มีปัญญา อับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่

โลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมีได้เกิดเป็นความจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่ง ซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซู คริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้โอดวอด อดองค์พระผู้เป็นเจ้า’ ”

วันที่พระเยซูทรงรักษาคนอัมพาตคนนั้นให้หายที่ริมสระเบเธสดา คือวันที่พวกเขยิตัดสินใจแล้วว่า จะทำลายพระองค์เสีย (ยอห์น 5:16-18) แต่พวกเขาทำลายพระองค์ไม่ได้, พวกเขาทำให้พระองค์เจ็บไม่ได้, และพวกเขาขัดขวางประชาชนไม่ให้ฟังพระองค์ไม่ได้ อย่างไรก็ตาม พวกเขาที่ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่าจะประหารชีวิตพระองค์ และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพวกเขาก็คอยหาวิธีที่พวกเขาจะกล่าวหาพระองค์ได้

มีบทเรียนหนึ่งที่เฉพาะเจาะจงสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย: ตามแบบอย่างที่เราจะเห็นในข้อพระคำตอนนี้ เราจะต้องไม่ตั้งใจที่จะทำให้ตัวเองตกอยู่ในอันตราย เราจะต้องไม่ทดลององค์พระผู้เป็นเจ้า (มธ. 4:7) ถ้าเราเกิดตกอยู่ในอันตรายโดยที่เราไม่รู้ตัว, หรือถ้าภัยเข้ามาใกล้เรา, พระเจ้าก็ทรงสามารถที่จะช่วยเราให้รอดพ้นได้; แต่เราจะต้องไม่ตั้งใจเข้าหาอันตรายหรือความตาย มันต้องใช้ “ความกล้า” และพระคุณมากกว่า ตั้งเยาะที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียนที่อุทิศตัว เมื่อเทียบกับการตายแบบมรณะสักขี (การพลีชีพเพื่อเชื่อ)

ข้อ 2: “ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว”

มีเทศกาลเลี้ยงที่โดดเด่นอยู่สามเทศกาลในปีของพวกยิว-เทศกาลปัสกา (ซึ่งเป็นตัวแทนของสิ่งที่เรารู้จักว่าเป็นอีสเตอร์), เทศกาลเพ็นเทคอสต์, และเทศกาลอยู่เพิง, ซึ่งถูกถือในฤดูใบไม้ร่วงหลังจากการเก็บเกี่ยวพืชผลในเดือนที่เจ็ดของปีแบบยิว:

“ท่านจงถือเทศกาลอยู่เพิงเจ็ดวัน เมื่อท่านเก็บรวบรวมพืชผลของท่านจากลานนวดข้าวและจากบ่อฆ่าองุ่นของท่านแล้ว ในการเลี้ยงนั้นท่านจงปิตีราเริง ทั้งท่านและบุตรชายหญิงของท่าน และทาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวและคนต่างด้าว ทั้งเด็กกำพร้าพ่อและแม่ฝ่ายซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน ท่านจงถือเทศกาลนั้นแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเจ็ดวัน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่พืชผลทั้งหลายของท่าน และแก่ผลงานทั้งสิ้นที่มีมือท่านกระทำ เพื่อว่าท่านจะมีแต่ความปิตียินดี” (พบญ. 16:13-15)

เดือนที่เจ็ดมีความโดดเด่นในปีของพวกยิวเพราะว่าในช่วงเดือนนั้นพวกยิวถือพิธีหลายอย่างตามพระราชบัญญัติของโมเสส ในวันที่แรกของเดือนที่เจ็ดพวกเขาถือเทศกาลเลี้ยงแดร วันที่สิบเป็นวันทำการสบบลทิน และวันที่สิบห้าเทศกาลอยู่เพิงก็เริ่มต้น

มีหลายสิ่งที่น่าสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับเทศกาลนี้ ประการแรกก็คือ มันเป็นโอกาสแห่งการชื่นชมยินดีสำหรับพวกยิว เป็นเวลาเจ็ดวันพวกเขาต้องอาศัยอยู่ในเพิงเล็กๆ (บ้านหลังเล็กๆที่ทำจากกิ่งไม้) เพื่อระลึกถึงที่อาศัยชั่วคราวที่พวกเขาเคยอยู่ตอนที่พวกเขาออกมาจากอียิปต์:

“แล้วในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดเมื่อเจ้าได้เก็บพืชผลที่ได้จากแผ่นดินนั้นเข้ามาแล้ว เจ้าจะมีเทศกาลเลี้ยงแห่งพระเยโฮวาห์เจ็ดวัน ในวันที่แรกจะเป็นวันสะบาโต และในวันที่แปดจะเป็นวันสะบาโต ในวันที่แรกเจ้าจงนำมาซึ่งผลจากต้นมะงั่ว ใบอินทผลัม กิ่งไม้ที่มีใบมาก กิ่งต้นหลิวแห่งธารน้ำ และเจ้าจงปิตียินดีอยู่เจ็ดวันต่อ

พระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าจงถือเป็นเทศกาลเลี้ยงปีละเจ็ดวันถวายแด่พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงนี้ในเดือนที่เจ็ด เจ้าจงอยู่ในเพิงเจ็ดวัน ทุกคนที่เกิดในวงศ์วานพวกอิสราเอลให้เข้าอยู่ในเพิง เพื่อตลอดชั่วอายุของเจ้าจะได้ทราบว่า เมื่อเราพาคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเราได้ให้เขาอยู่ในเพิง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า” (ลนต. 23:39-43)

ประการที่สองก็คือ มีการถวายเครื่องสัตวบูชาในเทศกาลอยู่เพิงเป็นจำนวนมากกว่าในเทศกาลเลี้ยงอื่นๆของพวกยิว:

“ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดเจ้าทั้งหลายจะมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจงมีการเลี้ยงเจ็ดวันแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสิบสามตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบสิบสี่ตัว สัตว์เหล่านี้อย่าให้มีตำหนิ และถวายยอดแป้งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชาคู่กัน สำหรับวัวสิบสามตัว ตัวหนึ่งถวายแบ่งสามในสิบเอฟาทห์ สำหรับแกะผู้สองตัว ตัวละสองในสิบเอฟาทห์ สำหรับลูกแกะสิบสี่ตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาทห์ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

“ในวันที่สองจงถวายวัวหนุ่มสิบสองตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัวกับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้นสำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

“ในวันที่สามจงถวายวัวสิบเอ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

“ในวันที่สี่จงถวายวัวสิบตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

“ในวันที่ห้าจงถวายวัวเก้าตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

“ในวันที่หกจงถวายวัวแปดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

“ในวันที่เจ็ดเจ้าจงถวายวัวเจ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

“ในวันที่แปดเจ้าจงมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวผู้ตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มี

ตำหนิเจ็ดตัว และถวายธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิยต์ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน” (กตว. 29:12-38)

ประการที่สามคือ ทุกๆเจ็ดปีในเทศกาลอยู่เพิง พระราชบัญญัติของโมเสสต้องถูกอ่านในที่ชุมนุมชนให้ประชาชนทุกคนฟัง:

“และโมเสสบัญชาเขาว่า “เมื่อครบทุกๆเจ็ดปี ตามเวลากำหนดปีปลดปล่อย ณ เทศกาลอยู่เพิง เมื่อคนอิสราเอลทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ในวันนั้น ท่านทั้งหลายจงอ่านพระราชบัญญัตินี้ให้คนอิสราเอลทั้งปวงฟัง จงเรียกประชาชนให้มาประชุมกัน ทั้งชาย หญิง และเด็ก ทั้งคนต่างด้าวภายในประตูเมืองของท่าน เพื่อให้เขาได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และให้ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้ และเพื่อลูกหลานทั้งหลายของเขา ผู้ยังไม่ทราบจะได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน トラบเท่าเวลาซึ่งท่านอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น” (อพย. 31:10-13)

ประการที่สี่คือ ในระหว่างเทศกาลอยู่เพิง น้ำถูกตักมาจากสระสิโลอัมทุกวัน และถูกเทด้วยความเคารพยำเกรงอย่างยั้งบนแท่นบูชา; และขณะที่น้ำนั้นกำลังถูกเทบนแท่นบูชา ประชาชนทุกคนก็ร้องเพลงจากบทที่สิบสองของหนังสืออิสยาห์:

“ในวันนั้น ท่านจะกล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะแม่พระองค์ทรงพระพิโรธต่อข้าพระองค์ ความกริ้วของพระองค์ก็หันกลับไป และพระองค์ทรงเล้าโลมข้าพระองค์” ดูเถิด พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระเยโฮวาห์ คือ**พระเยโฮวาห์**ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้าแล้ว เจ้าจะโง่งนด้วยความชื่นบานจากบ่อแห่งความรอด และในวันนั้นเจ้าจะกล่าวว่า “จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงป่าวร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่เชิดชู” จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำกิจอันดีเลิศ ให้เรื่องนี้รู้กันทั่วไปในแผ่นดินโลก ชาวศิโยนเอ๋ย จงโห่ร้องและร้องเสียงดัง เพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนั้นก็ใหญ่ยิ่งอยู่ในหมู่พวกเจ้า” (อสย. 12:1-6)

ประการที่ห้าคือ เทศกาลอยู่เพิงเริ่มต้นแค่ห้าวันหลังจากวันทำการลบลมทินที่ยิ่งใหญ่นั้น และความคิดของประชาชนก็ยิ่งสดใหม่และตื่นตัวเกี่ยวกับพิธีต่างๆของแพะรับบาปและการที่มหาปุโรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดปีละครั้งเพื่อถวายโลหิตบนพระที่นั่งกรุณานั้น มีการชื่นชมยินดีเป็นอันมากในระหว่างเทศกาลอยู่เพิง ผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นบางท่านเรียกมันว่าเป็นเทศกาลเลี้ยงของยิวที่บริสุทธิ์ที่สุดและยิ่งใหญ่ที่สุด มันเป็น “ช่วงเวลาแห่งการชื่นชมยินดี” อย่างแท้จริง มันเป็นเทศกาลลำดับสุดท้ายในเทศกาลเลี้ยงเหล่านั้นของพวกยิว; มันปิดท้ายเทศกาลเลี้ยงและงานรื่นเริงต่างๆแห่งปีทางศาสนาของพวกยิว ประชาชนได้ทำงานหนักอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย พวกเขาได้เก็บรวบรวมธัญพืชของตนและอาหารของตน; และเมื่อการทำงานหนักของปีนั้นสิ้นสุดลง, เมื่อผลผลิตแห่งการลงแรงของพวกเขาถูกเก็บรวบรวมและถูกจัดเก็บ พวกเขาก็ถือเทศกาลอยู่เพิง ดัง

นั่นมันจึงเป็นโอกาสแห่งการชื่นชมยินดีที่ไม่ธรรมดาและพิเศษเมื่อประชาชนเหล่านั้นระลึกถึงวันคืนในอียิปต์ และช่วงเวลาทีพระเจ้าทรงช่วยบรรพบุรุษของชาติอิสราเอลให้รอดพ้นจากการตกเป็นทาสคนอียิปต์

ทุกปีที่*ห่าสิบ* เทศกาลอยู่เพ็งก็ตามมาหลังจากเทศกาลเส็งแตรอันยิ่งใหญ่และการประกาศอิสรภาพแก่ทุกคน เทศกาลอยู่เพ็งคือเทศกาลเลี้ยงที่ไม่ธรรมดาและพิเศษซึ่งจะถูกถือโดยพวกยิวหลังจากที่พวกเขาถูกนำกลับมายังกรุงเยรูซาเล็มหลังจากที่กรุงนั้นถูกสร้างขึ้นใหม่ในยุคพันปี, อาณาจักรในอนาคตของพระเยซูคริสต์เจ้า: “และอยู่มาบรรดาคนที่เหลืออยู่ในประชาชาติทั้งปวงซึ่งยกขึ้นมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม จะขึ้นไปนมัสการกษัตริย์ปีแล้วปีเล่า คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และจะถือเทศกาลอยู่เพ็ง” (ศคย. 14:16)

สำหรับผมแล้ว เทศกาล*ปลุก*เป็นภาพเล็งถึงการถูกตรึงกางเขนของพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างแน่นอน เทศกาล*เพ็งเทคอสต์*เป็นภาพเล็งถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์; และ*เทศกาลอยู่เพ็ง*เป็นภาพเล็งถึงการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อรวบรวมประชาชนของพระองค์เข้ามาอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเอง, แผ่นดินที่ถูกสัญญาไว้แก้อับราฮัม มันชี้ไปยังวันนั้นเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย, เพื่อประทับบนพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์และรวบรวมประชากรของพระองค์ให้เป็นประชาชาติที่เปี่ยมสง่าราศีหนึ่งเดียวเพื่อเก็บเกี่ยวพืชผลแห่งแผ่นดินโลกและนำยุคสมัยนี้มาสู่จุดสูงสุด; เวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จออกมาเพื่ออวยพรประชากรของพระองค์, เพื่อทำลายเหล่าศัตรูของพระเจ้าและคนชอบธรรม, เวลาเมื่อพระองค์จะทรงป่าวประกาศความชื่นชมยินดีไปทั่วแผ่นดินโลก เมื่อถึงตอนนั้นผู้คนจะติดตามของตนให้เป็นผลไม้และดอกของตนให้เป็นขอลิต เมื่อนั้นจะมีสันติสุขบนแผ่นดินโลก, ความปรารถนาดีต่อมนุษย์ทั้งหลาย

ข้อ 3: “พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า “จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ”

“พวกน้องๆของพระองค์” ในที่นี้แน่นอนว่าเป็นพวกญาติของโยเซฟและมารีย์ พวกเขาอาจอาศัยอยู่ในเมืองนาซาเร็ธหรือในเมืองคาเปอร์นาอุม เป็นธรรมดาที่พวกเขาเฝ้าสังเกตงานรับใช้ของพระเยซูด้วยความอยากรู้อยากเห็นและความสนใจ แต่ในขณะนั้นพวกเขาไม่ได้เชื่อในพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าแท้จริงหรือเป็นพระเมสสิยาห์

โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าบุตรคนอื่นๆเกิดจากมารีย์และโยเซฟหลังจากที่พระเยซูประสูติแล้ว พระองค์ทรงเป็นบุตรหัวปี-แต่ผมก็เชื่อว่าพระคัมภีร์สอนว่าบุตรคนอื่นๆเกิดจากการสมสู่ของมารีย์และโยเซฟ และบุตรเหล่านั้นน่าจะถูกรวมอยู่ใน “พวกน้องๆ” ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ด้วย พวกเขาก็คงจะเป็นน้องๆร่วมมารดาของพระเยซูในฝ่ายเนื้อหนัง พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนมากๆและพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงระมัดระวังสุดๆที่จะรับประกันเราว่าโยเซฟเป็นสามีของมารีย์, มารดาของพระเยซู:

“เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สวามิภักดิ์กันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กันด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายถึงถอนหมั้นเสียลับๆ แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า “โยเซฟ

บุตรดาวิด อย่างกลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย *เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์* เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า **เยชู** เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย” ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า ‘คูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา’ ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขา นั่น คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา *แต่ไม่ได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายหวัปีแล้ว* และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู” (มธ. 1:18-25)

ในลูกา 2:33 เราอ่านว่า “ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมาร (มารดาของพระเยชู) ก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น”

ไม่ว่า “พวกน้องๆ” เหล่านี้จะเป็นใคร พวกเขา ก็คิดว่าพระเยชูควรไปในแคว้นยูเดีย เพื่อที่เหล่าสาวกที่นั่นจะได้เห็นการงานต่างๆ, บรรดาการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์, ที่พระองค์กำลังกระทำ แน่แน่นอนว่า “เหล่าสาวก” ที่ถูกกล่าวถึงนี่คือคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระองค์ตามที่ถูกกล่าวถึงในบทที่ 2, ข้อ 23: “เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ” คำพูดของ “พวกน้องๆของพระองค์” บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าพระเยชูทรงมีเหล่าสาวกในแคว้นยูเดียและที่กรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 4: “*เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำอะไรได้ลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด*”

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “พวกน้องๆ” เหล่านี้กล่าวแก่พระเยชูว่า “ถ้าคนๆหนึ่งอยากเป็นที่รู้จัก เขาก็ต้องทำสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ในที่แจ้ง ไม่ใช่ในที่ลับ ถ้าเจ้าเป็นพระเมสสิยาห์จริงๆอย่างที่เจ้าอ้างว่าเป็น, ถ้าเจ้าอยากมีคนติดตามเยอะๆ ก็จงขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเถิดเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงและสำแดงฤทธิ์เดชของเจ้าอย่างเปิดเผยซึ่งเป็นที่ที่ผู้คนมากมายจะเห็นเจ้าได้”

คำกล่าวนี้พิสูจน์ว่า “พวกน้องๆ” ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ไม่ได้บังเกิดใหม่ ทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงก็รู้ว่าความเชื่อแบบคริสเตียนไม่แสวงหาคำสรรเสริญของมนุษย์ และไม่ปรารถนาฝูงชนที่อยากได้แต่สิ่งดีๆ ความเชื่อแบบคริสเตียนปรารถนาเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ใช่เพื่อที่จะได้รับความชื่นชมของมวลชนหรือการเป็นที่รู้จักในหมู่ชาวโลก พระเยชูทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆอันทรงฤทธิ์ ถูกต้องครบ-พระองค์ทรงเลี้ยงอาหารผู้วิหิงโย, ทรงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย, ทรงให้เสื้อผ้าแก่คนเปลือยกาย, ทรงเปิดตาของคนตาบอด, ทรงรักษาคนโรคเรื้อนให้หายสะอาด, และทรงชุบชีวิตคนตาย-แต่ส่วนนี้ของงานรับใช้ของพระองค์ก็เป็นเพียงงานนอก จุดประสงค์หลักของพระองค์คือ การตายบนกางเขนนั้นเพื่อที่เราจะมีชีวิตผ่านทางพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยจิตวิญญาณให้รอดโดยหลัก ไม่ใช่เพื่ออวยพรร่างกายผู้คน

ข้อ 5: “*แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์*”

พระคำข้อนี้กล่าวชัดเจน: “พวกน้องๆ” เหล่านี้ไม่ได้มีความเชื่อในพระเยชูในฐานะพระเมสสิยาห์หรือพระผู้ช่วยให้รอด, พวกเขาไม่ได้เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า; ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่ได้รับ

ความรอดโดยพระคุณ การเป็น “พวกน้องๆ” ไม่ได้ช่วยพวกเขาให้รอด มีผู้คนวันนี้ที่คิดว่าเพราะพวกเขาเกิดมาในบ้านคริสเตียนและได้รับการเลี้ยงดูโดยพ่อแม่หรือปู่ย่าตายายที่เป็นคริสเตียน ตัวพวกเขาเองจึงได้รับความรอดแล้ว พวกเขาคิดว่าความชอบธรรมของญาติพี่น้องของตนก็เพียงพอสำหรับพวกเขาเองด้วย นี่เป็นเรื่องน่าเศร้า เพราะว่าพวกเขาจะรู้เลยว่ามันไม่ได้เป็นแบบนั้นเมื่อพวกเขายืนอยู่พระพักตร์พระเจ้า มาระโก 3:35 บอกเราว่าใครเป็นพี่น้องของพระเยซู: “ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”

ข้อ 6: “พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ”

นี่เป็นข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดว่างานรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซูได้ถูกวางแผนไว้แล้วในทุกรายละเอียดมาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น พระองค์ทรงดำเนินชีวิตและปรนนิบัติตามแผนการที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว และทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสหรือกระทำก็สอดคล้องกับแผนการนั้นอย่างสมบูรณ์แบบ แต่ไม่มีผู้ใดเข้าใจความลึกลับแบบพระเจ้าของความหมายในคำตอบของพระองค์ พวกเขาคิดว่าพระองค์กำลังตรัสถึงเวลาที่พระองค์ควรเสด็จขึ้นไปยังเทศกาลเลี้ยงนั้น

“เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ” นี้กล่าวได้กับพวกคนไม่เชื่อเท่านั้น ในชีวิตของผู้เชื่อ “ทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้ผลดี...อย่างก้าวของคนดีถูกกำหนดโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า” แต่สำหรับ “พวกน้องๆ” ที่ไม่ได้กลับใจเชื่อเหล่านี้ มันไม่สำคัญว่าพวกเขาจะขึ้นไปเทศกาลเลี้ยงนั้นเมื่อไรเพราะว่าพวกเขาเป็นของโลกและเป็นเหมือนชาวโลก; ด้วยเหตุนี้ การที่พวกเขาไปที่นั่นก็ไม่ก่อให้เกิดความตื่นเต้นอันใด และพวกเขาก็คงไม่เจอกับการข่มเหงหรือความตายด้วย

ข้อ 7: “โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกนั้นชั่ว”

ในยอห์น 15:19 พระเยซูตรัสแก่พวกสาวกว่า “ถ้าท่านทั้งหลายกลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน” เนื่องจากพระองค์ตรัสในที่นี้แก่พวกน้องๆเหล่านี้ว่า “โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้” เราจึงทราบว่าเขาเป็นคนไม่เชื่อ

“แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกนั้นชั่ว” นี่คือสาเหตุที่แท้จริงของความเกลียดชังของพวกยิวที่มีต่อพระเยซูคริสต์เจ้า มันไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าเป็นพระเมสสิยาห์; พวกเขาเกลียดชังพระองค์เพราะหลักคำสอนของพระองค์-พระองค์ทรงเทศนาว่าโทษชีวิตชั่วๆของพวกเขา พวกเขาเป็นคนเห็นแก่เงิน, พวกเขามีความผิดในเรื่องความหน้าซื่อใจคด, การผิดผีผิดเมีย, และบาปอื่นๆที่น่าเกลียดอีกมากมาย พระเยซูทรงป่าวร้องกล่าวโทษบาปต่างๆของพวกเขา และพวกเขาก็เกลียดชังพระองค์ที่ทำแบบนั้น คนทั้งหลายที่ไม่ได้กลับใจเชื่อก็ยังเกลียดชังเหล่านักเทศน์ที่เอยชื่อความบาปและเทศนาว่าโทษความอธรรมอยู่เหมือนเดิม

คนที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่สามารถทำความชั่วได้ทุกรูปแบบ: “เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การผิดผีผิดเมีย การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวง

เขา ราคะตัณหา อิจฉาทาร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7:21-23)

มันเป็นเรื่องผิดธรรมดาที่คนไม่ได้ถูกสร้างใหม่จะรักความชอบธรรม, ความบริสุทธิ์, และความดีงาม เขารักสิ่งเหล่านี้ก็ต่อเมื่อหลังจากที่พระเจ้าทรงใส่ใจใหม่เข้าไปในทรวงอกของเขาและประทานจิตวิญญาณใหม่ แก่เขาผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่เท่านั้น พระเยซูทรงเป็นความจริง, ความรัก, ความบริสุทธิ์, ความดีงาม-และถึงกระนั้นพวกเขาาก็เกลียดชังพระองค์

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ใน โลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33) ใน 1 ยอห์น 3:13 เราอ่านว่า “พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน” คริสเตียนยังอุทิศ ตัวและชำระตัวให้บริสุทธิ์มากเท่าไร เขาก็ยิ่งถูกรังเกียจโดยโลกมากขึ้นเท่านั้น โลกเกลียดชังพระเยซู และคน เหล่านั้นที่พยายามที่จะดำเนินชีวิตเหมือนพระเยซูก็จะถูกเกลียดชังวันนี้ ผู้รับใช้คนใดที่เทศนาพระวาจาของ พระเจ้าโดยปราศจากความกลัว, การเอาใจคน, หรือการออมชอมก็จะถูกเกลียดชัง-ไม่ใช่โดยทุกคน แต่โดยคน จำนวนมาก คริสเตียนที่ดำเนินชีวิตแบบแยกออกก็จะถูกเกลียดชังโดยคนไม่เชื่อส่วนใหญ่ คนพวกเดียวที่ทุกคน พุดถึงในทางที่ดีคือ พวกคนออมชอม: “วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยกย่องว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษของ เจ้าได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน” (ลูคา 6:26)

ข้อ 8: “พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนด เวลาของเรา”

นี่ไม่ใช่คำบัญชา; ภาษากรีกกล่าวในโทนเสียงนี้: “ถ้าพวกเจ้าอยากไปกรุงเยรูซาเล็มตอนนี้ ก็จงไปเถิด อย่ารอเราเลย”

“เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา” พระเยซูไม่ได้ตรัสว่าพระองค์จะไม่เสด็จไปร่วมเทศกาลเลี้ยง นั้นเลย พระองค์แค่ตรัสว่ามันยังไม่ถึงเวลาที่พระองค์จะต้องเสด็จไป องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ทรงกระทำสิ่ง ใดก่อนเวลาที่กำหนดไว้, พระองค์ไม่ทรงกระทำสิ่งใดตามอำเภอใจเลย

ข้อ 9: “เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี”

“พวกน้องๆ” เหล่านี้เริ่มออกเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม; พระเยซูทรงอยู่ต่อในแคว้นกาลิลีจนถึงเวลา ที่พระองค์ต้องเสด็จขึ้นไปยังเทศกาลเลี้ยงนั้น เราไม่ทราบว่าจะทรงอาศัยอยู่ที่ไหนในแคว้นกาลิลี

ข้อ 10: “แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไป อย่างลับๆ ไม่เปิดเผย”

เราไม่ทราบว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไรหลังจากที่ “พวกน้องๆ” เหล่านั้นออกเดินทางไปแล้วก่อนที่พระ เยซูเสด็จออกจากแคว้นกาลิลีเพื่อขึ้นไปยังเทศกาลเลี้ยงนั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่พระองค์น่าจะทรงออกเดินทาง หลังจากพวกเขาไม่นาน พระองค์ทรงรู้ว่าน้องๆของพระองค์อยากอวดพระองค์ต่อประชาชน โดยหวังว่าจะเห็น พระองค์ทำการอัศจรรย์ต่างๆและทำให้ฝูงชนตกตะลึง ความปรารถนาของพวกเขาเป็นฝ่ายเนื้อหนัง ไม่ใช่ฝ่าย วิญญาณ และพระเยซูก็ไม่ทรงยอมทำตามความประสงค์ของพวกเขา นอกจากนี้ พระองค์ก็ไม่ทรงลืมนึกว่ามีคน

กลุ่มหนึ่งในแคว้นกาลิลีที่อยากใช้กำลังบังคับพระองค์และตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์ (ยอห์น 6:15) ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในที่สุดเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงนั้น พระองค์จึงเสด็จไปล่าพัง “แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย”

พระเยซูไม่เคยเสาะแสวงหาการเป็นที่รู้จัก พระองค์ไม่เคยพยายามทำตัวเด่นเลย ครั้งเดียวที่พระองค์ทรงตั้งใจทำตัวให้ผู้คนสนใจคือ ตอนเทศกาลปัสกาสุดท้ายนั้น ก่อนการตรึงกางเขนของพระองค์ไม่นานเมื่อ, ตามแผนการของพระเจ้าพระบิดา, พระองค์ทรงขี่ลาขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มตามที่ถูกพยากรณ์ไว้โดยเศคาริยาห์: “โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงรำเริงอย่างยิ่งเถิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้อง ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา” (ศคย. 9:9) ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาอ่านมัทธิว 21:1-11; มาระโก 11:1-11; ลูกา 19:28-40; ยอห์น 12:12-19

ข้อ 11: “พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน”

“พวกยิว” ในที่นี้คือพวกขุนนางของประชาชาตินั้น-พวกฟาริสี, พวกธรรมาจารย์, พวกปุโรหิตใหญ่, พวกสมาชิกสภาซานเฮดริน พวกเขาเสาะหาพระเยซู แต่ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาอยากที่จะเรียนรู้จากพระองค์ พวกเขาอยากกำจัดพระองค์ทิ้ง, พวกเขากำลังคิดอุบายที่จะฆ่าพระองค์; และพวกเขารู้ว่าพระองค์จะมาร่วมเทศกาลเลี้ยงนั้น เพราะว่ามันเป็นธรรมเนียมของยิวทุกคนที่อุทิศตัว

“คนนั้นอยู่ที่ไหน?” ในภาษากรีก คำที่แปลเป็น “คนนั้น” บ่งบอกถึงการเหยียดหยามและความเกลียดชัง ราวกับว่าพวกเขาถามว่า “เจ้าหมอนั้นที่อวดอ้างมากมายขนาดนั้นอยู่ที่ไหนกัน? พวกเรารู้เลยว่าที่เจ้าอวดอ้างนั้นไม่มีอะไรเลย” (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้กรุณาอ่านมัทธิว 27:62-66)

ข้อ 12: “และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า “เขาเป็นคนดี” คนอื่นๆว่า “มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก”

การ “ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก” เสนอแนะว่าคนหลายกลุ่มคงรวมตัวกันและพูดคุยด้วยเสียงต่ำๆ โดยพูดซุบซิบและบ่นพึมพำเกี่ยวกับพระเยซู คนเหล่านี้เป็นฝูงชนของพวกยิวที่มารวมตัวกันจากไกลและใกล้เพื่อร่วมถือเทศกาลอยู่เพิง พวกขุนนางของคนยิวได้ปลุกปั่นฝูงชนเหล่านี้โดยเรื่องเล่าต่างๆและข้อกล่าวหาต่างๆอันเป็นเท็จของพวกเขากับพระเยซู โดยหวังว่าจะทำให้ฝูงชนเหล่านั้นเกลียดชังพระองค์เหมือนกับที่พวกเขาเองเกลียดชังพระองค์ แต่ทั้งๆที่พวกเขาพยายามแล้ว ก็ยังมีผู้คนจำนวนมากในท่ามกลางฝูงชนเหล่านั้นที่เคารพนับถือพระองค์ในฐานะศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ยอมรับพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์หรือพระบุตรของพระเจ้าก็ตาม

“บางคนว่า “เขาเป็นคนดี” คนอื่นๆว่า “มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก” บางคนในประชาชนเหล่านั้นเห็นด้วยกับนิโคเดมัส; พวกเขาเห็นว่าไม่มีผู้ใดสามารถทำสิ่งที่พระเยซูกำลังกระทำได้นอกเสียจากว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเขา ฝูงชนที่ต่อต้านก็กล่าวว่า “เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก!” พระเยซูทรงเป็นผู้ทรงทำให้ผู้คนแตกแยกกันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีชีวิตอยู่-และพระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิมในวันนี้ พระองค์ทรงทำให้คนทุกกลุ่มที่พระองค์พูดคุยด้วยหรือปรนนิบัติแตกแยกกัน บางคนรักพระองค์ บางคนเกลียด

พระองค์; บางคนอยากสวมมงกุฎกษัตริย์ให้พระองค์ คนอื่นๆก็อยากประหารชีวิตพระองค์เสีย สำหรับบางคน พระองค์ทรงเป็น “กลืนแห่งชีวิต” สำหรับคนอื่นพระองค์ทรงเป็น “กลืนแห่งความตาย” (2 คร. 2:16) ไม่มีพื้นที่ให้ยืนตรงกลางกับพระเยซู; พระองค์ทรงตั้งอุปนิสัยที่แท้จริงของเราออกมา ในมัทธิว 12:30 พระองค์ตรัสว่า “*ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป*”

พระเยซูตรัสถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามิได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน!” (มธ. 10:34-36) การวิวาทและความขัดแย้งในเรื่องความคิดเห็นเกิดขึ้นเสมอเมื่อข่าวประเสริฐถูกประกาศในความเป็นบริสุทธ์และฤทธิ์เดชทั้งสิ้นของมัน ไม่มีสิ่งใดผิดเกี่ยวกับข่าวประเสริฐ-ปัญหาอยู่ที่*สันดานมนุษย์* เมื่อคนใดอวดอ้างว่าไม่มีความขัดแย้งหรือการทะเลาะวิวาทในคริสตจักรของเขามานานหลายปีแล้ว เขาก็กำลังกล่าวว่า “ข่าวประเสริฐอันสมบูรณ์ไม่ถูกประกาศในคริสตจักรของฉันเลย” ที่ใดที่ไม่มี ความขัดแย้งท่ามกลางเหล่าสมาชิกคริสตจักร ข่าวประเสริฐก็ไม่ได้ถูกเทศนาในตัวตนทั้งหมดของมัน นักเทศน์ของพระเจ้าถูกสั่งว่า “จงประกาศ **พระวาทะ** ให้เข้มแข็งขึ้นที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน” (2 ทธ. 4:2) และเมื่อผู้รับใช้คนใดเริ่มที่จะตักเตือนและตำหนิผู้คนเรื่องบาป พวกเขาจะประกาศ*สงคราม*กับนักเทศน์คนนั้น เหมือนกับที่พวกเขาได้กระทำเมื่อ*พระเยซู* ทรงเทศนาความจริง เราควรพิจารณาว่าความเจียบ, การอยู่นิ่งๆนั้นไม่ใช่ชีวิต; *มันคือความซบเซาและความตาย!*

ข้อ 13: “*แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว*”

คนเหล่านั้นที่*เกลียดชัง*พระเยซูไม่กลัวที่จะประกาศการต่อต้านพระองค์อย่างเปิดเผยต่อประชาชน แต่คนเหล่านั้นที่เคารพนับถือพระองค์และเชื่อว่าพระองค์ทรงถูกส่งมาจากพระเจ้ากลัวที่จะประกาศอย่างเปิดเผยถึงความเชื่อของตนเพราะว่าพวกเขาอาจถูกข่มเหงโดยพวกขุนนางและอาจถูกขับออกจากธรรมศาลา พวกเขา รู้ว่ามันอันตรายขนาดไหนที่จะเข้าข้างพระเยซูอย่างเปิดเผย หรือที่จะแสดงความสนใจในตัวพระองค์หรือแสดงความเคารพต่อพระองค์

กระทั่งในวันนี้*ความกลัวคน*ก็เป็นเครื่องมืออันทรงพลังของพญามาร มีนักเทศน์หลายคน ที่รู้ความจริงทั้งหมด แต่พวกเขาที่ไม่ยอมเทศนามันเพราะพวกเขากลัว*ปฏิปักษ์*ของผู้คนในคริสตจักรของตน ขอพระเจ้าทรงเวทนาผู้รับใช้แบบนั้นด้วยเถิด! เราจะต้องเกรงกลัว**พระเจ้า** ไม่ใช่มนุษย์! บทที่สี่ของหนังสือกิจการบันทึกเรื่องราวอันสร้างแรงบันดาลใจของการประกาศข่าวประเสริฐแบบไม่เกรงกลัวของเหล่าสาวก ถึงแม้ว่าถูกขู่เช็ญและถูกจำคุก เปโตรและยอห์นก็กล่าวว่า “การที่จะฟัง*ท่าน*มากกว่าฟัง**พระเจ้า**จะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ *ขอท่านทั้งหลายพิจารณา*ดูเถิด ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้” เมื่อพวกเขาถูกปล่อยจากการถูกควบคุมตัว พวกเขาที่ “ไปหาพวกเขาของ*ท่าน* เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่พวกเขาปฏิเสธใหญ่ และพวกเขาใหญ่ไต่ว่าแก่*ท่าน*” *ทันที* ในข้อ 29 และ 31 ของบทนั้นเราอ่านคำอธิษฐานของพวกเขา: “*บัดนี้* พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ของเขา และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล้าถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า...เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว *ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้หัวันไหว และคนเหล่านั้นประกอบ*

ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ!” ช่างเป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่จริงๆ!

พระเยซูที่เทศกาลอยู่เพียง

ข้อ 14: “ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน”

เนื่องจากเทศกาลอยู่เพียงกินเวลาเจ็ดวัน ถ้าพระเยซูเสด็จไปถึง “ตอนกลางของเทศกาลนั้น” พระองค์ก็เสด็จไปถึงประมาณเที่ยงของวันที่สี่ และ “ได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน” ลานชั้นนอกของพระวิหารมีหลังคาและกำแพงปกคลุมเพื่อปกป้องผู้คนจากความร้อนในฤดูร้อนและความหนาวเย็นในฤดูหนาว ที่นี่เป็นที่ๆพวกยิวที่ยำเกรงพระเจ้ามารวมตัวกันเพื่อฟังพวกครูสอนบัญญัติถกหัวข้อต่างๆทางศาสนา, อธิบายพระราชบัญญัติ, และสั่งสอนประเพณีของเหล่าบรรพบุรุษ (ดู ลูกา 2:46, 47) ในลานชั้นนอกนี้เองที่พระเยซูทรงสอนในคราวนี้ เราไม่ทราบว่าจะทรงสอนอะไรในวันนั้น แต่ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระองค์ประทานข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐอันเรียบง่ายและความจริงต่างๆฝ่ายวิญญาณอันเรียบง่ายแก่ประชาชนเหล่านั้น เหมือนเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ในที่ได้ก็ตามที่พระองค์ทรงสอน ไม่ว่าพระองค์ตรัสอะไร, ไม่ว่าพระองค์ตรัสมันที่ไหน, มันก็เป็นพระวจนะของพระเจ้าและถูกประทานให้ด้วยสิทธิอำนาจ

ข้อ 15: “พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า “คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย”

พวกเขาประหลาดใจกับความรู้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในเรื่องพระคัมภีร์และสติปัญญาที่มาพร้อมกับสิ่งที่พระองค์ตรัส พระองค์ไม่เคยเข้าเรียนในโรงเรียนศาสนศาสตร์ของพวกเขา, พระองค์ไม่เคยรับการสอนโดยพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี, พระองค์ไม่มีการศึกษาแบบทางการเหมือนอย่างที่เปาโลพูดถึงเมื่อเขากล่าวว่า “ที่จริงข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาเลียล ตามพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของเราโดยถึถ้วนทุกประการ...” (กิจการ 22:3)

“คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย” เท่าที่พวกยิวเหล่านั้นทราบ พระเยซูไม่เคยได้เข้าโรงเรียนเลย-และกระนั้นพระองค์ก็ทรงมีความรู้อันสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับพระคัมภีร์และตรัสด้วยถ้อยคำแห่งสติปัญญาจนทำให้พวกเขาประหลาดใจ-ไม่ใช่เพราะถ้อยคำของพระองค์เท่านั้น แต่เพราะลักษณะท่าทางและความสามารถของพระองค์ในการพูดในที่ชุมนุมชน

เราควรหมายเหตุว่าคำกรีกที่ถูกแปลในที่นี้เป็น “ข้อความเหล่านี้” ก็ถูกแปลเป็น “การเรียนรู้” ในกิจการ 26:24 ในยอห์น 5:47 คำเดียวกันนี้ถูกแปลเป็น “เรื่องที่เขียน” และใน 2 ทิโมธี 3:15 คำนี้ถูกแปลเป็น “พระคัมภีร์” ความหมายจริงๆแล้วก็คือ “ตัวอักษรที่ถูกเขียน, ตัวอักษรหนึ่งในพยัญชนะ” ดังนั้นในความเป็นจริงแล้วพวกยิวเหล่านั้นจึงกำลังกล่าวว่าพระเยซูไม่เคยได้เรียน ก ไก่ ถึง ฮ นกฮูก ของพระองค์เลย ดังนั้นพวกเขาจึงไม่อาจเข้าใจได้ว่าพระองค์ทรงเทศนาและสั่งสอนด้วยสติปัญญาและความเข้าใจแบบนั้นได้อย่างไร

พวกยิวเหล่านั้นเป็นคนเย่อหยิ่ง เต็มไปด้วยความหลงตัวเองและการยกย่องตัวเอง และพวกเขาจัดผู้คนให้อยู่ในกลุ่ม “พวกโหดเขลา” คือใครก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมอย่างเป็นทางการในสถาบันต่างๆของพวกเขา-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศาสนา นี่เป็นความจริงอย่างมากเช่นกันในปัจจุบันนี้-นั่นคือ

นิกายใหญ่ๆบางนิกายจะไม่ยอมแต่งตั้งผู้รับใช้คนหนึ่งนอกเสียจากว่าเขาได้เรียนจบหลักสูตรบางอย่างในโรงเรียนประจำนิกายของพวกเขาเสียก่อน ผมเชื่อในการศึกษาแบบคริสเตียน แต่ผมก็เชื่อเช่นกันว่าชายคนหนึ่งที่ถูกพระเจ้าเรียกให้เทศนาที่จะเทศนาไม่ว่ามนุษย์ประทับตราของตนเพื่อรับรองการเทศนาของเขาหรือไม่ก็ตาม

ข้อ 16: “พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”

นี่เป็นความคิดเดียวกับที่ถูกให้ไว้ในยอห์น 5:30, 8:28, และ 12:49: “เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา...เรามีได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น...เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา” พระเยซูทรงอยากให้ผู้ฟังพระองค์เข้าใจว่าสิ่งที่พระองค์กำลังตรัสนั้นไม่ใช่บางสิ่งที่พระองค์ได้คิดขึ้นมาเอง, ผลผลิตแห่งความคิดของพระองค์เอง; สิ่งที่พระองค์ทรงป่าวประกาศคือพระวจนะและหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์พระเจ้า เราได้เห็นอีกครั้งถึงความ เป็นหนึ่งเดียวกันที่ไม่อาจแยกขาดจากกันได้กับพระเจ้าพระบิดา พระองค์ไม่ได้ตรัสเหมือนรับปีคนหนึ่งหรือเหมือนหนึ่งในพวกอัครทูต; พระองค์ตรัสพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่; พระองค์ทรงเป็นพระวาทนะ, ซึ่งทรงตั้งผลพลานในเนื้อหนัง

ข้อ 17: “ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง”

นี่ประยุกต์ใช้ได้กับการใช้ความประสงค์ของมนุษย์แต่ละคน, เจตนาที่ชี้เฉพาะที่จะกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ถ้าคนเหล่านี้เต็มใจที่จะกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า พวกเขาจะรู้ว่าถ้อยคำของพระเยซูนั้นเป็นหลักคำสอนของพระเจ้าหรือไม่, หรือเป็นบางสิ่งที่พระองค์ได้ทรงคิดขึ้นมาเอง การกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าไม่ใช่แค่เรื่องของความเชื่อเท่านั้น แต่เป็นเรื่องของหัวใจที่สมัครสมานสามัคคีกับพระเจ้าในทุกสิ่ง โดยยอมจำนนทั้งหมดต่อพระองค์ ถ้าพวกเขียวเหล่านั้นเชื่อว่าข่าวสารที่พระเยซูให้นั้นมาจากพระเจ้า พวกเขา ก็คงเข้าใจไปแล้วว่าเสียงของพระองค์คือเสียงของพระเจ้าที่ตรัสแก่ มนุษย์-และการเรียนรู้แบบนั้นไม่ใช่สิ่งที่คนเราจะได้อ่านในโรงเรียนศาสนศาสตร์ทั้งหลายของพวกเรานี้เหล่านั้น

ถ้าคนๆหนึ่งมีใจและความคิดที่จะกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์แก่คนๆนั้นในความจริงทั้งหมด จงสังเกต 1 ยอห์น 2:27: “แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่า การเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จะตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น”

คุณกำลังแสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของคุณอยู่ไหม? ถ้าใช่ ก็จงยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อพระเยซูด้วยความเข้าใจทั้งหมดที่คุณมี โดยใช้ความเชื่ออันเรียบง่ายแบบเด็กน้อยและด้วยหัวใจที่ซื่อตรง

จงดำเนินกับพระเจ้าตามขนาดของความสว่างที่คุณมีอยู่ และพระเจ้าจะประทานความสว่างเพิ่มเติมให้แก่คุณ พร้อมกับสติปัญญา, ความรู้, และความเข้าใจ เมื่อคุณเดินในความสว่างนั้นวันแล้ววันเล่า พระองค์ก็จะประทานความสว่างที่เพิ่มมากขึ้นแก่คุณจนกว่าคุณจะดำเนินอย่างเต็มที่ในพระประสงค์ของพระองค์

ข้อ 18: “ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย”

(การแปลแบบตรงตัวมากกว่าก็จะได้ว่า “ผู้ที่พูดจากตัวเขาเอง”-นั่นคือ ข้อความที่เขาว่านั่นเป็นข้อความของเขาเอง, ไม่ใช่ข้อความของพระเจ้า) ชายผู้ที่ถูกเรียก, ถูกมอบหมายภารกิจ, และถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้เทศนาข่าวประเสริฐก็มีความสนใจอย่างแรกสุดเลยในการนำเสนอราศีมาสู่พระเยซูคริสต์เจ้าและสู่พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ คนที่ยกย่องตัวเองก็กำลังพูดจากตัวเขาเอง ไม่ใช่จากพระเจ้า และนี่จะเป็นความจริงเกี่ยวกับผู้รับใช้ที่ลงมือเตรียมและเทศนาคำเทศนาหนึ่งโดยใช้ความสามารถของตัวเองโดยไม่ได้ถูกส่งไปโดยพระเจ้าและเต็มล้นด้วยพระวิญญาณ บุคคลเช่นนั้นจะยกชูสติปัญญาและความเข้าใจของตัวเอง เขาจะอยากให้ตัวเองได้รับเกียรติและไม่ใช่พระเจ้าได้รับเกียรติ คนที่พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกและพระวิญญาณไม่ได้ทรงนำก็พูดจากตัวเขาเอง, เพื่อตัวเขาเอง, และยกย่องตัวเขาเอง ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายสามารถดูคนแบบนี้ออกได้ในทันที คนเหล่านั้นที่บังเกิดจากพระเจ้าจะรู้ว่าผู้รับใช้คนหนึ่งกำลังพูดจากพระเจ้าหรือจากความเข้าใจและความสามารถของเขาเอง ชายคนหนึ่งที่มีการศึกษาพอใช้ก็สามารถเตรียมและเทศนาคำเทศนาหนึ่งได้ บางทีก็อาจเทศนาเก่งด้วย; แต่นั่นไม่จำเป็นต้องเป็นการเทศนาข่าวประเสริฐ

ส่วนท้ายของพระคำข้อนี้เป็นความจริงเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าแต่เพียงผู้เดียว: “ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย!”

ข้อ 19: “โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม”

ในที่นี้พระเยซูกำลังอ้างอิงไปยังความเคารพนับถือและความยำเกรงอย่างสูงที่พวกยิวมีให้แก่โมเสส และพระราชบัญญัติ อาจเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงหมายถึงข้อพระคัมภีร์นั้นที่ได้ถูกอ่านให้พวกเขาฟังในวันนั้น เพราะว่าทุกๆเจ็ดปีในเทศกาลอยู่เพิง พระราชบัญญัติก็ถูกอ่านในที่ประชุม (พบย. 31:10, 11) ซึ่งพระราชบัญญัตินั้นมีบัญญัติไว้ว่า “เจ้าอย่าฆ่าคน” (พบย. 5:17) บัดนี้พวกเขากำลังจะละเมิดพระบัญญัติข้อนั้นจริงๆ (พวกเขาได้ละเมิดพระบัญญัติข้อนั้นแล้วในใจของพวกเขา เพราะว่าพวกเขาอยากฆ่าพระเยซูถ้าพวกเขาไม่กลัวประชาชนที่เป็นคนธรรมดา) ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกท่านกลัวว่าให้เกียรติโมเสส, พวกท่านกลัวว่ารักษาพระราชบัญญัติของเขา; ถึงกระนั้นพวกท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติของโมเสสประกาศว่า ‘เจ้าอย่าฆ่าคน’”

ข้อ 20: “คนเหล่านั้นตอบว่า “ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน”

ดูเหมือนว่าคำกล่าวนี้มาจากประชาชนธรรมดาผู้ซึ่งได้มารวมตัวกันในกรุงเยรูซาเล็มขณะนั้น; มันไม่สมเหตุผลที่พวกขุนนางจะกล่าวคำพูดนี้ เพราะว่าพวกเขาก็รู้อยู่แล้วว่าพวกเขากำลัง “หาโอกาส” ที่จะฆ่าพระองค์!

“ท่านมีผีสิงอยู่” น่าจะเป็นคำกล่าวที่พวกเขาได้ยินมาจากพวกขุนนางเกี่ยวกับพระเยซู ด้วยว่าใน มัทธิว 12:22-24 เราอ่านว่า “ขณะนั้นเขาพากันหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหา(พระเยซู) พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและใบ้ นั้นจึงพูดจึงเห็นได้ และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า “คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ” แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า “ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูบผู้เป็นนายผีนั้น!”

ในยอห์น 8:48 เราอ่านว่า “พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า “ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ”

นอกจากนี้ ในยอห์น 10:20 “พวกเขาหลายคนพูดว่า “เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไม” ดังนั้นเราจึงเห็นว่าหลายครั้งพวกยิวเหล่านั้นก็กล่าวคำพูดที่ว่าพระเยซูทรงถูกผีสิง ผู้ชนเหล่านั้นจึงแค่ทวนซ้ำสิ่งที่พวกเขาได้ยินพวกขุนนางกล่าวเกี่ยวกับพระองค์ นี่ถูกสนับสนุนโดยคำถามที่พวกเขาถามพระองค์ว่า: “ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน?” พวกประชาชนธรรมดาและคนเหล่านั้นที่ได้มาจากนอกกรุงเยรูซาเล็มไม่ทราบเกี่ยวกับแผนการชั่วร้ายที่จะฆ่าพระเยซูเสีย พวกเขาส่วนใหญ่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเจตนาของพวกขุนนางเหล่านั้น และพวกเขามองว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นคนที่เสียสติที่กล่าวคำพูดที่ว่าพวกเขากำลังหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์

ข้อ 21: “พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ”

การอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงหมายถึงนั่นคือ การรักษาคนอัมพาตคนนั้นที่สระเบธesdaให้หายตามที่ถูกเล่าในบทที่ 5 ซึ่งเป็นการอัศจรรย์เดียวที่โดดเด่นที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อหน้าประชาชนในกรุงเยรูซาเล็ม-ถึงกระนั้น ประชาชนเหล่านั้นก็ยังอัศจรรย์ใจ, ยังสงสัย, เกี่ยวกับการอัศจรรย์นั้น: “ท่านทั้งหลายประหลาดใจ” ไม่ใช่เพราะการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะว่ามันถูกกระทำในวันสะบาโต ทั้งๆที่ชายผู้น่าสงสารคนหนึ่งได้รับการรักษาให้หายอย่างเปี่ยมสง่าราศีแล้ว พวกเขาก็กังขังไม่ยอมยกโทษให้พระองค์ที่ละเมิดวันสะบาโตของพวกเขา

ข้อ 22, 23: “โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัด (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หนัด ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หนัด เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ”

การเข้าสู่หนัดถูกมอบให้แก่อับราฮัมเป็นผู้แรก (ปฐมก. 17:10) มันไม่ใช่กฎที่ถูกสื่อสารแก่มอเสสเป็นผู้แรก เหมือนอย่างระบบของเลวี แต่โมเสสเพิ่มมันเข้ากับพระราชบัญญัติเพราะว่ามันเป็นกฎข้อหนึ่งที่ได้ถูกส่งต่อกันมาจากอับราฮัมถึงอิสอัค และจากอิสอัคถึงยาโคบ พระเยซูทรงชี้ให้พวกยิวเห็นว่าในการเชื่อฟังต่อกฎข้อนี้ที่ถูกส่งต่อกันมาจากเหล่าบรรพบุรุษ การเข้าสู่หนัดจึงถูกกระทำในวันที่แปดหลังจากที่เด็กชายคนหนึ่งเกิดมา และถ้าวันที่แปดนั้นตรงกับวันสะบาโต การเข้าสู่หนัดก็ต้องถูกกระทำในวันสะบาโตนั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาเห็นพระราชบัญญัติเรื่องวันสะบาโตไว้ต่างหาก-และก็ต้องแล้วที่ทำแบบนั้น-เพื่อที่จะรักษาพระราชบัญญัติเรื่องการเข้าสู่หนัด, พิธีกรรมหนึ่งซึ่งเป็นหมายสำคัญและตราประทับแห่งพันธสัญญาแก่พระเจ้า; และโดยการทำเช่นนั้นพวกเขาจึงให้คำพยากรณ์ว่าความชอบธรรมสามารถถูกกระทำได้ในวันสะบาโต ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติของโมเสสประกาศไว้ว่า “จงระลึกถึงวันสะบาโตเพื่อที่จะถือมันให้เป็นวันบริสุทธิ์” ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่โทษพระเยซูที่ปฏิบัติตามหลักการเดียวกันนี้และรักษาโรคในวันสะบาโต

ข้อ 24: “อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด”

ถ้าต้องละเมิดวันสะบาโตเพื่อที่จะรักษากฎพิธีการหนึ่ง อย่างการเข้าสู่หนัด การกระทำที่แสดงถึงความเมตตาจึงควรได้รับอนุญาตให้กระทำได้ในวันสะบาโตมากกว่านั้นสักเท่าไร! เราไม่ควรตัดสินตามที่เห็นภายนอกอย่างเดียว เราควรชั่งน้ำหนักเรื่องหนึ่งอย่างระมัดระวังมากกว่าจากทุกแง่มุมและตัดสินอย่างยุติธรรม ไม่ใช่ตามสิ่งที่เราเห็นเท่านั้น โดยระลึกว่า “พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ” (1 ซมอ. 16:7)

ข้อ 25: “เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า “คนนี้มีไข้หรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย”

ผู้คนที่ถามคำถามนี้ไม่ใช่คนในกลุ่มที่ถามว่า “ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน?” แน่แน่นอนว่าคนเหล่านั้นได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและได้ติดตามงานรับใช้และความเคลื่อนไหวของพระเยซูมาก่อนหน้านั้นแล้ว และดังนั้นพวกเขาจึงทราบแผนการของพวกบุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ที่จะประหารชีวิตพระองค์เสีย

ข้อ 26: “แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้”

สิ่งที่พระเยซูตรัส พระองค์ก็ตรัสอย่างเปิดเผย, ในที่ชุมนุมชน-และถึงกระนั้นพวกบุโรหิตใหญ่ก็ไม่ได้พยายามที่จะจับกุมพระองค์และยับยั้งการสั่งสอนของพระองค์ พวกประชาชนธรรมดาประทับใจกับเรื่องนี้ และพวกเขาถามว่า “เป็นไปได้ไหมว่าพวกขุนนางของเราได้เปลี่ยนใจแล้วเกี่ยวกับศาสนาดพยากรณ์ผู้นี้? พวกเขาเชื่อแล้วหรือเพราะการอัศจรรย์ต่างๆอันทรงฤทธิ์และการพูดจาอันกล้าหาญของชายผู้นี้ที่เขาเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง?” แต่ฤทธิ์เดชในการยับยั้งของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ต่างหากที่ผู้ตรัสเหล่านี้คัดค้านของพระเยซูไว้ ด้วยว่าเวลาของพระองค์ “ยังมาไม่ถึง”

ข้อ 27: “แต่เรารู้ว่าคนนีมาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่า พระองค์มาจากไหน”

“แต่เรารู้ว่าคนนีมาจากไหน” ผู้คนส่วนใหญ่เหล่านั้นคิดว่าพระเยซูเป็นชาวนาซาเร็ธ แม้กระทั่งในการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิตของพระองค์ พวกเขาก็บ่าวรื่องว่า “นี่คือเยซูศาสนาดพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี” (มธ. 21:11) เมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ พวกเขาก็ถามว่า “คนนี้เป็นลูกช่างไม้มีไข้หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มีไข้หรือ และน้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่กับเรามิใช่หรือ” (มธ. 13:55, 56) ในลูกา 4:22 พวกเขากล่าวว่า “คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ”

แต่พระเยซูไม่ได้ประสูติในเมืองนาซาเร็ธ; พระองค์ประสูติในเมืองเบธเลเฮมตามที่มีพยากรณ์ไว้ในมีคาห์ 5:2: “เบธเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย แต่เจ้าผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จะปกครองในอิสราเอล ตั้งเดิมของท่านมาจากสมัยเก่า จากสมัยโบราณกาล”

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านี้ไม่มีข้ออ้างเลยที่จะไม่ทราบคำพยากรณ์นี้เกี่ยวกับเมืองที่พระเมสสิยาห์ของพวกเขาจะประสูติ และในสามสิบปีนั้นที่ได้ล่วงผ่านไปตั้งแต่พระองค์ประสูติ พวกเขาก็น่าจะ

ทราบทุกรายละเอียดแห่งการประสูติของพระองค์แล้ว ตามที่มีพยากรณ์ไว้ทั่วภาคพันธสัญญาเดิม ความโมเด
เซลาของพวกเขามาหาข้อแก้ตัวไม่ได้เลย

“เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่า พระองค์มาจากไหน” พวกเขาถ่มน้ำลายเพราะ
อิสยาห์ 53:8 ซึ่งกล่าวบางส่วนว่า “...ผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน” หรือเพราะมาลาคีย์ 3:1:
“...องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกะทันหัน...” พวกเขา
กำลังตั้งตาคอยพระเมสสิยาห์ที่จะปรากฏอย่างฉับพลันและอย่างลึกลับ และพวกเขาเพียงแค่มองไม่อาจเข้าใจเชื่อ
ได้ว่าชายผู้นี้คือผู้ที่พวกเขารอคอย เราต้องตระหนักว่า มันไม่เคยเป็นผลดีเลยที่จะเอาบางส่วนของพระคำข้อ
หนึ่งไปเพื่อพิสูจน์ประเด็นหนึ่ง และเราไม่ควรตีความข้อพระคัมภีร์นอกบริบทด้วย พวกเขาได้อ่านว่า “องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกะทันหัน” -แต่พวกเขาไม่ได้แยกแยะพระวจนะแห่งความจริง
อย่างถูกต้อง พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้นในฐานะลูกแกะตัวหนึ่ง; พระองค์จะเสด็จมาครั้งที่สองในฐานะ
สิงโตแห่งเผ่ายูดาห์ พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้นโดยเป็นทารกน้อยในรางหญ้า; เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่
สอง นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์และทุกชนชาติแห่งแผ่นดินโลกจะรำไห้เพราะพระองค์ มันเป็นเรื่อง
อันตรายที่จะเอาแค่ส่วนหนึ่งของพระคำข้อหนึ่งไปเพื่อพิสูจน์ประเด็นหนึ่ง และนั่นแหละคือสิ่งที่พวกเขาเหล่านี้
ได้กระทำ พวกเขาเป็นผู้ที่แย่มากในเรื่องหนังสือต่างๆของพวกเขาที่เป็นคำพยากรณ์

ข้อ 28 และ 29: “ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า “ท่านทั้งหลาย
รู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามิได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงสัตย์จริง แต่
ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา”

นี่เป็นคำพูดที่ผิดธรรมดาซึ่งบอกเป็นนัยถึงอารมณ์อันลึกซึ้งของพระเยซู พระเยซูทรง “ร้อง” ออกมา
หรือเปล่งเสียงของพระองค์จนขึ้นสู่ระดับเสียงที่สูง ซึ่งไม่ใช่ธรรมเนียมปกติของพระองค์ มีแค่อีกสี่แห่งในพระ
คัมภีร์ที่กล่าวว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรง “ร้อง” หรือเปล่งเสียงของพระองค์ มัทธิว 27:50 ตอนที่
พระองค์ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป; มาระโก 15:37 (เหตุการณ์เดียวกัน), ยอห์น 7:37 ขณะที่พระองค์
ทรงเสนอน้ำที่มีชีวิต และอีกครั้งในยอห์น 12:44 ในมัทธิว 12:19 เราอ่านข้อความที่ยกมาจากอิสยาห์ 42:2:
“ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน” เราต้องจำไว้ว่าเมื่อ
พระองค์ทรงร้องออกมาในโอกาสนี้ พระองค์กำลังพูดกับฝูงชนหมู่ใหญ่ ซึ่งในสภาวะดังกล่าวอาจจำเป็นต้องใช้
เสียงที่ดังกว่าเดิมเพื่อที่ผู้ฟังจะได้ยิน

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ สิ่งที่พระเยซูตรัสแก่วิวเหล่านี้ก็คือ “พวกท่านเห็นเรากับตาแล้ว-แต่
พวกท่านก็มองไม่เห็นเราในตัวตนที่แท้จริงของเรา พวกท่านเห็นเราในฐานะศาสดาพยากรณ์หรือบุคคลอีกผู้
หนึ่ง แต่พวกท่านไม่รู้จักเราในฐานะพระเจ้าในเนื้อหนัง, พระเมสสิยาห์ของพวกท่าน” และพระองค์ทรงชี้ให้
พวกเขาเห็นอีกครั้งว่าพระองค์ไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกตามใจชอบ, พระองค์ไม่ได้เสด็จมาด้วยตัวพระองค์เอง,
และถ้าพวกเขารู้จักพระเจ้าที่แท้จริงอย่างที่พวกเขาอ้างว่ารู้จักพระองค์จริงๆ พวกเขาก็น่าจะรู้จักพระบุตรที่
บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ไปแล้วเมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว

ความรู้ที่พระเยซูทรงพูดถึงในข้อ 29 เป็นสิ่งที่เกินความสามารถของมนุษย์ที่จะเข้าใจได้ มันเกี่ยวข้องกับความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระองค์ในตรีเอกานุภาพ พระเยซูทรงรู้จักพระบิดา และพระบิดาทรงรู้จักพระบุตร ในความหมายแบบที่ไม่มีใครอื่นสามารถรู้จักพระบิดาหรือพระบุตรได้: “เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดาด้วย ...” (ยอห์น 10:15)

มัทธิว 11:27 ก็ให้ความกระจ่างเราในที่นี้เช่นกัน: “พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดาจากพระบุตรและผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้”

“เรามาจากพระองค์” พระเจ้าพระบิดาไม่ทรงมีจุดเริ่มต้น; ชีวิตไม่ได้ถูกถ่ายทอดให้แก่พระองค์ ด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นชีวิต นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับพระบุตร-พระเยซูทรงเป็นอยู่มาตั้งแต่หลายชั่วอายุคนตลอดนิรันดร์กาล, หนึ่งเดียวกับพระเจ้า, เท่าเทียมกับพระเจ้ามาตั้งแต่ตลอดนิรันดร์กาล, แต่ก็เป็นอีกบุคคลที่แตกต่าง, พระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ พระองค์ได้เสด็จมาจากพระเจ้า

“และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา” พระเยซูไม่ได้ทรงหมายความว่าพระเจ้าได้ทรงส่งพระองค์มาเหมือนอย่างที่ไม่เสสและศาสดาพยากรณ์คนอื่น ๆ ได้รับมอบหมายภารกิจและถูกส่งมา; พระองค์ทรงหมายความว่าพระองค์ทรงเป็น “ผู้ที่ถูกส่งมา”, ผู้ที่ทรงถูกสัญญาไว้มาตลอดชั่วนิรันดร์กาล; พระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของหญิงนั้นที่จะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ (ปฐมก. 3:15)

ข้อ 30: “เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์”

เพราะเดือดดาลด้วยความโกรธกับคำประกาศของพระองค์ คนเหล่านี้จึงอยากฆ่าพระองค์! พวกเขาทราบดีว่าพระองค์กำลังตรัสอะไร, พวกเขาเข้าใจว่าพระองค์กำลังประกาศตัวอย่างเปิดเผยว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระเมสสิยาห์ของพวกเขา แต่พวกเขาไม่อาจจับพระองค์ได้เพราะว่าทุกสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำและตรัสมาตั้งแต่ต้นจนจบของงานรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์สอดคล้องกับแผนการของพระเจ้าและพระประสงค์ของพระเจ้ามาตั้งแต่ต้นนิรันดร์กาล และมันไม่ใช่แผนการหรือเจตนาของพระเจ้าที่ฝูงชนที่โกรธแค้นนี้จะทำลายพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ก่อนถึงเวลาที่กำหนดไว้ ด้วยเหตุนี้เหล่าศัตรูของพระเยซูจึงถูกยับยั้งไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยตรง (ดู ยอห์น 8:20 และ 18:6 เช่นกัน) พวกเขาแตะต้องพระองค์ไม่ได้โดยที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาต เราต้องจำไว้ว่าพระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์ความตายของมรณะสักขี (ผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อ); เมื่อเวลาของพระองค์มาถึงในที่สุด พระองค์ก็ทรงเต็มใจสละวางชีวิตของพระองค์ (ยอห์น 10:17, 18; ลูกา 23:46)

ท่านที่รักครับ ไม่มีสิ่งใด “อยู่ดี ๆ ก็เกิด” ในชีวิตของพระเยซู และนี่ก็เป็นจริงเช่นกันสำหรับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว คริสเตียนไม่อาจถูกทำลายได้โดยซาตานหรือโดยเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐ และสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นกับเขาก็ต้องมาโดยที่พระเจ้าทรงอนุญาตแล้ว บางคนถูกเรียกให้ตายแบบมรณะสักขี (เช่นในกรณีของสเตเฟน); แต่คนอื่น ๆ ถูกเรียกให้ถวายตัวเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต (รม. 12:1) ในยุคสมัยนี้ พระเจ้าไม่ได้กำลังเรียกผู้คนให้ตายเพื่อพระองค์ แต่ให้มีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์!

ข้อ 31: “และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า “เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ”

“หลายคน” ที่เชื่อในพระเยซูนี้ไม่ใช่พวกธรรมาจารย์, พวกฟาริสี, พวกขุนนางของพวกยิว แต่เป็นพวกประชาชนธรรมดา-และดูเหมือนว่าพวกเขาเชื่อโดยใช้ความเชื่อ พร้อมกับความเข้าใจทั้งหมดที่พวกเขามี พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์, พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็น “ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” แต่มันไม่ชัดเจนว่าพวกเขาบังเกิดใหม่แล้วจริงๆไหม ณ จุดนี้ อย่างน้อยพวกเขาก็กลายเป็นผู้ที่เรียนรู้ และพวกเขาส่วนใหญ่ก็ได้รับความรอดอย่างแท้จริงหลังจากการตรึงกางเขนนั้นเมื่อเปโตรเทศนาในวันฟื้นเทออสต์และคนสามพันคนได้รับความรอด

“เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้ไม่เพียงมีความหมายว่า “มากกว่า” ในเรื่องจำนวนเท่านั้น แต่ยังยิ่งใหญ่กว่าในเรื่องลักษณะเฉพาะตัวด้วย สิ่งที่น่าสนใจถามจริงๆแล้วก็คือว่า “พวกเราต้องการหลักฐานที่ยิ่งใหญ่กว่าที่ชายผู้นี้ได้ให้แล้วหรือ? เมื่อพระคริสต์เสด็จมา พระองค์จะสามารถกระทำการต่างๆที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เราได้เห็นแล้วในที่นี้หรือ?” บางคนเหล่านี้ได้ติดตามพระเยซูและได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์มาสักพักแล้วตอนนี้ และคำถามนี้ของพวกเขาก็ทั้งหมดมีเหตุผลและเฉลียวฉลาด พวกเขายอมรับพระองค์ว่าเป็นมากกว่าแค่ศาสดาพยากรณ์อีกคนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า

ข้อ 32: “เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนซุบซิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์”

เราไม่รู้ว่าพวกปุโรหิตใหญ่และพวกขุนนางแห่งธรรมศาลาปะปนอยู่ท่ามกลางฝูงชนเหล่านั้นและแอบได้ยินสิ่งที่ประชาชนพูดกันหรือไม่ขณะที่ประชาชนเหล่านั้น “ซุบซิบกัน” หรือว่าสิ่งเหล่านี้ถูกรายงานให้พวกเขาทราบ; แต่ไม่ว่าจะอย่างไร พวกเขาก็ตัดสินใจแล้วว่าถึงเวลาแล้วที่จะสงบปากขายผู้นี้และทำให้เขาหยุดเทศนาเสียที เกรงว่าฝูงชนจะหันไปหาเขาและพวกเขาพบว่าตัวเองต้องตกงานเสียแล้ว ดังนั้นพวกเขาจึง “ได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์”-แต่อำนาจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ยับยั้งพวกเจ้าหน้าที่และพวกเขาไม่สามารถจับพระองค์ได้เพราะว่า “เวลา” ของพระองค์นั้นยังไม่มาถึง

ในมัทธิว 23:13 พระเยซูตรัสถึงพวกขุนนางแห่งธรรมศาลา ผู้ซึ่งไม่ยอมรับพระองค์และไม่ยอมให้คนอื่นยอมรับพระองค์ด้วย พระองค์ตรัสว่า “วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้”

ข้อ 33: “พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”

ในที่นี้พระเยซูทรงหันไปตรัสกับพวกเจ้าหน้าที่ที่ถูกส่งมาเพื่อจับกุมพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าทำไมพวกเขาถึงอยู่ที่นั่น และดังนั้นพระองค์จึงทรงอธิบายแก่พวกเขาว่า “พวกท่านมาเพื่อจับกุมเรา แต่ถ้าพวกท่านจะอดทนนานกว่านี้อีกสักหน่อย พวกท่านก็ไม่จำเป็นต้องใช้กุญแจมือเลย เมื่อเวลาของเรามาถึง เราก็จะ

เต็มใจจากโลกนี้ไปและกลับไปหาพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา-แต่จนกว่าจะถึงเวลานั้น พวกท่านไม่อาจทำอะไรเราได้เลย!” ไม่แปลกเลยที่ชายเหล่านี้กลับไปหาสภาซานเฮดรินและกล่าวด้วยความ อัจฉรย์ใจว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” (ข้อ 46) พวกเขาไม่เคยถูกส่งไปจับกุมใครที่เหมือนอย่าง พระเยซูคริสต์เจ้าเลย

ข้อ 34: “ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้”

พระคำข้อนี้มีสารที่ส่งไปถึงพวกเจ้าหน้าที่เหล่านั้น, ถึงประชาชนโดยรวม, และถึงคนไม่เชื่อทุกคน วัน หนึ่งจะมาถึงเมื่อมันสายเกินไปแล้วชั่วนี้รันดร์ที่คนๆหนึ่งจะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า; วันนั้นได้มาถึงแล้ว สำหรับพวกยิวหลายคน ด้วยว่าในปี ค.ศ. 70 ทิตัสชาวโรมันได้ทำลายกรุงเยรูซาเล็มจนราบคาบ และยิวหลาย หมื่นคนได้ถูกเข่นฆ่าตามท้องถนนของกรุงนั้น! ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเจ้าหน้าที่พวกเดียวกันเหล่านี้และประชาชน เหล่านี้ได้ฟังถ้อยคำของพระเยซูชื่อนั้นอยู่ในกลุ่มที่ถูกฆ่าตายในการนองเลือดอันน่ากลัวนั้นด้วย พระเจ้าทรง อดกลั้นพระทัย, พระองค์ทรงมีความเมตตาอันอ่อนโยน, พระองค์ไม่ทรงมีพระประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศ เลย และพระองค์ไม่ปิติยินดีในความตายของคนชั่ว; แต่พระวาทะของพระองค์ประกาศอย่างชัดแจ้งว่า “ดูเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (2 คร. 6:2 วรรคท้าย) สุภาพษิต 27:1 เตือนว่า “อย่า คุยอวดถึงพຽນนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าจะนำอะไรมาให้บ้าง” และอิสยาห์ 55:6 กล่าวว่า “จงแสวงหา พระเยโฮวาห์ เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ ขณะพระองค์ทรงอยู่ใกล้”

เราควรพิจารณาคำเตือนของสุภาพษิต 1:22-33 เช่นกัน:

“คนเขลาเอ๋ย เจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด คนมักเยาะเย้ยจะปิติยินดีในการเยาะเย้ยนาน เท่าใด และคนโง่จะเกลียดความรู้นานเท่าใด จงหันกลับเพราะคำตักเตือนของเรา ดูเถิด เราจะเทวิญญานของ เราให้เจ้า เราจะให้ถ้อยคำของเราแก่เจ้า เพราะเราได้เรียกแล้วและเจ้าปฏิเสธ เราเหยียดมือออกและไม่มีใครสนใจ เจ้ามิได้รับรู้ในบรรดาคำแนะนำของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย ฝ่ายเราจะหัวเราะเย้ย ความหยวนะของเจ้า เราจะเยาะเมื่อความหวาดกลัวลามกระหนาบเจ้า เมื่อความหวาดกลัวของเจ้ามาถึงอย่าง การรกร้างว่างเปล่า และความพินาศของเจ้ามาถึงอย่างลมหมุน เมื่อความซึ่มเศร้าและความปวดร้าวมาถึงเจ้า

“แล้วเขาจะทูลเรา แต่เราจะไม่ตอบ เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง แต่จะไม่พบเรา เพราะว่าเขา เกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์ เขาไม่รับคำแนะนำของเราเลย แต่กลับดูหมิ่นคำตัก เตือนของเราทั้งสิ้น

“เพราะฉะนั้นเขาจะกินผลแห่งทางของเขา และอิมด้วยกลวิธีของเขาเอง เพราะการหันกลับของคนโง่ จะฆ่าเขา และความเจริญของคนโง่จะทำลายเขา แต่บุคคลผู้ฟังเราจะอยู่อย่างปลอดภัย เขาจะอยู่อย่างสุขสงบ ปราศจากความคิดพຽนพຽนในความชั่วร้าย”

พระเจ้าทรงเป็นความรัก-แต่พระองค์ก็ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญเช่นกัน และความเมตตาของพระองค์ มีขีดจำกัด กรุณาอ่านโยบ 27:9; อิสยาห์ 1:15; เยเรมีย์ 11:11; 16:12, 13; เอเสเคียล 8:18; โสเสยา 5:6; มี คาคห์ 3:4; เศคาริยาห์ 7:13; มัทธีว 25:11, 12; วิวรรณ์ 6:12-17; 9:1-12; และ 16:1-11

เมื่อพระเยซูทรงประกาศว่า “*ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะมาไม่ได้*” พระองค์กำลังตรัสถึงสวรรค์และการเสด็จกลับไปหาพระบิดาของพระองค์ พระเยซูทรงกล่าวได้ว่า “*ที่ซึ่งเราอยู่นั้น*” เพราะว่าในฐานะพระเจ้า พระองค์ไม่เคยหยุดยั้งที่จะอยู่ในสวรรค์เลย ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกในขณะนั้นในร่างกายแห่งเนื้อหนังก็ตาม ในยอห์น 3:13 พระองค์ทรงเรียกพระองค์เองว่า “*บุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น*” ถึงแม้ว่าในขณะที่พระองค์กำลังตรัสแก้นิโคเดมัสและเห็นได้ชัดว่าทรงอยู่บนแผ่นดินโลกก็ตาม

“*ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะมาไม่ได้*” พวกเขาไม่ได้เพราะว่าพวกเขาไม่ยอมมา คนไม่เชื่อทั้งหลายไม่สามารถไปยังที่ๆพระเยซูอยู่ได้; เขาต้องบังเกิดใหม่เพื่อที่จะเข้าในนครสวรรค์นั้น หนทางเดียวที่คนอื่นๆหนึ่งจะได้ยินพระเจ้าตรัสว่า “*ดีแล้ว!*” ก็คือเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า, วางใจพระองค์, และกล่าวยอมรับพระองค์ว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอด: “*คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด*” (รม. 10:9, 10)

คนชั่วไม่สามารถเข้าในสวรรค์ได้; นี้ถูกกล่าวชัดเจนมากในพระวจนะของพระเจ้า “*สิ่งใดที่เป็นมลทินหรือผู้ใดก็ตามที่กระทำการที่น่าสะอิดสะเอียน หรือพูดมุสาจะเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย เว้นแต่เฉพาะคนที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมสสิยาห์เท่านั้นจึงจะเข้าไปได้*” (วิว. 21:27)

ข้อ 35: “*พวกยิวจึงพูดกันว่า “คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ”*”

“*พวกยิว*” ในที่นี้แน่นอนว่าหมายถึงมากกว่าแค่พวกขุนนาง, พวกธรรมาจารย์, และพวกผู้อาวุโส การอ้างอิงนี้รวมถึงคนเหล่านั้นที่ได้เดินทางมาจากเขตแดนที่อยู่ล้อมรอบเข้ามาในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย ที่แน่นอนที่สุดก็คือ มันน่าจะหมายถึงคนเหล่านั้นที่ได้ยินองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสถ้อยคำเหล่านั้นในข้อพระคำก่อนหน้านี้นี้ด้วย เมื่อพวกเขาถามว่า “*คนนี้จะไปไหน*” พวกเขา ก็คิดว่าพระองค์กำลังจะไปจากเทศกาลเลี้ยงนั้น, ไปจากกรุงเยรูซาเล็ม, และไปยังอีกเมืองหนึ่ง; และพวกเขาสงสัยว่าพระองค์จะไปที่ไหนที่พวกเขาไม่อาจติดตามไปได้หากพวกเขาเลือกที่จะติดตามไป พวกเขาโหดเหี้ยมอย่างสิ้นเชิงในความหมายฝ่ายวิญญาณของถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้า

พวกเขาถามต่อไปอีกว่า “*เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ*” (กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “*เขาเริ่มโมโหเพราะพวกยิวในที่สุดจนเขาจะไปจากที่นี่และข้ามไปยังเขตแดนของคนต่างชาติเพื่อสั่งสอนพวกคนต่างชาติหรือ?*”) อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาคิดว่าพระองค์ทรงหมายความว่าเนื่องจากพวกยิวส่วนใหญ่ได้ปฏิเสธคำสั่งสอนของพระองค์ พระองค์จึงจะเสด็จไปหาคนเหล่านั้นที่ยากอบกล่าวถึงว่าเป็น “*สิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น*” (ยากอบ 1:1) และเริ่มต้นที่คนเหล่านั้น พระองค์จะสั่งสอนพวกคนต่างชาติเป็นลำดับถัดไป นี่เป็นแบบอย่างอันมีเอกลักษณ์ของวิธีที่คำพยากรณ์หนึ่งอาจถูกเอ่ยโดยฝ่ายตรงข้ามอย่างไม่รู้ตัว ด้วยว่านี่เป็นสิ่งที่เปาโลและเพื่อนร่วมเดินทางของเขาได้กระทำจริงๆ ในอีกไม่กี่ปีต่อมา

ข้อ 36: “เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า ‘ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา’ และ ‘ที่ซึ่งเรายืนท่านจะไปไม่ได้’”

พวกขุนนางของพวกยิวเกลียดชังพระเยซูด้วยความเกลียดชังอันขมขื่น และพวกเขาตั้งใจที่จะหุบปากพระองค์ไปตลอดกาลทันทีที่พวกเขาสามารถหาโอกาสที่จะกระทำเช่นนั้นได้; กระนั้นถ้อยคำของพระองค์ก็รบกวนจิตใจพวกเขา ลักษณะของคำถามของพวกเขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขาตระหนักถึงความหมายที่ซ่อนอยู่ในถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาได้คาดหวังให้พระเมสสิยาห์ปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจของโรม แต่ชายผู้นี้กลับถ้อยคำแปลกๆ พวกเขา รู้สึกรำคาญใจที่พวกเขาไม่สามารถตอบพระองค์ได้ แต่ในขณะเดียวกัน พวกเขาก็กลัวพระองค์เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถที่จะหยุดยั้งอิทธิพลของพระองค์ที่มีต่อประชาชนได้ ถึงกระนั้นแม้พวกเขากลัวและเกลียดพระองค์ขนาดไหน พวกเขาก็จะต้องพระองค์ไม่ได้ พระองค์ทรงมีการปกป้องจากสวรรค์จนกว่า “เวลา” ของพระองค์จะมาถึง

คำพยากรณ์อันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับ การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

(จงศึกษา กิจการ 2:2-4)

ข้อ 37-39: “ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่มน้ำ ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’” (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับเหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี)”

ต้องมีช่วงว่างวันประมาณสามสิบวันระหว่างข้อความตอนนี้อยู่ในข้อ 36 กับข้อความที่เริ่มต้นในข้อ 37 ด้วยว่าในข้อ 14 เราได้เรียนรู้ว่าพระเยซูเสด็จไปยังพระวิหารและทรงสั่งสอนประมาณ “ตอนกลาง” ของเทศกาลเลี้ยงนั้น ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำในช่วงสามวันสุดท้ายของเทศกาลเลี้ยงนั้น ถ้าพระองค์ทรงเทศนาต่อไป (ซึ่งดูเหมือนน่าจะใช่) เราก็น่าจะเข้าใจได้ว่าอำนาจของพระเจ้าได้ยับยั้งเหล่าศัตรูของพระองค์ไว้และพวกเขาไม่สามารถเข้ามาแทรกแซงได้

“ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น...” เห็นได้ชัดว่านี่เป็นวันที่แปดของเทศกาลเลี้ยงนั้น- และวันที่แปด, เช่นเดียวกับวันที่หนึ่ง, ถูกถือว่าเป็นวันสะบาโตพิเศษ (ลนต. 23:39) ในวันที่แปด เครื่องสัตว์บูชาแบบพิเศษถูกถวายแด่พระเยโฮวาห์: “แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวผู้ตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว และถวายธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่ง เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิธย์ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน” (กตว. 29:36-38)

ในวันที่ยี่สิบก่อน “วันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น” พวกคนที่เดินทางมาถือเทศกาลนี้ก็ออกมาจากเพิงของตนแล้วและเดินวนรอบกรุงนั้นเจ็บริบ และขณะที่พวกเขาเดินวนนั้นพวกเขาก็ให้ร้องว่า “โฮสัน

นา!” ผุ่ชนเหล่านั้นเดินตามหลังพวกปุโรหิตและพวกคนเลวี่ ซึ่งถือภาษาณะต่างๆที่ทำได้ยของคำ ที่สระลีโลอัม ภาษาณะเหล่านี้ก็ถูกเติมด้วยน้ำและถูกแบกมายังพระวิหาร อันเป็นที่ซึ่งน้ำนั้นถูกเทใส่ภาษาณะเงินลูกหนึ่งบนแท่นบูชาฝั่งตะวันออกซึ่งเป็นที่ๆเครื่องเผาบูชาถูกฆ่าถวาย ขณะที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ผู้คนก็ร้องเพลงว่า “มาเถิดทุกคนที่กระหาย เชิญท่านทั้งหลายมายังน้ำเหล่านี้เถิด! และท่านทั้งหลายจะดื่กน้ำออกมากจากบ่อแห่งความรอดด้วยความชื่นชมยินดี”

ธรรมเนียมของการตักน้ำนี้เป็นสิ่งที่มนุษย์กำหนดขึ้นมาและไม่มีเอ่ยถึงที่ใดเลยในพระราชบัญญัติของโมเสส; กระนั้น ฉากหลังดังกล่าวก็เหมาะสมที่สุดสำหรับพระเยซูที่จะหยิบยื่นคำเชิญให้แก่คนบาปทั้งหลายที่ต้องการน้ำที่มีชีวิต ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงยืนอยู่ต่อหน้าผุ่ชนหมู่ใหญ่นั้นและเริ่มตรัสด้วยสิทธิอำนาจว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม” นี่คืพระสัญญาเรื่องแหล่งที่มาแห่งความสดชื่นและความอิมหนาจากพระเจ้าสองประการ: พระเยซู, น้ำที่มีชีวิต, ทรงทำให้จิตใจที่กระหายได้อิมหนา; และเมื่อเรามาหาพระองค์และรับน้ำที่มีชีวิต เราก้ถูกสถิตอยู่ภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์, เรามี “แม่น้ำหลายสายแห่งน้ำที่มีชีวิต” เป็นกรรมสิทธิ์และโดยแม่น้ำเหล่านั้นที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิต คนอื่นๆก็อิมหนา

ข้อ 38 สอนอย่างชัดเจนว่าเมื่อเราดื่มน้ำที่มีชีวิตนั้น, เมื่อบ่อน้ำแห่งน้ำที่มีชีวิตผุดขึ้นภายในเรา, เราก้จะเป็นช่องทางแห่งพระพรไปสู่ผู้อื่น, ช่องทางต่างๆซึ่งน้ำฝ่ายวิญญาณที่ให้ชีวิตไหลผ่านออกมา, เพื่อดับกระหายจิตวิญญาณทั้งหลายที่ต้องการ พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะกระทำกิจผ่านทางลูกๆของพระองค์ในยุคสมัยนี้ พระองค์ทรงคาดหวังให้เราเป็นช่องทางแห่งพระพร

จงสังเกตว่าพระเยซูทรงใช้คำพหูพจน์-ไม่ใช่แม่น้ำ แต่เป็น “แม่น้ำหลายสายแห่งน้ำที่มีชีวิต” พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงทราบว่สิ่งใดสามารถและควรถูกกระทำให้สำเร็จลุล่วงผ่านทางชีวิตหนึ่งที่ได้ม้ล้นด้วยพระวิญญาณ; ความเป็นไปได้เหล่านั้นไม่มีขีดจำกัดเลย! เราควรระมัดระวังที่จะไม่ปล่อยให้สิ่งใดมาอุดตันช่องทางนั้นและขัดขวางไม่ให้เราเป็นพระพรแก่คนเหล่านั้นที่เราติดต้อสัมพันธ์ด้วย เอเฟซัส 5:18 สอนเราให้ “เต็มล้นด้วยพระวิญญาณ” และเราสามารถเต็มล้นด้วยพระวิญญาณได้ก็ต่อเมื่อเราถูกชำระให้สะอาดโดยพระโลหิต (1 ยอห์น 1:7) และโดยการที่ความคิดของเราถูกเปลี่ยนแปลงใหม่: “อย่าทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดียอดเยี่ยม” (รม. 12:2) จุดประสงค์หลักหนึ่งเดียวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือ เพื่อถวายเกียรติแด่พระคริสต์ (ยอห์น 16:14) และพระวิญญาณทรงกระทำให้งานรับใช้นี้สำเร็จผ่านทางผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วที่เต็มใจที่จะยอมจำนนจิตใจ, วิญญาณ, และร่างกาย, โดยถวายตัวเองให้เป็น “เครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า” (รม. 12:1) โดยยอมจำนนอวัยวะต่างๆของตนให้เป็น “เครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า” (รม. 6:13)

เทศกาลอยู่เพิงเป็นเทศกาลสุดท้ายของปี บัดนี้กิจกรรมต่างๆที่เป็นพิธีการของเทศกาลนั้นสิ้นสุดลงแล้ว, เครื่องบูชาสุดท้ายได้ถูกถวายแล้ว, ผู้คนพร้อมแล้วที่จะกลับไปบ้านของตน และพระเยซูทรงถือโอกาสนี้ที่จะประกาศเรื่องการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่จะสถิตอยู่ในผู้เชื่อและทำให้เขาเป็นช่องทางแห่งพระพร นี่เป็นโอกาสเหมาะสมที่สุดสำหรับพระองค์ที่จะเปิดเผยเรื่องการสิ้นสุดของยุคเก่าและการเริ่มต้นของยุค

ใหม่ เครื่องสัตว์บูชาเก่าๆเหล่านั้นจะเป็นโมฆะและเครื่องสัตว์บูชาใหม่นี้จะทรงทำให้เครื่องสัตว์บูชาก่อนหน้า
นั้นทั้งหมดสำเร็จจริงด้วยตัวพระองค์เอง

“ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม” เราได้ชี้ให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำอีกในบทเรียนเหล่านี้ว่าความรอด
มิให้แก่คนทั้งปวง-ยิวหรือต่างชาติ, ทาสหรือไท, รวยหรือจน, มีการศึกษาหรือไม่มี-ทุกคนได้รับเชิญให้มาดื่ม
จากน้ำแห่งชีวิต; แต่จงสังเกตว่าพระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมา” ต้องมีความกระหาย, และคนๆ
นั้นต้องดื่มด้วยตัวเอง!

เพื่อที่จะซาบซึ้งกับฉากหลังตรงนี้อย่างเต็มที่ เราต้องตระหนักว่าในกรุงเยรูซาเล็มและพื้นที่โดยรอบใน
บางฤดูกาลของปี น้ำก็ขาดแคลนและมีค่ามาก พร้อมกับคนหลายพันคนที่เข้ามาในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วม
เทศกาลอยู่เพิง เสบียงน้ำก็มีน้อยอย่างไม่ต้องสงสัย และน้ำถูกนำมาจากสระสิโลอัมสำหรับพิธีการนั้น สภาพ
การณ์แวดล้อมนี้เสนอฉากหลังอันสมบูรณ์แบบสำหรับคำเชิญที่พระเยซูทรงหยิบยื่นให้, ที่ว่าผู้ใดก็ตามที่
กระหายก็ควรมาหาพระองค์และดื่มจนอิมหนา ไม่ว่าจะความต้องการนั้นของจิตวิญญาณจะเป็นสิ่งใด-การ
อภัยโทษ, สันติสุข, พระคุณ, ความเมตตา, พละกำลัง-ความต้องการนั้นก็สามารถรับการตอบสนองได้ในพระ
เยซูคริสต์เจ้า, ผู้ทรงเป็นบ่อน้ำพุแห่งชีวิต

กรุณาสังเกตว่า ข้อ 38 กล่าวว่าผู้ที่เชื่อในพระเยซู “ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้ว”-ไม่ใช่อย่าง
มนุษย์อาจคิด, ไม่ใช่อย่างที่ใช้หลักคำสอนประจำวันอาจสอน, แต่ “ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้ว” (1 คร.
15:1-8) การเชื่อในพระเยซู “ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้ว” คือการเชื่อในการรับสภาพมนุษย์ของพระองค์,
ชีวิตที่ไม่มีบาปของพระองค์, การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เพื่อลบมลทินบาป, การถูกฝังไว้ของพระองค์, การ
ฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์, และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์พร้อมพระกายของพระองค์-ไม่ใช่ตามที่ศาสนาสอน,
ไม่ใช่ตามที่ประเพณีสอน, แต่ตามที่ “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” และผู้ที่เชื่อในพระเยซูตามที่พระวจนะ
บริสุทธิ์ของพระเจ้ากล่าวก็จะกลายเป็นท่อน้ำสำหรับผู้อื่น “แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมา
จากภายในผู้นั้น!” (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษาข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ในภาคพันธสัญญาเดิม: อีสยาห์
12:3; 35:6,7; 41:18; 44:3; และเศคาริยาห์ 14:8)

“สิ่งที่ (พระเยซู) ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณ” นี้กำจัดความคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ใดๆระหว่าง
“น้ำ” ในข้อนี้กับการให้บังเกิดมาด้วยน้ำอย่างชัดเจนมากๆ เพราะว่ามันกล่าวอย่างเน้นหนักว่าพระเยซูกำลัง
ตรัสถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ” จากนั้น เกรงว่าใครบางคนจะเข้าใจผิดเกี่ยวกับ
ความหมายของ “จะได้รับ” พระวจนะก็กล่าวต่อไปว่า “เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะ
พระเยซูยังมิได้รับสงวราศี” ถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวก่อนวันเพ็นเทคอสต์นั้น, ก่อนที่พระเยซูเสด็จกลับขึ้นไปหา
พระบิดา, และด้วยเหตุนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงยังไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อมาสถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อทั้ง
หลาย

นี่ไม่ได้หมายความว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงอยู่ในโลกในขณะนั้น; พระองค์ทรงอยู่-แต่ไม่เหมือน
กับที่พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยในยุคแห่งพระคุณนี้ ในยุคสมัยภาคพันธสัญญาเดิม พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จ
ลงมาบนมนุษย์สำหรับงานรับใช้ที่เฉพาะเจาะจงและจากนั้นก็เสด็จไปจากพวกเขา; พระองค์ยังไม่เสด็จมาสถิต

อยู่ด้วยจนกระทั่งพระเยซูทรงได้รับส่งาราคีแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระบิดาและพระบุตร, เป็นอีกพระภาคหนึ่งที่มีสิทธิอำนาจเท่าเทียมกัน, ทรงเป็นอยู่นิรันดร์เหมือนกับที่พระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตรทรงเป็นอยู่นิรันดร์; แต่พระองค์ไม่ได้ทรงมีที่สถิตอยู่บนแผ่นดินโลกนี้จนกระทั่งวันเพ็นเทคอสต์นั้น แนนอนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม (ปฐมก. 6:3) ดาวิดพูดตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขา (มาระโก 12:36) อธิษฐานให้พระองค์ทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ “เสียดพระทัย” (อิสย. 63:10, 11) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แม้กระทั่งก่อนเขาเกิด (ลูกา 1:15) และเปโตรบอกเราว่าพระวจนะของพระเจ้า “ไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา” (2 ปต. 1:21)

ประชาชนเหล่านั้นแตกแยกกัน

ข้อ 40-42: “เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า “แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น” คนอื่นๆก็พูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์” แต่บางคนพูดว่า “พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากเมืองเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น”

“ประชาชน” ที่ว่านี้เห็นได้ชัดว่าหมายถึงฝูงชนโดยรวม ซึ่งหลักๆแล้วประกอบด้วยสามัญชน และไม่ใช่วงศ์ใหญ่และพวกฟาริสี คำเชิญชวนที่ชัดเจนและกล้าหาญที่พระเยซูเพียงยื่นเสนอนั้นจับใจผู้คนเป็นอันมาก ไม่มีผู้ใดเคยให้คำเชิญเช่นนั้นมาก่อน, ไม่มีบุคคลธรรมดาคนใดจะกล้าเสนอเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้ประชาชนเหล่านั้นจึงรับสารภาพว่า “แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น”-ซึ่งหมายความว่า “ศาสดาพยากรณ์ผู้ที่จะมานั้น” ตามที่มีสัญญาไว้ในพระราชบัญญัติ 18:15, 18:

“พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้พยากรณ์อย่างข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงตั้งใจฟังเขา...เราจะโปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พวกพี่น้องของเขา และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้ให้แก่ประชาชนทั้งหลาย”

“คนอื่นๆก็พูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์” แต่คนอื่นๆก็ยังสงสัยอยู่ดี โดยปฏิเสธที่จะเชื่อ และคนกลุ่มนี้ก็ถามว่า “พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ” ข้อโต้แย้งเช่นนั้นก็มีพื้นฐานอยู่บนความรู้สึกที่ว่า นักเทศน์ผู้นี้ แม้เขาจะพิเศษมากเพียงใด ก็เป็นชาวแคว้นกาลิลี, ชาวเมืองนาซาเร็ธ, และด้วยเหตุนี้จึงไม่น่าจะเป็นพระคริสต์ได้ พวกเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับสถานที่ประสูติขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

จากข้อ 42 เราทราบว่าพวกยิวส่วนใหญ่เหล่านั้นมีความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ และพวกเขาหลายคนก็คุ้นเคยดีกับคำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ แม้แต่ประชาชนธรรมดาก็รู้ว่าพระองค์จะต้องมาจากวงศ์วานของดาวิดและว่าพระองค์จะต้องประสูติในเมืองเบธเลเฮม, สถานที่เกิดของดาวิด เรื่องน่าเศร้าก็คือว่าพวกเขารู้จักพระคัมภีร์จากมุมมองด้านประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ เหมือนอย่างอาจารย์หลายท่านในวันนี้รู้จัก แต่พวกเขาไม่รู้จักพระคริสต์ผู้ที่พระคัมภีร์ยื่นเสนอ

ข้อ 43: “เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์”

ถ้อยคำที่พระเยซูตรัสในลูกา 12:51 ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรในที่นี้: “ท่านทั้งหลายคิดว่า เรา มาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้เกิดแตกแยกกันต่างหาก” พระองค์ยังทรงทำให้

ผู้คนแตกแยกกันอยู่เหมือนเดิม: ครอบครัวทั้งหลาย-บางครั้งก็สามัคคีกับภรรยา-ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับพระองค์; และตราบใดที่เวลายังเดินอยู่ต่อไป, ตราบใดที่ซาตานเฟ้นฟ่านอยู่ในโลกนี้, จะมีการแตกแยกท่ามกลางผู้คนเพราะพระเยซูและพระวาระของพระเจ้า เป็นความจริงที่ว่าพระวาระชักนำผู้คนให้มาหาพระเยซู; แต่เมื่อพระวาระถูกปฏิเสธ คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระวาระก็ถอยห่างไปไกลจากพระเยซูมากยิ่งขึ้น ผู้รับใช้คนใดที่เทศนาพระวาระของพระเจ้าแบบที่บริสุทธิ์และไม่ถูกดัดแปลงก็จะมีคามไม่สงบในที่ประชุมของตน ถ้าพระเยซูทรงทำให้ทุกคนพอใจไม่ได้ ผู้รับใช้วันนี้จะทำให้ทุกคนพอใจและยังเทศนาข่าวประเสริฐตามที่มีเขียนไว้ในพระวาระของพระเจ้าได้อย่างไร?

ข้อ 44: “บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกประชาชนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและทราบว่าพวกผู้นำทางศาสนารู้อีกอย่างไรเกี่ยวกับพระเยซูก็คงอยากจับกุมพระองค์เพื่อที่จะทำให้พวกสมาชิกสภาซานเฮดรินประทับใจ แน่แน่นอนว่าพวกผู้นำของพวกยิวคงจะจับกุมและขังพระองค์ในคุกไปแล้วถ้าพวกเขาทำแบบนั้นได้

“แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย” เราเห็นการทรงแทรกแซงของพระเจ้าในที่นี้อีกครั้ง มันไม่ใช่เวลาที่ถูกกำหนดไว้ที่พวกศัตรูขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะจับพระองค์; เวลาของพระองค์ยังไม่ถึง (ดู มธ. 26:5; มก. 14:2; ลก. 22:2 เช่นกัน) และพวกเจ้าหน้าที่ที่ได้ถูกส่งมาเพื่อจับกุมพระองค์ก็กลับไปหาสภาซานเฮดรินโดยที่ไม่ได้นำตัวพระองค์ไปด้วย

ข้อ 45: “เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นก็กล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา”

เราไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าใดระหว่างข้อ 32 (ที่พวกเจ้าหน้าที่ถูกส่งไปจับกุมพระเยซู) กับข้อ 45 ชายเหล่านี้น่าจะได้รับการคำสั่งให้จับกุมพระองค์เมื่อสบโอกาส แต่พวกเขาก็กลัวฝูงชนเหล่านั้น กลัวว่าพวกเขาจะปลุกปั่นฝูงชนเหล่านั้นให้ต่อสู้กับพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีซึ่งแน่นอนว่าเป็นพวกคนส่วนน้อย ดังนั้นวันเทศกาลเหล่านั้นจึงเสรีจลิน, เทศกาลเลี้ยงนั้นมาถึงตอนจบแล้ว, และพวกเจ้าหน้าที่ก็กลับไปมือเปล่าเพื่อเผชิญหน้ากับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ซึ่งถามทันทีว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงไม่จับเขามา”

ข้อ 46: “เจ้าหน้าที่ตอบว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย”

ตอนที่พวกเจ้าหน้าที่ยืนอยู่รอบนอกและฟังถ้อยคำของพระเยซู พวกเขาที่ไม่รู้ตัวว่าถ้อยคำเหล่านั้นเป็น “จิตวิญญาณและชีวิต” ไม่มีข้อสงสัยในความคิดของผมเลยว่าฤทธิ์เดชแห่งถ้อยคำของพระองค์เกาะกุมใจและความคิดของพวกเขา สภาซานเฮดรินได้ส่งพวกเจ้าหน้าที่ที่เก่งที่สุดและมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะหาได้ไปอย่างไม่มีข้อสงสัย-แต่ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์หรือยาจก, พระวาระของพระเจ้ายิ่งคมกว่าดาบสองคมใดๆ และจะแทงทะลุใจของคนใดก็ตามที่จะยอมฟังมัน!

นอกจากนี้ พวกเจ้าหน้าที่เหล่านี้ยังได้รับอิทธิพลจากความสนใจและทัศนคติของประชาชนเหล่านั้นด้วย พวกเขาไม่เคยเห็นผู้ใดมีอิทธิพลขนาดนั้นต่อประชาชนเหมือนอย่างที่เขาผู้นี้มี ประชาชนส่วนใหญ่ฟังเหมือนต้องมนต์สะกด ขณะที่พระเยซูตรัสถ้อยคำแสนวิเศษแห่งชีวิตของพระองค์ ในมัทธิว 7:28, 29 เมื่อพระ

เยชูเทศนาคำเทศนาบนภูเขาเสร็จแล้ว “ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์”

คืนนั้นในสวนเกตเซมนี่เมื่อยูดาสะพาพวกเจ้าหน้าที่และผู้คนไปจับกุมพระเยชู เราถูกบอกว่า “พระเยชู ทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาหาใคร” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “มาหาเยชูชาวนาซาเร็ธ” พระเยชูตรัสกับเขาว่า “**เราคือผู้นั้นแหละ**” ... เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**เราคือผู้นั้นแหละ**” เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน!” (ยอห์น 18:4-6) นี่คือพระเยชูองค์เดียวกับที่พวกเจ้าหน้าที่เหล่านี้กำลังฟัง ไม่แปลกเลยที่พวกเขากล่าวแก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” พวกเขาจับกุมพระเยชูไม่ได้เพราะว่าถ้อยคำของพระองค์เกาะกุมพวกเขา!

ข้อ 47 และ 48: “พวกฟาริสีตอบเขาว่า “พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ”

คำที่แปลเป็น “หลอก” ตรงนี้มีความหมายว่า “นำไปหลงเงินไป” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกฟาริสีถามว่า “**พวกเจ้ากำลังถูกนำไปหลงเงินไปโดยคำสอนของเขาหรือ? พวกเจ้ากำลังติดตามคำสอนผิดของเขาหรือ?**” ภาษากรีกตรงนี้บอกเป็นนัยถึงการดูแล, การประชดประชัน, ความไม่พอใจ, ความโกรธ-ความเกลียดชังด้วยซ้ำ

“มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ” คำถามนี้ถูกตั้งใจให้เป็นข้อพิสูจน์ว่ามันเป็นไปได้เลยที่พระเยชูจะเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง เพราะว่าถ้าบรรดาอาจารย์ผู้เปี่ยมด้วยความรู้ทุกคนในอิสราเอลได้ปฏิเสธที่จะติดตามพระองค์, ถ้าพวกผู้นำทางศาสนาได้ปฏิเสธพระองค์, มันก็เป็นที่น่าอนว่าพระองค์ไม่มีทางเป็นพระเมสสิยาห์ได้

ข้อ 49: “แต่ประชาชนหมู่นี้ที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว”

ตามที่พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีกล่าวตรงนี้ ผู้ชนเหล่านั้นที่กำลังติดตามพระเยชูก็ประกอบด้วยพวกประชาชนธรรมดาที่โหดเหี้ยมผู้ซึ่งไม่ได้เข้าเรียนในโรงเรียนสำหรับนักบวชใดๆ, พวกเขาไม่ได้ถูกสอนในพระคัมภีร์; ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึง “ถูกสาปแช่ง” และนั่นคือเหตุผลที่พวกเขากำลังติดตามชาวนาซาเร็ธผู้นี้

นี่ก็เป็นความจริงในวันนี้ส่วนใหญ่อยู่เหมือนเดิม พวกผู้นำทางศาสนามักต่อสู้ด้วยอาวุธของพวกฟาริสีในพระคำข้อนี้ คนเหล่านั้นที่ไม่เห็นพ้องกับพวกเขาก็ถูกตราหน้าว่าเป็นคนโหดเหี้ยมที่ไม่มีความรู้-กระนั้นเปาโลก็กล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งต่างๆที่ต่ำต้อยเพื่อทำให้บรรดาผู้ที่มีกำลังมากและคนมีปัญหาสับสน (1 คร. 1:26-31) ตลอดหลายยุคหลายสมัยเหล่านักปฏิรูปที่ยิ่งใหญ่อย่างเช่น จอห์น เวสลีย์, มาร์ติน ลูเธอร์, และคนอื่นๆได้ถูกตราหน้าอย่างผิดๆว่าเป็นคนโหดเหี้ยม, คนรู้น้อย, และคนสามัญธรรมดา

ข้อ 50 และ 51: “นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยชูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งของพวกเขา) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ”

ที่ใดก็ตามที่เราพบชื่อของนิโคเดมัส เราก็อ่านเสมอว่าเขามาหาพระเยชูในเวลากลางคืน อาจเป็นไปได้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังชี้ให้เห็นว่านิโคเดมัสเป็นคนซื่อสัตย์ฝ่ายวิญญาณคนหนึ่งเมื่อเขามาหาองค์พระผู้เป็น

เจ้าครั้งแรกนั้น โดยกลัวที่กล่าวยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะว่า เนื่องจากตัวเองเป็นฟาริสีคนหนึ่ง เขาจึงรู้ว่าจะเกิดผลกระทบในสภาชนเฮตรินหากเขาสารภาพความเชื่อของเขาในพระเยซูอย่างเปิดเผย ต่อมา ขณะที่พวกสาวกกำลังหลบซ่อนเพราะความกลัวพวกยิว นิโคเดมัสได้มาพร้อมกับโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียเพื่อขอพระศพของพระเยซู และช่วยฝังพระองค์ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (ยอห์น 19:38-42)

“นิโคเดมัส...(เป็นคนหนึ่งในพวกเขา)” หมายความว่าเขาเป็นหนึ่งในพวกผู้นำทางศาสนาที่โดดเด่นในสมัยนั้น เขาเป็นขุนนางคนหนึ่งในหมู่พวกยิว บางทีอาจเป็นหนึ่งในอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในทั่วทั้งอิสราเอลเลยก็ว่าได้ (ดู ยอห์น 3:10) เนื่องจากเขามีตำแหน่งในสภาชนเฮตริน เขาจึงอยู่ต่อนั้นที่การประชุมสภาด้วย เขาได้ยื่นแผนการต่างๆของพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซู ด้วยเหตุนี้เขาจึงสามารถหลุดจากตำแหน่งหนึ่งที่มีความเท่าเทียมกับสมาชิกคนอื่นๆที่เหลือในสภานั้น และในข้อ 51 เขากำลังพยายามแสดงให้พวกเขาเห็นว่าแม้ในขณะที่พวกเขากำลังอ้าง “พระราชบัญญัติ” พวกเขาก็กำลังละเมิดพระราชบัญญัติเดียวกันนั้น

จงสังเกตว่านิโคเดมัสรับมือกับปัญหานี้อย่างระมัดระวังขนาดไหน: “พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ?” เขาไม่ได้เอ่ยพระนามของพระเยซู และเขาไม่ได้กล่าวถึงกรณีที่กำลังหารืออยู่อย่างเฉพาเจาะจงด้วย เขาพูดแบบเหมารวม โดยใช้การประยุกต์แบบสากลของพระราชบัญญัติ โดยการใช้วิธีการนี้ของเขา เขายอมรับว่าพวกเขาให้เกียรติพระราชบัญญัติของโมเสส แต่หลักการที่ยิ่งใหญ่กว่าของพระราชบัญญัตินั้นก็คือว่า ไม่มีผู้ใดควรถูกปรับโทษโดยที่ไม่ได้รับอนุญาตให้แก้ต่างเพื่อตัวเองเสียก่อน (อ่าน พระราชบัญญัติ 1:17; 19:15)

มันต้องใช้ความกล้าหาญสำหรับชายผู้นี้ที่จะพูดออกมาในสภาชนเฮตริน แม้แต่ในคำพูดแบบเหมารวมเช่นนั้นก็ตาม มันอาจทำให้เขาต้องเสียชีวิตได้! สมาชิกคนอื่นๆที่เหลืออาจหันมาเล่นงานเขาและร้องว่า “ตริงนิโคเดมัสเสียที่กางเขน!” ผมอดชื่นชมเขาไม่ได้สำหรับการยืนหยัดของเขา แม้อาจดูฉลาดกลัวก็ตาม ไม่ใช่คริสเตียนทุกคนมีความกล้าหาญในปริมาณที่เท่ากัน ไม่ใช่ทุกคนมีใจกล้าในระดับเดียวกัน

ข้อ 52: “เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า “ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสนาดพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี”

นี่คือถ้อยคำที่ขมขื่น, ถากถาง, และเกลียดชังของพวกขุนนางของพวกยิว! จริงๆแล้วพวกเขากำลังถามนิโคเดมัสว่าเขาร่วมกับการศึกษา, ความสามารถ, ความเข้าใจในพระราชบัญญัติ, และสิทธิอำนาจของเขาในธรรมศาลาของพวกเขากำลังเข้าร่วมกับฝูงชนเหล่านั้นที่ติดตามชาวกาลิลีที่คลั่งศาสนาคนนี้หรือ คำพูดโดยนัยนี้เป็นคำดูถูก—ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขากล่าวแก่เขาว่า “จงกลับไปและค้นหาพระคัมภีร์เถิด นิโคเดมัสเอ๋ย จงศึกษาคำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของเราก่อนที่จะท่านแก้ต่างให้คนลวงโลกคนนี้; เพราะว่าถ้าท่านจะศึกษาหนังสือของอิสยาห์, เยเรมีย์, และเศคาริยาห์ ท่านก็จะเรียนรู้ว่าไม่มีศาสนาดพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี” (ภาษากรีกอ่านว่า “ศาสนาดพยากรณ์คนหนึ่งไม่ได้ถูกยกขึ้นมาจากแคว้นกาลิลี”)

เหล่าสมาชิกของสภาชนเฮตรินโกรธจัด, โมโหจัด, จนพวกเขาเสียสติไปแล้วที่กล่าวคำพูดเหลวไหลเช่นนั้นออกมา! หนึ่งที่คุ้นเคยกับคำพยากรณ์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาย่อมรู้อย่างไม่มีข้อสงสัยว่าเอลีชา, เอลียาห์, อาโมส, โยนาห์, และนาฮูมล้วนออกมาจากแคว้นกาลิลี; คนเหล่านี้เกิดในแคว้นนั้น ในมัทธิว

4:12-16 เราอ่านว่า “ครั้นพระเยซูทรงไถ่ยิวว่ายอห์นถูกขังไว้ในเรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลุน และนัฟทาลี เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว’” แน่นนอนว่าคำพูดของพวกฟาริสีในพระคำข้อนี้ไม่เป็นความจริงเลย

ข้อ 53: “ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน”

สภาซานเฮดรินรู้แล้วตอนนี้ว่าพวกเขาไม่สามารถจับกุมพระเยซูได้ ณ เวลานี้ พวกเขากลัวที่จะจับพระองค์เพราะพวกประชาชน พวกเจ้าหน้าที่ที่พวกเขาส่งไปเพื่อจับกุมพระองค์ก็จะต้องพระองค์ไม่ได้ และกลับมาหาพวกปุโรหิตใหญ่ด้วยรายงานว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาล้มเหลวในความพยายามของพวกเขาที่จะหุบปากชาวกาลิลีผู้นี้ที่พวกเขาเกลียดชังก็ทำลายความภาคภูมิใจของสมาชิกสภาซานเฮดรินอย่างสิ้นเชิง ก่อนหน้านั้นพวกเขาแน่ใจจริงๆว่าพวกเขาจะสามารถกำจัดพระองค์ได้ในช่วงวันเทศกาลเหล่านั้น; แต่ตรงกันข้าม พระเยซูทรงร่วมเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วยความถ่อมใจและความอ่อนสุภาพ, พระองค์ไม่ได้พยายามทำตัวเด่นเลย ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงนำเทศกาลเลี้ยงนั้นในสง่าราศีและเกียรติยศ ดังนั้นสภาซานเฮดรินจึงหวงแแตกและกลับบ้านไปด้วยความอดสู

พวกขุนนางของพวกยิวต้องพบกับความพ่ายแพ้ชั่วคราว แต่พญามารไม่เคยเลิกล้มความตั้งใจง่ายๆ และผมไม่มีข้อสงสัยเลยว่าสภาซานเฮดริน, ภายใต้การควบคุมของพญามาร, แค่ออยทัพไปเฉยๆจนกว่าจะคิดอุบายใหม่ขึ้นมาได้ เราจะเห็นในบทถัดไปถึงแผนการอันชาญฉลาดอีกแผนหนึ่งที่พวกเขาคิดค้นขึ้นมาในความพยายามของพวกเขาที่จะทำให้พระองค์ติดกับ